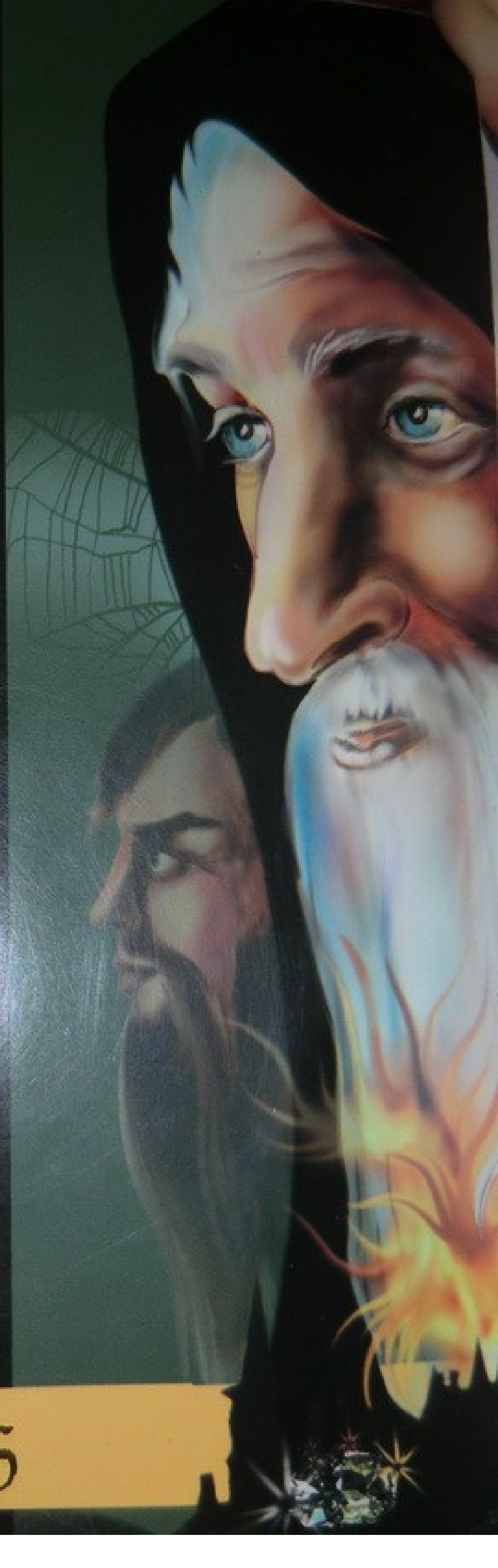
fantastica

PRIMUL REGE SHANNARA

terry brooks

TERRY BROOKS

PRIMUL REGE SHANNARA

Traducere de Dora Fejes

Colecţia FANTASTICA

Editura MINERVA – 2006

CĂDEREA PARANORULUI

I

Bătrânul apăru ca din văzduh. Străjerul Hotarelor stătea de veghe aşteptându-l, ascuns adânc în umbra protectoare a codrilor întunecaţi, pe un grui de unde se vedea întreagă valea Streleheim şi potecile dinspre ea. În lumina lunii pline, totul se vedea ca în palmă pe o rază de cel puţin zece mile, dar pe bătrân tot nu-l văzu venind. Era de-a dreptul neliniştitor şi chiar uşor stânjenitor, iar faptul că aşa se petrecea de fiecare dată nu făcea întâmplarea mai acceptabilă. Cum reuşea oare asta? Străjerul Hotarelor îşi trăise aproape întreaga viată în regiunea asta şi supravieţuise datorită priceperii şi bogatei lui experienţe. Vedea lucruri a căror existenţă alţii nici nu o bănuiau. Ghicea prezenţa animalelor doar din imperceptibila unduire provocată de trecerea lor prin ierburile înalte. Ştia cu cât i-au luat-o înainte şi cu ce viteză se deplasau. Dar niciodată nu reuşea să sesizeze apropierea bătrânului, nici în cea mai luminoasă noapte, nici pe cel mai neted teren şi nici chiar atunci când ştia că acesta trebuie să apară din clipă în clipă.

Iar faptul că bătrânul îl găsea mereu pe el cu uşurinţă Îl încânta încă şi mai puţin. Părăsind cărarea, el se apropie de Străjer cu paşi solemni şi măsuraţi, cu fruntea uşor plecată şi cu ochii sclipind sub glugă. Purta veşminte negre, ca toţi druizii, cu pelerină şi glugă, iar asta îl făcea să pară mai întunecat decât umbrele printre care trecea. Nu era un bărbat masiv, nici prea înalt, nici prea musculos, dar emana senzaţia de om aspru şi hotărât. Ochii, când i se vedeau, păreau verzi. Dar uneori păreau alburii – mai ales acum, când noaptea despuia toate lucrurile de culori, reducându-le la diverse nuanţe de cenuşiu. Acum sclipeau ca ai unui animal prins brusc într-o lumină puternică – sălbatici, pătrunzători, hipnotici. Lumina, în scurta-i trecere peste proeminentele şi scobiturile pielii stafidite a bătrânului, îi cădea acum pe toată fata şi scotea la iveală ridurile adânci care o brăzdau de la frunte pană la bărbie. Avea părul şi barba sure, în curs rapid de încărunţire, răsfirate în şuviţe subţiri şi transparente ca nişte pânze încâlcite de păianjen.

Străjerul Hotarelor se dădu bătut şi se ridică încet în picioare. Era un bărbat înalt sprinten şi lat în umeri, cu păr brun, lung şi prins la spate, cu ochi căprui pătrunzători şi fermi şi o figură numai unghiuri

ascuţite toată, dar înzestrată cu un anume gen de frumuseţe bărbătească.

Fata bătrânului se lumină de un zâmbet şi el se apropie.

— Ce mai faci, Kinson? îl salută el.

Sunetul bine cunoscut al vocii lui risipi cu totul iritarea de mai înainte a lui Kinson Ravenlock, ca şi când n-ar fi fost decât praf şi vânt.

— Fac bine, Bremen, răspunse el şi îi întinse mâna drept răspuns.

Bătrânul i-o luă într-a lui şi i-o strânse cu fermitate.

Avea pielea uscată şi asprită de ani, dar strânsoarea era puternică.

— De când mă aştepţi?

— De trei săptămâni. De mai puţin timp decât m-aş fi gândit. M-ai surprins. Dar, de fapt, tu mă surprinzi întotdeauna.

Bremen izbucni în râs. Se despărţise de Străjerul Hotarelor cu şase luni în urmă, când îi dăduse instrucţiuni să îi aştepte întoarcerea în prima noapte cu lună plină a noului anotimp, la liziera pădurii, la miazănoapte de Paranor, la marginea văii Streleheim. Momentul şi locul întâlnirii fuseseră stabilite, dar nu prea puteau fi bătute în cuie. Îşi dădeau bine seama că bătrânul avea să se confrunte cu situaţii tulburi. Bremen plecase spre miazănoapte, într-un teritoriu plin de primejdie. Momentul şi locul întoarcerii sale urmau să fie dictate de evenimente necunoscute încă. Lui Kinson nu-i păsa că fusese nevoit să îl aştepte timp de trei săptămâni. Puteau fi la fel de bine şi trei luni.

Druidul îl privi cu ochii aceia pătrunzători, ce păreau acum albi în lumina lunii care le răpise orice altă culoare.

— Ai aflat multe în lipsa mea? Ai folosit bine timpul pe care l-ai avut?

Străjerul Hotarelor înălţă din umeri.

— Am aflat câte ceva. Stai jos aici şi odihneşte-te. Ai mâncat ceva?

Îi dădu bătrânului pâine şi mied şi se aşezară unul lângă altul, ghemuiţi în întuneric, cu ochii spre nemărginita întindere a văilor. Tăcute, pustii, adânci şi nemărginite, sclipeau sub ochiul neclintit al lunii. Bătrânul mesteca distrat, fără grabă. Străjerul Hotarelor nu făcuse foc în noaptea aceea şi în nicio altă noapte de când îşi începuse veghea. Ar fi fost prea primejdios să încingă un foc.

— Trolii au pornit spre răsărit, zise Kinson după un moment de gândire. Cu miile, mai mulţi decât am putut eu număra exact, deşi am fost în cercetare chiar în tabăra lor, pe lună plină, acum câteva săptămâni, şi i-am văzut mai de-aproape decât te văd pe tine acum. Numărul lor creşte necontenit, căci vin mereu alţii să li se alăture. Ţin totul sub control de la Streleheim, spre miazănoapte, până unde vezi cu ochii. Se opri un moment, apoi continuă: Ai descoperit tu cumva că lucrurile stau altfel?

Druidul clătină din cap. Îşi lăsă gluga pe spate, iar părul grizonat i

se dezvălui, aureolat de lumina palidă a lunii.

— Nu, toate aceste tărâmuri îi aparţin acum lui.

Kinson îl scrută cu o privire pătrunzătoare.

— Atunci...

— Ce altceva ai mai văzut? îl chestiona bătrânul în continuare, ignorând începutul de întrebare.

Străjerul Hotarelor îi luă butelca de mied din mana şi trase o duşcă.

— Căpeteniile armatei stau ascunse bine în corturile lor. Nimeni nu le vede. Trolii se tem să le pomenească până şi numele. Aşa ceva e de-a dreptul ieşit din comun. Nimic nu i-a înspăimântat vreodată pe troli. Mai ales pe Trolii-Stâncă. În afară de asta, se pare.

Aruncă o privire tovarăşului său.

— Dar în timpul nopţii, pe când stăteam de veghe în aşteptarea ta, am văzut umbre stranii în zbor, abia vizibile în lumina lunii şi a stelelor. Creaturi negre înaripate plutesc în pustietate, vânează sau cercetează, sau doar admiră ce-au cucerit – n-aş putea să spun şi nici n-aş vrea să ştiu. Dar le simt. Chiar şi acum. Sunt acolo, zboară de jur-împrejur. Le simt prezenţa cam ca pe o mâncărime. Nu, nu ca pe o mâncărime – ca pe-un frison, frisonul acela pe care îl simţi când eşti privit de mai multe perechi de ochi, iar posesorii lor îţi poartă sâmbetele. Mi se încreţeşte şi pielea pe mine. Ei nu m-au văzut; ştiu că, dacă m-ar fi văzut, acum aş fi mort.

Bremen încuviinţă din cap.

— Purtători de Cranii, juruiţi în serviciul lui.

— Aşadar, el e viu? nu-şi putu reţine întrebarea Kinson. Eşti sigur de-asta? Foarte sigur?

Druidul dădu la o parte miedul şi pâinea şi-l privi drept în ochi. Iar ochii lui păreau a privi dincolo de zări, încărcaţi de amintiri întunecate.

— E viu, Kinson. La fel de viu ca mine şi ca tine. I-am luat urma până chiar în propriul bârlog, în umbrele din Knife Edge, în inima împărăţiei Craniilor. N-am fost sigur la început, după cum ştii. O bănuiam, o credeam în adâncul sufletului, dar n-aveam dovezi Încât am călătorit până în îndepărtata miazănoapte, aşa cum chibzuisem noi, de-a lungul câmpiilor, până în munţi. I-am văzut pe vânătorii înaripaţi, apăreau doar pe timpul nopţii, uriaşe păsări de pradă pândind apropierea oricărei făpturi vii. M-am făcut invizibil ca însuşi aerul prin care zburau. Ei m-au văzut, şi totuşi n-au văzut nimic. M-am învăluit în magie, dar nu cât să o perceapă cu ajutorul propriilor puteri magice. Am mers la apus de troli, dar am constatat că întregul lor ţinut a fost subjugat. Toţi cei care au încercat să reziste au fost daţi morţii. Cine a putut a fugit. Iar ceilalţi îl slujesc acum pe el.

Kinson încuviinţă din cap. Se împliniseră şase luni de când jefuitorii troli năvăliseră din munţii Charnals spre soare-răsare şi porniseră să subjuge rând pe rând toate naţiile întâlnite în cale. Armata lor era

uriaşă şi rapidă şi, într-un răstimp de mai puţin de trei luni, orice rezistenţă fusese zdrobită. Horthlandul fusese pus sub protectoratul şefului misterios şi încă necunoscut al armatei cuceritoare. Existau, ce-i drept, zvonuri cu privire la identitatea sa, ele rămâneau însă neconfirmate. În realitate, puţini erau la curent cu însăşi existenţa lui. La miazăzi de aşezările de frontieră din Varfleet şi Tyrsis, orăşele liniştite aparţinând seminţiei oamenilor, nu ajunsese nicio ştire despre această armată şi despre şeful ei. Ştirile se răspândiseră însă la răsărit şi la apus, la gnomi şi la elfi. Dar gnomii şi elfii erau mai degrabă aliaţi fireşti ai trolilor. Omul era seminţia cea mai nedorită, cel mai recent inamic al tuturor celorlalte. Amintirile despre Primul Război al Seminţiilor erau încă proaspete în mintea tuturor, deşi se scurseseră trei sute cincizeci de ani de atunci. Omul trăise izolat în îndepărtatele sale oraşe de la miazăzi, ca iepurele care-şi ridică din când în când, timid, botul din pământ, blând şi fără dinţi, lipsit de importanţă pentru mersul general al evenimentelor, hrană pentru animalele de pradă, nimic mai mult

Dar nu eu, gândi Kinson întunecat. În niciun caz eu.

Eu nu sunt iepure. Eu am scăpat de-o asemenea soarta. Am devenit unul dintre animalele de pradă.

Bremen se mişcă uşurel mutându-şi greutatea pe celălalt picior, în efortul de a sta mai comod.

— Am pătruns în adâncul munţilor, căutând, continuă el, pierdut din nou în firul povestirii sale. Cu cât mergeam mai departe, cu atât convingerea mi se întărea. Purtătorii de Cranii erau pretutindeni. Mai erau şi alte făpturi, creaturi invocate din lumea spiritelor, fiinţe moarte readuse la viaţă, adevărate forte malefice încarnate. M-am ferit de toţi, mereu atent şi vigilent. Ştiam că, dacă sunt descoperit, puterile mele magice aveau puţine şanse să mă salveze. Bezna tărâmului părea copleşitoare. Apăsătoare şi îmbibată de mirosul şi gustul morţii. Într-un sfârşit, am ajuns la Muntele Craniilor – într-o scurtă trecere, căci nu puteam risca mai mult. M-am strecurat pe cărări secrete şi am găsit ceea ce căutam,

Făcu o pauză, încruntându-şi uşor sprâncenele.

— Şi am aflat mai mult, Kinson, mult mai mult, şi nimic din ceea ce am aflat nu e de bun augur.

— Dar el a fost acolo? insistă Kinson cu nerăbdare, cu faţa lui de vânător încordată toată, cu ochii strălucitori.

— A fost acolo, confirmă druidul încetişor. Învăluit în magia lui, ţinut în viaţă cu ajutorul somnului druid. nu l-a folosit cu înţelepciune, Kinson. El se crede dincolo de legile naturii. Nu-şi dă seama că oricine, oricât de puternic, va plăti amarnic la un moment dat, ca pentru orice lucru uzurpat şi înrobit. Sau poate că nici nu-i pasă. A căzut sub puterea cărţii Ildatch şi nu se poate elibera singur.

— Cartea magică pe care a furat-o din Paranor?

— Cu patru sute de ani în urmă. Când se numea Brona şi era un druid ca noi ceilalţi, înainte de a deveni Vrăjitorul Comandant.

Kinson Ravenlock cunoştea istoria asta. Bremen însuşi i-o spusese, deşi era destul de răspândită în rândul tuturor seminţiilor, iar el o auzise de sute de ori din mai multe surse. Galaphile, un elf, convocase primul Sfat al Druizilor cu cinci sute de ani în urmă, la o mie de ani după prăpădul produs de Marile Războaie. Sfatul se stabilise la Paranor şi-i întrunea pe cei mai înţelepţi bărbaţi şi femei din fiecare seminţie, pe cei care mai aveau unele amintiri despre lumea veche, pe cei care mai păstraseră câteva cărţi flenduroase şi îngălbenite de vreme, ale căror învăţături supravieţuiseră barbariilor unui mileniu de bătălii. Sfatul fusese convocat într-un ultim efort suprem de a scoate seminţiile din sălbăticia care le covârşise şi de a le aduce într-o lume mai bună şi mai civilizată. Şi, laolaltă, druizii porniseră laborioasa lucrare de a aduna toate cunoştinţele de care dispuneau seminţiile şi de a le umple lacunele, pentru a pune totul în folosul binelui comun. Ţelul druizilor era să lucreze spre a-i face mai buni pe toţi, indiferent de cele întâmplate în vremuri apuse. Oameni, mogâldani, gnomi, elfi, troli şi alţi câţiva, cei mai buni şi mai înţelepţi reprezentanţi ai noilor seminţii apărute din cenuşa lumii vechi. Dacă se putea extrage ceva înţelepciune din cunoştinţele fiecăruia, ar fi avut cu toţii o şansă la supravieţuire.

Dar acest ţel se dovedise greu de atins şi zăbavnic, iar unii druizi începuseră să se agite. Unul dintre ei fusese Brona. De o inteligenţă sclipitoare, ambiţios, dar deloc preocupat de propria-i siguranţă, s-a apucat de experimente cu magia. În lumea de odinioară existase puţină magie, şi aproape deloc după apusul vremilor feerice şi ivirea seminţiei oamenilor. Dar Brona credea că magia trebuie recuperată şi repusă în drepturi. Ştiinţele vechi dăduseră greş, distrugerea vechii lumi era rezultatul direct al acestui fapt, iar Marile Războaie erau o lecţie pe care druizii păreau hotărâţi să o ignore. Magia oferea o nouă abordare. iar manualele care te instruiau în practicarea ei erau mai vechi şi trecuseră mai bine testul timpului decât cele din domeniul ştiinţei. Cartea cărţilor între acestea era Ildatch, un tom monstruos şi ucigător, care supravieţuise tuturor cataclismelor încă din zorii civilizaţiei, apărat de descântece negre, mânat de meniri tainice. Brona a întrevăzut în paginile ei străvechi răspunsuri pe care le căutase dintotdeauna, soluţii la problemele pe care druizii se străduiau să le rezolve. Şi hotărârea a fost luată.

Câţiva druizi mai puţin impetuoşi, mai puţin doritori să dea uitării lecţiile istoriei, îl preveniseră cu privire la primejdie. Căci nu existase nicicând formă de putere care să nu atragă diverse consecinţe. Nu se văzuse nicicând sabie care să nu taie în mai multe direcţii. Fii cu

băgare de seamă, îl preveniseră ei. Nu fi nesocotit. Dar Brona şi puţinii lui discipoli nu se lăsaseră întorşi din drum şi în cele din urmă se despărţiseră de Sfat. Dispăruseră cu toţii, luând cu ei cartea Ildatch, harta care avea să le arate drumul spre o nouă lume, cheia care avea să le descuie toate uşile ale căror praguri voiau să le treacă.

În cele din urmă, toate acestea n-au dus decât la pervertirea lor. Au căzut pradă puterii acelei cărţi şi s-au schimbat pe vecie. Au început să tânjească după puterea de dragul puterii înseşi, în propriul folos. Orice altceva a fost dat uitării, toate celelalte teluri, abandonate. Primul Război al seminţiilor fusese urmarea directa a toate acestea. Instrumentul folosit fusese seminţia oamenilor subjugata cu autorul magiei, transformată în armă de atac Dar efortul lor a dat greş când a fost vorba de Sfatul Druizilor de forţele unite ale celorlalte seminţii. Agresorii fuseseră înfrânţi, iar seminţia oamenilor – împinsă spre sud în exil şi izolare. Brona şi discipolii lui au dispărut. Se spunea că fuseseră nimiciţi de magie.

— Mare nătâng, zise Bremen deodată. Somnul druid l-a ţinut în viată, dar i-a răpit inima şi sufletul, lăsându-i lăuntrul gol ca o scoică. În toţi aceşti ani l-am crezut mort. Şi, într-un fel, mort a şi fost. Dar crâmpeiul care a supravieţuit a fost răul însuşi, asupra căruia magia a dobândit supremaţia. Crâmpeiul care încă mai năzuia să cucerească întreaga lume şi toate făpturile care vieţuiau într-însa. A fost crâmpeiul din sufletul lui care tânjea după puterea absolută. Ce conta pentru el preţul cerut de somnul druid? Ce contau prefacerile suferite pentru prelungirea unei vieţi deja irosite? Brona devenise Vrăjitorul Comandant, iar Vrăjitorul Comandant voia să trăiască veşnic, cu orice preţ!

Kinson nu răspunse. Îl stingherea faptul că Bremen îl condamna cu atâta uşurinţă pe Brona pentru că folosise somnul druid, fără a pune în discuţie faptul că el însuşi îl folosise. Căci şi Bremen folosise somnul druid. Ar fi putut spune, desigur, că el îl folosise mai chibzuit, mai controlat, că el ţinuse cont de preţul plătit de trup. Ar fi putut spune că acest somn îi fusese necesar pentru a fi la faţa locului atunci când Vrăjitorul Comandant avea să-şi facă, inevitabil, reapariţia. Dar, oricât ar fi dorit să facă distincţia, rămânea ideea că, fie erai Vrăjitor Comandant, fie simplu druid, urmările folosirii somnului druid erau aceleaşi.

Şi, într-o bună zi, Bremen avea să plătească preţul.

— Şi zici că l-ai văzut? întrebă Străjerul Hotarelor, nerăbdător să continue discuţia. l-ai văzut chipul?

Bătrânul zâmbi.

— Nu mai are un chip sau un trup care să poată fi văzute, Kinson. Nu mai e decât o prezenţă învăluită într-o pelerină cu glugă. Ca şi

mine, de altfel, căci am impresia că, în ultimul timp, nici eu nu prea mai sunt altceva.

— Asta nu e adevărat, protestă Kinson fără ezitare.

— Nu, se declară celălalt de acord, nu e. Mai păstrez încă un simţ al binelui şi al răului şi nu am devenit sclavul magiei. Căci de asta te temi, aşa e ?

Kinson nu răspunse.

— Povesteşte-mi cum ai reuşit să te strecori atât de aproape. Cum se face că nu ai fost descoperit?

Privirea lui Bremen păru a se fixa undeva, într-un spaţiu şi într-un timp foarte îndepărtate.

— Nu a fost lucru uşor, răspunse el încetişor. Am plătit un preţ uriaş.

Întinse din nou mâna după butelca de mied şi savură îndelung o înghiţitură, iar extenuarea deveni vizibilă pe chipul lui, ca nişte riduri de oţel impregnate în piele.

— Am fost silit să mă transform ca să par unul dintre ei, spuse el într-un târziu. Am fost nevoit să mă învălui într-o mască alcătuită din gândurile şi pornirile lor, din viciul înrădăcinat în sufletele lor. Am fost invizibil, aşa că prezenţa mea fizică n-a fost detectată, mi-a rămas doar spiritul. Iar pe acesta l-am mascat cu întunecimea care îl învăluie pe al lor, căutând înăuntrul meu cea mai neagră faţetă a fiinţei mele. O, da, văd pe faţa ta, pui la îndoială că a fost posibil aşa ceva. Crede-mă, Kinson, puterea de a face rău sălăşluieşte adânc în fiece făptură, inclusiv într-a mea. Noi o ţinem mai bine sub control, o îngropăm mai adânc, dar ea trăieşte înăuntrul nostru. Eu am fost silit să o scot din ascunziş ca să mă apăr. Apropierea ei, frecarea ei de spiritul meu, atât de intimă, de avidă să mă înghită cu totul, a fost înspăimântătoare. Dar şi-a servit scopul. L-a împiedicat pe Vrăjitorul Comandant să mă descopere.

Kinson se încruntă.

— Dar şi tu ai fost vătămat.

— Pentru o vreme. Călătoria pe jos până aici mi-a dat ocazia de a mă vindeca. Un surâs fugar se ivi pe buzele subţiri ale bătrânului, necazul e că, odată scos la suprafaţă atât de multă vreme din cuşca lui, răul dinlăuntrul omului nu prea mai vrea să fie închis la loc. Doreşte mai cu râvnă şi întruna să forţeze gratiile sub care e ferecat. Este mai dornic să evadeze. Iar eu, care am trăit în imediata lui apropiere, sunt mai vulnerabil faţă de o asemenea posibilitate.

Clătină din cap.

— Noi, oamenii, suntem mereu supuşi în viaţă tentaţiilor, aşa e? Ăsta e doar un alt exemplu.

Urmă un lung moment de tăcere, în care cei doi bărbaţi se uitară lung unul la celălalt. Luna îşi încheiase aproape călătoria de-a lungul

boltei, iar acum era pe cale să dispară sub marginea de miazăzi a orizontului. Stelele căpătau o bruscă strălucire în lumina ei trecătoare, iar cerul era fără de nori, ca o mantie de catifea neagră, învăluită în tăcerea vastă, nemărginită.

Kinson îşi drese vocea.

— Cum spuneai, ai făcut ce trebuia. Ai fost nevoit să te apropii îndeajuns ca să afli dacă bănuielile tale erau îndreptăţite. Acum ştim cum stau lucrurile. Se opri un moment, apoi continuă: Ai văzut şi cartea Ildatch?

— Acolo, în mâinile lui, prea departe ca s-o pot atinge, altfel aş fi luat-o şi aş fi distrus-o chiar cu preţul vieţii.

Vrăjitorul Comandant şi cartea Ildatch acolo, în împărăţia Craniilor, reale ca viaţa însăşi, nu doar zvon, nu doar simplă legendă. Kinson Ravenlock se lăsă uşor pe spate şi clătină din cap. Totul era adevărat, întocmai cum se temuse Bremen. Cum se temuseră amândoi. Iar acum, această armată de troli venea spre miazăzi tocmai din îndepărtata miazănoapte ca să cucerească toate seminţiile. Istoria era pe cale să se repete, Primul Război al Seminţiilor, gata să o ia de la capăt. Cu diferenţa că, de data asta, era posibil să nu mai aibă cine să-i pună capăt.

— Măi, să fie, zise el cu tristeţe.

— Şi n-am terminat, continuă druidul, iar ochii lui îi căutară pe cei ai Străjerului. Trebuie să afli întreg adevărul. Există o nestemată elfică pe care o caută înaripaţii. Nestemata Neagră. Vrăjitorul Comandant a aflat de existenţa ei din Ildatch. Undeva, în paginile acelei cărţi blestemate, se face pomenire despre această piatră rară. Nu este o nestemată de rând, ca atâtea altele despre care am mai auzit. Nu este una dintr-o obişnuită garnitură de trei – câte una pentru sufletul, mintea şi trupul celui care le posedă – cu magia care le reuneşte atunci când sunt invocate. Magia acestei unice nestemate este capabilă de mari fărădelegi. Motivul pentru care a fost creată şi menirea ei sunt învăluite în mister. Toate acestea au fost pierdute cu trecerea timpului. Dar cartea Ildatch se pare că face referire foarte clară şi fără echivoc la puterile ei. Am fost foarte norocos că am aflat toate astea. Stând foarte aproape de zidurile odăii în care înaripaţii se adunaseră pentru a primi porunci de la stăpânul lor, am auzit vorbindu-se de ea.

Îşi apropie faţa de cea a străjerului:

— Se află undeva în Westland, Kinson, ascunsă într-o cetate străveche, apărată în feluri pe care noi doi nici nu ni le-am putea imagina. A fost pusă acolo în mare taină încă în vremile feerice, pierdută pentru istorie, uitată ca şi magia, ca şi fiinţele care au folosit-o cândva. Acum ea aşteaptă să fie redescoperită şi folosită din nou.

— În ce fel folosită? insistă Kinson.

— Are puterea de a perverti malefic efectul oricărei alte magii, indiferent de forma ei, şi de a o subordona stăpânului nestematei. Oricât ar fi de puternică sau de complexă magia unei persoane, cel ce stăpâneşte Nestemata Neagră îşi poate învinge adversarul. Magia aceluia se va scurge şi izbânda îi va fi asigurată. Cu toţii devin neputincioşi în faţa lui.

Kinson clătină din cap descurajat.

— Cum se poate împotrivi cineva unei asemenea puteri?

Bremen râse domol.

— Ei, haide, Kinson, lucrurile nu stau chiar aşa de rău. Îţi mai aduci aminte ce te-am învăţat, nu-i aşa? Orice folosire a magiei are un preţ al ei. Există întotdeauna consecinţe, şi, cu cât e mai puternică magia, cu atât mai covârşitoare îi sunt consecinţele. Dar să lăsăm discuţia asta pentru altă dată. Ce vreau să spun este că Vrăjitorul Comandant nu trebuie lăsat să intre în posesia Nestematei Negre, pentru că efectele ei n-au niciun fel de importanţă pentru el. A ajuns deja dincolo de orice raţiune. Aşa că noi trebuie să găsim Nestemata Neagră a elfilor înaintea lui – şi încă repede.

— Şi cum trebuie să procedăm?

Druidul căscă şi se întinse, extenuat, iar foşnetul pelerinei negre tulbură uşor liniştea nopţii.

— Nu ştiu încă răspunsul la această întrebare, Kinson. Şi-apoi, avem multe altele de care trebuie să ne ocupăm mai întâi.

— Ai să te duci la Paranor, la Sfatul Druizilor?

— N-am încotro.

— De ce să te mai oboseşti? Nu te vor asculta. Ei n-au încredere în tine. Unii chiar se tem de tine.

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Unii, dar nu toţi. Mai sunt câţiva care vor pleca urechea la cele ce voi spune. În orice caz, trebuie să încerc. Druizii se află în mare primejdie. Vrăjitorul Comandant îşi aminteşte prea bine cum a fost învins de ei în Primul Război al Seminţiilor. Nu va risca să le îngăduie druizilor o a doua intervenţie, chiar dacă acum ei nu mai reprezintă prea mare primejdie pentru el.

Kinson privi în depărtări.

— Ar fi de-a dreptul neghiobi să-ţi ignore spusele, dar aşa vor face, Bremen. În spatele zidurilor lor de apărare, au pierdut orice legătură cu realitatea. N-au mai ieşit în lume de-atâta vreme, încât nu mai sunt în stare să judece înţelept lucrurile. Şi-au pierdut identitatea. Şi-au uitat ţelurile.

— Ei, lasă. Bremen îşi aşeză cu fermitate mâna pe umărul falnicului bărbat şi continuă: N-are rost să repetăm ceea ce ştim deja. Vom face şi noi ce putem, apoi ne vom căuta de drum.

Mâna lui Bremen îşi întări uşor apăsarea pe umărul celuilalt.

— Sunt foarte obosit. Vrei să fii bun să stai tu de veghe câteva ore, cât dorm eu? După aceea, putem pleca.

Străjerul Hotarelor aprobă din cap.

— Voi sta de veghe.

Bătrânul se ridică şi pătrunse mai adânc în umbrele aşternute de coroanele largi ale arborilor, iar acolo se întinse comod, acoperit de pelerina lui, pe un covor de iarbă moale. Adormi în câteva minute, respirând profund şi regulat. Kinson îl privi. Nici chiar în somn ochii lui nu erau închişi cu totul. Dindărătul pleoapelor întredeschise se întrezărea o luminiţă slabă.

Ca o pisică, gândi Kinson, mutându-şi iute privirea. Ca o pisică primejdioasă.

Timpul trecu, iar orele se dilatară. Crucea nopţii veni şi trecu. Luna coborî dincolo de orizont, iar puzderia de stele se întindea în infinit caleidoscop pe fondul întunecat al firmamentului. Tăcerea domnea, adâncă şi absolută, peste întreaga vale Streleheim şi nimic nu mişca pe pustietatea câmpiei. Chiar şi la adăpostul arborilor unde Kinson Ravenlock stătea de veghe, nu se auzea decât respiraţia uşoară a bătrânului.

Străjerul Hotarelor îşi coborî privirea spre tovarăşul lui. Bremen era un proscris ca şi el, însingurat în convingerile lui, exilat pentru adevăruri pe care doar el era în stare să le accepte.

Semănau mult în această privinţă, gândi el. Îşi aminti de prima lor întâlnire. Bătrânul îl abordase într-un han, la Varfleet, şi» ceruse ajutorul. Kinson Ravenlock fusese hotarnic, explorator şi aventurier timp de aproape douăzeci de ani, încă de la vârsta de cincisprezece ani. Crescuse în Callahorn şi trăise viaţa de frontieră a acestui oraş, ca membru al uneia din puţinele familii care rămăseseră în oraşele de frontieră atunci când toţi ceilalţi se trăseseră mai adânc, spre sud, distanţându-se de propriul trecut. După încheierea Primului Război al Seminţiilor, când druizii divizaseră cele patru tărâmuri şi plasaseră cetatea Paranor în centrul lor, seminţia oamenilor hotărâse să se depărteze de celelalte. Aşa încât, deşi teoretic Southlandul se întindea până la munţii Dragon’s Teeth, oamenii părăsiseră toate meleagurile aflate mai sus de Raimbow Lake. Doar câteva familii mai rămăseseră, încredinţate că acolo era căminul lor, nedorind să se mute în zonele mai populate de pe tărâmul care le fusese rânduit. Familia Ravenlock fusese una dintre acestea.

Şi, astfel, Kinson crescuse ca străjer al acestei zone de frontieră, trăise la marginile civilizaţiei, dar se simţea în largul lui şi în compania elfilor, şi a gnomilor, mogâldanilor şi trolilor, ca şi în cea a oamenilor. Bătuse în lung şi-n lat ţinuturile lor şi le deprinsese obiceiurile. Le învăţase şi limba. Studiase şi istoria lor şi o auzise povestită din destule unghiuri de abordare ca să creadă că prinsese miezul

adevărurilor pe care le avea de oferit. Bremen studia şi el istoria, şi ei doi împărtăşiseră de la bun început unele convingeri comune. Una dintre acestea era că seminţiile pot reuşi în strădania lor de a menţine pacea doar întărind legăturile dintre ele, şi nu înstrăinându-se una de cealaltă. O a doua convingere era că obstacolul cel mai mare în calea realizării acestui ţel era Vrăjitorul Comandant.

Chiar şi atunci, cu cinci ani în urmă adică, zvonuri circulau deja. Ceva fioros vieţuia în împărăţia Craniilor, o adunătură de bestii şi creaturi nemaivăzute. Unii povesteau că zăriseră creaturi zburătoare, monştri înaripaţi cutreierând meleagul în căutare de victime. Existau poveşti despre oameni care plecaseră spre miazănoapte şi nu mai fuseseră văzuţi de atunci. Trolii se ţineau departe de Knife Edge şi de Malg. nu încercau să traverseze Kierlak-ul. Când călătoreau prin apropierea împărăţiei Craniilor, se adunau în grupuri foarte numeroase şi bine înarmate, nimic nu creştea în acea parte a Northlandului. Nimic nu prindea rădăcini. Cu trecerea timpului, întreagă acea zonă devastată fu învăluită în nori şi ceată. Deveni aridă şi pustie. Se spunea că nimic nu poate exista acolo. Cel puţin nimic cât de cât viu.

Cei mai mulţi nu luau în serios poveştile. Mulţi le ignorau cu totul. Se ştia că, oricum, partea aceea de lume era foarte îndepărtată şi neprietenoasă. Cui îi păsa ce trăieşte sau ce nu trăieşte acolo? Dar Kinson se dusese în Northland să vadă cu ochii lui. Abia scăpase cu viată. Creaturile înaripate îl urmăriseră timp de cinci zile după ce îi luaseră urma la graniţele tărâmului lor. Supravieţuise doar gratie abilităţii şi unui considerabil noroc.

Aşa că, atunci când Bremen îl abordase, el ştia deja că spusele druidului erau adevărate. Vrăjitorul Comandant era real. Brona şi discipolii lui trăiau la miazănoapte, în împărăţia Craniilor. Ameninţarea pe care ei o reprezentau pentru cele patru tărâmuri nu era rodul imaginaţiei nimănui. Ceva de foarte rău augur se înfiripa treptat acolo.

Se învoise să-l întovărăşească pe bătrân în drumurile sale, să-i fie un fel de-a doua pereche de ochi la nevoie, să-l slujească în calitate de curier şi cercetaş şi să vegheze asupră-i la vreme de primejdie. Kinson se învoise din mai multe motive, dar niciunul mai puternic decât acela că, pentru prima dată în viată, avea acum un tel. Se săturase să tot umble de colo-colo, să trăiască numai ca să vadă mereu aceleaşi tărâmuri şi să fie plătit pentru acest privilegiu. Era plictisit şi lipsit de tel. Voia un proiect îndrăzneţ.

Bremen îi oferise aşa ceva, asta măcar era lucru sigur.

Clătină din cap cu vagă uimire. Era surprins: atât de multe aflaseră împreună, atât de apropiaţi deveniseră. Şi era surprins de importanţa pe care o aveau pentru el aceste două realităţi.

O uşoară mişcare undeva în pustietatea îndepărtată a văii

Streleheim îi atrase atenţia. Clipi din ochi şi continuă să privească fix în întuneric, fără să vadă ceva. Apoi mişcarea se repetă, un scurt tremur în umbra văii adânci. Era atât de departe, încât nu putea fi sigur, dar bănuia deja despre ce e vorba. Simţi un nod în stomac. Mai simţise asemenea mişcări, întotdeauna pe timp de noapte, întotdeauna în locuri pustii, la hotarele Northlandului.

Rămase nemişcat, privind, în speranţa că se înşală. Mişcarea se repetă, de data asta mai aproape. Ceva se ridică de la pământ şi păru a rămâne suspendat în aer în întunericul câmpiei, apoi coborî la loc. Putea fi doar o pasăre mare în căutare de hrană, dar ştia că nu asta fusese.

Fusese un Purtător de Cranii.

Dar Kinson continuă să aştepte, hotărât să afle direcţia în care se deplasa creatura. Din nou, umbra se ridică de la pământ şi zbură în lumina stelelor, de-a lungul câmpiei, tot mai aproape de locul unde Străjerul Hotarelor şi druidul erau ascunşi. Apoi coborî şi dispăru în întunericul văii.

Cu un fior rece, Kinson înţelese ce făcea Purtătorul de Cranii. Era în urmărirea cuiva.

A lui Bremen.

Se răsuci repede acum, dar bătrânul era deja lângă el, cu ochii în depărtarea întunecată.

— Tocmai eram pe cale să…

— Să mă trezeşti, completă celălalt. Da, ştiu.

Kinson privi din nou îndărăt, spre câmpie. Nicio mişcare.

— Ai văzut? întrebă el cu glas scăzut.

— Da. Vocea lui Bremen era vioaie, dar calmă. Unul din ei mă urmăreşte.

— Eşti sigur? Eşti sigur că a luat urma ta, şi nu a altcuiva?

— Am reuşit în vreun fel să nu fiu cu băgare de seamă în trecerea mea. Ochii lui Bremen străluciră brusc: Creatura aceea ştie că am trecut pe aici şi vrea să ştie unde m-am dus. Nu am fost văzut în împărăţia Craniilor, aşa că m-a descoperit ulterior, din întâmplare. Trebuia să fiu mai atent la traversarea câmpiei, dar m-am crezut în siguranţă.

Priviră împreună cum Purtătorul de Cranii reapare, se înalţă preţ de o clipă în înaltul cerului, pluteşte fără zgomot de-a lungul văii, apoi se contopeşte din nou cu umbrele pământului.

— Mai are până să ne ajungă, şopti Bremen. Cred că ar trebui să ne vedem de drum. O să ne ştergem urmele în cazul în care creatura va voi să-şi continue urmărirea. Paranorul şi druizii ne aşteaptă. Să mergem, Kinson.

Se ridicară împreună şi se strecurară printre umbre, prin dreapta gruiului, după care începură să coboare la adăpostul copacilor.

Mergeau fără zgomot, cu mişcări line şi abile, iar siluetele lor întunecate părea că plutesc deasupra pământului.

Câteva secunde mai târziu se pierduseră deja în noapte.

II

Cei doi merseră în umbra protectoare a codrului, Kinson în frunte şi Bremen – siluetă întunecată – călcându-i pe urme. Niciunul nu vorbea, amândoi se simţeau la largul lor în tăcere şi în prezenţa celuilalt. Nu îl mai văzură pe Purtătorul de Cranii. Bremen îşi folosi puterile magice pentru a acoperi urmele trecerii lor doar cât să-şi atingă scopul, fără a atrage atenţia asupra lor. Dar se pare că vânătorul înaripat se hotărâse să nu zboare la sud de Streleheim în căutările lui, altfel i-ar fi simţit. Iar în absenţa creaturii, cei doi au perceput doar animalele obişnuite locului, nimic altceva. Cel puţin pentru moment, erau în siguranţă.

Kinson Ravenlock mergea cu pas neobosit, mişcându-se agil, deprindere formată în deceniile în care cutreierase toate cele patru tărâmuri. Străjerul Hotarelor era un bărbat masiv şi puternic, în floarea vârstei, capabil încă să se bazeze pe reflexe şi viteză atunci când nevoia de acţiune o cerea. Bremen îl privea cu admiraţie, cu gândul la vremea propriei tinereţi, şi reflecta la lungul drum al vieţii lui. Somnul druid îi oferise o viaţă mai lungă decât a multor altora – mai lungă decât cea la care ar fi avut dreptul după legile naturii – dar nu îndeajuns. Simţea cum îl părăsesc puterile aproape cu fiecare nouă zi. Putea încă să ţină pasul cu Străjerul Hotarelor când umblau împreună, dar nu o mai putea face fără ajutorul puterilor sale magice. Le invoca aproape la fiecare obstacol în ultima vreme şi îşi dădea seama că zilele care îi mai erau îngăduite pe acest pământ se apropiau de sfârşit.

Dar rămânea încrezător în sine. Aşa fusese dintotdeauna, era încredinţat că de aceea era încă viu şi în putere. Venise la druizi de foarte tânăr, cu studii făcute în domeniul istoriei şi al limbilor antice. Vremurile erau altfel atunci, iar druizii erau activi pe tărâmul evoluţiei şi dezvoltării seminţiilor şi acţionau energic în direcţia unificării seminţiilor întru atingerea ţelurilor comune. Abia ulterior, cu mai puţin de şaptezeci de ani în urmă, începuseră să renunţe la această participare activă şi se axaseră pe studiul individual. Bremen venise la Paranor să studieze şi nu încetase o clipă să îşi dorească şi să simtă nevoia de a face asta. Dar învăţarea cerea mai mult decât studiu individual şi meditaţie. Ea cerea şi să călătoreşti şi să intri în relaţie cu alţii, să porţi discuţii pe teme de interes reciproc, să dobândeşti o privire de ansamblu asupra cursului evenimentelor, iar acestea nu

puteau izvorî decât din observaţii personale, şi era nevoie de flexibilitate pentru a accepta faptul că vechiul mod de viaţă s-ar putea să nu ofere toate răspunsurile dorite.

Aşa că, încă de timpuriu, îşi dăduse seama că magia s-ar putea dovedi o formă de putere mai uşor de mânuit decât ştiinţele lumii de dinaintea Marilor Războaie. Toate informaţiile adunate în amintirile şi cărţile din vremea lui Galaphile nu izbutiseră să releve din ştiinţe vreo soluţie. Erau prea segmentate, prea îndepărtate de civilizaţia pe care trebuiau să o slujească acum, cu ţeluri prea nedesluşite spre a oferi cheia care să poată deschide porţile înţelegerii. Dar magia era cu totul altceva. Magia era mai veche decât ştiinţa şi mai uşor accesibilă. Elfii, care se trăgeau din acele vremuri, o cunoşteau. Deşi trăiseră ascunşi şi izolaţi ani mulţi, ei dispuneau de cărţi şi scrieri ale căror ţinte erau mai uşor de descifrat decât cele ale ştiinţei. Ce-i drept, multe elemente încă lipseau şi magia vremilor feerice era dusă de mult şi avea să fie greu de recuperat. Dar îţi puteai pune mai multe speranţe în asta decât în ştiinţele pe care cei din Sfatul Druizilor continuau să le dezbată între ei.

Însă Sfatul încă îşi amintea consecinţele pe care le avusese practicarea magiei în Primul Război al Seminţiilor, ce se alesese de Brona şi de discipolii lui şi nu avea de gând să bată din nou la astfel de porţi. Studiul magiei era permis, dar descurajat. Era tratat ca un soi de curiozitate, cu prea puţine instrumente utilizabile, iar practicarea magiei nu trebuia în niciun caz îmbrăţişată ca mod de viaţă. Bremen pledase la nesfârşit în sprijinul ideii sale, dar fără succes. Druizii de la Paranor erau, majoritatea, conservatori şi nu prea deschişi la ideea de schimbare, învaţă din greşeli, recitau ei întruna. Nu uita cât de plină de primejdii poate fi practicarea magiei. Este mai bine să laşi asemenea preocupări trecătoare şi să te întorci la studiul serios. Bremen nu voia, fireşte, să facă aşa ceva şi nici n-ar fi putut. Nu-i stătea în fire să desconsidere o posibilitate doar pentru că se dăduse greş o dată. Şi se dăduse greş din cauza folosirii fără scrupule a magiei, le reamintise el, iar asta era foarte probabil să nu se repete. Câţiva druizi se declaraseră de acord cu el. În cele din urmă însă, insistenţa lui devenind intolerabilă şi fiind îndepărtat din Sfat, el părăsise Paranorul din proprie iniţiativă.

Se dusese în Westland şi trăise mulţi ani printre elfi, şi acolo studiase învăţăturile seminţiei lor, cufundat în scrieri de tot felul, în strădania de a recupera câte ceva din cele pierdute atunci când făpturile feerice se retrăseseră din preajma muritorilor. Luase şi câte ceva cu el. Era deja în posesia tainei somnului druid, deşi încă în forma sa rudimentară. Stăpânirea deplină a complexităţii şi acceptarea consecinţelor acestuia cereau timp şi ajunsese în deplina sa posesie doar când era de-acum destul de vârstnic. Elfii îl

acceptaseră pe Bremen ca pe un spirit înrudit şi îi dăduseră acces la micile lor secrete în ale magiei şi la scrieri aproape uitate de lumea întreagă. Cu timpul, el descoperi adevărate comori în toate aceste manuale ignorate. A plecat apoi pe alte meleaguri şi a descoperit pretutindeni fragmente de magie, deşi nu atât de avansate şi de multe ori străine chiar de făpturile care se slujeau de ele.

În tot acest răstimp, s-a străduit să adune dovezi în sprijinul convingerii sale crescânde că zvonurile cu privire la Vrăjitorul Comandant şi Purtătorii de Cranii erau autentice, că aceştia nu erau alţii decât druizii rebeli care părăsiseră Paranorul cu mulţi ani în urmă, că erau chiar creaturile care fuseseră învinse în Primul Război al Seminţiilor. Dar dovada căutată era ca mireasma florilor purtată de vânt încoace şi-ncolo, o clipă aici, dispărută în clipa următoare. El îşi urmărise neabătut ţelul dincolo de frontiere, de regate, prin sate, care mai apropiate, care mai depărtate, îl urmărise până în inima Regatului Craniilor, tărâmul Vrăjitorului Comandant, în catacombele unde îşi găsise acesta refugiul împreună cu discipolii lui întunecaţi şi adăstase acolo în aşteptarea unui prilej care să-i îngăduie să fugă luând cu sine adevărurile descoperite. Dacă ar fi fost mai puternic, ar fi putut ajunge la acele adevăruri mult mai curând. Dar îi trebuiseră ani întregi ca să capete îndemânarea şi cunoştinţele necesare supravieţuirii unei asemenea călătorii, îi trebuiseră mulţi ani de studiu şi explorări. Ar fi avut nevoie de mai puţin timp dacă ar fi beneficiat de sprijinul Sfatului, dacă ei ar fi lăsat deoparte superstiţiile şi temerile şi ar fi acceptat adevărul, aşa cum o făcuse şi el. Dar nu fusese să fie aşa.

Oftă la aceste aduceri-aminte şi se întristă. Cât timp irosit. Câte ocazii pierdute. Poate era deja prea târziu pentru cei de la Paranor. Ce le putea spune el acum ca să-i convingă ce primejdie îi paşte? Măcar aveau să-l creadă când le va povesti ce aflase? Trecuseră mai bine de doi ani de când vizitase cetatea. Unii probabil îl credeau mort. Unii poate şi doreau asta. Nu va fi uşor să-i convingă că se înşelaseră în bănuielile lor cu privire la Vrăjitorul Comandant şi că trebuie să-şi regândească strategia faţă de toate seminţiile şi, lucrul cel mai important, că vor trebui să-şi schimbe atitudinea privind refuzul de a folosi magia.

Se apropiară de liziera pădurii la crăpatul zorilor, în lumina tot mai intensă, trecând de la argintiu la auriu pe măsură ce soarele urca printre crestele muntelui Dragon’s Teeth şi-şi prefira razele strălucitoare în spaţiile dintre copaci spre a încălzi pământul jilav. Arboretul se rări înaintea lor, redus la mici pâlcuri şi santinele solitare. În faţa lor, Paranorul se ridica în lumina tremurătoare a zorilor. Fortăreaţa druizilor era o citadelă masivă de piatră, durată pe o fundaţie solidă, care se repezea din pământ ca un pumn încleştat. Zidurile fortăreţei se ridicau sute de metri spre cer şi se sfârşeau cu

turnuri şi parapete văruite într-un alb ameţitor. Flamurile fluturau în bătaia vântului, unele purtând însemnele înaltului Sfat al Druizilor, iar altele, pe cele ale caselor domnitoare din cele patru tărâmuri. Ceaţa persista în munţi şi învăluia umbrele întunecate de la temeliile castelului, acolo unde soarele nu înlăturase încă negura nopţii. Era o privelişte impresionantă, gândi Bremen. Chiar şi acum, chiar şi pentru el, cel exilat de acolo.

Kinson îi aruncă peste umăr o privire întrebătoare, dar Bremen îi făcu semn să meargă mai departe, întârzierea nu le era de niciun folos. Cu toate acestea, însăşi dimensiunea fortăreţei îi tăia respiraţia. Greutatea ei părea să i se aşeze pe umeri ca o povară de care nu se putea scutura. Ce forţă masivă, implacabilă, gândi el, pare imaginea geamănă a hotărârii încăpăţânate a celor ce locuiau între zidurile ei. Îşi dori ca lucrurile să stea altfel. Şi ştia că era dator să încerce să le schimbe.

Ieşiră din pădure, unde lumina soarelui era încă un intrus printre umbre, şi, în lumina zilei eliberate din puterea nopţii, se îndreptară către poarta principală. Pe dată îşi făcu apariţia în întâmpinarea lor un pâlc de bărbaţi înarmaţi, parte din forţa multinaţională aflată în slujba Sfatului – Garda Druizilor. Toţi erau înveşmântaţi în uniforme cenuşii cu o emblemă roşie, reprezentând o torţă, brodată pe partea stângă a pieptului. Bremen căută un chip cunoscut printre ei şi nu găsi niciunul. În fond, era plecat de peste doi ani, nu avea de ce să se aştepte la altceva. Cel puţin, gardienii trimişi în întâmpinarea lui erau elfi, iar elfii măcar aveau să plece urechea la spusele lui.

Kinson se trase respectuos la o parte şi îi făcu loc tovarăşului său să păşească în fată. Bremen se îndreptă de spate şi se folosi de magie pentru a-şi spori imaginea de prestanţă şi pentru a-şi ascunde extenuarea, slăbiciunea sau îndoielile resimţite. Păşi spre poartă cu hotărâre, cu pelerina-i neagră învolburându-i-se în urmă şi cu silueta tăcută a lui Kinson de-a dreapta lui. Gardienii aşteptau cu chipuri rigide şi lipsite de expresie.

Când ajunse în dreptul lor, în clipa în care îi simţi neliniştiţi din cauza apropierii lui, le adresă un simplu:

— O dimineaţă bună tuturor.

— O dimineaţă bună şi ţie, Bremen, răspunse unul dintre ei, păşind în faţă şi plecându-şi uşor capul în semn de salut.

— Mă cunoşti, aşadar?

Celălalt dădu aprobator din cap.

— Am auzit de tine. Îmi pare rău, dar nu ai permisiunea de a intra.

Privirea lui îl cuprinse şi pe Kinson, ca să dea de înţeles că interdicţia era valabilă şi pentru el. Era politicos, dar ferm. Niciun druid exilat nu putea intra. Şi nici cei din seminţia oamenilor. Argumentarea chestiunii era de prisos.

Bremen aruncă o privire în sus, spre parapete, ca şi când ar fi chibzuit la cele auzite.

— Cine e căpitanul Gărzii? întrebă el.

— Caerid Lock, răspunse celălalt.

— Vrei să îl rogi să coboare până la poartă să stea de vorbă cu mine?

Gardianul elf ezită să dea urmare rugăminţii. În cele din urmă însă aprobă din cap.

— Aşteaptă aici, te rog.

Dispăru înapoi în cetate printr-o uşă lăturalnică. Bremen şi Kinson rămaseră faţă în faţă cu ceilalţi gardieni, în umbra zidului fortăreţei. Ar fi fost uşor lucru să treacă printre ei şi sa-i lase acolo cu ochii la nimic alta decât imagini lipsite de substanţă, dar Bremen era hotărât să nu folosească magia pentru a intra. Misiunea lui era prea importantă pentru a risca să provoace mânia membrilor Sfatului prin păcălirea gărzilor, care i-ar fi făcut să pară nişte neghiobi. Ei nu aveau să aprecieze astfel de trucuri. Dar poate că vor admira o abordare directă. Era un risc pe care era dispus să şi-l asume.

Bremen se întoarse şi privi în direcţia pădurii. Lumina soarelui pătrunsese deja în colţurile ei cele mai ascunse, gonise umbrele şi dăruise cu strălucire mănunchiurile fragile de flori sălbatice. Era primăvară, realiză el brusc, cu o tresărire. Pierduse până şi măsura timpului în călătoria spre miazănoapte şi înapoi, într-atât îl preocupaseră căutările lui. Trase adânc în piept aerul proaspăt şi mireasma difuză a pădurii adusă de adiere îi pătrunse în nări. Trecuse foarte multă vreme de când se gândise la flori.

Se auzi mişcare dinspre poarta din spatele lui şi se răsuci. Gardianul apăru, de data asta însoţit de Caerid Lock.

— Bremen, salută solemn căpitanul elf şi-i întinse mâna.

Caerid Lock era un bărbat zvelt, cu piele smeadă, priviri agere şi un chip pe care se citea autoritatea. Trăsăturile sale erau cele specifice elfilor, cu sprâncene arcuite în sus, urechi ascuţite şi faţă atât de îngustă, încât părea uscăţivă. Purta veşminte cenuşii ca şi ceilalţi, dar torţa brodată pe pieptul lui apărea ţinută de o mână şi pe ambii umeri avea trese purpurii. Părul şi barba îi erau tunse scurt şi ambele erau uşor cărunte. Era unul dintre puţinii care-i rămăseseră prieteni lui Bremen atunci când druidul fusese îndepărtat din Sfat. Era căpitan al Gărzii Druizilor de peste cincisprezece ani şi nici că s-ar fi aflat undeva persoană mai nimerită pentru asemenea slujbă. Vânător elf, cu o întreagă viaţă de militar, Caerid Lock era un profesionist desăvârşit. Druizii făcuseră o bună alegere în privinţa persoanei care trebuia să le asigure protecţia. Bremen ştia că o solicitare venita din partea lui Caerid avea sa găsească înţelegere din partea Sfatului.

— Caerid, bine te-am găsit, răspunse Bremen, strângându-i mâna.

Cum o duci?

— La fel de bine ca alţii pe care îi cunosc. Ai îmbătrânit cu câţiva ani de când ne-ai părăsit. Îţi văd ridurile pe fată.

— Presupun că-ti vezi propria fată în oglindă.

— Probabil. Încă mai baţi lumea în lung şi-n lat?

— În compania bunului meu prieten, Kinson Ravenlock, îl prezentă el.

Căpitanul elf îi strânse mâna, preţăluindu-l ca om, dar nu spuse nimic. Kinson păstra, la rândul lui, un chip impasibil.

— Am nevoie de ajutorul tău, Caerid, îl anunţă Bremen, iar faţa lui căpătă un aer solemn. Trebuie să stau de vorbă cu Athabasca şi cu Sfatul.

Athabasca era Mai-marele druizilor, un om impozant, cu convingeri ferme, de neclintit, care nu îl simpatizase niciodată pe Bremen. Fusese membru în Sfatul Druizilor când bătrânul fusese îndepărtat, dar pe atunci nu era Mai-marele lor. Asta se întâmplase ulterior şi doar ca urmare a maşinaţiunilor politice pe care Bremen le dispreţuia atât. Dar, aşa sau altfel, Athabasca era şef şi orice şansă de a intra în cetate depindea în principal de el.

Caerid Lock zâmbi amar.

— Ca întotdeauna, îmi ceri ceva dificil. Ştii prea bine că Paranorul şi Sfatul îţi sunt, amândouă, interzise. N-ai voie nici măcar să intri în cetate, necum să stai de vorbă cu Mai-marele druizilor.

— Am voie dacă el o permite, răspunse Bremen cu simplitate.

Celălalt aprobă din cap. Ochii lui ageri se îngustară încă şi mai mult.

— Înţeleg. Vrei să intervin în favoarea ta.

Bremen confirmă, dând din cap. Zâmbetul încordat al lui Caerid dispăru.

— El nu te simpatizează, afirmă el cu glas scăzut. Şi asta nu s-a schimbat de când ai plecat.

— Nu e nevoie să mă simpatizeze ca să stea de vorbă cu mine. Ceea ce am eu a-i spune este mai important decât sentimentele noastre personale. Voi fi foarte succint. Odată ce va fi auzit ce am de spus, plec mai departe. Se opri un moment, apoi continuă: Nu cer prea mult, tu ce crezi?

Caerid Lock clătină din cap.

— Nu. Privi o clipă în direcţia lui Kinson, apoi reluă: Voi face tot ce-mi va sta în putinţă.

Intră din nou în cetate şi îi lăsă pe bătrân şi pe Străjerul Hotarelor să contemple tăcuţi zidurile şi poarta. Gardienii adăstau rigizi la posturile lor, ca pentru a le împiedica intrarea. Bremen îi privi cu seriozitate un moment, apoi ridică ochii spre soare. Ziua se anunţa deja călduroasă. Îl privi pe Kinson preţ de o clipă, apoi se retrase mai la o parte, într-un loc unde zidurile aruncau mai multă umbră, şi se

aşeză pe o piatră. Kinson îl urmă, dar nu se aşeză, în ochii lui întunecaţi se citea nerăbdarea. Abia aştepta să vadă toată afacerea asta încheiată. El era deja gata să pornească mai departe. Bremen zâmbi în sinea lui. Cât de specific îi era acest stil prietenului său. Soluţia lui Kinson pentru orice problemă era să meargă mai departe. Aşa îşi trăise întreaga viată. Abia de când îl cunoscuse pe Bremen începuse să-şi dea seama că nicio problemă nu poate fi rezolvată dacă nu e abordată. Nu că Ravenlock nu era în stare să înfrunte problemele. Atâta doar că el aborda chestiunile neplăcute lăsându-le pur şi simplu în urmă, distanţându-se de ele şi, ce-i drept, lucrurile puteau fi abordate şi în acest fel. Problema era că o astfel de atitudine nu aducea niciodată după sine o rezolvare definitivă.

Da, Kinson evoluase mult din acele vremuri de început. Era un om mai puternic în sensuri greu de definit.

Dar Bremen ştia ca de obiceiurile vechi te lepezi greu şi că întotdeauna Kinson Ravenlock va simţi imboldul de a se distanta de situaţiile neplăcute şi dificile.

— Asta e pierdere de timp pentru noi, bombam Străjerul, confirmând parcă gândurile bătrânului.

— Răbdare, Kinson, îl sfătui Bremen cu glas scăzut.

— Răbdare? De ce? Nu-ţi vor da voie să intri. Şi chiar dacă-ţi dau voie, n-or să te asculte. Nu-i interesează ce ai de spus. Ăştia nu mai sunt druizii de pe vremuri, Bremen.

Tovarăşul lui îl aprobă din cap. În privinţa asta, Kinson avea dreptate. Dar n-avea încotro. Druizii din ziua de azi erau singurii care existau, iar unii dintre ei nu erau răi. Câţiva puteau fi aliaţi de nădejde. Kinson ar fi preferat ca ei doi să se ocupe de toate treburile de unii singuri, dar duşmanul cu care aveau de-a face era prea cumplit ca să poată fi învins fără o mână de ajutor. Era nevoie de druizi. Deşi îşi abandonaseră obiceiul de a se implica direct în problemele seminţiilor, erau totuşi priviţi cu anume respect şi deferenţă. Iar asta se putea dovedi de folos în unirea forţelor din cele patru tărâmuri împotriva inamicului comun.

Dimineaţa făcu loc amiezii. Şi Caerid Lock nu se mai întorcea. Kinson umblă de colo-colo un timp şi se aşeză în cele din urmă lângă Bremen, cu enervarea vizibil întipărită pe faţa lui prelungă. Se înfăşurase într-o tăcere agresivă, întunecată.

Bremen suspină în sinea lui. Kinson îi era prieten de multă vreme. Îl alesese chiar el, dintr-un mare număr de candidaţi, pentru misiunea de a afla adevărul despre Vrăjitorul Comandant. Kinson se dovedise a fi alegerea cea potrivită. Era cel mai bun cercetaş pe care îl văzuse bătrânul vreodată. Era isteţ, curajos şi inteligent. Nu acţiona niciodată sub imperiul impulsului, ci al înţelepciunii. Deveniseră atât de apropiaţi, încât Kinson îi era ca un fiu. Era, în mod cert, prietenul său

cel mai bun.

Dar Kinson n-avea niciodată să devină ceea ce îşi dorea Bremen cu atâta ardoare. El n-avea să fie succesorul druidului. Bremen era bătrân şi tot mai slab, deşi ascundea asta de toţi cei care ar fi putut bănui aşa ceva. Atunci când avea să moară, nu va avea cine să-i continue lucrarea. Nu va mai avea cine să continue studiul magiei, atât de necesar pentru evoluţia tuturor seminţiilor, cine să-i îndemne pe druizii de la Paranor să-şi regândească strategia de implicare în treburile celor patru tărâmuri, cine să-i stea împotrivă Vrăjitorului Comandant. Sperase cândva că Ravenlock va fi acela. Străjerul Hotarelor încă putea fi acela, de bună seamă, dar asta părea puţin probabil. Lui Kinson îi lipsea răbdarea necesară. N-avea nici umbră de diplomaţie. Nu-l încerca nici cea mai mică înţelegere pentru cei care nu puteau sesiza adevăruri care săreau în ochi. Experienţa era singurul profesor pe care îl respectase vreodată. Era un iconoclast şi un solitar înveterat. Niciuna din aceste trăsături nu-i putea fi de folos ca druid, dar părea imposibil să devină vreodată altfel decât era acum.

Bremen aruncă o privire în direcţia prietenului său şi analiza pe care i-o făcuse îl umplu brusc de tristeţe. Nu era drept să-l judece astfel pe Kinson. Era de-ajuns că Străjerul Hotarelor îi era devotat şi că avea să-i stea alături, înfruntând chiar moartea dacă va fi necesar. Kinson era cel mai bun prieten şi aliat al lui şi era nedrept să aştepte mai mult de la el.

Dar avea atât de disperată nevoie de un succesor! Era bătrân şi timpul i se scurgea printre degete cu prea mare iuţeală.

Îşi mută privirea de la Kinson spre copacii din depărtare, ca pentru a măsura exact puţinătatea timpului ce-i mai rămăsese.

Trecuse de amiază când Caerid Lock îşi făcu, în sfârşit, apariţia. Se desprinse brusc din umbrele porţii fără a arunca nicio privire în direcţia gărzilor sau a lui Kinson şi veni direct spre Bremen. Druidul se ridică în picioare pentru a-l întâmpina, simţindu-şi încheieturile şi muşchii înţepenit.

— Athabasca e de acord să stea vorbă cu tine, îl anunţă el, cu chipul întunecat.

Bremen aprobă din cap.

— Trebuie să te fi străduit serios să-l convingi. Îţi sunt îndatorat, Caerid.

Căpitanul elf se încruntă, fără a accepta mulţumirile.

— N-aş fi prea sigur în privinţa asta. Athabasca are motivele lui să fie de acord cu această întâlnire, eu aşa cred. Se întoarse spre Kinson: îmi pare rău, dar n-am putut obţine permisiunea să intri şi tu.

Kinson se îndreptă de spate şi înălţă din umeri.

— E mai bine să aştept aici, probabil.

— Probabil, se declară celălalt de acord. Îţi voi trimite ceva de-ale gurii şi apă proaspătă. Bremen, eşti gata?

Druidul îl privi pe Kinson şi schiţă un zâmbet slab.

— Mă întorc cât pot de curând.

— Succes, îi ură prietenul, cu voce domoală.

Apoi Bremen îl urmă pe Caerid Lock pe poarta cetăţii şi cei doi se pierdură în umbrele de dincolo de ea.

Străbătură săli de piatră şi coridoare lungi şi înguste, iar paşii lor stârneau ecou între zidurile groase de piatră. Nu întâlniră pe nimeni în cale. Paranorul părea părăsit, dar Bremen ştia că realitatea e alta. De multe ori i se părea că prinde sunet slab de conversaţie sau câte o mişcare abia simţită undeva departe, dar nu putea fi niciodată sigur. Caerid îl conducea de-a lungul coridoarelor dosnice, mai rar folosite, rezervate doar intrărilor şi ieşirilor cu caracter privat. Decizia părea lesne de înţeles. Athabasca nu voia ca druizii ceilalţi să afle că fusese de acord cu această întâlnire înainte de a decide că meritase efortul. Lui Bremen i se va permite o întâlnire privată şi un scurt prilej de a-şi pleda cauza, apoi fie va fi expediat scurt afară, fie va primi şansa de a se adresa Sfatului. Oricum însă, Bremen ştia că decizia avea să fie luată foarte rapid.

Urcară apoi treptele care duceau spre încăperile de sus ale cetăţii. Biroul lui Athabasca era tocmai sus, în turn, şi părea foarte probabil că acolo intenţiona să-l primească pe Bremen. Bătrânul analiză spusele lui Caerid Lock în timp ce îl urma. Athabasca avea, desigur, motivele lui să accepte întâlnirea, iar acestea erau, de bună seamă, greu de dedus. Mai-marele druizilor era în primul rând politician, administrator în al doilea şi birocrat mai presus de toate. Dar asta nu vorbea neapărat în defavoarea lui; aşa funcţiona gândirea lui. El se concentra în principal asupra relaţiei cauză-efect, adică, dacă un eveniment avea loc, el trebuia să afle ce efect va avea asupra altuia. Aşa funcţiona judecata lui. Era foarte capabil şi era un bun organizator, dar era şi precaut. Bremen trebuia să-şi aleagă cuvintele cu multă băgare de seamă.

Ajunseseră aproape la capătul unui coridor, când o siluetă înveşmântată în pelerină neagră se ivi brusc dintre umbre ca pentru a-i confrunta. Caerid Lock duse instinctiv mâna la şold să înşface sabia, dar mâinile celuilalt se încleştaseră deja împrejurul braţelor căpitanului elf. Cu un efort care părea neînsemnat silueta înveşmântată în pelerină îl ridică pe Caerid de la podea şi îl aşeză mai la o parte, ca şi când acesta reprezentase doar un mic obstacol în calea sa.

— Ei lasă, căpitane, răsună o voce aspră. Nu e nevoie de arme între prieteni. Vreau doar să schimb o vorbuliţă cu bărbatul acesta pe care îl conduci, după care nu-ţi mai stau în cale.

— Risca! îl salută Bremen surprins. Bine te-am găsit, bătrâne prieten!

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai lua mâinile de pe mine, Risca, pufni iritat Caerid Lock. N-aş fi dus mâna la armă dacă nu te-ai fi repezit la mine fără să te anunţi!

— Iertare, căpitane, toarse celălalt împăciuitor. Îşi descleştă mâinile de pe căpitan şi le ridică în semn de respect. Apoi îl privi pe Bremen: Bun venit acasă, Bremen al Panorului!

Risca se apropie şi îl îmbrăţişă pe bătrân. Era un gnom vânjos, bărbos, cu umeri enormi şi trup puternic şi musculos. Braţele ca nişte trunchiuri de copac îl ţinură o clipa cu putere pe bătrân în îmbrăţişarea lor, apoi Risca îi strânse mâna cu palmele-i puternice, acoperite de bătături. Risca părea un arbore cu rădăcini adânci, pe care nimic nu îl putea urni din loc, avea faţa bătută de vânt şi de anii care trecuseră peste el un bărbat fără vârstă. Era druid războinic, ultimul rămas din stirpea asta, bine antrenat în mânuirea armelor şi în arta războiului, cu vaste cunoştinţe despre toate marile războaie purtate de la ivirea noilor seminţii încoace. Bremen îl instruise personal înainte de a fi exilat din cetate, cu mai bine de zece ani în urmă. La bine şi la rău, Risca îi rămăsese alături.

— Nu mai fac parte din Paranor, Risca, obiectă Bremen. Dar tot mă simt ca acasă aici. Cum o mai duci?

— Bine. Dar mă plictisesc. Talentele mele sunt prea puţin folosite în spatele acestor ziduri. Puţini dintre aceşti noi druizi manifestă interes pentru arta războiului. Mă menţin în formă exersând cu gardienii. Caerid mă testează în fiecare zi.

Căpitanul elf bombăni ceva în barbă.

Mă baţi măr în fiecare zi, mai bine zis. Ce cauţi aici? Cum de-ai ştiut unde să ne găseşti?

Risca lăsă mâna lui Bremen şi privi în sus, misterios.

— Pereţii ăştia au urechi pentru cei care ştiu să asculte.

Caerid Lock râse fără să vrea.

Arsenalul tău de talente războinice?

— Iscodirea e şi ea o artă bine pusă la punct în arsenalul tău de talente războinice

Bremen îi zâmbi lui Risca.

— Ştii şi de ce am venit?

— Ştiu că vrei să vorbeşti cu Athabasca. Dar am vrut să mă sfătuiesc mai întâi cu tine. nu, Caerid, nu pleca. Poţi rămâne să asculţi ce am de spus. N-am secrete pe care să nu le pot împărtăşi de faţă cu tine. Gnomul deveni foarte serios: Poate exista un singur motiv pentru întoarcerea ta, Bremen. Iar veştile nu pot fi dintre cele plăcute. Aşa să fie. Dar vei avea nevoie de aliaţi în toată povestea asta, iar eu îţi sunt prieten. Poţi conta pe mine ca, la nevoie, să vorbesc în numele tău.

Am în Sfat o vechime cu care puţini dintre susţinătorii tăi se pot lăuda. Trebuie să afli care e situaţia: ei nu susţin întoarcerea ta.

— Nădăjduiesc să-l conving pe Athabasca să-şi lase la o parte sentimentele personale pentru realizarea obiectivelor noastre comune. Bremen îşi încruntă sprâncenele, îngândurat: nu poate fi atât de greu de acceptat.

Risca clătină din cap.

— Ba poate, şi chiar aşa va fi. Fii tare, Bremen. Să nu-i faci concesii. Îi displace ceea ce reprezinţi – o ameninţare la adresa puterii lui. Nimic din ceea ce faci sau spui tu nu poate trece peste această viziune. Teama e o armă de care te poţi folosi mai bine decât de raţiune. Fă-i să priceapă cât de mare e primejdia. Îl privi brusc pe Caerid: Ai cumva altă părere?

Căpitanul elf ezită, apoi clătină din cap.

— Nu.

Risca îi strânse mâna lui Bremen încă o dată.

— Vorbim mai târziu.

O luă pe coridorul de unde venise şi dispăru din nou printre umbre. Bremen zâmbi involuntar. Puternic în trup şi suflet, neclintit în convingeri. Aşa era Risca. Şi aşa va rămâne.

Căpitanul elf şi bătrânul porniră mai departe pe coridoarele şi treptele slab luminate, care pătrundeau tot mai adânc în interiorul cetăţii, până ajunseseră la nişte trepte ce duceau spre o uşă metalică mică, îngustă, dar masivă. Bremen văzuse de multe ori această uşă în anii în care locuise la castel. Era intrarea dosnică în biroul Mai-marelui druid. De bună seamă, Athabasca aştepta acolo să-l primească. Respira adânc.

Caerid Lock bătu în uşă de trei ori, făcu o pauză, apoi bătu încă o dată. Din încăpere o voce cunoscută rosti:

— Intră.

Căpitanul Gărzii Druizilor deschise uşa îngustă, apoi se dădu la o parte.

— Mi s-a cerut să aştept aici, şopti el.

Bremen dădu din cap, amuzat de expresia solemnă care se aşternuse pe chipul celuilalt.

— Înţeleg, zise el. Îţi mulţumesc încă o dată, Caerid.

Apoi se aplecă sub tocul scund al uşii şi intră.

Încăperea îi era foarte cunoscută. Era biroul particular al Mai-marelui druizilor, loc folosit de conducătorul lor pentru meditaţie şi întâlniri private. Era o cameră mare, cu tavan înalt, ferestre plasate foarte sus, cu biblioteci pline de hârtii, obiecte de artă, jurnale, dosare şi o mulţime de cărţi. De partea cealaltă a uşii pe care intrase el se vedeau două uşi duble metalice masive. Un birou imens trona în mijlocul încăperii; momentan nu era nimic pe birou, iar suprafaţa

lemnului lustruit lucea în lumina lumânării.

Athabasca era aşezat la birou şi aştepta. Era un bărbat înalt, masiv, impozant, cu păr lung, alb şi ochi albaştri, reci şi depărtaţi, pe un chip ascetic. Era înveşmântat în straiul bleumarin purtat întotdeauna de Mai-marele druizilor, cu centură la brâu şi fără niciun însemn. Avea în schimb la gât medalionul Eilt Druin, aflat în posesia Mai-marilor druizilor încă din vremea lui Galaphile. Medalionul Eilt Druin era din aur şi alte câteva metale care întăreau aliajul, încrustat cu argint pe margini. Avea forma unei mâini care poartă o tortă aprinsă. Mâna şi torţa fuseseră simbol al druizilor încă de pe vremea constituirii Sfatului. Se spunea că medalionul dispune de puteri magice, dar nimeni nu cunoscuse până acum de ce natură erau acestea. Cuvintele „Eilt Druin” erau din limba elfică şi însemnau, în traducere literală: „Prin adevăr, putere”.

Cândva, acest motto însemnase ceva pentru druizi. O altă mică ironie a sorţii, gândi Bremen, obosit.

— Bine te-am găsit, Bremen, îl salută Athabasca pe bătrân cu vocea lui adâncă şi sonoră. Urarea era una tradiţională, dar Athabasca o rostise într-un fel care o făcea să sune gol şi forţat.

— Bine te-am găsit, Athabasca, răspunse Bremen. Îţi sunt recunoscător că ai acceptat să te întâlneşti cu mine.

— Caerid Lock a fost foarte convingător. Şi-apoi, noi nu-i întoarcem din drum pe cei care ne-au fost cândva fraţi.

Au fost cândva, dar acum nu mai sunt, spunea el de fapt. Bremen înaintă până la celălalt capăt al imensului birou, cu senzaţia că nu doar suprafaţa vastă a biroului lustruit îi desparte. Se miră din nou cum un om masiv îl poate face pe un altul să se simtă în prezenţa lui mic ca un băieţaş. Căci, deşi Bremen era cu mult mai în vârstă decât Athabasca, nu putea scăpa de sentimentul că se află în prezenţa unui superior.

— Ce ai a-mi spune, Bremen? îl întrebă Athabasca.

— Că cele patru tărâmuri se află în mare primejdie, răspunse Bremen. Că trolii au fost subjugaţi de o putere care transcede viaţa fizică şi puterea muritorilor. Că şi celelalte seminţii vor cădea, de asemenea, pradă aceluiaşi destin dacă nu intervenim în apărarea lor. Că druizii înşişi sunt în mare primejdie.

Athabasca mângâie absent medalionul Eilt Druin.

— Şi ce formă ia această ameninţare? Este ea de sorginte magică?

Bremen dădu din cap.

— Zvonurile spun adevărul, Athabasca. Vrăjitorul Comandant este o făptură reală. Mai mult este reincarnarea druidului rebel Brona, despre care s-a crezut că e dispărut şi zdrobit de peste trei sute de ani. A supravieţuit prin folosirea nefastă şi nechibzuită a somnului druid şi prin distrugerea propriului suflet. Nu mai are formă, ci doar

spirit. Este totuşi în viată şi este sursa primejdiei care ne ameninţă.

— L-ai văzut tu? L-ai căutat în călătoriile tale?

— L-am văzut.

— Cum ai reuşit asta? Ţi-a îngăduit să intri? Ai folosit fără îndoială o deghizare ca să poţi intra pe domeniul lui.

— Cea mai mare parte din drum m-am învăluit în invizibilitate de sorginte magică. Apoi am folosit o deghizare întunecată ca a Vrăjitorului Comandant însuşi, deghizare pe care nici el n-a putut-o penetra.

— Te-ai făcut una cu el? Athabasca îşi pusese mâinile la spate. Privirea lui era calmă şi îl ţintea atent.

— Pentru o vreme, am devenit una cu el. A fost necesar să fac asta ca să mă pot apropia de el atât cât să mă asigur că bănuielile îmi sunt întemeiate.

— Şi dacă, făcându-te una cu el, ai fost şi tu în vreun fel pervertit, Bremen? Şi dacă, folosind magia, ţi-ai pierdut echilibrul şi viziunea asupra realităţii? Cum poţi fi tu sigur că a fost real ceea ce ai văzut? Cum poţi şti că descoperirea cu care te întorci acum la noi este reală?

Bremen se strădui să rămână calm.

— Mi-aş da seama dacă magia m-ar perverti, Athabasca. Am petrecut mulţi ani din viaţă studiind-o. O cunosc mai bine ca oricine.

Athabasca zâmbi rece, plin de îndoieli.

— Dar tocmai asta-i problema. Cât de exact poate oricare dintre noi să aprecieze puterea magiei? Tu te-ai rupt de Sfat pentru a face pe cont propriu studii împotriva cărora fusesei prevenit. Ai urmat calea pe care a urmat-o un altul înaintea ta – creatura pe care pretinzi că o vânezi. L-a pervertit, Bremen. O, sunt convins că tu te crezi imun la puterea ei. Dar acest lucru a fost valabil şi în ce-l priveşte pe Brona şi pe discipolii lui. Magia este o forţă perfidă, o putere care depăşeşte înţelegerea noastră şi pe care nu ne putem bizui. Noi am mai studiat ideea de a o folosi şi am dat greş. Studiem şi acum ideea, dar suntem mai precauţi decât am fost cândva – precauţi, pentru că am învăţat ce se poate întâmpla din nenorocirea cu Brona şi ceilalţi. Dar tu cât ai fost de prevăzător, Bremen? Magia perverteşte, măcar atâta ştim şi noi. Îl perverteşte într-un fel sau altul pe cel care o foloseşte, şi în cele din urmă îl distruge.

Vocea lui Bremen rămase calmă când răspunse.

— Nu există certitudine absolută în privinţa rezultatelor folosirii ei, Athabasca. Pervertirea poate veni cu încetul şi în diverse forme, funcţie de modul în care este folosită magia. Dar asta era valabil şi pentru ştiinţele vechi. Folosirea oricărei puteri perverteşte. Ceea ce nu înseamnă că nu poate fi folosită pentru binele comun. Ştiu că tu nu aprobi ceea ce fac eu, dar există şi câte ceva valoros în activitatea mea. Nu tratez cu superficialitate puterea magiei, şi nici nu scap din

vedere limitele posibilităţilor ei.
Athabasca scutură din capul lui leonin.
— Cred că eşti prea ataşat de această temă ca să poţi fi obiectiv. Prin asta ai dat greş când ne-ai părăsit.
— Poate că da, admise Bremen cu voce domoală. Dar nimic din toate astea nu contează acum. Ceea ce contează este faptul că suntem ameninţaţi. Druizii, Athabasca. Brona îşi aminteşte cu siguranţă ce a dus la distrugerea lui în Primul Război al Seminţiilor. Dacă are de gând să cucerească din nou cele patru tărâmuri, iar asta pare acum foarte probabil, el va încerca mai întâi să distrugă ameninţarea principală la adresa lui. Druizii. Sfatul. Paranorul.
Athabasca îl privi cu seriozitate preţ de o clipă, apoi se întoarse spre o fereastră şi rămase cu privirea îndreptată spre lumina strălucitoare de afară. Bremen aşteptă câteva momente, apoi zise:
— Am venit cu rugămintea de a-mi permite să mă adresez Sfatului. Dă-mi prilejul să le spun celorlalţi ceea ce-am văzut. Lasă-i să judece ei înşişi valoarea argumentelor mele.
Mai-marele druizilor se întoarse din nou spre el, cu bărbia uşor ridicată, încât părea că priveşte în jos spre Bremen.
— Noi suntem aici o comunitate, Bremen. O familie. Trăim împreună aşa cum am face-o cu fraţii şi surorile noastre, toţi acţionând într-o singură direcţie – studierea tuturor aspectelor lumii noastre şi a modului în care funcţionează, noi nu favorizăm un membru al comunităţii în defavoarea altuia, îi tratăm pe toţi ca pe nişte egali. Iată ceva ce tu n-ai putut niciodată să accepţi.
Bremen dădu să protesteze, dar Athabasca ridică mâna să-l oprească.
— Tu ne-ai părăsit din proprie iniţiativă. Ai decis să-ţi abandonezi familia şi să lucrezi pentru propriile tale ţeluri. Ai ales să nu împărţi cu noi studiile tale, deoarece acestea depăşeau liniile de autoritate pe care noi le stabilisem. Binele unuia singur nu poate fi lăsat niciodată să prevaleze asupra binelui tuturor. O familie trebuie să aibă reguli. Fiecare membru al familiei trebuie să-i respecte pe ceilalţi. Când ne-ai părăsit, ai dat dovadă de lipsă de respect faţă de exigenţele Sfatului în ceea ce priveşte natura studiilor tale. Ţi-ai închipuit că le ştii pe toate mai bine decât noi. Ai renunţat singur la locul ce ţi se cuvenea în societatea noastră.
Îl privi pe Bremen cu răceală.
— Acum vrei să te întorci şi să ne conduci. O, nu te obosi să negi, Bremen! De ce altceva te-ai fi putut întoarce daca nu pentru a ne fi conducător? Vii cu un bagaj de cunoştinţe despre care pretinzi că doar tu le deţii, cu învăţături din domeniul magiei cunoscute numai de tine şi cu un plan de salvare a seminţiilor pe care numai tu îl poţi aplica. Vrăjitorul Comandant e real. Vrăjitorul Comandant e Brona. Druidul

rebel a practicat magia în folos propriu şi i-a subjugat pe troli. Cu toţii vor mărşălui împotriva celor patru tărâmuri. Tu reprezinţi unica noastră speranţă. Tu trebuie să ne sfătuieşti în legătură cu ce avem de făcut şi apoi tu ne vei comanda în obligaţiile care ne vor reveni spre a opri această invazie. Tu, care ne-ai abandonat de atâta timp, vrei acum să ne conduci.

Bremen clătină încet din cap. Ştia deja cum va sfârşi această întrevedere, dar merse totuşi înainte.

— Nu vreau să conduc pe nimeni. Vreau doar să vă previn asupra primejdiei pe care am descoperit-o, atâta tot. Ce se va petrece după aceea va fi hotărât de tine în calitate de Mai-mare al druizilor şi de către Sfat. Nu doresc să revin în Sfat. Lasă-mă doar să spun ce-am de spus şi apoi trimite-mă să-mi văd de drum.

Athabasca zâmbi.

— Eşti încă atât de sigur de tine. Sunt impresionat. Te admir pentru hotărârea de care dai dovadă, Bremen, dar cred că te înşeli amarnic. Însă eu reprezint doar o singură voce şi n-am de gând să iau această decizie de unul singur. Aşteaptă aici, cu căpitanul Lock. Voi convoca de îndată Sfatul şi îi voi solicita să ia în considerare cererea ta. Dacă va dori sau nu să te asculte este o chestiune pe care o las la latitudinea lui.

Bătu tare în suprafaţa biroului, iar uşa din spate se redeschise. Caerid Lock intră şi salută.

— Stai cu oaspetele nostru până revin, îi ordona Athabasca.

Apoi ieşi pe uşile duble, principale, fără să privească în urma.

Athabasca lipsi aproape patru ore. Bremen se aşeză pe o băncuţă, lângă una dintre ferestre, şi privi afară spre lumina difuză a după-amiezii târzii. Aşteptă răbdător, ştiind că nu prea avea de ales. Stătu de vorbă cu Caerid Lock o vreme şi se puse la curent cu ultimele noutăţi privind activitatea Sfatului, constatând că aceasta se desfăşura cam la fel ca de mulţi ani încoace, că puţine se schimbaseră şi că eforturile druizilor nu duceau la niciun rezultat. Era deprimant să audă asta, şi Bremen renunţă curând să mai pună întrebări. Se concentră asupra celor ce avea să le spună membrilor Sfatului şi a felului în care aceştia aveau să reacţioneze, dar în sinea lui ştia că totul nu era decât un inutil exerciţiu mental. Acum ştia de ce Athabasca fusese de acord să-l întâlnească. Mai-marele druizilor socotise că era mai bine să-l primească şi să audă ce are de spus, decât să-l expedieze direct, că era mai bine să etaleze o parodie de respect decât nimic. Decizia era însă deja luată. Fiu va avea ocazia să le vorbească celorlalţi. Era un exilat şi nu i se va permite să se întoarcă. Pentru niciun motiv, oricât de serios. Era un om primejdios, după părerea lui Athabasca ~ şi după a altora, presupuse el. Practicase magia fără precauţie. Se jucase cu focul. Nimeni nu avea

să-l asculte pe un asemenea individ. Niciodată.

Era un lucru trist. Venise să-i prevină, dar ei se situau deja dincolo de puterea lui de convingere. O simţea. Iar acum aştepta doar să i se confirme bănuiala.

Şi confirmarea sosi scurt, la capătul celor patru ore de aşteptare. Athabasca intră pe uşile duble cu aerul grăbit al insului care are lucruri mai bune de făcut.

— Bremen, îl salută el dispreţuitor. Nu-i dădu nicio atenţie lui Caerid Lock, nu-i ceru să plece sau să rămână. Sfatul a luat cunoştinţă de cererea ta şi a respins-o. Dacă doreşti să o adresezi din nou în scris, va fi înaintată unui comitet, spre dezbatere.

Se aşeză la birou cu un vraf de hârtii în mâini şi se apucă să le citească. Medalionul Eilt Druin luci clipelnic pe pieptul lui.

— Suntem consecvenţi în politica noastră de neamestec în afacerile seminţiilor, Bremen. Tu cauţi să încalci această regulă, noi trebuie să ne ţinem departe de politică şi de conflictele dintre seminţii. Speculaţiile tale sunt prea vagi şi total nedovedite, nu le putem da crezare.

Privi în sus.

— Poţi să te aprovizionezi cu tot ce-ţi este de trebuinţă pentru a-ţi continua călătoria. Îţi urez succes. Căpitane Lock, condu-l, te rog, pe oaspetele nostru înapoi la poarta principală.

Coborî din nou privirea. Bremen îl cercetă fără un cuvânt, uluit fără voie de duritatea cu care fusese expediat. Când văzu că Athabasca îl ignoră în continuare, îi spuse cu voce calmă:

— Eşti un nătâng.

Apoi se întoarse şi îi urmă pe Caerid înapoi, pe uşa joasă, pe coridorul prin care veniseră. În urma lui se auzi cum uşa este închisă şi încuiată.

III

Caerid Lock şi Bremen coborâră în tăcere scările dosnice, iar paşii lor răsunau strident pe coridoarele pustii, în urma lor, lumina dinspre biroul lui Athabasca, Mai-marele druizilor, începea să dispară. Bremen se străduia să învingă amărăciunea cărei dădea târcoale. Îl numise pe Athabasca nătâng, dar poate că el însuşi era, de fapt, nătângul. Kinson avusese dreptate. Venirea la Paranor fusese pierdere de timp. Druizii nu erau pregătiţi să-i dea ascultare fratelui lor exilat. Nu-i interesau închipuirile lui înflăcărate şi încercările lui de a li se alătura din nou. Cu ochii minţii şi-i închipuia aruncându-şi, unu altuia priviri amuzate atunci când Mai-marele druizilor le adusese la cunoştinţă solicitarea lui. Parcă-i şi vedea clătinând dispreţuitor din cap. Din pură

aroganţă, vor fi gândit ei, se lăsase orbit de proporţiile problemei cu care se confruntau, şi asta numai în scopul de a se face crezut. Dacă ar fi putut să le vorbească doar, l-ar fi ascultat; aşa crezuse. Dar nici măcar şansa asta nu i se dăduse. Încrederea exagerată în sine fusese cea care îl pierduse. Mândria îi jucase un renghi. Făcuse o gravă eroare de judecată.

Şi totuşi, îşi zise el, încercând să se consoleze cât de cât după tentativa eşuată, făcuse bine că încercase. Cel puţin nu avea să trăiască tot restul vieţii cu chinul şi sentimentul vinovăţiei pe care le-ar fi încercat dacă nu făcea nimic. Şi nici nu putea anticipa acum cu exactitate rezultatul eforturilor lui. S-ar putea, totuşi, să iasă şi ceva bun din venirea lui, o mică schimbare în cursul evenimentelor sau în atitudinea unora, ceva ce nu se va putea constata decât mult mai târziu. Ideea că efortul lui eşuase total era neîntemeiată.

O fi avut Kinson dreptate în ce priveşte rezultatul final, dar niciunul dintre ei nu putea afirma cu certitudine că vizita lui fusese întru totul lipsită de consecinţe.

— Îmi pare rău că n-ai primit permisiunea să le vorbeşti, Bremen, i se adresă Caerid cu voce domoală şi se întoarse spre el.

Bremen îşi ridică privirea şi realiză brusc cât de deprimat trebuie să pară. Acum nu era momentul pentru autocompătimire. Pierduse prilejul de a le vorbi direct membrilor Sfatului, dar mai erau şi alte lucruri care se cereau înfăptuite înainte de a fi expediat pentru totdeauna din cetate.

— Caerid, pot să-i fac o scurtă vizită lui Kahle Rese înainte de a pleca? întrebă el. Am nevoie doar de câteva clipe.

Se opriră pe scări, iar acolo bătrânul cu aspect fragil şi căpitanul elf cu figura dură, milităroasă, rămaseră preţ de-o clipă faţă în faţă.

— Ti s-a spus să-ţi iei cele de trebuinţă pentru călătorie, observă Caerid Lock. Cred că ţi-e îngăduit să-i faci o scurtă vizită.

Bremen zâmbi.

— Nu voi uita niciodată câtă osteneală ţi-ai dat în sprijinul meu, Caerid. Niciodată.

Celălalt îi răspunse printr-un gest de nepăsare.

— N-a fost mare lucru, Bremen. Vino!

Continuară să meargă de-a lungul coridoarelor spre un pasaj care îi purtă prin mai multe încăperi, apoi în jos, pe nişte trepte. În tot acest timp, Bremen chibzuia adânc, îşi transmisese avertismentul, aşa bun sau rău cum păruse. Acesta va fi cu siguranţă ignorat de majoritatea druizilor, dar cei puţini care, poate, i-au dat ascultare trebuiau să aibă şansa de a supravieţui imprudenţei celorlalţi. Şi, mai ales, trebuia făcut un efort pentru protejarea cetăţii. El nu putea face prea mult sau cu cine ştie ce pondere în faţa puterii dezlănţuite a Vrăjitorului Comandant, dar puţinul de care era în stare trebuia făcut. Şi va începe

cu Kahle Rese, prietenul lui cel mai vechi şi mai de încredere – deşi ştia de pe acum că se va confrunta din nou cu riscul aproape sigur al dezamăgirii.

Când ajunseră în dreptul uşii care da spre holul principal, puţin înainte de a ajunge la biblioteca în care Kahle Rese îşi petrecea veacul, Bremen se întoarse din nou spre Caerid.

— Vrei să-mi mai faci un serviciu? îl întrebă el pe căpitanul elf. Vrei să-i chemi pe Risca şi pe Tay Trefenwyd, să stau şi cu ei de vorbă? Spune-le să mă aştepte în hol pană îmi închei vizita la Kahle. Îi voi întâlni acolo. Îţi dau cuvântul meu că nu voi merge nicăieri în altă parte şi nu voi încălca în nici un fel condiţiile în care mi sa îngăduit sa vizitez cetatea.

Caerid îşi întoarse pentru un moment privirea.

— Cuvântul tău nu e necesar, Bremen. N-a fost niciodată. Du-te să te întâlneşti cu Kahle. Îi aduc eu pe ceilalţi doi şi ne vedem acolo.

Porni din nou în sus pe scări şi se pierdu curând în beznă Bremen îşi dădu seama ce norocos era că-l poate număra pe Caerid printre prieteni. Şi-l aminti pe vremea când acela era tânăr, abia îşi deprindea meseria, dar era hotărât şi cumpătat încă de pe atunci. Caerid venise din Arborlon şi rămăsese acolo, loial cauzei druizilor, chiar şi după ce se încheiase sorocul pentru prezenţa lui în cetate. Era lucru rar ca o persoană care nu făcea parte din ordinul druizilor să manifeste atâta interes faţă de preocupările lor. Bremen se întrebă dacă, pus în situaţia de a-şi lua viaţa de la capăt, Caerid ar face aceiaşi lucru.

Intră pe coridor şi o luă la dreapta. Holul era înalt, cu grinzi groase de lemn lustruit şi cu podea ceruită până la strălucire. Pe pereţi atârnau tapiserii şi tablouri. Mobilier vechi şi armuri erau aşezate din loc în loc pe margini, abia vizibile în lumina tremurătoare a lumânărilor. Vremuri vechi şi noi erau prezente între aceşti pereţi, unde nimic nu se schimba decât orele zilei şi cursul anotimpurilor. O atmosferă aparte de permanenţă emana din Paranor, cea mai veche şi mai solidă fortăreaţă din cele patru tărâmuri, lăcaş al celor ce dăruiau ştiinţă, păstrătoare a celor mai valoroase obiecte de artă şi manuale de pretutindeni. Progresul, atâta cât existase, îşi avusese mereu obârşia aici, şi asta încă de când reîncepuse evoluţia, după încheierea Marilor Războaie. Acum acest loc era pândit de pericolul de a dispărea de pe faţa pământului şi el părea a fi singurul conştient de acest lucru.

Ajuns dinaintea uşilor bibliotecii, le deschise uşurel şi intră. Încăperea era mică fată de dimensiunile normale ale unei biblioteci, dar era ticsită de cărţi. Puţine lucrări apăruseră după distrugerea vechii lumi şi cele mai multe fuseseră scrise de druizi în ultimele două sute de ani, de mână, cu preţul unor mari eforturi, din memorie, observaţii făcute de cei puţini care îşi mai aminteau acele vremuri.

Aproape toate aceste volume erau ţinute aici, în această încăpere şi în cea de alături, iar Kahle Rese era druidul care răspundea de conservarea lor în siguranţă. Toate erau valoroase, dar niciuna mai valoroasă decât Analele Druizilor, scrieri care reprezentau o cronică a eforturilor Sfatului de a recupera cunoştinţele din domeniul ştiinţei şi magiei din secolele de dinaintea Marilor Războaie, a strădaniei acestuia de a descoperi secretele puterii prin care lumea veche realizase cele mai de seamă progrese. Tot ele cuprindeau şi o enumerare a tuturor posibilităţilor, oricât de neverosimile, privind instrumente şi formule, talismane şi invocări ale magiei, reflecţii şi deducţii care-şi puteau găsi într-o bună zi tălmăcirea.

Analele Druizilor. Acestea erau scrierile cele mai importante pentru Bremen. Scrierile pe care trebuia neapărat să le salveze de la dispariţie.

Bremen se ivi în pragul uşii şi îl văzu pe Kahle Rese cocoţat pe o scară şi rânduind o colecţie de volume vechi şi îngălbenite de vreme, legate în piele. Rese se întoarse şi tresări când văzu cine se află în prag. Era un ins mic de statură, pipernicit, uşor gârbovit de vârstă, dar încă destul de sprinten ca să poată urca scara. Mâinile îi erau pline de praf, iar mânecile robei erau suflecate şi prinse în ace. Ochii lui albaştri clipiră şi ridurile din jurul lor se adânciră de zâmbetul care îi lumină faţa. Coborî rapid scara şi veni spre celălalt. Întinse mâna şi o strânse puternic pe a lui Bremen.

— Bătrâne prieten, îl salută el.

Fata lui îngustă aducea cu a unei păsări, avea ochi ageri şi strălucitori, nas ca un cioc coroiat, gura ca o linie subţire, iar pe bărbia ascuţită îi creştea un mic cioc, rar ş scurt.

— Mă bucur să te văd, Kahle, îi spuse Bremen. Mi-a fost dor de tine. De conversaţiile noastre, de căutările prin labirintul misterelor lumii, de părerile noastre înrudite despre viaţă. Chiar şi de jalnicele noastre tentative de a face glume. Trebuie că-ţi aminteşti toate astea.

— Îmi amintesc, Bremen, îmi amintesc, râse celălalt.

Ei bine, iată-te aici.

— Mă tem c-am venit doar pentru scurtă vreme. Ai auzit?

Kahle dădu din cap. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— Ai venit să ne avertizezi în legătură cu Vrăjitorul Comandant. Athabasca a fost cel care a făcut-o în locul tău. Ai cerut să vorbeşti în faţa Sfatului. Athabasca a fost cel care a vorbit. Şi-a luat cam multe asupră-şi, nu-i aşa? Dar are motivele lui, după cum bine ştim amândoi. În orice caz, Sfatul a votat împotrivă. Câţiva au pledat energic în favoarea ta. Risca, de exemplu. Tay Trefenwyd. Şi alţi doi sau trei. Clătină din cap. Mă tem că eu am păstrat tăcerea.

— Pentru că nu ar fi fost de niciun folos, zise Bremen cu blândeţe.

Dar Kahle clătină din cap.

— Nu, Bremen. Pentru că sunt prea bătrân şi prea obosit ca să-mi închin viaţa vreunei cauze nobile. Mă simt bine aici, printre cărţile mele, şi vreau doar să fiu lăsat în pace.

Clipi din ochi şi îl scrută pe Bremen cu atenţie.

— Tu crezi cu adevărat cele ce spuneai despre Vrăjitorul Comandant? Este el real? E vorba de druidul rebel Brona?

Bremen dădu afirmativ din cap.

Este exact ceea ce i-am spus lui Athabasca şi reprezintă o mare ameninţare pentru Paranor şi Sfat. Va veni aici la un moment dat, Kahle. Şi când va veni, va distruge totul.

— Poate, încuviinţă Kahle, înălţând din umeri. Sau poate că nu. Lucrurile nu se petrec întotdeauna aşa cum ne aşteptăm. Noi doi am fost întotdeauna de acord în privinţa asta, Bremen.

— De data asta însă mă tem că sunt prea puţine şanse ca lucrurile să se petreacă altfel decât am prevăzut eu. Druizii au trăit prea mult timp între propriile ziduri. Nu mai văd cu obiectivitate ceea ce se petrece în afara lor. Viziunea le este limitată de izolare.

Kahle zâmbi.

— Avem noi ochii şi urechile noastre şi aflăm mai multe decât îţi închipui. Problema noastră nu este ignoranţa, ci automulţumirea. Ne mulţumim prea lesne cu viaţa bine cunoscută şi nu acceptăm prea uşor un stil de viaţă întrezărit doar. Noi avem convingerea că evenimentele trebuie să se desfăşoare întocmai cum le dictăm noi şi că nicio voce nu va avea greutate mai mare ca a noastră.

Bremen puse mâna pe umărul îngust al bărbatului scund dinaintea sa.

— Tu ai avut întotdeauna o judecată deasupra tuturor celorlalţi. N-ai dori să mă însoţeşti într-o scurtă călătorie?

— Vrei să mă salvezi de la dezastrul pe care îl prevezi, aşa e?

Celălalt râse.

— E prea târziu pentru asta, Bremen. Soarta mea este legată irevocabil de aceste ziduri şi de înscrisurile din aceste câteva tomuri de care mă îngrijesc. Sunt prea bătrân şi prea aşezat ca să renunţ la munca mea de-o viaţă. Asta e tot ce ştiu. Eu sunt unul dintre druizii pe care tocmai i-am descris adineauri – izolat şi pe cale de dispariţie. Ce se va întâmpla cu Paranorul se va întâmpla şi cu mine.

Bremen clătină din cap. Se gândise el că asta va spune Kahle Rese, dar simţise că trebuia să întrebe.

— Aş vrea să-ti schimbi gândul. Există şi alte ziduri între care se poate trăi, şi alte biblioteci de care se poate îngriji.

— Aşa să fie oare? întrebă Kahle, ridicând o sprânceană. Ei bine, ele aşteaptă alte mâini decât ale mele să le îngrijească. Eu aparţin acestui loc.

Bremen suspină.

— Atunci, ajută-mă altfel, Kahle. Mă rog să mă înşel în estimările mele cu privire la primejdia iminentă. Mă rog să greşesc în ceea ce cred eu că se va petrece. Dar, dacă nu greşesc, şi dacă Vrăjitorul Comandant va veni la Paranor, şi dacă nu i se va putea tine piept, atunci cineva va trebui să salveze Analele Druizilor. După o clipă de tăcere, continuă: Sunt încă ţinute în încăperea alăturată, dincolo de uşa aceea?

— Dintotdeauna, răspunse Kahle.

Bremen îşi vârî mâna în buzunarul pelerinei şi scoase de acolo o mică pungă din piele.

— Ai aici un praf special, îi spuse prietenului. Dacă Vrăjitorul Comandant va pătrunde înăuntrul acestor ziduri, aruncă-l peste Analele Druizilor, le va ascunde de ochi străini. Praful le va tăinui şi le va asigura protecţia.

Îi înmână punga lui Kahle, care o acceptă ezitând. Bătrânul druid o ţinu în palma întinsă o vreme, ca şi când ar fi cântărit-o.

— Magie elfică? întrebă el, iar Bremen confirmă printr-un gest al capului.

— Un anume praf care a aparţinut făpturilor feerice, presupun. O anume vrăjitorie din lumea veche.

Kahle chicoti sarcastic.

— Ştii ce mi s-ar întâmpla dacă Athabasca ar găsi punga asta asupra mea?

— Ştiu, răspunse Bremen cu seriozitate. Dar n-o va găsi, nu-i aşa?

Kahle privi punga o clipă, îngândurat, după care o ascunse în robă.

— Nu, declară el, n-o va găsi. Se încruntă: Dar nu sunt prea sigur că pot promite s-o folosesc, oricât de nobilă ar fi cauza. Mă asemăn cu Athabasca în această unică privinţă, Bremen. Mă opun practicării magiei în activitatea mea. Nu aprob practicarea magiei ca mijloc pentru atingerea unui ţel. Ştii asta. Doar mi-am exprimat opinia în privinţa asta destul de clar şi până acum, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Şi totuşi, îmi ceri să fac asta?

— N-am încotro. La cine altul aş putea apela? în cine altul aş putea avea încredere? Las chestiunea la latitudinea ta, Kahle. Foloseşte praful numai dacă împrejurările vor fi atât de cumplite, încât vieţile tuturor vor fi primejduite şi nu va mai avea cine să aibă grijă de cărţi. Nu le lăsa să cadă în mâinile celor care vor folosi toate aceste cunoştinţe în scopuri mârşave. Asta ar fi mai nefast decât orice consecinţă a practicării magiei.

Kahle îl privi cu seriozitate, apoi dădu din cap.

— Asta cam aşa e. Prea bine. Voi păstra praful asupra mea şi îl voi folosi dacă ne va ajunge cea mai nemiloasă soartă. Dar numai atunci.

Rămaseră un moment fată în fată, se priviră în tăcerea care se

lăsase; toate cuvintele fuseseră rostite, nu mai rămăsese nimic de adăugat.

— Ar trebui să te mai gândeşti la rugămintea mea şi să mă însoţeşti, făcu Bremen o ultimă încercare.

Kahle zâmbi, un surâs ca o luminiţă fugară pe buzele lui subţiri.

— M-ai mai rugat o dată să vin cu tine, atunci când ai decis să părăseşti Paranorul şi să studiezi magia în altă parte.

Ti-am spus încă de atunci că nu voi pleca nicicând de aici, că aparţin acestui loc. Nu s-a schimbat nimic de atunci.

Bremen simţi o decepţie amara strecurându-i-se în suflet şi zâmbi, ca s-o ascundă.

— La revedere atunci, Kahle Rese cel mai vechi şi mai bun prieten al meu. Fii cu băgare de seama.

Omuleţul îmbrăţişă strâns trupul firav al bătrânului

— La revedere, Bremen! Pentru întâia oară de când ne ştim, sper să te înşeli.

Bremen clătină din cap fără un cuvânt. Apoi se întoarse şi ieşi pe uşa bibliotecii fără a mai privi în urmă. Îşi dori dintr-odată ca lucrurile să stea altfel, dar ştia prea bine că asta nu se poate. Se îndreptă cu paşi uşori spre uşa care ducea la culoarul pe care venise. Se trezi privind ţintă tapiseriile şi obiectele de artă ca şi când le vedea pentru prima oară – sau, poate, ca şi când ştia că nu avea să le mai vadă vreodată. Simţi cum o parte din fiinţa lui se pierde, cum simţise şi atunci când părăsise Paranorul pentru prima oară. Nu-i plăcea să recunoască asta deschis, dar aici se simţea la el acasă mai mult decât în orice alt loc şi, cum se întâmplă peste tot unde simţi că eşti acasă, locul acesta pusese stăpânire pe sufletul lui în moduri pe care nu le putea cântări sau măsura.

Intră pe culoarul întunecat şi se pomeni faţă-n faţă cu Risca şi cu Tay Trefenwyd.

Tay îi veni imediat în întâmpinare şi îl îmbrăţişă.

— Bun venit acasă, druidule! îi zise el şi îl bătu pe spate. Tay era un elf cu o înălţime şi un gabarit neobişnuite, uscăţiv şi cu un aer cam stângaci, de-ai fi zis că e veşnic pe cale să se împiedice în propriile picioare. Faţa lui avea trăsăturile specifice elfilor, dar capul părea pus din greşeală deasupra trupului sau. Era încă tânăr, chiar după cei cincisprezece ani în serviciul druizilor de la Paranor şi obrazul îi era proaspăt şi complet ras. Avea păr blond ochi albaştri şi un zâmbet dăruit pe dată oricui.

—Arăţi bine, Tay, răspunse bătrânul, întorcându-i zâmbetul. Viaţa la Paranor îţi prieşte.

— Să te văd pe tine îmi prieşte încă mai mult, declară celălalt. Când pleci?

— Să plec?

— Bremen, nu te feri de mine. Să pleci unde ai tu de gând să pleci. Risca şi cu mine ne-am hotărât. Chiar dacă nu ne-ai fi chemat să ne vezi, tot te-am fi oprit în drum spre ieşire. Ne am săturat de Athabasca şi de Sfat.

— Tu n-ai fost acolo să vezi spectacolul, pufni Risca şi păşi în cercul de lumină. Curată făţărnicie. Au acordat cererii tale tot atâta consideraţie cât ar fi acordat invitaţiei de a deveni victimele ciumei! Nu s-a permis nicio dezbatere sau deliberare! Athabasca a prezentat cererea ta într-un mod din care reieşea limpede pe ce poziţie se situează. Alţii l-au susţinut, linguşitori cu toţii. Tay şi cu mine am făcut tot ce-am putut ca să-i dăm peste cap maşinaţiile, dar ni s-a închis gura. M-am săturat de politicile şi de nesocotinţa lor. Dacă tu spui că Vrăjitorul Comandant există, atunci există. Dacă tu spui că va veni la Paranor, atunci va veni cu siguranţă. Dar eu n-am de gând să fiu aici să-l întâmpin. Las' să fie ceilalţi aici în locul meu. Măi, fir-ar al umbrelor, cum pot fi atât de neghiobi?

Risca se înfierbântase tot, iar Bremen zâmbi fără să vrea.

— Vasăzică, ai spus tot ce-ai avut de spus în sprijinul meu?

— N-am fost decât o şoaptă în mijlocul furtunii, râse Tay. Ridică braţele şi le coborî dezamăgit înapoi în pelerina-i neagră: Risca are dreptate, continuă el. Politica e cea care conduce activitatea din Paranor. Aşa a fost de când Athabasca a devenit Mai-mare al druizilor. Tu ar fi trebuit să ai acest rang, nu el.

— Ai fi putut deveni Mai-marele druizilor daca ai fi vrut, comentă Risca, iritat. Ar fi trebuit să stăruieşti.

— Nu, prieteni, răspunse Bremen. N-aş fi făcut treaba bună. N-am fost niciodată bun în ale administraţiei şi conducerii. Menirea mea era să caut şi să recuperez cunoştinţe pierdute şi n-aş fi putut-o face de la înălţimea unui asemenea turn. Athabasca e bun la aşa ceva.

— Prostii! se răţoi Risca. Athabasca nu e bun de nimic, îţi poartă pică şi acum. Ştie că rangul acesta ţi-ar fi revenit oricând ai fi voit-o şi nici acum nu te-a iertat pentru asta. Şi nici pentru că ai putut să i te împotriveşti. Libertatea ta ameninţă ordinea şi supunerea pe care se bazează el. Ne-ar vrea pe toţi rânduiţi frumos pe nişte rafturi şi scoşi de-acolo când îi pică lui bine. Ar vrea să dicteze ce să facem în viaţă, ca unor ţânci. Tu ai scăpat de influenţa lui când ai plecat de la Paranor, şi pentru asta nu te va ierta în veci.

Bremen înălţă din umeri.

— Asta e deja istorie străveche. Regret doar că n-a luat în serios spusele mele. Sunt încredinţat că cetatea e în mare primejdie. Vrăjitorul Comandant a pornit la atac. Risca. Şi nu va ocoli Paranorul şi pe druizi. Va călca totul sub cizmele armatelor lui.

— Şi noi ce putem face? stărui Tay, cu priviri furişe în jur, ca şi când s-ar fi temut că trage careva cu urechea. Noi am continuat să

practicăm magia, Bremen. Amândoi, Risca şi cu mine, fiecare în felul lui, cu propria pricepere. Ştiam că te vei întoarce cândva după noi. Ştiam că va fi nevoie de magie.

Bremen dădu din cap, mulţumit. Se bazase pe faptul că aceşti doi bărbaţi, mai mult decât oricare alţii, îşi vor dezvolta deprinderile în practicarea magiei. Nu erau şcoliţi sau experimentaţi ca el, dar erau destul de pricepuţi. Risca era maestru în mânuirea armelor, expert în arta războiului, în studiul armamentului. Tay Trefenwyd studia elementele, forţele creatoare şi pe cele distrugătoare, se ocupa de echilibrul pământului, aerului, focului şi apei în evoluţia vieţii. Ambii erau adepţi ai aceloraşi principii ca şi el şi la nevoie puteau invoca puterea magiei pentru a se apăra pe ei înşişi sau pe alţii. Practicarea magiei era permisă la Paranor numai sub strictă supraveghere. Invocarea ei se făcea aproape exclusiv în momente de extremă necesitate. Experimentarea ei era descurajată şi adesea pedepsită dacă era descoperită. Druizii trăiau în umbra propriei istorii şi a amintirilor lăsate de Brona şi de discipolii lui. Sentimentul propriei vinovăţii şi indecizia îi aduseseră într-o stare de totală paralizie, nu păreau să înţeleagă că strategia lor neinspirată ameninţa să-i înghită cu totul.

— Presupunerile voastre au fost corecte, le spuse el. Trebuie să vă mărturisesc că m-am bazat pe faptul că voi nu veţi abandona magia. Şi vreau, într-adevăr, să veniţi cu mine. Voi avea nevoie de talentul şi de forţa voastră în zilele ce vor urma. Mai există cineva pe care-l putem chema? Cineva care să accepte necesitatea practicării magiei?

Tay şi Risca schimbară o scurtă privire.

— Nimeni, zise acesta din urmă. Va trebui să te mulţumeşti cu noi.

— Veţi fi de-ajuns, le răspunse Bremen, iar faţa lui bătrână se boţi într-un zâmbet silit.

Numai cei doi să li se alăture lui şi lui Kinson! numai cei doi împotriva unui inamic atât de numeros! Oftă şi gândi că atâta lucru trebuia să-şi închipuie şi el că se va întâmpla.

— Regret că trebuie să vă cer asta, zise el cu sinceritate.

Risca se răţoi la el:

— M-aş simţi ofensat dacă n-ai face-o. M-am săturat până la lacrimi de Paranor şi de bătrânii lui. nimeni nu mai dă doi bani pe arta mea. nimeni nu mai vrea s-o înveţe. Sunt un veritabil anacronism pentru toţi. Tay gândeşte la fel ca mine. Am fi plecat amândoi de mult daca n-am fi căzut de acord să te aşteptăm.

Tay îl aprobă din cap..

— Pe noi nu ne întristează defel că ai nevoie e tovarăşi de călătorie, Bremen. Suntem gata de plecare.

Bremen le strânse mâna amândurora şi le mulţumi.

— Împachetaţi cât puteţi lua cu voi şi ne întâlnim la poarta

principală mâine-dimineaţă. Atunci vă voi da informaţii cu privire la călătoria noastră. În noaptea asta dorm afară, în pădure, în compania prietenului meu, Kinson Ravenlock. El mă însoţeşte de doi ani încoace şi s-a dovedit un om de nepreţuit. E cercetaş din zona de frontieră, un bărbat grozav de curajos şi de hotărât.

— Dacă te însoţeşte pe tine, n-are nevoie de nicio altă recomandare, zise Tay. Noi plecăm acum. Caerid Lock te aşteaptă undeva mai jos, pe scări. Te-a rugat să cobori până când dai de el. Tay îl privi cu subînţeles: Caerid ar fi un aliat preţios, Bremen.

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Ştiu. Îl voi ruga să vină. Odihnă plăcută şi ne vedem cu toţii la răsăritul soarelui.

Gnomul şi tovarăşul lui elf se strecurară pe uşa dinspre culoar şi o închiseră binişor în urma lor, lăsându-l singur pe Bremen. Acesta rămase o clipă nemişcat, cugetând la ceea ce avea de făcut în continuare. Tăcerea dintre zidurile fortăreţei îl înconjura, adâncă şi pătrunzătoare. Timpul îi scăpa printre degete. N-avea nevoie de prea multe, dar trebuia totuşi să se grăbească.

Şi va avea nevoie de sprijinul lui Caerid Lock.

Hotărârea odată luată, porni grăbit pe scări în jos, în timp ce mintea îi lucra deja la stabilirea detaliilor planului. Mirosul de mucegai din culoarul închis îi pătrunse în nări, făcându-l să se strâmbe. Prin alte părţi, pe coridoarele şi scările principale ale cetăţii, aerul era curat şi cald, venind din cazanul care încălzea castelul tot timpul anului. Ventilatoare controlau circulaţia aerului, dar pe culoarele dosnice nu exista aşa ceva.

Îl găsi pe căpitanul Gărzii Druizilor două nivele mai jos, singur, ascuns în umbra zidurilor. La vederea lui Bremen, se apropie de el cu o expresie impasibilă pe fata-i bătută de vânt.

— Mi-am zis că te simţi mai în largul tău cu prietenii dacă nu sunt şi eu de faţă, zise el.

— Îţi mulţumesc, răspunse Bremen, mişcat de respectul de care dădea celălalt dovadă. Dar noi am vrea să ni te alături, Caerid. Plecăm la răsăritul soarelui. Vrei să vii?

Caerid zâmbi trist.

— Îmi ziceam eu că asta ai de gând să faci. Risca şi Tay sunt foarte nerăbdători să se vadă plecaţi de aici – ăsta nu e niciun secret.

Clătină încet din cap.

— Dar eu, Bremen, eu am o datorie. Mai cu seamă dacă ceea ce crezi tu se va adeveri. Cineva trebuie să-i apere pe druizii de la Paranor chiar şi împotriva voinţei lor. Sunt cel mai potrivit pentru aşa ceva. Garda e sub comanda mea, eu i-am ales personal pe toţi, cu mâna mea, eu i-am instruit. Nu pot să-i părăsesc acum.

Bremen dădu din cap.

— Presupun că nu. Şi totuşi, aş fi bucuros să te avem alături.

Caerid aproape că zâmbi.

— Aş fi bucuros să pot veni. Dar hotărârea mea e deja luată.

— Atunci, veghează cu mare atenţie între aceste ziduri, Caerid Lock.

Bremen il scrută cu privirea.

— Fii sigur de oamenii pe care îi conduci. Există troli printre ei? Există vreunul care te-ar trăda?

Căpitanul Gărzii Druizilor negă ferm din cap.

— Niciunul. Îmi vor sta cu toţii alături până la moarte. Chiar şi trolii. Îmi pot pune viaţa chezăşie pentru asta, Bremen.

Bremen îi zâmbi cu blândeţe.

— Exact asta ai să şi faci.

Se uită primprejur un moment, ca şi când ar fi căutat pe cineva.

— Va veni, Caerid – Vrăjitorul Comandant cu discipolii lui înaripaţi, cu muritorii care îi urmează şi, poate, şi cu creaturi invocate din cine ştie ce hău întunecat. Va năvăli asupra Paranorului şi va încerca să distrugă totul. Va trebui să te păzeşti bine, prietene.

Caerid, militar călit în luptă, dădu din cap.

— Ne va găsi pregătiţi.

Îl privi preţ de-o clipă pe celălalt în ochi.

— E timpul să te conduc înapoi la porţile principale. Vrei să iei nişte merinde cu tine?

Bremen dădu afirmativ din cap.

— Da. Apoi, şovăielnic: Cât pe ce să uit. Aş putea să mai am o vorbă cu Kahle Rese? Mă tem că ne-am despărţit în termeni cam dezagreabili şi aş vrea să dreg asta înainte de a pleca. Poţi să mă mai laşi câteva minute, Caerid? Mă întorc imediat.

Căpitanul elf chibzui în tăcere câteva momente la rugămintea lui, apoi dădu aprobator din cap.

— Prea bine. Dar te rog să te grăbeşti. Am întins deja instrucţiunile lui Athabasca până la limitele lor.

Bremen îi aruncă un zâmbet dezarmant şi porni din nou pe scări în sus. Nu-i făcuse plăcere să-l mintă pe Caerid Lock, dar n-avea de ales. Căpitanul Gărzii Druizilor n-ar fi fost de acord în ruptul capului cu ceea ce avea el de gând să facă, oricât i-ar fi fost de prieten. Bremen urcă două etaje, pătrunse pe o uşă într-un al doilea culoar, îl urmă grabnic până la capăt, apoi intră pe o altă uşă care ducea spre o scară, mai îngustă şi mai abruptă decât cealaltă. Păşi în tăcere şi cu multă băgare de seamă. Nu-şi putea îngădui sa fie descoperit acum. Ceea ce punea el la cale era strict interzis. Dacă-l vedea cineva, Athabasca l-ar azvârli în cea mai întunecată temniţă şi l-ar lăsa să putrezească acolo până la sfârşitul lumii.

La capătul scării înguste se opri înaintea unei uşi masive de lemn,

ferecată cu lacăte groase, fiecare cât încheietura mâinii lui bătrâne. Atinse cu grijă fiecare lacăt, unul câte unul, şi, cu câte un declic scurt, ele se descuiară. Scoase lanţurile din inelele lor, împinse uşa şi privi cu un amestec de uşurare şi emoţie cum aceasta se deschide încet în faţa lui.

Îi trecu pragul şi se trezi pe o platformă undeva foarte sus, pe cetatea druizilor. Dedesubt se căsca abrupt un hău întunecat, despre care se spunea că ar ajunge până în centrul Pământului, nimeni nu coborâse vreodată până-n străfundul lui şi nimeni nu se întorsese vreodată de acolo, nimeni nu izbutise vreodată să lumineze îndeajuns de afund ca să vadă ce este înăuntru. Fântâna Druizilor, aşa i se spunea. Era locul în care fuseseră lepădate rămăşiţele timpului şi ale destinului

— Ale magiei şi ştiinţei, ale celor vii şi ale celor morţi, ale celor muritoare şi ale celor fără de moarte. Se afla acolo încă din vremea făpturilor feerice. Ca şi Hadeshorn, în valea Shale, acesta era unul dintre puţinele praguri care legau lumea vieţuitoarelor de cea a celor neînsufleţite. Existau zvonuri despre felul în care fusese folosită de-a lungul vremurilor şi despre grozăviile pe care le înghiţise în adâncurile ei. Pe Bremen nu-l interesau poveştile. Ceea ce conta era că aflase cu multă vreme în urmă că acest hău era de fapt un coridor care călăuzea magia din tărâmuri nevizitate de vreun suflet de om viu şi că în bezna care-i ascundea tainele se afla o forţă căreia nicio fiinţă nu-i putea sta împotrivă.

Se postă la marginea ei, îşi ridică braţele şi începu să psalmodieze. Vocea lui era liniştită şi uniformă, iar invocaţia, studiată şi atentă. Nu privi în jos nici atunci când sesiză forfota şi nici când suspinele porniră sa se facă auzite din adâncuri. Mişcă încet mâinile, alcătuind cu ele simbolurile care porunceau supunere. Rostea cuvintele fără ezitare căci şi cea mai uşoară ezitare ar fi putut pune capăt vrăjii, iar eforturile lui ar fi fost sortite eşecului.

Când termină, scoase din pelerină un pumn de pulbere verzuie pe care o aruncă în adâncuri. Pulberea licări malefic, zbură în toate direcţiile, purtată de curenţii de aer, şi păru a creşte, a se multiplica, până când cele câteva fire de praf deveniră câteva mii. Rămaseră o clipă suspendate în aer, lucind în întunericul aproape deplin, apoi se topiră în neant şi se făcură nevăzute.

Bremen se dădu repede îndărăt. Gâfâia şi simţea cum îl părăseşte curajul, aşa că se sprijini de peretele rece al turnului. Nu mai avea puterea tinereţii. Nu mai avea hotărârea de odinioară. Închise ochii şi aşteptă ca forfota şi suspinele să înceteze şi tăcerea să se înstăpânească din nou. Folosirea magiei cerea atâta efort! Îşi dori să fie din nou tânăr. Dar era bătrân şi puterile îl părăseau; n-avea niciun rost să-şi dorească imposibilul. Trebuia să se mulţumească acum cu

trupul şi hotărârea pe care le mai avea.

O creatură scrijelea de-a lungul pereţilor, mai jos de el – un zgomot ca de gheare, sau poate de solzi.

O creatură se căţăra să vadă dacă cel care invocase magia mai era acolo!

Venindu-şi în fire, Bremen se poticni către uşă şi o închise trainic în urma lui. Inima îi bătea cu putere şi avea faţa scăldată în sudoare. Părăseşte acest loc! îi şoptea o voce de dincolo de uşă, din adâncul hăului înnegurat. Părăseşte-l imediat!

Cu mâini tremurânde, Bremen prinse la loc lacătele şi lanţurile. Apoi grăbi înapoi în jos pe scările înguste şi prin coridoarele pustii ale cetăţii, pentru a-l regăsi pe Caerid Lock

IV

Bremen şi Kinson îşi petrecură noaptea în pădure, la oarecare depărtare de Paranor şi de druizi. Găsiră un crâng de molizi proteguitori, căci erau cu băgare de seamă chiar şi aici să nu fie văzuţi de vânătorii înaripaţi care planau în tării pe timp de noapte. Îmbucară o cină rece – puţină pâine, brânză şi mere de primăvară, o încheiară cu o înghiţitură de mied şi luară în discuţie evenimentele de peste zi. Bremen îi destăinui rezultatul tentativei de a se adresa Sfatului Druizilor şi îi relată detaliat discuţiile avute cu ceilalţi. Kinson se mărgini să dea cu seriozitate din cap şi să bombănească iritat, dar dădu dovadă de tact şi de bune maniere: când află despre eşecul bătrânului în a-l convinge pe Athabasca, nu-i reaminti că-l prevenise că aşa se va întâmpla.

Apoi se culcară, epuizaţi după lunga călătorie din valea Streleheim şi după numeroasele nopţi lipsite de somn de care avuseseră parte până atunci. Ţinură de veghe cu rândul, ştiind că nici chiar apropierea druizilor nu le oferea vreo protecţie. Şi aveau convingerea că, pentru o vreme, nu vor mai fi nicăieri în siguranţă. Vrăjitorul Comandant hălăduia acum pe unde poftea, iar Purtătorii de Cranii erau vestitorii lui în toate colţurile celor patru tărâmuri. Bremen preluă primul veghea şi la un moment dat avu senzaţia că simte ceva, o prezenţă undeva în apropiere, care îi alerta vag instinctul de apărare. Era miezul nopţii, se apropia sfârşitul turei lui de veghe, tocmai începuse să se gândească la somn şi aproape nici n-o sesiză. Dar nicio fiinţă vie nu-şi făcu apariţia şi senzaţia de fiori pe şira spinării dispăru aproape la fel de repede precum apăruse.

Somnul lui Bremen fu scurt şi lipsit de vise, iar el se deşteptă înainte de revărsatul zorilor. Tocmai se gândea ce urma să facă mai departe în strădania de a înfrânge ameninţarea reprezentată de

Vrăjitorul Comandant, când Kinson se ivi dintre umbre, cu mers uşor ca de pisică, şi îngenunche lângă el.

— A venit o fetişcană şi vrea să te vadă, zise el.

Bremen făcu semn din cap fără un cuvânt şi se ridică în şezut. Întunericul nopţii începuse să se retragă, înlocuit de nuanţe mai deschise de cenuşiu, iar bolta devenise argintie spre soare-răsare. Pădurea din jurul lor părea pustie şi părăsită – vast labirint de tufăriş stufos şi crengi întortocheate, care îi împresura şi îi închidea înăuntrul lor ca într-un mormânt.

— Cine e? întrebă bătrânul.

Kinson clătină din cap.

— Nu şi-a dat numele. Pare a fi în slujba druizilor. Poartă pelerina şi însemnele lor.

— Măi să fie, murmură Bremen, ridicându-se în picioare, îl dureau muşchii, încheieturile îi erau înţepenite şi se mişca greoi.

— A vrut să aştepte, dar ştiam că te-ai trezit deja. Bremen căscă.

— Mişcările mele au devenit prea uşor de prevăzut, şi asta nu-i a bună. Şi zici că-i o fetişcană? Nu sunt prea multe femei, darămite fetişcane, în slujba druizilor.

— Aşa ştiam şi eu. În orice caz, nu mi s-a părut că reprezintă o ameninţare şi e foarte hotărâtă să stea de vorbă cu tine.

Lui Kinson părea să-i fie indiferent ce se va alege din această poveste, ceea ce însemna că o considera, probabil, o pierdere de vreme. Bremen îşi netezi pelerina mototolită. I-ar prinde bine o spălare, gândi el. La fel şi lui, de fapt.

— Ai văzut ceva vânători înaripaţi cât ai stat de veghe?

Kinson clătină din cap.

— Dar le-am simţit prezenţa. Dau târcoale prin pădurea asta, să nu-ţi închipui altceva. Vrei să vorbeşti cu ea?

Bremen îl privi o clipă nedumerit.

— Cu fetişcana? Fireşte. Unde e?

Kinson îl conduse într-un luminiş, la mai puţin de cincizeci de metri depărtare. Fata stătea acolo, o prezenţă întunecată şi tăcută, nu era prea înaltă, era mai degrabă scundă şi firavă, învăluită în pelerină, cu gluga ridicată pentru a-i acoperi faţa. nu se mişcă atunci când îl văzu la marginea luminişului, ci rămase locului, aşteptând ca el să se apropie primul.

Bremen se apropie de ea fără grabă. Faptul că îi găsise cu atâta uşurinţă i se părea demn de interes. Îşi făcuseră tabăra adânc în pădure tocmai pentru a fi cât mai greu descoperiţi cât dormeau. Şi totuşi, fata îi găsise, şi încă pe timp de noapte şi fără altă lumină decât cea a stelelor şi a lunii, atâta cât reuşea să pătrundă printre crengile arborilor. Fie era un bun cercetaş, fie folosea magia.

— Lasă-mă să vorbesc singur cu ea, îi spuse el lui Kinson.

Încheieturile abia începuseră să i se dezmorţească, şi Bremen traversă şchiopătând uşor luminişul până în locul unde îl aştepta fata. Nou-venita îşi dădu gluga pe spate acum, pentru ca el să o poată vedea. Era foarte tânără, dar nu o fetişcană, cum crezuse Kinson. Avea părul negru tuns scurt şi ochi negri enormi. Trăsăturile îi erau delicate, iar faţa netedă, fără riduri. Era, într-adevăr, îmbrăcată în veşminte druide şi avea brodată pe pieptar o mână ridicată purtând o torţă aprinsă, simbol al medalionului Eilt Druin.

— Numele meu este Mareth, îi zise ea şi îi întinse mâna.

Bremen i-o strânse. Avea o mână micuţă, dar puternică, iar palma îi era bătătorită de muncă.

— Mareth, o salută el.

Fata îşi retrase mâna. Privirea ei era netemătoare şi fixată asupra lui şi avea o voce calmă şi hotărâtă.

— Sunt ucenică la druizi, încă n-am fost acceptată în ordinul lor. Mi s-a îngăduit să studiez însă în cetate. Am venit aici după mulţi ani de studiu petrecuţi în Silver River şi după doi ani ca tămăduitor la Storlock. La vârsta de treisprezece ani, mi-am început studiile de tămăduitor. Familia mea locuieşte în Storlock, la miazăzi de Leah.

Bremen dădu din cap. Dacă i se permisese sa studieze arta vindecării la Storlock însemna că are talent.

— Ce doreşti de la mine, Mareth? o întrebă el cu blândeţe.

Clipi din ochii ei întunecaţi.

— Vreau să vin cu tine.

Bătrânul surâse.

— Dar nici nu ştii unde mă duc.

Ea scutură din cap.

— Nu contează. Ştiu ce cauză slujeşti. Ştiu că îi iei pe druizii Risca şi Tay Trefenwyd cu tine. Vreau să fac parte din grupul tău. Stai. Înainte de a spune ceva, ascultă-mă până la capăt. Am de gând să părăsesc Paranorul fie că mă iei cu tine, fie că nu. n-am găsit mediul prielnic aici, cu Athabasca mai cu seamă. Motivul este c-am decis să studiez magia, deşi mi-a fost interzis. Fusese stabilit că voi fi tămăduitor şi atât. Urma să-mi folosesc doar talentele şi ştiinţa pe care Sfatul le găsea potrivite.

Pentru o femeie, simţi Bremen încheierea nerostită a relatării ei.

— Am învăţat tot ce ştiu druizii, continuă ea. Nu cred că ei ar fi de acord în privinţa asta, dar aşa este. Am nevoie de un nou profesor. Am nevoie de tine. Tu ştii mai multe despre magie decât oricine altcineva. Îi înţelegi nuanţele şi rigorile, cunoşti dificultăţile în practicarea ei, în aplicarea ei la viaţa de toate zilele, nimeni altcineva n-are experienţa ta. Aş dori să studiez cu tine.

El clătină încet din cap.

—Mareth, unde mă duc eu, niciunul dintre cei lipsiţi de experienţă

nu ar trebui să se aventureze.

— Va fi primejdios? întrebă ea.

Chiar şi pentru mine. Cu siguranţă pentru Risca şi Tay, care cunosc totuşi câte ceva din ale magiei. Dar mai cu seamă pentru tine.

— Nu, spuse ea calm, pregătită clar să-i preîntâmpine şi să-i învingă contraargumentele. Pentru mine nu va fi atât de primejdios pe cât crezi. Am o taină pe care încă nu ţi-am dezvăluit-o. Ceva ce nimeni aici, la Paranor, nu ştie, deşi cred că Athabasca bănuieşte, nu sunt total lipsită de har pe acest tărâm. Am harul de a folosi magia dincolo de ceea ce-am obţinut prin studiu. Magia există înăuntrul meu.

Bremen făcu ochii mari.

— Magie nativă?

— Nu mă crezi, zise ea imediat.

La drept vorbind, n-o credea. Magia nativă era ceva nemaiauzit. Magia era ceva obţinut prin studiu şi practică, nu ceva moştenit. Cel puţin, nu în aceste timpuri. În vremea făpturilor feerice aşa fusese, dar, fireşte, pe atunci magia făcea parte din însăşi ereditatea fiinţelor, la fel ca sângele şi ţesuturile trupurilor lor. Dar nimeni din cele patru tărâmuri nu-şi amintea să fi auzit de vreo fiinţă înzestrată cu magie nativă.

Cel puţin, nu una din specia umană.

El continua să o privească cu ochii mari.

— Vezi tu, problema cu magia mea, continuă ea, este că n-o pot ţine sub control întotdeauna. Vine şi pleacă odată cu valurile de emoţii, se revarsă cu creşterea sau descreşterea temperaturii corpului, cu crizele de temperament şi cu talazurile iscate de gânduri şi în funcţie de zeci de alte neajunsuri pe care nu le pot controla pe deplin. O pot invoca în propria-mi apărare, dar uneori are o voinţă proprie, independentă de propria-mi voinţă.

Fata ezită şi pentru prima dată ochii ei coborâră în pământ o clipă, înainte de a-i ridica şi a-l privi din nou. Când vorbi, Bremen avu impresia că percepe în vocea ei o umbră de disperare.

— Trebuie să fiu cu băgare de seamă la orice mişcare.

Îmi ascund mereu firea faţă de toată lumea, îmi supraveghez purtările, reacţiile, chiar şi cele mai inocente deprinderi. Îşi strânse buzele: Nu pot continua să trăiesc astfel. Am venit la Paranor să primesc ajutor. Dar nu l-am primit. Acum apelez la tine.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Te rog.

Din aceste două vorbe răzbătea o suferinţă care îl surprinse. Pentru un scurt răgaz se pierdu cu firea, îşi pierdu acea expresie calmă şi hotărâtă pe care şi-o desăvârşise de-a lungul anilor întru propria apărare. Încă nu ştia dacă o crede sau nu, dar începea să întrezărească adevărul spuselor ei. Şi avea certitudinea că impasul

pomenit, indiferent de natura lui, era extrem de real.
— Voi fi cu ceva de folos grupului tău dacă mă iei cu tine, zise ea cu voce blândă. Voi fi un aliat credincios. Voi face tot ce mi se cere. Dacă va trebui să te lupţi cu Vrăjitorul Comandant şi cu discipolii lui, voi lupta alături de tine.
Se plecă în faţă cu o mişcare abia perceptibilă, ceva mai mult decât cerea simpla înclinare a capului încununat de păru-i negru.
— Magia mea, mărturisi ea cu glas scăzut, este îngrozitor de puternică.
El întinse mâna, o luă pe a ei şi o ţinu între ambele lui mâini.
— Dacă vrei să aştepţi până după răsăritul soarelui, voi avea în vedere rugămintea ta, îi spuse el. Va trebui să mă sfătuiesc şi cu ceilalţi, cu Tay şi cu Risca, atunci când vor veni.
Ea încuviinţă din cap şi privi dincolo de el.
— Şi cu prietenul tău cel voinic?
— Da, şi cu Kinson.
Dar el nu poate folosi magia, nu-i aşa? Ca voi, ceilalţi?
— Nu, dar poate face multe altele. Tu poţi simţi asta în ce-l priveşte, nu-i aşa? Adică, poti simţi că nu poate folosi magia?
— Da.
— Spune-mi ceva. Ai folosit magia să ne găseşti aici, în această ascunzătoare?
Ea negă din cap.
— Nu. A fost instinctul. V-am simţit prezenţa. Aşa a fost dintotdeauna în ce mă priveşte. Îl privi fix, observând căutătura lui: Abilitatea asta e cumva tot o formă de magie, Bremen?
— Este. Nu una care să poată fi identificată la fel de uşor ca altele, dar tot magie este. Nativă, aş zice, întrucât nu a fost dobândită prin studiu.
— Eu nu dispun de niciun fel de magie dobândită prin studiu, mărturisi ea cu voce calmă, afundându-şi mâinile în pelerină ca şi când i s-ar fi făcut dintr-odată frig.
Bremen o privi preţ de o clipă, dus pe gânduri.
— Rămâi aici, Mareth, îi zise ei în cele din urmă şi arătă spre un loc ceva mai retras. Aşteaptă împreună cu mine sosirea celorlalţi.
Ea făcu ceea ce i se ceruse. Păşi până la un petic de iarbă crescut într-un loc unde copacii nu opriseră pătrunderea razelor de soare şi se aşeză cu picioarele sub ea, cu pelerina desfăşurată în jur, ca o mică statuie neagră. Bremen o privi câteva clipe, apoi se retrase spre celălalt capăt al luminişului, unde aştepta Kinson.
— Ce voia? îl întrebă Străjerul Hotarelor şi porni împreună cu el spre liziera pădurii.
— A cerut s-o luăm cu noi, răspunse Bremen.
Kinson ridică surprins o sprânceana.

— Ce motiv ar putea să aibă pentru una ca asta?
Bremen se opri şi îl ţinti cu privirea.
— Încă nu mi-a spus. Aruncă o privire în direcţia ei: Mi-a dat destule motive pentru a-i lua cererea în considerare, dar încă îmi ascunde ceva.
— Prin urmare, ai de gând s-o refuzi?
Bremen zâmbi.
— Îi vom aştepta pe ceilalţi şi vom decide împreună.
Aşteptarea le fu scurtă. Soarele se ridică dintre dealuri şi scaldă curând crestele copacilor în lumină, iar razele lui pătrunseră în cele mai întunecate cotloane, izgonind rămăşiţele întunericului mohorât. Culorile reveniră pe pământ în toate nuanţele lor de verde, cafeniu şi auriu, amestecate cu cenuşiul tot mai palid, iar păsările se treziră şi prinseră a-şi cânta trilurile de bun venit în cinstea unei noi zile. Negura se aţinea cu tenacitate prin firidele cele mai sumbre ale pădurii luminate tot mai puternic, şi de sub cortina densă de pâclă care încă ascundea zidurile Paranorului îşi făcură apariţia Risca şi Tay Trefenwyd. Ambii îşi lăsaseră în urmă veşmintele druide în favoarea unor straie mai potrivite pentru călătorie. Ambii purtau raniţe care le atârnau lejer pe umerii laţi. Druidul elf era înarmat cu un arc şi un cuţit lung de vânătoare. Druidul gnom purta un paloş scurt şi lat cu două tăişuri, o secure prinsă la cingătoare şi un ciomag gros cât antebraţul lui.
Veniră direct spre Bremen, fără s-o vadă pe Mareth. Când ajunseră în dreptul lui, ea se ridică din nou şi rămase nemişcată.
Tay fu primul care prinse cu coada ochiului mişcarea neaşteptată.
— Mareth, o salută el cu voce liniştită.
Risca privi şi el într-acolo şi prinse a bombăni.
— Ne roagă să o lăsăm să călătorească alături de noi, anunţă Bremen fără vreun cuvânt introductiv. Zice că ne poate fi de folos.
Risca prinse din nou a bodogăni şi îşi întoarse privirea.
— E doar un copil, murmură el.
— N-a găsit înţelegere la Athabasca pentru că a încercat să studieze magia, zise Tay şi se întoarse spre ea. Zâmbetul de pe chipul lui atât de vădit elfic se lăţi: Fata promite. Îmi place hotărârea de care dă dovadă. Athabasca n-o bagă câtuşi de puţin în sperieţi.
Bremen îl privi.
— Se poate avea încredere în ea?
Tay râse.
— Ciudată întrebare. Încredere, în ce sens? Încredere să facă ce anume? Unii sunt de părere că nu se poate avea încredere decât în mine şi în tine, iar eu nu pot vorbi decât în nume propriu.
Se opri şi îşi înclină capul în direcţia lui Kinson.
— Bună dimineaţa, străjerule. Eu sunt Tay Trefenwyd. Elful îi

strânse mâna; Kinson primi apoi salutul lui Risca. Bremen ceru iertare pentru că uitase să facă prezentările. Străjerul Hotarelor zise că el era obişnuit cu asta şi înălţă cu subînţeles din umeri.

— Ei da, fata, readuse Tay discuţia de unde pornise, îmi place, dar Risca are dreptate. Este îngrozitor de tânără. Nu ştiu dacă vreau să-i duc grija tot timpul.

Bremen strânse din buze.

— Nu pare a crede că va fi nevoie de aşa ceva. Zice că poate folosi magia.

De data asta, Risca răbufni de-a binelea.

— E ucenică. E la Paranor abia de trei sezoane. Cum ar putea şti ceva?

Bremen aruncă o privire în direcţia lui Kinson şi îşi dădu seama că Străjerul Hotarelor avea părerea gata formată.

— Nu prea pare de crezut, aşa e? i se adresa el lui Risca. Ei bine. daţi-mi votul vostru. Vreţi sau nu sa vina cu noi?

— Nu, zise Risca fără şovăială.

Kinson înalţă din umeri şi negă şi el din cap.

— Tay? îl întrebă pe elf.

Tay Trefenwyd oftă fără chef.

Bremen rămase multă vreme nemişcat şi îngândurat, apoi clătină din cap..

— Ei bine, cu toate că aţi votat împotriva ei, eu, unul, cred că ar trebui totuşi să vină şi ea.

Ceilalţi făcură ochii mari. Fata lui plină de riduri se boţi într-un zâmbet.

— Ar trebui să vedeţi ce mutre aţi făcut! Prea bine, atunci. Să vă explic. În primul rând, există ceva foarte neobişnuit în legătură cu rugămintea ei, ceva ce încă nu v-am spus. Doreşte să studieze cu mine, să înveţe câte ceva despre magie. Este gata să accepte aproape orice condiţii. E de-a dreptul disperată în privinţa asta. Nu s-a rugat de mine şi nu a implorat, dar disperarea i se citeşte clar în ochi.

— Bremen… începu Risca.

— În al doilea rând, continuă druidul, făcându-i semn gnomului să păstreze tăcerea, pretinde că este înzestrată cu magie nativă. Şi cred că este posibil să spună adevărul. Dacă e aşa, am face bine să descoperim de ce natură este această magie şi să o folosim cu chibzuinţă. În fond, fără fata asta nu suntem decât patru.

— Nu suntem disperaţi în aşa hal încât să… începu Risca.

— Ba da. Risca, suntem, i-o întoarse Bremen. Exact în aşa hal suntem. Patru împotriva Vrăjitorului Comandant, a vânătorilor înaripaţi, a discipolilor lor din lumea nefiinţelor, a întregii naţiuni a trolilor – cât de disperaţi crezi că mai putem ajunge? Nimeni altul din Paranor nu s-a oferit să ne ajute. Numai Mareth. În clipa de faţă, nu

sunt dispus să expediez pe nimeni aşa, din oficiu.

—Ai spus mai devreme că are secrete faţă de tine, îi reaminti Kinson. Asta nu e tocmai de natură să inspire încrederea de care ai nevoie.

— Avem cu toţii secretele noastre, Kinson, replică Bremen cu blândeţe, nu e nimic ciudat în asta. Mareth nici nu mă cunoaşte. De ce mi-ar mărturisi totul de la prima discuţie? E precaută, nimic mai mult.

— Nu-mi place treaba asta, declară Risca mohorât. Îşi sprijini ciomagul de propriul picior şi continuă: S-ar putea să fie înzestrată cu magie şi s-ar putea să ştie şi s-o folosească. Dar asta nu schimbă faptul că nu ştim aproape nimic despre ea. Şi mai ales, nu ştim dacă ne putem bizui pe ea. nu-mi place să-mi risc viaţa în felul ăsta, Bremen.

— Ei bine, cred c-ar trebui să-i acordăm o şansă, contracara Tay cu voioşie. Vom avea destul timp să hotărâm ce credem despre ea, înainte de a fi nevoie să-i punem curajul la încercare. Există deja lucruri care pot fi spuse în favoarea ei. Ştim că a decis să fie ucenică la druizi – faptul în sine este o recomandare. Şi e de meserie tămăduitor, Risca. S-ar putea să avem trebuinţă de cunoştinţele ei.

— Să vină, se declară Kinson de acord, cam fără chef. Şi aşa Bremen a luat deja hotărârea.

Risca se încruntă. Umerii lui largi se îndreptară.

— Ei bine, o fi luat-o în ce-l priveşte, dar nu şi în ce mă priveşte.

Se răsuci pe călcâie către Bremen şi îl scrută pe bătrân fără un cuvânt. Tay şi Kinson aşteptau şi ei în tăcere. Bremen nu mai spuse nimic. Stătea pur şi simplu şi îi privea.

În cele din urmă, Risca fu cel care cedă. Clătina pur şi simplu din cap, înălţă din umeri şi dădu un pas înapoi.

— Tu eşti conducătorul nostru, Bremen. Ia-o cu tine, dacă vrei Dar să nu te-aştepţi s-o şterg eu la nas.

—O să-i spun asta negreşit, declară Bremen făcându-i cu ochiul lui Kinson, apoi o invită printr-un gest pe tânără şă li se alăture.

Micul pâlc de cinci persoane o luă curând din loc, cu Bremen în frunte. Risca şi Tay Trefenwyd la stânga şi la dreapta lui, Kinson cu un pas în spatele lor şi Mareth la urmă. Soarele se înălţase deja, încadrase munţii Dragon’s Teeth şi scălda în lumină valea acoperită de o pădure deasă. Cerul era luminos, albastru şi fără de nori. Cei cinci tovarăşi de drum se îndreptau spre miazăzi, în direcţia trecătorii Kennon, coteau mereu pe cărărui puţin umblate şi traversau pâraie largi şi liniştite, gruiuri năpădite de tufe dese, care se ridicau deasupra pădurii. Spre amiază ieşiseră deja din vale şi pătrunseseră în trecătoare, unde aerul se răcorise binişor. Privind în urmă, zăriră zidurile masive ale Paranorului, acolo unde cetatea druizilor odihnea pe promontoriul ei înalt din piatră, în inima pădurii seculare. Lumina

intensă a soarelui dădea pietrei un aspect mohorât, implacabil, aşa, înconjurată cum era de pădure, ca un butuc în mijlocul unei roti imense. O privitră cu toţii, unul după altul, pierduţi fiecare în propriile reflecţii, cu gândul la evenimente trecute şi la ani duşi. Numai Mareth nu manifesta nici urmă de interes, îşi îndreptase cu hotărâre privirea drept înainte, iar faţa ei micuţă părea o mască lipsită de expresie.

Intrară curând în trecătoarea Kennon, pereţii ei se înălţau împrejurul lor ca nişte uriaşe stânci crăpate de trecerea zăbavnică a timpului, iar Paranorul pieri din vederea lor.

Bremen era singurul care ştia încotro se îndreptau, iar ei ţinu totul pentru sine până îşi instalară tabăra în seara aceea, deasupra văii Mermidon, după ce ieşiseră fără incidente din trecătoare şi se afundaseră din nou în umbra protectoare a pădurii. Kinson îi întrebase asta odată, când rămase singur cu bătrânul, iar Risca îi pusese aceeaşi de faţa cu toţi ceilalţi, dar Bremen era decis să nu răspundă. Motivele îi erau tainice, iar el se învăluise în tăcere, fără a le oferi celor care îl urmau niciun fel de explicaţii, Nimeni nu protestă.

Abia în seara aceea, după ce făcură focul şi-şi pregătită cina (prima masă gătită de care avea parte Kinson de săptămâni întregi), Bremen dezvălui, în sfârşit, care le era destinaţia.

— Am să vă spun acum încotro ne îndreptăm, anunţă el cu voce domoală. Mergem la Hadeshorn.

Şedeau cu toţii în jurul micului foc, terminaseră de mâncat şi aveau mâinile ocupate cu tot felul de îndeletniciri mărunte. Risca îşi ascuţea paloşul. Tay trăgea câte o duşcă mică de mied din butelcă şi desena ceva cu degetul în ţărână. Kinson îşi repara o gheată a cărei talpă începuse să se desprindă. Mareth şedea izolată de restul grupului şi-i privea pe toţi cu ochii aceia stranii, calmi, care absorbeau tot ce vedeau şi nu dezvăluiau în schimb nimic.

După declaraţia lui Bremen se înstăpâni tăcerea, patru capete se înălţară în acelaşi timp şi patru perechi de ochi îl priviră plini de uimire.

— Am de gând să vorbesc cu spiritele celor morţi în strădania de a descoperi ce trebuie să fac pentru a veni în ajutorul seminţiilor. Voi încerca să aflu câte ceva despre felul în care trebuie să procedăm. Voi încerca să aflu care ne este soarta.

Tay Trefenwyd îşi drese uşor vocea.

— Hadeshornul le este interzis muritorilor. Chiar şi druizilor. Apele lui sunt otrăvite. O singură înghiţitură şi eşti mort. Îl privi îngândurat pe Bremen, apoi adăugă: Dar tu ştii deja asta, nu-i aşa?

Bremen confirmă.

— Vizita la Hadeshorn este foarte primejdioasă. Dar încă şi mai primejdioasă este invocarea celor morţi. Am studiat însă magia care păzeşte lumea nefiinţelor şi căile care duc de acolo spre lumea

noastră, am călătorit pe asemenea căi şi m-am întors viu. Îi zâmbi prietenului sau elf: Am călătorit tare departe de când ne-am văzut ultima data, Tay.

Risca bombăni:

— Nu sunt prea sigur c-am chef să aflu care-mi e soarta.

— Nici eu, întări Kinson.

— Eu voi pune întrebări. Spiritele sunt cele care vor decide ce trebuie să ştim.

— Crezi că vor rosti cuvinte pe înţelesul tău? Risca clătină din cap: Nu credeam că aşa merg lucrurile.

— Nici nu merg aşa, recunoscu Bremen.

Se apropie de foc şi îşi întinse mâinile spre el să şi le încălzească puţin, noaptea era răcoroasă, măcar că erau doar la poalele munţilor.

— Morţii, dacă apar, înfăţişează viziuni, iar viziunile sunt cele care vorbesc în numele lor. Morţii nu au voci. Nu cei aflaţi în lumea nefiinţelor. În afară de cazul în care…

Păru a se gândi mai bine la cele ce voia să spună şi făcu un gest de nepăsare cu mâna.

— Este adevărat însă că viziunile vor da grai spuselor spiritelor dacă acestea au de gând să ne spună ceva. Uneori nici măcar nu apar la suprafaţă. Dar trebuie să mergem, să încercăm măcar să le cerem sprijinul.

— Tu ai mai făcut asta, zise Mareth fără veste, deloc uimită.

— Da, recunoscu bătrânul.

Da, gândi Kinson Ravenlock şi îşi aminti. Fusese acolo atunci, în noaptea aceea înspăimântătoare cu tunete şi fulgere, cu nouri negri şi ploaie torenţială, cu aburi şuierând la suprafaţa lacului şi voci chemând din abisul sălaşului subteran al morţii. Stătuse acolo, în buza văii Shale, şi privise cum Bremen coboară la malul apei şi cheamă spiritele morţilor pe o vreme parcă anume stârnită întru asemenea scopuri obscure. Viziunile ivite nu erau destinate ochilor lui. Dar Bremen le văzuse şi în mod vădit ceea ce văzuse nu fusese de bun augur. Privirea lui exprima asta foarte clar atunci când părăsiseră valea, în zori.

— Nu vă faceţi griji, îi linişti Bremen cu un zâmbet vag şi ostenit pe faţa-i brăzdată de riduri.

Pe când se pregăteau de culcare, Kinson se apropie de Mareth şi îngenunche lângă ea.

— Ia asta, zise el oferindu-i pelerina lui de călătorie. O să-ţi ţină de cald, noaptea e răcoroasă.

Ea îl privi cu ochii aceia mari, stranii şi clătină din cap.

— Ai nevoie de ea la fel de mult ca şi mine, străjerule. nu cer nicio favoare deosebită din parte-ţi.

Kinson îi susţinu o clipă privirea, fără un cuvânt.

— Numele meu e Kinson Ravenlock, zise el cu voce domoală.

Ea dădu din cap.

— Ştiu care este numele tău.

— Stau de veghe primul şi n-am nevoie nici de greutatea, nici de căldura pelerinei cât sunt de pază. Nu ţi-am făcut vreo favoare deosebită.

Mareth păru descumpănită.

— Trebuie să stau şi eu de veghe, insistă ea.

— Vei sta. Mâine. Stăm câte doi în fiecare noapte. Îşi stăpâni cu grijă mânia: Şi acum, vrei să primeşti pelerina?

Îl privi cu răceală, apoi o primi.

— Mulţumesc, îi zise pe un ton neutru.

El dădu din cap, se ridică şi se îndepărtă, zicându-şi în sinea lui că va mai trece cu siguranţă o bună bucata de vreme înainte de a-i mai oferi ceva.

Noaptea era adâncă şi de o incredibilă splendoare, cu cer straniu, purpuriu, spuzit de stele şi cu luna în al treilea pătrar. Vastă şi de o infinită profunzime, fără de nori şi goală de lumină, ai fi zis că o mătură uriaşă trecuse peste bolta cerească iar stelele străluceau ca diamantele pe întinderea-i mătăsoasă. Se vedeau cu miile, atât de multe, încât în unele locuri păreau a se uni, formând pete ca de lapte vărsat. Kinson le privi şi se minună. Orele se scurseră rapid. Kinson căuta să distingă sunetele specifice pădurii, dar părea că şi făpturile dintr-însa erau copleşite de aceeaşi admiraţie ca să mai aibă vreme de îndeletniciri de rând.

Se întoarse cu gândul la vremea îndepărtată a copilăriei, trăită pe tărâmul aprig de frontieră de la nord-est de Varfleet, la poalele munţilor Dragon’s Teeth. Pentru el, tot aşa era şi atunci. Noaptea, pe când părinţii, fraţii şi surorile lui dormeau, el stătea în pat cu ochii spre cer, se minuna de imensitatea lui şi cugeta la toate locurile pe care acesta le lumina, locuri pe care el nu le văzuse niciodată. Uneori se ducea la fereastra dormitorului, de parcă şi-ar fi închipuit că, dacă mai face un pas, putea să vadă mai bine ce îl aşteaptă în depărtări. Ştiuse dintotdeauna că avea să plece într-o bună zi, şi asta chiar şi atunci când îi vedea pe ceilalţi începând deja să-şi întemeieze vieţi tihnite. Crescuseră mari cu toţii, se căsătoriseră, avuseseră copii şi se aşezaseră pe la casele lor. Erau cu toţii vânători, puitori de capcane, negustori sau fermieri în ţinuturile unde se născuseră. Numai el se înstrăinase de toate acestea, cu ochii mereu aţintiţi spre linia îndepărtată a orizontului, cu veşnica promisiune făcută sieşi că va sfârşi prin a vedea tot ce află dincolo de el.

Şi tot aţintiţi spre orizont avea ochii şi acum, când peste treizeci de ani i se scurseseră deja din viaţă. Continua să caute, avid, tot ceea ce nu văzuse şi nu ştia încă. Îşi spunea că acest fel al lui de a fi nu se va

schimba niciodată. Şi avea senzaţia că, dacă i se va schimba, el însuşi avea să devină cu totul altul decât îşi imaginase vreodată.

Miezul nopţii sosi şi Mareth odată cu el. Apăru pe neaşteptate dintre umbre, înfăşurată în pelerina lui Kinson, cu pas atât de uşor, încât oricui altcuiva ar fi putut să-i scape pur şi simplu apropierea ei. Dar Kinson se întoarse s-o întâmpine, mirat, căci se aşteptase să-l vadă pe Bremen.

— L-am rugat pe Bremen să mă lase să stau de veghe în locul lui, explică ea, după ce se apropie. Nu vreau să fiu tratată diferit.

El dădu din cap, fără un cuvânt.

Fata îşi scoase pelerina şi i-o întinse. Părea micuţă şi fragilă fără ea.

— M-am gândit să-ţi dau înapoi pelerina când te duci la culcare. S-a lăsat răcoarea. Focul de tabără s-a stins şi poate e mai bine să-l lăsăm aşa.

Străjerul îi luă pelerina din mâini.

— Mulţumesc.

— Ai văzut ceva?

— Nu.

— Purtătorii de Cranii or să ne ia urma, nu-i aşa?

Cât de multe ştia? se întrebă el. Câte din primejdiile care-i ameninţau?

— Probabil. Ai apucat să dormi?

Ea clătină din cap.

— M-am gândit întruna. Ochii ei imenşi scrutară întunericul: Aştept de multă vreme acest prilej.

— Prilejul de a ne însoţi într-o călătorie?

— Nu. Îl privi surprinsă: De a face cunoştinţă cu Bremen. De a învăţa de la el, dacă va dori să mă înveţe.

Se răsuci iute pe călcâie, parcă simţind că spusese prea multe.

— Ai face bine să dormi câtă vreme mai ai ocazia asta.

Voi sta eu de veghe până în zori. Noapte bună.

El ezită, dar nu rămăsese nimic de spus. Se ridica şi se îndreptă spre locul unde ceilalţi dormeau, înfăşuraţi în pelerinele lor, în jurul cenuşii ramase în urma focului. Se întinse alături de tovarăşi lui, închise ochii şi se strădui din răsputeri să înţeleagă ceva din firea lui Mareth, după care se strădui să nu se mai gândească deloc la ea.

Dar tot se gândi la ea, şi-i trebui multă vreme să poată adormi.

V

Se deşteptară înaintea zorilor şi călătoriră întins, până seara, tot spre soare-răsare. Traversară ţinutul de la poalele munţilor Dragon's Teeth, deasupra Mermidonului, la umbra muntelui. Bremen îi

prevenise că erau şi aici în primejdie. Purtătorii de Cranii se simţeau deja în voia lor chiar şi în afara Northlandului. Vrăjitorul Comandant îşi mărşăluia oştirea spre răsărit, către trecătoarea Jannisson, deci avea probabil în gând să se năpustească asupra Eastlandului. Iar dacă această oştire era îndeajuns de temerară spre a invada ţinuturile gnomilor, cu siguranţă nu va ezita să se aventureze şi spre ţinutul de frontieră.

Aşa că, pe tot parcursul călătoriei nu lăsară nimic la voia întâmplării şi supravegheară cu atenţie cerul şi văile mai adânci, la fel şi râpele din munţi, acolo unde umbrele învăluiau stâncile în negură eternă. Dar vânătorii înaripaţi nu se arătară în ziua aceea şi, în afara câtorva călători zăriţi în depărtare prin pădurile şi imaşurile de la miazăzi, nu văzură pe nimeni. Se opriră să se odihnească şi să mănânce, dar în mare grabă, călătorind apoi în pas întins tot restul zilei.

Spre asfinţit ajunseseră la poalele colinelor care duceau spre valea Shale şi spre Hadeshorn. Îşi făcură tabăra într-un luminiş, cu faţa spre câmpiile dinspre miazăzi şi spre panglica albastră a râului Mermidon, către câmpia Rabb, unde apa îşi micşora debitul, formând afluenţi şi mici iazuri pe platoul întins ai câmpiei. Gătiră legume şi un iepure vânat de Tay şi cinară scăldaţi în lumina auriu-roşietică a soarelui care cobora către orizont. Bremen le spuse că după miezul nopţii urmau să meargă sus, în munţi, şi că vor aştepta acolo ceasul de dinaintea răsăritului, când spiritele celor morţi puteau fi invocate.

Stinseră focul după lăsarea nopţii şi se înfăşurară în pelerine, ca să doarmă cât mai apucau.

— Nu fi atât de îngrijorat, Kinson, îi şopti Bremen Străjerului Hotarelor, când trecu pe lângă el şi-i văzu focul mocnit din priviri.

Dar sfatul era de prisos. Kinson Ravenlock mai fusese la Hadeshorn şi ştia la ce să se aştepte.

La un moment dat, după miezul nopţii, Bremen îi conduse spre măgurile din faţa munţilor Dragon’s Teeth, de unde începea valea Shale. Urcară printre stânci pe o noapte atât de neagră, încât abia îl puteau zări pe cel care păşea chiar în faţa lor. Norii apăruseră îndată după scăpătatul soarelui, grei, joşi şi ameninţători, şi orice urmă de lună şi stele dispăruse cu multe ore în urmă. Bremen mergea cu mare atenţie, preocupat de siguranţa lor, deşi cunoştea ca-n palmă terenul pe care păşeau. Nu vorbi cu ceilalţi în timpul marşului, căci îşi concentrase atenţia asupra traseului şi a ceea ce urma să se petreacă, hotărât să evite orice pas greşit acum sau mai târziu. Căci o întâlnire cu cei morţi cerea prudenţă şi vigilenţă, învârtoşarea dârzeniei şi invocarea deciziei, care nu lăsau loc nici şovăielii, nici îndoielii. Odată contactul înfăptuit, până şi cea mai mică distragere a atenţiei putea primejdui chiar viaţa.

Ajunseră la destinaţie cu multe ore înainte de răsăritul soarelui.

Poposiră pe buza văii şi priviră în jos, spre amfiteatrul ei vast şi puţin adânc. Sfărmături de stâncă erau împrăştiate pe margini, negre şi sclipitoare chiar în întunericul deplin, reflectând parcă lumina stranie a lacului Hadeshorn se întindea Chiar în centrul amfiteatrului, vast şi opac, iar pe suprafaţa lui neteda sclipea ceva ca o iradiere dinlăuntru, ca şi când în adâncuri pulsa inima lacului. Totul era liniştit şi lipsit de viată în valea Shale, nimic nu mişca, nimic nu zvonea. Părea o bortă neagră, un ochi scrutând neclintit lumea celor morţi.

— Vom aştepta aici, anunţă Bremen şi se aşeză pe un bolovan scund, cu pelerina înfăşurată, ca un giulgiu, în jurul trupului său firav.

Ceilalţi dădură aprobator din cap, dar rămaseră o vreme cu ochii spre vale, nedorind încă să-şi întoarcă privirile. Bremen îi lăsă în voie. Resimţeau cu toţii povara tăcerii apăsătoare a văii. Kinson era singurul care mai fusese aici şi nici el nu se simţea pregătit îndeajuns pentru vâltoarea sentimentelor pe care ştia că le va încerca. Bremen înţelegea asta. Hadeshorn era ca un fel de prevestire a sorţii care îi aştepta pe toţi. Era o privire fugară într-un viitor de care nu puteau scăpa, o scurtă viziune întunecată asupra sfârşitului vieţii. Le vorbea fără cuvinte desluşite, doar în şoapte şi mici murmure. Dezvăluia prea puţin spre a oferi înţelegere, şi abia cât să provoace nelinişte.

Bătrânul deja fusese aici de două ori, şi de fiecare dată plecase totalmente schimbat. Se puteau descoperi adevăruri şi se putea dobândi înţelepciune dintr-o întâlnire cu cei morţi, dar se plătea şi un preţ. Nu te puteai apropia până-ntr-atât de viitor şi scăpa neatins. Nu puteai privi ceva interzis şi scăpa pe viitor cu ochii neatinşi. Bremen îşi amintea ce simţise în timpul întâlnirilor precedente. Îşi amintea frigul care îi pătrunsese în oase şi nu-l părăsise săptămâni la rând după aceea. Îşi amintea dorinţa arzătoare de a realiza fapte neîmplinite în anii ce trecuseră şi pe care nu le mai putea săvârşi. Chiar şi acum se îngrozea la gândul că va călca alături de calea îngustă pe care acest contact neîngăduit se putea împlini şi că va fi înghiţit de lumea nefiinţelor, devenind o creatură damnată la o existentă cenuşie între viată şi moarte, neaparţinând nici uneia, nici celeilalte.

Dar nevoia imperioasă de a afla ceea ce se putea despre modul în care Vrăjitorul Comandant putea fi nimicit, despre variantele şi posibilităţile pe care le avea la dispoziţie în strădania de a salva seminţiile şi despre secretele trecutului şi ale viitorului, ascunse celor vii, dar dezvăluite celor morţi, era cu mult deasupra temerii sau a îndoielilor. Era mânat de un imperativ atât de copleşitor, încât trebuia să acţioneze chiar cu riscul propriei siguranţe. Da, existau pericole în iniţierea unui asemenea contact. Da, ştia că nu putea ieşi neatins din această întâlnire. Dar, la urma urmei, nimic din toate astea nu avea vreo însemnătate, căci şi viaţa lui ar fi fost un preţ acceptabil dacă ar

fi grăbit sfârşitul neînduplecatului lor vrăjmaş.

Ceilalţi îşi întoarseră într-un sfârşit privirile dinspre marginea văii şi se aşezară alături de el. Bremen se chinui să le zâmbească liniştitor fiecăruia în parte şi îl făcu până şi pe îndărătnicul Kinson să se apropie.

— În ceasul de dinaintea zorilor mă voi duce în vale, le zise el cu voce domoală. Odată ajuns acolo, voi invoca spiritele celor morţi şi le voi cere să-mi dezvăluie ceva despre viitor. Le voi cere să-mi dezvăluie taine care să ne poată fi de folos în strădania noastră de a-l distruge pe Vrăjitorul Comandant. Le voi cere să ne dezvăluie orice formă de magie pe care o cunosc. Va trebui să fac asta repede, în scurtul răgaz de dinaintea răsăritului. Voi mă veţi aştepta aici. Nu veţi coborî în vale, orice s-ar întâmpla. Nu veţi întreprinde nimic, indiferent ce veţi vedea, indiferent cât de necesar vi se va părea. Nu veţi face decât să aşteptaţi.

— Poate că unul din noi ar trebui să meargă cu tine, propuse Risca pe neaşteptate. Unde-s mulţi, puterea creşte, chiar şi împotriva morţilor. Dacă tu poţi vorbi cu spiritele, şi noi putem. La urma urmei, suntem druizi cu toţii, în afara de Străjerul Hotarelor.

— Faptul că sunteţi druizi nu contează, răspunse imediat Bremen. Pentru voi este prea primejdios. Trebuie să fac singur asta. Voi veţi aştepta aici. Vreau cuvântul tău, Risca.

Gnomul îi aruncă o căutătură lungă şi gravă, apoi acceptă, dând din cap. Bremen se întoarse către ceilalţi. Fiecare acceptă cam fără tragere de inimă. Ochii lui Mareth îi întâlniră pe ai lui şi tânăra îl privi câteva clipe cu tainică înţelegere.

— Şi eşti încredinţat că treaba asta chiar e necesară?

Stărui Kinson cu glas scăzut.

Ridurile de pe faţa bătrână a lui Bremen se adânciră încă mai mult când ridică o sprânceană.

— Dacă mi-ar veni o altă idee care să ne poată fi de ajutor, aş părăsi imediat acest loc. Nu sunt nătâng, Kinson. Şi nici erou. Ştiu ce înseamnă popasul aici. Ştiu că nu-mi e benefic.

— Atunci, poate că...

— Dar cei morţi îmi vorbesc aşa cum n-o pot face cei vii, i-o tăie Bremen. Avem trebuinţă de înţelepciunea şi de ştiinţa lor. Avem trebuinţă de viziunile lor, chiar aşa eronate şi lipsite de noimă cum ne par uneori. Trase adânc aer în piept: Trebuie să vedem prin ochii lor. Dacă va trebui să renunţ la ceva de-al meu pentru a obţine aceste cunoştinţe, atunci aşa să fie.

Tăcură şi rămaseră adânciţi fiecare în propriile gânduri, în desluşirea tâlcului ascuns în vorbele lui şi a reacţiilor provocate de acestea. Dar Bremen simţea că n-are încotro. Le spusese tot ce trebuia spus, nu mai era nimic de adăugat. Ceilalţi, pesemne, aveau

să înţeleagă mai bine odată ce totul se va fi isprăvit.

Aşa că păstrară tăcerea în aşteptarea zorilor, aruncând priviri întunecate spre suprafaţa licăritoare a lacului, cu feţele scăldate în lumina slabă, ascultând liniştea din jur.

Când sosi în sfârşit ceasul ca Bremen să plece, acesta se ridică şi îşi privi tovarăşii cu un uşor zâmbet, apoi trecu pe lângă ei fără un cuvânt şi o porni în jos către valea Shale.

Păşea, din nou, foarte încet. Mai fusese aici, dar cunoaşterea locului nu era de mare folos când era vorba de un teren atât de primejdios. Pietrele erau alunecoase, se dislocau în tot locul şi erau destul de ascuţite ca să-ti pricinuiască tăieturi urâte. Punea piciorul cu mare grijă la fiecare pas pe suprafaţa accidentată. Cizmele lui răsunau pe piatră şi stârneau ecou în liniştea profundă. Înspre apus, norii se formau, vârtoşi, iar tunetul răzbătea ameninţător din depărtări, vestind furtuna care se apropia. În adâncul văii nu era pic de vânt, dar mirosul ploii se insinua în aerul mort. Bremen îşi ridică privirea când un fulger brăzdă cerul întunecat, repetându-se apoi mai departe, spre miazănoapte, înspre munţi. Zorii acestei zile aveau să aducă mai mult decât un răsărit de soare.

Ajuns în fundul văii, Bremen iuţi pasul, acum mai sigur pe terenul plat. În faţa lui, lacul Hadeshorn sclipea scăldat într-o incandescenţă argintie, izvorâtă dintr-o lumină care se reflecta de undeva, de sub suprafaţa lui lină, liniştită. Simţea mirosul morţii, o duhoare distinctă de mucegai, de descompunere stearpă şi puturoasă. Îl încercă tentaţia de a privi în urmă, acolo unde aşteptau ceilalţi, dar ştia că nu-şi poate permite nici cea mai mică neatenţie. Recapitula deja în gând ritualul pe care urma să-l săvârşească atunci când avea să poposească lângă întinderea de apă – cuvinte, semne, incantaţii de implorare de natură să înduplece morţii să-i vorbească. Îşi învârtoşa deja voinţa pentru a rezista prezenţei lor pestilenţiale.

Ajunse curând la malul lacului – siluetă fragilă, măruntă în amfiteatrul vast de stânci şi cer, toată numai piele şi oase bătrâne, în care cele mai puternice erau hotărârea, voinţa aceea îndărătnică. În urma lui auzea zgomotul tot mai desluşit al tunetului. Deasupra norii, începeau să se bulucească, împinşi de vânturile care purtau pe aripile lor ploaia. Dedesubt simţea pământul trepidând, pe măsură ce spiritele deveneau conştiente de prezenţa lui.

El le vorbi cu voce blândă, le înştiinţa cine este, care îi este trecutul şi pentru ce motive li se adresa. Cu braţele şi cu palmele săvârşi gesturile care aveau să le invoce din sălaşul celor dispăruţi. Văzu cum apele încep să se zbuciume drept răspuns şi înteţi ritmul incantaţiei. Era încrezător şi statornic; ştia ce avea să urmeze. Întâi veniră şoaptele, potolite şi distante, care se înălţară ca nişte bule invizibile din adâncul apelor. Apoi veniră strigătele, prelungi şi sfâşietoare.

Urletele crescură în intensitate, câteva la început, tot mai multe apoi, cu îndoită febrilitate. Apele Hadeshornului şuierară nemulţumite şi prinseră a se învolbura la fel de rapid ca norii de deasupra lor, tulburate de propria lor vijelie. Bremen făcu nişte semne în direcţia lor şi le somă să-i răspundă. Învăţăturile pe care le dobândise de la elfi îl întăreau şi-i dădeau încredere în sine, erau ca o veritabilă stâncă pe care-şi putea construi invocarea magiei. Răspundeţi-mi, le ceru el. Lăsaţi-mi cale liberă.

O coloană de stropi se înălţă, ca o fântână arteziană, din mijlocul apelor de-acum furioase, se prăvăli la loc, după care se înălţă iarăşi. Se auzi un tumult adânc înăuntrul pământului, un zumzet nemulţumit. Bremen simţi prima undă de şovăială strecurându-i-se în suflet şi, cu un efort, reuşi să o depăşească. Simţea un gol formându-i-se împrejur şi întinzându-se dinspre lac spre întreg cuprinsul văii. Numai morţii erau îngăduiţi în acest cuprins – morţii şi cel care îi invocase.

Apoi spiritele începură să se înalţe din lac: fuioare mici, albe de lumină, cu contururi vag umane, cu siluetele scăldate într-o luminiscenţă delicată, sclipitoare pe fondul negru al nopţii înnorate. Spiritele se înălţară, contorsionate ca nişte şerpi, din neguri şi ape, din aerul plumbuit şi inert al existenţei lor de după viaţă, sosite într-o scurtă vizită în lumea pe care o populaseră cândva. Bremen îşi ţinu braţele ridicate într-un gest de apărare, simţindu-se vulnerabil şi lipsit de puteri, cu toate că el făcuse invocarea, cu toate că el fusese cel care adusese spiritele la viaţă. Răceala pătrunse în mădularele lui fragile şi simţea cum i se prelinge gheaţă în vene. Îşi întări voinţa în faţa spaimei care îl copleşea, a şoaptelor care întrebau acuzator: Cine ne cheamă? Cine îndrăzneşte?

Apoi ceva imens străpunse suprafaţa apei exact în centrul ei, o arătare învăluită în negru, care se înălţă deasupra celorlalte siluete mai mărunte, pe care le împrăştie odată cu sosirea sa. Noua apariţie absorbi lumina lor fragilă şi le lăsă învârtindu-se şi învârtejindu-se ca frunzele în bătaia vântului. Silueta în negru se înălţă deasupra apelor întunecate şi învolburate ale Hadeshornului, ca o nălucă abia vizibilă, spectru lipsit de carne sau oase, dar alcătuit dintr-o substanţă mai consistentă decât creaturile mai mici pe care le domina.

Bremen se ţinu tare la vederea formei sumbre care înainta spre el. Era cel pe care venise să-l vadă; cel pe care îl invocase. Dar nu mai era atât de sigur că făcuse bine. Duhul îşi încetini înaintarea, atât de aproape de el acum, încât Bremen nu mai vedea nici cerul de deasupra, nici valea din spatele lui. Gluga aceluia se lăsă şi nu dezvălui nicio faţă, niciun semn că s-ar afla ceva în interiorul pelerinei neguroase.

Duhul vorbi, iar vocea îi era tunătoare şi părea nemulţumită.

— Mă cunoşti…

Inexpresivă, impersonală şi uscată, o întrebare fără inflexiunea specifică unei întrebări iar vorbele rămaseră suspendate în tăcerea care urma, ca un ecou prelung.

Bremen dădu încetişor din cap drept răspuns.

— Te cunosc, şopti el.

În buza văii, cei patru rămaşi acolo priveau întreaga scenă în desfăşurare. Îl văzură pe bătrân pe malul Hadeshornului invocând spiritele celor morţi. Văzură spiritele ridicându-se din apele învolburate, văzură formele lor translucide, mişcarea braţelor şi picioarelor în dansul lor macabru de efemeră libertate. Priviră cum forma aceea neagră se înalţă din mijlocul lor, cum le învăluie în umbra sa, cum le absoarbe lumina. Urmăriră cum silueta avansa până ajunse dinaintea lui Bremen.

Dar nu auziră nimic din cele ce se petreceau în faţa ochilor lor. În vale totul era liniştit. Sunetele lacului şi ale spiritelor erau închise într-însa. Vocea druidului şi cea a siluetei, dacă cei doi într-adevăr vorbeau, nu se puteau desluşi. Se auzeau doar urgia vântului şi stropii de ploaie care începuseră să cadă pe prundiş. Furtuna se pornea, venită dinspre soare apune, cu nori mari, smoliţi, revărsând asupra lor adevărate torente. Se dezlănţui chiar în momentul în care arătarea întunecată ajunsese în dreptul lui Bremen şi ascunse totul vederii. Lacul, spiritele, figura întunecată, Bremen şi întreaga vale – totul fu pe dată înghiţit de beznă.

Risca bombăni nemulţumit şi-i privi repede pe ceilalţi. Aceştia îşi ridicaseră glugile pentru a se feri de mânia furtunii, cocârjaţi ca nişte moşnegi.

— Vedeţi ceva? întrebă el nerăbdător.

— Nimic, răspunse Tay Trefenwyd imediat. Au dispărut.

Preţ de o clipă încremeniră cu toţii locului, căci nu ştiau prea sigur ce aveau de făcut. Kinson scrută depărtarea prin răpăiala ploii torenţiale, chinuindu-se să distingă ceva din formele pe care abia le întrezărea. Dar totul părea ireal şi învăluit în umbre şi nu se putea desluşi nimic clar din locul în care se aflau ei.

S-ar putea să aibă nevoie de ajutor, pufni Risca pe un ton acuzator.

— Ne-a spus să aşteptăm, răspunse Kinson cam în silă, nu prea încântat să-şi reamintească instrucţiunile bătrânului într-un moment în care se temea atât de mult pentru el, dar nici dispus să încalce făgăduiala.

Ploaia le bătea drept în fată, în torente, iar cuvintele li se înecau în gât.

— E nevătămat, strigă deodată Mareth şi arătă înaintea ei.

Ei o priviră cu ochii măriţi.

— Poţi să-i vezi? întrebă Risca.

Ea dădu din cap, cu fata coborâtă în umbră.

— Da.
Dar nu putea. Kinson, care se afla foarte aproape de ea, observă ceea ce le scăpa celorlalţi. Dacă ea îl vedea pe Bremen, n-o făcea cu ajutorul ochilor. Ochii fetei, realiză el şocat, deveniseră complet albi.
În valea Shale nu cădea ploaia, nu bătea vântul, nu se simţea nimic din furtuna dimprejur. Pentru Bremen nu exista nimic în afara lacului şi a duhului întunecat care stătea în fata lui, deasupra lacului.
— Rosteşte-mi numele…
Bremen respiră adânc, încercând să-şi stăpânească tremurul mădularelor şi răceala care îi pătrunsese în piept.
— Eşti Galaphile cel din timpurile de odinioară.
Aceasta era o parte obişnuită a ritualului. Un spirit invocat nu putea rămâne decât dacă numele îi era rostit de cel care îl invocase. Acum, acesta putea rămâne îndeajuns pentru a răspunde întrebărilor pe care Bremen i le va adresa – dacă dorea să răspundă.
Devenit brusc agitat, spectrul se mişcă.
— Ce doreşti să ştii de la mine…
Bremen nu ezită.
— Doresc să ştiu orice voieşti a-mi spune despre druidul rebel Brona, despre cel care a devenit Vrajitorul Comandant. Vocea îi tremura la fel de tare ca şi mâinile: Doresc să ştiu cum să-l distrug. Doresc să ştiu ce va să vină.
Vocea i se pierdu în clănţănitul dinţilor.
Hadeshornul şuieră şi împroşcă drept răspuns la spusele lui. iar vaietele şi strigătele celor morţi răsunară în noapte într-un vacarm strident. Bremen simţi din nou senzaţia de frig insinuându-i-se în trup ca un şarpe încolăcit, gata de atac. I se părea că slăbiciunea trupului e gata să trădeze hotărârea spiritului.
— Şi eşti gata să-l nimiceşti cu orice pret…
— Da.
— Şi eşti pregătit să plăteşti orice preţ ca să o faci…
Bremen simţi cum şarpele dinlăuntru face un salt.
— Da, şopti el cu disperare.
Spiritul lui Galaphile îşi înălţă braţele ca pentru a-l cuprinde pe bătrân, ca pentru a-l apăra şi adăposti.
— Priveşte…
Viziunile începură să apară pe fondul siluetei lui întunecate, perindându-se chiar în trupul lui, ca într-un giulgiu. Una câte una, ele se înfiripară din întuneric, vagi şi lipsite de substanţă, tremurătoare ca şi apele Hadeshornului la ivirea spiritelor. Bremen privi imaginile care se perindau prin faţa lui, fascinat ca la vederea unor luminiţe în întuneric.
Erau patru la număr.
Cea dintâi îl înfăţişa pe el însuşi în interiorul fortăreţei străvechi a

Paranorului. Toţi în jurul lui erau morţi, nimeni nu mai trăia în cetate – toţi ucişi prin trădare, toţi masacraţi feroce. Un întuneric de smoală înconjura castelul druizilor şi neguri forfoteau în umbră, sub forma unor asasini care aşteptau, o forţă cu intenţii ucigaşe. Dar dincolo de beznă se zarea, limpede, strălucirea medalionului Mai-marilor druizilor, iar medalionul, imaginea mâinii ridicate ţinând o torţă aprinsă – preţiosul Eilt Druin – îi aştepta sosirea şi cerea atingerea lui.

Viziunea se destrămă, iar el plutea acum deasupra întinderii ţinutului Westland. Privi în jos uimit, fără să-şi poată da seama cum se face că zboară. La început nu realiză unde se află. Apoi recunoscu valea domoală a Sarandanonului şi, dincolo de ea, întinderea albastră din Innisbore. Norii îi blocară vederea o clipă şi schimbară totul. Apoi văzu munţi – Kensrowe sau Breakline? Între ei se desluşeau două piscuri gemene, ca două degete ale unei mâini, desfăcute în forma literei V. Între ele, o trecătoare ducea spre o mulţime de alte degete, adunate toate laolaltă. În mijlocul tuturor acestor degete se afla o fortăreaţă ascunsă, de o vechime dincolo de orice închipuire, un loc datând din vremuri feerice. Bremen pluti în jos, în tenebrele ei, şi dădu de moartea care stătea la pândă, deşi nu-i putea vedea bine chipul. Iar acolo, în gheara ei, se afla Nestemata Neagră.

Această viziune dispăru la rându-i, şi Bremen se pomeni pe un câmp de bătălie. Morţi şi răniţi zăceau în tot locul, bărbaţi din toate seminţiile, precum şi creaturi ale unor seminţii total necunoscute. Sângele scălda din belşug pământul, iar strigătele luptătorilor şi zăngănitul armelor răsunau în lumina mohorâtă a unei după-amiezi târzii, înaintea lui se afla un bărbat cu faţa întoarsă. Era înalt şi blond. Un elf. Purta în mâna dreaptă o sabie strălucitoare. Câţiva paşi mai încolo se afla Vrăjitorul Comandant, înfăşurat în mantie neagră, cu o înfăţişare teribilă, o prezenţă care sfida totul. Părea să-l aştepte pe bărbatul acela înalt, fără a se grăbi, încrezător, sfidător. Bărbatul înaintă cu sabia avântată şi, de sub mâna înmănuşată care ţinea mânerul, sclipi medalionul Eilt Druin.

O ultimă viziune apăru. Era întunecată şi înnorată şi încărcată de sunetele disperării şi ale durerii. Bremen se afla din nou în valea Shale. În fata apelor Hadeshornulu.. Se afla din nou fată în faţă cu spectrul lui Galaphile, cu ochii la spiritele mai mici şi mai luminoase care se învârtejeau împrejurul lui ca nişte fuioare de fum. Alături de el se afla un flăcăiandru înalt, slab şi cu fata oacheşă, în vârstă de abia cincisprezece ani, cu o expresie atât de grava, încât ai fi zis că e în doliu după cineva. Băiatul se întoarse spre Bremen şi druidul privi în ochii lui... ochii lui...

Viziunile păliră şi dispărură. Spectrul lui Galaphile se depărtă uşor, iar în trecerea lui luă cu sine imaginile, ca şi lumina care le dăduse viaţă. Bremen privi cu ochi mari, clipind des, şi se întrebă la ce anume

fusese martor.

— Toate acestea se vor întâmpla? şopti el în direcţia spectrului. Vor avea loc oare?

— Unele au avut deja loc…

— Druizii, Paranorul…?

— Nu mai întreba…

— Dar ce pot eu să…?

Spectrul făcu un gest de refuz al întrebării. Lui Bremen i se tăie respiraţia şi simţi cum inele de fier i se strâng în jurul pieptului. Apoi inelele căzură, iar el îşi învinse teama. Apa se înălţă iarăşi din Hadeshorn ca o fântână arteziană, ca nişte diamante pe fondul catifelat al nopţii.

Spectrul începu să se retragă.

— Nu uita…

Bremen ridică braţul, într-un efort neputincios de a întârzia plecarea celuilalt.

— Aşteaptă!

— Un preţ pentru fiecare…

Bătrânul clătină din cap nedumerit. Un preţ pentru fiecare? Fiecare ce? Fiecare cine?

— Ţine minte…

Apoi Hadeshornul începu din nou să fiarbă şi fantoma se afundă încet în apele clocotitoare, trăgând după sine şi spiritele mai mici care-l însoţeau. Coborâră toate în apele agitate, cu strigăte şi plânsete de morţi, înapoi în lumea nefiinţelor de unde se iviseră. Când dispărură, apa explodă într-o coloană uriaşă, care sfâşie tăcerea şi aerul mort într-o explozie înfricoşătoare.

Apoi furtuna năvăli peste el, cu viscol şi torente de ploaie, cu tunete şi fulgere care se prăvăliră asupra lui ca nişte baroase. Bremen căzu sub loviturile lor, doborât într-o clipă.

Cu ochii deschişi, privind în gol, rămase fără simţire pe malul apei.

Mareth fu prima care ajunse la el. Bărbaţii erau mai zdraveni şi mai puternici, dar ea păşea mai uşor pe pietrele ude şi alunecoase şi aproape zbura peste suprafaţa lor sticloasă. Îngenunche imediat şi îl cuprinse pe bătrân în braţe. Ploaia cădea fără încetare pe suprafaţa acum clară şi blândă a lacului Hadeshorn, spăla covorul sclipitor al văii şi dădea zorilor un aspect înceţoşat şi nedesluşit. Pătrunse prin pelerina lui Mareth, o udă pe fată până la piele şi o înfrigură într-o clipă, dar ea o ignoră cu desăvârşire, iar trăsăturile ei delicate se chirciră în efortul de a se concentra. Faţa ei se ridică spre cerul întunecat şi ochii i se închiseră. Ceilalţi trei îşi încetiniră pasul când se apropiară, nesiguri de cele ce se petrec. Braţele ei se încolăciră în jurul lui Bremen. Apoi se cutremură şi căzu cu faţa în jos, iar bărbaţii se repeziră s-o prindă. Kinson o ridică pe ea, descleştând-o de

Bremen, în vreme ce Tay îl ridica pe bătrân şi toţi, laolaltă, se luptară cu torentele şi ieşiră din valea Shale.

Odată ieşiţi, găsiră adăpost într-o grotă pe lângă care trecuseră la sosire. Acolo îi aşezară pe fată şi pe bătrân pe o stâncă, înveliţi în pelerine. N-aveau lemne pentru un foc, încât se văzură nevoiţi să rămână aşa, înfriguraţi şi uzi, aşteptând să înceteze ploaia. Kinson le controla bătăile inimii şi pulsul şi găsi că amândoi le aveau puternice. După o vreme, bătrânul îşi reveni în simţiri, apoi, aproape imediat, şi fata. Cei trei se înghesuiră în jurul lui Bremen şi îl întrebară ce se petrecuse, dar bătrânul clătină din cap şi le spuse că nu dorea încă să vorbească. Ei îl lăsară nemulţumiţi în pace şi-şi văzură de treburi.

Kinson se opri o clipă lângă Mareth cu gând s-o întrebe ce făcuse pentru Bremen – căci părea limpede că făcuse ceva – dar ea se uită în sus spre el, apoi întoarse imediat privirea, aşa că Străjerul renunţă la întrebare.

Aerul se mai limpezi întrucâtva, iar ploaia se mută mai departe. Kinson împărţi cu ceilalţi din merindele pe care le avea. Numai Bremen nu vru să mănânce. Bătrânul părea să se fi retras undeva, înăuntrul său – sau poate era şi acum în valea aceea – cu privirea în gol, cu fata zbârcită şi lipsită de orice expresie. Kinson îl privi o vreme în căutarea vreunui semn care să-i spună la ce se gândea, dar nu află nimic.

În cele din urmă, bătrânul îşi ridică privirea ca şi când abia atunci descoperea cu uimire că ceilalţi erau acolo, apoi le făcu semn să se apropie. Când se aşezară, le povesti întâlnirea cu Galaphile şi cele patru viziuni care îi fuseseră relevate.

— Nu mi-am putut da seama ce semnifică viziunile, încheie el cu voce ostenită şi răguşită în liniştea care îi înconjura, apoi continuă: Au fost ele doar profeţii ale celor ce se vor petrece, ale unui viitor prestabilit? Sau perspectiva celor ce se vor întâmpla dacă anumite evenimente vor avea loc? De ce a ales spectrul tocmai aceste viziuni? Ce se aşteaptă de la mine? Atâtea întrebări rămase fără răspuns!

— Ce preţ ţi se cere pentru implicarea în toate acestea? murmură Kinson posomorât. Nu uita ultima întrebare.

Bremen zâmbi.

— Eu am cerut să mă implic, Kinson. Eu însumi mi-am arogat rolul de protector al seminţiilor şi distrugător al Vrăjitorului Comandant şi n-am dreptul să întreb ce mă va costa pe mine personal, dacă eforturile mele vor avea sorti de izbândă. Şi totuşi, suspină el, cred că înţeleg acum câte ceva din ceea ce mi se cere să fac. Dar am nevoie de ajutorul vostru, al tuturor. Îi privi pe fiecare în parte: Mă tem că trebuie să cer să vă puneţi viaţa în mare pericol.

Risca pufni:

— Slavă cerului. Începusem să cred că nu se va alege nimic din

toată aventura asta. Spune-ne ce avem de făcut.

— Da, e mai bine să pornim odată în călătoria asta, se declară Tay de acord şi se apleca înainte, nerăbdător.

Bremen dădu din cap, recunoştinţa citindu-i-se limpede în priviri.

— Suntem toţi de acord că Vrăjitorul Comandant trebuie oprit înainte de a subjuga toate seminţiile. Ştim că a mai încercat o dată şi a dat greş, dar că de data asta e mai puternic şi mai primejdios. V-am spus că tocmai de aceea eu cred că va încerca să-i distrugă pe druizi la Paranor. Prima viziune dovedeşte c-am avut dreptate. Făcu o pauză: Mă tem că acest lucru s-a petrecut deja.

Se lăsă o tăcere deplină în timp ce tovarăşii lui schimbau priviri îngrijorate.

— Crezi că druizii sunt morţi cu toţii? întrebă Tay încet.

Bremen dădu din cap.

— Cred că este posibil să fie aşa. Sper să mă înşel. În orice caz, fie că sunt morţi, fie că nu, potrivit primei viziuni eu trebuie să recuperez medalionul Eilt Druin. Toate viziunile puse laolaltă arată foarte limpede că medalionul este cheia făuririi unei arme care-l va distruge pe Brona. O sabie, o lamă înzestrată cu o putere specială, cu o magie căreia Vrăjitorul Comandant nu i se poate împotrivi.

— Ce fel de magie? întrebă Kinson pe loc.

— Încă nu ştiu. Bremen zâmbi din nou şi clătina din cap: Ştiu doar că e nevoie de o armă şi, daca e să dăm crezare viziunii, arma trebuie să fie o sabie.

— Şi că trebuie să găseşti omul care s-o mânuiască, adăugă Tay. Un om a cărui fată nu ti-a fost dezvăluită

— Dar ultima viziune, imaginea întunecata a Hadeshornului şi băiatul cu ochii stranii începu Mareth cu îngrijorare.

—Va trebui sa aştepte până îi va sosi vremea, i-o tăie Bremen dar cu blândeţe. Privirea i se opri, pătrunzătoare, pe chipul ei: Lucrurile se petrec când vor ele, Mareth. Nu le putem grăbi. Şi nu putem îngădui îngrijorării să ne împiedice acţiunile.

— Şi atunci, ce trebuie să facem? insistă Tay.

Bremen îl pironi cu privirea.

— Trebuie să ne despărţim, Tay. Vreau ca tu să te întorci la elfi şi la Courtann Ballindarroch şi să-l convingi să pornească o expediţie în căutarea nestematei negre. Se pare că nestemata este un element esenţial în efortul nostru de a-l nimici pe Brona. Viziunile sugerează măcar atâta lucru. Vânătorii înaripaţi o caută deja. Ei nu trebuie s-o găsească. Regele elfilor trebuie convins să ne susţină în această acţiune. Avem în ajutor detaliile relevate de viziune. Foloseşte ceea ce ne-au arătat ele şi recuperează nestemata înaintea Vrăjitorului Comandant.

Se întoarse apoi spre Risca.

— Am trebuinţă ca tu să te duci la Raybur, la gnomii din Culhaven. Armatele Vrăjitorului Comandant mărşăluiesc spre răsărit şi cred că acolo vor lovi mai întâi. Gnomii trebuie să se pregătească de apărare şi să reziste până le poate veni cineva în ajutor. Vei fi nevoit să-ti foloseşti talentele speciale ca să te asiguri că aşa va fi. Tay va vorbi cu Ballindarroch şi-i va cere ca elfii să-şi unească forţele cu gnomii. Dacă o va face, forţele voastre reunite vor putea sta împotriva armatei trolilor pe care se bazează Brona.

Făcu o pauză.

— Dar, mai cu seamă, trebuie să câştigăm timp ca să putem făuri arma care-l va distruge pe Brona. Kinson, Mareth şi cu mine ne vom întoarce la Paranor şi vom afla dacă viziunea privind căderea lui este adevărată. Voi încerca să recuperez medalionul Eilt Druin.

— Dacă mai trăieşte, Athabasca nu ţi-l va da, declară Risca. Ştii prea bine.

— Poate că nu, răspunse Bremen cu blândeţe. În orice caz, trebuie să aflu cum va fi făurită această sabie înfăţişată mie la Hadeshorn, de ce fel va fi magia ei, cu ce fel de putere va trebui impregnată. Apoi, am să-l aflu pe cel care o va mânui.

— Trebuie să înfăptuieşti miracole, se pare, zise Tay Trefenwyd pe un ton ironic şi visător.

— Miracole vom înfăptui cu toţii, răspunse Bremen calm.

Se priviră unul pe celălalt în lumina sinistră şi un legământ nerostit îi uni. Dincolo de adăpostul vremelnic, ploaia cădea în cadenţă uniformă pe stânci. Era deja mijlocul dimineţii şi lumina devenea argintie pe măsură ce soarele se chinuia să-şi croiască drum prin perdeaua norilor viforoşi.

— Dacă druizii de la Paranor au fost într-adevăr ucişi, atunci doar noi am mai rămas, zise Tay. Doar noi cinci.

Bremen dădu din cap.

— Atunci, noi cinci vom fi îndeajuns. Se ridică în picioare, cu ochii la lumina slabă de afară: Am face bine să ne urnim din loc.

VI

În aceeaşi noapte, la nord-vest de locul unde Bremen se confrunta cu spectrul lui Galaphile în adâncul munţilor Dragon's Teeth, Caerid Lock îşi făcea rondul de noapte la Paranor. Puţin înainte de miezul nopţii trecu printr-un spaţiu în aer liber, unde parapetele dădeau spre miazăzi, şi atenţia îi fu distrasă preţ de o clipa de strălucirea bruscă, ameninţătoare, a unui fulger pe cerul îndepărtat. Se opri, scrută parapetele şi ascultă liniştea din jur. Norii se întinseseră de la o zare la alta, ascundeau lună şi stele deopotrivă şi cufundaseră întreg

universul în beznă. Fulgerul izbucni a doua oară, despică o clipă noaptea cu zgomot ca de sticlă sfărâmată, după care pieri ca şi când n-ar fi fost. Tunetul bubui imediat după aceea, un huruit îndelung, adânc, cu ecou, prăvălit din piscul munţilor. Furtuna rămânea la miazăzi de Paranor, dar aerul mirosea a ploaie, iar tăcerea era deplină şi deprimantă.

Căpitanul Gărzii Druizilor mai poposi o clipă, pierdut în contemplare, apoi pătrunse pe o uşă înapoi în cetate. Făcea acest rond în fiecare noapte, renunţând la somn, om hotărât, ale cărui obiceiuri nu se abăteau câtuşi de puţin de la regulă. Ceasurile cele mai primejdioase, considera el, erau cele de dinaintea miezului nopţii sau chiar de dinaintea zorilor. Acelea erau ceasurile în care oboseala şi somnul moleşeau simţurile şi-i făceau pe oameni neprevăzători. Dacă se plănuia un atac, acestea erau cele două perioade în care putea să survină. Căci el era de părere că Bremen nu l-ar fi avertizat fără motiv şi era oricum prevăzător de felul lui, încât se hotărâse să vegheze cu sporită luare-aminte în următoarele săptămâni. Mărise deja numărul gărzilor din toate schimburile şi începuse procesul laborios de fortificare a lacătelor de la porţi. Se gândise chiar să trimită patrule pe timpul nopţii în pădurile învecinate, ca măsură suplimentară de prevedere, dar se temea că acestea puteau fi prea vulnerabile dincolo de protecţia oferită de zidurile cetăţii. Garda de sub comanda sa era numeroasă, dar nu era o armată întreagă. Putea oferi securitate în interiorul zidurilor, dar nu era în măsura sa poarte bătălii în afara lor.

Coborî scările din turn până în curtea principală şi o traversă. Jumătate de duzină de oşteni din gardă erau postaţi la intrare şi răspundeau de porţile, grilajele şi turnurile din fata intrării principale în castel. La vederea lui, gărzile luară poziţie de drepţi. Caerid stătu de vorbă cu căpetenia care-i comanda, înţelese că totul era în regulă şi o porni mai departe. Traversă înapoi curtea, cu urechea la bubuitul unui alt tunet care sfâşie liniştea nopţii, apoi aruncă o privire spre miazăzi, să vadă fulgerul dar îşi dădu imediat seama că acesta se produsese deja. Era uşor neliniştit, dar nu mai mult decât în nopţile premergătoare acesteia, mereu vigilent şi riguros în împlinirea îndatoririlor sale. Uneori i se părea că petrecuse prea mult timp la Paranor. Îşi făcea bine meseria; ştia că este încă un bun profesionist. Era mândru de oştenii lui; toţi străjerii aflaţi în prezent în această slujbă fuseseră aleşi şi antrenaţi de el personal. Alcătuiau o trupă de nădejde, pe care te puteai baza, şi ştia că meritul îi aparţine. Dar nu întinerea, iar vârsta aducea cu sine o amorţeală a simţurilor care îndemna la trai tihnit. Nu-şi putea îngădui aşa ceva. Căderea Northlandului şi zvonurile cu privire la Vrăjitorul Comandant făceau aceste vremuri de mare primejdie. Simţea schimbarea adusă de

vânturi. Ceva malefic se apropia de cele patru tărâmuri şi acel ceva avea să-i măture cu siguranţă în calea sa pe druizi. Ceva malefic se apropia, şi Caerid Lock era îngrijorat că avea să-i afle prea târziu înfăţişarea.

Ajuns la capătul curţii, pătrunse pe o uşă şi o porni pe coridorul care ducea spre zidul dinspre miazănoapte şi spre poarta care se deschidea acolo. Patru porţi avea cetatea, câte una spre fiecare punct cardinal. Mai existau alte câteva căi de acces, dar acestea erau construite în stâncă şi aveau închizători metalice. Cele mai multe erau cu chibzuinţă ascunse. Le puteai afla dacă erai perseverent în căutările tale, dar ca s-o faci trebuia sa stai chiar în faţa zidurilor care erau puternic luminate, or acolo străjerii de pe creneluri te puteau vedea cu uşurinţă. Cu toate acestea, Caerid avea câte un om de pază la fiecare din aceste intrări în ceasurile dintre apus şi răsărit, fără a lua nimic de bun. În drum spre poarta de apus, trecu pe lângă doi dintre aceştia, aflaţi la cincizeci de metri unul de celălalt, pe coridorul întortocheat. Gărzile de la fiecare poartă îl salutară energic. Atenţi şi pregătiţi, spuneau prin gestul lor. Caerid dădu aprobator din cap de fiecare dată şi-şi continuă rondul.

Dar, după ce-i depăşi, se încruntă, nemulţumit de felul în care erau amplasaţi. Gardianul de la prima poartă, un trol din Kershault, era un veteran, dar cel de la a doua, un tânăr elf, era novice. Nu-i plăcea să plaseze începătorii singuri. Îşi promise că va îndrepta neajunsul înaintea următorului rond.

Era concentrat asupra acestui subiect pe când trecea pe lângă o scară lăturalnică ce ducea spre dormitoarele druizilor şi de aceea nu sesiză uşoara mişcare tainică a celor trei ascunşi acolo.

Cei trei se lipiră de peretele de stâncă în timp ce căpitanul gărzii trecea fără să-i vadă. Rămaseră nemişcaţi până când acesta dispăru, apoi se desprinseră din nou dintre umbre şi o porniră mai departe. Erau druizi tustrei, fiecare din ei de peste zece ani membru în Consiliu, fiecare din ei ferm convins că este destinat unor teluri măreţe. Căci ei făcuseră parte din ordinul druizilor, în permanenţă furioşi pe tirania şi regulile lor, pe care le găseau prosteşti, lipsite de noimă şi nemulţumitoare. Puterea era ceva necesar pentru ca viaţa să capete însemnătate. Realizările omului nu însemnau mare lucru dacă nu se concretizau într-un folos personal. La ce bun studiul individual, dacă nu putea fi pus în practică? Ce rost avea să afli secretele ştiinţei şi magiei, dacă nu le puteai testa? Erau întrebări pe care şi le puseseră cei trei, la început fiecare în parte, apoi împreună, când îşi dăduseră seama că împărtăşesc aceleaşi convingeri. Nu erau singuri în nemulţumirea lor, fireşte. Şi alţii credeau acelaşi lucru. Dar niciunul cu atâta fervoare – niciunul în aşa măsură încât să îngăduie, cum o făcuseră cei trei, să cadă pe deplin pradă răului.

Pentru ei nu mai era nicio speranţă. Vrăjitorul Comandant îi căutase vreme îndelungată pe când îşi punea la cale răzbunarea împotriva druizilor. În cele din urmă îi aflase şi-i luase în stăpânire. Durase ceva timp, dar, încetul cu încetul, îi câştigase de partea lui, aşa cum îi câştigase şi pe cei care-l urmaseră plecând din cetate cu trei sute cincizeci de ani în urmă. Asemenea indivizi se aflau pretutindeni şi aşteptau să fie revendicaţi, să fie folosiţi. Brona îi abordase subtil, fără a-şi dezvălui identitatea de la bun început, îi făcuse să-i audă vocea ca şi când ar fi fost propria lor voce şi le înfăţişase posibilităţile, făcându-i să simtă gustul puterii şi ispita magiei. Îi lăsase să se înlănţuie de el cu propriile mâini, să se legene în iluzii de mărire şi în lăcomie, să devină sclavi, dependenţi de false speranţe şi dorinţe nebuneşti. În cele din urmă, ei l-ar fi implorat să-i ia chiar şi după ce ar fi descoperit cine e şi ce preţ urmau să plătească pentru faptele lor.

Acum, ei se furişau pe coridoarele Paranorului cu gânduri negre, porniţi pe o cale care îi sortise pieirii. Se furişară în tăcere de pe scări pe coridorul care ducea spre intrarea la care tânărul elf stătea de strajă. Se aţinură în umbră, într-un loc unde lumina torţelor nu bătea şi, invocând o măruntă magie care le fusese dăruită de către stăpân – dulce gust al puterii – se ascunseră de ochii nevârstnicului străjer.

Apoi unul dintre ei îl lovi cu putere în cap, încât tânărul îşi pierdu cunoştinţa. Ceilalţi doi meşteriră grabnic şi frenetic la lacătele care ferecau intrarea din zidul de piatră şi le sfărâmară unul câte unul ridicară bara masivă care ţinea poarta şi în cele din urmă o deschiseră definitiv, lăsând Paranorul pradă nopţii şi creaturilor care aşteptau într-însa.

Druizii se traseră îndărăt când prima dintre aceste creaturi se ivi în lumină. Era un Purtător de Cranii, imens şi masiv în mantia-i neagră, cu ghearele întinse înaintea lui. Tot numai unghiuri ascuţite şi suprafeţe plane, dur şi impunător pe de-a-ntregul, părea să umple întreg coridorul şi să elimine până şi aerul înconjurător. Ochii roşii îi ardeau în orbite şi se aţintiră asupra celor trei, care se ghemuiră înspăimântaţi dinaintea lui, apoi dihania trecu pe lângă ei cu dispreţ. Aripile-i pieloase bătură uşor. Cu un şuier de satisfacţie, îl înşfăcă în gheare pe tânărul străjer elf, îi despică gâtul şi îl azvârli într-o parte. Druizii tresăriră când sângele victimei îi împroşcă.

Purtătorul de Cranii făcu un semn către întunericul de afară, şi alte creaturi începură să intre pe poartă, monştri numai colţi şi gheare, chirciţi şi răsuciţi, cu păr negru încâlcit, înarmaţi şi gata de luptă, care porniră a se strecura în tăcere, cu ochii mişcându-li-se rapid în toate direcţiile. Unii puteau fi întrucâtva recunoscuţi; poate fuseseră cândva troli. Alţii erau fiare din lumea nefiinţelor şi înfăţişarea lor nu avea nimic omenesc. Cu toţii aşteptaseră încă de la apusul soarelui în şanţuri, în umbra marilor ziduri, unde nu puteau fi văzuţi de pe

parapete. Acolo se ascunseseră, ştiind că acele trei fiinţe jalnice care se ghemuiau acum dinaintea lor fuseseră câştigate de stăpân şi aveau să le dea cale liberă în cetate.

Acum erau înăuntru, nerăbdători să pornească vărsarea de sânge făgăduită.

Purtătorul de Cranii trimise una din creaturi afară în noapte, să-i cheme pe cei aflaţi încă în ascunzătorile din pădure. Erau sute şi sute de lighioane care aşteptau semnalul de pornire. Urmau, fireşte, să fie văzuţi din cetate, dar alarma avea să fie dată prea târziu. Pe când apărătorii Paranorului ajungeau la fata locului, ei se vor fi aflat deja înăuntru.

Purtătorul de Cranii se întoarse şi o porni înainte, pe coridor. Nu-i luă în seamă pe cei trei druizi. Nu reprezentau absolut nimic pentru el. Îi lăsă în urmă ca pe nişte lături, ca pe nişte gunoaie. Era la latitudinea stăpânului să dispună ce se va alege de ei. Pentru vânătorul înaripat nu conta decât masacrul care se anunţa.

Atacatorii se împărţiră în grupuri mai mici, pe măsură ce avansau. Câţiva se strecurară în sus pe scări, spre dormitoarele druizilor. Majoritatea porni mai departe, împreună cu Purtătorul de Cranii, pe coridorul ce ducea spre poarta principală.

Curând se porniră strigătele.

La auzul alarmei, Caerid Lock traversă într-un suflet curtea dinspre poarta de la miazănoapte. Strigătele se auziră primele, urmate de sunetul unui corn de bătălie. Căpitanul Gărzii Druizilor realiză pe dată tot ce se petrecuse. Profeţia lui Bremen se adeverea. Vrăjitorul Comandant trecuse de porţile Paranorului. Certitudinea acestei realităţi îi îngheţă sângele în vine. Chemă oamenii să i se alăture în timp ce alerga, în speranţa că, poate, mai avea timp. Năvăliră în cetate pe coridorul care ducea spre poarta deschisă de druizii trădători. Când dădură coltul, constatară că locul era plin ochi de forme întunecate, cocârjate, care năvăleau de-a valma prin spaţiul gol al porţii. Prea mulţi pentru a fi înfruntaţi, decise pe loc Caerid. Îşi retrase rapid gardienii, iar fiarele porniră în urmărirea lor la fel de rapid. Gărzile abandonară nivelul de jos şi alergară în sus pe scări, închizând uşi şi coborând porţi în urma lor, în strădania de a opri năvala atacatorilor. Era o acţiune disperată, dar era tot ce-i dădea prin minte lui Caerid să mai facă.

La etajul următor, reuşiră să închidă intrările mai mici şi să se posteze pe scările principale. Se adunaseră cincizeci de bărbaţi puternici – dar tot nu erau destui. Caerid trimise câţiva oameni să-i trezească pe druizi, să le ceară ajutorul. Unii dintre cei mai vârstnici, se pricepeau întrucâtva la magie, iar apărătorii cetăţii aveau nevoie de orice formă de putere la care puteau apela daca voiau sa supravieţuiască acestei nopţi. Mintea îi lucra febril în timp ce-şi aduna

subalternii. Asta nu fusese o intrare forţată. Asta fusese o trădare venită din interior. Îşi jură că avea să-i găsească pe vinovaţi mai târziu. Îi va pedepsi cu mâna lui.

În capul scărilor principale, Garda Druizilor îşi organiză apărarea. Elfi, gnomi, troli, unu sau doi mogâldani, aşteptau cu toţii umăr la umăr, ordonaţi şi pregătiţi, uniţi în hotărârea lor. Caerid Lock stătea în centru, drept în faţa lor, cu sabia trasă din teacă. Nu încerca să se autoamăgească; acţiunea de faţă era menită doar să întârzie năvala şi era în final sortită înfrângerii. Se gândea deja la ce avea să facă după ce vor fi învinşi. Nu rămăsese nimic de făcut în privinţa zidurilor exterioare; acestea erau deja pierdute. Zidurile interioare şi cetatea le aparţineau pentru moment, cu intrările blocate şi cu luptătorii lui strânşi în apărare. Dar aceste eforturi nu puteau decât să întârzie un invadator hotărât. Erau prea multe căi de acces în cetate, prin ziduri şi pe deasupra lor, pentru ca Garda Druizilor să le poată ţine piept multă vreme. Mai curând sau mai târziu, atacatorii aveau să le rupă rândurile, pentru că veneau tot mai mulţi din urmă. Iar când aceasta se va întâmpla, ei vor fi nevoiţi să fugă ca să scape cu viaţă.

Un atac fu organizat de jos în sus pe scări, sub comanda Purtătorului de Cranii şi, curând, monştrii cu mădularele strâmbe urcară treptele într-un vârtej de colţi şi gheare şi arme. Caerid îşi conduse oştenii într-un contraatac şi năvala fu oprită. Monştrii avansară din nou şi Garda Druizilor îi azvârli din nou îndărăt. Dar jumătate din apărători erau de-acum morţi sau răniţi şi nu apărea nimeni sa-i înlocuiască.

Caerid Lock privi cu disperare în jur. Unde erau druizii? De ce nu răspundeau semnalului de alarmă?

Monştrii atacară a treia oară, o masă vijelioasă de braţe şi picioare într-o mişcare furioasă, cu strigăte şi urlete ţâşnite din gâtlejuri hidoase. Garda Druizilor contraatacă din nou, hăcui vârtos la ei, îi împinse pe scări în jos şi lăsă pe jumătate din ei întinşi fără suflare pe treptele inundate de sânge. Disperat, Caerid trimise un alt ins să ceară ajutor de oriunde-l putea găsi. Îl înşfăcă de gulerul tunicii şi-l trase spre el.

— Găseşte-i pe druizi şi spune-le să fugă cât mai e timp! şopti el în urechea aceluia, cu grijă să nu fie auzit de ceilalţi. Spune-le că Paranorul e pierdut! Du-te repede şi spune-le! Apoi fugi şi tu!

Faţa mesagerului se albi, apoi acesta o rupse la fugă fără un cuvânt.

Un nou asalt se pregătea în umbrele de dedesubt, o învălmăşeală de forme întunecate şi zbierete guturale. Apoi, de undeva din partea de sus a cetăţii, din locul în care dormeau druizii, se auzi un urlet sfâşietor.

Caerid simţi un gol în stomac. S-a sfârşit, gândi el, nu speriat, şi nu

trist, ci pur şi simplu scârbit.

Câteva secunde mai târziu, creaturile Vrăjitorului Comandant năvăliră din nou pe scări în sus. Caerid Lock şi gărzile pe care le mai avea se pregătiră să le întâmpine, cu armele ridicate.

De data asta însă duşmanul era prea numeros.

Kahle Rese dormea în bibliotecă druizilor când zgomotul atacului îl trezi. Lucrase până târziu la catalogarea unor rapoarte întocmite de el în decursul ultimilor cinci ani, referitoare la starea vremii şi efectele acesteia asupra recoltei din diverse ferme. În cele din urmă, adormise la masa de lucru. Se trezi cu o tresărire, descumpănit de strigătele răniţilor, de zăngănitul armelor şi tropăitul cizmelor. Ridică încet capul cu păr cărunt şi privi nesigur în jur, apoi se ridică, rămase locului o clipă, să se dezmeticească, şi se îndreptă spre uşă.

Aruncă o privire furişă afară. Vaietele se auzeau mai tare acum mai cumplite în disperarea şi durerea lor. Oameni goneau pe lângă uşa lui, străjeri din Garda Druizilor. Cetatea era atacată, realiză el. Avertismentul lui Bremen se lovise de urechi surde, iar acum urmau cu toţii să plătească preţul refuzului de a-i da ascultare. Era surprins de cât era de sigur de cele ce se petrec şi de felul în care avea să se sfârşească totul. Era deja conştient că nu avea s-apuce zorii.

Şi totuşi, ezită, chiar şi acum nepregătit să accepte ceea ce auzea. Holul era pustiu, iar zvon de bătălie se auzea acum de undeva de dedesubt. Se gândi să iasă ca să înţeleagă mai bine care e situaţia, dar, tocmai pe când gândea asta, o prezenţă întunecată se ivi de pe scara din dos. Îşi trase rapid capul înăuntru şi privi prin crăpătura îngustă a uşii.

Creaturi negre, diforme îşi făcură apariţia, fiinţe care abia puteau fi recunoscute, monştri ca în cele mai cumplite coşmaruri. I se tăie respiraţia pentru un moment. Încăpere cu încăpere, le luau pe toate la rând de-a lungul coridorului şi se îndreptau spre cea în care se afla el.

Închise uşurel uşa bibliotecii şi o încuie. O clipă rămase locului, ca paralizat. Puzderie de imagini i se perindară prin faţa ochilor minţii, amintiri din zilele de odinioară, ca ucenic la druizi, apoi postul de scrib pe care-l avusese, efortul neobosit de a aduna şi păstra scrierile despre lumea veche şi despre cea a făpturilor feerice. Clătină neîncrezător din cap. Cum de trecuseră toate aşa de repede?

Strigătele se auzeau acum mai aproape, unele chiar lângă uşa lui, din holul unde mişunau monştrii. Timpul era pe sfârşite.

Se duse rapid la biroul său şi luă de acolo punga de piele pe care i-o dăduse Bremen. Poate ar fi trebuit să plece împreună cu vechiul lui prieten. Poate era mai bine să se fi salvat când avusese ocazia. Dar cine ar fi ocrotit Analele Druizilor dacă el pleca? Pe cine altul se putea bizui Bremen? Şi-apoi, aici era locul lui. Nu mai ştia aproape nimic despre lumea din afară; trecuse prea multă vreme de când o vizitase.

Nu putea fi de folos nimănui în afara acestor ziduri. Aici măcar mai avea de împlinit o ultimă menire.

Merse la nişte rafturi care mascau uşa ce ducea spre încăperea unde se aflau ascunse Analele Druizilor şi acţionă mecanismul care o deschidea. Încăperea era ticsită cu volume uriaşe, legate în piele. Intră şi privi în jur. Rând după rând, stăteau aşezate în ordine, adevărat rezervor de cunoştinţe despre toată învăţătura adunată de druizi încă din vremea primului Sfat, despre vremile făpturilor feerice, despre oameni şi Marile Războaie. Fiecare pagină a fiecărui volum era doldora de informaţii adunate şi consemnate, unele înţelese, altele încă mister, tot ce rămăsese despre ştiinţă şi despre magia trecută şi prezentă. Multe însemnări din acele volume fuseseră scrise chiar de mâna lui Kahle, iar cuvintele fuseseră înşirate acolo cu mare efort, rând după rând, timp de mai bine de patruzeci de ani. Acele însemnări erau obiect predilect de mândrie pentru bătrânul bibliotecar, apogeul muncii lui de o viaţă, realizarea pe care o preţuia cel mai mult.

Se apropie de primul şir de rafturi, respiră adânc, apoi deschise punga de piele a lui Bremen. Kahle manifesta neîncredere faţă de orice fel de magie, dar nu avea de ales. Şi apoi, era convins că Bremen nu-l amăgise. Ceea ce conta pentru amândoi era supravieţuirea Analelor Druizilor. Ele trebuiau să rămână pe mai departe, aşa cum le fusese menit. Şi le fusese menit să supravieţuiască tuturor.

Luă o cantitate generoasă din praful sclipitor argintiu, pe care-l găsi în pungă şi-l aruncă peste o parte din volume. Pe loc, întregul zid pe care se sprijineau rafturile prinse a tremura uşor şi începu să aducă a miraj produs de arşiţa miezului de vară. Kahle ezită, apoi aruncă mai mult praf de-a lungul acestei cortine lichide. Rafturile şi volumele dispărură. Porni rapid mai departe, aruncând praf pe toate rafturile, pe fiecare secţiune a biblioteci, şi le văzu pe fiecare unduindu-se domol, apoi dispărând

Câteva clipe mai târziu. Analele Druizilor dispăruseră fără urmă. Tot ce rămăsese erau o încăpere cu patru pereţi goi şi o masă lungă de lucru în mijlocul ei.

Kahle Rese dădu din cap satisfăcut. Analele erau acum în siguranţă. Chiar dacă încăperea ar fi fost descoperită, conţinutul ei avea să rămână ascuns. Era tot ce se putea spera în împrejurările date.

Ieşi din încăpere şi se simţi brusc extenuat. În uşa bibliotecii se auzi un râcâit produs de gheare lungi, care se chinuiau să apuce clanţa şi să deschidă. Kahle se întoarse şi închise cu grijă uşa mascată. Puse punga goală în buzunarul pelerinei, merse la birou şi se aşeză acolo. N-avea nicio armă. N-avea unde fugi. Nu-i rămăsese decât să aştepte.

Trupuri masive se aruncară asupra uşii şi o întredeschiseră. O clipă mai târziu, aceasta cedă şi se dădu brusc de perete. Trei dihănii

hidoase năvăliră în încăpere, cu ochii roşii înguşti şi plini de ură fixaţi asupra lui. El le privi drept în faţă fără să clipească în timp ce se apropiau.

Monstrul aflat în frunte avea o lance scurtă. Ceva din postura insului din faţa lui îl înfurie. Când ajunse chiar în faţa lui Kahle Rese, monstrul îi aruncă lancea drept în piept şi-l ucise pe loc.

Când totul se sfârşi, când tot ce mai rămăsese din gardă fu vânat şi masacrat, druizii care supravieţuiseră fură mânaţi din ascunzătorile lor până în sala Sfatului şi obligaţi sa cada în genunchi, înconjuraţi din toate părţile de monştrii care-i nimiciseră. Athabasca fu găsit şi el, încă viu, şi fu adus dinaintea Purtătorului de Cranii. Creatura se holbă la Mai-marele druizilor, cu părul lui alb şi înfăţişarea lui impozantă, apoi îi porunci să se încline şi să-l recunoască drept stăpân. Când Athabasca refuză, mândru şi dispreţuitor chiar în înfrângere, creatura îl înşfăcă de gât, privi în ochii lui înfricoşaţi şi-i arse orbitele cu un jet de foc ţâşnit din proprii lui ochi.

Pe când Athabasca zăcea chircit în agonie pe podeaua de piatră, o tăcere stranie se lăsă peste sala Sfatului. Sâsâielile şi şopotelile încetară. Zgrepţănitul de gheare şi scrâşnitul colţilor se potoliră. O tăcere întunecată şi apăsătoare se lăsă şi toate privirile se întoarseră către intrarea principală a sălii, acolo unde uşile duble spânzurau sparte şi scoase din ţâţâni.

Acolo, în spaţiul în care se aflaseră cândva uşile, bezna păru a se înteţi, de parcă ar fi fost o concentrare a tuturor umbrelor întunecate care căpătaseră formă şi crescură până se transformară într-o siluetă înaltă, înveluită în pelerină, care nu umbla pe podea ca o fiinţă obişnuită, ci plutea suspendată în aer, uşoară şi lipsită parcă de consistenţă ca un fum. La apariţia sa, un fior îi străbătu pe toţi cei adunaţi în sala Sfatului, un fior îngheţat care traversă întreaga încăpere şi-i pătrunse pe druizii prizonieri până la os. Unul câte unul, cei ce-i capturaseră îngenuncheară cu capetele plecate şi murmurară cu voci coborâte:

— Stăpâne, stăpâne.

Vrăjitorul Comandant privi în jos la druizii învinşi, copleşit de satisfacţie. Îi aparţineau cu toţii acum. Paranorul îi aparţinea. Răzbunarea îi aparţinea, după atâta amar de vreme.

Porunci creaturilor lui să se ridice, apoi întinse braţul acoperit de pelerină în direcţia lui Athabasca. Incapabil să se apere, orbit şi îndurerat Mai-marele druizilor fu săltat în aer ca tras de fire invizibile. Râmase suspendat deasupra podelei deasupra celorlalţi druizi şi urlă plin de groaza. Vrăjitorul Comandant îşi strânse pumnul şi Mai-Marele amuţi brusc. O a doua strângere de pumn, şi acesta începu să psalmodieze cu voce gâtuita, chinuita:

— Stăpâne, stăpâne, stăpâne.

Druizii adunaţi în jurul lui îşi întoarseră privirile, ruşinaţi şi furioşi. Unii plângeau. Creaturile Vrăjitorului Comandant sâsâiră de plăcere, aprobator, şi-şi ridicară în semn de salut mădularele îngherate.

Apoi, Vrăjitorul Comandant dădu din cap şi Purtătorul de Cranii abătu o lovitură de o teribilă precizie asupra lui Athabasca, smulgându-i acestuia inima din piept pe când era încă în viaţă. Mai-marele druizilor îşi dădu capul pe spate şi răcni când îi explodă pieptul, apoi se chirci şi muri.

Preţ de câteva clipe. Vrăjitorul Comandant îl ţinu suspendat deasupra alor lui ca pe o păpuşă de cârpă, cu sângele prelingându-i-se pe podea. Îl împinse prin aer, dintr-o parte în alta, înainte şi înapoi, şi-l lăsă în cele din urmă să se prăbuşească pe dalele de piatră, o masă informă de carne şi oase zdrobite.

Apoi porunci ca druizii prizonieri să fie luaţi din sala Sfatului, mânaţi ca vitele în beciurile cele mai afunde ale Paranorului şi îngropaţi acolo de vii.

Pe când ultimul strigăt se pierdea, el urca treptele şi traversa coridoarele cetăţii, în căutarea Analelor Druizilor. Îi nimicise pe druizi; acum trebuia să facă pierdute şi învăţăturile lor. Sau să ia cu el ceea ce putea folosi. Mergea repede acum, căci se făcea simţită de undeva, din fântâna fără fund a cetăţii, o anume magie – o mişcare ce prindea viaţă ca răspuns la prezenţa lui. Pe propriul lui teren era mai puternic ca oricine. Aici însă, pe terenul dintotdeauna al celor mai mari duşmani ai lui, s-ar putea să nu fie. Găsi biblioteca şi scotoci peste tot. Descoperi mecanismul care deschidea uşa spre încăperea secretă, dar aceasta era goală. Fusese folosită magia, simţea asta, dar nu-i putea defini sorgintea sau scopul. Nu se zărea nici urmă de Anale.

De undeva, din adâncul Fântânii Druizilor, forfota magică se înteţi. Ceva fusese parcă eliberat prin sosirea lui şi acum urca în căutarea lui. Îl neliniştea faptul că aşa ceva era posibil, că o putere de acest fel fusese lăsată acolo de veghe, ca să-l înfrunte pe el. Nu putea emana de la aceşti muritori prăpădiţi pe care-i dovedise cu atâta uşurinţă. Ei nu mai erau în stare să invoce o asemenea putere. Trebuie că aceasta fusese invocată de cel care pătrunsese pe domeniul lui de curând, de cel pe care creaturile lui îl urmăreau, de druidul Bremen.

Coborî din nou în sala Sfatului, nerăbdător să se vadă plecat odată de acolo, acum că-şi atinsese ţinta. Puse să-i fie aduşi cei trei care trădaseră Paranorul. Nu le vorbi prin cuvinte, căci nu erau vrednici de aşa ceva, lăsă doar gândurile lui să le vorbească. Ei se chirciră şi se prosternară dinaintea lui, sărmane creaturi nenorocite care voiau să devină mai mult decât erau în stare.

— Stăpâne! şoptiră ei cu voci plângăreţe. Stăpâne, te slujim doar pe tine!

— Care druid a mai scăpat din cetate, în afară de Bremen?

— Doar trei, stăpâne. Un gnom, Risca. Un elf, Tay Trefenwyd. O fată din South land, Mareth.

— Au plecat cu Bremen?

— Da, cu Bremen.

— Nimeni altcineva n-a scăpat?

— Nu, stăpâne, nimeni.

— Se vor întoarce. Vor auzi de căderea Paranorului şi vor voi să se asigure că e adevărat. Voi îi veţi aştepta. Veţi termina ce-am început eu. Atunci veţi fi ca şi mine.

— Da, stăpâne, da!

— Ridicaţi-vă

Ei se supuseră şi se ridicară grăbiţi, spirite zdrobite şi minţi cărora el le putea porunci. Dar nu aveau destulă putere să împlinească cele necesare, aşa că trebuia să-i preschimbe. Îşi trimise magia în direcţia lor, îi înfăşură în fire subţiri ca de funigei, dar solide ca fierul, şi-i goli de tot ce mai era uman în ei.

Ţipetele lor răsunară stârnind ecou pe condorul pustiu în vreme ce stăpânul îi modela fără preget în făpturi noi. Braţele şi picioarele li se scâlciară. Capetele li se smuciră spasmodic şi ochii le ieşiră din orbite.

Când termină, cei trei erau de nerecunoscut. Îi părăsi aşa cum erau şi, cu ceilalţi discipoli urmându-l supuşi, se furişă afară în noapte, lăsând castelul druizilor plin de morţi şi muribunzi.

VII

Bremen dădu mâna cu Risca la despărţire, iar gnomul i-o strânse puternic într-a lui. Se aflau chiar în fata grotei în care se adăpostiseră după ce lăsaseră în urmă Hadeshornul şi fantomele sale. Se apropia amiaza, ploaia se transformase într-o uşoară burniţă, iar cerul începea să se lumineze spre soare-apune, deasupra piscurilor neguroase ale munţilor Dragon’s Teeth.

— Se pare că nici n-apucăm să ne-ntâlnim bine, c-o şi pornim iarăşi fiecare pe drumul lui, mormăi Risca. Zău dacă ştiu cum de rămânem noi prieteni. Sau de ce ne mai dăm osteneala.

— N-avem încotro, îşi dădu Tay Trefenwyd cu părerea. Nimeni altcineva nu vrea să aibă de-a face cu noi.

— Foarte adevărat. Gnomul zâmbi fără voie: Ei bine, treaba asta o să ne pună, fără doar şi poate, prietenia la încercare. Împrăştiaţi cum vom fi peste tot prin Eastland şi Westland şi aiurea, cine ştie când ne-om mai vedea?

Strânse cu putere mâna lui Bremen:

— Ai grijă de tine.

Şi tu la fel, bunul meu prieten, răspunse bătrânul. Fay Trefenwyd!

zbieră gnomul peste umăr.
O şi pornise la drum:
Nu uita ce-ai promis! Fă-i pachet pe elfi şi adu-i în est! Luptă alături de noi împotriva Vrăjitorului Comandant!
Ne bizuim pe voi!
— Rămas-bun, pe curând. Risca! strigă Tay după el. Gnomul îi făcu semn cu mâna şi-şi aburcă raniţa pe umerii largi, cu sabia atârnată la şold.
— Norocul fie cu tine, urechi de elf. Fii cu băgare de seamă! Păzeşte-te bine!
Se tot ciondăniră aşa, cu voie bună, gnom şi elf, vechi prieteni care se simţeau bine glumind unul cu altul, obişnuiţi să se tachineze ca să-şi mascheze astfel emoţii aflate foarte aproape de suprafaţa cuvintelor rostite. Kinson Ravenlock stătea de-o parte, asculta schimbul de cuvinte şi-şi dorea să fi avut timp să-i cunoască mai bine. Dar asta trebuia să mai aştepte. Risca plecase deja, iar Tay avea să-i părăsească la gura trecătorii Kennon, de unde ei trei o vor porni spre miazănoapte, către Paranor, în vreme ce druidul elf îşi va continua drumul către Arborlon. Străjerul Hotarelor clătină din cap. Despărţirea trebuie să fi fost teribil de grea pentru Bremen. Trecuseră doi ani de când se văzuse ultima oară cu Risca şi Tay. Urmau oare să mai treacă alţi doi până la următoarea revedere?
După ce Risca dispăru pe cărare, Bremen îi conduse pe ceilalţi trei membri ai grupului pe o a doua cărare de la poalele dealurilor, apoi spre apus, pe malul nordic al Mermidonului, pe acelaşi drum pe care veniseră. Îşi continuară drumul mult dupa asfinţit şi făcură în cele din urmă popas la adăpost de vânt, într-o dumbravă de arini, acolo unde Mermidonul se bifurca apre miazăzi şi apus. Cerul se înseninase şi strălucea de lumina stelelor, reflectându-se, veritabil caleidoscop de sclipiri pe suprafaţa lină a apei. Cei patru se aşezară pe malul râului şi cinară cu ochii pierduţi în noapte. Niciunul dintre ei nu spunea prea multe. Tay îl atenţionă pe Bremen să fie cu băgare de seamă la Paranor. Dacă viziunea care-i fusese revelata se adeverise deja şi castelul druizilor căzuse, era de aşteptat ca Vrăjitorul Comandant şi discipolii lui să se afle încă în cetate. Iar dacă nu, adăugă druidul elf, era posibil să fi lăsat capcane care să-i ducă la pieire pe cei care scăpaseră şi ar fi cutezat să revină acolo. Spuse asta aşa, ca într-o doară, iar Bremen îi răspunse cu un zâmbet. Kinson observă că niciunul dintre ei nu se ostenise să pună sub semnul îndoielii nimicirea Paranorului. Trebuie să fi fost o realitate plină de amărăciune pentru amândoi, dar nu dezvăluiau nimic din cele ce simţeau. Hotărâseră, evident, să nu se mai gândească la trecut. Viitorul conta acum.
Şi, în folosul acestui viitor, Bremen dezbătu pe larg cu Tay viziunea despre Nestemata Neagră şi trecu în revistă amănuntele care-i

fuseseră relevate, ce simţea şi tot ce izbutise să deducă. Kinson asculta relaxat, aruncând la răstimpuri câte o privire în direcţia lui Mareth, care făcea cam acelaşi lucru. Se întrebă la ce se gândea ea oare aflând că druizii din Paranor erau, de bună seamă, deja morţi. Şi dacă îşi dădea seama cât de dramatic i se schimbase menirea în cadrul acestui grup. Abia dacă scosese o vorbă de când părăsiseră valea Shale, se ţinuse de-o parte în timpul schimbului de replici dintre Bremen, Risca şi Tay, privise doar şi ascultase. Atitudine nu prea diferită de a lui însuşi, gândi Kinson. Căci ea era, ca şi el, o nou-venită, încă în căutarea locului ce i se cuvenea în cercul celorlalţi, nu era druid ca şi ei, nu-şi dovedise destoinicia, nu era încă deplin acceptată de către ceilalţi ca egală a lor. Kinson o studie, încercând să-i preţăluiască rezistenţa şi dârzenia. Căci va avea cu siguranţă nevoie de ele în zilele care urmau.

Mai târziu, pe când ea dormea iar Tay se întinsese şi el prin preajmă, în vreme ce Bremen stătea de veghe, Kinson se ridică din culcuşul lui şi merse să i se alăture bătrânului. Bremen nu spuse nimic când îl simţi, rămas cu privirea pierdută undeva în întuneric. Kinson se aşeză turceşte şi se înfăşură comod în pelerină, noaptea era caldă, o vreme mai obişnuită anotimpului în care se aflau decât intemperiile îndurate în ultimul timp, iar în aer se simţea mireasmă de flori de primăvară şi de frunză şi de iarbă proaspete. Dinspre munţi adia o briză uşoară, care stârnea foşnet în frunzele copacilor şi clipocit în apele râului. Cei doi stătură în tăcere o bucată de vreme, cu urechea la zvonurile nopţii, pierdut fiecare în gândurile sale.

— Îţi asumi un mare risc întorcându-te acolo, zise Kinson în cele din urmă.

— Un risc necesar, adăugă Bremen.

— Eşti convins că Paranorul a căzut, nu-i aşa?

Bremen nu răspunse imediat, neclintit ca o stâncă, apoi dădu încet din cap.

— Va fi foarte primejdios dacă ceea ce spui e adevărat, insistă Kinson. Brona te vânează şi aşa. Ştie probabil că ai trecut pe la Paranor. Se va aştepta să te întorci.

Faţa bătrânului, ridată şi înnegrită de soare şi de vânt, chinuită de o viaţă întreagă de lupte şi decepţii, se întoarse uşor spre tânărul lui camarad.

— Ştiu toate astea, Kinson. Iar tu ştii prea bine că eu ştiu, deci ce rost are să mai discutăm pe tema asta?

— Ca să nu uiţi, declară Străjerul Hotarelor cu fermitate. Ca să fii de două ori mai prevăzător. Or fi ele bune viziunile, dar pot fi înşelătoare, nu mă încred în ele. nici tu nu ar trebui. Cel puţin, nu întru totul.

— Te referi la viziunea despre Paranor, bănuiesc.

Kinson dădu din cap.

Cetatea distrusă şi druizii masacraţi. Totul pare foarte clar aici. Dar senzaţia de ceva care aşteaptă, ceva primejdios – asta e partea cea mai tulbure din toată viziunea. Iar dacă e adevărat, acel ceva nu se va înfăţişa intr-o formă uşor de recunoscut.

Bremen înălţă din umeri.

— Probabil că nu. Dar nu contează. Trebuie neapărat să mă asigur că Paranorul e cu adevărat pierdut – indiferent de intensitatea presimţirilor mele – şi e absolută nevoie să recuperez medalionul Eilt Druin. Acesta urmează să devină parte integrantă din talismanul care-l va distruge pe Vrăjitorul Comandant. Viziunea a fost îndeajuns de limpede în privinţa asta. O sabie, Kinson, pe care trebuie să o făuresc, pe care trebuie să o înzestrez cu o magie pe care nici Brona însuşi să n-o poată dovedi. Medalionul Eilt Druin este singurul element din acel proces care mi-a fost revelat, imaginea lui se vedea foarte limpede pe mânerul săbiei. Putem începe de aici. Trebuie să recuperez medalionul şi să hotărăsc ce am de făcut după aceea.

Kinson îl studie un moment în tăcere.

— Ai gândit deja un plan, nu-i aşa?

— Doar începutul unui plan. Bătrânul zâmbi: Mă cunoşti prea bine, prietene.

— Te cunosc îndeajuns ca să pot anticipa uneori câte ceva din cele ce vei face.

Kinson oftă şi privi în depărtare, spre râu:

— Nu că asta m-ar ajuta întrucâtva să te conving să ai mai multă grijă de tine.

— Nu fi prea sigur în privinţa asta.

Oare? gândi Kinson cu amărăciune. Dar nu comentă declaraţia, în speranţa că era adevărată măcar în parte, că bătrânul îl asculta în câteva privinţe, mai cu seamă când îl sfătuia să fie cu băgare de seamă. Era curios lucru că Bremen, aflat acum în asfinţitul vieţii, era mai temerar decât tovarăşul lui mai tânăr. Kinson petrecuse o viaţă întreagă pe la frontiere şi observase adesea că un singur pas greşit putea marca diferenţa dintre viaţă şi moarte, că a şti când să acţionezi şi când să aştepţi te putea menţine sănătos şi zdravăn. Bremen făcea şi el, probabil, distincţia, dar după felul în care se comporta, uneori nu puteai fi sigur de asta. Druidul era mult mai dispus să-şi asume riscuri decât Kinson. Mulţumită magiei, de bună seamă. Kinson era mai agil şi mai puternic decât bătrânul, dar Bremen avea magia în sprijin, iar magia nu dăduse niciodată greş. Kinson se simţea ceva mai bine ştiind că prietenul lui era învăluit într-un fel de perdea de protecţie. Ar fi dorit însă ca perdeaua aceea să fie ceva mai substanţială.

Îşi întinse în faţă picioarele lungi şi se sprijini în mâini.

— Ce s-a întâmplat acolo cu Mareth? întrebă el brusc. La

Hadeshorn, când ai leşinat şi ea a fost prima care a ajuns la tine?
— Mareth... interesantă fată.
Vocea bătrânului devenise dintr-odată blândă. Se întoarse din nou spre Kinson, cu o privire visătoare:
— Mai ţii minte că spunea că are puteri magice? Ei bine, afirmaţia ei este întru totul întemeiată. Dar mărturisesc că nu e genul de magie pe care mi-l închipuiam. Încă n-o înţeleg prea bine. Mai ştiu, totuşi, câte ceva şi în acest domeniu. Mareth dispune de empatie, Kinson. Arta ei de a vindeca este amplificată de această însuşire. E capabilă să preia durerea altcuiva şi s-o aline. Poate resorbi rana altuia şi-i poate grăbi vindecarea. A făcut asta cu mine la Hadeshorn. Şocul viziunilor şi al atingerii spectrelor morţilor m-a lăsat fără cunoştinţă. Dar ea m-a ridicat – i-am simţit mâinile – şi m-a readus în simţiri, puternic, vindecat. Bremen clipi din ochi: A fost foarte clar. Ai văzut cumva din întâmplare ce efect a avut asupra ei?
Kinson strânse din buze, dus pe gânduri:
—Am avut impresia că-şi pierde puterile, numai pentru o clipă. Însă ochii ei... Acolo pe deal, când tu dispăruseşi în furtună în timp ce vorbeai cu spectul lui Galaphile, ea a spus că te poate vedea atunci când noi nu puteam face asta. Ochii ei deveniseră complet albi.
— Magia ei pare extrem de complexă.
— Ziceai că e vorba de empatie. Să ştii însă ca dispune de ea într-o destul de mare măsură.
— Aşa e. Nimic din magia de care dispune Mareth nu poate fi cântărit cu mică măsură. Este extrem de puternică. Probabil că s-a născut cu ea şi s-a străduit de-a lungul anilor să-şi dezvolte harul. Asta a făcut în mod sigur la stori. Se opri o clipă, apoi continuă: Mă întreb dacă Athabasca e conştient că ea posedă un asemenea har. Mă întreb dacă vreun druid realizează asta.
— Nu e genul care să dezvăluie prea multe despre ea însăşi, nu vrea să-şi apropie pe nimeni. Kinson cugetă o clipă: Dar pare să te admire sincer pe tine. Mi-a spus cât era de important pentru ea să vină cu tine în călătoria asta.
Bremen dădu din cap.
— Ei da, sunt încă multe taine de aflat despre Mareth, eu aşa cred. Tu şi cu mine va trebui să găsim o cale de a le aduce la lumină.
Mda, vezi să n-ai succes într-o asemenea întreprindere, dădu Kinson să spună, dar îşi ţinu gândul pentru sine. Îşi aminti reţinerea lui Mareth când fusese să accepte până şi micul lui dar, pelerina, atunci când i-o oferise. Avea impresia că va fi nevoie de împrejurări cu totul ieşite din comun ca s-o determine să dezvăluie câte ceva despre ea
Dar, la urma urmei, nimic comun nu-i aştepta în călătoria asta, nu-i aşa?
Rămase acolo, cu Bremen, pe malul râului Mermidon, fără a vorbi,

fără a se mişca, cu privirile spre întinderea apei, în vreme ce cotloanele cele mai întunecate ale minţii sale zămisleau imagini ale celor de care se temea că aveau să se petreacă în viitor.

Se sculară la răsăritul soarelui şi călătoriră întreaga zi în umbra munţilor Dragon’s Teeth, pe cursul râului Mermidon, spre apus. Vremea se încălzi, temperatura crescu, aerul deveni încins şi umed. Îşi lepădară pelerinele şi începută să bea tot mai multă apă. Se odihniră mai des ca de obicei în ceasurile după-amiezii şi era încă lumină când ajunseră la trecătoarea Kennon. Acolo, Tay trebuia să-i părăsească pentru a-şi continua drumul peste câmpie, spre pădurile Arborlonului.

— Când vei găsi Nestemata Neagră, Tay, nu cumva s-o foloseşti, îi atrase atenţia Bremen la despărţire. Pentru nimic în lume. Nici dacă te afli în primejdie. Magia ei este îndeajuns de puternică pentru a îndeplini orice vrei, dar este şi periculoasă. Folosirea oricărei forme de magie cere un preţ. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Dar pentru folosirea Nestematei Negre, preţul este mult prea ridicat.

— M-ar putea distruge, încheie Tay, anticipând concluzia bătrânului.

— Suntem făpturi muritoare, tu şi cu mine, observă Bremen cu voce blândă. Trebuie să ne mişcăm cu multă luare-aminte atunci când trebuie să folosim magia. Treaba ta este să recuperezi Nestemata şi să mi-o aduci mie. Noi nu vrem s-o folosim. Dorim doar să-l împiedicăm pe Vrăjitorul Comandant s-o facă. Ţine minte asta.

— Voi ţine minte, Bremen.

— Previne-l pe Courtann Ballindarroch în legătură cu primejdia care ne paşte. Convinge-l că trebuie să-şi trimită oştile în ajutorul lui Raybur şi al gnomilor. Nu mă dezamăgi.

— Voi face totul.

Druidul elf îi strânse mâna, i-o eliberă apoi şi porni la drum cu un salut voios:

— O alta întâlnire memorabila, nu-i aşa? Ai grijă de el, Kinson. Fii cu băgare de seamă, Mareth. Izbândă vouă, tuturor!

Porni să fluiere cu voie bună şi le adresă un ultim zâmbet. Apoi lungi pasul şi dispăru printre copaci şi stânci.

Bremen se aşeză alături de Kinson ş, Mareth ca să se sfătuiască cu ei dacă e cazul să intre imediat în trecătoare sau să aştepte până a doua zi dimineaţa. O alta furtună părea pe cale să se dezlănţuie dar dacă aşteptau până trecea, puteau pierde alte două zile. Kinson înţelegea că bătrânul vrea să continue drumul, să ajungă la Paranor şi să afle adevărul despre cele petrecute acolo. Erau odihniţi şi în formă, încât Străjerul insistă să-şi continue drumul. Mareth îşi dădu repede consimţământul. Bremen zâmbi în semn de mulţumire şi le făcu semn să pornească.

Ajunseră la trecătoare pe când soarele cobora alene spre orizont, dispărând apoi cu totul sub linia lui. Cerul rămăsese senin şi aerul era

proaspăt, încât călătoria fu plăcută şi apucară să parcurgă o distanţă destul de mare. La miezul nopţii, depăşiseră deja culmea trecătorii şi o porniseră în jos, spre valea de dincolo. Vântul se învârtoşase, vuia dinspre sud-vest, răscolea praful şi pietrişul pe cărare şi forma adevărate vârtejuri mici care umpleau aerul de colb. Continuară să meargă cu frunţile plecate până la poalele munţilor, şi atunci vântul se potoli. Înaintea lor, silueta neagră a cetăţii druizilor se profila clar printre copaci, cu turnurile şi parapetele ei viguroase şi crenelate, pe fundalul cerului înstelat. Nicio lumină nu ardea la ferestre sau pe parapete. Nicio mişcare, niciun sunet nu tulburau liniştea deplină.

Ajunseră în vale şi se lăsară înghiţiţi de pădure. Luna şi stelele le luminau calea prin umbrele întunecate şi-i conduceau spre cetate. Arbori uriaşi, bătrâni se înălţau împrejurul lor, înalţi şi drepţi precum columnele unui templu. Colnice cu iarba moale şi mici pâraie le apăreau în cale. Noaptea îi înconjura tăcută şi somnolentă, golită de orice sunet sau mişcare, afară doar de vântul care se stârnise din nou şi-i izbea în faţă cu rafale scurte, dar violente, şi înfoia frunzele copacilor şi pelerinele, ca pe nişte cearşafuri întinse la uscat. Bremen îi conduse mai departe, cu pas uşor şi neabătut, într-un ritm care părea dincolo de posibilităţile vârstei lui şi era anevoios chiar pentru mai tinerii lui tovarăşi de drum. Kinson şi Mareth se priviră unul pe altul cu subînţeles. Druidul părea să fi dobândit rezerve nebănuite de putere. Devenise dur şi neclintit ca stânca.

Încă nu răsărise soarele când ajunseră la Paranor. Încetiniră pasul când fortăreaţa le apăru în faţă, abia vizibilă printre copaci, înălţată spre firmamentul luminat de stele, un colos masiv, negru. Nici acum nu percepeau vreun sunet sau mişcare dinăuntru. Bremen îi opri pe Străjerul Hotarelor şi pe fată într-un loc unde umbrele pădurii îi ascundeau. Tăcut, cu faţa parcă cioplită în piatră, cercetă parapetele şi zidurile cetăţii. Apoi, tot la adăpostul pădurii, îi conduse spre stânga, de-a lungul clădirii. Vântul sufla, tânguitor, peste parmalâcuri şi pe lângă turnurile spiralate. Printre copaci, sunetul acesta aducea cu respiraţia unui uriaş ce vestea apropierea stăpânului. Kinson asuda din plin, cu nervii întinşi-strună, cu respiraţia precipitată.

Ajunseră la poarta principală şi înlemniră locului. Era deschisă, cu grilajele ridicate, cu uşa neagră şi căscată aducând vag cu o gură căscată în urletul agoniei.

Lângă porţile sfărâmate se vedeau trupuri chircite şi lipsite de viaţă.

Bremen se aplecă înainte, concentrat, cu ochii îndreptaţi spre cetate, dar fără s-o vadă, privind undeva dincolo de ea. Părul suriu îi flutura în jurul capului, delicat ca firele de mătase. Buzele i se mişcau. Kinson îşi duse măna la pelerină şi-şi scoase de acolo sabia scurtă. Ochii lui Mareth erau măriţi şi înneguraţi, trupul micuţ îi era ţeapăn,

gata să ţâşnească.

Apoi Bremen îi conduse mai departe. Traversară încet fără să se oprească, locul deschis care despărţea pădurea de cetate, fără să grăbească pasul sau să-şi ascundă sosirea. Ochii lui Kinson se mişcau în stânga şi-n dreapta, atenţi, dar Bremen nu părea neliniştit. Ajunseră la porţi şi la cei morţi şi se opriră să-i identifice. Făceau parte din Garda Druizilor şi cel mai mulţi păreau devoraţi de fiare. Pământul de sub ei era îmbibat de sângele scurs din propriile trupuri. Aveau săbiile scoase din teaca; multe erau sfărâmate. Păreau să se fi apărat cu încrâncenare.

Bremen păşi în umbra zidului, dincolo de porţile spânzurate şi de grilajele ridicate, şi acolo dădu de Caerid Lock. Căpitanul Gărzii Druizilor zăcea în uşa turnului de observaţie, cu sânge închegat pe faţă, cu trupul străpuns şi tăiat în zeci de locuri. Era încă în viaţă. Deschise încet ochii şi-şi mişcă buzele. Bremen îngenunche grăbit lângă el ca să-i audă. Kinson nu desluşi nimic din pricina vântului. Bătrânul îşi ridică privirea.

— Mareth, o chemă el pe fată, cu voce domoală.

Ea veni imediat şi se ghemui lângă Caerid Lock. Nu era nevoie să i se spună ce-are de făcut. Mâinile ei se mişcară febril pe trupul rănitului, în căutarea unui mod de a-i veni, în ajutor. Dar sosise prea târziu. Nici chiar o fiinţă înzestrată cu empatie nu-l mai putea salva pe Caerid.

Bremen îl trase în jos pe Kinson încât cei doi stăteau acum pe vine cu fetele aproape atingându-se. În jurul lor vântul continua să şuiere domol şi să vălătucească praful de-a lungul zidurilor.

— Caerid zice că Paranorul a fost trădat dinăuntru la vreme de noapte, în timp ce majoritatea dormeau. Trei druizi sunt vinovaţi aceasta faptă. Au fost ucişi toţi druizii mai puţin cei trei. Vrăjitorul Comandant i-a lăsat aici să se ocupe de noi. Se află undeva înăuntru. Caerid s-a târât până aici, dar n-a putut merge mai departe.

— Doar nu cumva ai de gând să intri în cetate? întrebă Kinson precipitat.

— N-am încotro. Trebuie să pun mâna pe medalionul Eilt Druin. Chipul brăzdat de riduri al bătrânului era rigid, iar căutătura îi era dură şi mânioasă: Mareth şi cu tine mă veţi aştepta aici.

Kinson clătină din cap încăpăţânat. Praf şi nisip îi intrară în ochi când o rafală de praf îl izbi dinspre spaţiul întunecat al porţii.

— Asta e nebunie curată, Bremen! Vei avea nevoie de ajutorul nostru!

— Dacă mi se întâmplă ceva, va trebui să le trimiteţi vorbă celorlalţi! refuză Bremen să cedeze. Fă cum spun eu, Kinson!

Se ridică în picioare şi plecă. Aducea cu o grămadă flenduroasă de membre subţiri ca beţele, cu pelerina fluturând în vânt, în vreme ce se

depărta grăbit de porţi, traversa curtea şi se îndrepta către zidul interior. După câteva secunde intră pe o uşă şi dispăru din ochii lor. Kinson privi indispus în urma lui.

— Măi, fir-ar al umbrelor, murmură el, furios pe propria indecizie.

Privi spre Mareth. Tânăra tocmai îi închidea ochii lui Caerid Lock. Căpitanul Gărzii Druizilor murise. Era un adevărat miracol, gândi Kinson, că rezistase atâta. Oricare din rănile primite l-ar fi ucis pe loc pe un altul. Faptul că supravieţuise până acum era un adevărat omagiu adus durităţii şi hotărârii de care dăduse dovadă.

Mareth se ridică în picioare şi privi în jos spre el.

— Hai, zise ea. Intrăm după el.

Kinson se ridică şi el rapid în picioare.

— Dar el a zis să…

— Ştiu ce-a zis. Dar dacă i se întâmplă ceva lui Bremen, ce importanţă crezi tu că mai are dacă noi le dăm sau nu de veste celorlalţi?

Kinson strânse din buze.

— Chiar aşa, ce importanţă?

Traversară împreună grăbiţi curtea pustie, bătută de vânturi, în drum spre cetate.

În interiorul Paranorului, Bremen se mişca în tăcere pe coridoarele pustii, cu iuţeala unui nor în înaltul cerului. Cerceta ce se petrece în jurul lui, atent la mirosurile, sunetele şi mişcările cetăţii. Îşi trimise instinctele şi simţurile în toate cotloanele pentru a descoperi pericolul despre care-l prevenise Caerid Lock, conştient de existenţa şi de intenţiile acestuia. Dar nu-l putea afla. Fie era bine ascuns, fie trecuse.

Fii cu băgare de seamă, se admonestă singur. Fii prudent.

Toţi cei din cetate erau morţi – o ştia cu certitudine. Toţi druizii, toţi membrii Gărzii, toţi cei care trăiseră şi munciseră şi studiaseră aici atâţia ani, toţi cei de la care îşi luase rămas-bun cu doar patru zile în urmă. Resimţea şocul acestei realităţi ca pe o lovitură în stomac; îl lăsase cu respiraţia tăiată, lipsit de puteri şi parcă-l amorţise, încă nu-i venea să creadă. Morţi cu toţii. Ştiuse că se poate întâmpla asta, crezuse că era posibil, privise asta chiar într-o viziune. Dar realitatea era mult mai dură. Cadavre zăceau în tot locul, schimonosite de agonie. Unii muriseră de sabie. Alţii fuseseră sfârtecaţi. Ceilalţi, bănuia el, fuseseră duşi în beciurile cetăţii şi ucişi acolo. Dar niciunul nu supravieţuise. nicio bătaie de inimă nu ajungea la urechea lui. Niciun glas nu striga. Nimic viu nu mişca. Paranorul era un cavou. Un mormânt.

Prin coridoarele care răsunau sub paşii lui îşi croi drum până la sala Sfatului şi acolo îl găsi pe Athabasca; pe chip îi încremenise expresia agoniei din clipa morţii şi cadavrul aducea cu un obiect mohorât şi ciopârţit. Bremen se apleca sa caute medalionul Eilt Druin, dar nu-l

găsi. Se îndreptă de şale şi se opri o clipă. Îl încerca doar tristeţe pentru Mai-marele druizilor, doar regret. Văzându-l în asemenea hal, văzându-i pe toţi morţi şi castelul pustiu, îşi dori să fi încercat mai stăruitor să-i convingă de primejdia care-i pândea. Sentimentul vinovăţiei îl copleşea. El era întrucâtva de vină pentru toate acestea. A lui fusese ştiinţa şi puterea şi dăduse greş în tentativa de a fi mai elocvent. Acesta era rezultatul. Acoperi chipul lui Athabasca cu propria-i pelerină şi se îndepărtă.

Urcă apoi scările până la bibliotecă. Se deplasa cu spatele la pereţi prin castelul aducând a scoică golită, cu urechea ciulită să prindă sunete care să trădeze eventuala primejdie, atent şi precaut. Ameninţarea despre care-l preveniseră şi Caerid Lock, şi viziunea, era aici, undeva. Druizii trădători, sub o formă sau alta, stăteau la pândă. Prea bine, atunci. Dar Vrăjitorul Comandant plecase, cu discipolii lui cu tot. Cazanul magic care fusese înfierbântat – plasa de magie aruncată de Bremen în adâncul Fântânii Druizilor – clipocise şi apoi dăduse în clocot îndeajuns cât să le trezească teama şi să le taie pofta de a mai zăbovi. Ascultă cu atenţie şi o mai putu auzi şi acum susurând slab, o magie scufundată înapoi în fântână, care dădea viaţă cetăţii, care dădea putere celor mai multe vrăji druide. Vastă şi ingenioasă, înapoia doar o parte din ceea ce promisese, iar această parte era atât de mică, încât pălea în faţa puterii monstruoase a lui Brona. Dar îşi făcuse datoria în această împrejurare, gonindu-l pe druidul rebel din cetate.

Bremen oftă. Nu putea să se bucure pentru o victorie atât de măruntă. Brona îşi înfăptuise răzbunarea, asta conta. Îi nimicise pe cei care i se împotriviseră cândva, pe cei care l-ar fi înfruntat şi acum, după care le profanase domeniul. Acum nu mai erau decât un bătrân şi o mână de discipoli care să-i stea împotrivă.

Poate. Poate pe Kahle Rese.

Ajunse la bibliotecă şi îl găsi pe Kahle Rese. Plânse în tăcere la vederea lui, fără să se poată stăpâni. Îl acoperi şi pe vechiul lui prieten, dar nu-l putu privi decât o dată, după care trecu prin uşa secretă în încăperea unde erau ascunse volumele Analelor Druizilor. Încăperea era goala, afara doar de masa de lucru şi de scaune, iar praful pe care Bremen i-l dăduse lui Kahle ca ultimă speranţă era împrăştiat pe jos, acum cenuşiu şi inert, dovadă că fusese folosit în scopul dorit. Bremen se strădui o clipă să-l vadă cu ochii minţii pe Kahle în acele ultime secunde ale vieţii, Nu reuşi. Era de-ajuns să ştie că Analele Druizilor se aflau în siguranţă. Această faptă urma să servească drept epitaf pentru vechiul lui prieten.

Şi atunci auzi ceva, un sunet care venea de undeva de dedesubt, atât de slab, încât îl auzi mai degrabă instinctul decât urechile. Ieşi degrabă din încăpere, cu senzaţia că timpul pe care-i fusese dat să-l

petreacă în Paranor se apropia de sfârşit. Trebuia să găsească neîntârziat medalionul Eilt Druin. Recuperarea lui era tot ce-i mai rămăsese de făcut. Nu era la gâtul lui Athabasca. Posibil să fi fost luat ulterior de pe cadavrul lui, dar Bremen se îndoia de asta. Atacul se produsese în timpul nopţii, conform spuselor lui Caerid Lock, şi nimeni nu fusese pregătit. Athabasca trebuie că fusese sculat brusc din pat. De bună seamă, nu avusese timp să-şi pună medalionul. Acesta se găsea probabil în apartamentul lui.

Biemen începu să urce scările spre odaia Mai-marelui druizilor, ca o fantomă neauzită, lipsită de grai, singură printre morţi. I se părea că n-are nici greutate, nici substanţă, nici prezenţă. Era insignifiant, un biet nebun care se juca inconştient cu focul, fără niciun leac pentru arsurile pe care, cu siguranţă, avea să şi le provoace. Se simţea ostenit, copleşit de temeri pentru lumea întreagă. Sarcina pe care şi-o asumase părea imposibilă – să conceapă o magie, să făurească o armă talisman care să o înglobeze, să găsească un luptător capabil să o mânuiască. Ce şanse avea să reuşească toate astea? Ce speranţe?

Găsi deschisă uşa de la apartamentul lui Athabasca şi intră precaut. Scotoci rafturile şi masa de lucru, dar fără rezultat. Deschise uşile de la dulapuri şi fişete şi nu găsi nimic. Temându-se că a ajuns prea târziu chiar şi pentru salvarea medalionului, intră grăbit în dormitorul Mai-marelui druizilor.

Acolo, în plină vedere, la capul patului, uitat în graba cu care Mai-marele fusese purtat din somn spre propria moarte, se afla medalionul Eilt Druin.

Bremen îl luă şi îl examină, spre a se asigura că era cel autentic. Metalul lustruit emana o lucire palidă. Îşi trecu degetele peste suprafaţa lui, peste mâna şi torţa arzândă. Apoi îl ascunse bine în adâncul pelerinei şi părăsi în grabă încăperea.

O porni din nou pe coridoare şi pe scări. Asculta şi privea înjur şi acum, atent şi precaut. Ajunsese până aici fără a întâlni vreun obstacol în cale. Poate reuşea să se strecoare pe sub nasul făpturilor lăsate aici de veghe. Tăcut ca un nor în înaltul cerului, se furişă prin încăperile lugubre încărcate de cadavre şi trecu pe lângă umbrele care se îndeseau prin cotloanele înguste şi pe lângă cadavre lepădate pe praguri de uşi şi pe pardoseli de piatră. Prinse fără veste cu coada ochiului imaginea unei lumini palide pe cer, de undeva dinspre răsărit, pătrunzând prin ferestrele înalte, zăbrelite. Noaptea era pe sfârşite, răsăritul era iminent. Bremen inspiră adânc aerul muced, stătut şi tânji după mirosul şi gustul pădurii verzi de dincolo de castel.

Ajunse la scara principală şi porni în jos. Era cam la jumătatea treptelor dintre două caturi, când prinse cu coada ochiului o mişcare pe platforma de dedesubt, încetini pasul, se opri şi aşteptă. Mişcarea se desprinse dintre umbre, un nou soi de umbră, de o formă diferită.

Făptura care se arătă era omeneasca, dar greu de recunoscut. Braţe, picioare, pântece şi cap, toate acoperite cu păr negru, des, creţ şi sârmos, îndoite şi sucite ca lemnul de mur, alungite şi bizare. Se vedeau, iţindu-se din ea gheare şi colţi care sclipeau ca marginile roase ale unor oase bătrâne, şi ochi care clipeau dezvăluind nuanţe purpurii şi verzui. Făptura îi şoptea, îl chema, cerşea şi îl ademenea cu o mişelie de-a dreptul palpabilă.

Breeemen, Breeemen, Breemen.

Bătrânul îşi ridică imediat privirea spre platforma de sus, vizibilă şi ea de pe scara largă, deschisă, şi o altă creatură apăru, ca o reflectare în oglindă a celei dintâi, iar aceasta se târî la rându-i afară din umbră.

Breeemen, Breeemen, Breeemen.

Ambele arătări o porniră pe scări, una în sus, cealaltă în jos. Nu existau uşi, nu puteai decât să urci sau să cobori şi să treci fie pe lângă una din creaturi, fie pe lângă cealaltă. Acestea îl pândiseră tot timpul, realiză el brusc. Îl lăsaseră să-şi vadă de treabă, îl lăsaseră să adune tot ceea ce dorea, apoi îl prinseseră la mijloc. Vrăjitorul Comandant plănuise astfel lucrurile, căci voia să ştie ce anume fusese atât de important încât să-l aducă înapoi, ce comoară, ce strop de magie putea fi atât de preţios încât să merite redobândit. Aflaţi le poruncise Vrăjitorul Comandant, apoi furaţi-o de pe trupul lui lipsit de viaţă şi aduceţi-mi-o mie.

Bremen privi de la o făptură la cealaltă. Druizi cândva, fuseseră acum transformaţi în creaturi înspăimântătoare. Fanatici, demenţi, fiinţe despuiate de umanitate şi transformate astfel încât să slujească unui unic ţel. Era greu să te laşi cuprins de milă la vederea lor. Fuseseră fiinţe îndeajuns de umane atunci când trădaseră cetatea şi pe locuitorii ei. Fuseseră destul de liberi să facă alegerea atunci.

Dar ar fi trebuit să fie trei, îşi dădu el brusc seama. Unde era al treilea?

Avertizat de un al şaselea simţ, de instinctele ascuţite la maximum, privi în sus exact în momentul în care acest al treilea se lansă din ascunzişul său, aflat într-o nişă a stâncii ce forma peretele scării. Bremen sări într-o parte, iar vrăjmaşul se izbi de trepte cu zgomot de oase rupte. Dar nici atunci nu se dădu bătut. Se ridică, tot numai colţi şi gheare, scoase un chirăit ascuţit şi scuipă, apoi se azvârli asupra lui. Bremen reacţionă instinctiv şi lansă asupra lui focul druid care-i slujea drept apărare, o cortină albastră ce păru a-l cuprinde pe monstru. Dar nici atunci acesta nu se opri. Porni din nou spre el, cuprins tot de flăcări cum era, cu blana neagră de pe spinare aprinsă ca o torţă, în vreme ce pielea de dedesubt i se jupuia şi i se topea. Bremen îl izbi din nou, uimit că acela mai poate sta pe picioare. Făptura se aruncă asupra lui, iar el se răsuci, căzu pe scări şi lovi cu disperare.

Atunci, în sfârşit, puterea creaturii păru a slăbi. Îi alunecă piciorul pe scară şi se rostogoli într-o parte, spre marginea scării, apoi se prăvăli în gol, ca o făclie strălucitoare în bezna de cerneală.

Bremen se ridică încet în picioare, cu arsuri pe corp şi cu zgârieturi lăsate de ghearele creaturii. Ceilalţi doi atacatori continuau să se apropie cu paşi mici, măsuraţi, ca nişte pisici care se jucau cu victima lor. Bremen încercă să invoce magia în apărarea lui, dar era epuizat în urma primului atac. Şocat de ferocitatea cu care acesta se produsese, folosise prea multă magie. Acum nu mai avea aproape nimic de dat.

Creaturile păreau să înţeleagă şi ele asta. Se furişau lin spre el şi torceau parcă, anticipând evenimentele.

Bremen se lipi cu spatele de peretele scării şi le privi apropiindu-se.

În acest timp, Kinson şi Mareth se furişau tăcuţi pe coridoarele cetăţii în căutarea lui. Morţi zăceau pretutindeni, dar nici urmă de bătrân Desi tatonau cu ochii şi urechile să prindă semne ale trecerii lui, nu izbutiră sa descopere nimic. Pe Kinson îl cuprinsese de-acum îngrijorarea. Daca în cetate era ascuns ceva hain în aşteptarea unor intruşi, atunci era posibil ca acel ceva să-i găsească pe cei doi mai întâi Era posibil să-i găsească înainte de a-l dibui pe Bremen, iar acesta s-ar vedea obligat atunci să le sară în ajutor. Sosiseră oare prea târziu?

N-ar fi trebuit nicicum să-l lase pe Bremen în cetate de unul singur!

Trecură de trupurile oştenilor din Garda Druizilor care-şi încropiseră ultima linie de apărare în capul scărilor de la al doilea nivel al cetăţii şi purceseră mai departe. Tot nimic. Scările urcau, nesfârşite, spre întunecimea de deasupra. Mareth mergea lipită de perete, încercând să desluşească mai bine înaintea lor. Kinson arunca mereu priviri în urmă, gândind că un atac ar putea veni dintr-acolo. Fata şi mâinile îi erau lipicioase de sudoare.

Unde era Bremen?

Atunci ceva se mişcă pe platforma de deasupra, o schimbare subtilă de lumină, ca desprinderea unor umbre. Kinson şi Mareth îngheţară locului, O tânguire şoptită se insinuă în jos, unde se aflau ei.

Breeemen, Breeemen, Breeemen.

Cei doi schimbară o privire, apoi se furişară precauţi mai departe.

Ceva se prăbuşi pe scări deasupra lor, un trup masiv, prea departe încă pentru a putea vedea ce este, dar îndeajuns de aproape ca să-şi imagineze. Foc albastru explodă în întuneric. Ţipete se ridicară şi trupuri se izbiră de scară. Câteva secunde mai târziu, o minge de foc zbură peste marginea scării şi căzu pe lângă ei, o creatură încă vie, chiar dacă muribundă, care se zvârcolea în agonie, în cădere liberă spre etajul de dedesubt.

Lăsând deoparte orice precauţie, Mareth şi Kinson se năpustiră înainte. Pe când urcau scările, îl văzură pe Bremen ceva mai sus, prins

în capcană între cele două creaturi hidoase care avansau spre el dinspre platforma de deasupra şi dinspre cea de dedesubt. Bătrânul era însângerat, avea arsuri şi era în mod evident epuizat. Foc druid îi mocnea în vârful degetelor, dar nu se putea aprinde. Creaturile care-l pândeau nu păreau a se grăbi.

Cei trei se întoarseră la apariţia Străjerului şi a fetei, uimiţi cu toţii.

— Nu! Plecaţi! urlă Bremen la vederea lor.

Dar Mareth o luă la fugă în sus pe scări, cu o viteză uluitoare, spre platforma de sub Bremen, încât Kinson, total surprins, înlemni locului. Fata îşi înfipse ferm picioarele în piatră, se ghemui în pelerină ca un arc, gata de salt. Braţele i se ridicară întinse larg, cu palmele întoarse în sus, ca şi când ar fi cerut ajutor cerurilor. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Kinson se năpusti după ea cu respiraţia tăiată. Ce avea oare de gând? Monstrul din apropierea ei sâsâi ameninţător, se răsuci şi năvăli spre ea pe scări în jos zburând, iute ca gândul, cu ghearele întinse. Kinson scăpă un strigăt mânios. Era încă prea departe!

În acel moment, Mareth explodă pur şi simplu. Răzbătu un sunet ca de tuse convulsivă, bubuitoare, iar unda de şoc îl izbi pe Kinson de perete. Îi pierdu din vedere pe Mareth, pe Bremen şi pe monştri. O pălălaie de foc se înălţă din locul unde stătuse Mareth, un jet albastru care ardea cu strălucire intensă. Jetul izbi creatura din imediata lui apropiere şi o sfâşie în bucăţi. Apoi o găsi pe cea de-a doua tocmai pe când îl ataca pe Bremen şi o ridică în aer, ca pe o frunza-n vânt. Creatura urlă uluită şi fu arsă de vie. Focul porni mai departe, continuă să ardă de-a lungul zidului de piatră şi a scărilor, înghiţi aerul şi-l transformă în fum.

Kinson îşi acoperi ochii şi se ridică anevoie în picioare. Focul dispăru într-o clipa. Rămăsese doar fumul, nori groşi care umpleau casa scării. Kinson se năpusti pe scări în sus şi o găsi pe Mareth prăbuşită pe platforma. Îi ridică în braţe trupul lipsit de vlagă. Ce i se întâmplase? Ce făcuse? Era uşoară ca fulgul, cu trăsăturile delicate palide şi pătate de funingine, cu părul negru şi scurt lipit de cap ca o cască umedă împrejurul fetei. Ochii îi erau întredeschişi şi ficşi. Privindu-i printre pleoape, el văzu că deveniseră albi. Se aplecă spre ea. Nu părea să respire. Nu-i găsea pulsul.

Bremen apăru în fata lui, materializat brusc din pâclă, zdrenţuit şi cu o căutătură sălbatică în ochi.

— Scoate-o de aici! strigă el.

— Dar nu cred că e… dădu străjerul să protesteze.

— Repede, Kinson! i-o tăie Bremen. Acum, imediat, dacă vrei s-o salvezi, scoate-o din cetate! Fugi!

Kinson se întoarse fără un cuvânt şi se repezi în jos pe scări, cu Mareth în braţe, cu Bremen venind în urma lui aidoma unui maldăr dezlânat de cârpe flenduroase. Se împleticeau coborând scările

cetăţii, tuşeau, se înecau, lăcrimau din pricina fumului. Apoi Bremen auzi zvon ca de tunet rostogolit în pământul de sub ei. Era un sunet ce prevestea parcă trezirea la viată a ceva uriaş, nemăsurat şi atât de mânios, încât părea dincolo de orice imaginaţie.

— Fugi! răcni din nou Bremen, inutil.

Străjerul Hotarelor şi druidul goneau laolaltă prin aerul sinistru şi plin de fum al Paranorului mort, către lumina zilei şi către viată.

ÎN CĂUTAREA NESTEMATEI NEGRE

VIII

După despărţirea de Bremen, Tay Trefenwyd o porni spre apus, de-a lungul Mermidonului, traversând versanţii lanţului sudic al munţilor Dragon's Teeth. Soarele asfinţi, iar el făcu popas noaptea aceea în umbra munţilor, apoi purcese mai departe la răsăritul soarelui. Ziua următoare fu senină şi călduţă, iar viscolul din noaptea trecută lăsase pământul curat şi dăruise soarelui o strălucire pură. Druidul elf îşi continuă drumul peste coline, apoi peste imaşul cu iarbă moale al Streleheimului şi se pregăti să între în trecătoare. Zărea înaintea lui pădurile din Westland şi, dincolo de ele, munţii Rock Spur, cu grebenele lor înzăpezite. Arborlon se afla la încă o zi de mers pe jos, aşa că se deplasa în pas destins, cu gândul la cele petrecute de la sosirea lui Bremen la Paranor.

Tay Trefenwyd îl cunoştea pe Bremen de aproape cincisprezece ani, de mai mulţi chiar decât Risca. Îl întâlnise la Paranor înainte ca Bremen să plece în exil, când Tay abia sosise din Arborlon şi îşi făcea ucenicia ca druid. Bremen era bătrân şi atunci, dar avea o fire mai aprigă – şi peste toate, era şi rău de gură. Bremen era ca o flacără mistuită de adevăruri clare şi evidente pentru el, dar de neînţeles pentru toţi ceilalţi. Druizii de la Paranor îl ignorau, socotindu-l cam smintit. Kahle Rese, la fel încă unul sau doi dintre druizi, se bucurau de prietenia lui şi-l ascultau cu răbdare, dar majoritatea celorlalţi se mulţumeau pur şi simplu să-l evite.

Nu şi Tay. Din clipa în care-l cunoscuse, pe Tay îl fascinase. Iată, exista cineva care credea că este important – chiar necesar – să se facă mai mult decât să se vorbească despre problemele celor patru tărâmuri. Nu era suficient să studiezi doar şi să dezbaţi diverse subiecte; era necesar şi să acţionezi. Bremen credea că vechiul mod de viaţă era mai bun, că druizii din primul Sfat cu dreptate se implicaseră în progresul seminţiilor. Lipsa de implicare era o eroare care avea să-i coste scump pe toţi. Tay înţelegea asta şi îl credea. Ca şi Bremen, studiase şi el învăţăturile vechi, felul de trai al făpturilor feerice şi magia practicată înaintea Marilor Războaie. Ca şi Bremen, acceptase ideea că puterea, odată pervertită, era de două ori mai periculoasă şi că druidul rebel Brona vieţuia într-o altă formă de existenţă şi avea să revină spre a subjuga cele patru tărâmuri. Era un

punct de vedere nepopular şi primejdios şi-l costase în cele din urmă pe Bremen locul ocupat în rândul druizilor.

Înainte de asta însă, apucase să şi-l facă aliat pe Tay. Cei doi legaseră imediat prietenie, bătrânul îl luase pe tânărul elf sub aripa sa ca ucenic, iar maestrul dispunea de un bagaj de cunoştinţe al cărui imens gabarit sfida însăşi catalogarea. Tay îşi îndeplinea sarcinile zilnice şi-şi făcea studiile indicate de Sfat şi de cei mai în vârstă, dar timpul liber şi entuziasmul şi le dedica aproape în exclusivitate lui Bremen. Deşi influenţaţi din fragedă copilărie de istoria foarte specială şi de învăţăturile rasei lor, foarte puţini dintre elfii de la Paranor care îmbrăţişaseră cauza druidă aveau mintea atât de deschisă încât să accepte posibilităţile pe care le sugera Bremen. Dar, pe de altă parte, şi puţini erau atât de talentaţi. Tay începuse să practice magia încă înainte de a ajunge la Paranor, iar sub îndrumarea lui Bremen progresase atât de rapid, încât la scurtă vreme nimeni, afară doar de mentorul lui, nu-i putea fi egal în această privinţă. Mici chiar Risca, după sosirea sa la Paranor, nu atinsese vreodată nivelul lui Tay, fiind pesemne prea pătimaş în preţuirea artei războiului ca să poată îmbrăţişa pe deplin ideea că magia reprezintă o armă încă mai redutabilă.

Acei cinci ani de început au fost deosebit de plăcuţi pentru tânărul elf, a fost perioada în care gândirea lui a fost modelată irevocabil de învăţăturile primite. Bună parte din capacităţile şi cunoştinţele dobândite le ţinea pentru sine din pricina interdicţiei impuse de druizi privind implicarea individuală în studiul magiei altfel decât ca disciplină generală. Bremen considera interdicţia neghioabă şi lipsită de noimă, dar, la urma urmei, el era veşnic în minoritate, în vreme ce deciziile Sfatului de la Paranor guvernau întreaga activitate. Aşa încât Tay studia în particular noţiunile pe care Bremen era dispus să i le împărtăşească şi le ţinea aproape de sufletul său şi bine ascunse de ochii celorlalţi. Când Bremen a fost exilat şi a decis s-o pornească spre apus, spre ţinutul elfilor, pentru a-şi aprofunda studiile acolo, Tay i-a cerut îngăduinţa de a-l însoţi. Dar Bremen l-a refuzat, nu i-a interzis categoric, l-a rugat doar să cumpănească mai bine la cele ce avea de făcut. Risca era într-un gând cu Tay, dar bătrânul susţinuse că amândoi mai aveau încă multe de împlinit acolo. Rămâneţi la Paranor, fiţi ochii şi urechile mele. Munciţi fără preget pentru a deveni pe deplin stăpâni pe capacităţile dobândite şi pentru a-i convinge şi pe alţii că primejdia despre care i-am prevenit este reală. La timpul potrivit, mă voi întoarce să vă iau.

Şi chiar asta făcuse cu cinci zile în urmă – iar Tay, Risca şi tânăra vindecătoare Mareth scăpaseră cu viaţă exact la timp. Dar dintre ceilalţi, dintre toţi cei pe care încercase Bremen să-i convingă, dintre toţi cei care îl batjocoriseră şi se îndoiseră de el, nu scăpase pesemne

niciunul. Tay nu era sigur de asta, dar simţea în adâncul sufletului că viziunea pe care le-o descrisese Bremen se adeverise deja. Aveau să treacă încă multe zile până când elfii vor izbuti să afle chiar ei cum stau lucrurile, dar Tay avea convingerea că druizii nu mai există.

Oricum însă, plecarea alături de Bremen însemna sfârşitul vieţii lui la Paranor. Fie că mai existau, fie că nu, Tay ştia că n-avea să se mai întoarcă la druizi. Locul lui era de-acum în lumea largă şi trebuia să înfăptuiască ceea ce Bremen susţinuse că e de datoria lor, pentru ca seminţiile să supravieţuiască. Vrăjitorul Comandant îşi scosese capul din vizuina lui, şi asta era limpede pentru toţi cei care aveau ochi de văzut şi îşi puteau folosi cât de cât instinctele, iar acum se îndrepta spre miazăzi. Northlandul şi trolii îi aparţineau deja, acum avea să încerce să subjuge şi celelalte seminţii. Aşa că pe fiecare dintre ei – pe Bremen, Risca, Mareth, Kinson Ravenlock şi pe el însuşi – apăsa acum răspunderea de a opri vrăjmaşul. Fiecare din ei era acum obligat să fie ferm pe poziţii şi să lupte acolo unde îi era locul.

Iar locul lui era în Westland, tărâmul de baştină. Se întorcea acolo pentru întâia oară după aproape cinci ani. Părinţii îi îmbătrâniseră. Fratele mai tânăr se căsătorise şi se mutase în Sarandanon. Sora lui dăduse naştere celui de-al doilea copil. Viaţa semenilor lui se schimbase cât timp fusese plecat şi se întorcea acum într-o altă lume decât cea pe care o lăsase în urmă. Mai exact, el era cel care avea să aducă prefaceri pe lângă care toate celelalte păreau nişte fleacuri. Va fi abia începutul schimbării pentru toate tărâmurile şi mulţi nu aveau să vadă asta cu ochi buni. Nici el nu avea să fie primit cu mare bucurie după ce se va fi aflat motivul sosirii lui. Trebuia să trateze întreaga situaţie cu grijă. Trebuia să-şi aleagă prietenii şi teritoriul cu mare atenţie.

Dar Tay Trefenwyd se pricepea la aşa ceva. Era de fel curtenitor, sociabil, înzestrat cu reală compasiune pentru necazurile altora, făcuse întotdeauna tot ce-i stătea în puteri pentru a da o mână de ajutor. Nu era belicos ca Risca sau încăpăţânat ca Bremen. Pe timpul şederii la Paranor fusese realmente simpatizat, în ciuda asocierii cu cei doi. Tay era stăpânit de convingeri puternice şi îl caracteriza o etica a muncii fără egal, dar nu se dădea pe sine drept exemplu pentru felul în care ar trebui trăită viaţa. Tay îşi accepta semenii aşa cum erau, descoperea ce era bun în fiecare şi afla mereu metode de a trage folos din cunoştinţele lor. Nici chiar Athabasca nu-i găsea vreodată pricină de gâlceava, pentru că văzuse la Tay ceva ce spera că este disimulat chiar în cel mai năbădăios dintre prietenii lui. Mâinile mari ale lui Tay erau tari ca fierul, dar sufletul îi era blând. Nimeni nu-i luase vreodată bunătatea drept slăbiciune, iar Tay nu lăsase în niciun caz să se creadă că cea dintâi o sugerează pe cea de-a doua. Ştia când să-şi susţină punctul de vedere şi când să cedeze. Era un

excelent mediator şi conciliator şi avea să aibă trebuinţă de aceste însuşiri în zilele care urmau.

Îşi perindă prin minte toate cele pe care trebuia să le facă, luându-le la rând, una câte una.

Trebuia să-i ceară regelui Courtann Ballindaroch să ordone o expediţie călare în căutarea Nestematei Negre.

Trebuia să-l înduplece pe rege să-şi trimită oştirea în sprijinul gnomilor.

Trebuia să-l convingă pe rege că toate cele patru tărâmuri erau pe cale de a fi schimbate de anume împrejurări şi evenimente într-un mod care va preface totul în chip irevocabil şi pentru totdeauna.

Păşea pe câmpul cu iarbă catifelată, zâmbea vesel şi îngâna un cântecel, cu gândul la ceea ce implica toate astea, în vreme ce se îndrepta spre nord-vest, către pădurea ce marca hotarul vestic al tărâmului său natal. Încă nu ştia cum avea să ducă la bun sfârşit toate aceste misiuni, dar nu conta. Va găsi el o cale. Bremen se bizuia pe el. Iar Tay n-avea de gând să-l dezamăgească.

Orele se scurseră repede, iar soarele coborî în apus spre munţii din depărtări, apoi asfinţi îndărătul lor. Tay părăsi cursul Mermidonului la liziera pădurii din Westland, la poalele munţilor Pykon, şi o porni spre miazănoapte. Cum deja se înnoptase şi nu mai putea vedea prea bine pe teren deschis, rămase sub protecţia oferită de copaci şi merse mai departe. Experienţa de druid îl ajuta. Tay era un analist al elementelor, studia căile prin care magia şi ştiinţa puteau interacţiona pentru a menţine în echilibru componentele nodale ae acestei lumi – pământul, aerul, focul şi apa. Dobândise o înţelegere a îngemănării acestora toate, a relaţiei dintre ele, a modului în care acţionau laolaltă întru conservarea şi

îmbunătăţirea vieţii şi avea o percepţie profunda a modului în care se ocroteau una pe cealaltă atunci când intervenea ceva perturbator. Tay îşi însuşise regulile după care se puteau schimba una cu cealaltă sau după care putea folosi una în scopul distrugerii sau naşterii alteia. Aptitudinile lui erau foarte strict specializate. Putea simţi mişcarea fiinţelor şi le putea detecta prezenta doar din dezacordul acestor elemente. Putea sesiza gânduri. La modul foarte general, putea reconstitui trecutul şi prevedea viitorul. Dar nu era ceva similar viziunilor. Nimic legat de cei morţi, nimic de ordin spiritual. Era mai degrabă ceva legat de legile pământului, de liniile de putere care înconjoară lumea şi leagă toate lucrurile laolaltă, de relaţia dintre acţiuni şi contraacţiuni sau dintre cauză şi efect, dintre decizii şi consecinţe. O piatră aruncată într-un iaz produce vălurele. În mod similar, orice se petrece cu intenţia de a modifica echilibrul lumii, oricât de nesemnificativ, produce o schimbare. Tay învăţase să interpreteze aceste modificări şi să le intuiască semnificaţia.

Aşa încât, pe când păşea în umbra nopţii, prin pădure, druidul analiza freamătul vântului, mirosurile stăruind prin copaci şi vibraţiile pământului şi constată drept urmare că un grup numeros de mogâldani trecuse pe-acolo ceva mai devreme şi aştepta acum puţin mai departe, chiar în drumul lui. Le simţea tot mai puternic prezenta, pe măsură ce înainta. Se furişă mai afund între copaci, ascultă, lungindu-se din când în când spre a atinge pământul în căutarea căldurii trupurilor lor, cu magia care-l slujea pornindu-i în unde subţiatice din piept spre în afară, spre vârful degetelor.

Apoi îşi încetini pasul şi rămase locului, simţind ceva nou. Rămase absolut nemişcat, în aşteptare. O răceală grea i se prelinse în suflet, un avertisment foarte clar că ceva primejdios se apropie. Câteva clipe mai târziu, acest ceva se ivi pe cer, deasupra; unul din vânătorii înaripaţi, unul din Purtătorii de Cranii aflaţi în slujba Vrăjitorului Comandant. Zbura alene, greoi, pe întunecimea de catifea. Vâna, dar nu o victimă anume. Tay se chinui să rămână pe loc, rezistă impulsului instinctiv de a o rupe la fugă şi rămase calm, pentru ca acela să nu-l simtă. Purtătorul de Cranii plană în cercuri şi se întoarse, siluetă înaripată pe fundalul boltei înstelate. Tay îşi domoli respiraţia, bătăile inimii, pulsul. Se pierdu pur şi simplu în întunericul pădurii.

În cele din urmă, creatura zbură mai departe, spre miazănoapte. Spre a-i întâlni pe cei pe care-i comanda, gândi Tay. Faptul că discipolii Vrăjitorului Comandant ajunseseră atât de departe în miazăzi, spre regatul elfilor, era rău prevestitor. Întărea probabilitatea că druizii nu mai erau percepuţi ca o ameninţare. Sugera că mult prevestită invazie a Vrăjitorului Comandant era iminentă.

Inspiră adânc aerul în piept şi îngheţă: dar dacă Bremen se înşela şi atacul urma să se îndrepte nu spre gnomi, ci spre elfi?

Cugetă la această posibilitate în timp ce mergea mai departe. În căutarea mogâldanilor. Îi găsi douăzeci de minute mai târziu; poposiseră la liziera pădurii Drey Woods. Nu existau focuri de tabără şi se vedeau santinele în tot locul. Purtătorul de Cranii se rotea în zbor deasupra capetelor lor. Vreo ceată de jefuitori probabil, dar Tay nu putea nicicum pricepe ce anume urmăreau. Nu prea era mare lucru de jefuit prin partea locului, aflat atât de aproape de câmpie, afară doar de câteva sălaşuri izolate, şi era puţin probabil ca intruşii să fie interesaţi de aşa ceva. Şi totuşi, nu era deloc liniştitor faptul că existau mogâldani din Eastland – şi cu atât mai puţin faptul că existau Purtători de Cranii – atât de departe spre vest şi atât de aproape de Arborlon. Se furişă mai aproape, până într-un loc de unde vedea totul foarte bine, şi zăbovi acolo o vreme ca să descopere, pe cât posibil, câte ceva despre ei, dar dădu greş în efortul lui, apoi făcu o numărătoare precisă a membrilor trupei şi se depărtă binişor. Urmă acelaşi drum pe care venise până găsi un loc ferit într-o tufă, se

strecură sub desişul frunzelor şi adormi.

Se trezi abia dimineaţa, dar mogâldanii plecaseră. Cercetă atent, ajutat de magie, locul unde aceia poposiseră, apoi ieşi din ascunzătoare şi se duse la faţa locului. Urmele lor duceau spre apus, spre pădurea Drey Woods. Purtătorul de Cranii plecase cu ei.

Se gândi să-i urmărească, dar renunţă apoi la idee. Avea şi aşa destule probleme de rezolvat, fără a mai lua asupră-şi altele noi. Şi-apoi, unde era o şleahtă de jefuitori, era posibil să mai existe şi altele prin preajmă, şi era important să-i anunţe pe elfi despre prezenţa lor cât mai curând posibil.

Aşa că Tay îşi continuă la adăpostul copacilor calea spre miazănoapte, cu pas larg, care mistuia rapid distanţa, încă înainte de crucea amiezii ajunse în valea Rhenn şi o porni spre apus, de-a lungul vadului ei lung şi vast. Valea Rhenn era calea de acces spre Arborlon şi, în continuare, spre apus, iar elfii aveau postate străji la celălalt capăt al văii. Deschiderea dinspre răsărit părea expusă primejdiei, cu zona ei de câmpie înierbată dintre dealuri. Dar valea se îngusta brusc, câmpia se înălţa, iar dealurile se transformau în costişe abrupte de munte. Când ajungeai la celălalt capăt, priveai înapoi parcă spre fălcile unei menghine. Rhennul le oferea elfilor o poziţie defensivă naturală împotriva unei armate care s-ar fi apropiat de oriunde dinspre răsărit. Cum pădurea era deasă şi terenul muntos pentru cei care s-ar fi apropiat dinspre miazăzi sau miazănoapte, Rhennul rămânea singura cale de a pătrunde în Westland pentru orice forţă de mărime apreciabilă.

Valea era apărată, fireşte, la orice oră, iar Tay ştia că avea să fie întâmpinat. Nu avu prea mult de aşteptat. Era abia pe la jumătatea vadului înierbat al văii când călăreţi elfi năvăliră în galop spre a-i tăia calea, dar îşi struniră caii cu strigăte de mirare când dădură cu ochii de el. Călăreţii îl cunoşteau cu toţii, aşa că fu întâmpinat cu căldură. Îi dădură un cal şi fu condus prin trecătoare spre tabăra elfilor, unde comandantul străjii trimise ştire la Arborlon despre sosirea lui. Tay raportă prezenta bandei de jefuitori. Aduse vorba despre mogâldani, dar nu şi despre Purtătorul de Cranii, alegând să păstreze această informaţie exclusiv pentru Ballindarroch. Comandantul nu primise niciun alt raport despre mogâldani, aşa că trimise pe loc câţiva călăreţi în recunoaştere. Trimise apoi după câte ceva de-ale gurii pentru Tay şi rămase cu el în timp ce acesta mânca, pentru a-i răspunde la întrebările despre Arborlon şi a-l pune la curent cu noutăţile.

Discutară ca între prieteni şi timpul trecu repede. Existau unele zvonuri despre mişcări de trupe ale trolilor în Streleheim, dar nimic precis. Nicio grupare de-a lor nu fusese întâlnită atât de departe spre miazăzi. Tay evită să pomenească despre Comandantul Vrăjitor sau

despre Paranor. Când termină de mâncat, ceru îngăduinţa de a porni mai departe. Comandantul îi oferi un cal şi doi oşteni ca escortă. El acceptă prima parte a ofertei, dar o refuză pe cea din urmă, apoi plecă în grabă.

Ieşi din vale şi călări mai departe spre Arborlon, dus pe gânduri. Auziseră zvonuri doar, nu văzuseră nimic. Inamicii erau doar năluci şi himere. Vrăjitorul Comandant era părelnic ca fumul. Dar Tay îl văzuse pe Purtătorul de Cranii şi-i văzuse pe mogâldani, iar Bremen îl văzuse pe Vrăjitorul Comandant în fortăreaţa lui din Northland, şi erau cât se poate de reali. Bremen părea sigur de cele ce urmau să se petreacă, încât acum era de datoria lui Tay să găsească o cale de a-i convinge pe elfi cum stau lucrurile.

Drumul pe care-l urma şerpuia prin pădurile Westlandului, ocolea hăţişuri dese de ierburi perene şi mici lacuri, continua de-a lungul pâraielor, urcând sau coborând după cum îi dicta relieful. Lumina soarelui învăluia pădurea şi arunca umbre pe trunchiurile înalte ale copacilor şi pe măruntele mănunchiuri de flori sălbatice, conturând lungi fâşii luminoase în mijlocul umbrelor. Scoţând parcă la iveală nişte stindarde şi fanioane, natura îi ura lui Tay bun venit acasă. Druidul elf îşi scoase pelerina în semn de răspuns şi simţi cum razele soarelui se aştern ca o mantie caldă pe umerii lui largi.

Întâlni şi alţi călători pe drum, bărbaţi şi femei care se deplasau între sate şi între sălaşuri, negustori şi meşteşugari în drum spre alte meleaguri, cu treburi. Unii dădeau din cap sau îşi fluturau mâna în semn de salut, alţii treceau pur şi simplu mai departe. Dar toţi erau elfi, iar el nu mai trăise multă vreme într-un loc în care toţi să fie din seminţia lui. I se părea straniu – atât de mulţi aidoma lui, nimeni de altă seminţie.

Se apropia de Arborlon în orele blânde, leneşe ale după-amiezii, în căldura acelei zile de primăvară târzie, care se simţea grea şi stăruitoare chiar şi în răcoarea pădurii, când un călăreţ se ivi fără veste înaintea lui. Noul sosit se desprinse din lumina care învăluia un colnic şi galopă la vale spre el, cu pelerina învolburată pe crupa calului şi părul fluturând în vânt. Dădea vârtos dintr-o mână, iar strigătul lui de bun venit sfâşie tăcerea. Tay îl recunoscu pe loc. Un zâmbet larg îi înflori pe faţă şi răspunse cu entuziasm salutului, apoi dădu pinteni calului, zorind în întâmpinarea lui. Cei doi se întâlniră într-un nor învârtejit de praf şi alergară într-un suflet să se îmbrăţişeze.

— Chiar Tay Trefenwyd în persoană, pe legea mea!

Nou-venitul îşi aruncă braţele în jurul trupului înalt şi zvelt al lui Tay, îl săltă de la pământ ca pe un copil, îl învârti în loc şi-l lăsă apoi cu un icnet.

— Măi, fir-ar al umbrelor să fie, tună el. Trebuie că n-ai făcut decât

să mănânci de când ai plecat. Eşti greu ca un cal.

Tay strânse mâna prietenului său.

— Nu eu m-am îngrăşat! Tu te-ai pipernicit! Leneşule!

Mâna celuilalt îşi întări strânsoarea drept răspuns.

— Eu îţi urez chiar şi aşa bun venit. Ţi-am dus dorul! Tay se dădu îndărăt un pas ca să-şi măsoare mai bine prietenul din priviri. Ca şi în cazul tuturor celor pe care-i lăsase în Arborlon, de cinci ani nu-l mai văzuse pe Jerle Shannara. Jerle îi lipsise cel mai mult, chiar mai mult, bănuia el, decât membrii propriei familii. Căci Jerle era prietenul său cel mai vechi, tovarăşul lui dintotdeauna, încă din copilărie, şi crescuseră laolaltă în Westland, era singurul căruia îi putea spune orice avea pe suflet, singurul căruia şi-ar fi încredinţat şi viaţa. Prietenia lor se închegase cu multă vreme în urmă şi rămăsese neschimbată în pofida anilor în care cei doi fuseseră despărţiţi, când Tay fusese la Paranor, iar Jerle rămăsese acasă şi, ca văr primar al regelui Ballindarroch, îşi închinase viaţa slujirii tronului, menire care-i fusese hărăzită încă din leagăn.

Jerle Shannara era un războinic înnăscut. Avea un aspect fizic impresionant pentru un elf, era solid, cu braţe şi picioare vânjoase, avea reflexe rapide, ca de pisică – însuşire surprinzătoare, ţinând cont de înălţimea lui – şi era binecuvântat cu instinct de luptător. Se pregătise în mânuirea armelor aproape din leagăn, îi plăcea să lupte, îl provocau freamătul şi chiar dificultatea unei lupte. Dar avea şi alte calităţi decât constituţia fizică robustă. Era iute. Era alunecos în luptă. Un adversar de temut. Stilul lui de antrenament era renumit. Nu aştepta niciodată de la sine decât maximul absolut, indiferent de importanţa misiunii asumate, indiferent dacă-l vedea cineva sau nu. Dar cel mai important era că Jerle Shannara nu ştia ce e frica. Era o însuşire pe care o avea în sânge, sau poate aşa fusese educat, sau poate şi una, şi cealaltă, fapt e că Tay nu-l văzuse niciodată pe prietenul lui dând îndărăt de la vreo acţiune.

Era ciudat că ei doi erau prieteni, gândi Tay. Semănau la înfăţişare, erau blonzi, aveau mâini şi picioare lungi, făceau parte din familii ambiţioase, şi cu toate acestea erau foarte diferiţi ca fel de a fi. Tay era împăciuitor, veşnic cel care accepta compromisul în situaţii dificile; Jerle era iute la mânie mereu pus pe harţă şi enervant de încăpăţânat în a-şi apăra punctul de vedere în orice situaţie. Tay era cerebral, îl intrigau misterele şi întrebările complexe care păreau a nu avea răspuns şi ofereau prilej de gândire; Jerle era înclinat mai mult spre efort fizic, prefera dificultăţile furnizate de sporturi şi luptă şi se bizuia pe răspunsuri imediate şi pe intuiţie. Tay ştiuse dintotdeauna că vrea să călătorească şi să studieze la druizii de la Paranor; Jerle înţelesese la rândul lui, de timpuriu, că vrea să devină căpitan al Gărzii Palatului, unitatea de elită a vânătorilor elfi care-l apăra pe rege

şi familia lui. Aveau personalităţi diferite, proiecte şi ţeluri diferite în viaţă, dar ceva din complexitatea caracterelor lor îi lega într-o prietenie trainică, la fel de puternică şi sigură ca legăturile de sânge sau inexplicabilele răsturnări de situaţie ale sorţii.

— Şi deci, te-ai întors, spuse Jerle, apoi se desprinse din îmbrăţişare şi făcu şi el un pas înapoi pentru a-l privi pe Tay.

Îşi dădu la o parte cu mâna-i uriaşă părul bălai, ondulat, de pe frunte şi-i aruncă prietenului un zâmbet ştrengăresc.

— Ţi-ai venit în sfârşit în fire? Cât stai cu noi de data asta?

— Nu ştiu. Dar nu mă mai întorc la Paranor. Lucrurile s-au schimbat.

Zâmbetul celuilalt se stinse brusc.

— Chiar aşa? Povesteşte-mi.

— Toate la timpul lor. Dar lasă-mă să ţi le povestesc pe toate când le vine rândul. Sunt aici cu un scop precis.

Bremen m-a trimis.

— Atunci, chiar e ceva serios.

Jerle i1 cunoştea pe druid de pe vremea când acesta locuise în Arbotlon. Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Asta are cumva legătură cu acea creatură căreia i se zice Vrăjitorul Comandant?

— Întotdeauna ai fost ager la minte. Da, cu el are legătură. A pornit spre răsărit cu armatele lui ca să-i atace pe gnomi. Ştiai?

— Am auzit unele zvonuri despre nişte mişcări de trupe ale trolilor în valea Streleheim. Noi ne gândeam că s-ar putea să mărşăluiască spre apus, împotriva noastră.

— Mai întâi gnomii, urmăm apoi noi. Am fost trimis să-i conving pe Courtann Ballindarroch să-i trimită pe elfi în ajutor. Presupun că o să am nevoie de sprijin în treaba asta.

Jerle Shannara întinse mâna să apuce dârlogii calului.

— Hai să ieşim de pe cărare şi să ne tragem mai la umbră, să stăm de vorbă. Te superi dacă te rog să nu purcedem imediat spre oraş?

— Şi eu prefer să stăm mai întâi noi doi de vorbă între patru ochi.

— Bun. De câte ori te văd, parcă semeni tot mai mult cu soră-ta.

Îşi conduseră caii printre copaci şi-i legară de un frasin zvelt.

— Că veni vorba, ăsta era un compliment.

— Da, ştiu. Tay zâmbi: Ce mai face?

— E fericită, aşezată la casa ei şi mulţumită de familia ei. Jerle îi aruncă o privire gânditoare: S-a descurcat destul de bine şi fără mine, în fond şi la urma urmei.

— Kira n-ar fi fost niciodată potrivită pentru tine. Ştii asta la fel de bine ca mine. Uită-te şi tu cum îţi trăieşti traiul. Ce ai putea tu aduce în viaţa ei? Ce ar aduce ea într-a ta? Nu aveţi nimic în comun, doar copilăria.

Jerle pufni:
— Asta e valabil şi pentru noi doi, şi totuşi noi rămânem prieteni.
— Prietenia şi căsătoria nu sunt acelaşi lucru. Şi oricum, cu noi doi este altceva. Tay se aşeză pe iarbă, încrucişându-şi picioarele lungi. Jerle se lăsă şi el pe o buturugă, lustruită de timpuri şi anotimpuri, şi îşi privi cizmele ca şi când nu le văzuse niciodată până atunci. Mâinile lui arse de soare erau acoperite de cicatrice albicioase, săpate în toate direcţiile, de zgârieturi şi mici vânătăi. Tay nu-şi amintea să fi fost vreodată altfel.
— Eşti şi acum căpitan al Gărzii Palatului? Îşi întrebă el prietenul.
Jerle scutură din cap.
— Sunt considerat prea important pentru aşa ceva la ora actuală. Sunt consilierul lui Courtann Ballindarroch pe chestiuni militare. Adică, generalul lui de fapt, dându-i chipurile sfaturi în afara celor date de adevăraţii generali. Nu că treaba asta ar conta prea mult acum, când nu suntem în război cu nimeni. Dar presupun că toate astea s-ar putea schimba în curând, nu-i aşa?
— Bremen crede că Vrăjitorul Comandant va încerca să subjuge celelalte seminţii, mai întâi pe gnomi, apoi pe toate celelalte. Armata trolilor e puternică. Dacă seminţiile nu-şi adună laolaltă forţele pentru a lupta cu ea, vor fi învinse una după alta.
— Dar druizii nu vor sta cu mâinile în sân. Aşa muribunzi cum sunt ei la ora actuală – fără supărare, Tay –, nu vor îngădui una ca asta fără să se împotrivească.
— Bremen crede că Paranorul a căzut şi că druizii au fost ucişi până la unul.
Jerle Shannara se îndreptă puţin de spate, iar gura i se încordă ca reacţie la vestea neaşteptată.
— Când s-a întâmplat asta? Noi n-am auzit nimic.
— În urmă cu cel mult o zi sau două. Bremen s-a întors la Paranor ca să se convingă, dar m-a trimis pe mine la Arborlon, aşa că nu pot fi absolut sigur. Mi-ar fi de ajutor daca ai putea trimite acolo pe cineva să afle dacă e adevărat înainte de a sta eu de vorbă cu regele. Pe cineva de încredere.
— Voi trimite. Clătină încet din cap: Toţi druizii morţi? Absolut toţi?
— Toţi, în afară de Bremen, de mine, de un gnom pe nume Risca şi de o tânără din Storlock, care era abia ucenic la druizi. Noi am plecat împreună din Paranor înainte de atac. Poate or fi scăpat după aceea şi alţii.
Jerle îi aruncă o privire atentă:
— Iar tu te-ai întors ca să ne previi, să ne vesteşti căderea Paranorului şi să ceri ajutor împotriva Vrăjitorului Comandant şi a armatelor lui de troli?
— Şi pentru încă ceva. Ceva foarte important. Este chestiunea în

care am cel mai mult nevoie de ajutorul tău, Jerle. Există o Nestemată Neagră, înzestrată cu o magie de o putere nemăsurată. Această Nestemată este mai primejdioasă decât toate celelalte şi a fost ascunsă încă din vremile feerice în munţii Breakline. Bremen a descoperit cam pe unde ar putea fi găsită, dar Vrăjitorul Comandant şi creaturile lui o caută la rândul lor. Noi trebuie s-o găsim primii. Am de gând să-l rog pe rege să organizeze o expediţie călare. Dar ar accepta cu mai multă bunăvoinţă o cerere venită din partea ta, decât dintr-a mea.

Jerle izbucni într-un râs zgomotos, tunător.

— Aşa crezi tu? Că eu te pot sprijini? În locul tău, n-aş sta prea aproape de mine! În ultima vreme l-am călcat de multe ori pe bătături pe Courtann şi nu cred că mă ţine la loc de mare cinste la ora actuală! E drept că-i plac ideile mele în ce priveşte mişcările de trupe şi strategia defensivă, dar cam atât!

Râsul i se stinse pe buze şi-şi şterse ochii.

— Dar, mă rog, voi face tot ce-mi va sta în putinţă. Chicoti: Tu faci mereu ca viaţa să devină interesantă, Tay. Aşa ai fost dintotdeauna.

Tay zâmbi.

— Viaţa devine interesantă cu de la sine putere. Ca şi tine, mă aţin şi eu pe unde se desfăşoară ea.

Într-un gest de prietenie, cei doi îşi strânseră din nou viguros mâinile şi rămaseră astfel îndelung. Tay simţea forţa celuilalt şi avea senzaţia că poate lua şi el ceva din această putere.

Fără a-i da drumul mâinilor, druidul se ridică, trăgându-şi şi prietenul în picioare

— Am face bine s-o luăm din loc, il sfătui el.

Celălalt dădu din cap, iar zâmbetul pe care i-l dărui era îndrăzneţ, încrezător şi chiar întrucâtva maliţios.

— Tu şi cu mine, Tay, zise el. Noi doi, ca pe vremuri. O să ne distrăm bine.

Voia să spună cu totul altceva, fireşte, dar Tay Trefenwyd bănuia că înţelege.

IX

Odată ajuns în Arborlon, Tay petrecu ceva timp vizitând rude şi prieteni, în timp ce aştepta neliniştit de la Jerle Shannara confirmarea veştii că Paranorul şi druizii au fost distruşi. Prietenul lui îl asigurase la despărţire că va fi trimis pe dată cineva pentru a afla dacă bănuielile lui Bremen erau întemeiate şi că, îndată după aceea, va aranja o întâlnire cu regele elfilor, Courtann Ballindarroch, şi cu înaltul Consiliu al Elfilor. Tay va avea atunci ocazia să pledeze pentru trimiterea de

ajutoare gnomilor şi pentru pornirea unei expediţii în căutarea Nestematei Negre. Jerle Shannara promisese că-l va sprijini în timpul acelei audienţe. Până atunci însă, niciunul dintre ei nu vorbea şi nu făcea nimic în legătură cu asta.

Dar aşteptarea era extrem de grea pentru Tay, care-şi amintea foarte bine urgenţa extremă a misiunii, exprimata clar de Bremen atunci când îl trimisese să ceară ajutorul lui Ballindarroch. Vocea şoptită a bătrânului îi suna la urechi în scârţâitul unui pantof pe prundiş, în vocile îndepărtate ale străinilor, o auzea chiar şi în vis. Dar Bremen nu apăru şi nici nu trimise vorbă, iar Tay ştia că n-are rost să scape vreo vorbă cuiva până nu primea informaţii concrete despre situaţia de la Paranor. Un salut formal din partea lui Ballindarroch, exprimând bucuria pentru întoarcerea lui, îi fu transmis aproape imediat, dar nu însoţit de solicitarea de a se prezenta dinaintea regelui sau a înaltului Consiliu, cu excepţia lui Jerle Shannara, cu toţii credeau că revenirea lui Tay la Arborlon era motivată exclusiv de vizitarea familiei şi a prietenilor.

Tay se stabili în casa părinţilor lui, care îmbătrâniseră mult, preocupaţi de-acum mai ales de scurgerea zilelor şi de bunăstarea copiilor lor. Îl întrebaseră despre viaţa la Paranor, dar oboseau repede şi nu stăruiau să audă amănuntele atunci când el le răspundea. Despre Vrăjitorul Comandant şi Purtătorii lui de Cranii nu ştiau nimic. Despre armata trolilor auziseră doar zvonuri. Trăiau într-o colibă mică, la marginea Grădinii Vieţii, în lungul Carolanului, grădinăreau toată ziua în mica lor ogradă sau migăleau la îndeletnicirile dragi lor, tatăl pictând pe pânză, iar mama ţesând. Vorbeau cu el în timp ce lucrau şi-l chestionau cu rândul, absorbiţi de cele ce făceau şi ascultându-l doar cu vârful urechii. Plăpânzi, firavi, îmbătrânind parcă sub ochii lui, îi aminteau de fragilitatea propriei vieţi, pe care o crezuse până de curând atât de ocrotită.

Fratele lui Tay şi familia lui locuiau în Sarandanon, la multe mile mai departe spre sud-vest, iar Tay îşi întrebă părinţii ce mai face acesta. Nu fuseseră niciodată prea apropiaţi şi nu se văzuseră de peste opt ani, dar ascultă răbdător spusele părinţilor şi se bucură să audă că fratele o duce bine ca fermier.

Cu sora lui, Kira, era cu totul altceva. Locuia în Arborlon, iar el se duse să o vadă încă din prima zi; o găsi încleştată într-o adevărată bătălie în încercarea de a-l îmbrăca pe mezin, cu fata tânără şi proaspătă, toată debordând de energie cu zâmbetul ei cald şi duios ca un tril de ciocârlie. Îl întâmpină râzând cu voioşie, se aruncă în braţele lui şi-l strânse până Tay avu impresia că e pe punctul să explodeze, îl duse în bucătărie şi-l trată cu bere rece, îl puse să se aşeze pe vechea ei laviţă, îl descusu despre viaţa lui şi i-o povesti pe a ei, şi toate astea în acelaşi timp. Erau în aceeaşi măsură preocupaţi de părinţii lor şi îşi

reamintiră poveşti din copilărie; se înnoptase fără măcar să bage de seamă când. Se întâlniră din nou a doua zi şi se duseră, împreună cu bărbatul Kirei şi cu copiii, într-o mică excursie pe malul râului Rill Song. Kira îl întrebă dacă se văzuse cu Jerle Shannara, apoi nu mai pomeni de el. Orele se scurseră cu repeziciune, iar Tay mai-mai să şi uite orice altceva care l-ar fi adus acasă. Copiii se jucară cu el, în cele din urmă obosiră şi se aşezară pe malul râului, cu picioarele în apa rece, în timp ce el vorbea cu părinţii lor despre schimbările care se petreceau în lume. Cumnatul lui era pielar şi avea legături statornice cu negustori din alte seminţii. Nu mai trimitea lucrători în Northland, acum că naţiunile de pe acel meleag fuseseră subjugate şi unificate. Umblau zvonuri, spunea el, despre nişte creaturi sinistre, despre monştri înaripaţi şi spectre întunecate, despre lighioane în stare să devoreze fiinţe omeneşti şi elfi deopotrivă. Tay ascultă, clătină din cap şi le spuse că auzise şi el asemenea zvonuri. Se strădui să nu o privească pe Kira în ochi în vreme ce vorbea. Nu voia ca ea să-i vadă expresia ochilor.

Se întâlni şi cu prieteni vechi, unii din ei abia dacă atinseseră vârsta maturităţii când îi văzuse ultima oară. Câţiva îi fuseseră cândva apropiaţi. Dar o porniseră pe alte cărări ale vieţii şi se depărtaseră prea mult ca să mai poată avea acum ceva în comun. Se înstrăinaseră unii de alţii, nu înfăţişarea sau vocea li se schimbaseră, căci acestea îi erau tot bine cunoscute, îi schimbaseră hotărârile luate, care le modelaseră vieţile. Nu mai avea nimic comun cu ei, în afară de amintirile trecutului. Era ceva trist, dar deloc surprinzător.

Timpul slăbea puterea legămintelor şi şubrezea legăturile dintre oameni. Prieteniile se limitau la poveşti de odinioară şi la vagi promisiuni de viitor, dar niciuna îndeajuns de temeinică pentru a recupera ce se pierduse. Dar aşa face viaţa întotdeauna – te poartă pe cărări diferite până când, într-o bună zi, te trezeşti cu totul singur.

Chiar şi Arborlonul i se părea straniu, dar nu în felul în care se aşteptase. Privit din afară, părea la fel; un sat devenit oraş, animat de agitaţie şi speranţă, răspântie de drumuri pentru întreg Westlandul. Douăzeci de ani de permanentă dezvoltare făcuseră din el cel mai mare şi mai important oraş din jumătatea nordică a lumii cunoscute. Sfârşitul Primului Război al Seminţiilor schimbase definitiv rolul naţiunii elfilor în soarta celor patru tărâmuri şi, odată cu declinul Southlandului ca autoritate de prim rang, Arborlonul şi elfii deveniseră din ce în ce mai importanţi. Dar, deşi oraşul şi periferiile lui îi erau cunoscute lui Tay şi după îndelungata lui absenţă şi rarele vizite, nu putea scăpa de senzaţia că nu se mai simte acasă. Acest loc nu mai era căminul lui; nu mai era de aproape cincisprezece ani şi era prea târziu să schimbe ceva. Chiar dacă Paranorul era distrus şi druizii morţi, nu era sigur că ar putea reveni aici. Arborlonul făcea parte din

trecutul lui şi simţea într-un anume fel că depăşise această fază a vieţii. Era un străin aici, oricât se străduia să se convingă că nu e aşa, şi se simţea nelalocul lui încercând să se reintegreze.

Ce iute îţi scapă toate printre degete când nu eşti atent, cugetă el nu o dată în aceste prime câteva zile după întoarcere. Ce repede se schimbă viaţa!

În cea de-a patra zi, Jerle Shannara veni la el acasă în orele târzii ale după-amiezii, împreună cu Preia Starle. Tay încă nu o văzuse pe Preia de când venise, deşi se întrebase adesea ce mai face. Era de departe cea mai surprinzătoare femeie pe care o cunoscuse vreodată şi, dacă n-ar fi fost de când lumea îndrăgostită de Jerle, ci ar fi fost îndrăgostită de Tay el şi-ar fi putut schimba viaţa pentru ea. Era frumoasă, cu trăsături delicate, perfecte, cu păr de culoarea scorţişoarei şi ochi de aceeaşi culoare, cu piele aurie strălucind ca suprafaţa apei când cade pe ea lumina soarelui abia mijit la răsărit şi cu un trup ce se mişca şi se unduia cu graţia pisicii. Aşa era Preia la prima vedere, dar ce se vedea la suprafaţă era nimic faţă de ce era ea în fond. Preia era o adevărată luptătoare, la fel de iscusită ca Jerle, se antrenase ca cercetaş, era mai pricepută în această artă decât oricare altul cunoscut de Tay vreodată, era puternică şi constantă şi neabătută ca răsăritul de soare. Putea lua urma dihorului în mlaştină. Îţi expunea cu exactitate mărimea şi numărul caprelor unei întregi cirezi trecute printre stânci. Putea supravieţui în pustietăţi săptămâni de-a rândul cu nimic altceva decât ce găsea. O îngreţoşa gândul de a trăi asemenea celor mai multe dintre femeile elfe, renunţase la bucuria unui cămin, la tovărăşia unui bărbat şi la copii. Preia era departe de aşa ceva. Era destul de fericită cu viaţa pe care o ducea, aşa îi spusese lui Tay cândva. Iar restul va veni atunci când Jerle avea să fie pregătit. Până atunci, ea era dispusă să aştepte.

În ce-l priveşte, Jerle era împăcat cu această situaţie. Era cam nelămurit, socotea Tay în sinea lui, în legătură cu simţămintele care-l încercau faţă de ea. O îndrăgea în felul lui, dar Kira era cea pentru care nutrise prima şi cea mai puternică iubire şi nu o putea da uitării nici după atâţia ani. Preia înţelegea cu siguranţă asta – era prea deşteaptă să-i scape aşa ceva – dar nu spunea nimic. Tay se aştepta ca relaţia dintre ei să se fi schimbat de la ultima lui vizită, dar, pare-se, nu se schimbase nimic. În discuţiile lui cu Jerle nu pomenise o vorbuliţă despre ea. Preia încă stătea de veghe în afara porţilor acelei fortăreţe a libertăţii şi independenţei pe care Jerle Shannara şi-o înălţase împrejur şi aştepta răbdătoare să i se îngăduie intrarea.

Preia se apropie de Tay cu un zâmbet iar el îşi înălţă privirea de pe hărţile Westlandului, pe care le studia la o măsuţă, în grădina părinţilor. Se ridică în picioare s-o întâmpine, gâtul îi înţepeni la vederea ei şi se aplecă să primească îmbrăţişarea şi sărutul ei de bun

venit.
— Arăţi bine, Tay, declară ea în chip de salut, apoi se dădu un pas înapoi ca să-l privească mai bine, cu mâinile apăsându-i delicat braţul.
— Mai bine acum, când te văd pe tine, răspunse el, surprins de propria îndrăzneală.
Preia şi Jerle îl luară cu ei şi purceseră cu toţii spre Carolan, unde puteau vorbi în voie. Se aşezară la marginea Grădinii Vieţii, privind spre înălţimi, spre vârfurile copacilor de dincolo de Rill Song. Jerle alese o băncuţă rotundă care le îngăduia să se privească unul pe celălalt, fără a fi tulburaţi de trecători, nu spusese nimic de când venise după Tay, avea o căutătură distantă şi îngrijorată, şi abia acum îl privi pentru prima dată drept în faţă.
— Bremen a avut dreptate, zise el. Paranorul a căzut. Toţi druizii din cetate au murit. Dacă au scăpat cumva alţii în afara celor care au plecat cu tine înseamnă că se ascund pe undeva.
Tay îl privi cu ochii mari, iar povara veştii i se coborî încet pe umeri, apoi o privi pe Preia. Pe chipul ei nu se citea surpriza. Ştia deja.
— Pe Preia ai trimis-o în cercetare la Paranor, nu-i aşa? Întrebă el repede, dumirindu-se brusc de ce se află şi ea de faţă.
— Ai cunoscut vreodată cercetaş mai bun? Întrebă Jerle cu simplitate.
Şi avea dreptate. Tay îl rugase să trimită pe cineva de încredere şi în nimeni nu se putea avea mai multă încredere decât în Preia. Dar fusese o misiune plină de primejdii, de riscuri, iar el, Tay, ar fi ales pe altcineva pentru o asemenea cercetare. Or, tocmai în asta stătea diferenţa dintre sentimentele pe care le încercau cei doi fată de Preia, realiză el brusc. Dar asta nu făcea sentimentele lui mai nobile.
– Spune-i ce-ai văzut, o îndemnă Jerle cu voce calmă.
Preia Îl privi pe Tay cu ochii ei ca bronzul, blânzi şi liniştitori.
— Am traversat Streleheimul fără oprelişti. Am văzut ceva troli, dar nici urmă de mogâldanii sau de Purtătorul de Cranii pe care i-ai întâlnit tu. Am pătruns în munţii Dragon’s Teeth în zorii celei de-a doua zile şi m-am dus direct la cetate. Porţile erau deschise şi nu era nici urmă de viată înăuntru. Am intrat fără a întâlni vreo piedică. Toţi membrii Gărzii erau masacraţi, unii ucişi de arme, alţii de colţi şi gheare, de parcă fiare sălbatice i-ar fi atacat. Druizii zăceau cu toţii înăuntru, morţi. Unii fuseseră ucişi în luptă. Alţii au fost târâţi din Sala Sfatului în beciurile de sub cetate şi îngropaţi acolo de vii. Le-am desluşit urmele şi le-am aflat locul de veci.
Se opri, văzând oroarea şi amarul care se oglindeau în privirile lui Tay pe măsură ce-şi amintea de fiecare dintre cei pe care-i lăsase în urmă în cetate. O mână mică se încleştă peste a lui.
— Se vedeau şi semnele unei bătălii purtate pe scările care urcau direct de la porţile principale. Aceasta a avut loc mai târziu, la câteva

zile după cealaltă. Au fost ucise mai multe creaturi pe care nu le-am putut recunoaşte. A fost folosită magia. Toată casa scărilor era înnegrită de fum, ca şi când o flacără puternică ar fi ars-o pe de-a-ntregul, lăsând în urmă doar cenuşa celor morţi.

— Bremen? Întrebă Tay.

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu. Poate. Mâna ei îşi întări strânsoarea pe a lui.

Tay, îmi pare rău.

El dădu din cap.

— Ştiam asta de câteva zile, mă pregăteam s-o accept, dar tot mi-e greu să te aud rostind aceste cuvinte. Morţi cu toţii. Oameni cu care am muncit şi lângă care am trăit atâţia ani. Poate chiar şi Bremen. Mă face să simt în suflet un gol nesfârşit.

— Ei bine, asta-i situaţia, nu se mai poate face nimic acum.

Jerle era gata să meargă mai departe. Se ridică.

— Trebuie să vorbim imediat cu Consiliul. Mă voi duce la Ballindanoch şi voi stabili o întrevedere. S-ar putea să cam bodogăne din pricina grabei pe care i-o voi cere, dar găsesc eu o cale să-l fac să asculte. Între timp. Preia îţi va putea spune orice altceva vei dori să mai ştii. Fii tare, Tay! Noi vom câştiga în cele din urmă.

Plecă fără a privi în urmă, aflându-şi, ca întotdeauna, îmbărbătarea în acţiune. Tay îl urmări un timp cu privirea, apoi se întoarse către Preia.

— Tu ce mai faci?

— Bine. Îl privi întrebător: Ai rămas surprins aflând că eu am fost cea care s-a dus la Paranor?

— Da. A fost o reacţie nepotrivită din partea mea.

— Dar nostimă. Zâmbi: Mă bucur că eşti acasă, Tay. Mi-a fost dor de tine. Mi-a făcut întotdeauna plăcere să stăm de vorbă.

El îşi dezmorţi picioarele lungi şi privi dincolo de Carolan, unde se zărea o trupă a Gărzii de Noapte apropiindu-se de Grădină.

— Mă tem că în momentul de faţă nu sunt din cale afară de interesant. Nu prea mai ştiu ce să spun. M-am întors abia de patru zile şi deja mă bate gândul să plec. Mă simt dezrădăcinat.

— Ei da, ai fost plecat multă vreme. Pesemne totul ţi se pare acum straniu.

— Nu cred că mai aparţin acestui loc, Preia. Poate că nu mai pot aparţine niciunui loc acum că Paranorul nu mai există.

Ea râse domol.

— Cunosc sentimentul. Numai Jerle n-are niciodată asemenea îndoieli, pentru că nu-şi permite aşa ceva. El aparţine oricărui loc doreşte; se străduieşte să i se integreze. Eu nu pot.

Păstrară amândoi o clipă de tăcere. Tay căuta să nu privească în direcţia ei.

— Vei pleca spre soare-apune peste câteva zile, după ce regele îşi va da consimţământul să porneşti în căutarea Nestemate zise ea în cele din urmă. Poate atunci te vei simţi mai puţin stingher.

El zâmbi.

— Jerle ţi-a spus.

— Jerle îmi spune tot. Sunt tovarăşa lui de viaţa, chiar dacă el n-o recunoaşte.

— E un neghiob dacă n-o face.

Ea dădu din cap, cu gândul aiurea.

— Vin cu voi.

Acum el o privi în ochi.

— Nu.

Ea zâmbi, amuzată de fâstâceala lui.

— Nu poţi să-mi interzici, Tay. Nimeni nu poate. Nu permit eu una ca asta.

— Preia…

— E prea primejdios, e o călătorie prea grea, e prea într-un fel, prea în alt fel.

Ea oftă, dar nu părea un oftat înciudat.

— Le-am auzit pe toate, Tay – deşi niciodată de la cineva care ţine la mine atât de mult ca tine. Îl fixă cu privirea; Dar voi veni cu voi.

El clătină din cap cu admiraţie şi zâmbi fără voie

— Bineînţeles. Iar Jerle nu va avea nicio obiecţie, nu-i aşa?

Zâmbetul ei era fermecător, iar faţa îi strălucea de plăcere neprefăcută.

— Nu. El nu ştie încă, mă-nţelegi, dar când va afla, va înălţa din umeri, cum face întotdeauna, şi-mi va spune că sunt bine-venită. Se opri o clipă: El mă acceptă aşa cum sunt mai bine decât o faci tu. Mă tratează ca pe un egal. Înţelegi?

Tay se foi o clipă pe bancă, întrebându-se dacă într-adevăr înţelege.

— Cred că e foarte norocos să te aibă alături, zise el. Îşi drese vocea: Mai povesteşte-mi ce-ai văzut la Paranor, orice crezi tu că ar putea prezenta interes, orice socoteşti tu că ar trebui să ştiu.

Ea îşi strânse picioarele sub ea pe bancă, într-un gest prin care parcă ar fi vrut să se disocieze de cuvintele pe care avea să le rostească, şi îi povesti tot.

După ce Preia plecă, el rămase pe bancă o vreme şi se strădui să-şi readucă în minte chipurile druizilor pe care n-avea să le mai vadă vreodată. Ciudat lucru, amintirile legate de unii dintre ei începuseră deja să pălească. Aşa se întâmplă întotdeauna, bănuia el, chiar şi cu cei care contau cel mai mult pentru tine.

Se apropia de-acum amurgul, iar el se ridică şi o porni de-a lungul Carolanului, privind apusul de soare şi cerul care se colora în argintiu

şi auriu pe măsură ce lumina soarelui scăpăta. Aşteptă până când torţele prinseră a lumina străzile din spatele lui, apoi se întoarse şi o luă înapoi spre casa părintească. Se simţea înstrăinat, desprins de toate. Distrugerea Paranorului şi moartea druizilor îi tăiaseră parcă ancora şi-l lăsaseră plutind în derivă, Nu-i mai rămânea acum decât să ducă la bun sfârşit misiunea pe care i-o încredinţase Bremen, aceea de a căuta Nestemata Neagră – şi era hotărât să facă asta. Apoi avea să-şi ia viaţa de la capăt. Se întreba dacă era în stare să facă aşa ceva. Sau unde ar putea-o lua de la capăt.

Aproape ajunsese acasă, când un mesager al regelui se desprinse din umbră şi îl anunţă că trebuie să se prezinte de îndată la palat. Urgenta convocării era cât se poate de evidentă, aşa că Tay nu protestă. Părăsi cărarea care ducea spre casă şi-l urmă pe mesager înapoi spre Carolan şi spre palatul care-l adăpostea pe rege şi prea-numeroasa lui familie. Courtann Ballindarroch era al cincilea pe linia lui şi familia regală creştea în număr cu fiecare încoronare. Acum palatul îi adăpostea nu doar pe rege şi regină, dar şi pe cei cinci fii şi fiice împreună cu soţiile şi soţii lor, pe cei peste o duzină de nepoţi, precum şi nenumăraţi unchi, mătuşi şi veri. Între ei se afla şi Jerle Shannara, deşi el îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în baraca Gărzii Palatului, unde se simţea în mod clar mult mai în apele lui.

Palatul apăru privirilor, snop de lumini strălucitoare pe fundalul întunecat al Grădinii Vieţii. Dar pe când se apropiau de intrarea principală, mesagerul îl conduse mai spre stânga, pe o cărare care ducea la reşedinţa de vară, aflată la celălalt capăt al domeniului. Tay scrută cu privirea întunericul din jur în căutarea Gărzii Palatului, care făcea de veghe. Îi simţea şi, dacă ar fi vrut, putea descoperi cu ajutorul magiei câţi străjeri sunt, dar, de văzut, nu vedea nimic. În interiorul palatului, profilate pe ferestrele luminate, umbre umblau încoace şi-ncolo, ca nişte spectre fără chip. Mesagerul nu le acordă nici cea mai mică atenţie şi-l conduse mai departe de clădirea principală, către locul unde Ballindarroch decisese să-i primească. Tay era foarte mirat de graba acestui apel. Se petrecuse oare ceva neaşteptat? Avusese oare loc şi altă tragedie? Îşi dădu silinţa să nu facă prea multe speculaţii pe tema asta, ci să aştepte răspunsul.

Mesagerul îl conduse direct la poarta principală a reşedinţei de vară şi-l pofti înăuntru. Intră singur, trecu prin hol spre sala de mese şi-l găsi pe Jerle Shannara aşteptând.

Prietenul lui înălţă din umeri şi-şi ridică braţele a nedumerire.

— Nici eu nu ştiu mai multe decât tine. Am fost chemat, şi iată-mă.

— I-ai spus regelui ceea ce ştim?

— I-am că ai trebuinţă urgentă de o audienţă la înaltul Consiliu, că ai veşti. Nimic mai mult.

Se priviră unul pe altul, pierduţi în presupuneri. Apoi uşa din fată se

deschise şi Courtann Ballindarroch îşi făcu apariţia. Tay se întrebă pe unde ajunsese acolo – dacă venise din clădirea principală sau dacă ascultase la fereastră, din grădină. Courtann era imprevizibil. Ca înfăţişare, era un bărbat de talie mijlocie, cu un chip blajin, între două vârste, uşor adus de spate, cu părul uşor încărunţit la tâmple şi pe marginea bărbii, cu un snop de riduri adânci care începeau să se contureze pe faţă şi pe gât. Courtann avea o înfăţişare prin nimic ieşită din comun. Nu avea vocea oratorului sau atracţia liderului şi era întotdeauna gata să recunoască deschis că e nelămurit atunci când nu înţelegea ceva. Devenise rege aşa cum se obişnuieşte, ca întâiul născut al regelui dinainte, şi nici nu-şi dorea puterea, dar nici nu o evita. Ca suveran al elfilor, avea reputaţia că nu se avântă în acţiuni neaşteptate şi că nu are purtări scandaloase, dar şi că nu e amator de schimbări dramatice sau precipitate, încât era acceptat de poporul său cam ca un unchi favorit.

— Bun venit acasă, Tay, îl salută el.

Zâmbea, era relaxat şi nu părea câtuşi de puţin îngrijorat când veni spre tânărul druid şi-i strânse mâna.

— M-am gândit că poate ar fi mai bine să discutăm în particular despre veştile pe care le aduci, înainte de a le prezenta înaltului Consiliu. Îşi trecu mâna prin părul des: Prefer să menţin cât mai mic numărul surprizelor din viaţa mea. Şi, în cazul în care ai avea nevoie de un aliat, s-ar putea ca eu să fiu acela. Nu, nu te uita la prietenul tău de suflet – nu mi-a şoptit o vorbă. Şi chiar dacă mi-ar fi spus ceva, nu-l credeam. E prea neserios. Jerle se află aici numai pentru că ştiu că voi n-aţi avut niciodată secrete unul faţă de altul, aşa că nu prea are rost să vă pun sa începeţi asta acum.

Le făcu semn să-l urmeze.

— Hai să stăm aici, pe jilţurile astea cu perne. Spatele mă cam supără în ultima vreme. Aşa se întâmplă când se aţin tot timpul nepoţii prin preajmă. Şi să nu ne formalizăm din cale-afară. Ne putem spune pe numele mic. Ne cunoaştem de prea multă vreme ca să ne purtăm altfel.

Ce-i drept, aşa era, gândi Tay şi se aşeză în faţa regelui, alături de Jerle. Courtann Ballindarroch era mai vârstnic decât el cu peste douăzeci de ani, dar ei doi fuseseră o viaţă întreagă prieteni. Jerle trăise dintotdeauna la palat, iar Tay îşi petrecuse mare parte din viaţă acolo şi-l întâlnise foarte des pe Courtann. Când erau copii, Courtann îi lua cu el la pescuit şi la vânătoare. Evenimentele deosebite şi sărbătorile fuseseră adesea prilej de reuniuni la care participaseră şi ei. Tay fusese de faţă la încoronarea lui Courtann cu vreo treizeci de ani în urmă. Fiecare din ei ştia la ce se putea aştepta din partea celorlalţi doi.

— Mă tem că am cam intrat la bănuieli de la bun început când am

auzit că te-ai întors doar pentru o vizită, îl înştiinţă regele cu un oftat. Ai fost de când te ştiu prea activ ca s-o porneşti aşa, la o plimbare de plăcere. Sper că nu te-ai supărat. Se lăsă pe spetează: Ei, ce veşti ai pentru noi? Haide, să auzim totul.

— Sunt foarte multe de spus, răspunse Tay şi se aplecă uşor înainte pentru a-l privi în ochi: Bremen m-a trimis. A sosit la Paranor cu aproape două săptămâni în urmă şi a încercat să prevină Sfatul Druizilor că se află în primejdie. Fusese în Morthland şi i se adeverise existenţa Vrăjitorului Comandant. Aflase că acesta nu e altul decât druidul rebel Brona, care după sute de ani este încă viu, ţinut în viaţă de magia care-l pervertise. Brona este cel ce a găsit o cale de a-i unifica pe troli şi de a-i subjuga, spre a sluji în armata lui. Înainte de a veni la Paranor, Bremen a luat urma acelei oştiri care înainta spre miazăzi, către Eastland.

Se opri pentru a-şi alege cuvintele cu grijă:

— Sfatul Druizilor nu a dorit să asculte nimic. Athabasca l-a dat afară pe Bremen şi câţiva dintre noi am plecat împreuna cu el. Lui Caerid Lock i s-a propus şi lui să vină, dar a refuzat. A rămas în urmă, să-l apere pe Athabasca şi pe ceilalţi de primejdia în care nu credeau.

— Brav bărbat, declară regele. Foarte destoinic.

— Conduşi de Bremen, ne-am dus în valea Shale. Acolo, la Hadeshorn, Bremen a vorbit cu spiritele celor morţi. L-am urmărit tot timpul cu privirea. Iar spiritele i-au revelat mai multe lucruri. Unui dintre ele a fost că Paranorul şi druizii sunt sortiţi pieirii. Un altul a fost că Vrăjitorul Comandant va invada cele patru tărâmuri şi că pentru a-l nimici trebuie făurit un talisman. Un al treilea era despre locul în care se găseşte o Nestemată Neagră înzestrată cu magie, pe care Vrăjitorul Comandant o caută, dar pe care noi trebuie să o găsim înaintea lui. După ce spiritele celor morţi au dispărut, Bremen l-a trimis pe druidul Risca să-i prevină pe gnomi de primejdia care-i pândeşte. Pe mine m-a trimis să te înştiinţez. Mi s-a cerut să te conving să-ti duci armatele spre răsărit, peste ţinutul de la hotare, pentru a-ţi uni foiţele cu gnomii. Numai prin unirea armatelor noastre separate putem învinge oştile Vrăjitorului Comandant. În plus, m-a însărcinat să-ţi cer ajutorul pentru a porni o expediţie în căutarea Nestematei Negre.

Lui Ballindarroch îi pierise zâmbetul.

— Îmi spui toate astea verde-n fată, declară regele, fără a se obosi să-şi ascundă surprinderea: Mă aşteptam să abordezi mai subtil problema solicitării unui ajutor din partea mea.

Tay clătină din cap.

— Aşa aveam de gând. Şi aşa aş fi făcut dacă în clipa asta ne aflam înaintea înaltului Consiliu. Dar nu suntem în Sala de Consiliu. Suntem aici şi vorbim doar noi între noi. Suntem de faţă numai noi trei şi, aşa

cum chiar tu ai spus, ne cunoaştem destul de bine ca să nu ne prefacem.

— Există un motiv încă mai temeinic, interveni Jerle rapid: Povesteşte totul, Tay.

Tay îşi adună mâinile în poală, dar nu coborî privirea:

— Am amânat până acum să vorbesc cu tine pentru că am vrut să am confirmarea bănuielilor lui Bremen privind Paranorul şi druizii. L-am rugat pe Jerle să trimită pe cineva acolo să vadă ce s-a petrecut; să se convingă de adevăr. El mi-a îndeplinit rugămintea. A trimis-o pe Preia Starle. Ea s-a întors astăzi după-amiază şi a vorbit cu mine. Paranorul a căzut într-adevăr. Toţi druizii şi toţi cei care îi apărau au pierit. Caerid Lock e mort. Athabasca e mort. N-a mai rămas nimeni-nimeni, Courtann, îndeajuns de puternic pentru a-l înfrunta pe Brona.

Courtann Ballindarroch se holbă la el fără un cuvânt, apoi se ridică, merse până la fereastră, privi departe în noapte, veni îndărăt şi se aşeză la loc.

— Aceste veşti sunt supărătoare, zise el cu voce scăzută. Când mi-ai spus despre viziunea lui Bremen, am crezut că se va dovedi o păcăleală, un şiretlic, orice, dar nu adevărul. Toţi druizii morţi, spui tu? Atât de mulţi dintre ei din seminţia noastră? Dar ei sunt acolo dintotdeauna, de când există analele istoriei. Iar acum s-au prăpădit? Toţi? Parcă nu-mi vine a crede aşa ceva.

— Sunt, într-adevăr, morţi, declară Jerle, nevoind să-l lase pe rege să dezbată mai pe larg chestiunea: Acum trebuie să ne mişcăm rapid pentru ca acelaşi lucru să nu ni se întâmple şi nouă.

Regele elfilor îşi frecă barba, dus pe gânduri:

— Dar nu prea curând, Jerle. Stai să ne gândim o clipă. Dacă fac cum a cerut Bremen şi-mi mărşăluiesc armatele spre răsărit, Arborlonul şi Westlandul rămân vulnerabile. Ar fi o strategie nesăbuită. Cunosc istoria Primului Război al Seminţiilor îndeajuns de bine ca să-i evit erorile. Trebuie să acţionăm cu precauţie.

— Precauţie înseamnă şi întârziere, şi nu avem timp pentru aşa ceva, se răsti Jerle.

Regele îl fixă cu o privire de gheată:

— Nu mă zori, vere.

Tay nu putea risca o confruntare între cei doi în acest moment.

— Tu ce propui, Courtann? Interveni el imediat.

Regele îi aruncă o privire. Se ridică şi porni din nou spre fereastră, cu spatele spre ei. Jerle privi spre Tay, dar Tay nu-i întoarse privirea. Discuţia era acum între el şi rege. Aşteptă până când Courtann se întoarse şi se aşeză.

— Sunt convins că tot ceea ce mi-ai spus e adevărat, Tay, aşa că te rog să nu consideri că răspunsul meu ţi-ar contrazice spusele. Am multă încredere în cuvântul lui Bremen. Dacă el spune că Vrăjitorul

Comandant trăieşte şi că este druidul rebel Brona, atunci sigur aşa este. Dacă el spune că puterile magice ale pământului sunt silite să între în slujba forţelor răului, atunci acesta este adevărul. Dar eu am studiat temeinic istoria şi ştiu că Brona n-a fost niciodată prost şi nu trebuie să credem că va face exact ce ne aşteptăm noi să facă. El ştie negreşit că Bremen, dacă e încă în viaţă, va încerca să-l oprească. Are ochi şi urechi peste tot. S-ar putea să ştie ce avem noi de gând să facem chiar înainte ca noi s-o facem. Trebuie să cumpănim serios înainte de a acţiona.

Se lăsă un moment de tăcere în care interlocutorii cugetară la vorbele lui.

— Atunci, ce-ai de gând să faci? Întrebă Tay în cele din urmă.

Courtann îi dărui zâmbetul său părintesc:

— Mă voi duce împreună cu tine în faţa înaltului Consiliu şi îţi voi acorda, fireşte, sprijinul meu. Consiliul va trebui sa fie convins de necesitatea de a acţiona în baza veştilor pe care le aduci. S-ar putea să nu fie prea greu. Nimicirea Paranorului şi a druizilor va fi îndeajuns ca să-i convingă, eu aşa cred. Bănuiesc că cererea ta de a porni în căutarea Nestematei Negre va fi aprobată pe loc. Nu văd niciun motiv pentru a întârzia o acţiune în acest sens. Fireşte, umbra ta, vărul meu, va insista să plece cu tine şi, după cum poţi bănui, aş prefera ca el să fie cel care va face asta.

Se ridică, iar ei se ridicară la rândul lor.

— În ceea ce priveşte cealaltă solicitare, aceea de a trimite armatele noastre în ajutorul gnomilor, trebuie să examinez chestiunea. Voi trimite cercetaşi să vedem ce se poate afla în legătură cu prezenţa Vrăjitorului Comandant în cele patru tărâmuri. După ce se vor întoarce şi vor prezenta situaţia şi după ce voi chibzui temeinic la toate aspectele şi după ce înaltul Consiliu îşi va face timp de dezbatere, se va lua o decizie.

Se opri şi aşteptă răspunsul lui Tay.

— Îţi sunt recunoscător, regele meu, răspunse Tay imediat.

Sincer vorbind, era mai mult chiar decât se aşteptase.

— Atunci, dovedeşte-o şi fă o prezentare convingătoare în Consiliu.

Regele puse o mână pe umărul lui Tay:

— Ne aşteaptă chiar acum în Sala de Consiliu. Vor să fie convinşi că au renunţat la timpul pe care urmau să-l petreacă împreună cu familiile lor în această seară pentru o cauză importantă. Aruncă o privire în direcţia lui Jerle: Vere, poţi să vii cu noi dacă crezi că poţi să-ţi ţii limba-n frâu. Vocea ta este respectată în chestiuni de acest fel şi s-ar putea să avem nevoie de opinia ta. De acord?

Jerle dădu din cap, în semn că era într-un gând cu regele. Ieşiră din reşedinţa de vară şi se îndreptară, în întunericul nopţii, spre Sala de Consiliu. Membri ai Gărzii Palatului îşi făcură fără veste apariţia în faţa

şi în spatele lor, ca nişte umbre întunecate profilate pe fundalul luminii îndepărtate a torţelor din palat. Regele nu păru a-i observa, îngâna încetişor un cântecel, cu privirea vag fascinată îndreptată spre stele. Tay era surprins, dar şi mulţumit că regele acţionase atât de prompt. Respiră adânc aerul nopţii şi simţi parfumul de iasomie şi liliac, apoi se concentra, asupra celor ce le avea de făcut în continuare. Îşi făcea deja planul călătoriei spre apus, gândindu-se la ce vor lua cu ei, ce rute vor alege, cum urmau să procedeze. Câţi e bine sa-i însoţească? O duzină va fi de-ajuns. Cât să fie în siguranţă, dar nu prea mulţi, ca să nu atragă atenţia. Îl simţea pe Jerle lângă el, o prezenţă masivă, impasibilă, pierdut în propriile reflecţii. Îi făcea plăcere să-l ştie alături, prieten statornic şi de nădejde. Îi amintea de timpurile de odinioară, pe când erau copii. Existase întotdeauna o aventură de trăit, o nouă cauză de îmbrăţişat, o nouă problemă de rezolvat. Îi lipsise acest lucru. Se bucura să simtă din nou toate astea. Pentru prima dată de când revenise, se simţea acasă.

Vorbi în seara aceea în faţa înaltului Consiliu cu o putere de convingere şi o patimă peste propriile aşteptări. Obţinu tot ceea ce-i ceruse Bremen. De fapt, Bremen însuşi, măcar că nu era de faţă, fu cel care convinsese. Bătrânul era preţuit şi respectat în Arborlon şi-şi câştigase mulţi prieteni în timpul petrecut acolo, pe când lucrase pentru recuperarea istoriei şi magiei elfilor. Dacă el era cel care apela la ajutorul elfilor, mai cu seamă ţinând cont de nimicirea Paranorului şi a druizilor, Consiliul avea să i-l acorde cu siguranţă. Fu obţinut consimţământul privind expediţia în căutarea Nestematei Negre. Urma să fie alcătuit un pâlc sub comanda lui Tay Trefenwyd şi a lui Jerle Shannara. Membrii Consiliului făgăduiră să delibereze neîntârziat în legătură cu ajutorul ce urma a fi trimis gnomilor. Susţinerea fu puternică şi entuziastă; mai viguroasă chiar decât anticipase însuşi Courtann Ballindarroch. Regele, văzând efectul produs de cuvintele lui Tay asupra Consiliului, adăugă încurajarea lui personală, având grijă să menţioneze că mai erau probleme de rezolvat înainte de a se putea trimite ajutor gnomilor.

Trecuse de miezul nopţii când înaltul Consiliu îşi încheie lucrările. Tay mai întârzie o clipă dincolo de uşile sălii de Consiliu, strângându-şi mâinile cu Jerle Shannara, în semn de felicitări mute. Regele trecu pe lângă ei, le adresă un zâmbet fugar şi dispăru. Deasupra lor cerul era împânzit de stele, în jur aerul era înmiresmat şi blând. Succesul îi îmbătase. Totul mersese pe voia lui Tay şi el îşi dori dintr-odată să-i poată trimite vorbă lui Bremen. Jerle vorbea fără-ncetare, îmbujorat şi surescitat, în aşteptarea călătoriei spre soare-apune, spre o nouă aventură, o evadare din rutina plicticoasă a traiului la palatul din Arborlon.

În clipa aceea de elan înaripat, li se părea amândurora că totul era

pe calea cea bună şi că nimic nu putea da greş.

X

După ce toţi ceilalţi plecară şi rămaseră doar ei doi, Tay şi Jerle o porniră împreună de la Sala de Consiliu către palat. Nu se grăbeau, copleşiţi încă de euforia succesului avut în faţa înaltului Consiliu, deloc doritori să meargă la culcare atât de devreme. Noaptea era liniştită, oraşul în jurul lor paşnic, şi lumea întreagă părea un loc hărăzit doar viselor şi tihnei. Torţe sclipeau la uşi şi la răscruci, luciri vii pe fundalul umbrelor, tot mai adânci pe măsură ce luna cobora spre miazăzi, dincolo de linia orizontului. Clădirile se iveau din neguri ca nişte uriaşe fiare sălbatice încolăcite şi adormite. Copacii creşteau până la marginea drumului şi înconjurau căminele elfilor ca nişte paznici adunaţi umăr la umăr, neclintiţi în întuneric. Iar acestea toate îi dădeau lui Tay, care privea în jur spre spaţiile descoperite şi spre umbre, un ciudat sentiment de pace, ca şi când se simţea vegheat şi apărat. Jerle vorbea mai departe, trecând rapid de la un subiect la altul, făcea planul evenimentelor pe care le anticipa, gesticula şi râdea zgomotos. Tay îl lăsă să turuie într-o stare de veghe liniştită, îndeajuns ca sa-l poată asculta, dar cu gândurile rătăcind în voie la cursul vieţii lui până în ziua de azi şi la felul în care ar putea redobândi tot ce lăsase cândva în urmă.

— Vom avea nevoie de cai ca să traversam Sarandanonul, gândea Jerle cu voce tare. Dar am putea ajunge mai repede prin pădure până jos, în vale, şi mai târziu, când vom străbate munţii Breakline, dacă mergem pe jos. O să facem bagaje diferite, în funcţie de bucata de drum pe care o vom avea de străbătut, ca să ducem cu noi numai proviziile trebuitoare.

Tay dădea din cap, fără a răspunde. Nici nu era nevoie.

— Vom fi cel puţin o duzină de oameni, dar poate două duzini ar fi mai bine. Dacă va fi să luptăm, n-ar fi bine să fim mai puţini la număr. Prietenul lui râse: Nici nu ştiu de ce-mi fac griji. Nu prea văd cine-ar îndrăzni să se ia de noi doi!

Tay înălţă din umeri, cu privirea înainte, către locul în care începeau să se vadă printre copaci luminile palatului.

— Trag nădejde că nici n-o să aflăm.

— Ei da, vom fi cu băgare de seamă, poti fi sigur de asta. Vom pleca în linişte, ne vom ţine la adăpostul pădurii şi vom ocoli cu fereală locurile primejdioase. Dar…

Se opri şi-l făcu pe Tay să se întoarcă spre el:

— Să nu-ti faci iluzii – Vrăjitorul Comandant şi creaturile lui ne vor vâna. Chiar dacă Bremen n-a scăpat cu viată din cetatea druizilor,

duşmanii ştiu că vreo câţiva din grupul lui mai trăiesc. E foarte posibil să bănuiască şi că Bremen a pătruns pe domeniul lui, în Northland. Şi ştie cu siguranţa că vom porni în căutarea Nestematei Negre.

Tay cugetă un moment:

— Trebuie să te aştepţi la ce e mai rău. În acest fel nu poti fi surprins. Just?

Jerte Shannara dădu din cap, devenit dintr-odată solemn:

— Just.

Îşi continuară drumul pe cărare.

— Nu mi-e somn, se plânse bărbatul cel solid. Se opri din nou: Unde putem bea o cană de bere? Numai o cană, să sărbătorim.

Tay înălţă din umeri:

— La palat?

— Nu la palat! Urăsc palatul! Atâţia părinţi şi copii care mişună în tot locul o mulţime de familii îngrămădite toate la un loc. Nu, nu acolo. La tine acasă?

— Părinţii mei dorm deja. Şi-apoi, mă simt la fel de străin acolo pe cât te simţi tu la palat. Ce-ai zice de baraca Gărzii Palatului?

Faţa lui Jerle se lumină.

— S-a făcut! O cană sau două, apoi la culcare. Avem multe de discutat, Tay.

Îşi continuară drumul, privind din mers luminile palatului. Catul de jos era cufundat în linişte, terenul dimprejur întunecat. Nu se simţea niciun semn de viaţă, într-una din încăperile de la etaj se vedea o lumină după perdea, pesemne o lumânare aprinsă în camera unui copil, ca o promisiune a zilei de mâine.

De undeva din depărtare, o pasăre de noapte sfâşie tăcerea cu ţipete ascuţite care-şi trimiseră ecoul, înainte de a dispărea la loc în noapte.

Jerle încetini pasul, apoi se opri în loc şi-l înfrâna şi pe Tay. Ţinti cu ochi măriţi palatul.

— Ce s-a-ntâmplat? Întrebă Tay după un moment de linişte.

— Nu văd niciun străjer.

Tay privi, la rândul lui:

— Unde să-i vezi? Părerea mea e că nici n-ar trebui văzuţi.

Jerle clătină din cap:

— Tu nu. Dar eu ar trebui să-i văd.

Tay privi şi el cu atenţie, dar nu zări nimic pe fundalul întunecat al clădirilor sau pe terenul împădurit, nimic care să aducă măcar vag a prezentă umană. Căută semne de viaţă şi nu găsi nimic. Vânătorii elfi erau instruiţi să se confunde cu mediul. Garda Palatului era încă mai pricepută în arta asta. Dar şi el ar fi trebuit să-i poată detecta la fel de bine ca Jerle.

Atunci îşi folosi magia, un firicel subţire care străbătu întreg palatul

de la un capăt la altul, în stare să perceapă orice semn de viaţă. Şi percepu deodată mişcare iute, furişată, nefirească.

— Ceva e în neregulă, zise el imediat.

Jerle Shannara se năpusti fără un cuvânt drept spre intrarea în palat, iuţind pasul pe măsură ce se apropia. Tay o porni împreună cu el, cu groaza crescându-i în suflet. Se chinui să-i dea un nume, să-i afle sursa, dar aceasta îi scăpa printre degete, alunecoasă şi sfidătoare. Tay cercetă umbrele dimprejur şi-şi dădu seama că totul devenise dintr-odată întunecat şi încărcat de mister. Mâinile lui pipăiră aerul, iar magia druidă porni din vârful degetelor lui într-o vastă reţea. Simţi cum aceasta prinde în ea ceva care se suci, se zvârcoli, apoi fugi.

— Mogâldani! Exclamă el.

Jerle o rupse la fugă, duse mâna la şold şi smulse de acolo sabia scurtă, iar lama ei luci slab în întuneric pe când se ivea din teacă. Jerle Shannara nu umbla niciodată neînarmat. Tay o porni şi el mai repede pentru a ţine pasul cu Jerle. Niciunul nu scoase o vorbă, alergau doar umăr la umăr către porţile principale, aruncând priviri încordate în stânga şi-n dreapta, pregătiţi pentru orice.

Porţile erau larg deschise. Nu răzbătea nicio lumină dinăuntru. De pe drum fusese imposibil să-şi dea seama de asta. Jerle nu încetini. Se năpusti pe uşă ghemuit cu sabia pregătită. Tay îl urmă.

Holul se întindea înaintea lor ca grota unei peşteri. În tot locul, cadavre zăcând grămadă ca nişte saci cu haine vechi, îmbibate de sânge, nemişcate. Vânători elfi, ucişi toţi până la unul, dar şi o mulţime de mogâldani. Podeaua era alunecoasă din pricina sângelui. Jerle îi făcu semn lui Tay să o apuce într-o parte, în vreme ce el pornea în cealaltă şi amândoi făcură înconjurul ambelor laturi ale holului, către odăile principale. Acestea erau cufundate în tăcere şi lipsite de viaţă. Cei doi prieteni reveniră în hol şi o porniră rapid spre scările care duceau la catul de sus. Jerle nu scoase un cuvânt nici acum. Nu-l întrebă pe Tay dacă voia o armă. Nu încercă să-i spună ce are de făcut. Nici nu era nevoie. Tay era druid şi ştia.

Urcară scările ca nişte fantome, cu urechile ciulite să prindă vreun sunet care să trădeze ceva. Nu se auzea nimic. Ajunseră la etaj şi scrutară coridorul întunecat. Aici zăceau soldaţi ai Gărzii. Tay era uluit. Nu se auzise nici cel mai mic strigăt! Cum au putut aceşti bărbaţi, vânători elfi atât de bine instruiţi, să moară fără să dea alarma?

Coridorul se bifurca şi şerpuia în beznă către aripile palatului unde se aflau dormitoarele familiei regale. Jerle aruncă o privire în direcţia lui Tay, cu o sclipire hotărâtă şi dură în ochi, după care-i făcu semn s-o ia la dreapta, în vreme ce el apucă spre stânga. Tay privi în urma prietenului, ghemuit ca o pumă în întunericul straniu, apoi zori în

direcţia indicată.
Merse înainte, cu pumnii strânşi, cu magia invocată adunată în palme ca o zvâcnire puternică, dornică de libertate. Teama se amesteca în inima lui cu oroarea. Îi parveneau deja sunete, voci slabe, hohote de plâns şi ţipete înăbuşite, care se stingeau aproape la fel de repede precum se năşteau, iar el se năpusti orbeşte în direcţia de unde se auzeau. Când dădu coiful spre aripa din spate, zări umbre mişcându-se pe coridor înaintea lui. Lame de sabie sclipiră malefic şi siluete strâmbe îl atacară. Gândurile îl părăsiră pe Tay şi el reacţiona pur şi simplu. Mâna dreaptă se ridică şi se descleştă, iar magia explodă drept în faţa atacatorilor, îi ridică de la podea şi-i izbi de pereţi atât de amarnic, încât le auzi oasele pârâind. Trecu drept printre ei ca şi când aceia nici n-ar fi fost acolo, goni pe lângă încăperi ale căror locatari zăceau morţi – mame, taţi şi copii deopotrivă – spre încăperile cu uşile închise, unde mai exista încă speranţă.
Un nou val de atacatori năvăli asupra lui, iar aceştia îl împinseră şi-l doborâră la pământ. Arme se ridicau şi se prăvăleau asupra lui cu încrâncenare, cu lamele lor ascuţite şi aducătoare de moarte. Dar el era druid, sistemul lui de apărare era bine pus la punct. Lamele lunecară neputincioase peste el ca peste o armură, şi mâinile i se încleştară pe trupurile sârmoase, pe care le azvârli cât colo. Era oricum un bărbat puternic, dar, cu adaosul dat de magie, mogâldanii nu aveau nicio şansă. Se ridică aproape instantaneu în picioare şi trimise foc druid într-un arc mortal, care-i despică pur şi simplu în două pe cei care încă se mai aflau în jurul lui. Se auziră noi ţipete, şi el goni mai departe, realizând îngrozit ce se petrece. Un atac, o lovitură mortală împotriva familiei regale a elfilor. Înţelese imediat că e vorba de aceeaşi gloată de vânători mogâldani pe care o întâlnise şi o depăşise în câmpie, dincolo de Streleheim, şi că nu fusese vorba nici de cercetaşi, nici de jefuitori, ci de asasini, şi că pe undeva prin apropiere trebuia să se afle şi Purtătorul de Cranii care-i conducea.
Trecu din odaie în odaie, toate pline de membrii căsăpiţi ai familiei Ballindarroch, mari şi mici, ucişi în somn sau de cum se treziseră. Odată trecuţi de Garda Palatului, nimic nu-i mai putuse stăvili pe mogâldani în săvârşirea misiunii lor ucigaşe. Tay spumega de furie. Se folosise magie în toată istoria asta. Altfel asasinii n-ar fi putut intra fără să se dea alarma. Clocotea de mânie nestăpânită. Intră într-o altă odaie şi dădu peste nişte mogâldani care tocmai ucideau un bărbat şi o femeie ţintuiţi de peretele dormitorului. Tay proiectă magia drept în atacatori şi-i arse de vii. Ţipete răsunau acum, după ce intrase în acţiune, iar alarma pe care şi-o dorise se porni, în sfârşit, dar nu din această aripă, ci din cealaltă, unde Jerle Shannara lupta la rândul lui pe viaţă şi pe moarte.
Îi lăsă pe bărbat şi pe femeie proptiţi în continuare de perete şi

porni mai departe, fără a-i putea ajuta. Mai rămăseseră doar câteva încăperi. Una dintre ele, realiză el brusc cu disperare, era aceea în care dormea Courtann Ballindarroch.

Se îndreptă imediat într-acolo, dar fără speranţa că ar mai putea ajunge la timp pentru a salva pe cineva. Trecu pe lângă o uşă închisă în stânga şi pe lângă o alta, deschisă, în dreapta. În uşa deschisă se iviră doi mogâldani, cu armele însângerate ridicate, cu ochii galbeni sclipind şi cu vădită surpriză ivită pe chipurile viclene. Tay făcu un simplu gest în direcţia lor, şi ei dispărură într-o explozie de foc, morţi înainte de a se dumiri ce li se-ntâmplă. Tay simţea cum puterile îi slăbesc din cauza folosirii magiei vreme prea îndelungată. Nu mai fusese supus unor asemenea încercări şi trebuia să fie cu băgare de seamă. Bremen îl prevenise în repetate rânduri că magia nu poate fi folosită la nesfârşit. Trebuia să păstreze ce mai avea pentru momentul în care îi va fi cu adevărat necesară.

Văzu acum că uşa către dormitorul regelui era şi ea deschisă, crăpată puţin acolo unde fusese forţată.

Tay nu ezită. Se năpusti spre uşă, o trânti de perete şi năvăli în odaie. Nu era nicio lumină înăuntru, dar ferestrele mari de pe celălalt perete lăsau să pătrundă lumina palidă a făcliilor de pe drumul de dedesubt. Pe fundalul perdelelor şi ai draperiilor se profilau, ridicate, umbre distorsionate şi groteşti. Courtann Ballindarroch fusese zdrobit de un perete lateral. Trupul lui se întrezărea în lumina slabă, cu faţa şi pieptul pline de sânge, cu un braţ răsucit cumplit într-o parte, cu ochii deschişi şi clipind foarte des. Purtătorul de Cranii, în pelerina lui cu glugă, cu aripile-i pieloase, stătea aplecat câţiva paşi mai încolo. Tocmai o înhăţase pe regină şi o săltase de pe cuverturile sfâşiate ale patului. Trupul îi era zdrobit şi lipsit de viaţă, ochii deschişi priveau în gol. Creatura o zvârli cât colo la intrarea lui Tay, cu o mişcare nepăsătoare, apoi se întoarse în loc cu un şuier provocator, pentru a-l înfrunta pe druid. Mogâldanii îl atacară în acelaşi timp, dar Tay îi dădu de pământ ca pe nişte şoricei şi-şi concentră întreaga forţă spre conducătorul lor. Purtătorul de Cranii fu luat prin surprindere, îşi închipuise pesemne că are de-a face tot cu un soldat al Gărzii, cu o nouă victimă lipsită de apărare. Magia lui Tay explodă în monstru într-o vâlvătaie care-i pârjoli aceluia jumătate din faţă. Dihania răcni de furie şi de durere, îşi zgârie zadarnic faţa cu ghearele, apoi se aruncă asupra lui Tay. Viteza atacului fu absolut imprevizibilă, acum Tay era cel surprins. Purtătorul de Cranii îl izbi înainte ca el să se poată apăra, îl azvârli cât colo şi zbură în goană pe uşă.

Tay se ridică anevoie în picioare, ezită doar preţ de o clipă privind în direcţia lui Courtann Ballindarroch, apoi se lansă în urmărirea monstrului.

Goni pe coridorul cufundat în întuneric, trecu printre cadavre, pe

duşumelele alunecoase, îmbibate de sângele lor, cu simţurile încordate pentru a percepe prezenţa altor atacatori. În faţa lui, Purtătorul de Cranii părea o umbră difuză care se furişa prin obscuritatea macabră. De afară se auzeau strigăte însoţite de tropăit de cizme şi încleştare de arme, căci Garda Palatului se dispersa acum pe teren, sosită din barăci ca răspuns la semnalul de alarmă. Tay îşi simţea pulsul bătându-i în urechi în vreme ce alerga. Îşi lepădă cât colo pelerina ca să se poată mişca mai în voie. La cotitură, Purtătorul de Cranii viră instinctiv spre aripa cealaltă, pentru a evita grupul de vânători elfi care grăbeau în sus pe scări. Tay strigă spre compatrioţii lui în timp ce-i depăşea din goana, cerându-le ajutorul

Îl strigă, de asemenea, pe Jerle Shannara.

Purtătorul de Cranii aruncă o privire îndărăt, cu trăsăturile feţei desfigurate, aducând cu o masă de carne crudă, roşie, în lumina tremurătoare a torţelor. Tay îi aruncă o provocare pe un ton batjocoritor, şi vocea lui căpătase o extraordinară violenţă din cauza mâniei şi a dispreţului. Dar vânătorul înaripat nu-şi încetini goana, coti acum spre nişte scări mai înguste, care duceau spre acoperiş. Monstrul era mai rapid decât Tay şi se îndepărta tot mai mult. Tay blestemă furios.

Apoi, ca din neant, răsărită din întunericul sinistru, în capătul celălalt al coridorului apăru o siluetă, o formă zveltă, suplă ca un tigru, care-şi croi cu uşurinţă drum printre cadavre şi se avântă pe scări în sus în urmărirea Purtătorului de Cranii.

Era Jerle.

Tay se năpusti înainte, dându-şi toată silinţa să alerge mai repede, gâfâind greu şi chinuit. Ajunse la scări cu doar câteva clipe după prietenul său şi începu să urce treptele. Se împiedică şi căzu în întunericul de smoală, dar se ridică iarăşi, îndărătnic, şi goni mai departe.

Pe platforma îngustă de sub acoperiş îl găsi pe Jerle încleştat în luptă cu Purtătorul de Cranii. În mod normal, lupta ar fi fost inegală, căci vânătorul înaripat era mult mai puternic decât viteazul elf, dar Jerle Shannara părea posedat. Se arunca asupra duşmanului de parcă nici că-i păsa dacă va trăi sau va muri, atâta vreme cât nici ucigaşul nu va scăpa cu viaţa. Se atacau rând pe rând acolo, pe platformă, se izbeau de balustrade, se răsuceau şi se întorceau din întuneric spre lumină şi înapoi. Jerle înlănţuise cu braţele aripile fiarei, pentru ca aceasta să nu-şi poată lua zborul. Monstrul încerca să-l atace pe elf cu ghearele, dar Jerle se afla în spatele lui şi nu fu rănit.

Tay îşi strigă prietenul şi alergă în ajutoru-i. Împinse magia până spre vârful degetelor şi o invocă aşa cum îl învăţase Bremen, unind puterea trupului lui cu elementele lumii care-l creaseră, dobândind o înteţire a focului vieţii. Purtătorul de Cranii îi observă apropierea şi se

smulse de lângă Jerle, pe care-l aşeză între ei, încât druidul să nu-şi poată folosi magia. Dedesubt, vânătorii elfi priviră în sus şi-i văzură pentru prima oară pe cei ce luptau acolo, recunoscându-l pe Jerle. Săgeţi fură potrivite în arcuri lungi, corzile încordate şi pregătite de atac.

Fiara se smulse apoi definitiv din strânsoarea lui Jerle, sări de pe balustradă şi se înălţă în zbor. Preţ de o clipă, silueta uriaşă, întunecată, de coşmar, se desluşi clar în lumină, sălbăticiune hăituită în căutarea unui ascunziş. Tay îl izbi din toate puterile cu foc druid. De dedesubt, corzile arcurilor lungi zbârnâiră şi zeci de săgeţi se înfipseră în trupul creaturii. Purtătorul de Cranii pendulă, se răsuci şi se chinui să zboare mai departe, slobozi foc şi fum ca nişte cozi de zmeu, cu zeci de săgeţi înfipte în el. Un al doilea rând de săgeţi pornite din arcuri zbură spre el. Acum una din aripile monstrului se prăvăli neputincioasă şi el se avântă înainte, într-un ultim efort, spre vârfurile unui pâlc de arbori. Dar puterea i se sfârşise, iar trupul nu mai răspundea la imbolduri. Căzu cu bufnet la pământ, şi soldaţii Gărzii năvăliră asupra lui.

Chiar şi aşa, dură mult până să moară.

Cercetarea minuţioasă a locului dimprejur şi a pădurii nu descoperi niciun alt membru al şlehtei de asasini. Părea să fi fost ucişi toţi până la unul. Poate la asta se şi aşteptaseră. Veniseră de bună seamă la Arborlon ştiind că vor muri. Ce mai conta asta acum. Conta doar că repurtaseră un succes deplin în misiunea lor. Masacraseră familia Ballindarroch. Bărbaţi, femei şi copii, toţi membrii clanului Ballindarroch muriseră în somn, unii nici nu apucaseră să se trezească, alţii se deşteptaseră doar cât să-şi dea seama ce se petrece înainte ca vieţile să le fie curmate. Amploarea dezastrului era şocantă. Courtann Ballindarroch trăia încă, dar viaţa abia mai pâlpâia într-însul. Vindecătorii se agitaseră toată noaptea îngrijindu-l, dar, deşi făcuseră tot ce le stătea în puteri pentru a-l salva, speranţele erau slabe. Un singur fiu al regelui mai era în viaţă, mezinul Alyten, care plecase la vânătoare spre apus împreună cu nişte prieteni şi astfel, din întâmplare, nu împărtăşise soarta celorlalţi membri ai familiei sale. Doi nepoţi nevârstnici supravieţuiseră de asemenea, dormeau în odaia pe lângă care Tay trecuse în goană spre cea a regelui, salvaţi pentru că mogâldanii asasini încă nu ajunseseră şi la ei. Cât durase atacul, nici măcar nu se treziseră din somn. Cel mai mare avea patru ani, cel mai mic nici doi.

Câteva ore mai târziu, întreg oraşul se transformase în tabără militară. Vânători elfi fură trimişi în toate cartierele să stea de veghe. Străjeri se împrăştiară pe toate cărările şi drumurile, la fel şi în valea Rhenn, să stea de gardă. Locuitorii oraşului fură treziţi din somn şi preveniţi să se pregătească de un mare asalt, nimeni nu ştia ce urma

să se mai întâmple, toţi erau uluiţi şi îngroziţi de asasinarea familiei regale în propriile dormitoare. Orice părea posibil acum şi erau cu toţii hotărâţi să fie pregătiţi pentru orice grozăvie se putea abate asupra lor.

În cursul nopţii, vremea se schimbă, temperatura scăzu, cerul se acoperi de nori, iar aerul deveni greu şi stătut. Curând, o burniţă măruntă încărcă văzduhul cu o pâclă deasă şi-i dădu un aer melancolic.

Fay şi Jerle Shannara şedeau pe o băncuţă dintr-o firidă a palatului, lângă intrare, şi priveau ploaia de afară. Cadavrele fuseseră îndepărtate. Toate încăperile fuseseră scotocite deja în două rânduri în căutarea unor eventuali asasini care ar fi încercat să se ascundă. Sângele închegat de pe podele fusese spălat, iar dormitoarele în care avusese loc masacrul fuseseră curăţate şi toată rufăria înlăturată. Totul se făcuse cât încă era întuneric afară, până să se crape de ziuă ca o încercare de a masca cele petrecute, de a ascunde oroarea. Acum palatul era gol. Chiar şi cei doi nepoţi ai lui Courtann Ballindarroch fuseseră duşi în alte case până se putea decide ce era mai bine de făcut în legătură cu ei.

— Ştii de ce s-au întâmplat toate astea, nu-i aşa? Îl întrebă Jerle pe Tay pe nepusă-masă, punând capăt unei tăceri care dura de ceva vreme.

Tay îi aruncă o privire:

— Asasinatele?

Jerle dădu din cap.

— Pentru a ne încurca iţele. Pentru a ne zdruncina echilibrul. Pentru a împiedica mobilizarea armatei. Vocea lui părea obosită: Pe scurt, pentru a ne dejuca planul de a le trimite ajutor gnomilor. Courtann Ballindarroch fiind mort, elfii nu vor face nimic până ce nu va fi ales un nou rege. Vrăjitorul Comandant ştie acest lucru. De aceea şi-a trimis asasinii la Arborlon cu poruncă să ucidă toată suflarea. Pe când vom reuşi noi să ne adunăm îndeajuns cât să luăm măcar o decizie de viitor, va fi prea târziu pentru gnomi. Eastlandul va fi căzut deja.

Tay respiră adânc:

— Nu putem îngădui una ca asta.

Jerle pufni arţăgos:

— N-o putem împiedicai Totul s-a isprăvit de-acum! Făcu un gest obosit cu mâna: Courtann Ballindarroch e norocos dacă mai trăieşte măcar o zi. Ai văzut şi tu ce i-au făcut. Nu e un bărbat puternic, Tay. Mă şi mir că mai e în viată.

Jerle se sprijini din nou de perete, cu picioarele adunate în fată, şi în poziţia asta aducea cumva cu un băieţaş silit să stea acasă împotriva voinţei lui. Avea veşmintele zdrenţuite, nu se schimbase după luptă. O tăietură urâtă îi cresta obrazul stâng. O spălase şi uitase definitiv de

ea. Arăta lamentabil.

Tay, îşi cerceta din priviri propria persoana. Nici el nu arăta mai acătării. Aveau nevoie amândoi de o baie şi de odihna.

— Ce altceva crezi că va mai face ca să ne oprească? întrebă Jerle cu voce domoală.

Tay clătină din cap:

— Nimic aici. Ce altceva ar mai fi de făcut? Dar îi va urmări pe Risca şi pe Bremen, bănuiesc. Poate a şi făcut-o.

Privi ploaia de afară, ascultând darabana ei monotonă în geam:

— Aş vrea să-i pot preveni. Aş vrea să ştiu unde e Bremen.

Se gândi cât de cumplit era răul săvârşit elfilor – familia regală nimicită, sentimentul că sunt în siguranţă distrus, pacea lăuntrică năruită. Pierduseră foarte mult şi nu era câtuşi de puţin sigur că se mai putea recupera ceva din toate astea. Jerle avea dreptate. Câtă vreme regele nu se va înzdrăveni sau nu va fi mort şi înlocuit, înaltul Consiliu nu avea să vină cu nimic în ajutorul gnomilor. Nimeni nu va fi dispus să-şi asume o asemenea răspundere. Nici nu era prea limpede dacă o putea face cineva. Era posibil ca Alyten s-o facă în locul tatălui său, dar era puţin probabil. El nu era un lider puternic ca actualul rege, era doar un tânăr imprudent şi impulsiv, căruia nu i se încredinţase în viaţa lui vreo responsabilitate. Oficiase în principal ca ajutor al tatălui său şi făcuse ce i se spusese. Nu era un conducător experimentat. Urma să fie rege la moartea lui Courtann, dar înaltul Consiliu nu avea să se grăbească să-i sprijine deciziile. Nici Alyten nu va lua prea rapid decizii. Urma să fie precaut şi chibzuit, cu mare grijă să nu comită erori. Nu era un moment propice pentru a deveni rege. Vrăjitorul Comandant va profita imediat de situaţie.

Dimensiunea şi complexitatea dilemei erau de-a dreptul deprimante. Elfii ştiau cine se face vinovat de acest atac. Purtătorul de Cranii fusese văzut prea bine înainte de a fi ucis, iar vânătorii mogâldani fuseseră recunoscuţi fără drept de apel. Îl slujeau cu toţii pe Vrăjitorul Comandant. Dar Brona era lipsit de o înfăţişare concretă şi era omniprezent în cele patru tărâmuri, o forţă fără formă clară, o legendă vecină cu mitul şi nimeni nu ştia nici măcar cum l-ar putea căuta. Era acolo, şi totuşi nu era. Exista, dar în ce măsură? În ce fel se putea acţiona împotriva lui? Acum, că druizii fuseseră masacraţi la Paranor, nu mai avea cine să le spună ce au de făcut, nimeni care să-i sfătuiască, nimeni care să le inspire destul respect pentru a-i urma poveţele. Prin cele două atacuri desfăşurate atât de rapid unul după altul. Vrăjitorul Comandant distrusese echilibrul de forţe din cele patru tărâmuri şi pusese cea mai puternică dintre seminţii în imposibilitatea de a acţiona.

— Nu putem să stăm pur şi simplu cu mâinile-n sân, comentă Jerle hotărât, parcă citind gândurile lui Tay.

Prietenul lui dădu afirmativ din cap. Căci se gândea că timpul se scurge fără întoarcere, că misiunea pe care i-o încredinţase Bremen începea să devină irealizabilă. Privi fix undeva departe în ploaie, la burniţa cenuşie care făcea ca lumea de dincolo de fereastră să pară mocirloasă şi opacă. Tot ceea ce înainte vreme îi păruse sigur, acum nu mai era nici pe departe limpede.

— Dacă nu putem face nimic pentru gnomi, trebuie să facem ceva pentru noi înşine, zise el cu voce calmă.

Ochii lui se fixară asupra lui Jerle:

— Trebuie să pornim în căutarea Nestematei Negre.

Prietenul lui îl studie un moment, apoi dădu încet din cap:

— Am putea s-o facem, nu-i aşa? Courtann a fost deja de acord.

O sclipire surescitată se ivi în ochii lui albaştri:

— Asta ne va da ceva de făcut în timp ce aşteptăm desfăşurarea evenimentelor de aici. Şi dacă găsim Nestemata, avem o armă împotriva Vrăjitorului Comandant.

— Sau măcar îl vom lipsi pe el de o armă pe care s-o poată folosi împotriva noastră.

Tay îşi amintea prea bine avertismentul lui Bremen în legatură cu puterile Nestematei Negre. Se îndreptă de spate şi încercă să scape de senzaţia de deprimare deja cu gândul la un plan de acţiune.

— Ei da, ia te uită la tine, prietene, observa Jerle imediat. Îmi placi mai mult aşa.

Tay se ridică nerăbdător:

— Cât de curând putem pleca?

Un surâs jucă în colţul gurii lui Jerle Shannara:

— Cât de curând poţi fi gata?

XI

Porniră în zorii zilei următoare, Tay, Jerle şi puţinii însoţitori pe care-i aleseseră. Părăsiră oraşul în linişte, pe când locuitorii aşezării încă dormeau, pentru ca plecarea lor să treacă neobservată. Erau cu toţii doar cincisprezece, aşa că nu fusese prea dificil să părăsească oraşul nebăgaţi în seamă. Tay şi Jerle le dăduseră celorlalţi vestea plecării abia în noaptea aceea. Şi asta nu pentru că ar fi ţinut neapărat la acest secret; erau pur şi simplu precauţi. Cu cât mai puţini ştiau de plecarea lor şi cu cât mai puţini îi vedeau pornind, cu atât mai puţini ar fi putut vorbi despre asta. Până şi discuţii cotidiene nevinovate aveau un fel anume de a ajunge la urechi care nu trebuiau să le audă. Înaltul Consiliu ştia de planurile lor. Alyten, care nu se întorsese încă de la vânătoare, avea să fie pus la curent ulterior. Atât era de ajuns, nici chiar membrii familiilor lor nu ştiau încotro pleacă sau care le sunt

intenţiile. Dat fiind ceea ce se petrecuse cu clanul Ballindarroch, nimeni nu era dispus să rişte dacă nu era absolut necesar.

Lăsau în urmă o situaţie de-a dreptul îngrijorătoare. Ballindarroch era în agonie şi nu se ştia dacă-şi va mai reveni sau nu. Înaltul Consiliu urma să conducă treburile statului în lipsa lui, conform legii elfilor, dar, practic vorbind, avea să ia foarte puţine decizi până când soarta regelui nu avea să fie clara. Alyten, unicul fiu în viaţă, avea să domnească în locul tatălui său, dar numai în principiu, până va avea loc încoronarea oficială. Viaţa va merge înainte, dar treburile guvernării vor fi aproape total paralizate. Armata se va afla în stare de alertă, iar comandanţii ei vor face tot ce era necesar pentru apărarea oraşului şi a locuitorilor lui şi, într-o mai mică măsură, a elfilor care locuiau în satele din împrejurimi. Dar, prin natura lor, acţiunile armatei erau strict defensive şi nimeni nu avea să încurajeze acţiuni în afara graniţelor Westlandului până când Ballindarroch nu-şi revenea sau fiul său nu-i lua locul. Iar asta însemna că gnomilor nu avea să le fie trimis niciun ajutor. Înaltul Consiliu era atât de conservator în privinţa asta, încât nu îngădui nici măcar să se dea de ştire gnomilor despre cele întâmplate. Tay şi Jerle conjuraseră, amândoi. Consiliul s-o facă, dar li se răspunsese doar că solicitarea lor avea să fie luată în consideraţie. Brusc, păstrarea în secret a tuturor celor petrecute devenise prioritatea numărul unu. Cum nu le mai rămăsese nimic altceva de făcut, Tay şi Jerle deciseseră să nu-şi mai amâne plecarea. Regele avea să moară sau să trăiască, Alyten avea să devină rege în locul lui sau nu şi înaltul Consiliu avea să le dea de ştire gnomilor sau nu – toate acestea vor fi decise la un moment dat, iar prezenta lor în Arborlon nu putea schimba nimic. Era mai bine să plece în căutarea nestematei negre şi să facă ceva măcar în chestiuni în care era în puterea lor să schimbe ceva în bine.

Şi erau şi alte motive care justificau plecarea. Două probleme neaşteptate se iviseră în urma acelui carnagiu, una care-l afecta pe Tay, cealaltă pe Jerle. Ambele impuneau plecarea lor cât mai grabnică din oraş.

Primul motiv era că unii începuseră să se mire pe faţă cum de atacul asupra familiei regale coincisese într-atât cu revenirea lui Tay, de la Paranor. Druizii erau respectaţi, dar nu se bucurau de prea mare încredere. Cei suspicioşi erau puţini la număr, dar după o nenorocire atat de cumplită şi de neaşteptată, vocea lor se făcea mai bine auzită acum decât înainte. Druizii aveau puteri deosebite şi căile lor erau misterioase, combinaţie care părea dintru-nceput îngrijorătoare, mai cu seamă în urma deciziei lor de a se izola de poporul de rând, după Primul Război al Seminţiilor. Nu era oare cu putinţă, şopteau vocile, ca druizii să fie în vreun fel implicaţi în ceea ce se petrecuse cu neamul Ballindarroch? Tay avusese la palat o întrevedere cu regele şi fusese

primit în audienţă la Înaltul Consiliu chiar în seara în care avuseseră loc asasinatele. Se iscase cumva o neînţelegere care-i mâniase pe Tay – şi, drept urmare, pe toţi druizii? Nu fusese el primul care intrase în dormitorul regelui în timp ce se săvârşeau asasinatele? Era asta oare doar o coincidenţă? A văzut cineva cu ochii lui ce s-a petrecut acolo? A văzut cineva ce a făcut el? Nu conta că aceleaşi întrebări îi fuseseră deja puse într-un cadru sau altul de către o oficialitate sau alta şi că niciun membru al înaltului Consiliu şi nici cei din armată nu păreau câtuşi de puţin intrigaţi de comportarea lui Tay. Conta doar că nu existau răspunsuri oferite publicului şi nicio împrejurare nu era explicată clar, iar în absenţa lor era firesc ca teorii absurde să ia naştere.

Al doilea motiv era încă mai neliniştitor. Cum aproape întreaga familie Ballindarroch fusese lichidată, unii spuneau că, în cazul în care şi Courtann Ballindarroch moare, Jerle ar trebui să devină rege. Era foarte frumos şi foarte bine să se urmeze regula ascendenţei filiale, dar Alyten era slab şi nehotărât şi nu prea simpatizat de poporul pe care ar fi urmat să-l conducă. Iar, în cazul în care şi lui i s-ar întâmpla ceva, următorul pe linie de rudenie ar fi un copil de patru ani. Or, asta ar însemna ani întregi de regenţă şi nimeni nu-şi dorea aşa ceva. Şi-apoi, trăiau vremuri de mare primejdie, e cumpănă, care cereau un conducător puternic. Atacul asupra familiei regale marca un început de foarte rău augur. Măcar atâta lucru înţelegeau cu toţii, Northlandul fusese deja cucerit de Vrăjitorul Comandant, de vânătorii lui înaripaţi şi de diabolicii lui discipoli. Ce te faci dacă decide să se îndrepte acum împotriva elfilor? Umbla zvonul că oştile lui erau deja în mişcare şi mărşăluiau spre miazăzi. Jerle Shannara era văr primar cu regele şi ar fi fost descendentul lui direct dacă restul familiei Ballindarroch ar fi fost lichidată. Poate era mai bine ca el să domnească în aceste zile, indiferent cine i-ar fi descendent direct lui Courtann. Fost căpitan al Gărzii Palatului, strateg al comandamentului suprem al armatei, sfetnic al înaltului Consiliu şi al regelui, ar fi fost foarte nimerit pentru tron. Poate că alegerea ar trebui făcută fără a se ţine cont de precedente sau protocoale. Şi poate ar trebui făcută imediat.

Tay şi Jerle prinseră aceste zvonuri destul de curând, pricepură încotro bat şi deciseră că cea mai bună cale de a tranşa problema era să se îndepărteze pur şi simplu de aceste locuri până ce lucrurile aveau să se mai liniştească puţin. Bârfele localnicilor îi îndemnau o dată în plus să purceadă în misiunea lor, asta ca să nu mai vorbim de urgenta ei de-acum ştiută, iar ei se executară fără întârziere. În douăzeci şi patru de ore îşi alcătuiră grupul, proviziile, gândiră modalitatea de transport şi planul de călătorie şi o porniră la drum.

Ploua când se aşternură la drum, o burniţă rece, ceţoasă, care se pornise cu câteva ore în urmă şi nu dădea semne că ar înceta prea

curând. Potecile şi cărările erau deja mocirlite, iar crengile şi trunchiurile copacilor erau negre de umezeală. O negură se înălţa din pădure, din pământul călduţ şi umplea hăurile şi văile cu o forfotă fantomatică. Întunericul şi umezeala învăluiau totul, iar membrii grupului se mişcau în orele de dinaintea zorilor ca nişte spectre în urmărirea nopţii. Mergeau pe jos, purtând asupra lor numai armele, merindele şi straiele de trebuinţă pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. După aceea aveau să spele ceea ce purtaseră şi aveau sa vâneze pentru hrana zilnică până ajungeau la Sarandanon, cale de trei zile Acolo urmau să facă rost de cai, haine curate şi provizii pentru restul călătoriei spre soare-apune, spre munţii Breakline.

Formau un grup foarte pestriţ. Jerle Shannara îi alesese pe toţi, mai puţin pe unul singur dintre ei. O făcuse cu încuviinţarea lui Tay, căci Tay trăise atât de multă vreme departe de Arborlon şi de elfi, încât nu mai ştia cine putea fi cel mai potrivit să-i însoţească în călătorie. Vânătorii elfi, luptători neîntrecuţi, aveau să fie indispensabili, iar Jerle alesese zece dintre ei, încât numărul membrilor trupei ajunsese la doisprezece. Preia Starle îi înştiinţase deja că merge cu ei, cu aceeaşi siguranţă de sine dintotdeauna, şi nici Tay, nici Jerle nu se încumetară să discute decizia ei. Jerle alese şi un al doilea cercetaş, un veteran destoinic pe nume Retten Kipp, care slujea în Garda Palatului de peste treizeci de ani. Un singur cercetaş n-avea să le fie suficient dacă voiau unul în avangardă şi un altul în ariergardă. Şi-apoi, dacă Preia păţea ceva, vor avea nevoie de un înlocuitor. Lui Tay nu-i plăcea să audă asemenea cuvinte, dar nu le putu găsi vreun cusur.

Şi astfel, numărul membrilor grupului ajunse la treisprezece. Tay ceru încă unul.

Cel pe care-l voia el era Vree Erreden. La prima vedere, părea o alegere bizară, iar Jerle se grăbi să recunoască şi el asta. Vree Erreden nu era ţinut la prea mare preţ de către elfi, era însingurat, distrat şi timid, prea puţin preocupat de altceva în afara îndeletnicirii lui. Iar îndeletnicirea lui reprezenta sursa unor permanente controverse. Era un vizionar, un mistic care se ocupa de găsirea persoanelor şi obiectelor pierdute. Reuşitele îndeletnicirii lui erau veşnic subiect de discuţii. Cei care-l respectau aveau o încredere neclintită în calităţile lui. Alţii îl considerau nătâng şi smintit. Era îngăduit printre ei pentru că avea când şi când reuşite dovedite şi pentru că poporul elf era foarte tolerant când era vorba de deosebirile dintre indivizi, dat fiind că ei înşişi făcuseră de-a lungul vremurilor obiectul multor suspiciuni în ochii celorlalte seminţii. Vree Erreden nu-şi proclama el însuşi reuşitele; recunoaşterea lor venea din partea altora. Dar sursa acestora nu-i îmbunătăţea cu nimic imaginea în ochii defăimătorilor.

Tay nu era unul dintre ei. Tay simţea că se aseamănă foarte mult cu Vree Erreden, deşi nu mărturisise asta nimănui. Erau spirite

înrudite, aşa socotea el. Dacă Vree Erreden ar fi vrut, ar fi putut deveni druid. Calităţile lui ar fi făcut asta posibil, iar Tay l-ar fi recomandat bucuros. Erau amândoi înzestraţi cu un har pe care şi-l sporiseră ca urmare a multor ani de practică, Tay, cercetătorul elementelor, şi Vree, vizionarul. Ce-i drept, Tay îşi putea demonstra harul mai la vedere folosind magia şi ştiinţa emanând din resursele pământului, acea reunire de puteri care arăta foarte clar ce anume putea el să facă. Harul lui Vree Erreden, pe de altă parte, era cuibărit cu deosebire înăuntrul lui, era pasiv şi greu de exprimat. Misticii operau cu previziuni ale viitorului, cu intuiţie şi chiar cu premoniţii, toate acestea mai puternice decât percepţiile bărbaţilor şi femeilor de rând, insesizabile pentru ochii altora. Vizionarii fuseseră cândva ţinuţi la mare cinste, într-o vreme în care elfii şi alte fiinţe feerice erau adesea înzestraţi cu asemenea puteri. Acum rămăseseră doar câţiva, ceilalţi dispăruseră odată cu apusul lumii vechi şi cu schimbările iremediabile care se petreceau în însuşi caracterul magiei. Dar Tay studiase modul vechi de viată şi înţelegea sursa puterilor lui Vree Erreden, iar acestea erau pentru el la fel de reale ca propriile sale puteri.

Se duse la vizionar acasă în seara dinaintea plecării şi îl găsi în curte, plecat asupra unui maldăr de hărţi şi scrieri ferfeniţite cu silueta-i mică şi firavă ghemuită protector asupra lor şi cu mâinile urmărind rânduri şi cuvinte pe hârtie. Ridică privirea când Tay intră pe poarta curţii mici şi clipi din ochi în timp ce acesta se apropia. Vizionarul îşi miji ochii din cauza luminii soarelui şi a vederii slăbite. Se zvonea că vederea lui slăbea pe an ce trece – dar pe măsură ce vederea îi slăbea, intuiţia îi sporea.

— Sunt eu, Tay Trefenwyd, anunţă Tay venindu-i în ajutor şi înainta, pentru ca lumina soarelui să-i cadă din plin pe faţă.

Vree Erreden îl pironi cu privirea, fără să dea semne că l-ar recunoaşte. Tay fusese plecat cinci ani, încât era posibil ca vizionarul să nu-l mai recunoască. Iar Tay nu purta veşmintele ordinului său, căci revenise la straiele comode specifice elfilor şi purtate de obicei în Westland, aşa că vizionarul poate nici nu-şi dăduse seama că e druid.

— Am nevoie de ajutorul tău pentru a găsi ceva, continuă Tay senin. Faţa îngustă a celuilalt se înclină uşor drept răspuns. Tay continuă: Dacă eşti de acord să mă ajuţi, vei avea prilejul să salvezi multe vieţi, între ele multe ale elfilor. Va fi înfăptuirea cea mai de seamă a vieţii tale. Dacă reuşeşti, nimeni nu se va mai îndoi vreodată de tine.

Vree Erreden păru dintr-odată amuzat:

— Îndrăzneaţă cerere, Tay.

Druidul zâmbi:

— Mă aflu într-o situaţie care mă obligă la cereri îndrăzneţe. Plec

mâine spre Sarandanon şi dincolo de el. Trebuie să te conving să vii cu mine. Timpul nu-mi lasă răgaz pentru o abordare mai subtilă.

— Ce anume cauţi?

— O Nestemată Neagră, pierdută încă de la sfârşitul vremilor feerice, cu mii de ani în urmă.

Mărunţelul îl privi scrutător. Nu-l întrebă pe Tay de ce venise anume la el şi nici de ce nu punea la îndoială tăria convingerilor lui. Accepta ideea că Tay are încredere în puterile lui poate tocmai pentru că şi Tay era ceea ce era şi făcea ceea ce făcea. Sau poate că nu conta. Dar curiozitatea i se citea limpede în ochi – şi, deopotrivă, o umbră de îndoială.

— Dă-mi mâinile, zise el.

Tay îi întinse mâinile, iar Vree Erreden i le prinse cu putere. Strânsoarea mâinilor lui era surprinzător de viguroasă. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Tay, rămaseră aşa preţ de o clipă, apoi priviră prin ei şi dincolo de ei, cu o expresie concentrată. Rămase astfel îndelungă vreme, neclintit ca o stâncă, văzând ceva care-i rămânea ascuns lui Tay. Apoi clipi, dădu drumul mâinilor celuilalt şi se aşeză. Un mic zâmbet fugar apăru pe buzele lui subţiri şi-i lumină faţa.

— Voi veni cu tine, zise el aşa, din senin.

Întrebă unde anume urmau să se întâlnească şi ce trebuia să aducă, apoi se întoarse la hărţile şi scrierile lui fără un cuvânt în plus, cu întregul subiect dat deja uitării. Tay se mai învârti prin preajmă doar cât să se asigure că nu mai era niciun motiv de întârziere, apoi plecă.

Aşa se face că cincisprezece inşi purceseră din Arborlon în burniţa zorilor, înveşmântaţi în pelerine, cu glugile trase, spectre lipsite de chipuri în întuneric, cu toţii porniţi în această expediţie din pricini numai de ei ştiute fiecare în parte, nimeni nu avea să mai pomenească de-acum înainte de aceste pricini, nici nu credeau că mai are vreo importanţă. Înarmaţi cu această convingere, coborâră dinspre Carolan către locul în care râul Rill Song se-nvolbura vijelios în matca lui, îl traversară cu o barcă ce adăsta acolo spre folosul locuitorilor oraşului şi o porniră spre soare-apune, pe potecile umbrite ale pădurii seculare.

Mărşăluiră întreaga zi prin ploaia neîntreruptă, deşi mai domoală de la o vreme. Poposiră o dată pentru prânz şi de două ori la izvoare, ca să-şi umple la loc butelcile cu apă, dar alte popasuri nu făcură, nimeni nu obosise, nici măcar Vree Erreden. Elfi cu toţii, obişnuiţi să ia la pas distanţe mari, erau într-o formă fizică destul de bună ca să poată ţine pasul cu ritmul moderat impus de Jerle Shannara. Poteca era noroioasă şi alunecoasă şi se văzură adesea nevoiţi să caute un loc pe unde să traverseze câte un şanţ inundat. Nimeni nu se plânse. În general, nimeni nu prea spunea nimic. Chiar şi atunci când poposiră

ca să mănânce, se aşezară separaţi unul de celălalt, înfăşurat fiecare în pelerina lui, adăpostindu-se pe cât puteau de ploaie şi adâncit fiecare în propriile gânduri. O singură dată Tay îl opri pe Vree Erreden, ca să-i spună cât de mult îi preţuieşte decizia de a li se alătura, dar vizionarul îi aruncă o privire ciudată, de parc-ar fi zis că Tay şi-a pierdut minţile şi tocmai a emis cea mai ridicolă declaraţie din istoria tuturor seminţiilor. Tay zâmbi, se îndepărtă şi nu mai încercă să deschidă discuţia pe această temă.

Se îndepărtau tot mai mult de munţii care înconjurau Arborlonul şi se apropiau neabătut de Sarandanon. Se lăsă noaptea şi făcură popas. Nu încinseră vreun foc, mâncară merinde reci. Era întuneric şi linişte între copaci şi nu se simţea nicio mişcare alta decât a ploii ce nu mai contenea. Avea să mai treacă o zi sau două până vor ieşi dintre copaci, în valea înierbată. Relieful urma să fie cu totul altul şi aveau să treacă prin fermele de grâne şi de vite, cele care hrăneau naţiunea elfă. Dincolo de ele, la încă vreo săptămână de mers, îi aşteptau munţii Breakline, destinaţia lor.

Cu straiele jilave, înfrigurat şi cufundat în gânduri, Tay stătea de unul singur după ce terminase de mâncat, cu privirea pierdută în gol. În speranţa că va găsi ceva ce-i putuse scăpa, rememora viziunea care i se revelase lui Bremen la Hadeshorn. Amănuntele ei îi erau de-acum extrem de familiare, erau ca o foaie boţită de hârtie pe care o netezeşti ca s-o reanalizezi şi judeci de-a fir a păr. Bremen îi descrisese tainiţa talismanului aşa cum îi fusese ea înfăţişată de spectrul lui Galaphile, încât tot ce mai rămânea de făcut era s-o regăsească în realitate. Iar acest lucru putea fi dus la capăt în mai multe feluri. Cercetaşii Preia Starle şi Reten Kipp ar putea descoperi Nestemata Neagră prin adunarea unor dovezi concrete în cursul cercetării terenului. Tay ar putea-o afla prin ştiinţa lui în studierea elementelor, găsind interferenţele produse de magia talismanului în liniile puterii. Iar Vree Erreden o putea afla cu ajutorul harului său aparte de vizionar, prin premoniţie şi intuiţie, adică aşa cum putea găsi orice alt obiect pierdut.

Tay îl privi pe vizionar, adormise deja. Dintre ceilalţi, cei mai mulţi adormiseră la rândul lor sau se pregăteau de culcare. Chiar şi Jerle Shannara se înfăşurase în pledul lui. Un singur vânător elf stătea de veghe într-un capăt al popasului şi patrula prin preajmă, învăluit în întuneric, el însuşi o umbră a nopţii. Tay îl urmări un timp cu gândul aiurea, apoi îşi întoarse privirile spre Vree Erreden. În timpul acelei vizite, atunci când îi ţinuse mâinile într-ale lui, vizionarul pătrunsese în imaginile relatate de Bremen. Acum Tay era sigur de asta, deşi nu realizase pe moment. Asta-l hotărâse să vină, acea imagine fugară a unui loc pierdut în timp, a unei magii care supravieţuise unei lumi de mult apuse, a ceea ce fusese cândva cunoscut şi acum ar putea fi

redescoperit. Acest mic furt de gânduri fusese o acţiune isteaţă, iar Tay îl admira pe celălalt pentru îndrăzneală. Nu oricine ar fi cutezat să forţeze lacătul minţii unui druid.

Se ridică după o vreme, căci tot nu-i era somn, şi o luă spre locul unde patrula santinela. Vânătorul elf îl observă, dar nu făcu nicio tentativă de a se apropia de el, îşi continuă rondul ca mai înainte. Tay privi copacii uzi, iar ochii i se deprinseră treptat cu întunericul şi distinseră umbre şi forme bizare în ploaie, vizibile chiar în absenţa lunii şi a stelelor. Zări trecând o căprioară, mică şi delicată în întunericul protector, cu privirea atentă şi urechile ciulite. Văzu păsări de noapte zvâcnind în zbor iute de pe o creangă pe alta. Vânau pentru hrană, găseau câte ceva din când în

când, plonjau cu uimitoare repeziciune spre pământ, apoi se ridicau iarăşi spre copaci cu câte o mică făptură prinsă strâns în gheare sau în cioc. Tay asemui aceste imagini cu cea a poporului elf dacă Vrăjitorul Comandant avea să învingă. Îşi imagină cât de neputincioşi vor fi ei cu toţii atunci când Brona îşi va începe vânătoarea. Îl apăsa deja senzaţia că erau căutaţi, că erau socotiţi o pradă. Deşi nu-i plăcea să întârzie prea mult cu gândul la asemenea lucruri, ştia că senzaţia aceasta nu se va linişti prea curând.

Chibzuia încă la ce înseamnă toate astea, când Preia Starle apăru lângă el ca din pământ. Tresări fără voie, apoi se chinui să se stăpânească la vederea zâmbetului care-i înflorea în colţul buzelor. Fusese plecată toată ziua, pornise devreme împreună cu Retten Kipp să cerceteze terenul dinaintea lor. Nimeni nu ştia când se vor întoarce, căci cercetaşii aveau libertatea de a face ceea ce credeau ei de cuviinţă şi aveau propria lor strategie. Îi făcu cu ochiul după ce surpriza revederii se domoli pe chipul lui, înlocuită de tristeţe. Fără un cuvânt, îl luă de braţ şi-l conduse din zona patrulată de santinelă înapoi în tabără. Purta veşminte comode de pădurean, cu mănuşi şi cizme de piele – toate ude leoarcă. Ploaia îi lipise de cap părul scurt, cârlionţat, de culoarea scorţişoarei, şi apa i se prelingea pe faţă. Dar ea nici măcar nu părea să observe asta.

Îl îndemnă să se aşeze la ceva distanţă de locul unde dormeau ceilalţi şi alese un loc uscat sub un stejar, unde iarba deasă oferea oarece părere de confort. Îşi scoase de la brâu un snop de pumnale lungi, o sabie scurtă şi arcul lung pe care le purta asupra ei, deşi părea mult prea tânără şi fragilă pentru asemenea arme, după care se aşeză alături de el.

— Nu poţi dormi, Tay? Îl întrebă ea cu voce domoală şi îl strânse de braţ.

El îşi încrucişă picioarele lungi şi clătină din cap:

— Unde ai fost?

— Pe ici, pe colo. Îşi şterse apa de pe faţă şi zâmbi: Nu m-ai văzut,

nu-i aşa?

El îi aruncă o privire plină de reproş:

Tu ce crezi? Îţi place să scurtezi zilele omului speriindu-l în felul ăsta? Dacă n-am putut adormi până acum, crezi că voi putea după aşa ceva?

Ea îşi stăpâni un hohot de râs:

— Te descurci tu cumva. Eşti druid, la urma urmei, iar druizii se descurcă în orice situaţie. Ia exemplu de la Jerle. El adoarme întotdeauna ca un prunc. Adoarme imediat, chiar şi când eu aş vrea să rămână treaz.

Clipi din ochi, dându-şi seama ce efect aveau cuvintele ei, apoi privi iute în altă parte. După o scurtă tăcere, continuă:

— Kipp a mers mai departe, spre Sarandanon, ca să se asigure că proviziile şi caii vor fi gata. Eu m-am întors să vă înştiinţez despre vânătorii mogâldani.

El o privi cu o tresărire şi aşteptă continuarea.

— Două grupuri mari, zise ea. Ambele la miazănoapte de noi. S-ar putea să fie mai mulţi. Se văd multe urme. Nu cred că ei au ştiinţă de prezenţa noastră. Încă. Dar trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Îţi poţi da seama ce caută pe aici?

Ea clătină din cap.

— Sunt la vânătoare, bănuiesc. Aşa sugerează harta urmelor. Se aţin în apropiere de munţii Kensrowe, la miazănoapte de câmpie. Dar s-ar putea să nu rămână prea mult pe acolo, mai cu seamă dacă află de prezenţa noastră.

El rămase o clipă pe gânduri. Simţea cum ea aşteaptă ca el să spună ceva, cu ochii la chipul lui. De undeva, de unde dormeau ceilalţi, un sforăit se transformă în tuse şi o siluetă înfăşurată în pled se răsuci pe partea cealaltă. Ploaia cădea în cadenţă domoală, sunet monoton în întuneric.

— Ai văzut vreun Purtător din aceia de Cranii? O întrebă în cele din urmă.

Ea clătină din nou din cap:

— Nu.

— Ceva urme stranii?

— Nu.

El dădu din cap, nădăjduind că ăsta era un semn bun. Poate că Vrăjitorul Comandant îşi lăsase monştrii acasă. Poate că nu-i aveau de înfruntat decât pe vânătorii mogâldani. Ea se săltă într-un genunchi lângă el.

— Prezintă-i lui Jerle raportul meu, Tay. Trebuie s-o iau din loc înapoi.

— Acum?

— Mai bine acum decât mai târziu, dacă vrei să nu-ţi intre lupul pe

uşă. Zâmbi: Mai tii minte zicala asta? O foloseai tot timpul când ne spuneai cum vei pleca tu la Paranor ca să devii druid. Era felul tău de a ne da de ştire că ne vei proteja pe noi, sărmanii prieteni lăsaţi în urmă.

— Ţin minte. O luă de braţ: Ţi-e foame?

— Am mâncat deja.

— Nu vrei să rămâi până-n zori?

— Nu.

— Nu vrei să-i dai personal raportul lui Jerle?

Ea îl examină un moment, dusă pe gânduri.

— Ceea ce vreau este ca tu să i-l dai în locul meu. Vrei să faci asta?

Tonul vocii ei era schimbat, n-avea de gând să discute subiectul. El dădu din cap fără o vorbă şi-şi trase mâna de pe braţul ei.

Preia se ridică, îşi încinse la loc cuţitele şi sabia, apucă arcul în mână şi-i adresă un zâmbet scurt.

— Gândeşte-te la ce m-ai rugat adineauri să fac, Tay, îi zise ea.

Se furişă înapoi în beznă şi, o clipă mai târziu, dispăruse. Tay rămase locului, zăbovind cu gândul la cuvintele ei, apoi se ridică în picioare cu gând să-l trezească pe Jerle.

Ploaia continuă, torenţial, toată ziua următoare. Grupul îşi croi mai departe drum prin pădure, cu fereală, ca să nu dea peste mogâldani, pregătit pentru orice. Orele treceau anevoie, lumina soarelui se transformă în amurg, după ce întreaga zi fusese scăldată într-o lumină difuză şi cenuşie, strecurată prin nori denşi şi frunze îngreunate de apă. Călătoria era zăbavnică şi monotonă. Nu întâlniră pe nimeni în pădure. În întunecimea udă, pătrunsă de umezeală, nimic nu mişca.

Noaptea veni şi trecu şi nici Preia Starle, nici Retten Kipp nu se întoarseră. Spre zorii celei de-a treia zile, grupul începu să se apropie de Sarandanon. Ploaia contenise, iar cerul prinsese a se limpezi. Raze de soare se iţeau prin spaţiile dintre norii care se îndepărtau şi brâie înguste de lumină se strecurau din azurul cerului de deasupra. Aerul se încălzise, iar pământul începu să se încingă şi să aburească.

Într-o poiană însorită, împestriţată de flori sălbatice de primăvară, dădură peste arcul Preiei Starle, rupt şi plin de noroi. De la fata-elfă nu se zărea niciun alt semn.

Dar urme de cizme de vânători mogâldani erau în tot locul.

XII

Lumina zilei scădea treptat şi amurgul se ivea din Anar pe când ariergarda uriaşei oştiri a Vrăjitorului Comandant se revărsa din trecătoarea Jannisson spre iarba moale care îmbrăca partea de miazănoapte a câmpiei Rabb. Îi trebuise o zi întreagă ca să coboare

din valea Streleheim, căci trecătoarea era îngustă şi şerpuitoare, iar armata era încărcată cu numeroase animale de povară, provizii şi căruţe, care se întindeau, puse cap la cap, pe aproape două mile. Războinicii mergeau în ritmuri diferite, cavaleriştii iuţi şi impetuoşi pe caii lor voinici, pedestraşii, arcaşii şi aruncătorii cu praştia în pas ceva mai măsurat, iar oştenii cu armuri grele, înarmaţi până-n dinţi, încă şi mai anevoie. Dar niciuna dintre componentele acestui convoi nu ridica mai mari şi mai chinuitoare probleme decât căruţele cu provizii, care se târau prin trecătoare cu o încetineală cumplită, oprite fiind tot la câteva minute de roţi sau osii rupte, de veşnica nevoie de a fi descâlcite frânghiile coviltirelor şi de a fi adăpate animalele de povară, de mici ciocniri, discuţii şi blocaje de tot felul.

Iar asta îl făcea pe Risca – ascuns în munţii Dragon’s Teeth, la jumătate de milă spre miazăzi – să încerce o amară satisfacţie. Orice, doar să-i încetinească pe cei întunecaţi, gândea el fără-ncetare. Orice, numai să le încetinească afurisita asta de înaintare spre miazăzi, spre tărâmul lui natal.

Trolii formau cea mai mare parte a oştii, solizi, cu pielea groasă, practic lipsiţi de trăsături, aducând mai degrabă a fiare sălbatice decât a bărbaţi. Cei mai masivi şi mai feroci erau trolii-stâncă, înalţi de peste un metru optzeci şi cântărind peste o sută de kilograme. Ei constituiau baza armatei, iar marşul lor disciplinat, precis, stătea mărturie eficacităţii lor de războinici. Ceilalţi troli erau acolo mai mult de umplutură, atâta tot. Mogâldanii dominau cavaleria şi pedestrimea uşoară, iar luptătorii cei mici şi supli aparţineau unei rase tribale apropiate de cea a troli lor, dar în mai puţin dotată şi mai neiniţiată în meşteşugul armelor. Ei slujeau în armata Vrăjitorului Comandant din două motive. Primul şi cel mai important era groaza pe care le-o insufla magia, iar magia Vrăjitorului Comandant depăşea orice îşi închipuiseră ei a fi cu putinţă. Al doilea, aproape la fel de însemnat, era că ştiau prea bine ce se întâmplase atunci când armata mai numeroasă, mai feroce şi mai bine instruită a trolilor încercase să reziste, aşa că deciseseră rapid să se alăture învingătorilor înainte ca decizia să fie luată de alţii în locul lor.

Şi mai erau în acea oştire şi creaturi fără nume, făpturi aduse din lumea nefiinţelor, lighioane venite din vaste hăuri fără de fund în care fuseseră închise din vremuri de mult apuse şi eliberate acum prin magia Vrăjitorului Comandant. În timpul zilei se înfăşurau în pelerinele lor, cu gluga trasă peste faţă, vagi umbre în praful pâclos stârnit de marşul oştirii, izolaţi de ceilalţi prin felul lor de a fi şi printr-un fel de acord general. Dar când amurgul se apropia şi umbrele prindeau a se lungi, îşi lepădau pelerinele şi-şi dezvăluiau chipurile – monştri cumpliţi, diformi, evitaţi şi ocoliţi de toţi ceilalţi. Printre monştrii aceştia se aflau şi Purtătorii de Cranii, mâna dreaptă a lui Brona.

Bărbaţi şi ei cândva, Purtătorii de Cranii erau druizi care se dedulciseră prea din plin la gustul magiei, pe care o practicaseră prea des şi în prea mare profunzime şi fuseseră în cele din urmă pervertiţi. Aceştia îşi luară acum zborul în lumina aproape stinsă a zilei şi o porniră în căutare de pradă, spre aşi potoli foamea.

Iar în centrul întregii oştiri, chiar în mijlocul hoardelor care o purtau neabătut cu ele, ca o plută pe ape zbuciumate de furtună, se afla litiera neagră, uriaşă, învelită în mătase, în care călătorea Vrăjitorul Comandant însuşi. Treizeci de troli o purtau printre rândurile de oşteni, cu perdelele trase, pavăză impenetrabilă chiar în cea mai strălucitoare lumină a zilei, cu bare din fier solid, înţesate cu ţepi şi sârme şi având gravat pe laturile ei un blazon ce înfăţişa nişte cranii albe. Risca privi creaturile care se roteau şi se răsuceau deasupra lui, conştiente că, în vreme ce ele nu-l puteau vedea pe cel care le era stăpân şi căpetenie, acesta le vedea cu uşurinţă.

La lăsarea nopţii, cu ochii la acea întreagă armată coborâtă din Northland şi mărşăluind spre miazăzi pentru a invada Anarul şi pentru a-i cuceri pe gnomi. Risca se rezemă îngrijorat de o stâncă în ascunzişul lui şi se lăsă împresurat de umbrele serii. Bremen avusese dreptate, de bună seamă avusese dreptate în toate. Brona supravieţuise Primului Război al Seminţiilor şi stătuse ascuns în toţi anii scurşi de atunci doar pentru a-şi întări puterea, ca să poată lovi din nou. Acum se întorcea, de astă dată în calitate de Vrăjitor Comandant, iar trolii şi mogâldanii îi aparţineau, înrobiţi şi supuşi lucrării lui. Dacă druizii fuseseră ucişi cu toţii, aşa cum prevăzuse Bremen că se va întâmpla – iar Risca era acum convins că aşa stau lucrurile – atunci nu mai avea cine să poată veni în sprijinul seminţiilor, cine să ştie să folosească magia. Aveau să cadă cu toţii, unul câte unul – gnomi, elfi şi oameni. Totul se va petrece rapid, nimeni încă nu credea că aşa ceva era posibil, iar când se vor dezmetici, va fi prea târziu. Risca văzuse cu ochii lui mărimea oştirii Vrăjitorului Comandant. O veritabilă maşinărie imensă, monstruoasă, de neoprit. Seminţiile nu puteau trage nădejde să izbândească decât dacă se uneau. Dar asta ar dura o veşnicie dacă-i lăsai pe toţi în voia lor. Politicile lor vor întârzia orice decizie. Interesul propriu le va dicta o prudentă deloc recomandabilă. Seminţiile libere vor tot dezbate şi vor tot cumpăni şi se vor pomeni subjugate înainte chiar să înţeleagă ce li se întâmplă.

Bremen le prevăzuse pe toate, iar acum depindea de cei puţini care-l crezuseră să găsească o cale pentru a zădărnici producerea inevitabilului.

Risca vârî mâna în raniţă şi scoase de acolo un coltuc de pâine veche de o zi şi începu să-l mestece, cu gândul dus departe. Se despărţise de Bremen şi de ceilalţi membri ai micului grup cu trei zile

în urmă, la gura văii Hadeshorn. Mersese spre răsărit, prin Callahorn, pentru a le duce gnomilor vestea despre apropierea Vrăjitorului Comandant, pentru a-i preveni că sunt pândiţi de primejdie şi pentru a-i convinge că trebuie să lupte împotriva armatei Northlandului. Dar înainte de a ajunge la hotarul de apus al câmpiei Rabb, socoti că ar fi mai cu folos pentru misiunea lui dacă le-ar putea duce ştirea că văzuse cu ochii lui armata care se apropia. Le-ar putea face o apreciere mai exactă privind mărimea şi puterea ei şi ar putea fi astfel mult mai convingător în efortul de a-i preveni. Aşa încât făcuse un ocol spre miazănoapte şi mersese încă o zi, ca să ajungă la trecătoarea Jannisson. Acolo, în cea de-a treia zi, ascuns la poalele munţilor Dragon’s Teeth, urmărise din priviri armata Vrăjitorului Comandant ieşind din Streleheim; iar oştirea aceluia crescuse şi tot crescuse, încât lui Risca i se păru că nu mai are sfârşit. Numărase până i se urâse căpitănii şi plutoane, animale şi căruţe, blazoane ale diverselor triburi şi stindarde de luptă. Parcă întreaga naţiune a trolilor pornise la luptă. Era cea mai mare oştire pe care o văzuse vreodată. Gnomii nu vor putea cu niciun chip să-i stea împotrivă de unii singuri. O puteau întârzia, probabil, dar n-o puteau opri. Chiar dacă elfii veneau să li se alăture, diferenţa de număr în defavoarea lor rămânea uriaşă. Şi nici nu stăpâneau o magie de puterea celei mânuite de Brona şi de Purtătorii de Cranii sau de creaturile din lumea nefiinţelor. Nu aveau niciun talisman. Nu-i aveau decât pe Bremen, pe Tay Trefenwyd şi pe el însuşi, ultimii druizi.

Risca mestecă şi înghiţi clătinând din cap. Disproporţia era mult prea mare. Trebuia neapărat găsită o cale de a egaliza cât de cât forţele.

Îşi termină pâinea şi bău îndelung din butelca pe care o purta pe umăr. Apoi se ridică şi se duse înapoi pe buza prăpastiei, de unde putea privi în jos armata care-şi instalase tabăra. Încinseseră deja focuri, întunericul nopţii se înstăpânise aproape cu totul, câmpia era luminată de numeroasele ruguri şi se simţea miros puternic de fum. Armata se întindea pe mai bine de o milă în lungul câmpiei şi forfotea de activitate febrilă, răzbăteau sunete, se vedea agitaţie. Se găteau de-ale gurii, se aşterneau pleduri pe pământ. Se făceau reparaţii şi se puneau la punct planuri. Risca privea din ascunzătoarea lui, disperat şi mânios. Dacă puterea voinţei şi furia ar fi fost de-ajuns pentru a opri toată nebunia asta, el ar fi dispus de ambele din belşug.

Zări cu coada ochiului o pereche de Purtători de Cranii care se roteau, în căutare de iscoade, pe cerul de cerneală, dincolo de lumina aruncată de focurile de tabără, şi se ghemui mai adânc între stânci, devenind una cu muntele, nimic altceva decât un crâmpei fără de culoare dintr-un munte. Ochii lui măsurau lungimea şi lăţimea taberei, dar se întorceau mereu la litiera învelită în mătase în care se odihnea

Vrăjitorul Comandant. Fusese lăsată la pământ acum, amplasată proteguitor în mijlocul armatei, înconjurată de troli şi alte creaturi mai puţin umane, mică oază de linişte în inima vulcanului tumultuos dimprejur. Niciun foc nu era aprins în apropierea ei. Nicio fiinţă nu se apropia dinspre focurile de tabără. Întunecimea se adunase împrejurul ei ca un iaz şi lăsase litiera ca un punct solitar, sublimat, inviolabil.

Faţa lui Risca se crispă. Nenorocirea începe şi se termină cu monstrul care ocupă acel cort, gândea el. Vrăjitorul Comandant este căpetenia bestiei uriaşe care ne ameninţă. Taie capul şi bestia moare.

Ucide-l pe Vrăjitorul Comandant şi primejdia dispare.

Ucide-l pe Vrăjitorul Comandant…

Era o idee fantasmagorică, nestăpânită, şi el nu-i îngădui să sporească în gândurile lui. O împinse deoparte şi se strădui să se concentreze asupra îndatoririlor lui. Bremen se bizuia pe el. Trebuie să le dea de ştire gnomilor despre această armată, ca aceştia să apuce a se pregăti de invadarea tărâmului lor natal. Trebuie să-i convingă să se arunce în luptă împotriva unei oştiri de câteva ori mai numeroase ca a lor, într-o bătălie pe care nu puteau spera să o câştige. Trebuie să-l convingă pe Raybur şi pe cei din Sfatul Bătrânilor că se poate găsi o cale de a-l învinge pe Vrăjitorul Comandant şi că gnomii trebuie să câştige cu preţul vieţii lor timpul de care este nevoie. Era o sarcină greu de dus la capăt şi va cere un mare sacrificiu. El era cel care trebuia să-i conducă pe ceilalţi, el, druidul războinic care putea sta împotriva oricărei creaturi juruite Vrăjitorului Comandant.

Căci Risca era un războinic pursânge. Altceva nici nu ştia. Crescuse în Raveshorn, alături de părinţii care-şi trăiseră întreaga viaţă în deşertul Eastlandului. Tatăl lui fusese cercetaş, iar mama – puitor de capcane. Tatăl avusese şapte fraţi şi surori, iar mama şase. Cei mai mulţi locuiau şi acum la doar câteva mile unul de altul, iar Risca fusese crescut, în diverse perioade, de fiecare dintre ei. În toţi anii copilăriei se văzuse cu unchii şi mătuşile lui la fel de mult ca şi cu părinţii. Creşterea copiilor în familia lui era răspunderea tuturor. Gnomii din acea parte a lumii erau veşnic în război cu triburile de mogâldani şi se aflau mereu în primejdie. Iar Risca era la înălţime. Fusese deprins de la o vârstă fragedă să lupte şi să vâneze şi constatase că se pricepe bine la aşa ceva – mai mult decât bine, de fapt. Sesiza lucruri care altora le scăpau. Putea iscodi ceea ce lor le era ascuns. Era mai iute, mai agil şi mai puternic decât ceilalţi copii de vârsta lui. Stăpânea arta de a supravieţui. Rămăsese în viaţă în împrejurări care pe alţii îi costaseră viaţa.

Pe când avea doisprezece ani fusese atacat de un koden şi ucisese fiara. La doar treisprezece ani, făcea parte dintr-un grup de douăzeci de inşi care fuseseră atraşi de mogâldani într-o ambuscadă. Fusese singurul scăpat cu viaţă. Avea cincisprezece ani când mama lui a fost

ucisă în timp ce aşeza capcanele, dar i-a urmărit pe vinovaţi şi i-a expediat pe lumea cealaltă de unul singur. Când tatăl i s-a prăpădit într-un accident de vânătoare. Risca i-a cărat trupul tocmai în inima ţinutului locuit de mogâldani şi l-a îngropat acolo, pentru ca spiritul lui să poată continua lupta împotriva duşmanilor. Jumătate dintre fraţii şi surorile lui muriseră deja, doborâţi de duşmani sau de boli. Trăise într-o lume violentă, necruţătoare, iar viaţa îi fusese grea şi nesigură. Dar Risca supravieţuise şi unii şopteau, când îşi închipuiau că el nu-i poate auzi, căci era superstiţios în privinţa soartei, că nu fusese încă făurită sabia care să-l poată răpune.

La douăzeci de ani plecase din Raveshorn spre Culhaven şi intrase în slujba lui Raybur, proaspăt încoronatul rege al gnomilor, el însuşi un strălucit războinic. Dar Raybur îl ţinuse la Culhaven doar scurtă vreme, după care-l trimisese la Paranor, la druizi. Raybur recunoscuse talentele deosebite ale lui Risca şi socotise că poporul gnomilor avea să fie mai câştigat dacă tânărul cu suflet de războinic şi abilităţi de vânător avea să fie instruit de druizi. Şi el, ca şi Courtann Ballindarroch al elfilor, auzise de Bremen şi-l admira. Aşa că-i trimisese bătrânului un răvaş, rugându-l să-i acorde o atenţie specială tânărului Risca, noul învăţăcel. Cu răvaşul asupră-i, Risca plecase la Paranor, cetatea druizilor, şi rămăsese acolo, devenind discipol entuziast al lui Bremen, un discipol care credea în căile magiei.

Ochii lui rămaseră pironiţi pe cortul de mătase din tabăra vrăjmaşilor în timp ce cugeta asupra felului în care magia îl ajuta acum. Magia lui era cea mai puternică, după a lui Bremen – poate chiar mai puternică acum, date fiind vârsta şi vigoarea lui faţă de ale celuilalt. Credea asta cu tărie, deşi ştia că, neîndoios, Tay Trefenwyd nu ar fi de acord cu el. Ca şi Tay, Risca studiase asiduu lecţiile lui Bremen şi continuase să studieze şi să se autotesteze permanent, chiar şi după ce bătrânul fusese exilat. Studiase şi se antrenase de unul singur, căci niciun alt druid, nici chiar Tay Trefenwyd, nu se considera războinic şi nici nu încerca să-şi însuşească arta războiului ca el. Pentru Risca, magia avea o singură menire

— Aceea de a-l proteja pe el şi pe prietenii lui şi de a-i distruge pe duşmani. Celelalte foloase aduse de magie – vindecarea, cunoaşterea, clarviziunea, empatia, stăpânirea ştiinţelor, conexiunea elementelor, istoria şi invocarea – nu prezentau pentru el vreun interes. El era luptător şi confruntarea armată era pasiunea lui.

Amintirile se iveau şi dispăreau, iar gândurile i se întorceau mereu la împrejurarea de faţă. Ce să facă oare? Nu-şi putea abandona sarcina primită, dar nici nu-şi putea ignora virtuţile personale. Acolo, jos, perdelele de mătase ale cortului păreau să fluture în dansul străveziu al luminii în care le scăldau focurile de tabără, Nu trebuia decât o lovitură, atât. Ce uşor li s-ar putea rezolva problemele dacă ar

putea da acea lovitură!

Inspiră adânc, apoi expiră încet. Nu se temea de Brona. Ştia cât era celălalt de primejdios, de puternic, dar nu se temea. Era înzestrat cu o cantitate considerabilă de magie pe care, dacă o folosea într-o lovitură directă, nu credea că i-ar putea-o zădărnici ceva sau cineva.

Închise ochii. La ce bun să gândească măcar la o asemenea posibilitate? Dacă dădea greş, n-ar mai avea cine să-i prevină pe gnomi! Şi-ar da viaţa zadarnic.

Dar şi dacă reuşea...

Se aşeză binişor la loc între stânci, îşi scoase pelerina de călătorie şi începu să-şi lepede armele. Hotărârea fusese luată pesemne încă din clipa în care ideea îi trecuse prin cap. Ucide-l pe Vrăjitorul Comandant şi pune capăt întregii nebunii. El era cel mai potrivit din întreaga lume să încerce. Era momentul ideal, acum, când armata Northlandului se afla încă aproape de casă şi Brona se credea la adăpost de orice atac. Chiar dacă murea şi el, tot merita. Risca era gata şi de sacrificiul suprem. Un războinic este oricând gata de sacrificiul suprem.

După ce rămase doar în cizme, pantaloni şi tunică, îşi strecură un cuţit la cingătoare, luă cu sine securea de luptă şi o porni la vale, printre stânci. Era aproape miezul nopţii când ajunse la poalele munţilor şi o luă peste câmpie. Deasupra, Purtătorii de Cranii încă se roteau, dar el era de-acum în spatele lor şi era învăluit în magie, care-l ferea de ochii lor iscoditori. Ei aveau să caute dincolo de tabără şi nu aveau să-l observe. Păşea uşor, degajat, apropierea lui era neauzită în întuneric, iar lumina răspândită de focurile de tabără îl ascundea privirii celor care l-ar fi putut vedea. Sistemul lor de pază era total inadecvat. Străjerii, un talmeş-balmeş de mogâldani şi troli adunaţi laolaltă, fuseseră amplasaţi prea departe unul de celălalt şi prea aproape de focuri ca să poată observa ceva ce s-ar fi apropiat din afară. Cerul era înnorat şi aerul nopţii greu de fum, încât ar fi fost nevoie de ochi foarte ageri chiar şi în cele mai bune condiţii pentru a sesiza vreo mişcare pe câmpie.

Chiar şi aşa stând lucrurile, Risca nu lăsă nimic la voia hazardului. Merse târâş când ierburile şi tufişurile începură să se rărească, alese cu atenţie locul de unde avea să se apropie şi chiti care anume strajă din neamul mogâldanilor îi va fi ţintă. Abandonă securea în iarba înaltă şi înaintă înarmat doar cu cuţitul. Straja nici nu apucă să-l vadă. Risca îi târî trupul, îl tupilă în iarbă, se înveşmântă în pelerina strajei, trase gluga pentru a-şi acoperi chipul, îşi recuperă securea şi pătrunse în tabără.

Un altul ar fi chibzuit mai pe-ndelete dacă e bine să între aşa, pur şi simplu, într-o tabără duşmană. Risca abia dacă catadicsi să acorde o clipă acestui gând. Ştia că abordarea directă este întotdeauna cea mai

bună metodă de a-l surprinde pe celălalt cu garda jos şi că e mai puţin probabil să-l vadă pe cel care le stă drept în faţă decât pe cel care s-ar furişa, nedesluşit, prin cotloane întunecoase. Tendinţa generală este de a nu lua în seamă lucrurile lipsite de logică, iar un inamic solitar hălăduind chiar în preajma ta, în mijlocul unei armate înarmate până-n dinţi, nu era câtuşi de puţin ceva logic.

Risca se aţinu totuşi la marginea luminii răspândite de focurile de tabără atunci când intră şi rămase acoperit complet de pelerină. Nu umbla cu fereală şi nici nu-şi cobora privirile, căci asta ar fi trezit bănuiala că e ceva în neregulă. Se mişca fără şovăială, de parcă se simţea acolo în largul lui. Trecu de cercul exterior al străjerilor şi de focurile lor de tabără şi o luă spre centrul armatei. Fumul, purtat de vânt, îi venea în întâmpinare, iar Risca îl folosi ca paravan. Auzea strigăte şi râsete în jur, oştenii mâncau şi beau, îşi spuneau poveşti şi schimbau minciuni între ei. Arme şi armuri clincheteau şi animale de povară tropăiau şi sforăiau în întunericul îndesat de fum. Risca umblă printre ele fără a-şi încetini pasul, fără a pierde o clipă din vedere ţinta, care apărea acum ca un mănunchi de ţăruşi şi blazoane întunecate înălţat deasupra viermuielii întregii tabere. Îşi ţinea securea de luptă jos, lipită de picior, şi-şi alcătui, cu ajutorul magiei, o imagine de soldat neînsemnat, doar un alt vânător mogâldan în drum spre un loc lipsit de importanţă.

Pătrunse adânc în vălmăşagul de oameni şi focuri de tabără, căruţe şi provizii, animale de povară şi meşteşugari ocupaţi cu dregerea căruţelor şi echipamentelor, printre uriaşe snopuri de lănci şi suliţe, cu vârfurile lor de metal sclipitor îndreptate spre cer. Se ţinea prin zona taberei ocupate de mogâldani când putea, dar din când în când era nevoit să treacă printre grupuri de troli. Se ferea de ei, după obiceiul mogâldanilor, respectuos, precaut, fără a părea temător, dar nici sfidător, întorcându-şi faţa de la ei atunci când îi întâlnea, pentru a evita chipurile impasibile şi privirile dure care văzuseră numeroase bătălii. Le simţea ochii oprindu-li-se o clipă asupra lui, apoi întorcându-li-se în altă parte. Dar nimeni nu-l opri din drum şi nimeni nu-l strigă. Nimeni nu-i descoperi identitatea.

Sudoarea îi şiroia pe spate şi la subsuori, nu din cauza căldurii însă. Războinicii începuseră de-acum să se retragă ca să se culce, să se înfăşoare în pelerine pe lângă focuri, şi treptat se înstăpânea liniştea. Risca grăbi pasul. Avea nevoie de zgomot şi de vălmăşag pentru a-şi acoperi mişcările. Dacă toată lumea dormea, ar fi părut nelalocul lui tot umblând de colo-colo. Se apropia deja de cortul Vrăjitorului Comandant – îi vedea acum perdelele sus, deasupra taberei. Focurile de tabără erau tot mai puţine pe măsură ce se apropia, la fel şi numărul oştenilor. Nimeni nu avea voie să se apropie prea mult de cartierul general al Vrăjitorului Comandant şi nici nu voia nimeni s-o

facă.

Risca se opri la marginea unui foc de tabără, unde dormeau cam o duzină de războinici. Troli cu toţii, luptători cu figuri parcă cioplite în piatră, cu armele lângă ei. Îi ignoră şi cercetă terenul deschis dinaintea lui. Cam treizeci de metri despărţeau cortul cel negru, de jur-împrejur, de armata adormită. Nu se zăreau străjeri nicăieri. Risca ezită o clipă. De ce nu erau gărzi? Privi cu atenţie în jur, în căutarea lor.

Nici urmă de aşa ceva.

În acel moment, mai să se întoarcă din drum. Era ceva în neregulă în toată povestea asta, simţea el. Ar trebui să existe străjeri. Aşteptau cumva în interiorul cortului? Se aflau undeva unde el nu putea pătrunde cu privirea? Pentru a afla răspunsul la aceste întrebări ar fi trebuit să traverseze terenul deschis dintre cel mai apropiat foc de tabără şi cort. Era destulă lumină împrejur pentru ca apropierea lui să nu treacă neobservată, aşa că ar urma să folosească magia pentru a-şi masca apropierea. Avea să fie absolut singur acolo şi n-ar fi avut unde să se ascundă.

Mintea-i lucra febril. Avea să dea cumva peste Purtători de Cranii? Erau cu toţii plecaţi afară din tabără, la vânătoare, sau mai rămăseseră dintre ei aici, pentru a-şi apăra stăpânul? Stăteau cumva de pază şi alte creaturi?

Întrebările îl ardeau şi nu existau răspunsuri la ele.

Mai ezită un moment, înconjurând locul cu privirea, cu urechile ciulite, tatonând aerul. Apoi îşi strânse mai bine securea în mână şi o luă din loc. Invocă magia pentru a-l învălui, pentru a-l ajuta să se piardă în noapte, să se facă una cu întunericul. Doar un strop, încât nici chiar un cunoscător în ale magiei să nu-i detecteze prezenţa. Îl invadă un val de hotărâre. Putea s-o facă. Trebuia s-o facă. Traversă terenul deschis, tăcut ca un nor pe cerul bătut de vânturi. Auzul lui nu prindea niciun sunet. Văzul lui nu prindea nicio mişcare. Chiar şi în acei loc, nu se vedea nimeni de pază.

Ajunse lângă cort, iar aerul dimprejur deveni brusc liniştit ca moartea şi sunetele, mirosurile şi mişcările armatei dispărură. Rămase o clipă lângă mătasea neagră şi aşteptă ca instinctele să-i semnaleze existenţa unei eventuale capcane. Nepercepând nimic de genul ăsta, îşi scoase securea de la brâu şi-i trecu tăişul ascuţit peste mătasea neagră, făcând în ea o despicătură.

Deodată auzi ceva – un oftat, poate, sau un vaiet înăbuşit. Trecu iute prin despicătură.

În ciuda beznei care domnea în cort, ochii lui reuşiră să se obişnuiască imediat. Nu se afla nimic înăuntru – nicio fiinţă, nicio mobilă, niciun pat, niciun semn de viaţă. Cortul era gol.

Risca privi în jur cu ochii mari, nevenindu-i a crede.

Apoi, în liniştea profundă se auzi un şuier gros şi lugubru, iar aerul prinse a se undui în faţa lui. Întunecimea începu să se adune şi, acolo unde cu o clipă în urmă nu fusese nimic, acum se forma o siluetă. O făptură învăluită într-o pelerină neagră începea să prindă substanţă. Risca realiză ce se petrece şi simţi un fior îngheţat pe şira spinării. Vrăjitorul Comandant fusese acolo tot timpul, acolo, în întuneric, invizibil, privise doar şi aşteptase. Poate ştiuse chiar de sosirea lui Risca. Nu era, aşa cum crezuse gnomul, o creatură în carne şi oase care putea fi ucisă cu arme obişnuite. Se înălţase deja, cu ajutorul magiei, deasupra formei muritoare şi putea avea acum orice formă – sau să nu aibă formă. Nici nu avea nevoie de vreuna.

Vrăjitorul Comandant se îndreptă spre el. Preţ de o clipă, Risca nu putu face nicio mişcare şi era convins că avea să moară fără a fi în stare să ridice un deget în apărarea sa. Apoi, voinţa lui de fier sfâşie vălul spaimei şi-l împinse la acţiune. Scoase un strigăt de luptă împotriva cumplitei forme negre, a ghearei scheletice negre care venea spre el, a ochilor sângerii, împotriva propriei spaime, a destinului trădător. Securea lui se ridică brusc, cu un şuier, iar focul magiei sclipea în lama-i ascuţită. Vrăjitorul Comandant făcu un gest scurt, şi Risca simţi cercuri de oţel încleştându-i-se în jurul trupului. Cu un suprem efort de voinţă le zdrobi şi le azvârli cât colo, apoi repezi securea. Arma se înfipse în silueta acoperită de pelerină şi explodă într-o mare de flăcări.

Risca nu aşteptă să vadă rezultatul loviturii. Instinctul îi spunea că e o luptă în care el nu putea avea sorti de izbândă. Puterea şi însuşirile lui de luptător nu erau îndeajuns pentru a dovedi un asemenea duşman. În secunda în care mâna lui lansase securea, plonjă prin deschiderea cortului, sări imediat în picioare şi o rupse la fugă. Se auzeau deja strigăte dinspre focurile de tabără, oştenii se trezeau din somn. Risca nu privi în urmă, dar simţea prezenţa lui Brona ca pe un nor negru venind spre el, căutând să-l tragă înapoi. Traversă în goană terenul deschis şi sări peste cel mai apropiat foc, călcă flacăra care se stingea şi împrăştie scântei şi cenuşă în toate direcţiile. Înşfăcă o sabie de la un luptător adormit şi se aruncă spre stânga, în vălătucii de fum iscaţi de scânteile împrăştiate.

Alarma zvonea acum din toate colţurile. Mâna Vrăjitorului Comandant încă se întindea spre el, încleştându-i pieptul, dar strânsoarea devenea din ce în ce mai slabă pe măsură ce distanţa dintre ei creştea. Concentrarea îi scăzuse şi se străduia acum să şi-o recapete. Un trol răsări dinaintea lui, cu gând să-l oprească, iar Risca îşi lăsă cuţitul împlântat în gâtul lui. Reacţionase instinctiv, incapabil încă să gândească foarte limpede. Războinicii se agitau peste tot împrejurul lui, alergau în toate părţile şi încercau să descopere cauza acelui vacarm, neştiind deocamdată că era vorba de el. Se chinui să-şi

domolească pasul, să ignore bătăile nebuneşti ale inimii şi strânsoarea din jurul pieptului. Măi, al umbrelor să fie! Cât pe ce s-o păţească! Se mişca acum cu iuţeală, dar nu mai alerga. Alergând n-ar fi făcut decât să atragă atenţia asupra sa. Invocă magia, de care uitase în momentul fugii, şi-şi dădu seama brusc că pierduse aproape total controlul asupra ei, că fusese aproape doborât de spaimă. Se învălui rapid în magie, apoi o luă spre stânga, spre câmpul deschis, într-o direcţie cu totul diferită de cea din care venise, unde nu le-ar trece prin minte să-l caute. Daca l-ar descoperi şi ar fi nevoit să lupte, ar fi ucis, Erau prea mulţi pentru el. Prea mulţi pentru orice bărbat, fie el druid ori de alt soi.

Se grăbi să traverseze tabăra, şi-n acest timp îl încerca senzaţia că tensiunea provocată de confruntarea cu Vrăjitorul Comandant ameninţă să-l sufoce. Se strădui să respire regulat, să nu ia aminte la agitaţia produsă de armata care se trezea din somn, la ţipetele şi zbieretele şi tropăitul cizmelor oştenilor înarmaţi expediaţi în toate direcţiile. În faţa lui, vedea deja întunericul câmpiei, întinderea golaşă de dincolo de cercul focurilor de tabără. De jur-împrejur erau postaţi străjeri, dar ei aveau privirile aţintite spre câmpie, aşteptându-se la un atac din acea direcţie. Simţi dorinţa aproape irezistibilă de a privi înapoi ca să vadă ce anume îl urmăreşte, dar instinctul îl preveni că, făcând-o, s-ar trăda. Poate Vrăjitorul Comandant i-ar vedea ochii şi l-ar recunoaşte chiar şi sub acoperământul lui de magie. Poate i-ar recunoaşte chipul. Şi asta ar fi îndeajuns pentru a-l duce la pierzanie. Risca nu privi îndărăt. Merse înainte şi lăsă pasul mai moale ca să poată alege punctul de la marginea spaţiului străjuit pe unde avea să evadeze.

— Tu şi tu, se adresă el unei perechi de mogâldani în timp ce trecea chiar printre ei, fără a catadicsi să încetinească, pentru ca ei să nu-i vadă faţa.

Folosise limba lor, pe care o cunoştea de când avea zece ani. Le făcu semn:

— Veniţi cu mine.

Ei nu-i puseră ordinul la îndoială. Soldaţii rareori fac aşa ceva. Avea aspectul şi aerul autoritar ale unui superior, aşa că îl urmară fără crâcnire. Îi conduse prin întuneric de parcă ar fi cunoscut calea, de parcă ar fi avut o misiune anume de îndeplinit. Îi duse departe în noapte, apoi îi expedie pe Fiecare în altă direcţie, iar el plecă pur şi simplu mai departe de unul singur, riu încercă să se întoarcă să-şi recupereze armele şi pelerina, ştia că asta ar fi fost prea primejdios. Însuşi faptul că era viu era o minune, aşa că nu era dispus sa-şi forţeze şi mai mult norocul. Trase adânc în plămâni aerul nopţii şi se strădui să-şi domolească pulsul. Cunoştea oare Bremen ce fel de duşman aveau? Se întrebă el. Realiza bătrânul ce putere are Vrăjitorul

Comandant? Trebuie că da, căci fusese în ascunzătoarea monstrului şi-l spionase. Risca îşi dori să-i fi pus bătrânului mai multe întrebări atunci când avusese ocazia. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi încercat să-l distrugă pe Brona de unul singur. Şi-ar fi dat seama că nu avea armele trebuitoare pentru aşa ceva. Nici nu era de mirare că Bremen era în căutarea unui talisman. Nici nu era de mirare că se bizuia pe viziunile celor morţi, care să-l sfătuiască.

Se uită pe cer după Purtătorii de Cranii, dar nu-i zări. Cu toate astea, îşi menţinu magia pentru a se ascunde. Pătrunse în câmpia Rabb şi o luă spre sud-est, spre Anar. Înainte ca lumina zilei să-l găsească, avea să se afle la adăpostul pădurii. Scăpase pentru a purta şi alte bătălii şi se putea considera norocos.

Dar ce fel de bătălie se putea purta împotriva unui duşman ca Vrăjitorul Comandant? Ce le putea spune gnomilor ca să le sădească nădejdea în suflet?

Răspunsurile îi scăpau. Merse înainte în noapte, căutându-le.

XIII

Două zile mai târziu, armata Northlandului se afla la vreo douăzeci de mile de Storlock. Traversase fără vreo oprelişte câmpia, departe de pădurea deasă, cotise spre răsărit, către Anar, ca un vierme uriaş, greoi, care se târa tot mai aproape de ţinutul gnomilor. Focuri de veghe ardeau în depărtare pe fundalul cerului care se stingea în amurg, o pâclă gălbuie întinsă pe mile întregi de-a lungul câmpiei. Kinson Ravenlock le vedea licărul tocmai de la capătul munţilor Dragon's Teeth de la gura văii Shale. Armata trebuie că-şi petrecuse după-amiaza traversând râul Rabb înainte de a-şi face tabăra de noapte. La răsăritul soarelui avea să-şi reia marşul spre miazăzi, iar asta însemna ca până-n zorii zilei următoare avea să ajungă chiar în faţa satului storilor.

Însă asta mai însemna, se dezmetici brusc Străjerul Hotarelor, că el şi Mareth trebuiau să traverseze câmpia Rabb în chiar această seară, înaintea trupelor, dacă nu voiau cumva să fie prinşi la mijloc de cealaltă parte.

Rămase nemişcat în umbra unei stânci care se înălţa la vreo cincisprezece metri deasupra câmpiei şi se pomeni dorindu-şi să fi putut ajunge aici cu o zi în urmă, ca să nu fie nevoiţi să traverseze câmpia la ceas de noapte. Ştia că la lăsarea nopţii vânătorii înaripaţi ai lui Brona aveau să-şi ia zborul în tării, dând târcoale pe deasupra zonei deschise care se întindea între ei şi locul unde s-ar fi aflat în siguranţă. Nu era o perspectivă tocmai ispititoare. Privi în spatele lui la Mareth, care stătea pe jos şi-şi frecţiona picioarele, încercând să le

aline astfel durerea produsă de marşul forţat din timpul zilei, cu cizmele azvârlite care pe unde, împreună cu pelerina şi cu puţinele lor provizii, n-ar fi putut merge mai repede oricât s-ar fi străduit, iar el îşi dădea seama de asta. O forţase şi aşa prea tare ca să ajungă până aici. Era încă slăbită după încercarea prin care trecuse la cetatea druizilor; iar energia ei seca rapid, aşa că avea nevoie de popasuri dese pentru odihnă. Dar nu se plânsese o singură dată, nici chiar atunci când el insistase că trebuie să renunţe la somn până vor ajunge la Storlock. Era dârză din cale-afară, recunoscu el morocănos. Îşi dorea doar s-o poată înţelege ceva mai bine.

Privi îndărăt spre câmpie, spre ruguri, spre întunericul care se lăsa treptat dinspre răsărit peste întinderi. Era lucru hotărât deci, vor traversa diseară. Îşi dori să fi stăpânit şi el magie, ca să le ascundă trecerea, dar, la urma urmelor, putea la fel de bine să-şi dorească să poată zbura. Nu-i putea cere fetei să recurgă la magie, fireşte. Bremen îi interzisese. Iar Bremen însuşi încă nu-i ajunsese din urmă, aşa că nu se putea face nimic în privinţa asta.

— Hai şi mănâncă ceva, îl chemă Mareth.

Se întoarse şi coborî dintre stânci. Fata întinsese tipsii cu pâine, brânză şi fructe şi turnase mied în nişte căni de metal. Făcuseră un troc seara trecută cu un fermier, la nord de Varfleet, şi asta era ultima porţie din merindele căpătate. Se aşeză în faţa ei şi începu să mănânce. Nu o privea. Plecaseră de două zile de la cetatea distrusă a Paranorului, ieşiseră din nou din trecătoarea Kennon şi o luaseră spre răsărit, de-a lungul râului Mermidon, urmându-i cursul pe la poalele munţilor Dragon’s Teeth până aici. Bremen îi trimisese înainte, statornicind limpede pe unde să meargă fără el, să urmeze cursul râului Mermidon până la câmpia Rabb şi să o traverseze spre Storlock. Acolo urmau să întrebe de un bărbat anume, care, bănuia druidul, locuia undeva în Eastland, în ţinutul sălbatic din Anarul de Sus, un bărbat despre care Kinson nu auzise niciodată. Trebuiau să afle unde poate fi găsit acela, după care să aştepte acolo până când Bremen îi va prinde din urmă. Druidul nu-i lămurise ce avea el să facă între timp. Nu le explicase de ce îl căutau pe acel necunoscut. Le spusese pur şi simplu ce aveau de făcut – lui Kinson, mai bine zis, căci Mareth încă mai dormea – după care dispăruse printre copaci.

Kinson bănuia că bătrânul se dusese înapoi la cetatea druizilor, şi Străjerul Hotarelor se întrebă iarăşi de ce. Fugiseră din Paranor într-un vălmăşag de zgomote şi furie distrugătoare, de magie dezlănţuită şi sălbatică, parte a lui Mareth, parte a cetăţii înseşi. Era ca şi când o fiară sălbatică se deşteptase şi se năpustise asupra lor să-i devoreze şi lui Kinson încă i se părea că-i simte în ceafă respiraţia şi ghearele, ca atunci când fuseseră urmăriţi. Dar scăpaseră cu viaţă la adăpostul pădurii în amurgul blând, iar furia aceea de sorginte magică se

domolise şi pierise. Rămăseseră în pădure toată ziua următoare şi o lăsară pe Mareth să doarmă.

Breman se ocupase de ea vădit preocupat de starea ei, dar după ce fata se trezise şi băuse o cană de apă înainte de a adormi la loc, încetase să-şi mai facă griji pentru ea.

— Magia cu care este înzestrată e prea puternică pentru ea, îi explicase el lui Kinson.

Ţinuseră de veghe la căpătâiul ei în orele dimineţii târzii, după ce ea se trezise şi adormise apoi la loc. Soarele se înălţase sus deasupra lor şi amintirea întunecată a nopţii trecute începuse să pălească. Cetatea era o prezenţă mută dincolo de perdeaua de arbori, liniştită acum ca moartea, golită de viaţă.

— Pare limpede că a venit la druizi în încercarea de a-şi înţelege mai bine magia. Cred că n-a stat îndeajuns printre ei ca să apuce să afle asta. Poate a cerut să vină cu noi în nădejdea că am putea s-o ajutăm.

Clătină din capul cărunt.

— Dar ai văzut? A invocat magia pentru a mă apăra pe mine de creaturile pe care Brona le-a lăsat acolo să mă atace, dar a pierdut imediat orice control asupra ei! Pare incapabilă să cântărească măsura necesară. Sau poate nu asta e problema, ci faptul că magia ei, când e invocată, ia orice formă doreşte ea, magia. Indiferent de situaţie, năvăleşte dinspre ea ca apele revărsate! În cetatea druizilor, a înghiţit creaturile acelea de parcă ar fi fost nişte amărâţi de ţânţari. A fost atât de puternică, încât a trezit magia pe care cetatea o menţine pentru propria protecţie, magia pământului, statornicită acolo de primii druizi. A fost magia verificată de mine când m-am întors, ca să mă asigur că mai poate încă sta pavăză în faţa oricărei încercări de a distruge cetatea, nu i-am putut proteja pe druizi de Vrăjitorul Comandant, dar am putut pune măcar cetatea sub oblăduirea ei. Mareth a invocat o putere atât de copleşitoare pentru distrugerea creaturilor lui Brona, încât a dat impresia că cetatea însăşi se află în pericol şi a scos astfel la iveală şi magia pământului.

— Magie nativă, aşa ai spus cândva, murmura Kinson, dus pe gânduri. De unde i s-ar putea trage, de e atât de puternică?

Bătrânul strânse din buze.

— De la un alt druid, poate. Un elf care poartă magie veche în sânge. De la o fiinţă feerică, rămasă din lumea de odinioară. Ar putea fi orice din toate astea.

Ridică o sprânceană, întrebător:

— Mă întreb dacă ştie chiar şi ea răspunsul la această întrebare.

— Mă întreb dacă ni l-ar spune, chiar dacă l-ar şti, fu replica lui Kinson.

Până în acel moment, fata abia dacă pomenise despre aşa ceva. Pe

când se trezise, Bremen plecase deja. Misiunea de a-i spune că nu avea voie să-şi folosească magia până la revenirea lui Bremen, care s-o povăţuiască, rămase astfel în sarcina lui Kinson. Ea acceptă ordinul printr-o simplă înclinare a capului, nimic mai mult. Nu comentă nimic despre cele întâmplate în cetate. Părea să fi dat uitării întregul episod.

Străjerul termină de mâncat şi-şi ridică din nou privirea. Tânăra îl privea.

— La ce te gândeşti? Îl întrebă ea.

Kinson înălţă din umeri.

— Mă întrebam cine e omul pe care trebuie să-l găsim. Mă întrebam de ce îl consideră Bremen atât de important.

Ea dădu încet din cap.

— Cogline.

— Îi cunoşti numele?

Ea nu răspunse. Părea să nici nu fi auzit întrebarea.

— Poate vreunul din prietenii tăi de la Storlock ne va putea ajuta.

Ochii ei rămaseră ficşi

— N-am niciun prieten la Storlock.

Un scurt răstimp el se holbă pur şi simplu la ea, fără a înţelege

— Dar mi s-a părut că i-ai spus lui Bremen…

— Am minţit.

Oftă din greu şi-şi întoarse privirea de la el.

— L-am minţit pe Bremen şi înainte de asta i-am minţit pe toţi la Paranor. Era singura cale de a fi acceptată. Doream cu disperare să studiez la druizi şi ştiam că n-or să mă accepte dacă nu le dau un motiv plauzibil. Le-am spus deci c-am studiat la Stori. Le-am dat acte scrise care să-mi dovedească spusele, false toate. I-am înşelat pe toţi cu bună ştiinţă.

Ridică privirea:

— Dar aş dori să încetez cu minciuna acum şi să spun adevărul.

Bezna era deplină în jurul lor, ultima geană a zilei dispăruse, iar ei se lăsară cotropiţi de întuneric, abia zărindu-se unul pe celălalt. Cum tot urmau să traverseze câmpia Rabb în noaptea aceea, Kinson nu se obosise să aprindă un foc. Acum îşi dorea s-o fi făcut, ca să-i poată vedea mai bine faţa.

— Cred, zise el cu voce domoală, că acum ar fi momentul potrivit pentru adevăr. Dar cum voi şti eu că-mi vei spune adevărul, şi nu doar o altă minciună?

Ea îi adresă un zâmbet palid, trist:

— Vei şti.

El o privi în ochi:

— Magia ta era pricina minciunilor, nu-i aşa? Ghici el.

— Ai spirit de observaţie, Kinson Ravenlock, îi zise ea. Îmi placi din cauza asta. Da, minciunile au devenit necesare din cauza magiei

mele. Doresc cu disperare să găsesc un mod de…
Ezită, în căutarea cuvântului potrivit:
— … de a mă împăca cu propria-mi persoană. M-am luptat cu puterea mea prea multă vreme şi m-au ajuns oboseala şi disperarea. M-am gândit uneori să-mi pun capăt zilelor din pricina răului pe care mi l-a făcut.
Se opri din nou, cu privirile pierdute în depărtări:
— Am fost înzestrată cu magie încă de la naştere. Magie nativă, după cum i-am spus lui Bremen. Măcar asta a fost adevărat. Nu mi-am cunoscut tatăl. Mama a murit la naştere. Am fost crescută de oameni pe care nu i-am cunoscut. Dacă am şi alte rude nu ştiu, pentru că nu şi-au făcut vreodată apariţia în viaţa mea. Oamenii care m-au crescut au făcut-o din motive pe care nu le-am înţeles niciodată. Au fost oameni duri, taciturni şi mi-au spus foarte puţine. Cred că erau legaţi de o anume datorie, dar nu mi-au explicat niciodată obârşia acelei datorii. Am plecat de la ei când aveam doisprezece ani, trimisă în ucenicie la un olar, unde trebuia să aduc şi să car materiale, să fac curăţenie, să iau seama, dacă doresc, la felul cum lucrează, dar în principal să fac ce mi se spune. Eram de pe atunci înzestrată cu magie, fireşte, dar, ca şi trupul meu, ea încă nu ajunsese la maturitate şi o sesizam doar ca pe o vagă prezenţă, care se manifesta în foarte mică măsură. Când am devenit femeie, magia a înflorit şi ea înăuntrul meu. Într-o zi, olarul a încercat să mă bată şi m-am apărat din instinct, invocând magia în ajutorul meu. Aproape că l-am ucis. Am plecat într-un ţinut de frontieră, voiam să găsesc un alt loc în care să trăiesc. O vreme, am locuit în Varfleet.
Zâmbetul îi reveni pe buze:
— Poate că drumurile noastre s-au întâlnit la vremea aceea. Sau tu plecasei deja? Da, plecasei, de bună seamă.
Înălţă din umeri:
— Am fost atacată din nou, un an mai târziu. De data asta erau mai mulţi bărbaţi şi nu să mă bată voiau. Am invocat din nou magia. Nu mi-am putut-o controla. Am ucis doi dintre ei. Am plecat şi din Varfleet, tot spre soare-apune.
Zâmbetul îi deveni batjocoritor şi amar:
— Cred că-ţi dai seama deja cum se repetă asta. Începusem să cred că nu pot trăi în mijlocul oamenilor şi asta pentru că nu pot avea încredere în mine însămi. Am rătăcit dintr-o comunitate în alta, de la o fermă la alta, câştigându-mi existenţa cum puteam. A fost o perioadă utilă. Am descoperit lucruri noi despre magia mea. Nu era doar distrugătoare; putea fi şi tămăduitoare. Am constatat că aveam puteri empatice. Îmi puteam folosi magia spre a vindeca răniţii. Am descoperit asta atunci când un bărbat pe care îl cunoşteam şi îl simpatizam a fost rănit şi era în primejdie să moară de pe urma unei

căzături. A fost o revelaţie care mi-a dat speranţă. Folosită astfel, magia putea fi controlată. Nu înţelegeam de ce; puterea ei poate fi controlată atunci când vindecă, dar nu şi când distruge. Poate că mânia este, prin natura lucrurilor, mai greu de controlat decât simpatia. Nu ştiu. În orice caz, m-am dus la Stori, cu gând să trăiesc acolo, să-i rog să mă lase să studiez la ei, să învăţ să-mi folosesc talentul. Dar ei nu mă cunoşteau şi n-au vrut să mă accepte în ordinul lor. Sunt mogâldani şi niciun membru al vreunei alte seminţii n-a primit vreodată permisiunea de a studia la ei. Au refuzat să facă o excepţie pentru mine. Am încercat luni de-a rândul să-i conving să-şi schimbe hotărârea, am rămas în satul lor, i-am privit lucrând, am stat la masă cu ei atunci când mi-o îngăduiau, şi i-am rugat să-mi acorde o şansă, nimic mai mult. Apoi, într-o bună zi, din ţinutul sălbatic din vecinătate a sosit la stori în vizită un bărbat. Voia ceva de la ei, ceva din domeniul ştiinţelor lor tămăduitoare, iar storii n-au părut defel să se împotrivească. M-am minunat. După luni de zile de cerşit ceva rămăşiţe de învăţătură de-a lor, nu căpătasem nimic. Iar acum, bărbatul ăsta, care nu era mogâldan era de felul lui din Southland, apărea de niciunde şi storii abia aşteptau să-l ajute. Am hotărât să-l întreb de ce.

Râcâi cu cizma în pământ, de parcă ar fi scormonit trecutul.

— Arăta ciudat, înalt şi pirpiriu, tot numai colturi şi oase, cu fata prelungă şi părul vâlvoi. Părea veşnic pierdut în gânduri, de-ai fi zis că o simplă discuţie cu el era lucrul cel mai dificil din lume. Dar l-am făcut să stea de vorbă cu mine. L-am făcut să-mi asculte povestea. După o vreme, mi-a devenit limpede că înţelege foarte multe dintr-ale magiei. Aşa că i-am spus totul. M-am încrezut în el. Nu ştiu nici până în ziua de azi de ce, dar am făcut-o. Mi-a spus că storii nu mă vor accepta, că n-avea rost să mai rămân în sat. Du-te la Paranor şi la druizi, a sugerat el. Am râs. N-or să mă accepte nici ei, i-am explicat. Dar el mi-a spus că o vor face. M-a învăţat ce să le spun. M-a ajutat să inventez o poveste şi a scris hrisoavele prin care să obţin încuviinţarea lor. A zis că ştie câte ceva despre ei, că fusese şi el druid cândva, de mult. Dar că nu aveam voie să-i pomenesc numele. Nu era ţinut la loc de cinste acolo, a adăugat el. Şi atunci l-am întrebat care-i e numele şi mi l-a spus Cogline. Mi-a spus că, afară de Bremen, druizii nu mai călătoresc prin cele patru tărâmuri, ca pe vremuri. Aveau să accepte povestea pe care mi-o inventase el dacă-mi puteam dovedi puterea de vindecare. N-or să se obosească să-mi cerceteze trecutul, pentru că erau încrezători, aproape naivi în privinţa asta. A avut dreptate. Am făcut ce mi-a spus şi druizii m-au primit.

Ea oftă:

— Dar acum înţelegi de ce l-am rugat pe Bremen să mă ia cu el, nu-i aşa? Studiul magiei nu este încurajat la Paranor, sau, oricum, nu într-

o măsură cât de cât semnificativă. Câţiva, precum Risca şi Tay, au, ce-i drept, o înţelegere adâncă a ei. Dar nu mi s-a dat nicio ocazie să descopăr cum să-mi ţin propria magie sub control. Dacă aş fi dat-o la iveală, aş fi fost expediată imediat de acolo. Druizii se tem de magie. Se temeau, mai degrabă, pentru că sunt morţi cu toţii.

— Magia ta a devenit cumva mai puternică? Întrebă el atunci când fata se opri. A devenit şi mai greu de ţinut sub control? Aşa cum a fost când ai invocat-o în cetate?

— Da.

Gura ei se strânse într-o linie dreaptă, mohorâtă, iar ochii i se umplură brusc de lacrimi.

— Ai văzut doar. M-a copleşit întru totul. A fost ca o revărsare de ape care ameninţa să mă înece. Nici nu puteam respira!

— Şi acum doreşti ca Bremen să te ajute să găseşti o cale spre a o stăpâni, el, singurul druid care-i înţelege puterea.

Ea îl privi drept în faţă:

— Nu regret ceea ce-am făcut.

El îi întoarse privirea, îngândurat.

— Nici măcar o clipă n-am crezut că ar trebui să-ţi pară. Şi nici nu mi-am propus să-ţi judec alegerea. Nu am trăit viaţa pe care ai trăit-o tu. Dar cred că minciunile trebuie să înceteze acum. Cred că ar trebui să-i spui lui Bremen ce mi-ai spus mie. Dacă doreşti ajutorul lui, ar trebui să fii cinstită cu el.

Fata dădu din cap şi-şi şterse hotărâtă lacrimile.

— Asta şi am de gând, zise ea.

Părea mică şi vulnerabilă, dar vocea îi era viguroasă. N-avea să dezvăluie nimic altceva în ceea ce privea persoana ei, realiză el. Trebuie că trecuse şi aşa prin chinurile iadului spunându-i şi cât spusese.

— Se poate avea încredere în mine, spuse ea fără veste, citindu-i parcă gândurile.

— Mai puţin în magia ta, o corectă el.

— Nu. Chiar şi în ea. Puteţi fi încredinţaţi că n-o voi folosi până când Bremen nu-mi va spune să o fac.

El o privi în tăcere un moment, apoi dădu din cap.

— Am înţeles.

Îl fulgeră din senin ideea că ei doi semănau de fapt foarte mult. Amândoi călătoriseră până foarte departe în strădania de a se elibera de trecut, iar călătoria nu se încheiase pentru niciunul din ei. Amândoi se legaseră de Bremen, vieţile lor erau indestructibil unite cu a lui, iar acum părea că nici nu existase alternativă.

Privi spre cer şi se ridică în picioare.

— E vremea s-o luăm din loc.

Îşi înnegriră feţele şi mâinile, îşi legară bine diversele ustensile din

metal şi armele, ca să nu zornăie, coborâră din ascunzătoarea dintre stânci şi o porniră peste câmpia Rabb. Aerul nopţii era răcoros şi plăcut, iar dinspre poalele dealurilor adia o briză purtând pe aripile ei mireasmă de salvie şi cedru. Norii pluteau pe cer, paravan subţiatic între pământ şi luna în al doilea pătrar, de aceea lumina era difuză şi se strecura doar în fascicule scurte. Sunetul putea călători pe distanţe lungi într-o astfel de noapte, de aceea Kinson şi Mareth călcau cu pas uşor prin ierburile înalte, ocolind prundişul, care-i putea da de gol. La miazănoapte, lumina care se zărea dinspre tabăra armatei era aidoma unui fum cenuşiu pe fundalul întunecat care se întindea între munţii Dragon’s Teeth la apus şi Anar la răsărit. La răstimpuri Kinson se oprea, asculta şi căuta să distingă sunetele care se potriveau cu peisajul, atent la cele care nu se potriveau. Mareth îl urma un pas mai în spate şi nu scotea un cuvânt. Fără să se întoarcă spre ea, Kinson îi simţea prezenţa acolo, ca pe o umbră a lui.

Orele se scurgeau anevoie, iar câmpia se desfăşura pretutindeni în jurul lor şi părea să devină mai vastă pe măsură ce o traversau, aşa că o vreme au avut impresia că nu înaintează deloc. Kinson veghea neîncetat, cu ochii aţintiţi spre cerul înnorat, în căutarea vânătorilor înaripaţi care puteau hălădui în tării. O făcea din obişnuinţă, şi nu pentru că se aştepta să-i vadă pe cei întunecaţi. Învăţase din experienţă că mai întâi avea să-i simtă, şi atunci trebuia să se ascundă neîntârziat, pentru că, dacă aştepta să-i vadă, era prea târziu. Dar furnicăturile acelea neplăcute, năvala de gheaţă pe şira spinării, semnalul de alarmă care prevestea primejdia nu-şi făcură simţită prezenţa şi, cu Mareth urmându-l docila, mersese mai departe.

Se opriră odată să bea apă din butelcă şi se ghemuiră unul lângă altul într-un luminiş, în dosul unor tufe. Kinson se trezi întrebându-se cum trebuie să fi fost viaţa pentru ea, lipsită de prieteni şi familie, ajunsă o paria din cauza magiei, rămasă fără cămin din cauza împrejurărilor şi a deciziilor ei în egală măsură. Dăduse dovadă de curaj, gândi el, hotărându-se să nu renunţe la luptă atunci când i-ar fi fost uşor s-o facă. Şi nici nu se compromisese pe sine sau pe alţii, alegându-şi propriul drum în viaţă. Se întrebă câte din toate acestea înţelesese Bremen atunci când luase hotărârea de a-i permite să li se alăture. Se întrebă în ce măsură izbutise Mareth să-l păcălească pe bătrân. Nu atât de mult cum îşi închipuise ea, de bună seamă. Ştia din experienţă că Bremen putea privi drept în tine, ca şi când ai fi din sticlă, şi vedea toate componentele în mişcare. Era unul dintre motivele pentru care reuşise să supravieţuiască toţi aceşti ani.

La un moment dat, după miezul nopţii, un Purtător de Cranii le tăie calea. Veni dinspre est, din direcţia în care se îndreptau ei, şi-l luă prin surprindere pe Kinson, care credea că primejdia va veni dinspre miazănoapte. Simţi creatura şi se aruncă la pământ, sub o tufă,

târând-o şi pe Mareth cu el. Îşi dădu seama după expresia ei că fata înţelege ce se petrece. O trase mai aproape de el, ascunzându-se bine.

— Nu te uita în sus, şopti el. Nici măcar nu te gândi la ceea ce zboară deasupra noastră. Ne simte dacă o faci.

Rămaseră ghemuiţi la pământ, şi în acest timp creatura zbură mai aproape, iar teama din sufletele lor crescu încât îi încinse ca soarele în miez de zi. Kinson se chinuia să respire normal şi să se gândească la zile de mult trecute, pe când era copil şi mergea la vânătoare cu fraţii lui. Rămase liniştit, nemişcat, cu muşchii relaxaţi, cu ochii închişi. Lipită de el, Mareth respira în ritmul lui, nemişcată. Purtătorul de Cranii zbura în cercuri deasupra lor. Kinson li simţea şi ştia cat e de aproape din îndelungata lui experienţă de cercetaş în Northland, când vânătorii înaripaţi dădeau târcoale noapte de noapte deasupra ţinutului pe care-l străbătea. Bremen îl învăţase cum să-i evite, cum să supravieţuiască. Senzaţiile provocate de aceşti monştri nu puteau fi evitate, dar puteau fi îndurate. La urma urmelor, senzaţiile în sine nu puteau face niciun rău. Mareth înţelegea asta. Nu se mişcă şi nu tremură în braţele lui. Nu încercă să se ridice sau să sară din ascunziş. Zăcu acolo ca şi el, răbdătoare şi hotărâtă.

În cele din urmă, Purtătorul de Cranii zbură mai departe, spre o altă parte a câmpiei, şi-i lăsă tremurând, dar uşuraţi. Aşa se întâmpla întotdeauna, gândi Kinson şi se ridică în picioare. Nu-i plăceau deloc aceste senzaţii, nu-i plăcea ruşinea care-i cuprindea sufletul pentru că trebuia să se ascundă în acest fel, să se ferească mereu. Dar i-ar fi plăcut încă şi mai puţin să moară.

Îi adresă lui Mareth un zâmbet liniştitor şi o porniră mai departe în noapte.

Ajunseră la Storlock puţin înainte de răsăritul soarelui, uzi şi stropiţi cu noroi din cauza unei averse neaşteptate care-i prinsese la doar două-trei mile de sat. Cu chipuri mohorâte şi respectuoase, storii, înveşmântaţi în alb, le ieşiră în întâmpinare şi-i poftiră înăuntru. Abia dacă se rostiră câteva cuvinte; nici nu părea necesar. Storii păreau a-i recunoaşte pe amândoi şi nu le puseră nicio întrebare. Poate îi ţineau minte de pe vremuri, gândea Kinson pe când era condus înăuntru. Mareth trăise în satul storilor, iar el îi vizitase în diferite ocazii împreună cu Bremen. Oricum însă, asta simplifica lucrurile. Deşi îndeobşte distanţi şi preocupaţi de ale lor, storii erau generoşi în ce priveşte casa şi masa. Ca şi când ar fi aşteptat oaspeţi, ei le oferiră supă caldă, haine uscate şi paturi în camere de oaspeţi din clădirea principală. La mai puţin de o oră de la sosire, Kinson şi Mareth dormeau tun. Când se deşteptară, era după-amiază târziu. Ploaia contenise, aşa ca ieşiră afară să se uite prin jur. Satul era liniştit, iar pădurea care îl înconjura părea lipsită de viaţă. În timp ce mergeau pe

ulicioare de la un capăt la altul al aşezării, storii treceau pe lângă ei ca nişte stafii, tăcuţi, fiecare cu treaba lui, abia privind la cei doi străini. Nimeni nu se apropie de ei. Nimeni nu le vorbi. Vizitară mai multe spitale unde tămăduitorii se ocupau de bolnavi veniţi din toate colţurile celor patru tărâmuri. Nimeni nu părea supărat să-i vadă acolo. Nimeni nu le ceru să plece. În timp ce Mareth rămase să se joace cu doi prichindei mogâldani care se arseseră în timp ce părinţii lor găteau, Kinson ieşi afară şi-şi pironi privirea spre depărtări, spre copacii peste care se aşternea cu-ncetul întunericul, cu gândul la armata Northlandului care se apropia.

În timpul cinei, îi împărtăşi lui Mareth gândurile care-l frământau. De-acum oştirea trebuie să fi ajuns, pesemne, undeva pe câmpia Rabb, în apropierea aşezării. Dacă avea nevoie de hrană sau de alte provizii, iar asta era aproape sigur, vor fi trimişi cercetaşi ca să jefuiască, iar Storlockul s-ar afla atunci în reală primejdie. Majoritatea seminţiilor auzise de stori şi de îndeletnicirile lor şi le respectau izolarea. Dar oastea lui Brona se conducea după alte legi morale, după alte reguli, şi, după toate probabilităţile, în cazul de faţă avea să-i lipsească respectul acordat îndeobşte locuitorilor acestei aşezări. Ce s-ar alege de aşezarea storilor dacă vreun Purtător de Cranii ar veni la jefuit? Tămăduitorii nu aveau mijloace de apărare; nu cunoşteau nicio formă de luptă. Ei se bazau exclusiv pe neutralitatea şi dezinteresul lor faţă de politică pentru a rămâne în afara conflictelor armate. Dar când era vorba de vânătorii înaripaţi, era oare asta îndeajuns?

În timp ce întorceau ideea pe toate feţele, întrebară şi de Cogline şi aflară aproape imediat unde putea fi găsit. Nici nu părea să fie cine ştie ce secret. Cogline păstra o legătură permanentă cu storii şi prefera să discute cu ei ca să obţină cele de trebuinţa decât să aibă de-a face cu locurile unde se făcea negoţ de pe la marginile pustietăţii în care se retrăsese. Druidul de altădată îşi durase căminul în adâncul Anarului, în desişurile arareori bătute din Darklin Reach, într-un loc numit Hearthstone. Nici chiar Kinson nu auzise vreodată de Hearthstone, deşi ştia de Darklin Reach şi gândea despre el ca despre un loc pe care e mai bine să-l ocoleşti. Mogâldanii-Păianjen locuiau acolo, creaturi sârmoase, vag umane, atât de primitive, încât încă discutau cu spiritele şi aduceau sacrificii vechilor zei. Darklin Reach era o lume încremenită în timp, neschimbată din vremea declanşării Marilor Războaie, iar Kinson nu era deloc încântat la ideea că drumurile lor aveau să-i poarte într-acolo.

După ce se încheie cina şi storii se întoarseră la treaba – care o fi fost aceea – pe care o aveau de dus la capăt, Străjerul Hotarelor rămase împreună cu fata pe o băncuţă, pe cerdacul sălii de mese, şi scrută întunericul care se lăsa. Gândurile lui nu erau prea plăcute.

Bremen nu sosise. Poate era încă la Paranor. Poate era prins de cealaltă parte a câmpiei Rabb, cu armata Northlandului desfăşurată între ei. Kinson nu se-mpăca defel cu nesiguranţa asta. Nu-i plăcea că este silit să aştepte sosirea druidului, obligat la nemişcare, când ar fi preferat să fie activ. Putea să aştepte la nevoie, dar acum punea la îndoială motivul însuşi pentru care zăbovea. Gândea că Bremen ar fi trebuit să-l trimită pe el înainte să-l caute pe Cogline, chiar dacă asta ar fi însemnat să meargă în Darklin Reach. Avea senzaţia că timpul le scapă tuturor printre degete.

Un grup de stori îşi făcu apariţia, înveşmântaţi toţi în pelerine, acoperiţi de glugi, retraşi şi enigmatici. Coborâră treptele cerdacului şi traversară spre o clădire de peste drum, iar siluetele lor albe se topiră iute în cenuşiul amurgului ca nişte fantome în noapte. Kinson se minună de hotărârea lor nestrămutată, de amestecul bizar de devotament fată de îndeletnicirile lor şi totala indiferenţă faţă de lumea din jurul maruntei lor aşezări. Aruncă o privire spre Mareth şi se chinui să şi-o închipuie ca pe una din aceste fiinţe, apoi se întrebă dac ea îşi mai dorea încă să fi fost acceptată în ordinul lor. S-ar simţi oare mai bine în izolare, departe de tirania propriei magii, de ameninţarea pe care o reprezenta folosirea ei de necontrolat? S-ar simţi ea mai puţin reţinută aici decât la Paranor? Misterul vieţii ei îl intriga şi se surprinse gândindu-se la ea într-un fel în care nu se gândise la nimeni altcineva până acum.

Dormi prost în noaptea aceea, năpădit de vise populate de creaturi ameninţătoare, lipsite de chipuri. Când se trezi, puţin înainte de răsăritul soarelui, se săltă din pat şi înşfăcă sabia aproape înainte de a-şi da seama ce face. Se desluşeau voci afară, groase şi guturale, şi se auzea clar şi zăngănit de armuri. Ştiu pe dată ce se petrecuse. Îşi lăsă cizmele în odaie, luă doar sabia cu sine, se strecură afară din dormitor şi o luă furişat pe coridor spre intrarea principală, unde câteva ferestre dădeau spre stradă. Adăpostit în umbră, aruncă o privire afară.

O trupă numeroasă de troli apăruse în stradă şi stătea faţă-n faţă cu un mic grup de stori aflat pe treptele principalului centru de tămăduire de peste drum. Trolii erau înarmaţi şi păreau ameninţători; după felul în care gesticulau, era limpede că vor să între înăuntru. Storii nu li se opuneau făţiş, dar nici nu se lăsau înduplecaţi. Vocile mânioase aparţineau trolilor, storii erau tăcuţi şi stoici în faţa ameninţării invadatorilor. Kinson nu-şi dădea seama ce voiau trolii – dacă era vorba de hrană şi provizii, sau de mai mult de-atât. Dar era dincolo de orice îndoială că trolii nu aveau de gând să renunţe la pretenţii. Înţelegeau la fel de bine ca şi Kinson că nu avea cine să li se poată opune în sat.

Kinson privi clădirea cufundată încă în crepuscul, strada umbroasă,

pădurea deasă şi drumul deschis şi chibzui la variantele între care putea alege. Putea rămâne locului, sperând că nu avea să se întâmple nimic. Dacă făcea asta, îi lăsa pe tămăduitori pradă ursitei, oricare ar fi fost aceea, pe care le-o vor hărăzi trolii. Putea să-i atace pe la spate şi să ucidă, probabil, vreo patru sau cinci înainte să-l răzbească ceilalţi. N-ar face mare lucru cu asemenea tactică. După ce el va fi fost răpus, şi era sigur că asta se va petrece, trolii tot ar rămâne liberi să facă ce poftesc cu storii. Ar putea încerca o diversiune. Dar nu avea nicio garanţie că-i va putea atrage prin ea pe toţi trolii din sat, sau că ei nu se vor întoarce mai târziu.

Gându-i zbură brusc la Mareth. Ea avea puterea de a salva norodul acesta. Magia ei era destul de puternică pentru a face scrum întreaga trupă de troli înainte chiar ca unul măcar să clipească. Dar Mareth nu avea voie să-şi folosească magia, iar fără ea, fata era la fel de vulnerabilă ca şi storii.

Peste drum, unul dintre invadatori începuse să urce treptele spre cerdac, cu lancea uriaşă coborâtă ameninţător. Storii aşteptau ca nişte oiţe albe în calea lupului. Kinson îşi strânse mai puternic sabia în mână şi porni către uşa din faţă, deschizând-o cu grijă. Dacă era să acţioneze în vreun fel, trebuia s-o facă rapid.

Era pe punctul de a se ivi din umbra uşii, când un ţipăt se înălţă din mijlocul storilor asediaţi. Cineva îşi făcu loc printre ei din clădirea pe care o păzeau, o siluetă deşirată, pe jumătate dezbrăcată, clătinându-se şi împleticindu-se, ca atinsă de un soi de nebunie. Bandaje zdrenţuite îi atârnau de pe tot trupul, lăsând vederii răni deschise, purulente. Chipul acelei arătări era răvăşit de bube şi răni, iar trupul îi era secătuit de o boală devastatoare, care-i lăsase oasele lipite de pielea moleşită şi fleşcăită.

Silueta se împletici printre stori către marginea cerdacului, cu vaiete disperate. Trolii îşi ridicară armele în apărare, iar cei din primul rând dădură un pas înapoi, îngroziţi.

— Ciuma! urlă creatura cea răvăşită, iar cuvântul se ridica în tăcerea din jur, neîndurător şi cumplit.

Un roi de insecte se ridică de pe spinarea creaturii, bâzâind cu furie.

— Ciuma, ciumă peste tot! Fugiţi! Fugiţi! Creatura se împiedică şi se prăbuşi în genunchi. Bucăţi e carne căzură din rănile deschise pe treptele de lemn, aburind în răcoarea nopţii. Kinson se strâmbă de oroare. Boala făcea ca trupul arătării să se descompună de tot, pur şi simplu!

Era prea mult chiar şi pentru troli. Războinici până-n adâncul sufletului, erau neînfricaţi în faţa duşmanilor pe care îi vedeau, dar îngroziţi în faţa necunoscutului ca şi cel mai umil negustor de tarabă. Dădură îndărăt în devălmăşie, căutând să nu-şi dea temerile în vileag,

dar hotărâţi să nu mai rămână o clipă în preajma acelei făpturi nenorocite care se năruise pe trepte în faţa ochilor lor. Conducătorul trupei făcu un gest grăbit de sfidare la adresa storilor şi a aşezării lor, după care o luară cu toţii la picior pe uliţă, în direcţia câmpiei Rabb, şi se făcură nevăzuţi printre copaci.

După ce dispărură cu toţii, Kinson păşi la lumină, cu sabia coborâtă, acum că pulsul i se liniştise şi temperatura corpului coborâse la normal. Privi din nou spre storii de peste drum şi-i zări înconjurând strania apariţie, fără a se feri de boala care o devasta. Chinuindu-se să-şi depăşească propria teamă, trecu drumul să vadă dacă poate fi de ajutor.

Ajuns acolo, o găsi pe Mareth în mijlocul lor.

— Mi-am călcat promisiunea, zise ea, iar ochii ei mari şi întunecaţi erau tulburi pe chipul neted, neliniştit. Îmi pare rău, continuă ea, dar n-am putut sta deoparte să văd cum sunt masacraţi.

— Ţi-ai folosit magia, realiză el, uluit.

— Doar puţin. Doar partea care are de-a face cu tămăduirea, cea pe care o folosesc în empatie. O pot inversa, pot face ceea ce e sănătos să pară bolnav.

— Să pară?

— Ei da, în bună parte, cel puţin.

Fata ezită. Kinson vedea acum limpede epuizarea întipărită pe chipul ei, cearcănele negre din jurul ochilor, cutele de durere de la colţurile gurii. Fruntea îi era îmbrobonită de sudoare. Avea degetele încleştate şi ţepene.

— Înţelegi, Kinson, nu-i aşa? A fost necesar.

— Şi primejdios, adăugă el.

Genele ei fluturară. Era în pragul unui leşin, real de astă dată.

— Acum mă simt bine. Am nevoie doar de somn. Vrei să mă ajuţi, te rog, să umblu?

El clătină din cap, uluit dincolo de orice închipuire, o ridică în braţe fără un cuvânt şi o duse înapoi în camera ei.

În ziua următoare, armata Northlandului îşi strânse tabăra şi se îndreptă spre miazăzi. După încă o zi, apăru şi Bremen. Mareth îşi revenise după folosirea magiei şi era din nou sănătoasă şi în puteri, dar Bremen părea să-i fi luat locul. Era zdrenţuit şi epuizat, prăfuit şi înnoroiat şi, foarte evident, furios. Mâncă, se îmbăie, îmbrăcă straie curate, apoi le dezvălui cauza întârzierii. După ce se asigurase că magia care ocrotea Paranorul era la locul ei, în Fântână, şi că cetatea era întreagă, se dusese din nou la Hadeshorn, să stea de vorbă cu spiritele morţilor. Nădăjduia că va afla ceva mai mult despre viziunile care-i fuseseră relevate în timpul vizitei precedente, că i s-ar putea dezvălui ceva nou. Dar spiritele n-au vrut să-i vorbească, nici n-au vrut să apară, iar apele lacului s-au înălţat cu asemenea furie la auzul

invocării, încât ameninţau să-l înghită cu totul, să-l târască în adâncurile lor pentru îndrăzneala de a le fi tulburat. Vocea lui deveni aspră atunci când descrise felul în care fusese primit. Se pare că îi dăduseră tot ajutorul pe care erau dispuse să i-l acorde. Soarta lor, de aici încolo, se afla mai ales în propriile lor mâini.

Când îl întrebară despre Cogline, el ocoli subiectul. Vă fi timp destul pentru asta mai tărziu. Deocamdată trebuie să aibă răbdare şi să îngăduie unui om bătrân s ă recupereze ceva din somnul pierdut.

Kinson şi Mareth îşi dădură seama că nu era cazul să stăruie. Neîndoielnic, câteva zile de odihnă erau necesare pentru ca bătrânului să-i revină puterile.

Dar a doua zi, înainte ca soarele să urce pe cer, druidul îi scoase din păturile lor şi, în tăcerea de dinaintea zorilor, îi conduse afară din satul încă adormit al storilor, către Darklin Reach.

XIV

Cu Preia Starle şi Retten Kipp încă absenţi şi Sarandanonul fiind tot mai aproape, Tay Trefenwyd trecu acum în frunte, asumându-şi rolul de conducător al micului grup pornit din Arborlon. Jerle Shannara obiectă, dar nu prea viguros, după care se lăsă înduplecat de argumentul lui Tay, care-i spuse că el, cu abilităţile lui de druid, era cel mai potrivit să vegheze pentru a evita ameninţările. Tay ţesu o pânză subţire de magie, cu fire întinse ca nişte terminaţii nervoase, care să-l avertizeze în legătură cu orice obstacol ivit în cale. Folosind deprinderile dobândite ca druid, se concentra asupra elementelor, pentru a descoperi eventuala apariţie a unor intruşi.

Nu descoperi nimic.

În spatele lui, ceilalţi se răsfirară, cercetând terenul în dreapta şi în stânga. Dimineaţa se încălzi, umezeala ultimelor două zile se mai dispersă, iar copacii din faţa lor se răriră, aşa că valea Sarandanon deveni vizibilă, departe, în pâcla ce învăluia munţii care se înălţau la apus.

Gândurile lui Tay rătăceau slobod. Pentru prima oară de la întoarcerea din Paranor îşi îngăduia să se gândească ce ar însemna pentru el s-o piardă pe Preia Starle. Era un exerciţiu de gândire straniu, de vreme ce, în fond, ea nici nu fusese vreodată a lui, aşa că nu avea cum s-o piardă. În măsura în care ea putea aparţine cuiva, acela era Jerle. Îi aparţinuse dintotdeauna, iar Tay ştia asta. Îşi dădea seama că, totuşi, în tot acest timp se gândise la ea ca şi când ar fi fost a lui, că o iubise fără încetare şi fără a încerca vreun resentiment faţă de Jerle şi că acceptase ca atare relaţia fetei cu cel mai bun prieten al lui, mulţumit s-o păstreze doar ca pe o amintire care putea fi invocată

şi admirată, dar niciodată cu adevărat a lui. Era druid, iar druizii nu se însoţeau, ei îşi dăruiau viaţa dobândirii de cunoştinţe şi studiului. Trăiau izolaţi şi mureau singuri. Dar îi încercau aceleaşi sentimente care-i încercau pe ceilalţi bărbaţi şi femei, iar Tay înţelegea că, într-un anume fel, fusese dintotdeauna susţinut de sentimentele pe care le nutrea pentru Preia.

Ce ar însemna pentru el moartea ei?

Întrebarea îl ardea ca focul, îi încingea sângele, îi încreţea pielea şi ameninţa să-l sfâşie în bucăţi. Abia dacă putea formula întrebarea în gând, necum să-i caute răspuns. Dacă ea era moartă? Fusese dintotdeauna pregătit să o piardă în alte feluri. Ştia că avea să se mărite cu Jerle într-o bună zi. Ştia că vor avea copii şi o viaţă separată de a lui. Dăduse la o parte orice altă posibilitate cu multă vreme în urmă. Renunţase la toate acestea atunci când plecase să trăiască printre druizi, să devină membru al comunităţii lor. Recunoscuse că sentimentele pe care le nutrea pentru ea nu-şi puteau afla loc în viaţa reală, ci vor trebui să rămână o fantezie ferecată în imaginaţia lui – ea nu avea să-i fie mai mult decât un bun prieten.

Dar gândul că ar putea fi moartă, că s-ar putea ca viaţa ei să se fi sfârşit, îl obligă să înfrunte un adevăr pe care nu-l recunoscuse niciodată până atunci – că păstrase mereu în suflet speranţa, fie ea şi plăpândă, că imposibilul ar putea cumva deveni posibil şi ea l-ar părăsi pe Jerle pentru a deveni a lui.

Revelaţia a fost atât de zguduitoare, încât preţ de o

Tay uită şi unde se află, scăpă firele invizibile ale magie. Care căutau pericolele, abandonă scormonirea locurilor întunecate dinaintea lor şi nu mai văzu nimic alta decât acest unic adevăr. Preia, a lui – păstrase acest vis şi îl ocrotise cu grijă, ascuns în cel mai tainic cotlon al minţii. Preia, a lui, pentru că nu-şi putea înfrâna dorinţa

Măi fir-ar al umbrelor!

Se dezmetici în clipa următoare, lansă din nou firele magiei şi merse înainte. Nu-şi putea îngădui asemenea gânduri. Nu îndrăzni să se mai gândească la Preia Starle. Avertismentele lui Bremen îi reveniră brusc în minte, vorbe rostite cu greutatea apăsătoare a unei armuri de fier care i se strângea în jurul trupului. Convinge-i pe elfi să vină în ajutorul gnomilor. Găseşte Nestemata Neagră. Aceste două îndatoriri îi guvernau viaţa. Nimic altceva nu conta. Erau şi alte vieţi, nu doar a lui şi a celor dragi lui, care depindeau de stăruinţa, energia şi dârzenia cu care avea să acţioneze. Privi în depărtare spre valea din faţa lui şi se târî înapoi în prezent printr-un imens efort de voinţă.

Înainte de amiază trecuseră deja în Sarandanon. Mai dădură de două ori peste urme lăsate de vânători mogâldani, dar fără a-i vedea. Elfii erau de-acum neliniştiţi, nerăbdători să ajungă pe înălţimile spre care se îndreptau, să se ştie departe de ţinutul acesta. Dacă erau

prinşi pe teren deschis de o forţă superioară, fără să aibă o cale de scăpare, aveau să fie la mare ananghie. Tay scotoci pământul şi aerul căutând urme de-ale mogâldanilor şi le găsi în tot locul, dar tot nu zări nicio prezenţă fizică. Mogâldanii, conchise el, străbăteau partea de răsărit a văii de la un capăt la altu în căutarea lor. Dacă dăduseră peste Preia, aveau să-şi ea seama că nu e singură. Un cercetaş era întotdeauna însoţi de o ceată mare şi studia terenul din faţa acesteia. O găsiseră, aşadar, pe Preia? Acceptase el deja acest lucru? Părea o concluzie inevitabilă, având în vedere că descoperiseră arcul ei rupt în mijlocul urmelor duşmanilor. Iar toate astea îl duceau din nou la cea de-a doua întrebare, pe care se străduia cu atâta disperare s-o ocolească.

Jerle cunoştea poziţia tuturor avanposturilor unde erau ţinuţi cai pentru vânătorii elfi şi-i conduse spre cel mai apropiat dintre ele. Acolo terenul era vălurit, năpădit de iarbă deasă şi lăsat pârloagă. Se opriră în acea zonă, departe de dealuri. Mai aveau cam o milă până la destinaţie, când Tay simţi puternic prezenţa vânătorilor mogâldani şi opri grupul în loc. Undeva în apropiere le fusese întinsă o capcană. Mogâldanii îi aşteptau. Lăsându-i pe ceilalţi în loc ferit, Tay şi Jerle o porniră înainte singuri şi-şi croiră drum spre miazăzi, apoi din nou spre miazănoapte, pentru a se apropia din altă direcţie decât cea din care erau aşteptaţi. Magia lui Tay îi proteja de riscul de a fi descoperiţi şi le dădea ochi cu care să vadă mai bine. Pe când se apropiară de micul grup de construcţii care formau avanpostul, Tay se lămurise deja că acela era locul în care le era pregătită capcana. Briza uşoară adia spre ei, şi amândoi simţeau desluşit miasma duşmanului, un amestec infect de grăsime trupească şi ţărână, o duhoare grea şi pătrunzătoare. Asta îl nelinişti imediat pe Tay. Vânătorii mogâldani erau de regulă mai cu băgare de seamă. Tay se târî până într-un loc de unde putea vedea o latură a grajdului şi întreaga întindere a padocului. Nu era nimic acolo. Padocul era pustiu. Nimeni nu mişca în curte. Niciun sunet nu ajungea dinspre clădire.

Şi totuşi, era ceva ascuns acolo. Tay era convins de asta.

Cum nu aveau de gând să plece fără a afla ce anume se petrecuse, căci amândoi bănuiau, fără a o spune, că Preia Starle era amestecată în asta, îşi croiră drum de-a lungul unui şanţ de după un ogor cu grâu nou, ca să poată vedea faţada clădirii de locuit şi a grajdului. Tay simţea acum mişcare în ambele clădiri, agitată şi furişă. Vânători mogâldani, la pânda. Încercă să simtă şi prezenţa altor făpturi mai primejdioase. Nimic. Tay respiră încet, cu grijă, şi-l urma pe Jerle, care o luase înainte fără un sunet. Intuia prezenţa tulpinilor de grâu care şuierau blând în vântul şi-n tăcerea adâncă a spaţiului larg din spatele clădirii. Peisajul îi amintea de senzaţii pe care încercase atunci când se furişaseră în casa familiei Ballindarroch, în noaptea măcelului –

presentimente funeste, şoapte vestind nenorocirea.

Ajunseră apoi acolo unde voise Jerle, tot ascunşi în lanul de grâu, dar îndeajuns de aproape ca să vadă faţada avanpostului. Jerle îşi ridică puţin capul şi-l coborî iute la loc, alb ca varul. Tay îl privi în ochi uluit, apoi se săltă precaut, să privească şi el.

Retten Kipp era ţintuit de uşa grajdului, cu braţele şi picioarele desfăcute, i se bătuseră cuie în mâini şi picioare ca să rămână agăţat astfel. Sângele i se prelingea din răni, pătând scândura crăpată. Părul şi hainele atârnau pe el ca pe scheletul de lemn al unei sperietori de ciori. Dar, brusc, capul lui Retten Kipp se săltă uşor. Bătrânul cercetaş era pe moarte, dar încă trăia.

Tay se lăsă jos şi-şi închise o clipă ochii. Mânia şi teama îi devastară gândurile şi se luptă din greu să şi le ţină în frâu. Nici nu era de mirare că mogâldanii nu catadicsiseră să-şi ascundă mai bine prezenţa. Cu Retten Kipp pe post de momeală, ştiau că elfii urmau neapărat să-şi facă apariţia. Se luptă să-şi recapete stăpânirea de sine, întorcându-şi chipul înnegurat spre Jerle Shannara.

Ochii albaştri ai prietenului său erau reci ca oţelul când se aplecă spre el.

— O au şi pe Preia oare? Şopti el.

Tay nu răspunse. Nu era încredinţat că vocea nu-i va trăda simţămintele. Închise în schimb ochii încă o dată şi trimise fire de magie în casă şi în grajd, în căutarea fetei elfe. Era riscant, dar nu vedea alternativa. Nu se grăbi şi pătrunse adânc în fiecare clădire, să se asigure de adevăr.

Apoi deschise din nou ochii.

— Nu, oftă el.

Jerle dădu din cap, fără să arate nimic din cele ce simţise la auzul ştirii. Gura i se strâmbă uşor. Vorbi abia auzit:

— Nu-l putem salva pe Retten Kipp – dar nici nu-l putem lăsa aşa.

Îl privi lung, întrebător, pe Tay. Druidul dădu din cap. Ştia ce-i cere Jerle.

— Înţeleg, murmură el încetişor.

Ceea ce urma să facă era primejdios, ştia asta. S-ar putea ca vânătorii mogâldani să nu simtă magia, dar un Purtător de Cranii ar simţi-o fără îndoială. Nu descoperise niciun vânător înaripat pe când o căuta pe Preia, dar se putea ascunde vreunul acolo în mod intenţionat. Capcana putea fi gândită anume pentru el, unul dintre druizii pe care-i vânau, pentru a-l atrage şi a-l captura. Dacă vreun Purtător de Cranii era acolo şi el făcea ceea ce-i cerea Jerle, erau pierduţi. Dar nu prea aveau de ales. Jerle avea dreptate. Nu puteau îngădui ca Kipp să-şi sfârşească zilele în asemenea hal.

Invocă magia şi se învălui în mantia ei întunecată, tulburând aerul dimprejur prin puterea ei, şi simţi cum focul ei îi pătrunde în suflet.

Rămase cu ochii deschişi, căci de data asta folosirea magiei cerea văz şi orientare. Chipul i se modifică, deveni aidoma unei măşti a morţii. Îl văzu pe Jerle dându-se înfiorat un pas îndărăt de lângă el. Înţelese privirea din ochii lui.

Apoi îşi săltă uşor capul, doar cât să vadă silueta zdrenţăroasă, chinuită a lui Retten Kipp, şi trimise magia spre el, spre linia subţire a vieţii lui. Proceda cu mare băgare de seamă, încercând aerul prin care înainta, atent să simtă la timp ceea ce s-ar putea afla acolo, în aşteptare. Dar nu se arătă nimic, aşa că merse mai departe. Când ajunse la inima lui Retten Kipp, când simţi durerea şi suferinţa lui, când auzi sunetul respiraţiei lui precipitate ca şi când ar fi fost propria lui respiraţie, trase aerul care pătrundea în plămânii vlăguiţi ai bătrânului, apoi aşteptă răbdător până când suflarea aceluia încetă.

Când totul se sfârşi, lunecă înapoi lângă Jerle, cu chipul îmbrobonat de sudoare. Ochii îi înotau în lacrimi.

— Gata, şopti el.

Jerle Shannara puse mâna pe umărul prietenului, pentru a-l alina.

— A fost ceva necesar, Tay. Avea dureri mari. Nu-l puteam părăsi pur şi simplu.

Tay încuviinţă din cap fără o vorbă. Ştia că Jerle are dreptate, dar mai ştia şi că nu prietenul său va trebui să trăiască veşnic cu amintirea pulsului vieţii lui Retten Kipp bătându-i molcom în mână şi apoi încetând. Avea senzaţia că e îngheţat până la os şi golit pe dinăuntru. Se simţea distrus şi părăsit.

Jerle îi făcu semn şi o porniră împreună înapoi de-a lungul şanţului şi prin câmpie, lăsând în urmă avanpostul şi pe cei aflaţi acolo, vii şi morţi deopotrivă.

Le trebui aproape o oră să ajungă înapoi la ceilalţi. Era deja aproape mijlocul după-amiezii şi soarele cobora către tancurile zimţate ale munţilor Breakiine. O porniră spre strălucirea lui roşietică, pe jumătate orbiţi de lumină, până când se văzură siliţi să iasă din umbra dealurilor, spre terenul neted al câmpiei. Tay îi conducea în continuare, răsfirându-şi magia înaintea lui într-o reţea vastă, în căutarea pericolelor. Cercetase dacă fuseseră urmăriţi la întoarcerea lor de la avanpost şi nu găsise niciun semn. Dar în faţa lor se simţeau la tot pasul urme de vânători mogâldani. Nu-şi putea da seama cât erau de numeroase, dar simţea că era vorba de mai multe grupuri. Se sfătuiseră dacă era mai bine să aştepte lăsarea întunericului înainte de a porni mai departe, dar ajunseseră la concluzia că era mai primejdios să stea într-un singur loc decât să meargă înainte. Jerle se aţinea aproape de Tay şi-i explicase în ce fel se poate ajunge la avanpostul următor, aflat la câteva mile mai încolo, în speranţa că, poate, acesta nu fusese încă descoperit. Nu vorbea nimeni. În jurul celor doi prieteni, ceilalţi tovarăşi de drum cercetau terenul în

căutarea eventualilor duşmani.

Pe neaşteptate, Vree Erreden veni grăbit spre ei, silueta lui scundă, firavă se apropie foarte mult de Tay, iar faţa lui prelungă îi părea cuprinsă de nelinişte.

— Acolo! Arătă el brusc spre stânga. Cai, o duzină sau mai mulţi, ascunşi în valea aceea!

Tay şi Jerle se opriră şi priviră cu luare-aminte, dar nu zăriră nimic dincolo de lanul pe care creşteau rânduri dese de porumb timpuriu.

Privirea vizionarului trecu de la unul la celălalt, nerăbdarea lui era evidentă.

— Nu pierdeţi timpul căutând cu privirea! Nu-i puteţi vedea de aici!

— Atunci, tu cum de ştii? Întrebă Jerle iute.

— Intuiţia! Îl repezi celălalt. Cum altcumva?

Uriaşul mai privi o dată cu îndoială în direcţia indicată.

— Avanpostul pe care-l căutăm se află drept înaintea noastră. Sunt cai şi acolo?

Vocea lui Vree Erreden devenise stridentă din pricina nerăbdării:

— Ştiu numai ce-mi spune intuiţia! Sunt cai spre stânga, într-o vale de dincolo de dealurile acelea!

Şi arătă din nou într-acolo, spre a-şi întări spusele.

Jerle Shannara se încruntă, iritat de stăruinţa celuilalt.

— Şi dacă te înşeli, vizionarule? Cât de departe este valea aceea de nimeni dintre noi n-o poate vedea?

Tay ridică repede mâna pentru a preîntâmpina o replică mânioasă din partea lui Vree Erreden. Rămase tăcut o bucată de vreme, cântărind opţiunile pe care le aveau, apoi privi peste câmpie pentru ultima oară.

— Eşti sigur în legătură cu bidiviii aceia? Îl întrebă el cu glas măsurat pe mărunţel.

Privirea pe care i-o aruncă celălalt fu nimicitoare. Pe buzele lui Tay înflori un zâmbet, şi el dădu din cap.

Cred c-ar trebui să vedem ce se află la stânga.

În ciuda necurmatei bombăneli a lui Jerle, schimbară direcţia şi-şi urmară drumul peste câmpie. Întinsa vale Sarandanon li se înfăţişa acum privirilor ca un covor des de pământ negru şi culturi proaspete. Se aflau în teren deschis şi puteau fi zăriţi de departe de oricine i-ar fi căutat. Nu aveau ce face în privinţa asta. Oriîncotro ar fi luat-o, erau expuşi, iar Tay se consolă oarecum cu situaţia, întrucât mergeau în direcţie opusă avanpostului şi, dacă Vree Erreden se înşelase sau intuiţia lui dăduse greş, şansele lor de scăpare erau cu mult mai mari. Tay se strădui să nu-şi facă griji. Doar de aceea îl luase cu sine pe vizionar – mulţumită darului său de a percepe lucruri pe care nici magia druidă nu le putea percepe. Mărunţelul n-ar fi spus asta dacă instinctul nu i-ar fi dat un semnal foarte puternic. Cunoştea, în fond, la

fel de bine ca şi el pericolele care-i pândeau.

Reţeaua magică a lui Tay se răsfiră şi mai larg în căutare de duşmani şi de data asta îi găsi. Veneau rapid dinspre miazănoapte, era o patrulă de mogâldani călări, încă departe de ei, dar galopând aprig peste câmpie. Încă nu-i putea vedea, dar intenţiile le erau cât se poate de clare. Scoase un strigăt pentru a-l preveni pe Jerle, iar membrii micului grup o luară la goană. În faţa lor se înălţa un deal. Valea aceea trebuie că era dincolo de acest deal, îşi zise Tay. Iar caii erau acolo, se rugă el în tăcere, căci se depărtaseră de-acum prea mult de avanpost ca să poată spera să mai ajungă la el.

Apărură apoi alţi mogâldani, o nouă trupă, ţâşnită dintr-o ascunzătoare chiar din interiorul avanpostului, care era acum abia vizibil printre tulpinile de porumb. Această nouă trupă nu era călare, dar o porni în goană turbată ca să-i ajungă pe elfi, în intenţia vădită de a le încetini goana până la sosirea fârtaţilor călări. Tay scrâşnea din dinţi în timp ce alerga. Nu se putea aştepta la niciun ajutor din avanpost. Acum nu mai aveau decât intuiţia lui Vree Erreden şi valea promisă.

Jerle Shannara ţâşni înaintea lui fără efort, picioarele lui zburau pe brazdele de pământ, dădea la o parte porumbul croindu-şi drum către deal. Ceilalţi alergau şi ei, mai iuţi decât Tay. Sforţându-se peste puteri, cu respiraţia chinuită, druidul intră brusc în panică. Dar dacă toţi caii pe care-i simţise Vree Erreden făceau parte dintr-o altă capcană? Dacă erau şi acolo mogâldani la pândă, în aşteptarea lor? În grabă nebună, încercă să întindă reţeaua magiei dincolo de deal, ca să-şi dea seama dacă temerile lui aveau temei, dar puterile îl părăseau şi nu izbuti să simtă ceva până atât de departe.

Din mijlocul urmăritorilor mogâldani răzbăteau strigăte stridente şi guturale. Tay le ignoră. Vree Erreden trecu în goană pe lângă el, într-o formă fizică mult mai bună decât şi-ar fi imaginat Tay. Druidul strigă în urma lui ca să-l prevină, dar el nu păru să-l audă. Îl depăşi pe Tay şi goni mai departe. Druidul rămăsese acum în urma tuturor. Era preţul pe care-l plătea pentru viaţa sedentară, gândi el ironic.

Apoi Jerle Shannara se depărtă de lanul de porumb şi o luă la goană în sus, pe deal. Şi chiar în acea clipă se auzi de dincolo de coama dealului nechezat strident şi tropot de copite. Praf se ridică spre cer ca un nor în aerul limpede al după-amiezii. Jerle îşi domoli goană, întrebându-se ce nouă primejdie îl aşteaptă, duse mâna la sabie şi o trase din teacă. Vânătorii elfi se apropiară în fugă de el pentru a-l apăra. Săbii ascuţite sclipiră în soare, iar lumina lui juca pe lamele lor curate într-o neaşteptată explozie.

În clipa următoare, un pâlc de cai năvăli spre ei în goană nebună dinspre lumină roşietică, într-un tumult de zgomot şi culoare. Cam o duzină, poate mai mulţi, legaţi unii de alţii cu funii, galopau, iviţi din

ceaţa prăfoasă, roşietică a după-amiezii târzii, ca un miraj adus la viaţă.

Un singur călăreţ îi conducea, aplecat mult peste grumazul calului din frunte.

Tay Trefenwyd se opri brusc la marginea lanului de porumb cu inima bătându-i bezmetic şi cu pulsul zbuciumându-i-se în tâmple.

Călăreţul era Preia Starle.

Ea trecu în goană pe lângă Jerle Shannara, fără a încetini, eliberă mai mulţi cai din mers şi aruncă funiile în mâinile lui întinse. Galopă mai departe apoi şi împărţi caii, unul câte unul, vânătorilor elfi pe lângă care gonea. Veni drept spre Tay şi-şi struni sălbatic calul în faţa lui.

— Suie repede, Tay Trefenwyd, vom călări să ne salvăm vieţile! Mogâldanii sunt peste tot!

Faţa şi tunica îi erau stropite din belşug cu sânge, pe faţa ei se vedeau clar tăieturi şi vânătăi. Îşi întoarse abrupt calul şi-l împinse spre el cu atâta vigoare, încât aproape Îl dărâmă pe Tay la pământ.

— Suie! Urlă ea.

N-avea timp să se gândească la altceva. Ceilalţi membri ai micului grup încălecaseră deja şi se depărtau în galop. Tay puse un picior în scara şeii pe care ea o eliberase şi se aburcă în spatele ei.

— Ţine-te bine de mine! Îi strigă ea.

Şi aşa o porniră în galop nebun în urma celorlalţi, într-un nor de praf şi în tropot aprig de copite.

* * *

A fost o goană cumplită. Mogâldanii pedeştri se răsfiraseră pe câmpie înaintea lor, încercând să le blocheze calea de scăpare, care cu praştii, care cu arcuri. La miazănoapte, vizibili acum pentru prima dată, mogâldanii călări îşi făcură apariţia. Împreună, erau de aproape patru ori mai numeroşi decât elfii. Erau în mod vădit prea mulţi ca să poată fi înfrânţi în luptă deschisă.

Jerle Shannara preluă conducerea grupului şi călări drept spre mogâldanii pedeştri. Temeiul deciziei lui era evident. Singura cale de scăpare pentru elfi era să se depărteze de călăreţi, or, singurul fel în care puteau face asta era să-i depăşească şi să rămână înaintea lor. Dacă o luau la stânga, şi mogâldanii pedeştri asta încercau să-i forţeze să facă, ar fi fost apoi nevoiţi s-o ia îndărăt spre deal, şi acolo ar fi fost prinşi de mogâldanii călări. Dacă o luau la dreapta, ar fi nimerit drept în calea urmăritorilor lor călări, nu avea niciun rost să se întoarcă, asta era de la sine înţeles, nu le rămăsese alta de făcut decât să galopeze tot înainte, să treacă printre pedeştri şi să-şi continue calea spre soare-apune, căci era lucru ştiut, de mogâldani şi

de elfi deopotrivă, că încă nu se născuse mogâldanul care să câştige o cursă călare în faţa unui elf.

Intraţi adânc în lanul de porumb goneau vânătorii elfi, galopând unii într-o parte, alţii în cealaltă, răsfiraţi pe cât puteau pentru a răzleţi cât mai mult grupurile compacte ale arcaşilor şi aruncătorilor cu praştia, pentru a-i încurca şi împrăştia, pentru a scăpa din capcană. Mogâldanii atacau când ici, când colo, cu răcnete sălbatice, încercând să nu piardă urma prăzii. Elfii galopau aplecaţi mult peste grumajii cailor, pentru a oferi ţinte cât mai mici. Numai Jerle sfida soarta, se ridica în scări şi urlă ca un descreierat la mogâldanii care-i ieşeau înainte, rotindu-şi sabia deasupra capului ca pe o coasă a morţii. De unde era, mult în stânga lui, Tay abia îl putea vedea repezindu-se drept în mijlocul mogâldanilor cu murgul lui uriaş, care împingea fără preget rândurile compacte ale războinicilor potrivnici. Tay ştia ce face prietenul lui. Încerca să atragă cât mai mulţi mogâldani spre el pentru a le da tovarăşilor lui o şansă în plus de scăpare.

Preia îi şopti printre dinţi să rămână aplecat, iar roibul robust pe care-l călăreau coti brusc pe lângă o groapă şi ţâşni din lan spre poalele dealului. Lui Tay i se păru că aude ceva zbârnâind deasupra capului. Se aplecă încă mai peste silueta zveltă a fetei, ca un scut uman de apărare, şi se prinse bine de mijlocul ei. Simţea cum trupul ei se mişcă în faţa lui, cum se înclină ba într-o parte, ba în alta, şi cum calul răspunde mereu la îndemnuri. Zări cu coada ochiului pe cineva alergând spre ei dintr-o parte, o imagine vag estompată, braţe şi picioare, printre tulpinile de porumb. Ceva mic şi solid i se împlântă în umăr şi simţi că braţul îi amorţeşte. Puterea cu care o strângea pe Preia slăbi şi o clipă crezu că avea să alunece din şa, dar ea întinse un braţ în spate şi-l împiedică să cadă. Ajunseră la marginea vestică a lanului, săriră peste un şanţ către o câmpie înierbată şi galopară mai departe pe terenul deschis. Tay îndrăzni acum să arunce o privire în urmă. Mogâldanii îngenuncheaseră la marginea lanului de porumb şi trăgeau cu praştiile şi cu arcurile, cuprinşi de furie nestăpânită. Dar proiectilele lor îşi ratau ţinta, erau de-acum prea departe.

Tay privi din nou înaintea lui. Călăreţii elfi galopau împrăştiaţi, gonind spre apus, pe lângă clădirile abandonate ale avanpostului, către pământul acoperit cu iarbă de dincolo de ele. Tay încercă să-i numere şi mai ales să vadă dacă Jerle scăpase cu bine, dar erau cu toţii învăluiţi într-un nor de praf, în lumina tremurătoare a după-amiezii, aşa că se dădu curând bătut şi se concentră asupra efortului de a se menţine în şa.

Puţin după ce trecură de avanpost, elfii se regrupară şi lăsară caii ia pas mai domol, pentru a-i proteja şi a le păstra forţele pentru încercările care-i aşteptau. În mod miraculos, scăpaseră cu toţii cu viaţă, cei mai mulţi chiar fără vreo rană. Jerle Shannara avea doar

câteva zgârieturi fără însemnătate. Tay descoperi că fusese lovit la umăr de o piatră lansată cu praştia şi că se alesese cu o contuzie profundă. Amorţeala îi dispăruse deja, înlocuită de o durere surdă. Nu i se rupsese nimic, constată el, şi nu se mai gândi la asta. Mogâldanii călări goneau pe urmele lor, o porniră spre vest, prin iarbă, dar se dumiriră brusc că prada le scăpase din capcana întinsă în lanul de porumb. Caii lor însă erau de-acum sleiţi de puteri şi, oricum, mogâldanii nu cunoşteau terenul la fel de bine ca elfii. Jerle Shannara preluă din nou conducerea şi alese calea cea mai bună pentru grupul lui. Era la el acasă aici şi cunoştea locul bine. Când terenul se adâncea brusc, el găsea un loc mai înalt de trecere. Când borte sau mlaştini ameninţau să le stăvilească înaintarea, el ştia din timp despre ele şi le ocolea. Acolo unde curgeau ape iuţi şi largi, îi conducea spre locurile puţin adânci pe unde puteau traversa. Urmărirea continua, dar mogâldanii rămâneau tot mai mult în urmă şi, înainte de căderea nopţii, nici nu se mai vedeau pe fundalul orizontului peste care coborau umbrele nopţii.

Chiar şi aşa, după ce lăsară caii la pas, cu grijă ca aceştia să nu se rănească, pentru că nu se vedea la doi paşi în noaptea întunecată, continuară totuşi să străbată încă o bucată de drum, deloc doritori să fie descoperiţi din cauza vreunei împrejurări nefericite. Jerle îi conduse spre miazănoapte prin apa unui mic pârâu, care le ascunse urmele în timp ce schimbau direcţia de mers. Întunericul îi învălui ca un prieten bine-venit. Căldura din timpul zilei se domoli şi aerul se mai răcori. O burniţă slabă căzu o vreme, apoi încetă. Călăreau în tăcere şi se auzea doar plescăitul copitelor în apă puţin adâncă şi, după ce ieşiră din pârâu, tropotul lor surd pe pământul afânat.

Când putu s-o facă fără primejdie, Tay se aplecă la urechea Preiei şi şopti:

— Ce s-a-ntâmplat cu tine?

Ea întoarse capul spre el şi în zigzagul tăieturilor de pe faţă ochii ei aveau o strălucire năucitoare:

— O capcană.

Cu glas scăzut şi încărcat de mânie, îi explică:

— Kipp o luase înainte, să ia cai de la primul avanpost. Eu cercetam terenul ca să mă asigur că nu vom fi descoperiţi de vânătorii mogâldani, ştiam că mişună prin partea locului. Dar ei ne aşteptau. Eu am avut noroc. Kipp n-a avut.

— L-am găsit pe Kipp, Jerle şi cu mine, zise el cu voce moale.

Ea dădu din cap, fără a răspunde. Tay vru să-i povestească ce făcuse şi de ce, dar nu izbuti să dea glas cuvintelor.

— Dar de unde-au ştiut? Insistă el.

— N-au ştiut. Au ghicit. Avanposturile nu sunt locuri secrete. Mogâldanii ştiau că vom porni în căutarea Nestematei Negre. Ne-au

aşteptat pur şi simplu. Cred că ne aşteaptă la toate avanposturile.

Se opri o clipă:

— Dacă ne-ar fi cunoscut planurile în amănunt, dacă ar fi ştiut cum să dea de noi, m-ar fi prins şi pe mine cum l-au prins pe Kipp. Dar eu i-am descoperit cu puţin înainte să mă găsească.

— Dar ai fost nevoită să lupţi ca să scapi. Ţi-am găsit arcul.

Ea clătină din cap:

— Mi-a fost teamă că o să-l găsiţi, Dar n-am avut încotro.

— Noi am crezut că...

— L-am pierdut în timp ce fugeam, i-o tăie ea scurt, înainte ca el să poată spune ce crezuseră ei: Pe urmă m-am dus după Kipp. Acolo a avut loc lupta. La avanpost, imediat după ce l-au capturat. Dar erau prea mulţi ca să-i pot înfrunta direct. Am fost obligată să-l părăsesc.

Cuvintele ei erau înecate în amărăciune. O costase enorm până şi această mărturisire.

— Şi noi am fost obligaţi să-l părăsim, recunosc

Ea nu întoarse capul:

— Viu?

El clătină încet din cap.

O auzi suspinând. Previn. Erau

— Nu mă puteam întoarce din drum să merg înainte, prea mulţi mogâldani între noi. A trebuit să merg înainte, să încerc să pun mâna pe cai. Ştiam că fără cai suntem pierduţi. Şi mai gândeam că poate reuşesc să atrag câţiva mogâldani în luptă şi să-i înving.

Râsul ei fu potolit şi răguşit:

— Vise deşarte, mă tem. În orice caz, am reuşit să fur un cal chiar de sub nasul lor aseară, în timp ce dormeau, şi m-am dus spre miazăzi, la un avanpost de dincolo de vale, pe care ştiam că mogâldanii nu aveau cum să-l fi descoperit, am luat caii pe care-i avem acum, i-am mânat buluc înapoi şi m-am ascuns până aţi apărut voi.

Tay o privi cu ochii mari, uluit:

— Cum ai reuşit să faci toate astea într-o singură zi? Ea înălţă din umeri:

— N-a fost chiar aşa de greu.

Se aşternu o lungă tăcere, se auzea doar tropotul surd al copitelor:

— Nu aşa de greu ca lucrul pe care a trebuit să-l faci tu. Întoarse din nou capul spre el, cu un zâmbet trist şi nesigur:

— Ai făcut lucru bun, Tay.

Se chinui să-i zâmbească şi el:

— Tu ai făcut unul şi mai bun.

— N-aş vrea să te pierd, zise ea brusc şi-şi întoarse faţa de la el.

El călări mai departe în spatele ei în şa, rămas fără grai.

Îşi urmară drumul călare tot restul nopţii şi făcură popas puţin

înainte de ivirea zorilor într-o mică vâlcea, într-un desiş de frasini subţiri şi mesteceni albi. Dormiră doar câteva ore, se treziră, îmbucară ceva la repezeală şi purceseră mai departe. Ploaia se pornise din nou, o burniţă neîntreruptă, şi, odată cu ea, peste întreaga vale se lăsă o pâclă deasă ce o învălui în nuanţe de cenuşiu vălurit. Ceaţa şi ploaia îi ascunseră privirilor străine, aşa că-şi văzură de drum cu pas întins tot timpul zilei până târziu în noaptea următoare, nevăzuţi de cei care-i căutau. Tay călărea tot în spatele lui Preia Starle şi-şi folosea magia ca să cerceteze în întunericul gros, căci erau îngrijoraţi nu atât la gândul că ar putea fi descoperiţi de vânătorii mogâldani, cât că ar putea da chiar ei întâmplător peste mogâldani. Ţinură caii la pas cea mai mare parte din drum, ca să-i păstreze în putere pentru vremea când vor avea nevoie de ei şi ca să nu calce cumva strâmb şi să se prăbuşească în tina îmbibată de umezeală.

Tay şi Preia nu vorbeau între ei, încordaţi să vegheze împrejurimile, el cu ajutorul magiei, ea, cu al văzului. Dar stăteau strâns lipiţi unul de altul în ploaie, şi pentru Tay asta era de-ajuns. Îşi îngădui chiar să-şi imagineze că însemnau mai mult unul pentru altul decât erau în realitate. Era o fantezie lipsită de noimă, dar pentru scurtă vreme ea îl făcu să simtă că şi-a găsit un loc în lumea din afara Paranorului. Îşi zicea că, dacă se va strădui îndeajuns, va găsi, poate, o cale să se simtă la largul lui în lume, chiar şi fără Preia. Ştia că ea nu l-ar putea urma, dar poate l-ar putea ajuta să-şi afle calea. O ţinea uşor de mijloc şi o apăra de ploaie cu înălţimea trupului său, simţind căldura corpului ei pătrunzând într-al lui. Se întrebă cum ajunsese ea oare acolo unde era acum în viaţa lui. Era surprins el însuşi de hotărârile pe care le luase şi se întrebă dacă, pus în aceleaşi situaţii, aceste hotărâri ar fi altele.

Se culcară înaintea zorilor în cea de-a treia zi, găsind de data asta adăpost într-o dumbravă cu copaci înalţi crescuţi într-o văioagă de la poalele munţilor Kensrowe. O luaseră mult spre miazănoapte faţă de locul în care pătrunseseră în vale, iar acum se aflau aproape de capătul ei vestic. Înaintea lor se întindea necuprinsa vale Innisbore şi trecătoarea Baen Draw, care avea să-i ducă în munţii Breakline. Tay nu dăduse de nicio urmă de mogâldani în ziua aceea. Începuse să creadă că scăpaseră de urmăritori şi că aveau să-i piardă definitiv în labirintul de munţi care se înălţau înaintea lor.

Tay se deşteptă cu noaptea-n cap şi constată că Jerle Shannara era deja treaz, în picioare la marginea taberei, cu privirea pierdută în depărtări, spre nouă zi. Vremea era din nou mohorâtă şi întunecată, neschimbată în ultimele zile. Uriaşul se întoarse la auzul paşilor.

— Tay. O noapte prea scurtă, nu-i aşa?

Tay ridică din umeri:

— Am dormit destul de bine.

— Dar nu aşa cum erai obişnuit. Nu ca la Paranor, la druizi, într-un pat, într-o odaie uscată, cu o gustare caldă la sculare.

Tay se apropie de el, ocolindu-i privirea:

— N-are a face. Druizii sunt morţi cu toţii. Paranorul s-a dus. Acea parte din viaţa mea s-a încheiat.

Ochii albaştri ai prietenului îl scrutară atent:

— Ceva te frământă adânc. Te cunosc prea bine ca să nu bag de seamă. Ai fost foarte departe în aceste ultime trei zile. E vorba de Retten Kipp? De ceea ce ai fost nevoit să faci pentru a-l mântui de durere?

— Nu, răspunse Tay cu sinceritate. E ceva mult mai complicat decât asta.

Jerle păstră o clipă tăcerea:

— E cazul să ghicesc, sau îţi cade mai bine s-o las pur şi simplu baltă?

Tay ezită, nu era prea sigur că doreşte să răspundă la întrebare.

— E vorba că m-am întors la ceva, după ce am fost plecat atâta vreme, răspunse el în cele din urmă, alegându-şi cuvintele cu grijă. Am lipsit cincisprezece ani din Westland. Nu mai ştiu care ar trebui să-mi fie locul, cum să mă port sau ce să fac. Dacă n-ar trebui să căutăm Nestemata, m-aş simţi cu totul fără rost.

Poate că, până una-alta, asta este de-ajuns, sugeră prietenul lui cu blândeţe. Pesemne restul va veni mai târziu.

Tay clătină din cap:

— Nu cred. Am impresia că m-am schimbat cu totul şi că nu mă pot transforma în cel care am fost odinioară. Anii petrecuţi la Paranor m-au modelat într-un fel pe care nici nu l-am înţeles până acum. Mă simt prins între ce am fost şi ce sunt acum. Simt că nu mai sunt nici una, nici alta.

— Dar abia te-ai întors acasă, Tay. Nu te poţi aştepta ca totul să fie la fel chiar de la început. E de la sine înţeles că totul îţi pare straniu.

Tay îşi privi prietenul:

— Cred că ar trebui să plec din nou, poate, când toată povestea asta se va sfârşi.

Jerle îşi trecu mâna prin părul blond, avea faţa jilavă din pricina ceţii:

— Mi-ar părea foarte rău dacă ai pleca.

Tăcu un moment, apoi continuă:

— Dar aş înţelege, Tay. Şi vom rămâne pentru totdeauna prieteni.

Îşi aşeză mâna pe umărul lui Tay şi o ţinu acolo o vreme. Tay îi zâmbi:

— Vom rămâne pentru totdeauna prieteni, se declară el de acord.

Porniră din nou călare spre apus. Ploaia se înteţi şi spre sfârşitul zilei deveni torenţială. Străbătură ultima porţiune a văii Sarandanon,

iar călăreţii erau acum învăluiţi în întuneric, abia ghicindu-şi unul altuia prezenţa. Ai fi zis că lumea din care veneau şi cea spre care se îndreptau se topiseră. Ai fi zis că nu mai exista nimic în afara minusculei bucăţele de pământ luate în copite de cai, care prindea contur înaintea lor şi apoi dispărea la loc, niciodată mai mult de câteva clipe, atât cât le trebuia cailor să calce pe ea.

Ajunseră odată cu lăsarea serii la Baen Draw, trecătoarea care ducea din munţii Kensrowe spre munţii Breakline, când lumina zilei tocmai era pe cale să dispară cu totul. Dăduseră iarăşi de vânători mogâldani şi, din nou, aceştia erau înaintea lor. Un grup numeros se instalase în vale şi bloca trecătoarea. Erau alţii decât cei care-i atacaseră în partea de est a văii; vânătorii aceştia adăstau aici de multă vreme. Preia Starle cercetase terenul înaintea lor şi le descoperise tabăra. Îi înştiinţase că tabăra aceasta era veche şi fusese stabilită de mult în acel loc. Mogâldanii aveau răspândite străji la gura văii pe toată lărgimea ei şi nu puteai trece de ele fără să te dai în vileag. Dacă ocoleau valea, izbuteau cumva să treacă, dar asta ar fi adăugat trei zile călătoriei lor, şi elfii nu-şi puteau îngădui asemenea amânare. Trebuia găsită o cale de a trece cumva pe acolo.

După ce chibzuiră o vreme, se opriră în cele din urmă la un plan bazat mai ales pe surpriză. Aşteptară până la miezul nopţii, apoi încălecară şi o porniră drept spre trecătoare. Înveşmântaţi în pelerine, cu gluga trasă, erau abia vizibili unul pentru altul, darămite pentru străjile mogâldanilor care-i pândeau. Călăriră fără grabă, ca să se creadă că erau în largul lor, că acolo le era locul. Când ajunseră destul de aproape de gura trecătorii ca să fie zăriţi, Tay, care învăţase multe limbi cât trăise la Paranor, strigă la mogâldani pe limba lor, ca şi când ar fi fost aşteptaţi, întăriri, îi înştiinţă el liniştit, iar elfii se apropiară şi mai mult.

Până mogâldanilor le trecu mirarea şi le dădu prin minte să reacţioneze cumva, elfii se şi buluciră asupra lor, dând deja pinteni cailor şi năvălind în goană nebună în vale. O tăiară drept prin mijlocul taberei lor, împrăştiară scântei şi mogâldani în toate direcţiile, urlând de-ai fi zis că sunt sute, nu doar o mână de luptători. Surpriza a fost totală. Mogâldanii ieşiră de-a rostogolul de prin pleduri şi-i urmăriră, dar, până să se dezmeticească ei pe de-a-ntregul, elfii erau departe.

Dar de-aici încolo norocul îi părăsi. Tocmai pentru asemenea împrejurare, mogâldanii postaseră, ca măsură de prevedere, un al doilea grup, la celălalt capăt al văii, iar acesta auzi strigătele camarazilor, încât era pregătit când elfii se apropiară. Lănci, săgeţi şi pietre azvârlite din praştii zburară în direcţia elfilor în timp ce aceştia goneau spre trecătoare. Nu era timp să încetinească, să-şi regândească planul, nu era timp pentru nimic altceva decât să se aplece adânc în şa şi să tragă nădejde că pot scăpa cu fuga. Jerle

Shannara, neînfricat şi dârz, năvăli drept în mijlocul celui mai îndesat grup de atacatori. Arme se îndreptară spre el ameninţătoare, proiectile pornite de pretutindeni căutară să-l doboare. Dar el era, ca întotdeauna, parcă vrăjit şi izbuti cumva să se menţină în şa, iar calul său rămase pe cele patru picioare. Împreună, dădură apoi cu toţii buzna peste mogâldani, şi Tay Trefenwyd zări trupuri zburând în toate părţile ca buştenii. Apoi Jerle Shannara trecu nevătămat printre ei.

Tay şi Preia scăpară de asemenea, căluţul vânjos al cercetaşei zbură peste barajul încropit de duşmani de-a lungul părţii vestice a văii şi sări apoi peste o funie întinsă acolo anume pentru a-l doborî. Strigăte de vânători şi de vânaţi deopotrivă se amestecau cu gemetele cailor loviţi. Călăreţii trecură mai departe ca nişte siluete dezarticulate, în dreapta şi-n stânga, prin întunecime. Disperat, Tay îşi folosi magia pentru a înălţa un scut în jurul elfilor rămaşi cu ei, în strădania de a-i ascunde vederii mogâldanilor.

Dar când se adunară din nou, la multe mile depărtare de vale, şase dintre ei lipseau. Acum rămăseseră doar opt, iar sutele de vânători mogâldani răspândiţi pretutindeni prin valea Sarandanon aveau să se adune laolaltă şi să năvălească spre trecătoare, după care-i vor hăitui şi în munţii Breakline.

Şi-i vor hăitui până-i vor găsi.

XV

În ziua următoare, elfii pătrunseseră deja adânc în munţi înainte de căderea serii. Călăriseră toată noaptea după ce scăpaseră de vânătorii mogâldani la Baen Draw şi-şi croiseră drum fără istov în sus, spre dealurile povârnite din faţa munţilor Breakline, până când lumina zorilor începu să se ivească dinspre răsărit şi să se reverse în jos, în căldarea Sarandanonului. Se odihniseră câteva ceasuri, se deşteptaseră, mâncaseră şi porniseră mai departe la drum. Ploaia contenise, dar cerul era tot înnorat şi cenuşiu, iar negura se aşternea ca un pled gros de-a lungul dealurilor. Aerul era îmbibat de umezeală care purta în ea miros de pământ şi de lemn putred. Pe măsură ce urcau mai sus, dealurile deveneau sterpe şi stâncoase, iar mirosurile se risipeau. Aerul era acum răcoros şi tăios şi curat, iar negura prinse în sfârşit a se destrăma.

Amiaza sosi, iar drumeţii lăsară dealurile în urmă şi o apucară în sus pe munte. Jerle Shannara le spusese deja că aveau să tot călărească până la căderea nopţii, grăbit cum era să pună cât mai mare distanţă între ei şi urmăritori şi hotărât ca, înainte de a face popas, să calce pe un teren pe care să nu lase urme uşor de dibuit. Nimeni nu avu ceva de obiectat. Călăriră aşadar fără crâcnire în beznă

şi tăcere, până văzură ceaţa risipindu-se şi munţii înălţându-se înaintea lor. Breakline păreau un zid de stânci zimţate, de ţancuri înălţate spre cer până dispăreau în nori, de pripoare prăvălite abrupt în prăpăstii adânci de mii de metri, de gruiuri masive şi despicături neregulate, dăltuite de apăsarea dinlăuntrul pământului într-o vreme când lumea abia se zămislea. Munţii se înălţau spre tării, de-ai fi zis că se chinuiau să scape de lumea de dedesubt, ca braţele ridicate, încremenite în timp ale unui uriaş. Cât cuprindea privirea călătorilor spre miază-noapte, Breakline se decupa pe fundalul cerului ca o barieră care nu îngăduia trecerea, ca o fortăreaţă de apărare împotriva celor nepoftiţi.

Elfii priviră munţii în tăcere şi, în faţa unei asemenea veşnicii a naturii, îi încerca din plin sentimentul propriei lor vremelnicii.

Înainte de căderea nopţii depăşiseră deja piscurile mai scunde şi nu mai puteau vedea dealurile pe care le trecuseră sau valea, mai depărtată acum, a Sarandanonului. Făcură popas între nişte pini crescuţi într-o vale îngustă, înghesuită între două piscuri sterpe, acoperite cu o pătură subţire de zăpadă sclipitoare, aidoma unei mantii albe, delicate. Acolo găsiră apă proaspătă, iarbă pentru cai şi lemne pentru foc.

Îndată ce isprăviră de mâncat, Preia Starle o luă înapoi pe propriile urme ca să-şi dea seama dacă fuseseră urmăriţi, în aşteptarea ei, Tay ţinu sfat cu Jerle şi cu Vree Erreden despre viziunea care descrisese locul unde se afla Nestemata Neagră. Le reaminti amănuntele, cu grijă să descrie tot ce-i povestise Bremen. Jerle Shannara ascultă cu luare-aminte, cu trăsăturile feţei concentrate, cu privirea fixă şi dârză. Vree Erreden, pe de altă parte, părea aproape absent, cu ochii rătăcind adesea departe în noapte, în căutarea a ceva anume, dincolo de cele ce-i puteau dezvălui cuvintele lui Tay.

— N-am fost niciodată în această parte a Westlanduiui, rosti el după ce Tay isprăvi, nu ştiu nimic despre geografia locului. Dacă e să ghicesc ascunzătoarea după care umblăm, trebuie mai întâi să mă apropii de ea.

— De mare folos ne mai e asta, n-am ce zice, se oţărî Jerle.

Îl urmărise pe vizionar, băgase de seamă cum ochii aceluia rătăciseră tot timpul sfatului şi era foarte nemulţumit de purtarea lui:

— Asta e tot ce poţi face?

Vree Erreden înălţă din umeri.

Jerle izbucni, înfuriat de-a dreptul:

— Ai putea de bună seamă să faci mai mult dacă ai fi mai atent la ceea ce spune Tay!

Vizionarul se uită la el, clipind des din ochi. Un foc mocnit îi ardea în priviri:

— Să-ţi explic ceva. Când Tay Trefenwyd a venit să-mi ceară

ajutorul, i-am citit gândurile. Pot să fac asta uneori. Am citit acolo viziunea lui Bremen, aceea pe care Tay a descris-o adineauri, şi amintirea ei este încă vie în mintea mea. Viziunea este reală, prietene. Dacă n-ar fi, nu m-aş afla aici. Este reală, iar locul pe care-l descrie este şi el real, măcar atâta lucru mi-e foarte clar. Dar chiar şi aşa, nu-l pot găsi dacă nu ştiu mai multe!

— Jerle, tu ai călătorit adesea pe meleagul acesta, interveni grabnic Tay, ca să evite sfada. Nimic din ce-am povestit nu-ţi pare cât de cât cunoscut?

Prietenul lui clătină din cap şi o expresie de nemulţumire se aşternu încet pe trăsăturile viguroase ale chipului său:

— Mare parte din călătoriile mele s-au limitat la trecători – la Halys Cut şi Worl Run şi la ce se află dincolo de ele. Lanţul acela de munţi – mai ales piscurile gemene, despărţite ca două degete – ar putea fi oricare din mulţimea de perechi de piscuri pe care le-am văzut la viaţa mea.

— Dar nu eşti sigur care din ele ar putea fi?

— Tu ce părere ai? Pufni prietenul lui.

— Şi atunci, încotro zici tu că ar trebui s-o luăm? Insistă Tay. Nu înţelegea purtarea nestăpânită din cale-afară a celuilalt.

Jerle se ridică în picioare:

— De unde vrei să ştiu eu? Întreabă-l pe „prietenul " vizionarul, să-şi dea el cu presupusul!

— O clipă, zise precipitat Vree Erreden şi se ridică la rândul lui.

Stătea faţă în faţă cu Jerle, părea mic şi plăpând în umbra celuilalt, dar nu intimidat.

— Ai fi dispus să încerci ceva? S-ar putea să fiu în stare să te ajut să-ţi aminteşti dacă ai văzut muntele cu pricina.

Tays sări şi el în sus, pricepând pe dată ce anume voia vizionarul:

— Poţi face cu Jerle ce ai făcut cu mine? Întrebă el imediat. Poţi găsi în mintea lui imagini, aşa cum ai găsit într-a mea viziunea lui Bremen?

— Ce tot vorbiţi acolo? Izbucni Jerle, mutându-şi privirea de la unul la celălalt.

— Poate că da, răspunse Vree Erreden întrebării lui Tay, apoi îl privi pe Jerle Shannara şi continuă: Ţi-am mai spus. Uneori pot citi în minţile oamenilor. Aşa am făcut cu Tay şi am găsit viziunea lui Bremen. Pot să încerc acelaşi lucru cu tine, să văd dacă lăuntrul tău păstrează vreo amintire despre munţii pe care-i căutăm.

Jerle se înroşi la faţă:

— Ia mai încearcă-ţi vrăjitoriile pe alţii!

Şi dădu să plece, dar Tay îl apucă de braţ şi-l întoarse din drum:

— Dar nu avem pe alţii, nu-i aşa, Jerle? Nu te avem decât pe tine. Ţi-e frică?

Uriaşul se holbă la el cu o expresie vecină cu furia. Tay nu se dădu

bătut, mai cu seamă pentru că nu avea de ales. Cerul se golise de nori şi vasta lui întindere era presărată cu stele. Strălucirea lor era aproape orbitoare. Scăldat în lumina lor, în umbra muntelui, prins în această neaşteptată înfruntare cu cel mai bun prieten al lui, Tay se simţi ciudat de vulnerabil.

Jerle îşi eliberă cu blândeţe braţul din strânsoarea lui Tay.

— Nu mi-e frică de nimic, iar tu o ştii prea bine, zise el cu voce potolită.

Tay dădu din cap:

— O ştiu, într-adevăr. Şi acum, lasă-l pe Vree să încerce. Se aşezară din nou, adunaţi laolaltă în tăcere. Vree Erreden luă mâinile lui Jerle Shannara într-ale lui, cu atingere uşoară, şi se uită netemător în ochii celuilalt. Apoi închise ochii. Tay îi privi neliniştit pe cei doi. Jerle era încordat ca o felină gata să facă un salt la cel mai mic semn de primejdie. Vizionarul era în schimb calm şi rupt de tot ce era în jur, mai ales acum, retras undeva adânc în sinea lui, pentru a găsi ce căuta. Rămaseră aşa o bucată de vreme, legaţi unul de altul, într-un soi ciudat de comuniune, fără ca vreunul să arate ce se petrece între ei.

Apoi Vree Erreden eliberă mâinile lui Jerle Shannara şi dădu scurt din cap:

— Am găsit. Un loc de început, cel puţin. Memoria ta e foarte bună. Culmile gemene în formă de V se numesc Cleştii – sau, cel puţin, aşa-i numeşti tu.

— Acum îmi aduc aminte, zise uriaşul încetişor. Am fost acolo cu cinci sau şase ani în urmă, pe când cercetam locul în căutarea unei a treia trecători spre Hoare Flats. Sunt undeva, în munţii de la miazănoapte de Worl Run, adânc ascunse într-o pădure deasă. Nici gând să găsim vreo trecătoare acolo, aşa că ne-am dat bătuţi cu toţii. Dar îmi amintesc alcătuirea aceea. Da, mi-o amintesc!

Apoi entuziasmul lui păru să scadă şi iritarea nestăpânită ieşi din nou la iveală.

— Gata, destul cu toate astea.

Dădu scurt din cap, într-un salut adresat mai degrabă sieşi decât celorlalţi, apoi se ridică.

— Ne-am ales cu un punct de plecare. Sper că toată lumea e mulţumită. Şi acum, poate apucăm să şi dormim puţin.

Se întoarse şi se îndepărtă grăbit de ei. Tay şi Vree Erreden îl priviră fără un cuvânt.

— Jerle nu e aşa de obicei, zise Tay în cele din urmă.

Vizionarul se ridică:

— Tocmai a pierdut şase luptători care s-au încrezut în

El, au pierit în urma unui atac pe care el crede că ar fi trebuit să-l prevadă.

Tay îl privi cu ochii măriţi pe vizionar, dar acesta înălţă din umeri:

— La asta se gândeşte în momentul de faţă. N-a putut ascunde acest lucru de mine, cu toate că s-a străduit din răsputeri s-o facă.

— Dar toţi acei luptători n-au murit din vina lui. N-a fost vina nimănui.

Vizionarul îl privi cu ochii lui miopi:

— Jerle Shannara nu vede astfel lucrurile. Să fi fost tu în locul lui, cum ai gândi?

Apoi se răsuci în loc şi plecă, lăsându-l pe Tay să găsească singur răspunsul la întrebare.

* * *

Grupul o porni din nou în zorii zilei şi-şi croi drum prin munţi spre miazănoapte, spre Worl Run. Preia Starle se întorsese în timpul nopţii ca să le dea de ştire că nu găsise niciun semn că ar fi urmăriţi. O clipă nu-şi închipuia vreunul dintre ei că asta înseamnă că sunt în siguranţă. Câştigaseră doar un mic răgaz, cât să-şi tragă sufletul. Mogâldanii erau încă acolo pe undeva, îi căutau, dar elfii aveau să fie greu de găsit în aceşti munţi, în care urmele tindeau parcă să dispară printre gruiuri neregulate şi trecători întortocheate. Cu puţin noroc, vor putea scăpa nedescoperiţi până vor fi aflat ceea ce căutau.

Era un fel de vis cu ochii deschişi, gândea Tay, dar era tot ce puteau spera deocamdată. Călăriră tot-întruna spre miazănoapte restul zilei, fără a-i vedea pe urmăritori, în lungul unei înşiruiri de văi care se deschideau la marginea răsăriteană a munţilor, mergând şerpuit spre Worl run. Făcură popas în noaptea aceea pe o culme unde se vedeau trecătoarea şi văile care dădeau spre Sarandanon, deja aproape de locul în care Jerle îşi amintea că văzuse alcătuirea aceea de piscuri în V pe care el o numea Cleştii. Azi părea într-o dispoziţie ceva mai senină, încă retras şi taciturn, dar fără răbufniri de furie, poate îmbărbătat de gândul că aveau acum o idee mai limpede despre locul în care se aflau. Îi ceru iertare lui Tay într-un fel cam stângaci, spunându-i ca-n treacăt ceva despre năravul lui cam aprig. Lui Vree Erreden nu-i spuse nimic, iar Tay nu mai aminti de întâmplare.

Preia Starle nu părea câtuşi de puţin stânjenită de schimbarea purtării lui Jerle şi continua să-i vorbească cu calm, ca şi când toate ar fi fost în bună regulă. Tay îşi zise că, de bună seamă, ea ajunsese să se priceapă destul de bine la stările de spirit ale prietenului său şi că aflase cum e mai bine să le ia pe fiecare. Simţi o mică împunsătură de gelozie, căci între el şi Preia nu există asemenea apropiere, îşi aminti din nou că el era străinul din viaţa de odinioară, întors acum dintr-o cu totul altă, şi că se străduia încă să-şi afle locul. Nu-şi dădea seama de

ce asta îl tulbura într-atât, poate doar pentru că viaţa lui la Paranor luase definitiv sfârşit, iar cea de aici părea să se desfăşoare în jurul relaţiei sale făţarnice cu Preia şi Jerle. Nu putea susţine că relaţia aceasta era sinceră, pentru că le ascundea amândurora atât de mult din cele ce simţea pentru Preia. Sau credea că o face. Poate cei doi ştiau mult mai mult decât lăsau să se înţeleagă, iar el juca un joc al secretelor în care secretele erau toate la vedere.

Purceseră iarăşi la răsăritul soarelui şi ajunseră la Cleşti înainte de amiază. Tay recunoscu imediat cele două piscuri îngemănate; erau întocmai cu imaginea din viziunea lui Bremen. Se înălţau în formă de V ascuţit pe fundalul orizontului, despărţindu-se abrupt îndărătul unor creste mai joase, roase de vreme şi de vitregiile vremurilor; sterpe, afară doar de câţiva brazi şi arini şi de nişte petice pe care se chinuiau să se înfiripe smocuri de iarbă şi flori sălbatice. Dincolo de piscuri, prin despicătură acelui V, se zărea un zid de munţi învăluiţi într-o pâclă într-atât de deasă, încât abia se puteau desluşi.

Jerle opri grupul la capătul de jos al strungii care ducea spre piscuri şi descălecă. Deasupra capetelor lor, păsări pluteau, cu aripile desfăcute, în căutarea vânatului, în curbe largi şi graţioase pe cerul albastru. Ziua era senină şi luminoasă; norii de ploaie se răzbunaseră spre soare-răsare, spre Sarandanon. Tay simţi soarele pe fată, cald şi alinător, în timp ce privea în sus, spre vasta întindere de înălţimi şi defileuri, minunându-se câte secrete pot acestea ascunde.

— Lăsăm caii aici şi mergem mai departe pe jos, îi înştiinţa Jerle. Zâmbi înveselit când văzu expresia de pe fata lui Tay: Oricum nu i-am putea călări decât o scurtă bucată de drum de aici încolo, Tay. După care ar trebui lăsaţi pradă oricui ne urmăreşte. Dacă-i lăsăm acum, îi putem ascunde în pădure. E posibil să fim nevoiţi s-o rupem la fugă şi să-i încălecăm iarăşi înainte ca toată povestea asta să se sfârşească.

Preia îi veni şi ea în sprijin, iar Tay ştia că aveau dreptate, deşi nu se împăca deloc cu gândul că trebuie să părăsească animalele care-i purtaseră în spinare şi îi salvaseră din atâtea uriaşe primejdii. Fuseseră şi aşa câştigaţi cu destulă caznă. Pe de altă parte, şi urmăritorii lor, odată ajunşi în acest loc, ar fi fost nevoiţi să-şi continue drumul pe jos, încât poate acesta era sfatul cel mai înţelept de urmat.

Jerle alese unul din vânătorii elfi să rămână de pază cailor, un veteran încărunţit, pe nume Obann, căruia îi dădu în grijă animalele, să le ascundă într-un loc în care nu vor putea fi dibuite, apoi să pândească întoarcerea grupului. Obann ar fi vrut să se alăture din nou grupului după ce avea să ascundă caii, dar Jerle îi aminti că ar putea fi nevoie să schimbe ascunzătoarea dacă niscai urmăritori mogâldani s-ar apropia prea mult, şi că ar putea la fel de bine să fie nevoie ca Obann să le aducă grabnic caii în caz că ar fi atacaţi la coborârea de pe culmi. Obann se învoi fără prea mare tragere de inimă, luă caii de

dârlogi şi se depărtă.

Apoi Jerle îi conduse pe cei rămaşi, acum doar şapte, el însuşi, Tay, Preia, Vree Erreden şi ultimii trei vânători elfi – în sus, prin vălmăşagul de stânci şi copaci, spre despicătura îngustă a Cleştilor.

Urcară întruna tot restul zilei. În vreme ce urcau, Tay se trezi gândind iarăşi la misiunea pe care o aveau de dus la capăt. Şi-ar fi putut spune că toţi membrii grupului ar fi trebuit să poarte răspunderea recuperării Nestematei Negre, numai că, de fapt, misiunea îi fusese încredinţată de Bremen lui personal, şi nu lor. Mai mult, el era druid, singurul druid între ei, singurul care stăpânea magia – cel puţin, acea magie care le putea oferi o protecţie reală – şi era cel mai în măsură să găsească Nestemata şi s-o pună la adăpost. Nu uitase acel crâmpei din viziunea lui Bremen care te ducea cu gândul la o primejdie ce ar înconjura ascunzătoarea Nestematei, care trezea senzaţia de aură întunecată ce ar apăra-o de cei care ar fi dorit s-o fure, de vădit presentiment rău-prevestitor. Îşi dădea seama că găsirea Nestematei Negre avea să fie doar primul pas. Punerea ei la adăpost avea să fie cel de-al doilea, iar asta nu se putea înfăptui fără riscuri. Dacă Nestemata rămăsese neatinsă atâta amar de vreme, era în afară de orice îndoială că avea mijloace de apărare de temut. Vree Erreden şi Preia Starle puteau da o mână de ajutor la găsirea ei. Jerle Shannara şi elfii lui puteau pune umărul la sustragerea ei propriu-zisă. Dar, în cele din urmă, pe umerii lui stătea povara.

Iar asta întocmai aşa trebuia să şi fie, îşi zise el după o scurtă chibzuială. Pentru asemenea lucrare se pregătise mare parte din ultimii lui cincisprezece ani, adică aproape întreaga lui existentă de adult. Traiul la Paranor îi fusese de folos şi, dacă îi fusese cât de cât de vreun folos, era tocmai pentru a duce la bun sfârşit această misiune. Nimic din toate cele înfăptuite în întreaga lui viată nu se putea compara cu ceeace i se cerea acum. Ca atâţia alţi druizi, îşi petrecuse timpul adâncit în studiu, dobândise cunoştinţe vaste şi, chiar dacă stăruise în studiul şi practica magiei, asta nu schimbă cu nimic faptul că dusese totuşi o viaţă retrasă. Timp de cincisprezece ani trăise într-o fortăreaţă izolată, apărată, fără a fi nici implicat, nici legat în vreun fel de viaţa de afară. Acum, odată şederea lui la Paranor încheiată, viaţa avea să i se schimbe pentru totdeauna şi totul începea aici, în aceşti munţi, printre ruinele unor alte vremi, cu un talisman care nu fusese văzut de nimeni de la apariţia omenirii.

Nu avea voie să dea greş, era de la sine înţeles – şi acest lucru era hotărâtor. A da greş însemna stingerea oricărei speranţe de a-l învinge pe Vrăjitorul Comandant, pierderea oricărei şanse de a făuri o armă cu care să-l stârpească şi, foarte probabil, chiar sfârşitul vieţii lui Tay, Nu avea să i se ivească o a doua şansă într-o astfel de încercare, niciun prilej de a face cale-ntoarsă şi a o lua de la capăt. Această

strădanie avea să întruchipeze punctul culminant al anilor în care crezuse în magia druidă şi o practicase cu osârdie. Avea să îndreptăţească atât menirea pentru care magia fusese zămislită, cât şi întreaga lui viaţă ca druid. Era, aşa socotea el, punctul de vârf în toate privinţele.

Şi preocupările lui porneau, toate, din acest punct. Drumeţii erau obosiţi, fuseseră atâta vreme fugăriţi, alergaseră şi se ascunseseră, se chinuiseră să evite capcanele, erau extenuaţi de lipsa de somn şi de orele lungi de mers pe jos şi călare. În lipsa proviziilor de care nădăjduiseră să facă rost, de peste o săptămână nu mai mâncaseră ca lumea, trăiau din ce vânau sau găseau în timp ce fugeau de duşman. Aveau inima grea din cauza pierderii tovarăşilor lor şi a temerilor de tot felul, şi toate astea rodeau fără istov la temelia felului lor dârz de a fi şi puteau duce la neizbânda misiunii. Nimeni nu pomenea despre asemenea lucruri, dar ele li se oglindeau limpede pe chipuri, în ochi, în felul în care se mişcau, iar semnele erau cât se poate de clare pentru cine se ostenea să le caute.

Timpul le scăpa printre degete, gândea Tay Trefenwyd. Ca apa adunată în căuşul mâinii, se scurgea neînduplecat şi, dacă nu erau cu băgare de seamă, aveau să constate că s-a scurs cu totul.

Înainte de căderea nopţii ajunseră la gura trecătorii şi făcură popas într-o dumbravă de arini, la adăpostul muntelui. Era răcoare aici, după ce urcaseră potecile şerpuitoare, dar nu cât să sufere de frig. Peretele stâncii părea să fi adunat şi păstrat căldura zilei în acea trecătoare, şi asta poate pentru că se prăvălea brusc într-o vale joasă, care se întindea, fără de margini, din soare-răsare până spre soare-apune. Îmbucară câte ceva şi băură din rezerva încă îndestulătoare de apă, apoi se înveliră în pledurile lor şi dormiră netulburaţi.

La spartul zorilor o porniră din nou. Soarele răsări, se revărsă în vale şi le lumină calea cu mănunchiuri palide de raze, ţâşnite ca nişte faruri de dincolo de poala cerului dinspre răsărit. Preia Starle îi conducea, cercetă terenul la câteva sute de metri înaintea grupului, apoi se întorcea pentru a le spune ce a văzut, îi înştiinţa despre feluritele obstacole, le dădea sfaturi despre cele mai potrivite cărări şi se îngrijea ca toţi să fie în siguranţă. Tay mergea pas în pas cu Jerle, dar niciunul dintre ei nu se întrecea cu vorba. Urcară din vale pe la capătul ei apusean, ieşiră din umbra piscurilor gemene şi se pomeniră imediat cu drumul blocat drept în faţa lor de un soi de perete ce părea alcătuit din stânci masive, zdrobite şi adunate apoi iarăşi de mâinile unui uriaş. În faţa lor, peretele munţilor Breakline se înălţa în tării, cu piscurile zimţate adunate grămadă parcă de mâinile aceluiaşi uriaş, trântite laolaltă la-ntâmplare şi fără noimă, aşteptând parcă să vină careva să le aleagă şi să le rânduiască apoi pe fiecare unde îi era locul.

Preia se întoarse din cercetare şi-i conduse spre stânga, de-a lungul peretelui, preţ de vreo milă, până dădură de o cărare ce urca printre stâncile abrupte. Jerle epuizase deja puţinele amintiri pe care şi le readusese în minte, aşa că nu le rămăsese decât să meargă înainte, până când ceva din viziunea lui Bremen avea să le sară în ochi. Se căţărară deci pe stânci, ocoliră prăpăstiile care se prăvăleau drept în hăul negru de dedesubt, şi se ţinură departe de muchiile ascuţite ale ţancurilor, căci, dacă ai fi călcat pe alături, ai fi dispărut pe vecie. Jerle avusese dreptate, realiză Tay, când stăruise să lase caii în urmă. Nu le-ar fi fost de niciun folos aici.

Pe un tăpşan săpat în peretele stâncos dădură de o cărăruie şerpuitoare, abia vizibilă în locul dimprejur, care ducea printr-un defileu îngust către stâncile mai late de dincolo. O urmară cu băgare de seamă, cu Preia în frunte, iar fata-elfă înainta cu pas uşor în acea încâlceală de lumini şi umbre, o zăreai o clipă aici, ca să dispară cu totul în cealaltă.

Când o ajunseră din urmă, stătea pe buza defileului, cu ochii la munţii din depărtare. Se întoarse când îi auzi venind şi era vizibil surescitată. Arătă cu degetul şi Tay văzu imediat îngrămădeala de munţi din stânga lor, cu piscuri înălţate spre cer în unghiuri ascuţite, legate la bază de un morman de stânci sfărâmate, late şi înalte.

Ca un mănunchi de degete, adunate toate laolaltă.

Tay zâmbi obosit. Era tocmai ceea ce căutaseră, mulţimea aceea de piscuri care ascundeau undeva, în adâncurile lor, o fortăreaţă uitată din vremuri feerice – o fortăreaţă care, după cum revela viziunea lui Bremen, ascundea Nestemata Neagră.

Totul mersese mai uşor decât se aşteptase Tay Trefenwyd, găsiseră mai întâi piscurile gemene în formă de V, apoi şi munţii aducând cu nişte degete adunate. Vree Erreden readusese la suprafaţă o amintire pierdută, iar Preia Starle cercetase temeinic terenul, şi astfel ajunseseră la destinaţie cu o iuţeală şi o eficacitate în afara oricărei aşteptări. Şi dacă, din când în când, n-ar fi avut de-a face în drumul lor cu vânătorii mogâldani, ar fi ajuns până aici aproape fără mare osteneală.

Numai că acum, la fel de rapid, lucrurile se complicară. Toată ziua aceea şi în ziua următoare căutară intrarea în fortăreaţă, despre care bănuiau că e ascunsă între piscuri, dar nu aflară nimic. Stâncile prăbuşite, tancurile şi tăpşanele ce se aflau pretutindeni între piscuri aveau zeci de deschideri care nu duceau nicăieri. Fără grabă, cu răbdare, membrii micului grup cercetau fiecare cărare, o urmau printre umbre, dar de fiecare dată dădeau, inevitabil, peste câte o prăpastie, care oprea orice altă cercetare. Căutarea continuă, întinzându-se de-acum şi în cea de-a treia zi, apoi într-a patra, şi elfii tot nu găseau nimic.

Firea drumeţilor prinse a se încinge. Făcuseră drum lung şi plătiseră un preţ peste poate, iar gândul că sunt acum pe de-a-ntregul blocaţi era aproape mai mult decât puteau îndura. Îi încerca sentimentul supărător că timpul e pe terminate, că primejdia se apropie dinspre est, pe măsură ce mogâldanii îşi continuau, fără îndoială, urmărirea, că speranţa se topeşte şi dezamăgirea îi ia locul.

Jerle Shannara le menţinu curajul. Nu se întunecă la faţă şi nu deveni arţăgos, aşa cum se aşteptase Tay, şi nici nu se lăsă iar pradă firii lui aprinse, cum făcuse faţă de Vree Erreden după pierderea vânătorilor elfi la Baen Draw, ci rămase calm şi plin de dârzenie. Îi mână înainte fără milă, fireşte – chiar şi pe Tay. Stărui să caute fără răgaz. Îi sili pe toţi s-o ia mereu îndărăt pe propriile urme. Îi forţă să cerceteze fiece despicătură din stânci. Înarmat cu o voinţă de fier, nu le îngădui să-şi piardă nădejdea. Jerle era, gândi Tay cu admiraţie, cu adevărat un foarte bun conducător.

Vree Erreden nu le fu într-atât de ajutor cât sperase Tay. Nu i se arătară niciun fel de viziuni, nici urmă de intuiţie, de indicii, nimic care să le dea vreo idee despre locul în care s-ar putea afla fortăreaţa sau intrarea în ea. Vizionarul nu dădu semn că asta 1-ar nelinişti; părea de-a dreptul optimist. Dar Tay bănuia că el, obişnuit cu nereuşitele, că se împăcase cu gândul că harul lui nu se vădea la comandă ci mai ales în momente şi, locuri alese de chiar acest har. Dar nu stătea cu braţele-încrucişate în aşteptarea inspiraţiei. La fel cu toţi ceilalţi, porni şi el în căutare, cerceta fiece fisură din stâncile sfărâmate, se vâra ba într-o spărtură, ba în alta, prin buze de prăpăstii şi prin strungi. Nu scoase o vorbă despre lipsa de folos a harului său, iar Jerle Shannara, spre lauda lui, nu scoase nici el vreuna.

În cele din urmă, Preia Starle fu cea care făcu descoperirea. Deşi locul pe care-l cercetau era peste măsură de vast şi de încâlcit, după patru zile îl scotociseră în mare parte. Tuturor le era de-acum limpede că, dacă viziunea nu greşise, fortăreaţa trebuie că era ascunsă într-un fel la care nu se gândiseră. În cea de-a cincea zi de căutări. Preia se trezi înainte de răsăritul soarelui şi coborî să privească din nou îngrămădeala de stânci. O făcuse dintr-un soi de ciudă pe ea însăşi şi pentru că simţea nevoia să cerceteze din nou împrejurimile. Se rezemă pe spate, în umbra unui deluşor, cu faţa spre răsărit, şi privi cum lumină îşi porneşte revărsarea de după culmile din spatele ei, cum urcă şi alungă întunericul, cum preschimbă cenuşiul nopţii pe sfârşite cu începuturile argintii şi aurii ale noii zile. Urmări cum razele strălucitoare ale soarelui se aşază pe culmile înalte ale munţilor, strecurându-se în jos, pe dealuri, ca nişte dâre de vopsea prelinse în fiecare prăpastie, şi cum scot în relief forma şi conturul fiecărui perete de stâncă.

Şi atunci văzu păsările. Erau mari, lunguieţe, albe şi se hrăneau cu

peşte, erau păsări de mare, şi erau aici, la zeci de mile de orice apă cunoscută. Păsările se înălţau în zbor dintr-o spărtură din stânca aflată chiar în faţa piscului central care se ridică din grămada de stânci, la mai mulţi metri deasupra locului unde stătea ea. Păsările se iviră în mare dârdora erau peste o duzină, se înălţară şi se îndepărtară la apropierea luminii ca la o poruncă nerastită, se rotiră în înaltul cerului şi se pierdură apoi înspre nouă zi, spre răsănit.

Ce căutau nişte păsări de mare, se întreba Preia dintr-odată, în aceste piscuri sterpe şi golaşe?

Se grăbi imediat să le dea de ştire celorlalţi. Le povesti ce văzuse, încredinţată că împrejurarea merită cercetată, şi deodată Vree Erreden scoase un strigăt, ca şi când ar fi avut o revelaţie. Da, da, asta căutaseră! Grupul se puse brusc în mişcare şi porni căutările, deşi erau încă ţepeni şi aveau muşchii îndureraţi de pe urma căutărilor trudnice şi a somnului pe stânci cinci nopţi la rând, şi cu toate că pofteau la mâncarea pe care n-o aveau şi erau sătui de cea pe care o aveau. Lăsară în urmă tabăra şi o luară pe munte în sus, cu o însufleţire dătătoare de speranţă.

Spre mijlocul dimineţii ajunseră la spărtura din care se înălţaseră păsările cele albe. Nu exista cărare care să ducă drept în sus, iar poteca pe care se văzură nevoiţi să o urmeze şerpuia chinuit printre stânci când într-o parte, când într-alta, şi cerea atenţie şi grijă la fiecare pas. Preia, în frunte ca de obicei, ajunse prima şi dispăru în spărtură. Pe când ceilalţi ajunseră la rândul lor lângă o stană din faţa spărturii, ea se şi întorcea dinăuntru, vestindu-i că există acolo o strungă care tăia cale drept printre stânci.

Porniră înainte în şir indian. Pereţii strungii se strâmtau pe măsură ce înaintau, înconjurându-i din toate părţile. Căldura soarelui se transformă în răcoare umedă, iar lumina păli. Curând, stâncile boltite formară un tavan care acoperi totul deasupra lor. Puţina lumină care mai răzbătea îşi avea obârşia doar în mulţimea de crăpături cu care era împănată strunga, aşa încât se străvedea, practic, la fiece cotitură. Ochii li se obişnuiră cu întunericul şi izbutiră astfel să-şi continue calea. Păsările, după cum băgară ei de seamă, erau în largul lor la înălţime mai mare, acolo unde pereţii se lărgeau. Găsiră pene albe şi iarbă şi rămurele, aduse pesemne acolo ca să-şi dureze cuiburi. Cuiburile trebuie că se aflau ceva mai încolo, unde lumina şi aerul erau mai limpezi. Grupul merse mai departe.

De la un timp stâncile de deasupra capului coborâră într-atât încât elfii se văzură nevoiţi să meargă aplecaţi. Apoi strunga se despică în două poteci, una spre dreapta, cealaltă spre stânga. Preia le spuse să aştepte şi o luă la dreapta. Reveni după foarte multă vreme şi-i conduse spre stânga. După o scurtă distanţă, strunga prinse iarăşi înălţime şi putură din nou să păşească fără să se aplece. Înaintea lor,

lumina deveni mai strălucitoare. Se apropiau de capătul strungii.

Cincizeci de metri mai încolo, coridorul strungii se deschise drept spre malul unui lac. Acesta le apăru atât de brusc în faţă, încât rămaseră ţintuiţi cu toţii locului, holbându-se la el. Lacul se întindea în mijlocul unui crater şi apele-i erau largi şi liniştite, netulburate nici de cea mai părelnică unduire. Deasupra capetelor se zărea cerul, pată albastră fără nor, care dăruia craterul cu strălucire şi căldură. Lumina soarelui cădea peste ape, şi lacul oglindea până la cel mai mic amănunt pereţii stâncoşi dimprejur. Tay cercetă înălţimile şi descoperi cuiburile păsărilor de mare, foarte sus pe stânci. Nu se vedea însă nicio pasăre. La adăpostul muntelui şi pe apă nu mişca nimic, iar tăcerea era nemărginită, totală şi fragilă ca sticla.

După un sfat scurt, avut pe şoptite cu Jerle, Preia Starle îi conduse spre stânga de-a lungul malului. Malul era un talmeş-balmeş de stânci sfărâmate şi bancuri de nisip, iar cizmele călcând pe el iscară un ecou straniu în fundul cavernos al craterului. Tay îşi lansă magia în căutarea unor posibile abisuri, în găsirea unor primejdii ascunse. Ceea ce descoperi erau nişte linii de putere ale pământului atât de intense, încât îi sfâşiară reţeaua fragilă şi-l siliră să şi-o refacă. Îl trase pe Jerle spre el şi-l înştiinţă. Exista acolo o magie peste orice închipuire, străveche ca pământul însuşi şi la de bine împlinita. O magie care veghea craterul şi tot ce se afla împrejur. Nu simţea că i-ar pândi o primejdie anume dar nici nu putea descoperi obârşia sau folosul acelei magii. Nu credea că sunt ameninţaţi de ceva anume, socotea totuşi că ar fi înţelept să meargă înainte cu multă băgare de seamă.

Aşa că înaintară până înconjurară aproape pe jumătate lacul. Tot nu se zărea vreun semn de viaţă, vreun semn că ar exista şi altceva în afara celor ce vedeau înaintea ochilor, nici Tay, cu magia lui druidă, nici Vree Erreden, cu harul lui de vizionar, nu izbutiră să descopere ceea ce căutau. Soarele ieşise din umbre, de după marginea peretelui stâncos, încât îşi arunca acum razele drept pe creştetele lor, ca un glob arzând pe fundalul de sineală al cerului, Nu puteau privi în sus, căci soarele îi orbea, aşa că îşi văzură de drum cu privirile coborâte.

Atunci, exact la crucea amiezii, Tay Trefenwyd văzu umbra.

Făcuse câţiva paşi mai sus de malul apei, încercând să străvadă malul celălalt prin strălucirea orbitoare a soarelui reflectată pe suprafaţa calmă a apei. Căută un loc din care strălucirea să i se arate mai palidă, şi atunci văzu că soarele proiecta umbra stâncii deasupra capului său, în lungul lacului, către un deluşor din fata lui, aflat la mai multe sute de metri. Vârful umbrei urca pe peretele de stâncă spre o fisură îngustă, şi acolo se sfârşea. Ceva din aspectul fisurii îi atrase atenţia. Îşi trimise magia să cerceteze despicătura.

Ceea ce află, cioplită în stânca de deasupra, era o inscripţie.

O porni înainte ca s-o ajungă din urmă pe Preia şi împreună,

întoarseră grupul din drum, depărtându-i pe toţi de apă. Câteva clipe mai târziu se aflau lângă intrarea în acea despicătură, cu privirile în sus, contemplând muţi scrierea. Era străveche şi de nedescifrat. În graiul elfilor, dar într-un dialect necunoscut. Scrijelitura însăşi era atât de veche, încât era aproape cu totul ştearsă.

Apoi, un Vree Erreden brusc năpădit de inspiraţie păşi înainte, le ceru lui Tay şi Jerle să-l aburce pe el şi-şi trecu degetele peste scriere. Rămase aşa, cu ochii închişi, mâinile i se plimbară, se opriră, apoi porniră mai departe. După care se lăsă să lunece la pământ. Ca în transă, se plecă deasupra stanei pe care se aflau şi, fără a părea că se uită la ceea ce făcea, cu ochii undeva, dincolo de ceea ce vedeau, zgârie cu o piatră câteva cuvinte pe o bucată curată de stâncă.

Tay se aplecă să citească.

ACEASTA ESTE CHEW MAGNA. NOI TRĂIM ÎNCĂ AICI.

NU ATINGEŢI NIMIC. NU LUAŢI NIMIC.

RĂDĂCINILE NE SUNT ADÂNCI ŞI PUTERNICE.

FIŢI CU BĂGARE DE SEAMĂ.

— Ce înseamnă asta? Şopti Jerle.

Tay clătină din cap.

— Că magia păzeşte ceea ce se află dincolo de această deschidere. Că orice tulburare a ei va aduce după sine urmări neplăcute.

— Zice că ei sunt încă în viaţă, observă Vree Erreden, cu voce răguşită, plină de neîncredere: Aşa ceva nu se poate! Uitaţi-vă la crestături! Scrierea asta e din vremuri feerice!

Rămaseră cu ochii la cele scrise, la deschiderea din stâncă şi se priviră unul pe altul. În spatele lor, vânătorii elfi şi Preia Starle aşteptau, nimeni nu rostea o vorbă. În aer plutea o senzaţie de timp care se scurge neînduplecat, de trecut şi prezent care se unesc şi trec dincolo de viaţă şi de istorie. O senzaţie ca de aşteptare pe buză de prăpastie, când ştii că un singur pas greşit te poate trimite de-a berbeleacul la moarte sigură. Tay percepea prezenţa magiei cu atâta pregnanţă, încât aproape îi simţea atingerea pe obraz. Puternică, străveche, cu voinţă de fier, invocată dintr-o nevoinţă adâncă şi cu menire clară, îi năpădea simţurile şi ameninţa să-l copleşească.

— N-am venit până aici ca să ne întoarcem din drum, observă Jerle Shannara cu glas molcom şi-i arunca o privire lui Tay. Pentru nimic în lume!

Tay încuviinţă din cap. Era şi el hotărât. Se uită la Vree Erreden, la Preia Starle, la vânătorii elfi care aşteptau în spatele ei şi, în cele din urmă, din nou la Jerle. Îi trimise prietenului un zâmbet şugubăţ.

Apoi trase adânc aer în piept şi păşi în gura întunecată a despicăturii.

XVI

Deschiderea se lăţi imediat într-un coridor, larg îndestul cât elfii să poată merge câte doi. Coridorul cobora şerpuit într-o întunecime atât de deplină, încât nici chiar văzul ascuţit al lui Tay Trefenwyd nu putea desluşi ce se află înaintea lor. O luă înainte câteva sute de metri, tot pipăind pereţii cu mâinile, şi dădu peste o placă metalică. La atingerea ei, o lumină alb-gălbuie licări pe suprafaţa-i plată. O privi surprins; simţea o magie cu care nu mai avusese de-a face până acum. Lumina ei dezvălui o altă placă, ceva mai departe. Merse până la ea, o atinse cu mâna, şi ea se lumină la rându-i. Peste orice închipuire, gândi el. Auzi în spate paşii celorlalţi apropiindu-se. Se întrebă ce gândesc ei oare. Dar nimeni nu vorbi, iar el nu privi în urmă, ci merse înainte, atinse plăcile metalice, luminându-le celorlalţi calea prin coridorul întunecat.

Coborârea dură îndelung. Tay nu o putu măsura întocmai, căci se concentrase pe de-a-ntregul asupra răspândirii magiei druide, pentru a-i feri de capcane ascunse. Plăcile metalice luminoase trădau un nivel de sofisticare la care nu se aşteptase. Magia făpturilor feerice nu prea era cunoscută, căci cele mai multe din învăţăturile lor fuseseră pierdute odată cu trecerea vremurilor, dar Tay bănuise dintotdeauna că-şi avusese rădăcinile mai mult în natură decât în tehnologie. Şi totuşi, existenţa acelor plăci îi trezea gândul că, poate, se înşelase, iar asta îl nelinişte. Dar nu-ţi poţi da cu presupusul într-un astfel de loc, se muştrului el. Pe aripa curenţilor de aer, prin crăpăturile stâncilor, prin norii de praf stârniţi de trecerea lor, magia druidă vâna. Cu precizie şi iuţeală, alese şi defini tainele lumii prin care treceau. Nu găsi niciun semn de viaţă omenească, deşi înscrisul de la intrare spunea altceva. Niciun semn că ar mai fi trecut cineva pe acolo de ani de zile, poate chiar de secole. Şi, în ciuda acestora toate, avea senzaţia intensă că este privit, că este preţăluit, că undeva, mai încolo, ceva îl aşteaptă, ceva răbdător şi neînduplecat în atingerea scopurilor sale.

Treptele se sfârşiră în faţa unei masive uşi metalice. Nu era încuiată. Nu părea păzită de vreo formulă magică. Deasupra tocului ruginit, zimţos, se desluşeau cuvintele CHEW MAGNA săpate în stâncă – dar numai aceste două cuvinte, nimic din tot ceea ce era scris pe zidul de deasupra despicăturii prin care intraseră. Ceilalţi membri ai micului grup se îngrămădiră în preajmă-i. Preia Starle se lăsă în genunchi şi cercetă pământul din faţa uşii, apoi se ridică şi clătină din cap. Nu trecuse nimeni pe acolo de foarte multă vreme.

Tay examină uşa şi locul dimprejur. Nici el nu descoperi nimic. Atunci păşi înainte, îşi puse mâinile pe uriaşele ivăre metalice şi apăsă pe ele.

Ivărele se lăsară uşor, zăvorul cedă şi uşa se deschise ca şi când ar fi fost perfect cumpănită. O lumină opacă se strecură prin deschiderea ei şi se prelinse apoi în jos, pâlpâind ireal, ca filtrată printr-un geam pe care se scurge ploaia.

O uriaşă fortăreaţă se înălţa în faţa lor, cu ziduri străvechi din piatră, cu colţuri şlefuite de vreme suprafaţa atât de coşcovită, încât părea învelită în pânză de păianjen. Era o zidire năucitoare, un amestec echilibrat de turnuri creneluri, o încrengătură de parapete în dreapta şi-n stânga la fiecare colţ şi o mulţime de cărărui care aminteau de desenul maestru a unei tapiţeri în relief.

Castelul se malta sus, tot mai sus, până ce abia se mai desluşea în tării. Munţii înconjurau castelul, urcând spre cer printr-un plafon de nori şi ceaţă. De-a lungul zidurilor de piatră creşteau copaci şi tufe dese, la înălţimi mai mari, crengi şi viţă atârnau înăuntru, spre turnuri, lăsând lumina zilei să-şi furişeze în jos razele subţiri, întretăiate. De aici se revărsa scânteierea aceea stranie care-şi făcea loc printre frunzele copacilor de deasupra şi prin ceaţa învolburată, înconjurând fortăreaţa de piatră într-o lumină fluidă.

Tay trecu pragul şi se pomeni într-o curte vastă, care se întindea de o parte şi de alta şi spre corpul central al cetăţii. Abia acum înţelese că, de fapt, trecuse prin zidurile exterioare ale castelului, care se înălţau chiar lângă piscuri. Privi uluit zidurile şi înţelese că, odată cu trecerea timpului, munţii îşi schimbaseră poziţia, înaintaseră spre străvechea fortăreaţă şi o apăsaseră din toate părţile, până când pereţii ei începuseră să crape şi să se sfărâme. Centimetru cu centimetru, muntele îşi cerea înapoi tărâmul pe care fortăreaţa fusese zidită. Într-o bună zi, aveau să şi-l recucerească pentru eternitate.

Grupul înaintă mai mult în curte, cu priviri precaute în dreapta şi-n stânga. Aerul era umed şi greţos, duhnea a mlaştină şi putregai, lucru straniu, căci se aflau în adânc de munte. Dar coborâseră deja îndeajuns de când intraseră prin despicătura din peretele muntelui, şi Tay bănuia că erau de-acum aproape de nivelul mării şi că erau destul de jos ca să dea peste vreun loc mlăştinos. Privi din nou în sus îa copacii, tufele şi viţa care creşteau deasupra lor, pe povârniş, şi descoperi că ceaţa era de fapt o uşoară burniţă. Îşi simţea faţa umedă. Privi uşile şi ferestrele fortăreţei, găuri negre în abureala cenuşie. Balamale şi lacăte metalice spânzurau părăsite şi netrebuincioase; lemnul putrezise cu totul. Umezeala se răzbunase şi pe piatra şi mortar, le mâncase şi le măcinase fără istov. Tay merse până la zidul celui mai apropiat turn şi-şi trecu mâna în lungul pietrei. Piatra se transformă în nisip la atingerea lui. Această străveche fortăreaţă Chew Magna trezea senzaţia neplăcută că ai de-a face cu o zidire gata să se prăbuşească la primă adiere de vânt.

Apoi Tay dădu cu ochii de Vree Erreden. Vizionarul stătea în

genunchi în mijlocul curţii, cu fruntea plecată, cu braţele încolăcite în jurul trupului ca să nu se prăbuşească, şi respira sacadat în tăcerea aproape deplină. Tay se apropie în grabă şi îngenunche lângă el. Preia apăru şi ea, apoi Jerle, iar feţele lor erau îngrijorate şi iscoditoare.

— Ce se-ntâmplă? Îl întrebă Tay pe vizionar, aflându-l copleşit într-atâta de ceva misterios. Eşti bolnav cumva?

Vizionarul clătină imediat din cap, cu braţele pe lângă trup, şi se sprijini fără vlagă de Tay, dârdâind de-ai fi zis că l-a cuprins un frig de moarte.

— Locul ăsta, rosti el răguşit. Măi, al umbrelor să fie, nu simţi?

Tay îl cuprinse cu braţele şi-l susţinu.

— Nu. Nimic. Ce simţi?

— Asemenea putere! Nefastă, aspră ca pietrişul frecat de piele! N-am simţit nimic şi apoi, fără veste, a fost peste tot! M-a copleşit întru totul! Preţ de câteva clipe nici n-am putut respira!

— De unde vine? Întrebă Jerle repede şi se apropie mai mult de el.

Vizionarul clătină din cap.

— Nu-mi dau seama! Nu e nimic din cele ce cunosc eu, nimic din cele ce le-am simţit până acum! N-a fost o viziune, sau o intuiţie, sau… altceva. Întunecime, un val de întunecime, apoi o senzaţie de…

Respiră din rărunchi, greu, închise ochii şi nu mai mişcă. Tay privi spre el în jos speriat, crezând că şi-a pierdut cunoştinţa. Dar Preia îl atinse şi clătină din cap; Vree Erreden se odihnea doar. Tay îi dădu pace. Rămase în genunchi, cu vizionarul culcat pe braţele lui, şi întregul grup aşteptă alături de el.

În cele din urmă, bărbatul acela răvăşit îşi deschise din nou ochii, expiră îndelung, se depărtă uşurel de Tay şi se ridică în picioare. Părea calm în timp ce-i privea, dar mâinile încă îi tremurau.

— Nestemata Neagră, şopti el, se află aici. Asta e ce-am simţit, asta e sursa răului.

Clipi, apoi îl privi atent pe Tay:

— Puterea ei este imensă!

— Îţi poţi da seama unde e? Întrebă Tay în vreme ce căuta să-şi păstreze calmul.

Vizionarul clătină din cap şi-şi încrucişă braţele pe piept, ca într-un gest de apărare.

— Înaintea noastră, undeva. În cetate.

Aşa că pătrunseră cu băgare de seamă în cetate. Tay preluă din nou conducerea, lansând înaintea lui magia în vastă reţea, spre a preîntâmpina primejdiile. Intră pe o uşă în centrul cetăţii şi-i conduse pe ceilalţi prin coridoarele şerpuite de dincolo de ea. Tay îl simţi pe Jerle apărând alături de el, apoi pe Preia, cu un pas în urmă. Îl apărau, înţelese el dintr-odată. Clătină din cap. Îl tulbura faptul că nu simţea prezenţa nestematei negre, când Vree Erreden o simţise cu atâta

claritate. Magia lui druidă dăduse greş. De ce oare? Era cumva fără folos în această cetate? Nu, îşi răspunse el propriei întrebări, căci simţise o prezenţă mai devreme, la intrare, senzaţia aceea de ochi care vegheau. Ai cui ochi? Nestematele nu erau înzestrate cu inteligenţă, dar, vădit lucru, ceva vieţuia aici. Ce putea fi oare?

Înaintară în fortăreaţă, pătrunzând tot mai adânc în catacombele ei. Umbre cădeau peste tot ca nişte valuri adânci de catifea. Colbul se ridica de sub picioarele lor şi forma nouraşi în aerul din jur. Mobilierul care împodobise cândva castelul cu eleganţa lui se dezintegrase. Nu mai rămă seseră din el decât bucăţi de metal şi fâşii de ţesătură. Cuie se iţeau din pereţi, acolo unde oarecând atârnaseră tapiserii şi tablouri. Se pare că înfloriseră arta şi măiestria în alte vremi, dar nimic din cele izvodite atunci nu se păstrase. Încăperile dădeau în coridoare şi culoare, unele vaste, cu aspect maiestuos, altele mici, tainice, toate lipsite acum de viaţă. Laviţe se înşirau de-a lungul unui coridor pe care tocmai îl traversau, dar, când Tay atinse una din ele, aceea se transformă sub mâna lui în pulbere. Geamuri sparte se întrezăreau în nişe. Arme zăceau zdrobite şi neputincioase ca nişte mormane de lemn putrezit şi metal ruginit. Plafoanele se ridicau în norii mohorâţi, iar ferestrele se căscau ca nişte găvane goale de ochi orbi. Pretutindeni domnea tăcerea, o tăcere de criptă.

La intersecţia mai multor coridoare largi, Vree Erreden opri brusc grupul în loc. Se ţinea cu mâna de cap, suferinţa era vizibilă pe chipul lui îngust, iar trupul firav îi era ţeapăn.

— Luaţi-o la stânga! gâfâi el şi arătă cu mâna, cu un gest vlăguit.

O porniră în direcţia indicată de el. Preia rămase puţin în urmă pentru a-l lua de braţ şi a-l sprijini. Respiraţia lui era agitată din nou şi clipea întruna, ai fi zis că se chinuia să scape de o zgaibă nimerită în ochi. Tay privi în spatele lui, spre vizionar, apoi din nou înainte. Tot nu simţea nimic. Îl cuprinsese un ciudat sentiment de neajutorare, ca şi cum magia l-ar fi părăsit şi nu se mai putea bizui pe ea. Scrâşni din dinţi, pornit împotriva acelei senzaţii de neputinţă, şi se căzni să meargă mai departe. Magia nu avea să-l părăsească niciodată, se dojeni de unul singur, niciodată.

Se apropiară de o scară largă care şerpuia de-a lungul peretelui exterior al unei rotonde. Paşii lor sunau stins în tăcerea profundă şi Tay simţi acum din nou ochii aceia aţintiţi asupra lor, mai intens de data asta, mai uşor de detectat. Ceea ce vieţuia înlăuntrul acestei cetăţi era pe aproape.

Ajunseră la baza scării şi se opriră. În faţa lor se deschidea o curte spaţioasă, scăldată din plin de razele voalate ale soarelui. Umbrele se retrăgeau, zdrenţuite şi subţiate. Mirosul rânced din coridoarele întunecate prinse a se risipi. Praful şi necurăţenia din aerul închis se spulberară.

În centrul curţii se afla o grădină.

Grădina era pătrată, înconjurată de o cărare largă pavată cu dale colorate şi cu lespezi, iar culorile cu care fuseseră vopsite dalele erau încă vii. Flori mărgineau zidul exterior, un soi pe care Tay nu-l putea recunoaşte, multicolore, exuberante. Centrul grădinii era ocupat de un pâlc de copaci subţiatici şi de viţă, încâlciţi într-atât, încât păreau practic de nedespărţit, cu frunze de un verde strălucitor şi trunchiuri straniu întortocheate.

O grădină! Se minună Tay Trefenwyd. Îl cuprinse o surescitare de neînchipuit. O grădină, adânc în măruntaiele acestei străvechi fortăreţe, unde credea că nimic nu poate creşte, că lumina soarelui nu poate pătrunde! Mai să nu-şi creadă ochilor!

Aproape fără să stea pe gânduri, coborî ultimele trepte şi grăbi spre marginea grădinii. Făcuse abia câţiva metri, când Jerle Shannara îl apucă de braţ şi-l trase cu putere înapoi.

— Nu aşa de repede, îl preveni prietenul său.

Tay îl privi surprins, apoi îl văzu pe Vree Erreden din nou într-un genunchi, bălăbănindu-şi moale capul dintr-o parte în alta, şi pe Preia Starle, care îl sprijinea. Şi realiză brusc cu câtă intensitate i se dezlănţuise imboldul de a se năpusti înainte, cu câtă nerăbdare voise să cerceteze locul. Realiză şi că renunţase întru totul la apărare. Ţâşnise cu atâta ardoare spre grădină, încât îşi scuturase scutul protector al magiei druide fără măcar să-şi dea seama.

Fără un cuvânt, păşi degrabă spre locul unde Vree Erreden îngenunchease. Vizionarul îl înhăţă imediat de braţ, simţise, mai degrabă decât văzuse, că s-a apropiat, apoi îi trase aproape de el.

— Nestemata Neagră, gâfâi el, şi vocea răguşită îi ieşi printer dinţii încleştati ca de o durere lăuntrică, e acolo.

Mâna lui tremurătoare arătă spre grădină.

Preia atinse cu blândeţe braţul lui Tay şi-l făcu să se întoarcă spre ea. Ochii ei de culoarea scorţişoarei erau atenţi, privirea încordată:

— S-a prăbuşit în clipa în care tu ai coborât şi ultima treaptă. Parcă l-ar fi atacat ceva. Ce se petrece?

Tay clătină din cap:

— Nu sunt prea sigur.

Luă mâinile lui Vree Erreden într-ale lui. Vizionarul tresări, apoi se linişti din nou. Tay îşi invocă magia, săvârşi cu ea un balsam tămăduitor şi îl trimise în valuri liniştitoare în trupul şi braţele subţiri ale celuilalt. Vree Erreden suspină şi se relaxă, iar capul îi căzu într-o parte.

Preia îl privi pe Tay şi ridică o sprânceană întrebător.

— Ţine-l încă puţin aşa, îmbrăţişat, îi zise el.

Apoi se ridică în picioare pentru a i se alătura lui Jerle.

— Care crezi tu că-i rostul unei grădini aici? Întrebă el în şoaptă.

Prietenul lui clătină din cap:

— Nu unul bun, dacă aici se află Nestemata Neagră. În locul tău, nu m-aş duce acolo.

Tay dădu din cap:

— Dar nu pot ajunge la Nestemată dacă nu mă duc.

— Mă întreb dacă poţi ajunge la ea şi dacă te duci. Chiar tu ai spus că ceva păzeşte Nestemata. Poate chiar grădina este acel ceva. Sau ceva care vieţuieşte înăuntru.

Adăstară o vreme aşa, unul lângă altul, priviră îndelung la învălmăşeala de viţă şi trunchiuri de copaci încercară să dibuiască ceva din primejdia pe că simţeau pândindu-i acolo. O boare blândă de vânt păru a foşni fugar frunzele sclipitoare, dar nimic altceva nu mişcă. Tay întinse mâna şi trimise o undă de magie druidă spre a cerceta interiorul grădinii. Unda se strecura înăuntru şi căută cu luare-aminte. Dar găsi doar ceea ce se vedea deja cu ochiul liber – copaci subţiatici şi viţă cu frunze strălucitoare şi pământul din care se înălţau.

Şi totuşi, el simţea viaţă acolo, o viaţă dincolo de ceea ce sugerau plantele, o prezenţă puternică, străveche şi nimicitoare.

— Vino cu mine, îi zise el într-un sfârşit lui Jerle.

Se desprinseră de lângă grup şi porniră, fără grabă şi cu multă prudenţă, să cerceteze cuprinsul grădinii. Cărarea era lată şi lipsită de piedici, încât puteau fi atenţi la tot ce era înjur în vreme ce înaintau. Grădina se întindea pe sute de metri într-o parte, pe vreo sută în diametru şi pe alte câteva sute de metri în spate. Orideunde o priveai, arăta aidoma, mărginită de flori, cu copaci şi viţă în centru. Nu se vedeau cărări în centrul ei. Nu se vedea nici urmă de altă viaţă. Sau de Nestemată Neagră.

Ajunşi îndărăt de unde plecaseră, Tay se apropie din nou de Vree Erreden. Vizionarul îşi recăpătase cunoştinţa şi şedea ghemuit lângă Preia. Avea ochii deschişi şi privea ţintă grădina, deşi lui Tay i se părea că priveşte înspre cu totul altceva.

Tay îngenunche lângă el.

— Eşti sigur că Nestemata Neagră e aici? Îl întrebă el cu voce blândă.

Vizionarul dădu din cap:

— Undeva în hăţişul acela, răspunse el în şoaptă răguşită de spaimă.

Privirea i se întoarse fulgerător spre Tay:

— Dar tu nu trebuie să te duci acolo! N-ai să te mai întorci, Tay Trefenwyd! Ceea ce păzeşte Nestemata, ceea ce trăieşte în acel loc te aşteaptă!

O mână i se ridică şi i se chirci înaintea feţei lui chinuite:

— Ascultă-mă! Nu poţi lupta împotrivă-i !

Tay se ridică şi se apropie de Jerle Shannara:
— Vreau să faci ceva pentru mine, zise el.
Avea grijă ca Vree Erreden să nu-l audă:
— Cheamă-i pe vânători. Las-o pe Preia cu vizionarul.
Jerle îl studie o clipă, apoi îi chemă la el pe vânătorii elfi care mai rămăseseră. După ce aceştia se apropiară, Jerle îl privi întrebător pe Tay.
— Vreau să mă înşfăcaţi de braţe, le spuse el. Câte doi de fiecare braţ:. Mă înşfăcaţi şi, orice-aş spune sau aş face, continuaţi să mă ţineţi zdravăn. Nu-mi daţi drumul. Nu luaţi seama la nimic din ce spun. Nici nu mă priviţi, dacă puteţi. Sunteţi în stare să faceţi ce vă cer?
Vânătorii elfi se uitară unul la altul şi aprobară din cap.
— Ce-ai de gând să faci? Vru să ştie Jerle.
— Să folosesc magia druidă ca să aflu ce sălăşluieşte în grădină, răspunse Tay. Nu mi se întâmplă nimic rău dacă ţineţi minte ce aveţi de făcut.
— Vom ţine minte, răspunse prietenul său. Vom ţine minte cu toţii. Dar prea nu-mi place treaba asta.
Tay zâmbi, iar inima îi bătea năvalnic.
— Nici mie nu-mi place peste poate.
Închise ochii şi-i goni din subconştient pe toţi cei aflaţi acolo. Adunându-şi magia, se retrase adânc în sine. Acolo, în străfundul cel mai de nepătruns al fiinţei sale, îşi alcătui cu ajutorul magiei o proprie imagine, o plăsmuire de spirit, lipsită de substanţă fizică, şi o trimise de la sine printr-o expirare domoală, prelungă.
Se înălţă din propriul corp ca un spectru invizibil, un strop de eter pe fondul luminii palide, cenuşii a străvechii fortăreţe. Se furişă pe lângă Jerle Shannara şi vânătorii elfii, pe lângă Preia Starle şi Vree Erreden, spre încrengătura deasă, verde, a grădinii mute. În vreme ce se apropia începu să simtă tot mai pregnant magia Străveche, vicleană, împământenită, îşi avea rădăcinile înfipte mai adânc decât copacii şi viţa care o ascundeau. Era miezul de care erau legate liniile de putere care păzeau fortăreaţa. Acestea se odrăsleau din ea ca funigeii, legau piatră şi fier şi pătrundeau în pereţii exteriori şi în parapetele cele mai înalte deopotrivă, în beciurile cele mai afunde şi în bastioanele cele mai semeţe. Se răşchirau de-a lungul munţilor şi de acolo se înălţau până-n tării, ca o uriaşă concentrare de gândire şi simţire şi putere. El se apropie de reţeaua lor. Îşi croi drum cu grijă şi se strecură printre ele fără a le atinge, pentru a-şi continua explorarea.
Apoi se trezi în grădină şi purcese prin labirintul ei, pe pământul reavăn, în dulcea mireasmă a frunzelor şi a viţei. Peste tot grădina era la fel, profundă şi misterioasă şi învăluitoare. Pluti, lipsit de greutate şi de substanţă, pe un curent de aer şi ocoli liniile de putere care se

răsfirau pretutindeni, cu grijă să nu facă ceva care putea declanşa o alarmă, trezind astfel atenţia acelui ceva care pândea acolo şi să-i trădeze astfel prezenţa.

Pătrunsese atât de adânc în grădină, încât bănuia că se află de-acum aproape de celălalt capăt al ei, când dădu peste o surprinzătoare concentrare a liniilor de putere, într-un loc în care lumină părea a se împuţina, iar umbrele a se înstăpâni din nou. În acel loc, pomişorii şi viţele dispăruseră. Aici domnea întunericul. Pământ golaş se întindea pe o suprafaţă pe care nu creştea nimic, iar lumina difuză era absorbită ca apă într-un burete. Ceva nevăzut pulsa cu energia şi temeinicia unei bătăi de inimă, învăluit în valuri de magie că într-o pătură protectoare de putere.

Tay Trefenwyd se apropie tainic, cu privirea pironită în umbrele sufocante, şi se strecură dincolo de liniile de putere. Sub masca lui, deveni liniştit pe de-a-ntregul, chiar zvâcnetul pulsului, şopotul respiraţiei şi bătaia inimii lui conteniră aproape cu totul. Resorbi totul, mai puţin o infimă parte din el însuşi, devenind una cu întunericul.

Apoi o văzu. Odihnind pe o ramă metalică străveche, pe care erau gravate stihuri şi semne bizare, trona o piatră neagră-smoală, cu un luciu de nepătruns, încât lumina nu i se reflectă deloc pe suprafaţă. Opacă, lipsită de profunzime, radia o putere dincolo de orice închipuire pe care Tay Trefenwyd o credea cu putinţă, Nestemata Neagră aştepta.

Îl aştepta pe el.

Măi, al umbrelor! Îl aştepta pe el!

Ca un fluture atras de lumina flăcării, întinse mâna după ea – nestăpânit, nerăbdător, fără putinţa de a se înfrâna. Întinse mâna după ea cu disperarea celui pe cale să se înece, şi de data asta Jerle Shannara nu era acolo să-l împiedice. Era doar o imagine, un spectru lipsit de substanţă, nici nu se gândea la ceea ce făcea. În acea clipă, judecata dispăruse, doar trebuinţa conta.

Faptul că era doar o fantomă, nimic mai mult, se vădi salvator. În clipa în care mâna lui se încleştă pe nestemată, fu recunoscut. Simţi liniile de putere palpitând drept răspuns la prezenţa lui, le simţi vibrând şi tânguindu-se neliniştitor. Încercă să se retragă, să fugă de ceea ce venea după el, dar nu avea scăpare. Creatura care veghea şi pe care el n-o putuse recunoaşte până acum căpătă brusc o formă hidoasă. Pământul se cutremură răspunzând trezirii ei, iar viţa care creştea în toată grădina, vlăguită şi fleşcăită mai înainte, ţâşni în sus – transformată în inele ale morţii, acele inele despre care avertizase viziunea lui Galaphile. Se repezeau ca şerpii în spaţiile dintre copacii subţiatici, pornite în căutare. Magia le conducea, le nutrea, le dădea viaţă, iar Tay Trefenwyd, chiar în forma lui pur spirituală, le recunoscu pe dată. I se încolăciră în jurul trupului şi capului, zeci şi zeci, venind

de pretutindeni. Se lipiră de el apoi începură să-l strângă. Tay le simţi apăsarea. În mod normal, nu trebuia s-o simtă, căci acum era doar spirit. Dar magia grădinii avea puterea asta, în ciuda formei lui nedefinite. Magie în stare să stăvilească magia-chiar să distrugă un druid. Tay se simţi ca rupt în bucăţi. Îşi auzi propriul glas urlând drept răspuns – iar în subconştientul lui durerea era o realitate. Druidul se adună în miezul sinelui său zdrobit, adună de acolo bucăţica aceea care conta cel mai mult într-o fărâmă nu mai mare decât un fir de praf şi se strecură printr-un spaţiu gol din încrengătura de viţă, înapoi spre lumină.

Apoi, brusc, se trezi înapoi în propriul trup, se răsuci, răcni şi se arcui ca electrocutat, zbătându-se atât de avan să scape din încleştare, încât Jerle Shannara şi vânătorii elfi abia-l mai puteau ţine. Se înecă, se cutremură şi se prăbuşi în cele din urmă în braţele lor, epuizat. Era scăldat în sudoare, iar hainele-i erau numai zdrenţe, atât se zbătuse să scape din strânsoarea celorlalţi. În faţa lui, grădina se unduia plină de viaţă, ocean de intenţii ucigaşe, smârc din care nimic căzut în el nu mai avea nădejde de scăpare.

Şi totuşi, el scăpase.

Îşi strânse cu putere pleoapele.

— Măi, al umbrelor să fie, şopti el şi se luptă să alunge imaginea coardelor de viţă care veneau necontenit spre el, i se încolăceau şi i se strângeau în jurul trupului.

— Tay! Răsună vocea lui Jerle, guturală, disperată.

Uriaşul îl ţinea în braţe şi-l strângea la piept. Şi tremura din tot corpul:

— Tay, mă auzi?

Tay Trefenwyd strânse mâna prietenului drept răspuns şi deschise ochii. Totul e bine acum, îşi spuse el. Era în siguranţă, nu fusese rănit. Respiră încet, adânc, liniştitor. Se întorsese din morţi şi descoperise tot ce avea nevoie să ştie despre oroarea magiei întunecate a Nestematei Negre.

Le povesti celorlalţi ceea ce aflase. Îi adună pe toţi lângă el, căci nu exista niciun motiv ca ei să nu ştie ce se petrecuse, şi le istorisi totul. Nu minţi, dar păstră pentru sine cel mai întunecat dintre adevărurile pe care le descoperise.

Încerca să nu le dezvăluie cât fusese de înspăimântat deşi teama îl năpădise din nou în timp ce retrăia întâmplarea, o teamă ce-l ajungea în valuri, ca un fluviu adânc şi larg. Îşi păstră vocea calmă şi egală şi povesti totul pe scurt. Când sfârşi, le spuse că vrea să chibzuiască la ce aveau de făcut în continuare.

Îi dădură cu toţii pace, mai puţin Vree Erreden. Vizionarul i se alătură nepoftit şi, de îndată ce nu mai puteau fi auziţi de ceilalţi, îl apucă pe Tay de braţ.

— N-ai spus nimic despre cel care veghează. Nu i-ai spus numele, dar trebuie că-i cunoşti identitatea.

Degetele lui subţiri, puternice, se încleştară pe braţul celuilalt:

— L-am simţit aşteptându-te – pe tine anume, de parcă însemnai ceva deosebit pentru el. Spune-mi cine este, Tay Trefenwyd!

Se apropiară de scara şerpuită şi se aşezară alături pe o treaptă, în tăcerea adâncă a acelei fortăreţe din vremi apuse. În faţa lor, grădina se liniştise iarăşi, devenită din nou un simplu loc acoperit cu flori şi nimic alta. Ai fi zis că nimic nu se-ntâmplase.

Tay se uită spre vizionar, apoi îşi întoarse privirea.

— Dacă-ţi spun, totul trebuie să rămână între noi. Nimeni altcineva nu trebuie să afle.

Vree Erreden dădu din cap:

— Este Vrăjitorul Comandant? Şopti el.

Tay clătină din cap.

— Creatura care domneşte aici este mai bătrână decât el. Creatura care sălăşluieşte în grădină este ceva ce a trăit cândva în acest castel. Este o contopire de vieţi, o reunire de făpturi feerice, elfi mai ales, care au fost şi ei, cu secole în urmă, ca mine şi ca tine. Dar au invocat cândva puterea Nestematei Negre. Au invocat-o, iar, nevoia lor de ea a fost atât de disperată, încât nu i-au putut rezista. Au folosi Nestemată cu toţii, laolaltă probabil, sau poate separat şi au fost distruşi. Nu-mi dau seama în ce fel, dar povestea lor mi-a fost spusă. Le-am simţit groaza şi turbarea. Au fost transformaţi, au devenit substanţa acestei grădini, un spirit colectiv, o forţă care conlucrează, iar magia lor susţine ce a mai rămas din fortăreaţă, şi sunt adunaţi aici, unde ce a rămas din ei a prins rădăcini sub forma acestor copaci şi a acestei vite.

— Adică, au fost cândva fiinţe umane? Întrebă vizionarul cu oroare.

— Cândva. Acum nu. Au pierdut ce a fost uman în ei atunci când au invocat puterea Nestematei.

Tay îl privi cu o căutătură chinuită:

— Bremen m-a avertizat despre această primejdie. Mi-a spus că, orice s-ar întâmpla, oricare mi-ar fi ţinta, nu trebuie să folosesc Nestemata Neagră. Bănuiesc că el ştie ce preţ aş plăti dacă aş face-o.

Faţa îngustă a lui Vree Erreden căzu şi se pierdu în umbre. Clipi repede:

— Am simţit că pe tine te aşteaptă cel care sălăşluieşte aici – ţi-am mai spus asta. Dar de ce aşteaptă? Caută oare fiinţe asemenea lui, puternice, care pot mânui o formă oarecare de magie? Sau păzeşte locul împotriva lor? Care-i este temeiul? Pe lângă mine a trecut în goană, şi asta pesemne pentru că magia mea nu are o definiţie clară şi nu are putere. Magia mea este instinct şi viziune, şi creatura aceea nu are trebuinţă de aşa ceva. Dar, măi, al umbrelor să fie, cât de

adânc i-am simţit întunecimea!
Se întoarse din nou spre Tay:
— Tu eşti înzestrat cu putere druidă – şi o putere atotcuprinzătoare ca a ta e cu mult mai ispititoare, nu am nicio îndoială – creatura se teme de puterea ta, sau şi-o doreşte.
Mintea lui Tay lucra febril:
— Ocroteşte Nestemata Neagră pentru că ea este sursa puterii sale. Şi a vieţii sale. Eu i-am ameninţat-o pătrunzând în grădină şi tulburând liniile puterii pe care şi le-a întins acolo.
Dar mă recunoaşte oare în calitate de druid? Mă îndoiesc.
— Te recunoaşte în calitate de duşman, asta e sigur. Şi e sigur pentru că a încercat să te distrugă. Ştie că nu eşti pervertit.
Vizionarul oftă adânc, îndelung, chinuit.
— Va aştepta să încerci din nou, Tay. Dacă te întorci în grădină, vei fi devorat pur şi simplu.
Se priviră unul pe altul, fără un cuvânt. Te recunoaşte în calitate de duşman, gândi Tay, repetând în sinea lui cuvintele lui Vree Erreden. Ştie că nu eşti pervertit. Îşi aminti brusc ceva, dar gândul nu i se închega pe de-a-ntregul. Se luptă câteva clipe, apoi îşi aminti totul. Era vorba de Bremen, care îşi schimbase chipul, trupul, ba chiar şi gândirea spre a putea pătrunde în fortăreaţa Vrăjitorului Comandant. Bremen, care se schimbase pe sine însuşi spre a deveni una cu monştrii care sălăşluiau în fortăreaţă.
Putea face oare şi el acelaşi lucru aici?
I se tăie respiraţia şi se întoarse cu spatele, căci nu dorea ca Vree Erreden să-i citească în ochi. Nu-i venea să-şi creadă gândului. Nu-i venea să creadă că gândul îl ducea, fie şi preţ de o clipă, la o asemenea idee. Era o nebuniei
Dar ce alta-i rămăsese de făcut? Nu exista nicio altă cale – ştia deja acest lucru. Îi privi pe ceilalţi, adunaţi cum erau la marginea grădinii ucigaşe. Bătuseră cale lungă în căutarea Nestematei Negre, şi niciunul dintre ei nu avea să facă acum cale întoarsă, nu avea niciun rost să creadă că lucrurile stau altfel. Miza era prea mare, iar preţul plătit fusese prea usturător ca să-şi poată îngădui să dea greş. Erau cu toţii gata să moară mai degrabă.
Oh, dar trebuie să existe şi o altă caleî îşi simţea creierul ca apăsat de cercuri de oţel strânse în jurul capului. Cum putea izbândi oare într-o asemenea lucrare? De data asta, dacă avea să dea greş, nu va mai exista nicio scăpare. Avea să fie nimicit...
Devorat.
Se ridică; simţea nevoia să stea în picioare pentru a-şi înfrunta propria decizie, pentru a simţi că se depărtează de teamă. Coborî de pe trepte şi-l lăsă pe vizionar privind nedumerit în urma lui. Se depărtă şi de ceilalţi – de Jerle, de Preia şi de vânători – pentru a-şi

aduna gândurile şi a-şi preţălui puterile. Deşi înalt de stat şi vânjos, se simţea sfârşit şi înfrânt precum stânca dimprejur şi la fel de vulnerabil în faţa scurgerii anilor. Ştia ce este – un druid, în primul şi ultimul rând şi pentru totdeauna; dar era doar unul dintr-o mână de inşi, membru al unui ordin care era foarte probabil pe cale de dispariţie. Lumea era în schimbare şi unele lucruri trebuiau să dispară. Poate că asta-i privea şi pe ei – pe Bremen, pe Risca şi pe el însuşi.

Dar nu să dispară în mută resemnare, gândi el mânios. Nu să treacă în nefiinţă ca nişte fantome mistuite în ceaţă la ivirea unei noi zile, ca nişte legende lipsite de însemnătate şi abia pe jumătate crezute.

Fiu trebuie să fim cu nimic mai prejos de ceea ce suntem.

Cu îndoită putere, izvorâtă din propriile cuvinte, şi apărat de armura propriilor convingeri, îşi luă inima-n dinţi şi îl chemă pe Jerle Shannara.

XVII

— Există o cale de a ajunge la Nestemata Neagră, îi zise Tay cu glas scăzut lui Jerle Shannara. Dar numai eu o pot face, şi trebuie s-o fac singur.

Erau ceva mai departe de ceilalţi, iar zâmbetul şugubăţ al lui Tay masca nodul pe care-l simţea în gât. Ziua începea să pălească şi să lase loc nopţii, iar soarele scăpătase deja spre apus, dincolo de culmile munţilor din jur. Nu voia să-l prindă noaptea aici.

Jerle îl studie câteva clipe în tăcere.

— Bănuiesc că va fi nevoie să foloseşti ceva magie druidă?

— Da.

Ochii inteligenţi ai lui Jerle îl priviră fix:

— O altă înfăţişare?

— Da, într-un fel. Se opri o clipă, apoi continuă: Aş prefera să nu dau amănunte. Aş vrea să ai pur şi simplu încredere în mine. Trebuie să merg singur, orice-ar fi. Nimeni nu trebuie să se apropie de mine până nu spun eu că se poate. Iar asta va fi greu, pentru că vei dori să faci altfel.

— Vrei să faci ceva primejdios, zise Jerle simplu.

Tay confirmă.

— Trebuie să intru în grădină. Dacă nu mă întorc, tu vei fi cel care va trebui să conducă grupul înapoi la Arborlon. Aşteaptă, ascultă tot ce am de spus, continuă el, curmând începutul de murmur al celuilalt. Dacă eu voi fi ucis, nimeni altcineva nu va avea sorţi de izbândă. Tu ai o inimă cutezătoare, Jerle, dar nu eşti înzestrat şi cu magie, şi fără magie nu poţi birui creatura care vieţuieşte în această grădină.

Trebuie să te întorci în Arborlon şi să-l aştepţi pe Bremen. El va putea fi de ajutor. Noi am găsit Nestemata Neagră, nu mai rămâne deci decât să se afle calea de a o lua în stăpânire. Dacă eu nu izbutesc, va trebui să o facă el.

Jerle Shannara îşi puse mâinile în şolduri şi-şi mută nemulţumit privirea.

— Nu-mi prea cade bine să stau cu mâinile-n sân în timp ce un altul îşi riscă viaţa – mai ales când acela eşti chiar tu.

Tay îşi încrucişă braţele pe piept şi-şi coborî privirile.

— Înţeleg. La fel aş simţi şi eu dacă lucrurile ar sta invers. Aşteptarea e lucru greu. Dar trebuie să-ţi cer să o faci. Voi avea nevoie de puterea ta mai târziu, când a mea se va fi epuizat. Şi încă ceva. Când mă vei vedea ieşind de acolo, chiar dacă nu vei fi fiind sigur că eu sunt acela, rosteşte-mi numele.

— Tay Trefenwyd, repetă celălalt, docil.

Se priviră în tăcere şi gândul îi purtă la anii care trecuseră de când erau prieteni, la tot ce aşteptau alţii, la ce aşteptau chiar ei de la ei înşişi.

— Bine, zise Jerle în cele din urmă. Du-te. Fă ce trebuie să faci.

La rugămintea lui Tay, le ceru celorlalţi să stea împreună cu el lângă scară, la destul de mare distanţă de marginea grădinii. Tay le aruncă o privire şi se pierdu o clipă cu ochii în cei ai Preiei Starle înainte de a se întoarce cu spatele. Se distanţase de sentimentele pe care le nutrea faţă de ea atunci când intrase în Chew Magna, ştiind că nu-şi putea îngădui să-i fie distrasă atenţia. Făcu acelaşi lucru acum, încordându-şi gândul spre viaţa lui de druid, spre anii închinaţi studierii talentului său special, spre învăţăturile şi însuşirile pe care le dobândise. Şi-l aminti pe Bremen: chipul lui îngust, brăzdat; ochii aceia ciudaţi şi poruncitori, dârzenia pe care o trăda fiecare fibră a corpului. Îşi repetă în minte misiunea pe care i-o încredinţase bătrânul, misiune îa care consimţise atunci când o pornise încoace.

Îşi îndreptă atenţia spre grădină, spre încrengătura ucigătoare a coardelor de viţă, spre umbrele dintre ele, spre invizibilă forţă vie care aştepta undeva în adâncul ei. Se linişti, îşi domoli bătăile inimii şi pulsul, îşi însenină gândurile şi se înveli într-o pătură de calm. Invocă elementele care-i nutreau magia – aer, apă, foc şi pământ, uneltele artei sale. Invocă ceea ce află din ele, le căută şi le strânse la sine, apoi se învălui în amestecul lor mustind de vigoare. Le inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu mireasma lor, şi începu apoi să se transforme.

Lucră cu băgare de seamă că să ajungă la rezultatul dorit, cu paşi măsuraţi, în timp ce invoca magia druidă pentru a se deforma fără grabă. Îşi lepădă propria identitate, strat după strat, îşi suprimă trăsăturile şi-şi preschimbă înfăţişarea. Se descotorosi de toate

acestea, încât nimic din înfăţişarea lui fizică nu mai era cum fusese. Apoi se retrase adânc înlăuntrul propriului trup spre a modifica şi ceea ce se afla acolo. Adună deoparte sentimente şi credinţe, reguli de comportament şi valori morale – tot ceea ce spunea cine şi ce era. Le adună pe toate şi le tăinui acolo unde nu puteau fi dibuite, acolo de unde nimeni nu le mai putea scoate la iveală afară doar de Jerle Shannara, la rostirea numelui său.

Apoi începu să se realcătuiască. Sursă de inspiraţie îi fu grădina. Creaturile acesteia, care fuseseră cândva fiinţe umane şi nu mai erau. Găsi esenţa a ceea ce erau ele, miezul abjecţiei exalate de Nestemata Neagră, şi lăsă toate astea să înflorească înăuntrul lui. Deveni aidoma lor, la fel de întunecat şi de pierdut, la fel de devastat şi pustiu, copie a înverşunării şi răului din ei. Deveni aidoma lor, afară doar de faptul că reţinuse esenţa propriului sine, ca să poată hălădui printre ei. Era cu un pas înaintea sorţii ce le fusese hărăzită, dar atât de aproape, încât acel pas era singura diferenţă.

Elfii care-l urmăreau din priviri îl văzură metamorfozându-se. Îi văzură trupul înalt, solid, încovoindu-se şi închircindu-se. Îi văzură braţele şi picioarele lungi devenind noduroase şi încovrigate. Simţiră mârşăvia aşternându-se peste el şi în el, până nu mai rămase nimic altceva. Simţiră mirosul de putregai. Încercară gustul pustiirii. El întrupa acum opusul a tot ce era bun, a tot ce era uman, şi până şi Jerle Shannara, deşi pregătit pentru ceea ce avea de gând prietenul lui să facă, dădu îndărăt de lângă el.

Turbarea zumzăia cu asupră de măsură, tiranică, în mintea lui Tay Trefenwyd. Duhnea sub înrâurirea ucigătoare a magiei întunecate a grădinii, a părăduirii hărăzite celor care acum îi dădeau viaţă, a celor care-şi făcuseră acolo cămin. Preţ de o clipă, lui Tay i se păru că înţelege acea magie, felul în care ea evoluase în urma folosirii bezmetice a Nestematei Negre, dar apropierea de această înţelegere ameninţa ultimele rămăşiţe ale bunei sale judecăţi, crâmpeiul acela care-l ţinea concentrat asupra misiunii, şi se văzu nevoit să dea îndărăt.

Intră acum în grădină, ca tovarăş al creaturilor pe care le absorbise. Păşi cu îndrăzneală, căci niciun alt fel de a fi n-ar fi avut vreo noimă. Intră ca o fiinţă care se îndeletnicea cu treburi pe care ceilalţi le abandonaseră când îşi schimbaseră înfăţişarea, o fiinţă care locuia încă în lumea pe care ei o lăsaseră în urmă. Se strecură printre copacii subţiatici şi se frecă de coardele molatice de viţă ca un şarpe sosit în văgăuna unui alt şarpe. Era la fel de otrăvitor ca şi ei şi nimic din ceea ce deveniseră ei nu era mai rău decât ceea ce emană acum din el. Se strecură în adâncimi umbroase, căută alinarea lor, se insinuă cu agilitate, lipsit de suflet, în îmbrăţişarea lor.

Grădina şi creaturile care o nutreau reacţionară întocmai cum

sperase el. Îl acceptară. Îl îmbrăţişară ca pe unul de-al lor, uşor de recunoscut şi familiar. El se scufundă în neomenia lor, în stricăciunea lor, şi îngădui tentaculelor gândirii lor colective să-i pătrundă în minte, spre a-i putea citi intenţiile. El le era custode, asta văzură ele. Era un îngrijitor al grădinii. Sosise pentru a le aduce ceva, o schimbare care să ducă la o nouă înflorire, care să le împlinească o nevoie nerostită. Sosise pentru a le elibera.

Pătrunse afund în grădină, atât de afund, încât se pierdu cu totul în ceea ce devenise. Toate celelalte păliră şi nu avea să şi le reamintească dacă nu avea să iasă de acolo. Se răsuci într-un nod care-i stoarse întreaga viaţă în picături mici, purpurii. Era tot numai înverşunare şi durere, un spectru răvăşit, fără urmă de fosta lui identitate. Era pierdut pentru tot ceea ce fusese înainte.

Dar era împins în continuare de menirea căreia i se închinase. Venise pentru Nestemata Neagră şi era hotărât, chiar în acea înverşunare a lui, s-o dobândească. Stăruitor şi mânat de o nevoie neînduplecată, se îndreptă spre ea.

Liniile de putere îl atinseră şi lunecară mai departe. Coardele de viţă se înfiorară dar mai degrabă a încuviinţare decât a mânie. Viaţă grădinii îl lăsă să se aplece asupra Nestematei, să o ia în mâini, să o ridice la piept. Venise să se îngrijească de Nestemată, asta văzuse ea. Venise să primească din partea ei o nouă magie, din care aveau şi ele să se împărtăşească, magie care avea să hrănească şi să mulţumească iar şi iar foamea lor nesăţioasă.

Căci aceasta era înfăţişarea pe care şi-o alcătuise Tay Trefenwyd. Creaturile care compuneau grădina nu mai puteau invoca puterea care le pervertise, nu se mai puteau nutri din ea, căci erau închistate în forma pe care aceasta le-o atribuise, prinse între viţă şi copaci şi flori în această bucată pătrată de pământ, în străfundul fortăreţei care fusese cândva căminul lor, îngropate acolo pe vecie. Păzeau Nestemata ca pe lacătul propriilor cătuşe, în aşteptarea vremurilor când se va fi aflat o cheie care să le desferece. Tay era purtătorul acelei chei. Tay era şansa şi nădejdea şi făgăduinţa pe care le-o îngăduia înverşunarea lor.

Şi o luă astfel, pas cu pas, înapoi prin grădină, purtând în mâini – sau în ce trecea acum drept mâini – Nestemata Neagră. Liniile de putere pluteau în urma lui, reţele ale puterii grădinii curbându-se spre a-i face loc, lăsându-l să treacă. Se rupeau blând la trecerea lui, şi Tay simţi cum grădina tremură îndurerată. Suferinţa ei reveni, şi el o simţea ca pe ceva desfătător. Durerea era o promisiune a agoniei, a agoniei transformării. Dorinţe întunecate îi călcau pe urme, îi umpleau inima şi-l împingeau înainte, printre umbre. O nouă putere dădea să pătrundă înăuntrul trupului lui răvăşit, ca o încercare de probă, ca

atingerea unor degete de mătase pe piele. Era magia adormită a Nestematei Negre care se trezea cu încetul, dornică de o nouă eliberare, de o revenire la viaţă, pentru a făgădui ceva ce ar putea fi. Îl mângâia pe Tay Trefenwyd ca o metresă. Îi dezmierda trupul diform şi-l umplea de bucurie. Ar putea avea puterea ei toată, numai pentru sine, şoptea ea. I-ar putea porunci orice ar fi dorit şi ea i-ar da orice.

Se desprinse dintre umbrele grădinii înapoi la lumină, eliberat de coardele viţei, de voci, de atingerea celor care vieţuiau acolo. Era o fiinţă distrusă, fără nimic omenesc în ea, era mai degrabă o creatură întunecată, execrabilă, de nerecunoscut. Se încovrigă şi se prelinse pe poteca de dale, cu Nestemata Neagră strânsă la piept, cu liniile de putere plutind invizibile în urma lui, fire pe care el singur le vedea, care l-ar fi putut trage îndărăt într-o clipită, înaintea lui, elfii veniţi împreună cu el în Chew Magna îl priviră cu oroare. În clipa în care îl văzură ieşind, îşi traseră cu strigăt săbiile din teacă şi se pregătiră să-i respingă atacul. El îi privi fără să se dumirească cine sunt. Îi privi fără să se sinchisească.

Atunci, Jerle Shannara îşi ridică braţul spre a opri atacul tovarăşilor lui. Înaintă singur, fără teamă, cu ochii la arătarea dinaintea lui. Când ajunse la doar câţiva metri, se opri şi şopti în liniştea deplină, cu voce răguşită şi aspră, încărcată de disperare:

— Tay Trefenwyd?

Sunetul numelui rostit de Jerle Shannara îl readuse pe Tay la viaţa. Magia druidă, păstrată în miezul cel mai adânc, cel mai de nepătruns al fiinţei sale, tălăzui prin el, explodă din el. Îl eliberă din capcana înfăţişării pe care o luase, îl readuse din bezna care-l învăluise, din mlaştina în care se scufundase. Azvârli cât colo cochilia creaturii în care se transformase. Azvârli cât colo înverşunarea care-l mistuise. Se realcătui într-o clipită, cu trăsăturile şi identitatea toate refăcute, cu menirea şi credinţele sale, toate cum fuseseră înainte.

Şi, în clipa aceea, liniile de putere care pluteau în urma lui se rupseră şi-i încredinţară puterea unică, absolută asupra Nestematei Negre.

Grădina înnebuni de-a dreptul. Viţă şi copacii ţâşniră din pământ cu asemenea forţă, încât ameninţau să se smulgă în rădăcinile lor. Se năpustiră după Nestemata Neagră şi după Tay Trefenwyd, pentru a-l trage înapoi şi a-l distruge. Dar Tay era protejat de-acum de focul druid, căci magia lui reapăruse în momentul eliberării, invocată încă dinainte, pentru a-l apăra de furia grădinii. Coardele de viţă năvăliră asupra lui, îi încolăciră trupul şi încercară să-l târască îndărăt în adâncurile lor neguroase. Dar focul le opri năvala, le scrumi pe de-a-ntregul şi-l apără pe druid.

Jerle Shannara şi ceilalţi se năpustiră înainte cu săbii şi pumnale, hăcuind masa unduitoare de coarde. Nu! Gândi Tay, chinuindu-se să-i

stăvilească. Nu, ţineţi-vă deoparte! Le poruncise să nu se apropie de el, îl avertizase anume pe Jerle să n-o facă! Dar elfii nu se mai putuseră stăpâni când îl văzuseră venind cu preţioasa Nestemată, căci îl crezuseră în primejdie. Aşa că se năpustiră neînfricaţi înainte, cu armele gata de luptă, fără a-şi da seama de imensul pericol pe care-l aveau în faţă.

Îşi înţeleseră prea târziu greşeala. Iute ca gândul, grădina se întoarse împotriva lor. Îl înşfăcă pe cel mai apropiat vânător elf înainte ca el să se poată feri, îl smulse de lângă ceilalţi şi-l sfâşie în bucăţi. Înnebunit, Tay lărgi puterea ocrotitoare a focului druid şi în jurul prietenilor atacaţi, îngăduind slăbirea propriului său scut de protecţie. Apoi dădu năvală spre siguranţa oferită de scări şi le strigă celorlalţi să-l urmeze. Ei o făcură, toţi afară de unul – un alt vânător, care se dovedi prea zăbavnic şi fu înlănţuit de la spate şi ucis.

Tay ajunse la scări şi se repezi în sus. Simţea peste tot în jurul lui prăbuşirea liniilor de putere. Percepea împuţinarea magiei grădinii. Furtul Nestematei Negre provocase un rău iremediabil şi profund forţei vitale din Chew Magna, iar reţeaua care o apăra fusese sfâşiată, fără putinţa de a mai fi vreodată refăcută. Sub picioarele lui, pământul începea să se cutremure.

— Ce este? Ce se petrece? Strigă Jerle când îl ajunse din urmă.

— Fortăreaţa se prăbuşeşte! Strigă Tay la rândul lui. Trebuie să ieşim!

O luară la fugă pe coridoarele cetăţii, prin încrengătura de culoare, prin săli puştii şi întunecoase, înapoi spre despicătura prin care intraseră. Un amestec ciudat şi supărător de surescitare şi nelinişte începea să-şi facă simţită prezenţa în pieptul lui Tay. Era liber, îşi împlinise misiunea cu succes, şi sângele i se înfierbânta la acest gând. Dar preţul acestui succes încă nu fusese plătit. Simţea că ceva nu-i în regulă; ceva i se întâmplase în grădină, ceva ce nu putea încă recunoaşte. Privi în jos la propriul trup, ca şi când s-ar fi aşteptat să-i lipsească ceva. Dar era întreg, văzu el, nu fusese vătămat. Rana era în suflet.

Crăpături apărură în zidurile fortăreţei şi se lărgiră tot mai mult înaintea lor. Blocuri de stâncă se zguduiră violent şi se prăbuşiră. Tay distrusese puterea din Chew Magna, iar magia aceea, durată cu atâta grijă, care susţinea grădina şi cetatea, era mai şubredă decât crezuse el. Chew Magna se dărâma. Vremea ei pe acest pământ, prelungită atât de mult, se apropia acum de sfârşit.

Preia Starle ţâşni pe lângă el şi strigă ceva peste umăr. Îşi reluă postul de cercetaş. Zbură pe lângă pietrele care cădeau împrejur, cu trupul ei subţire, cu părul de culoarea scorţişoarei fluturând în urmă-i. Tay o privi, fără s-o poată vedea pe cât de bine ar fi trebuit. Vederea îi era înceţoşată şi respira greu. Inspiră adânc, sacadat, şi parcă tot nu-i

ajungea aerul.
Tocmai se împiedicase când Jerle Shannara îl ajunse din urmă, îşi încetini goană, îi prinse trupul vlăguit cu braţul lui vânjos şi-l trase mai departe. În urma lui alerga Vree Erreden, împreună cu ultimul dintre vânătorii elfi rămaşi în viaţă.
Pereţii şi plafonul se prăbuşeau în timp ce alergau spre ieşirea din fortăreaţă, de-a lungul curţii, spre peretele exterior şi spre porţile prin care pătrunseseră. Tay simţea un foc dogorindu-i în piept. O parte din magia scârbavnică a grădinii, înţelese el, ei a încă înăuntrul lui. Încercă să o lepede, să o separe de restul trupului cu ajutorul propriei magii, pentru a o sufoca apoi. Privi din nou în jos şi încercă să se liniştească văzându-se întreg.
Spre marea lui oroare, simţi nestemata neagră pulsând domol la pieptul lui. Îşi întoarse privirea şi acoperi grabnic piatră întunecată, pentru ca ceilalţi să n-o vadă.
Cei cinci se repeziră prin porţile fortăreţei şi pe scări în sus, înapoi spre despicătură. Duruitul din spatele lor era tot mai puternic, amestecat acum cu zgomotul pietrelor care crăpau şi se prăvăleau. Coridoarele erau pline de praf şi ei abia puteau respira. Vree Erreden începuse şi el să se poticnească, iar vânătorul elf care alergă lângă el îşi încetini goană ca să-l ajute. Cei patru se împleticeau înainte ca nişte moşnegi, tuşind şi înecându-se, în strădania de a ţine pasul cu Preia Starle.
Se auzi apoi o explozie în adâncul muntelui şi un nor uriaş de moloz se năpusti asupra lor din spate şi-i doborî, aruncându-i cât erau de lungi pe scări. Luaţi prin surprindere şi ameţiţi, se ridicară din nou şi porniră hotărâţi înainte.
Puterile lui Tay slăbeau cu fiecare pas. Durerea dinlăuntrul lui se răspândea. Simţea Nestemata Neagră pulsând cu tot mai multă vigoare la pieptul lui. Fărâma de magie a grădinii rămasă în el o alimenta pe cea a nestematei. Se preschimbase prea bine. Se descompusese prea deplin. Crezuse că-şi va putea reveni, dar boala pe care singur şi-o vârâse în trup nu se dădea dusă aşa de uşor. Scrâşni din dinţi şi merse mai departe. Era un risc la care consimţise.
Nu mai era nimic de făcut acum.
Ieşiră în cele din urmă prin despicătură, înapoi pe pantă care cobora spre lacul din craterul muntelui. Preia Starle stătea încremenită drept în faţa lor, la doar câţiva metri mai încolo.
— Măi, al umbrelor să fie, făcu Jerle Shannara cu voce răguşită.
Înaintea lor, în semicerc larg, care tăia orice posibilitate de scăpare, adăstau zeci de vânători mogâldani. În mijlocul lor, înveşmântaţi în negru şi ghemuiţi la pământ ca nişte spectre în aşteptarea nopţii, se aflau doi înspăimântători Purtători de Cranii.
Cei care-i urmăreau de atâta vreme îi ajunseseră în sfârşit din

urmă.

Elfii se opriră brusc în spatele Preiei. Tay numără iute. Erau cinci contra aproape o sută. Nu aveau nicio şansă. Preia se dădu încet înapoi până ajunse lângă Jerle. Nu scosese nicio armă la iveală.

— Aşteptau aici când am ieşit eu, zise ea încet.

Nu era nici umbră de teamă în vocea ei. Aruncă o privire în direcţia lui Tay şi chipul ei era ciudat de calm:

— Sunt prea mulţi pentru noi.

Jerle dădu din cap. Aruncă şi el o privire în direcţia lui Tay, cu faţa mohorâtă. În spatele lor, pietriş şi colb se revărsară din despicătură, căci o nouă explozie scutură muntele. Pământul se cutremură sub ei, ca un răspuns la căderea cetăţii Chew Magna şi la cedarea magiei sale.

— Va trebui să ne întoarcem, şopti Jerle. Poate vom găsi altă cale de ieşire.

Dar Tay ştia că altă cale nu există. Nu exista decât aceasta. Nu exista altă ieşire decât cea pe care o aveau în faţa ochilor, printre Purtătorii de Cranii şi vânătorii mogâldani. Să reintre prin despicătură însemna sinucidere curată. Întregul munte se prăbuşea şi orice ar fi fost prins în tunele ar fi fost zdrobit. În spatele lui, la stânga, vânătorul elf rămas în viaţă îi dăduse drumul lui Vree Erreden şi-l lăsase să lunece uşor la pământ. Vizionarul abia de mai era conştient. Avea sânge pe cap şi pe faţă. Când se întâmplase asta? Se întrebă Tay. Cum de nu observase?

Vânătorul elf veni şi luă poziţie lângă el.

În van, gândi Tay.

Se depărtă uşurel de lângă Jerle, îşi încercă puterile şi se strădui să se ţină pe picioare. Constată că o poate face. Se îndreptă de spate, apoi îşi privi prietenul drept în ochi. Jerle îi aruncă o căutătură bănuitoare şi Tay îi zâmbi fără voie. Preia Starle îl privea şi ea iscoditoare. Ochii îi erau strălucitori şi sfidători, şi Tay gândi că poate ea înţelesese ceea ce-i scăpa lui Jerle.

— Aşteptaţi-mă aici, zise el.

— Ce-ai de gând să faci? Vru Jerle să ştie imediat şi păşi înainte ca să-l ia de braţ şi să-l oprească.

Încetişor, Tay se eliberă din strânsoare.

— Fii fără grijă, zise el. Aşteptaţi-mă aici!

Coborî panta, păşind cu grijă pe stânca lustruită, şi simţi zguduituri prelungi în timp ce prăbuşirea fortăreţei Chew Magna continua. Privi în sus, spre cer, în lungul zidului stâncos, admiră craterul şi lacul liniştit din centrul lui, piscurile munţilor şi soarele în asfinţit. Îngădui gândurilor lui să plutească liber. Se gândi la Bremen şi la Rişca, amândoi departe acum, în cine ştie ce colţ al celor patru tărâmuri, ducându-şi propriile bătălii. Văzu cu ochii minţii cum trebuie că stau

lucrurile şi cu ei. Se gândi la propria lui familie şi la căminul din Arborlon, la părinţi şi la Kira, apoi la fratele lui şi la nevasta şi copiii acestuia, la vechi prieteni, la locurile pe unde hălăduise. Medită la Paranorul distrus şi la druizi. Îşi cercetă trecutul şi prezentul în doar câteva scurte secunde, înşiră toate aceste gânduri înaintea lui, le adună apoi din nou şi le împinse pentru totdeauna la o parte.

Se opri la doar zece metri de Purtătorii de Cranii. Aceştia se deschirciseră şi-l urmăreau cu ochii lor sângerii, cu chipurile ascunse în umbra glugilor pelerinelor. Tay era acum văduvit de magia trebuitoare spre a li se împotrivi, ştia asta. Folosise în Chew Magna tot ce avusese şi acum era epuizat şi sfârşit. Acceptă calm situaţia. Călătoria lor în căutarea Nestematei Negre luase sfârşit. Mai rămăsese doar să se asigure că Nestemata va fi dusă cu bine la Arborlon. Cei care îl însoţiseră trebuiau să aibă şansa de a- şi continua călătoria spre casă. El era cel care urma să le dea această şansă. Pe vremuri, el singur i-ar fi putut apăra pe toţi, acum abia de se putea apăra pe sine. Şi totuşi, el trebuia să fie cel care avea să-i apere pe ceilalţi. Pe altcineva nu aveau.

Privi în jos, spre pumnul său încleştat. Puterea Nestematei Negre se afla acolo, în pumnul său. Bremen îl avertizase să n-o invoce şi el îi dăduse bătrânului cuvântul că n-o va face. Dar nu întotdeauna lucrurile ies precum ţi-e voia.

Ridică brusc pumnul şi simţi cum Nestemata îi pulsează întunecat în palmă. Adunându-şi ultima fărâmă de putere şi hotărâre care-i rămăsese, pătrunse adânc în inima magiei negre şi invocă puterea ei. Purtătorii de Cranii reacţionau deja. Simţind primejdia, îşi invocară propriul foc ucigaş, o străfulgerare verde şi rea, cu urmări ucigătoare, pe care o ţâşniră spre el. Dar nu se dovediră îndeajuns de iuţi. Nestemata Neagră aşteptase invocarea lui Tay, o anticipase, legată fiind de el din momentul în care fusese luată, stăpân al unui sclav, fără a se şti încă cine era stăpânul şi cine sclavul. Palpitând în aşteptare, magia ei i se revărsă printre degete într-o năvală de nelumină, un vid negru care înghiţi tot ce află în calea lui. Zdrobi focul Purtătorilor de Cranii, îi zdrobi pe Purtătorii de Cranii înşişi. Îi zdrobi pe vânătorii mogâldani, pe toţi, chiar şi pe cei care încercau să scape, până la ultima făptură îngrozită. Arse fiinţe omeneşti şi monştri deopotrivă, până nu rămase decât cenuşa, apoi le luă vieţile şi le strămută în posesia purtătorului Nestematei.

Totul se sfârşi în câteva secunde. Întreaga forţă a duşmanilor care-i înfruntaseră fusese distrusă. La poala craterului nu mai erau decât flenduri de haine, bucăţele de

Bucăţele de arme şi grămăjoare mici de cenuşă. În aer se simţea miros carne arsă. Suprafaţa lacului din crater se încreţise uşor de pe

urma valului de căldură slobozit de Nestemata Neagră. Tay căzu în genunchi, cu magia încă năpădindu-l în valuri. O simţea epuizându-i pe de-a-ntregul trupul şi spiritul, transformându-i-le în pulbere. Nu putea face nimic să oprească fenomenul. Era distrus şi transformat în altceva. Nestemata Neagră se rostogoli din mâna lui neputincioasă, căzu pe stâncă şi rămase acolo nemişcată. Nelumina ei se stinsese. Tay o privi fix şi încercă să găsească o cale de a stăvili cele ce i se întâmplau. Închise ochii să nu mai simtă durerea. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru aşa ceva – nimic. Nu-i dăduse ascultare lui Bremen şi acum plătea preţul.

Simţi apoi cum Jerle Shannara îl ţinea în braţe, cum se pleca asupra lui şi spunea ceva. Şi Preia era acolo. Le auzea vocile, dar nu le pricepea cuvintele. Ţinea ochii închişi şi lupta cu magia Nestematei Negre. Zăbovise prea mult în grădină. Magia prinsese rădăcini înăuntrul lui şi aşteptase ca el să cadă pradă ispitei de a o folosi. Fusese o capcană pe care n-o prevăzuse. Fuseseră prea multe alte lucruri de luat în seamă, prea multe care-i distrăseseră atenţia.

— Tay, o auzi pe Preia strigând.

Ceva întunecat creştea înăuntrul lui acum, ceva imens şi mai rău-prevestitor decât putea mintea să-şi închipuie. Era realcătuit în urma atingerii magiei Nestematei, care strecurase în el esenţa scârbavnică a Purtătorilor de Cranii. Era pe cale de a fi pervertit. Nu-i stătea în putere să lupte cu această forţă. Lăuntrul lui era prea adânc rănit pentru a o putea face.

— Preia! Şopti el. Spune-i lui Bremen…

Apoi pluti fără ţintă, pierdut în alte vremuri şi alte locuri. Era vară în Arborlon şi era din nou copil. Se juca împreună cu Jerle şi căzuse în timp ce sărea un gard. Se lovise tare la cap şi zăcea în iarbă. Jerle era lângă el şi-i zicea: „O, nu te mai purta ca un copil! Nu-i cine ştie ce căzătură! Nu eşti rănit!”. Şi el se chinuia să se ridice, puţin cam ameţit, cu zgârieturi la coate şi pe fată, dar tocmai atunci Preia, care se juca şi ea împreună cu ei, îl lua în braţe şi-l ţinea acolo, spunându-i: „Stai liniştit, Tay. Aşteaptă puţin să-ţi treacă ameţeala, nu e nicio grabă”.

Deschise ochii. Jerle Shannara îl legăna în braţe, iar chipul lui cu trăsături puternice era răvăşit de durere. Preia îngenunchease în apropiere, cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

Mâna lui o găsi pe a ei şi o prinse.

Apoi, aşa cum o făcuse şi pentru Retten Kipp, îşi folosi magia pentru a-şi trage aerul din plămâni. Încet, îşi simţi inima şi pulsul molcomindu-şi bătăile. La fel, simţi cum dezintegrarea trupului se domoleşte la rândul ei, înfrântă. I se făcu somn. Era tot ce-i mai rămăsese. Să doarmă.

Întunericul îi înveli ochii şi-i răpi vederea. Suspină. Moartea se

abătu neîntârziat asupra lui şi-l purtă cu blândeţe pe aripile ei.

FĂURIREA SABIEI

XVIII

Bremen, Mareth şi Kinson Ravenlock călătoriră aproape o săptămână până să ajungă la Hearthstone. Făcuseră tot drumul pe jos, căci atât druidul, cât şi Străjerul Hotarelor socoteau că aveau să ajungă mai repede pe jos decât călare. Cunoşteau amândoi prea bine împrejurimile, călătoriseră adesea pe-acolo, iar scurtăturile pe care le descoperiseră de-a lungul anilor nu puteau fi bătute călare. Foarte curând avea să vină în timpul călătoriei momentul în care caii n-ar fi putut merge mai departe şi ar fi trebuit abandonaţi. Era mai bine să meargă pur şi simplu pe jos de la bun început şi să nu complice lucrurile.

Toate bune şi frumoase pentru ei, gândi Mareth. Erau obişnuiţi să ia la pas distanţe lungi. Ea nu era. Dar nu spuse nimic.

Kinson preluase conducerea şi impusese un ritm pe care-l socotea potrivit pentru toţi trei. Ştia că Mareth nu are rezistenţa lui Bremen sau a lui când e vorba de mers, dar mai ştia şi că e îndeajuns de dârză. Îi condusese pe câmp deschis în primele două zile, când drumurile şi cărările erau încă vizibile şi terenul destul de plat. Făcea popasuri dese, ca să-i îngăduie lui Mareth să se odihnească, şi se îngrijea ca ea să bea apă la fiecare popas. Pe timpul nopţii, îi controla cizmele şi picioarele, ca să se asigure că sunt zdravene, sănătoase. În mod surprinzător, ea îl lăsa fără să crâcnească. Se retrăsese întrucâtva în sinea ei de când se întorsese Bremen, iar Kinson bănuia că se pregăteşte pentru momentul în care avea să-i mărturisească druidului adevărul despre ea însăşi.

Trecură apoi prin trecătoarea Wolfsktaag şi pătrunseră în Darklin Reach. O bună bucată de vreme urmară cursul râului Rabb, căci acesta le era un bun reper de orientare şi o sursă de apă de băut. Zilele erau paşnice şi senine, nopţile calme. Pădurea deasă le oferea adăpost şi linişte, iar călătoria continua netulburată.

În cea de-a treia noapte, Mareth se ţinu de cuvânt şi-i mărturisi lui Bremen că îl minţise atunci când îi vorbise despre timpul petrecut la Storlock. Nu fusese unul dintre stori, nu fusese acceptată în ordinul lor şi nu studiase acolo arta tămăduirii. Ceea ce ştia despre magie, fie că era vorba de tămăduire, fie despre altele, învăţase singură.

Aptitudinile şi le formase prin experienţe complicate şi adesea dureroase. Avea senzaţia că magia ei funcţiona cel mai bine atunci când era folosită pentru a vindeca şi că o putea stăpâni mai bine în asemenea situaţii.

Îi mărturisi, de asemenea, că-l cunoaşte pe Cogline. Mărturisi că acesta fusese cel care o îndemnase să meargă la druizii de la Paranor, că el îi spusese să ceară acolo ajutor pentru descifrarea magiei ei şi că tot el pusese umărul la măsluirea înscrisurilor de care avea nevoie ca să fie acceptată acolo.

Spre surprinderea lui Kinson, Bremen nu se mânie. O ascultă cu luare-aminte în timp ce vorbea, dădu din cap drept răspuns şi nu rosti o vorbă. Şedeau în jurul focului de tabără, tocmai terminaseră de cinat, din foc rămăseseră doar cărbunii, iar noaptea din jurul lor era scăldată în strălucirea lunii şi a stelelor. Bremen nu privea deloc în direcţia lui Kinson. Părea chiar să fi uitat cu desăvârşire că Străjerul Hotarelor era şi el acolo.

Când fata îşi încheie istorisirea, Bremen îi zâmbi încurajator.

— Ei bine, eşti o tânără îndrăzneaţă. Şi preţuiesc încrederea pe care o ai în Kinson şi în mine. Vom încerca, desigur, să te ajutăm. Cât despre Cogline, felul în care te-a trimis el la Paranor cu înscrisuri false ca să studiezi magia şi felul în care te-a îmboldit să-i duci cu vorba – toate astea sună a ceva care-i stă în fire. Cogline nu-i iubeşte din cale-afară pe druizi. Le-ar da tuturor peste bot la cea mai mică provocare. Dar şi-a dat seama, cred eu, şi că erai hotărâtă să afli adevărul despre magia ta, şi că pe orice drum ai apuca, acesta te va aduce în cele din urmă la mine.

— Îl cunoşti bine pe Cogline? întrebă Mareth.

— Atât cât îl poate cunoaşte oricare altul. A intrat în ordinul druizilor înaintea mea. Era druid în timpul Primului Război al Seminţiilor. L-a cunoscut pe Brona. Într-un anume fel, îl simpatiza. Avea credinţa că toate căile învăţăturii ar trebui încurajate şi că nicio formă de studiu n-ar trebui interzisă. Era şi el, în felul lui, un rebel. Dar Cogline era totuşi un bărbat de ispravă şi era precaut, n-ar fi riscat în niciun caz să se distrugă ca Brona. A părăsit ordinul druizilor înaintea lui. A plecat pentru că era dezamăgit de sistemul în care i se cerea să studieze. Pe el îl interesau ştiinţele pierdute, cele care slujiseră lumea veche înainte de a fi distrusă. Dar Mai-marele druizilor şi Sfatul nu l-au susţinut, în zilele acelea, puneau mai mare preţ pe magie – o putere în care Cogline nu se încredea. Pentru ei, ştiinţele vechi trebuiau mai degrabă lăsate deoparte. Or fi slujit ele lumea veche, dar o şi distruseseră. Dezvăluirea tainelor acestei lumi, pretindeau ei, trebuie făcută cu-ncetul şi cu mare băgare de seamă, şi doar spre folosinţă restrânsă. Cogline gândea că toate astea erau prostii. Ştiinţa nu poate fi restrânsă, argumenta el. Nu putea fi adusă la lumină când îi pica

bine omenirii, ci când îi convenea ei.

Bremen se lăsă pe spate şi-şi cuprinse cu braţele genunchii ridicaţi la piept, tot numai oase şi colţuri ascuţite, cu un zâmbet nostalgic pe faţă.

— Şi aşa, Cogline a plecat, furios pentru ce i se făcuse-şi, bănuiesc, şi pentru ce-şi făcuse singur. S-a retras în Darklin Reach şi şi-a reluat studiile de unul singur. Îl vad la răstimpuri, când cărările ni se încrucişează. Şi stăm de poveşti. Schimbăm informaţii şi idei. Suntem amândoi un fel de exilaţi. Atâta doar că ei refuză să se mai considere druid, în timp ce eu refuz să mă consider altceva.

— S-a născut înaintea ta, observă Kinson ca într-o doară şi reînteţi focul cu un băţ, evitând privirea lui Bremen.

— Ştie să folosească somnul druid, dacă ăsta ţi-e gândul răspunse Bremen cu glas scăzut. Este singurul hatâr pe care-l face magiei. Nu are încredere în nimic altceva. În absolut nimic. Aruncă o privire în direcţia lui Mareth şi continuă: Găseşte că magia este ceva primejdios şi de nestăpânit. Bănuiesc că ar fi fost o mare plăcere pentru el să afle că gândeşti la fel. Când te-a trimis la Paranor, spera că va proba asta. Numai că tu ţi-ai ascuns prea bine taina şi druizii n-au apucat niciodată să descopere de ce eşti în stare.

Mareth dădu din cap, dar nu spuse nimic. Ochii ei întunecaţi ţinteau îngânduraţi depărtările.

Kinson îşi întinse picioarele. Se simţea cuprins de neastâmpăr şi nelinişte din pricina celor doi. Oamenii îşi complicau mereu fără rost propriile vieţi. Iar cei de fată nu erau decât un alt exemplu.

Întâlni privirea lui Bremen:

— Şi acum, că ne-am pus toate secretele şi trecutul pe tavă, spune-mi şi mie ceva. De ce mergem la Hearthstone? Ce vrem noi de la Cogline?

Bremen îl cercetă din priviri o clipă înainte de a-i răspunde.

— După cum spuneam, Cogline a continuat studiul ştiinţelor vechi. El cunoaşte taine pierdute pentru toţi ceilalţi. Una dintre aceste taine ne-ar putea fi acum de folos.

Se opri şi zâmbi. Spusese tot ce avea de gând să spună, şi Kinson înţelese asta. Exista, de bună seamă, un temei anume să facă ceea ce făcea, doar nu o făcea doar ca să-l scoată din sărite pe Străjerul Hotarelor, dar Kinson nu avea poftă să-şi dea cu presupusul sau să întrebe care era temeiul acestora toate. Dădu din cap ca şi când răspunsul l-ar fi mulţumit şi se ridică în picioare.

— Stau eu primul de veghe, anunţă el şi dispăru în noapte.

Întoarse spusele druidului pe toate fetele până după miezul nopţii, când Bremen veni să preia paza. Bătrânul se ivi de niciunde – Kinson nu-l auzi venind – şi se aşeză alături de Străjerul Hotarelor. Îşi ţinură tovărăşie unul celuilalt multă vreme fără a vorbi, cu ochii în noapte.

Şedeau pe o movilă de pământ, de unde se vedea râul Rabb şerpuind printre copaci, cu apele lui blânde şi argintii sclipind în lumina lunii. Pădurea era liniştită şi somnoroasă, aerul mirosea a ienupăr şi molid. Darklin Reach începea ceva mai la apus de tabăra lor. De a doua zi, terenul avea să devină mai învălurat şi călătoria mai anevoioasă.

— Ceea ce ne poate da Cogline, vorbi bătrânul pe neaşteptate, cu glas scăzut şi autoritar, sunt cunoştinţele lui în domeniul metalului. Îţi aminteşti viziunile? Ele toate se învârtesc în jurul făuririi unei arme magice care-l va distruge pe Vrăjitorul Comandant. Arma este o sabie. Care va fi purtată în bătălie de un bărbat pe care încă nu l-am cunoscut. O sabie are nevoie de multe virtuţi ca să aibă tărie îndeajuns cât să i se poată împotrivi lui Brona. Una dintre acestea este felul în care va fi făurită, încât s-o facă egala oricărei arme vreodată făurite. Cogline ne va explica asta.

Îl privi pe Kinson şi zâmbi.

— M-am gândit că e mai bine ca asta să rămână doar între noi doi.

Kinson dădu din cap şi nu răspunse. Privi în jos, dădu din nou din cap, apoi se ridică în picioare.

— Noapte bună, Bremen.

Făcu un pas.

— Kinson?

Străjerul Hotarelor se întoarse. Bremen privea din nou în depărtări, spre râu şi spre pădure.

— În locul tău, n-aş fi atât de sigur că toate secretele şi trecutul au fost deja puse pe tavă. Mareth este o tânără foarte vigilentă şi precaută. Are pentru tot ce face motivele ei şi le păstrează pe toate pentru sine până când prudenţa îi va îngădui să ni le dezvăluie. După o clipă de tăcere, continuă: După cum ştii deja. Noapte bună.

Kinson rămase locului încă o clipă, apoi plecă mai departe.

Călătoriră în următoarele trei zile pe un teren hârtopit şi atât de sălbatic, încât nu întâlniră în drum decât urme de animale. Nu zăriră nicio altă fiinţă omenească şi nu văzură nicio urmă de oameni. Terenul deveni deluros, spart de prăpăstii şi creste, mâncat de revărsările de primăvară ale râului Rabb, astupat pe alocuri de tufe şi iarbă crescute toate până la brâu. Râul se abătea în multe locuri din calea dreaptă, forma coturi şi bucle, încât nu se mai puteau bizui pe cursul lui pentru a-şi urma drumul sau a şti în ce direcţie apucau. Kinson îi conduse de lângă malul mâlos spre adâncul pădurii şi alese locuri unde umbra copacilor bătrâni făcea drumul mai uşor. Vremea continua să fie frumoasă, aşa că parcurseră cale destul de lungă în scurt timp, în ciuda reliefului în veşnică schimbare.

În timpul călătoriei, Bremen merse alături de Mareth, îi vorbi despre magie şi-i dădu sfaturi despre felul în care putea fi folosită.

— Există moduri în care o poţi controla, îi zise el. Greu este să-i

descoperi sistemul. Cu magia nativă treburile sunt mai încâlcite decât cu cea dobândită. În cazul magiei dobândite, îi deprinzi practica prin încercări repetate şi construieşti pe temelia aceasta pe măsură ce progresezi. Descoperi ce merge şi ce nu; este previzibilă şi de regulă înţelegi de ce se întâmplă un lucru sau altul. Dar cu magia nativă aşa ceva nu este întotdeauna posibil. Magia nativă este acolo pur şi simplu, sânge din sângele tău, te-ai născut cu ea. Face ce vrea, adesea în felul ei, iar ţie nu-ţi rămâne decât să descoperi cum te pricepi felul în care funcţionează. Controlul magiei native este complicat şi de alte stări, care influenţează felul în care ea se manifestă. Caracterul tău poate avea un efect asupra rezultatului

Invocării magiei. Emoţiile, starea ta de spirit. Felul în care este alcătuit corpul tău – apărarea naturală pe care o are fată de tot ceea ce-i primejduieşte sănătatea, toate acestea pot şă se răsfrângă asupra modului în care magia răspunde. Felul în care vezi lumea, Mareth, purtarea ta, credinţele, temeiurile tale – toate acestea îşi spun cuvântul în rezultatul final. Magia este un cameleon. Uneori, renunţă pur şi simplu şi dispare fără a încerca să sară peste apărarea ta naturală sau peste obstacolele pe care i le pui în cale. Alteori năvăleşte ca o revărsare de ape pentru a o învinge, pentru a o sfărâma şi face ce vrea, orice-ai face tu ca s-o stăvileşti.

— Ce anume din toate astea mă afectează pe mine aşa de mult? îl întrebă fata.

Iar el răspunse:

— Este ceea ce va trebui să descoperim.

În cea de-a şasea zi a călătoriei, ajunseră la Hearthstone. Trecuse puţin de crucea amiezii şi tocmai ieşiseră dintre dealurile largi, povârnite şi dintre văile pline de hârtoape care vesteau apropierea munţilor Raveshorn. Erau înfierbântaţi, îi dureau picioarele şi, cum lăsaseră în urmă râul Rabb şi afluenţii lui, nu se îmbăiaseră de două zile încoace. Nimeni nu se prea întrecuse cu vorba în ultimul timp; îşi încordau toate puterile ca să ajungă la destinaţie înainte de căderea nopţii, aşa cum promisese Kinson. Cu tot prostul nume pe care-l căpătase meleagul Darklin Reach, nu-i ameninţase nicio primejdie până acum, ba monotonia călătoriei începuse chiar să-i plictisească, încât zăriră cu adevărată uşurare turnul însingurat, ca un coş, înălţându-se spre cer în lumina strălucitoare a soarelui care se revărsa la capătul îndepărtat al micii văi dinaintea lor. Se înălţa dintr-o pădurice de molid şi brad, unde umbrele erau atât de dese, încât se văzură nevoiţi să umble pe pipăite ca să înainteze – şi iată că ajunseră. Kinson arătă cu mâna, dar Bremen şi Mareth dădeau deja din cap şi zâmbeau, în semn că văzuseră şi ei.

Coborâră de pe deal printre flori sălbatice, prin umbra răcoroasă a pădurii care se întindea la poalele văii. Trecură în linişte printre

copacii înalţi – ulmi roşii, stejari albi şi negri, hicori sălbatici şi mesteceni. Creşteau şi conifere, arbori stufoşi, străvechi, cu coajă aspră, dar copacii cu frunze căzătoare erau cei mai mulţi. Înconjuraţi îndeaproape de vaste coroane de frunziş şi de un adevărat zid de trunchiuri, Hearthstone-ul li se ascunse vederii. Kinson preluase conducerea în căutare de urme, dar tot fără a găsi vreuna, şi tocmai începuse să se întrebe de ce. Dacă Cogline locuia într-adevăr în vale, nu umbla niciodată prin împrejurimi? nu se vedea vreo urmă care să probeze că cineva ar locui pe-acolo. Erau păsări, mici rozătoare, nimic altceva.

Traversară un pârâu şi simţiră umezeala vaporilor reci împrăştiaţi de un cot denivelat care isca o cascadă. Kinson îşi trecu mâna peste faţă, închise ochii şi se bucură de răcoarea apei, apoi îşi şterse sudoarea. Clipi din mers ca să înlăture apa, ascultă liniştea şi privi înapoi spre Bremen şi Mareth, care-l urmau la câţiva paşi. Simţea un strop de nelinişte, dar nu-i putea recunoaşte sursa. Instinctul lui de cercetaş îi spunea că e ceva în neregulă, dar niciunul dintre tovarăşii lui nu părea tulburat.

Rămase puţin în urmă ca să li se alăture.

— Simt că ceva nu-i în regulă, murmură el.

Mareth îl privi fără să priceapă. Bremen înălţă doar din umeri. Înciudat, Kinson o luă înainte. Traversară un luminiş larg şi trecură printre tufele de la marginea lui. Kinson simţi brusc miros de fum. Încetini şi se întoarse să-i prevină pe ceilalţi doi.

— Priveşte înainte, îl preveni Bremen.

Privi peste umărul lui Kinson, şi când o făcu, străjerul văzu că ochii lui Mareth deveniseră enormi.

Kinson se răsuci rapid şi se pomeni faţă-n faţă cu cea mai mare pumă de smârc pe care o văzuse vreodată. Stătea la vreo doi metri de el şi-l privea fix. Ochii ei ca o făclie erau de un galben-luminos, avea botul negru, dar restul trupului era un amestec curios şi pestriţ de culori. Pumele de smârc erau rareori văzute şi în popor se spunea că, de vezi una, s-ar putea ca aceasta să fie ultima întâmplare din viaţa ta. Pumele de smârc se ţineau îndeobşte departe de lume şi trăiau pe terenurile mlăştinoase din Eastland. Era foarte greu să le vezi, pentru că îşi puteau schimba culoarea, contopindu-se astfel cu orice mediu. Aveau o lungime de un metru optzeci până la doi metri şi jumătate şi o înălţime de până la un metru la umeri, dar cea de faţă avea peste trei metri de la bot la coadă şi pe puţin un metru douăzeci până la umeri. Era înaltă aproape cât Kinson şi, dacă asta i-ar fi fost pofta, ar fi putut sări asupra lui înainte ca el să aibă măcar timp de-o clipire.

— Bremen, şopti el încetişor.

Din spatele lui auzi un sunet ciudat, ca un susur, iar puma de smârc îşi înclină capul masiv drept răspuns. Sunetul se făcu iarăşi auzit, şi de

data asta Kinson îşi dădu seama că venea chiar de la Bremen. Puma se linse pe bot, răspunse printr-un sunet asemănător, se întoarse şi plecă.

Bremen se apropie de Străjerul Hotarelor, încă încremenit, şi-i puse o mână liniştitoare pe umăr.

— E puma lui Cogline. Eu aş zice că ne apropiem de omul nostru, tu ce zici?

Ieşiră din luminiş, trecură de un povârniş tăiat de un pârâu întortocheat şi cotiră pe după un uriaş stejar alb. Puma de smârc păşea tot în faţa lor, fără grabă şi fără a-şi lărgi pasul, aparent nepăsătoare, dar îngăduindu-le totodată s-o aibă tot timpul sub ochi. Kinson îi aruncă o privire întrebătoare lui Mareth, dar ea negă printr-o clătinare a capului. Se pare că nici ea nu ştia mai multe decât el.

În cele din urmă, ajunseră într-un alt luminiş vast, în mijlocul căruia se înălţa o colibă. Era clădită în stil patriarhal şi bătută de vremuri şi părea să aibă disperată nevoie de reparaţii, cu scânduri desprinse din locul lor, cu balamale căzute din ţâţâni, cu podeaua micii prispe crăpată şi plesnită pe alocuri. Acoperişul părea solid şi coşul părea să funcţioneze, dar grădina de legume plantată la miazăzi era în paragină şi buruienile pătrundeau spre temelia colibei. Un om stătea în faţa casei şi-i aştepta, iar Kinson, din descrierile lui Mareth, îşi dădu pe loc seama că acesta era Cogline. Era înalt şi uşor adus de spate, o siluetă ciolănoasă şi zdrenţăroasă, cu aspect neîngrijit, nepieptănat, cu nişte straie pe el care arătau aproape ca şi coliba. Avea păr închis la culoare, dar uşor cărunt, şi-i ţâşnea din cap ca ţepii de arici. De bărbie îi atârna o bărbuţă îngustă şi ascuţită şi o mustaţă i se prelingea de pe buza de sus. Faţa bătută de vânt era brăzdată de riduri, adevărate şanţuri, care vorbeau despre mai mult decât simpla trecere a timpului. Îşi puse mâinile în şolduri şi-i lăsă să se apropie, cu un zâmbet pe faţă.

— Măi să fie, exclamă el entuziasmat. Fata din Storlock vine la mine. Nu gândeam că te voi revedea vreodată. Eşti mai bravă decât aş fi crezut. L-ai găsit, după cum văd, pe adevăratul maestru-învăţat. Bine te-am găsit, Bremen de la Paranor!

— Bine te-am găsit, Cogline, răspunse Bremen, îi întinse mâna şi-l lăsă pe celălalt să i-o strângă preţ de o clipă într-a sa. Văd că ţi-ai trimis puma să ne întâmpine. Cum ziceai că o cheamă? Shifter? L-a speriat într-aşa hal pe prietenul meu, de cred că a pierdut vreo cinci ani din viaţă.

— Ha, avem noi leac pentru asta – şi dacă e vorba de Kinson Ravenlock, atunci el ştie deja despre ce e vorba! Cogline îşi flutură mâna în direcţia Străjerului Hotarelor: Somnul druid îţi dă înapoi într-o clipită toţi acei ani! înclină din capul lui colţuros: Ştii la ce serveşte puma, prietene?

Kinson clătină din cap.

— Cerne vizitatorii nedoriţi, ceea ce înseamnă cam pe toată lumea. Singurii care ajung atât de departe sunt cei care ştiu cum să-i vorbească. Bremen ştie, nu-i aşa, bătrâne?

Bremen râse:

— Bătrâne? Râde ciob de oală spartă, n-ai zice?

— N-aş zice da şi n-aş zice ba. Aşadar, fata te-a găsit, nu-i aşa? I-a trebuit ceva timp. Mareth te cheamă, nu?

Cogline se înclină uşor:

— Un nume încântător pentru o fată încântătoare. Sper că i-ai dus pe druizii ăia la nebunie şi la un sfârşit nefast.

Bremen făcu un pas înainte. Zâmbetul îi dispăruse de pe faţă.

— Mă tem că druizii şi-au găsit sfârşitul nefast prin propriile puteri. Cu mai puţin de două săptămâni în urmă. Au murit cu toţii la Paranor, în afară de mine şi de alţi doi. N-ai auzit de asta?

Celălalt se holbă la el ca la un nebun, apoi clătină din cap.

— Niciun cuvânt. Dar eu n-am mai ieşit din valea asta de ceva vreme. Morţi cu toţii? Eşti sigur de asta?

Bremen îşi vârî mâna în pelerină şi scoase la iveală medalionul Eilt Druin. Îl ţinu sus, să-l vadă celălalt, lăsându-l să se legene în lumină.

Cogline strânse din buze.

— Într-adevăr. N-ai avea obiectul ăsta dacă Athabasca ar mai trăi. Morţi cu toţii, ai spus? Măi, al umbrelor să fiel ce i-a nimicit? El a fost, nu-i aşa?

Bremen dădu din cap. Nu era nevoie să rostească numele. Cogline clătină din nou din cap, îşi încrucişă braţele pe piept şi-şi cuprinse trupul cu mâinile.

— Nu le-am dorit aşa ceva. Nu le-am dorit-o niciodată. Dar erau neghiobi, Bremen, şi tu o ştii prea bine. Şi-au înălţat ziduri împrejur, şi-au ferecat porţile şi şi-au uitat menirea. Ne-au izgonit pe noi, singurii doi oameni care aveau o fărâmă de bun simt, singurii care ştiau ce e mai important. Galaphile s-ar fi ruşinat de ei. Dar chiar morţi cu toţii? Măi, al umbrelor să fie!

— Noi despre asta am venit să vorbim, zise Bremen cu voce coborâtă.

Privirea ageră a celuilalt se ridică şi-l aţinti pe bătrân.

— De bună seamă. Aţi bătut tot drumul încoace numai ca să-mi daţi mie vestea asta şi s-o discutaţi cu mine. Ce frumos din partea voastră! Ci bine, ne cunoaştem unul pe altul, nu-i aşa? Unul bătrân, celălalt încă mai bătrân. Unul renegat, altul exilat. Niciunul câtuşi de puţin viclean. Ha!

Chicotitul lui Cogline era sec şi lipsit de veselie. Privi o clipă în pământ; apoi privirea lui trecu asupra lui Kinson.

— Ia spune, Străjerule, privirea ta ageră a văzut-o pe cealaltă pe

drum?

Kinson ezită.

— Cealaltă ce?

— Ha! Aşa gândeam şi eu! Cealaltă pumă, atâta tot! N-ai văzut-o? Cogline pufni: Ei bine, îţi pot spune doar atât: e bine că Bremen te place, altminteri erai la ora asta prânzul cuiva! Chicoti, apoi se plictisi de subiect şi făcu un gest de lehamite.

— Ei bine, haideţi, haideţi! N-are niciun rost să stăm aici în picioare. Ne aşteaptă mâncarea pe foc. Bănuiesc că o să vreţi să vă şi îmbăiaţi. Asta înseamnă mai multă muncă pentru mine, nu că asta ar avea prea multă importanţă pentru voi. Dar sunt o gazdă bună, nu-i aşa? Haideţi!

Pufnind şi bombănind, se întoarse şi urcă scările, intră în colibă, iar oaspeţii intrară ascultători după el.

Se îmbăiară, îşi spălară şi hainele, le uscară cum putură mai bine, se îmbrăcară la loc şi se aşezară la masă la ora la care soarele cobora spre apus. Cerul deveni portocaliu şi auriu, apoi purpuriu, apoi se coloră într-un fel de violaceu-ametist, care-l lăsă pe Kinson privind uluit printre copaci. Bucatele cu care-i ospătă Cogline erau mai bune decât se aşteptase Străjerul Hotarelor, friptură cu legume, cu pâine, brânză şi bere rece. Mâncară la o masă aşezată afară, în spatele colibei, cu cerul noptatic deasupra lor, cu mulţimea de stele rânduite ca-ntr-un caleidoscop.

Lumânări fuseseră aşezate pe masă, şi ele răspândeau un anume miros despre care Cogline susţinea că ţine insectele la distantă. Poate chiar avea dreptate, recunoscu Kinson, căci cina nu le fu tulburată de vreo insectă zburătoare.

Pumele de smârc li se alăturară; se iviseră din întuneric şi se făcuseră ghem nu departe de masă. Aşa cum le explică Cogline, erau două – frate şi soră. Shifter, masculul, cel pe care-l întâlniseră la sosire, era mai trupeş, în timp ce femela, Smoke, era mai mică şi mai zveltă. Cogline le spuse că-i găsise pe când nu erau decât nişte pisoi abandonaţi în ţinutul mlăştinos din Olden Moor, pradă numai bună la vârsta aceea pentru vârcolaci. Pisoii erau flămânzi şi speriaţi şi aveau fără doar şi poate nevoie de ajutor, drept care-i luase cu el acasă. Râse când îşi aminti. Abia nişte ghemuleţe de blană pe-atunci, crescuseră destui de repede. Nu se ostenise câtuşi de puţin să le facă să rămână cu el; o făcuseră c-aşa le fusese voia. Pesemne le plăcea tovărăşia lui, îşi dădu el cu părerea.

Amurgul sosi şi se duse, iar noaptea se înstăpâni tot mai adâncă, străbătută de o briză călduţă şi învăluită în blândă tăcere. Cina se încheie şi, pe când stăteau aşa, lăsaţi pe spătare şi sorbindu-şi berea din căni de lut, Bremen îi explică lui Cogline ce se abătuse asupra druizilor la Paranor. Când îşi sfârşi povestea, druidul de odinioară se

lăsă şi el pe spătar cu cana de bere în mână şi clătină scârbit din cap.

— Neghiobi cu toţii, până la ultimul, zise el. Îmi pare rău pentru ei, îmi pare rău că şi-au găsit un asemenea sfârşit, dar sunt şi mânios, pentru că au irosit posibilitatea pe care Galaphile şi ceilalţi le-au oferit-o atunci când au format Primul Sfat. Au pierdut din vedere menirea care trebuia să-i călăuzească, noima însăşi a existenţei lor. Nu le pot ierta asta.

Scuipă undeva în întuneric. Smoke privi în sus la el şi clipi speriată. Shifter nici nu se clinti. Kinson îi privea când pe unul, când pe altul, când pe singuraticul acela ciufulit, când pumele lui de smârc, şi se întreba ce urmări poate avea asupra minţii unui om traiul de unul singur.

— Când am plecat de la druizi, m-am dus la Hadeshorn şi am vorbit cu spiritele celor morţi, continuă Bremen.

Sorbi din cana cu bere, iar ridurile de pe faţa lui bătută de vânt se adânciră când îşi aminti.

— Galaphile însuşi a venit la mine. L-am întrebat ce pot face ca să-l distrug pe Brona. Mi-a înfăţişat drept răspuns patru viziuni.

I le descrise, una câte una.

— Viziunea în care apărea bărbatul cu sabia este cea care mă aduce la tine.

Fata colţuroasă a lui Cogline se chirci ca un pumn.

— Şi eu ar trebui să te ajut să-l găseşti pe bărbatul acesta? îl cunosc de undeva?

Bremen clătină din cap. În lumina lumânărilor, păru-i cărunt părea fin ca mătasea.

— Nu bărbatul, sabia are nevoie de atenţia ta. Este un talisman pe care eu trebuie să-l făuresc. Viziunea dezvăluie că medalionul Eilt Druin va fi transformat în cursul făuririi şi va deveni parte a acelei arme. Iar aceasta va fi ucigătoare pentru Brona. Nu pretind că înţeleg toate amănuntele, înţeleg doar felul armei de care avem trebuinţă. Şi ştiu că făurirea ei trebuie făcută cu mare băgare de seamă dacă e să fie îndeajuns de puternică pentru a dovedi magia lui Brona.

— Şi ai bătut tot drumul până aici ca să întrebi asta, nu-i aşa? întrebă celălalt, ca şi când o cortină tocmai s-ar fi ridicat şi ar fi scos brusc adevărul la iveală.

— Nimeni nu cunoaşte mai multe despre arta prelucrării metalelor decât tine. În făurirea ei trebuie să se întrepătrundă ştiinţa şi magia ca să aibă sorţi de izbândă. Eu am magia trebuitoare – pe a mea proprie şi pe cea a medalionului Eilt Druin, ca s-o înglobez în timpul făuririi. Dar am nevoie de învăţăturile tale pe tărâmul ştiinţelor.

Am nevoie de ceea ce numai ştiinţa poate oferi amestecul de metale, temperatura din cuptoare pentru fiecare amestec şi momentul exact de răcire. În ce fel trebuie călit metalul pentru a fi

îndeajuns de dur ca să reziste oricărei forţe i s-ar împotrivi?
Cogline făcu un gest dispreţuitor cu mâna.
— Poţi să te opreşti aici. Ţi-a scăpat pe de-a-ntregul tâlcul. Magia şi ştiinţa nu se amestecă. Ştim amândoi asta. Aşadar, dacă vrei o armă făurită din magie, foloseşte magia. N-ai nevoie de nimic din partea mea.
Bremen clătină din cap.
— Mă tem că va trebui să îndoim puţin regulile. Magia nu este îndeajuns ca să ducem la bun sfârşit această lucrare. E nevoie şi de ştiinţă. Ştiinţă adusă înapoi din lumea veche. Brona este o creaţie a magiei şi s-a împresurat cu un fel de armură împotriva puterilor magice. El n-are habar de ştiinţă, nu-i pasă de ea, nu ţine cont de ea. Din câte ştie el, ca şi mulţi alţii, ştiinţa e ceva mort şi îngropat, o fărâmă din lumea veche. Dar noi ştim că lucrurile stau altfel, nu-i aşa? Ştiinţa dormitează undeva, aşa cum s-a întâmplat şi cu magia odinioară. Magia e acum la mare preţ, dar asta nu înseamnă că ştiinţa nu-şi are locul ei. S-ar putea să ne fie de folos în făurirea acestei săbii. Dacă pot să folosesc cele mai bune tehnici din lumea veche, aş avea mai mult decât o singură putere pe care să mă bizui. Am nevoie de această putere. Suntem doar noi, Kinson, Mareth şi cu mine. Mai avem doar doi aliaţi, unul dus spre răsărit, celălalt spre apus. Suntem tot ce a mai rămas. Magia noastră este doar o măruntă fărâmă alături de cea a duşmanului nostru. Cum îi putem noi birui pe Vrăjitorul Comandant şi pe discipolii lui fără o armă căreia să nu i se poată împotrivi?
Cogline pufni.
— O asemenea armă nu există. Şi apoi, n-ai nicio dovadă că o armă făurită cu ajutorul ştiinţei – în întregime sau în parte – ar avea sorţi de izbândă mai mari decât una făurită din magie. Este la fel de probabil ca magia să fie singura care poate învinge şi magia, şi orice formă de ştiinţă să fie nefolositoare.
— Nu cred aşa ceva.
— Crede ce vrei.
Cogline îşi trecu cu năduf mâna prin păr. Buzele lui subţiri erau strânse într-o grimasă posacă.
— Am părăsit cu multă vreme în urmă lumea şi judecăţile ei false, nu le-am simţit niciodată lipsa.
— Amândouă te vor ajunge din urmă mai curând sau mai târziu, cum ne ajung pe toţi. Ele nu dispar pur şi simplu şi nu încetează să existe doar pentru că tu te lepezi de ele.
Privirea lui Bremen se fixă asupra celuilalt.
— Brona va veni aici într-o bună zi, după ce va fi terminat cu noi, ceilalţi, cei care nu ne ascundem. Trebuie că-ţi dai seama de asta.
Fata lui Cogline se înăspri.

— Va regreta ziua aceea, ţi-o promit eu!

Bremen rămase în aşteptare, fără a spune nimic, fără a părea doritor să-l contrazică. Kinson îi aruncă o privire lui Mareth. Ea observă şi-l privi în ochi. Ştia că şi ea gândeşte la fel – purtarea lui Cogline era băţoasă şi nătângă, judecata lui era de-a dreptul prostească. Şi totuşi, Bremen nu dorea să-l contrazică.

Cogline se foi neliniştit pe băncuţa lui.

— De ce mă pisezi în halul ăsta, Bremen? Ce aştepţi de la mine? nu vreau să am de-a face nimic cu druizii!

Bremen dădu din cap, chipul lui era calm, căutătura neabătută.

— Nici ei cu tine. Druizii sunt morţi, nu mai este niciunul cu care să poţi avea ceva de-a face. Suntem numai noi doi, Cogline, doi moşnegi rămaşi în viaţă mai mult decât s-ar fi cuvenit, doi magicieni care stăpânesc somnul druid. Sunt tot mai obosit, dar nu-mi voi găsi odihna câtă vreme nu voi face tot ce-mi va sta în putinţă pentru cei care n-au trăit atât de mult ca mine – bărbaţii, femeile şi copiii din toate seminţiile. Ei sunt cei care au acum nevoie de ajutorul nostru. Spune-mi. Nu vrei să ai nimic de-a face nici cu ei?

Cogline dădu să răspundă, dar se opri. Toţi cei aşezaţi la masă ştiau ce-i dădea ghes firea lui să spună şi cât de prosteşte ar fi sunat. Fălcile i se încleştară de ciudă. Se citea şovăiala în ochii lui ageri.

— Ce te costă dacă te hotărăşti să ne ajuţi? insistă Bremen cu voce domoală. Iar dacă într-adevăr nu vrei să ai nimic de-a face cu druizii, gândeşte-te la altceva. Druizii n-ar fi dat o mână de ajutor în treaba asta – şi, într-adevăr, au decis să n-o dea atunci când ar fi putut s-o facă. Ei au fost cei care au stabilit ca ordinul lor să rămână separat şi izolat de politica seminţiilor. A fost decizia care i-a dus la pieire. Aceeaşi decizie stă acum în faţa ta, Cogline – nu te amăgi singur. Izolare sau implicare. Ce ai de gând să faci?

Rămaseră tăcuţi în jurul mesei, druidul, druidul de odinioară, Străjerul şi fata, iar noaptea îi învăluia în faldurile ei, adâncă şi calmă. Uriaşele pume dormeau, iar respiraţia lor se auzea ca un şuier domol şi regulat prin nări umede. Aerul mirosea a lemn ars, a bucate şi a pădure. Cei patru erau cuibăriţi adânc în Darklin Reach şi dacă te străduiai puţin, gândi Kinson Ravenlock, puteai prea bine să-ţi închipui că nimic din lumea din afară nu avea să răzbată vreodată până aici.

Bremen se înclină uşor înainte, dar distanţa dintre el şi Cogline păru totuşi să se micşoreze spectaculos.

— De ce mai stai ia îndoială, prietene? Tu şi cu mine am ştiut toată viaţa care este răspunsul cel bun, nu-i aşa?

Cogline fornăi dispreţuitor, făcu un gest de nepăsare cu mâna, ţinti cu privirea întunericul, apoi se întoarse iritat în loc.

— Există un metal la fel de puternic ca fierul, dar mult mai uşor, mai flexibil şi mai greu de ciobit. Este de fapt un aliaj, un amestec de

metale, care se folosea în lumea de odinioară, descoperit de ştiinţa veche. Fier, în principal, călit cu carbon la temperaturi foarte înalte. O sabie făurită din acest aliaj ar fi cu adevărat desăvârşită. Îl privi aspru pe Bremen: Dar temperatura folosită pentru călirea aceasta e mult peste cea pe care o poate atinge un făurar în fierăria lui. E nevoie de nişte motoare anume ca să se nască asemenea uriaşă temperatură, iar aceste motoare sunt pierdute pentru lumea noastră.

— Cunoşti procesul? întrebă Bremen.

Cogline dădu din cap şi arătă spre frunte:

— Formula e aici. O să ţi-o dau. Orice, numai să te văd plecat şi să nu-mi mai ţii predici! Şi totuşi, nu văd la ce-ţi va folosi. Fără un cuptor sau un furnal încins îndeajuns…

Ochii lui Kinson se întoarseră din nou spre Mareth. Ea îl pironea cu privirea, ochii ei erau imenşi şi adumbriţi sub părul negru tuns scurt, faţa îi era netedă şi senină. În clipa aceea, lui i se păru că e pe punctul de a o înţelege într-un fel în care nu o putuse face până atunci. Era ceva anume în felul în care-l privea, în expresia ei deschisă, în intensitatea privirii ei. Dar tocmai atunci, zâmbi ca din senin, iar ochii ei îl părăsiră, fixându-se pe ceva aflat în spatele lui.

Când se întoarse, dădu cu ochii de Shifter, care-l privea fix, cu figura-i felină la doar câţiva centimetri de obrazul lui, cu ochii luminoşi fixaţi asupra lui, de-ai fi zis că Străjerul Hotarelor era cel mai curios lucru pe care-l văzuse puma în viaţa ei. Kinson îşi înghiţi nodul care i se pusese în gât. Simţea răsuflarea animalului pe faţă. Când se trezise? Cum de se apropiase atât de mult fără ca el să bage de seamă? Kinson privi puma în ochi preţ de o clipă, respiră adânc şi se răsuci la loc.

— Bănuiesc că nu vrei să vii cu noi? Bremen îşi întreba gazda. O călătorie de numai câteva zile, doar cât să vezi cum se făureşte talismanul?

Cogline pufni şi clătină din cap.

— Du-te şi fă-ţi jocurile cu altcineva, Bremen. Din partea mea vei primi procesul de făurire şi cele mai bune urări.

Dacă le poţi folosi pe amândouă, mă bucur pentru tine. Dar eu aparţin acestui loc.

Mâzgăli ceva pe o bucată de pergament vechi pe care i-o dădu apoi druidului.

— Cea mai bună tehnologie existentă, bombăni el. Ia-o.

Bremen o luă şi o îndesă în pelerină.

Cogline se îndreptă de spate, apoi se uită la Kinson şi la Mareth.

— Păziţi-l bine pe bătrânul ăsta, îi îndemnă el.

Se citea nelinişte în ochii lui, ca şi când ar fi descoperit brusc ceva care nu-i plăcea defel.

— Are mai multă nevoie de îngrijire decât îi dă lui prin gând. Tu,

Străjerule, fii, urechile lui. Ai de grijă să asculte atunci când trebuie să asculte. Iar tu, fată dragă – cum te cheamă? Mareth, nu? Ei bine, tu eşti mai mult decât urechile lui, nu-i aşa?

Nimeni nu rosti vreo vorbă. Ochii lui Kinson se întoarseră spre Mareth. Chipul ei era total lipsit de expresie, dar pălise brusc.

Cogline o studie posac.

— Nu contează. Apără-l doar de el însuşi. Păzeşte-l bine.

Se opri brusc, de parcă ar fi hotărât că a spus şi aşa prea mult. Bombăni ceva ce ei nu auziră, apoi se ridică în picioare, aducând astfel cu un sac de oase învelite în piele, caricatură mototolită a propriei persoane.

— Rămâneţi aici peste noapte, pe urmă luati-o din loc, mormăi el plictisit.

Îi privi încă o dată cu luare-aminte, ca şi când se aştepta să vadă ceva ce-i scăpase mai înainte, ca şi când şi-ar fi închipuit că ei sunt alţii decât cei care pretinseseră că sunt. Apoi se întoarse şi plecă.

— Noapte bună, strigară ei în urma lui. Dar el nu răspunse. Se depărtă cu hotărâre şi nu mai privi înapoi.

XIX

Luna nouă era înconjurată de nori, care aruncau umbre stranii ce goneau înaintea gnomilor pe suprafaţa pământului ca umbrele unor păsări de noapte în zbor. Era ora zăbavnică, adâncă, de dinaintea ivirii zorilor, când moartea e aproape şi visele stăpânesc minţile oamenilor. Aerul era călduţ şi liniştit, iar noaptea tăcută. Plutea în jur o senzaţie pătrunzătoare de întârziere a tuturor lucrurilor, de timp care pierde câte o jumătate de bătaie în înaintarea lui pe un cadran nevăzut de ceas, de viaţă care se abate pentru o clipă din calea ei neînduplecată, pentru ca moartea să poată fi ocolită pentru alte câteva preţioase secunde.

Gnomii se furişaseră printre copacii Anarului ca un val de siluete întunecate, aidoma unui fluviu în revărsare. Erau câteva mii, veniţi din Wolfsktaag prin trecătoarea Jade, la vreo opt mile spre miazănoapte de locul în care armata Vrăjitorului Comandant îşi făcuse tabăra. Trecuseră două zile de când armata trecuse la sud de Storlock şi, deşi gnomii îi urmăreau îndeaproape înaintarea, hotărâseră să aştepte tocmai acest moment pentru atac.

Îşi croiră drum cu mare grijă pe lângă linia copacilor, până într-un loc unde râul Rabb curgea mai departe după ce făcea o buclă domoală în apropierea unui râu mai mic, Nunne. Aici hotărâse armata Northlandului, în nechibzuinţa ei, să-şi încropească tabăra. Exista, ce-i drept, apă şi iarbă şi spaţiu îndeajuns de larg ca să se desfăşoare, dar

terenul mai înalt din jur era tocmai bun pentru un eventual inamic şi expunea două flancuri ale armatei unui atac prin învăluire. Fuseseră postate străji, dar acestea puteau fi cu uşurinţă ucise, şi nici chiar prezenţa Purtătorilor de Cranii în zbor nu era îndeajuns să descurajeze nişte inşi aflaţi în situaţie disperata.

Risca le acoperi înaintarea atunci când ajunseseră suficient de aproape ca să aibă nevoie de acoperire. Trimise imagini ale propriei persoane la miazănoapte de Nunne, pentru a distrage atenţia vânătorilor înaripaţi, apoi, când norii acoperiră cu totul luna şi stelele, gnomii porniră la atac. Se strecurară cu iuţeală pe ultima milă care despărţea trupa lor de armata adormită, uciseră santinelele înainte ca acestea să poată da alarma, ocupară platoul înalt de la miazănoapte şi răsărit de râu şi atacară. Răsfiraţi pe coama dealului pe aproape o milă în toate direcţiile, îşi puseră la treabă arcurile şi praştiile şi sloboziră şir după şir de săgeţi şi pietre în troli şi mogâldani şi monştrii întunecimii. Armata se deşteptă, oştenii ei urlau şi blestemau în goană nebună după armuri şi arme, dar cădeau seceraţi apoi de-a valma, răniţi sau morţi. O trupă de cavalerie încălecă în mijlocul haosului general şi pregăti un contraatac sortit dezastrului, căci întreaga trupă fu ciopârţită bucăţi în timp ce galopa în sus dinspre vălmăşagul taberei.

Un Purtător de Cranii se roti, ivit din beznă, şi coborî asupra gnomilor cu gând de răzbunare, cu ghearele şi colţii gata de atac, ca un prădător tăcut. Dar Risca se aşteptase la asta şi era pregătit, încât atunci când Purtătorul de Cranii apăru, îl lăsă să coboare până aproape de pământ înainte de a-l lovi cu foc druid şi de a-l azvârli cât colo, urlând şi arzând ca o torţă.

Atacul fusese rapid şi bine chibzuit. Pagubele pe care le pricinuise erau în mare parte fără importanţă şi fără urmări de durată pentru o armată de asemenea proporţii, de aceea gnomii nu zăboviră prea mult la faţa locului. Scopul lor dintâi fusese să işte debandadă şi să-l împingă pe inamic de pe calea pe care apucase. Iar în această privinţă izbândiseră. Fugiră înapoi printre copaci pe drumul cel mai drept, apoi cotiră spre miazănoapte înapoi spre trecătoarea Jade. Duşmanul grăbi în urmărirea lor. Fu imediat pregătită şi porni la galop în urma lor o trupă numeroasă, căci încă nu se ştia mărimea armatei gnomilor. Înainte de răsăritul soarelui, urmăritorii erau de-acum aproape de gura trecătorii Jade.

Totul se desfăşura întocmai cum plănuise Risca.

— Acolo, zise Geften cu glas scăzut şi arătă spre copacii din faţa trecătorii.

Dedesubt, ultimii ostaşi ai trupei de asalt a gnomilor treceau în şir indian prin trecătoare şi se împrăştiau printre stâncile de pe înălţimi, şi acolo ocupau poziţii alături de cei care se aflau deja la locurile lor, o

armată de patru mii de luptători. În spatele lor, la vreo milă, se făceau deja simţite primele mişcări ale urmăritorilor, care mişunau prin umbrele pădurii, tăcute şi adânci înaintea revărsatului de zori. Sub privirea lui Risca forfotul acela se lărgea şi se împrăştia ca unduirile iscate de o piatră aruncată în iaz. Fusese pornită o forţă însemnată în urmărirea lor, mult prea mare ca să poată fi dovedită într-o confruntare deschisă, deşi era adunată aici cea mai mare parte a armatei gnomilor.

— Cât mai durează? îl întrebă la rându-i pe Geften.

Cercetaşul înălţă din umeri, un gest rapid, scurt, ca toate gesturile lui, pecetea felului său retras şi stăpânit de a fi. Un ciuf de păr încărunţit acoperea un cap curios de lunguieţ.

— O oră dacă se opresc să chibzuiască dacă e bine să intre în trecătoare fără să aibă un plan.

Risca dădu din cap.

— Se opresc. S-au ars deja de două ori până acum.

Îi zâmbi bărbatului mai vârstnic, veteran al războaielor de la frontiera cu mogâldanii.

— Nu-i scăpa din ochi. Mă duc să-i dau de ştire regelui.

Îşi părăsi poziţia şi se adânci printre stânci, căţărându-se din locul în care Geften urmărea înaintarea invadatorilor. Risca îşi simţea întreaga fiinţă invadată de o febrilitate îmbătătoare, nutrită de gândul că urma să aibă loc o a doua bătălie. Atacul asupra taberei Northlandului abia îi deschisese pofta. Trase cu nesaţ în plămâni aerul dimineţii şi se simţi puternic şi pregătit. Aşteptase probabil întreaga viaţă aşa ceva. Aşteptase în toţi acei ani în care fusese ferecat acolo, la Paranor, şi-şi antrenase abilităţile de războinic, tacticile de luptă, meşteşugul mânuirii armelor. Şi totul pentru această clipă, pentru prilejul de a-i sta împotrivă unui inamic care avea să-l pună la încercare aşa cum în niciun chip n-ar fi putut-o face la Paranor. Îl făcea să se simtă plin de viaţă într-un fel care nu-l putea lăsa indiferent, şi nici chiar disperarea momentului nu-i putea potoli neastâmpărul.

Ajunsese la gnomi cu trei zile în urmă şi i se înfăţişase pe dată lui Raybur. Deja pus în gardă cu privire la prezenţa armatei Northlandului, încredinţat deja de gândurile care-i mânau, regele îl primise. Risca nu făcuse decât să-i confirme bănuielile şi insistase pe nevoia de a acţiona rapid. Aşa cum Risca era un druid războinic, Raybur era la rându-i un rege războinic, un bărbat care îşi petrecuse întreaga viaţă în bătălii. Ca şi Risca, luptase împotriva triburilor de mogâldani încă de când era abia un copilandru, făcuse parte din oastea gnomilor care se zbătea să împiedice cucerirea de către triburile de mogâldani a acelor tărâmuri din Anarul sudic şi central, pe care gnomii le consideraseră dintotdeauna ale lor. După încoronare,

Raybur luptase pentru înfăptuirea acestui ţel cu o îndărătnicie de-a dreptul uimitoare. Conducându-şi armatele adânc în interiorul tărâmurilor, îi împinsese îndărăt pe mogâldani şi lărgise hotarele tărâmurilor lui până acestea ajunseseră de două ori mai întinse decât fuseseră, până îi alungase pe mogâldani atât de departe la miazănoapte de râul Rabb şi la răsărit de râul Silver, încât nu mai reprezentau o primejdie. Pentru prima dată după secole, întreg tărâmul dintre aceste două râuri era un loc în care gnomii se puteau stabili şi puteau trăi în pace.

Acum însă provocarea se ivise din nou, de data asta sub forma armatei care se apropia. Raybur îi mobilizase pe gnomi în pregătirea apropiatei bătălii, pe care ştia că nu o pot câştiga fără ajutor, dar pe care trebuiau să o poarte dacă voiau să supravieţuiască. Risca le spusese că urmau să le vină elfii în ajutor. Bremen îl asigurase că aşa se va întâmpla, iar Tay Trefenwyd, căruia el i-ar fi încredinţat şi viaţa, plecase spre apus ca să ducă această misiune la bun sfârşit. Dar gnomilor le rămânea îndatorirea de a câştiga timp până ce ajutorul trebuitor avea să vină. Raybur înţelesese asta. Era bun prieten cu Bremen şi Courtann Ballindarroch şi ştia că sunt amândoi bărbaţi de onoare. Şi că aveau să facă tot ce puteau. Dar timpul era preţios şi nu putea fi lăsat nimic la voia întâmplării. Raybur înţelesese şi asta. Drept urmare, oraşul Culhaven fu evacuat – într-acolo avea să se îndrepte mai întâi armata Northlandului, iar gnomii nu puteau apăra principalul lor oraş de asaltul unei forţe atât de masive. Femei, copii şi bătrâni fuseseră trimişi adânc în inima Anarului, unde puteau fi ascunşi în siguranţă până trecea primejdia. Armata gnomilor se îndreptă între timp spre miazănoapte prin Wolfsktaag, pentru a-l înfrunta pe duşman.

Raybur se întoarse la apropierea lui Risca, mutându-şi privirea de la comandanţi şi sfetnici, de la Wyrik şi Fleer, cei mai vârstnici dintre cei cinci fii ai lui, de la hărţile pe care le cercetaseră şi planurile pe care le desenaseră.

— Vin? întrebă el grăbit.

Risca dădu din cap.

— Geften le urmăreşte înaintarea. El crede că mai avem cam o oră până să atace.

Raybur dădu din cap şi-i făcu semn druidului să-l însoţească. Era un bărbat solid, nu foarte înalt, dar lat în spate şi cu braţe vânjoase, cu cap imens şi trăsături proeminente, cu faţă bătută de vânt, brăzdată de riduri şi acoperită de barbă. Nasul coroiat şi sprâncenele stufoase îi dădeau un aspect cam sălbatic, dar sub această faţadă impresionantă aflai un ins plin de căldură, căruia îi plăcea să râdă. Deşi mai vârstnic cu cincisprezece ani decât Risca, era totuşi un bărbat la el de falnic ca şi druidul şi un adversar de temut dacă era să se ia la luptă dreaptă.

Cei doi erau prieteni foarte apropiaţi, nu doar din cauza legăturilor de rudenie, dar şi pentru că aveau convingeri şi experienţe comune şi duseseră amândoi o viaţă foarte grea, presărată cu multe primejdii din care cu greu scăpaseră ca să ajungă la vârsta pe care o aveau acum.

— Mai spune-mi o dată cum o să duci treaba asta la bun sfârşit, îl îndemnă regele, îşi puse braţul după umerii lui Risca şi-l conduse mai departe de ceilalţi.

— Ştii deja cum, pufni Risca.

Planul le aparţinea, gândit de Risca şi aprobat de rege şi, cu toate că în linii generale îl împărtăşiseră şi celorlalţi, păstrau detaliile doar pentru ei doi.

— Spune-mi, totuşi. Îi aruncă o privire fugară, apoi se uită în altă parte: Te rog, fă-mi plăcerea. Doar sunt regele tău.

Risca dădu din cap zâmbind.

— Trolii şi mogâldanii şi toţi care mai sunt pe-acolo vor intra grămadă în trecătoare. Vom încerca să le stăvilim intrarea. O să ne prefacem cu mare convingere că facem asta, apoi ne retragem, chipurile învinşi. Îi întârziem o zi-două prin munţi, le domolim înaintarea, dar nu-i oprim. În timpul ăsta, ei îşi vor fi mutat restul armatei la miazăzi de râul Silver. Gnomii vor fugi dinaintea lor. Apoi vor găsi Culhavenul abandonat. Vor descoperi că nimeni nu le stă în cale. Îşi vor închipui că întreaga armată a gnomilor luptă în Wolfsktaag.

— Ceea ce nici nu va fi prea departe de adevăr, mormăi Raybur şi-şi frecă barba cu palma-i puternică.

— Ceea ce nici nu va fi prea departe de adevăr, repetă Risca. Aşteptându-se să fie victorioşi, pentru că ei cunosc geografia acestor munţi, vor ocupa trecătoarea Hoose şi vor aştepta ca ceilalţi oşteni ai lor să ne mâne spre miazăzi, prin vale, drept în braţele lor. Mogâldanii îi vor fi încredinţat că nu sunt decât două ieşiri din Wolfsktaag – prin trecătoarea Jade, la miazănoapte, şi prin Noose, la miazăzi. Dacă armata gnomilor ar fi prinsă în capcană între astea două, n-ar mai avea scăpare.

Raybur dădu din cap şi-şi frământă cu dinţii lui albi buza de sus şi marginea mustăţii.

— Dar dacă înaintează prea repede sau se năpustesc prea aprig peste noi…

— N-o vor face, i-o tăie Risca, nu le vom îngădui. Şi-apoi, ei nu-şi vor asuma un asemenea risc. Se vor teme că vom găsi un drum şi că-i vom ocoli dacă vin prea repede. Vor socoti că e mai simplu să ne lase pe noi să venim spre ei. Vor aştepta până ne vor vedea, abia apoi vor ataca.

Se traseră mai la o parte şi se aşezară unul lângă altul pe nişte

stane de piatră, cu privirile pierdute undeva în depărtări, spre munţi. Ziua era însorită şi luminoasă, dar Wolfsktaagul, de la intrarea în trecătoare şi până în afundul văilor şi culmilor din întinsul lui, era învăluit în ceaţă.

— Este un plan bun, zise Raybur în cele din urmă.

— Este cel mai bun pe care l-am putut ticlui, îl corectă Risca. Bremen s-ar descurca mai bine dacă ar fi aici.

— Vine el cât de curând, declară Raybur cu glas scăzut. Şi elfii împreună cu el. Şi atunci o să-l punem pe năvălitorul ăsta într-un loc care nu-i va fi pe plac.

Risca dădu din cap fără a răspunde, dar se gândea la întâlnirea pe care o avusese în urmă cu câteva nopţi cu Brona, amintindu-şi ce simţise când descoperise ce putere fabuloasă are Vrăjitorul Comandant, cum îl paralizase, cum fusese cât pe ce să pună mâna pe el. Un asemenea monstru nu avea să fie uşor de învins, indiferent de mărimea sau puterea forţei trimise să-l înfrunte. Acesta era mai mult decât un simplu război între luptători înarmaţi; era un război al magiei. Într-un război de acest fel, situaţia gnomilor era neîndoios în dezavantaj, în afară de cazul în care viziunea lui Bremen despre talisman se putea traduce în fapta.

Se întrebă unde era acum bătrânul. Se întrebă câte din cele patru viziuni se împliniseră deja.

— Purtătorii de Cranii vor încerca să ne descopere, cugetă Raybur cu glas tare.

Risca îşi strânse buzele şi căzu pe gânduri.

— Vor încerca, ce-i drept, dar Wolfsktaagul nu va fi tocmai prietenos cu ei. Şi nici nu prea contează ce vor vedea. Pe când se vor dumiri ce-am făcut, va fi deja prea târziu.

Regele se întoarse cu faţa spre el.

— Vor veni după tine, zise el brusc şi-l privi pe druid. Ei ştiu că tu eşti cea mai mare ameninţare pentru ei – singura, alături de Bremen şi de Tay Trefenwyd. Dacă te omoară, nicio putere magică nu ne va mai apăra.

Risca înălţă din umeri şi zâmbi.

— Atunci ai face bine să ai mare grijă de mine, regele meu.

Northlanderilor le trebui ceva mai mult decât socotise Geften ca să-şi lanseze atacul, dar acesta fu de-a dreptul feroce când se dezlănţui în cele din urmă. Trecătoarea Jade era largă acolo unde se deschidea spre Anarul de răsărit, apoi se îngusta însă brusc între cele două piscuri gemene care alcătuiau intrarea în Wolfsktaag. Dat fiind că de la bun început se credea că rezistenţa gnomilor avea să fie viguroasă, armata Vrăjitorului Comandant îşi aruncă în vâltoare întreaga forţă, hotărâtă să învingă de la primul asalt. Împotriva unui apărător mai puţin pregătit, ar fi izbândit. Dar gnomii se războiseră ani de-a rândul

în trecătorile Wolfsktaagului cu bandele de prădători mogâldani şi învăţaseră câte ceva în toţi acei ani. Avantajul oferit de mărimea impresionantă a armatei Northlandului era deja întrucâtva diminuat de îngustimea trecătorii şi de terenul hârtopit. Gnomii nu încercară să stăvilească năvala Northlandului, ci o atacară din locuri ferite. Gropi fuseseră săpate în cărările întortocheate. Bolovani uriaşi fură surpaţi de pe înălţimi şi obstacole ghimpate săltară brusc în calea duşmanilor. Săgeţi şi lănci se năpustiră cu toptanul asupra lor. Sute de năvălitori pieriră în acel prim atac. Trolii erau deosebit de dârji, uriaşi şi puternici, purtând armuri care-i apărau de săgeţile şi lăncile lansate să-i ucidă. Erau însă înceţi şi greoi şi mulţi căzură în gropi sau zdrobiţi de bolovani. Dar veneau, veneau întruna.

Îi stăviliră în cele din urmă la celălalt capăt al trecătorii. Raybur hotărâse ridicarea unui zid din trunchiuri de copaci la buza unui şanţ umplut cu lemne putrede şi, când armata Northlandului veni grămadă, porunci să se aprindă totul vâlvătaie. Împinşi înainte de cei care veneau din urmă şi prea greoi să se poată opri la timp, trolii pieriră acolo unde se aflau, arşi de vii. Urletele şi duhoarea trupurilor în flăcări înţesară aerul, iar atacul se spulberă.

Năvăliră iarăşi pe la crucea amiezii, mai prevăzători de data asta, dar fură învinşi din nou, Mai atacară o dată la lăsarea serii. De fiecare dată îi împingeau pe gnomi puţin câte puţin în adâncul trecătorii. Pe poziţii de ambele părţi ale frontului, Raybur şi fiii lui coordonau apărarea gnomilor, întârziind cât puteau pe poziţiile lor înainte de a se retrage, şi cedau terenul cu părere de rău, dar tocmai la timp, aşa încât nu pierdură mai multe vieţi decât era absolut necesar. Raybur comanda flancul stâng împreună cu Geften, în timp ce Wyrik şi Fleer îl comandau pe cel drept. Risca avea libertatea de a-şi alege singur poziţia. Gnomii luptară cu mult curaj, pisaţi fără istov de o forţă pe puţin de zece ori mai mare decât a lor, încercată în multe bătălii. La lumina zilei nu-şi făcu apariţia niciun vânător înaripat sau vreo creatură din lumea nefiinţelor, aşa că Risca nu se văzu nevoit să-şi risipească magia în folosul cauzei. La urma urmelor, planul lor nu era să câştige bătălia. Era să o piardă cât mai zăbavnic cu putinţă.

Căderea nopţii aduse cu sine o încetare vremelnică a bătăliei şi liniştea se reînstăpâni în munţi. Ceaţa se strecură în jos de pe înălţimi odată cu topirea domoală a luminii acelei zile şi-i învălui pe apărător şi atacator deopotrivă. Tăcerea deveni apăsătoare, iar vizibilitatea se împuţina cu-ncetul şi mici răbufniri de vânt, umede şi lipicioase, se năpusteau brusc dintre stânci, le atingeau feţele şi se distrau parcă pe socoteala lor. Se simţea ceva viu în atingerea acelor răbufniri, ceva nevăzut şi lipsit de formă, dar la fel de aievea ca apropierea miezului de noapte. Erau creaturi ale Wolfsktaagului, făpturi alcătuite din magie, venite din negura vremilor, cu aleanuri aidoma celor din

sufletele omeneşti. Gnomii le cunoşteau prea bine şi ştiau că au gânduri necurate. Erau înaintaşii altor făpturi aidoma, dar mai mari şi mai puternice, şi nu trebuia să-ţi pleci urechea la spusele lor. Şopoteau scorneli şi făgăduieli lipsite de temei, dăruiau vise şi viziuni înşelătoare şi a-r asculta fie şi o frântură de clipită era totuna cu poftirea morţii în mijlocul lor. Gnomii ştiau asta. Cunoaşterea celor ce se petreceau în jur le era de mare ajutor.

Lucrurile nu stăteau la fel cu mogâldanii, care-şi aveau tabăra de cealaltă parte, în capătul trecătorii, Pe mogâldani îi îngrozeau munţii aceştia şi făpturile care sălăşluiau într-înşii. Superstiţioşi şi păgâni, înspăimântaţi de orice fel de magie, şi mai cu seamă de soiul celei care vieţuia prin partea locului, ei ar fi preferat să ocolească pe de-a-ntregul Wolfsktaagul. Se aflau aici zeităţi care se cereau preamărite şi spirite care se cereau mulţumite. Acest meleag era sacru. Dar puterea Vrăjitorului Comandant şi a întunecaţilor lui discipoli îi înspăimânta încă mai abitir, drept care se strânseră în jurul trolilor, mai solizi şi mai puţin simţitori. Dar o făcură fără tragere de inimă sau elan, iar gnomii se pregătiră să folosească această teamă împotriva lor.

Aşa cum se aşteptase Risca, armata Northlandului porni un nou atac cu câteva ore înainte de spartul zorilor, când întunericul şi pâcla le ascundeau mişcările. Porniră în tăcere şi cu mare forţă, adunându-se în trecătoare pe iarbă şi în lungul stâncilor şi al văilor ei, decişi să-i prăpădească prin puterea numărului lor covârşitor. Dar Raybur îşi retrăsese apărarea cu vreo sută de metri în spatele liniei pe care se încheiase bătălia din ajun. Între cele două linii, gnomii înălţaseră grămezi de lemn putred şi frunze veştede şi le lăsaseră gata de aprins. Şanţuri şi stavile noi fuseseră pregătite pe iarbă, printre grămezile pentru rug. Când Northlanderii ajunseră la ceea ce credeau că va fi linia de apărare a gnomilor, găsiră poziţia părăsită. Abandonaseră oare gnomii trecătoarea? Fugiseră la adăpostul întunericului? Descumpăniţi, ezitară, furişându-şi privirile roată în timp ce comandanţii lor ţineau sfat. În cele din urmă, se urniră din nou. Dar gnomii fuseseră deja înştiinţaţi despre pornirea atacului. Risca se folosi de magie ca să aprindă grămezile de lemne şi frunze înălţate în tot locul pe iarbă şi în văi, iar Northlanderii se pomeniră brusc învăluiţi ca într-o pătură de fum, care-i îneca şi-i orbea. Cu ochii în lacrimi şi înecaţi de tuse, se împleticiră înainte.

Şi atunci, Risca trimise spectrele. Alcătui câteva din magie, ademeni alte câteva de prin ceţuri şi le trimise pe toate în fum, să se joace. Făpturi cu colţi şi gheare, cu boturi sângerii şi ochi diavoleşti, plăsmuite din temeri reale şi imaginate, spectrele se apropiară de Northlanderii care se înecau întruna, pe jumătate orbiţi. Mogâldanii înnebuniră de-a dreptul şi urlau îngroziţi. Nimic pe lume nu i-ar fi putut forţa să lupte împotriva unor asemenea făpturi. Rupseră

rândurile şi o luară la goană. Acum, gnomii erau cei care atacau, slobozind săgeţi, suliţe şi pietre drept în mijlocul atacatorilor. Încet, îi împinseră înapoi. Asaltul se domoli şi încetă, căci războinicii se prăpădeau la fiecare cotitură. Înaintea răsăritului, trecătoarea era din nou în mâinile gnomilor.

Northlanderii atacară din nou a doua zi, refuzând să se dea bătuţi, hotărâţi să învingă. Pierderile lor erau înspăimântătoare, dar şi gnomii pierdeau luptători, şi ei aveau mai puţini. Spre mijlocul după-amiezii, Raybur începu pregătirile de retragere. Două zile cât se împotriviseră acestei armate fuseseră îndeajuns. Era momentul să se retragă puţin, să-l momească pe duşman pe urmele lor. Aşteptară până la căderea nopţii, când întunericul se lăsă din nou asupra lor. Apoi dădură foc ultimei grămezi de lemne putrede şi frunze pentru ca focul să le ascundă mişcările şi se depărtară tiptil.

Risca rămase în urmă ca să se încredinţeze că nu aveau să fie urmăriţi prea curând. Cu un mic grup de vânători gnomi, avea de gând ca, înainte de a se retrage împreună cu ceilalţi, să ferească locul cel mai îngust al trecătorii de orice încercare de atac. O singură dată apăru un Purtător de Cranii, care încercă să se strecoare printre straturile de ceaţă şi fum, dar Risca îl atacă iute cu foc druid şi-l azvârli cât colo.

Mărşăluiră apoi toată noaptea şi pătrunseră în adâncul munţilor. Erau călăuziţi de Geften, veteran călit în nenumărate expediţii, cunoscător fără egal al canioanelor şi defileurilor, el ştia încotro merge şi cum să ajungă acolo. Evitară locurile întunecate unde sălăşluiau monştrii, făpturi rămase din străfundurile vremii, temei de superstiţii pentru mogâldani. Se aţinură pe cât posibil pe teren deschis şi înalt, bine feriţi de întuneric şi ceaţă, aşa că urmăritorii nu-i văzură. Armata Northlandului avea şi ea cercetaşi dar erau aleşi dintre mogâldani, iar mogâldanii aveau să fie precauţi. Armata lui Raybur se mişca rapid şi fără şovăială. Când Northlanderii aveau să-i găsească, asta se va întâmpla din nou pe terenul ales de gnomi.

Înainte de sosirea zilei următoare, după ce gnomii făcuseră un popas de odihnă de câteva ore până-n răsărit şi porniseră din nou în marş, un mesager sosi de la grupul mai mic, cel care apăra trecătoarea Noose la capătul sudic al munţilor. Restul armatei Vrăjitorului Comandant ajunsese şi îi împinsese înainte dinspre capătul de jos al câmpiei Rabb, încercând să-şi stabilească tabăra acolo. Aveau să lanseze pesemne un nou atac înainte de căderea nopţii. Gnomii puteau apăra trecătoarea cel puţin o zi înainte de a o ceda. Raybur se uită la Risca şi zâmbi. O zi va fi suficientă.

Îngăduiră armatei northlandului, care venea dinspre trecătoarea Jade, să-i ajungă din urmă în după-amiaza aceea, pe când soarele se mistuia deja în spatele culmilor şi ceaţa începuse să se strecoare

dinspre înălţimi ca nişte tulpiniţe în căutarea luminii. Aşteptară într-un canion, unde povârnişul pornea abrupt printr-un morman de stânci uriaşe şi mici hăuri greu de sesizat, şi atacară când Northlanderii începură urcuşul. Îşi menţinură poziţia doar cât să le întârzie înaintarea, apoi se retraseră din nou. Întunericul se lăsă, iar urmăritorii se văzură nevoiţi să se oprească pe timpul nopţii, fără a mai putea să riposteze înainte de răsăritul soarelui, gnomii dispăruseră din canion, Northlanderii merseră înainte, nerăbdători să pună capăt acestui joc de-a şoarecele şi pisica. Dar gnomii îi luară din nou prin surprindere pe la amiază, conducându-i de data asta printr-o trecătoare îngustă, unde le atacară flancurile lăsate la vedere, în timp ce ei încercau să se retragă. Până să-şi revină Northlanderii, gnomii se făcuseră din nou nevăzuţi. Şi tot aşa cât fu ziua de lungă, cu atacuri şi retrageri, cu armata mai mică bătându-şi joc şi umilind-o pe cea mai mare. Dar capătul sudic al munţilor era tot mai aproape, iar Northlanderii, furioşi pentru că nu-i putuseră ajunge pe gnomi, se mai însufleţiră cât de cât la gândul că în curând prada lor nu va mai avea unde se ascunde.

Bătălia începuse să devină de-acum foarte dificilă. Un singur pas greşit era de-ajuns pentru ca gnomii să fie dovediţi. Mesagerii alergau înainte şi înapoi, între cei care-i hărţuiau pe duşmanii care veneau dinspre miazănoapte şi cei care apărau încă trecătoarea Moose la miazăzi. Punerea de acord a mişcărilor celor două forţe era esenţială. Duşmanul de la miazăzi lupta din greu pentru a intra în stăpânirea trecătorii Noose, dar gnomii se ţineau fermi pe poziţii. Trecătoarea Noose era mai uşor de apărat şi mai greu de cucerit, oricare ar fi fost forţele care se confruntau. Dar gnomii urmau s-o abandoneze la răsăritul soarelui şi aveau să se retragă deliberat, încetul cu încetul, lăsându-i pe Northlanderi să creadă că au învins. Armata Vrăjitorului Comandant avea să intre în stăpânirea trecătorii şi să-şi aştepte apoi aliaţii pentru a împinge la mijloc forţa inferioară şi asediată a gnomilor şi a o masacra cu suliţele lor.

Zorii se iviră şi, în vreme ce o parte a armatei Northlanderilor ocupase deja trecătoarea Noose, o alta ataca fără încetare spre miazăzi. Gnomii, prinşi între cele două forţe, nu mai aveau încotro să fugă.

* * *

Toată ziua aceea, armata lui Raybur luptă pentru a amâna înaintarea duşmanului spre miazăzi. Regele gnomilor pusese la bătaie toate tacticile pe care le învăţase în cei treizeci de ani de războaie cu mogâldanii şi-i lovise pe invadatori de câte ori i se ivise prilejul, crease el însuşi asemenea prilejuri când acestea nu se iveau de la sine. Îşi

împărţi armata în trei, pe cea mai numeroasă o lăsă sub comanda generalilor lui, urmând ca aceasta să ofere o ţintă vizibilă şi uşor de urmărit. Cele două companii mai mici, una comandată de el însuşi, cealaltă de Wyrik, fiu! lui cel mare, deveniră aidoma unor ace subţiri care-i înţepau pe Northlanderi la fiecare cotitură. Acţionând astfel împreună, ei îl înghionteau pe duşman când într-o parte, când în cealaltă. Când flancul uneia din companii rămânea expus, cealaltă se grăbea să atace. Gnomii se învârtiră şi se suciră, alunecos şi sâcâitor, în jurul armatei superioare numeric, nu se lăsară opriţi în loc şi atacară de peste tot.

Până la căderea nopţii, erau epuizaţi. Mai mult, gnomii de la miazănoapte fuseseră respinşi până la cei dinspre miazăzi. Cele două forţe se contopiră, căci şi una, şi cealaltă se retrăseseră până unde era posibil şi nu mai aveau loc de-ntors. Întunericul şi ceaţa îi învăluiră, aşa încât călcarea lor definitivă în picioare ar fi trebuit în mod normal amânată până în zori. Dar vânătoarea continuă, mai cu seamă pentru că Northlanderii erau prea furioşi şi prea umiliţi ca să mai aştepte. Trecătoarea Noose era la doar câteva mile mai încolo. Gnomii erau prinşi în capcană, fără vreun spaţiu în care să poată manevra sau să se ascundă, şi acum Northlanderii erau în sfârşit încredinţaţi că superioritatea lor numerică le va putea aduce mult aşteptata răzbunare.

Când începu să coboare noaptea şi pâcla se îndesi pe cele câteva mile pe care le mai aveau gnomii în vâlceaua în care se retrăseseră, Raybur trimise cercetaşi ca să-i vestească apropierea duşmanului. Timpul se sfârşise, încât trebuiau să acţioneze grabnic. Fu chemat Geften, şi primii apărători gnomi se pregătiră acum de evadarea plănuită de la bun început. Aceasta avea să înceapă la adăpostul întunericului şi urma să se încheie înainte de crucea nopţii. Era punctul culminant al unui plan pe care regele îl întocmise împreună cu Risca în ziua în care druidul se întorsese din Paranor, plan ticluit în baza celor ştiute de gnomi şi numai de ei. Necunoscută nimănui altuia în afara lor, exista o a treia cale de scăpare din munţi. În apropierea locului în care adăstau acum, nu departe de trecătoarea Noose, mai uşor accesibilă, se întindea o înşiruire de defileuri, tunele şi stânci, toate legate între ele, care şerpuiau spre răsărit, ieşeau din Wolfsktaag drept în pădurile din Anarul de mijloc. Geften însuşi descoperise acest traseu tainic, îl explorase împreună cu o mână de cercetaşi şi-i destăinuise lui Raybur ceea ce ştia cu vreo opt ani în urmă. Această informaţie fusese apărată cu grijă şi păstrată în mare secret. Un mic grup de gnomi, aleşi pe sprânceană, băteau din când în când acest traseu pentru a se asigura că este în continuare deschis, îşi întipăriseră în minte meandrele şi cotiturile lui, dar nimănui altcuiva nu-I fusese împărtăşită taina. Risca aflase despre asta de la Raybur cu

câţiva ani în urmă, când venise acasă într-o vizită, regele gnomilor împărtăşind această taină unicei fiinţe care-i era la fel de apropiată ca propriii fii. Risca îşi amintise de asta atunci când armata Northlandului pornise spre răsărit, şi astfel planul lui începuse să prindă contur.

Acum gnomii puneau acest plan în aplicare. Începură cu-ncetul să-şi împuţineze numărul şi să-şi subţieze forţele, pornind în lung şi neîncetat şir, care se retrăgea spre răsărit, în inima munţilor, urmând ruta de scăpare pe care-i călăuzea Geften cu mare atenţie, Northlanderii se apropiară de capătul văii şi cercetaşii gnomi începură să aducă veşti. Rămăsese însă de dus la capăt partea cea mai periculoasă a planului, Northlanderii trebuiau întârziaţi până când gnomii aveau să se afle departe şi în siguranţă. Însoţit de Risca, Raybur luă o mică trupă de douăzeci de voluntari, pe care îi conduse spre miazănoapte. Ocupară poziţii într-o aglomerare de stânci, deasupra intrării în vale, şi când primii luptători ai armatei Northlandului se iviră, ei atacară.

Era o lovitură precisă şi fulgerătoare, menită numai să ameţească şi să descumpănească duşmanul, căci gnomii erau în totală inferioritate numerică. Traseră cu arcurile de după stânci doar cât să atragă atenţia asupra lor înainte de a se retrage. Chiar şi aşa, retragerea le era anevoioasă, Northlanderii porniră furioşi după ei. Era întuneric şi printre stânci locul era alunecos, un labirint de muchii ascuţite şi abisuri adânci, iar lumina, ca peste tot în Wolfsktaag, era spălăcită. Ceaţa se lăsase tot mai jos de pe înălţimi şi ascunsese pământul pe care călcau. Mai deprinşi cu terenul decât urmăritorii lor, gnomii se strecurară rapid prin tot acel labirint, dar Northlanderii erau pretutindeni, tăbărând peste stânci. Unii coteau anapoda. Aceştia fură ucişi până la unul. Bătălia se purta cu ferocitate. Risca îşi folosi magia şi lansă foc druid în mijlocul vânătorilor duşmani, respingându-i astfel. Nişte creaturi groteşti din lumea nefiinţelor se iviră, turbate, şi năvăliră asupra gnomilor care fugeau, încât Risca se văzu nevoit să mai stea locului un timp, pentru a ie împinge şi pe acestea înapoi.

Atunci aproape îl dovediră. Îi înconjuraseră din trei părţi, atrase de lumina focului druid. Arme fură trase din teacă şi creaturi întunecate se năpustiră asupra lui pentru a-l secera. Risca se luptă cu înverşunare şi exaltare, simţindu-se viu într-un fel în care nu se putea simţi în alte împrejurări, un adevărat războinic în elementul lui. Era puternic şi rapid şi nu avea de gând să se lase doborât. Îşi aruncă duşmanii înapoi, le respinse săgeţile, îşi folosi magia pentru a-şi masca mişcările şi le scăpă.

Goni apoi spre partea din spate a labirintului, pe urmele ultimilor gnomi care se retrăgeau. Numărul lor fusese înjumătăţit, iar cei rămaşi erau însângeraţi şi epuizaţi. Raybur aşteptase ca Risca să-l ajungă din urmă, cu faţa împietrită şi asudată în lumina palidă.

Securea de luptă din mâna lui avea unul din cele două tăişuri ciobit şi scăldat în sânge.

— Va trebui să ne grăbim, îl preveni el pe druid. Aproape ne-au ajuns.

Risca dădu din cap. Suliţe şi săgeţi năvăliră spre ei dintre stâncile de dedesubt. Se năpustiră în sus pe cărare, căci auzeau deja urletele Northlanderilor care-i urmăreau.

Un alt gnom căzu răpus în faţa lui, cu o săgeată înfiptă în gât. Rămăsese doar o mână de luptători din cei douăzeci care veniseră. Risca se răsuci când simţi ceva lăsându-se din cer şi trimise o vâlvătaie de foc după unul din vânătorii înaripaţi, care zbura grăbit din calea lui. Ceaţa se îndesise de-acum. Dacă se mai puteau feri de urmăritori doar câteva minute, aveau să scape de ei.

Ceea ce şi făcură, merseră tot înainte până dincolo de extenuare, doar îndârjirea îi mai îmboldea. Rămaşi doar opt, aceşti ultimi gnomi ajunseră la locul de adunare al celorlalţi, părăsit acum de toţi, mai puţin de Geften. Fără un cuvânt, grăbiră după cercetaşul iute de picior, care-i conduse spre dealurile şi culmile de dincolo.

În urma lor, Northlanderii viermuiau cu toţii în vale, năvăleau printre copaci şi tufe, urlând furioşi. Undeva acolo, gnomii trebuie că se ascundeau, prinşi în capcană. În curând aveau să fie dibuiţi. Vânătoarea continuă spre miazăzi, spre trecătoarea Noose. Cu ceva noroc, trăgea Risca nădejde, cele două jumătăţi ale armatei Vrăjitorului Comandant aveau să dea una peste cealaltă în întuneric şi ceată şi aveau să-şi închipuie fiecare că cealaltă este prada urmărită. Cu ceva noroc, fiecare avea să ucidă mulţi războinici din cealaltă parte, înainte de a-şi descoperi greşeala.

Urcară mai sus, pe dealurile de unde porneau înălţimile, nu vor fi urmăriţi aici, nu pe asemenea beznă şi, înainte de ivirea zorilor, aveau să fi depăşit de mult locurile în care urmele lor puteau fi descoperite.

Raybur rămase puţin în urmă şi, în semn de mulţumire, îl bătu pe umărul lat pe prietenul său. Risca îi zâmbi regelui, dar simţea un fior rece şi tăios străbătându-i sufletul. Măsurase dimensiunea armatei care-i vâna. Chibzuise asupra naturii făpturilor care o comandau. Da, gnomii scăpaseră de-astă dată. Îi păcăliseră pe Northlanderi şi-i siliseră să ducă o vânătoare îndelungă şi fără folos, le încetiniseră înaintarea şi supravieţuiseră, ca să poată lupta şi într-o altă zi.

Dar acea zi, când va veni, avea să fie o adevărată zi a răfuielii.

Şi Risca se temea că va veni cât de curând.

XX

Ploua în Arborlon, o ploaie măruntă, neîntreruptă, care învăluia

oraşul într-o umezeală cenuşie şi tulbure. Era o după-amiază târzie. Ploaia se pornise la răsăritul soarelui şi acum, după mai mult de nouă ore, nu dădea semne că ar avea de gând să înceteze. Jerle Shannara o privea din singurătatea reşedinţei de vară a regelui, locul în care se retrăsese acum, ascunzătoarea lui. O vedea plescăind pe ramele ferestrelor, pe poteci, în sutele de băltoace pe care le formase. O vedea transformând copacii din pădure, schimbând culoarea trunchiurilor într-un negru mătăsos şi pe cea a frunzelor într-un verde aprins. I se părea, în deznădejdea lui, că dacă o priveşte îndeajuns, îl va schimba, poate, şi pe el cumva.

Nu se simţea în apele lui. Şi nu se simţea în apele lui încă de când se întorsese în oraş, în urmă cu trei zile. Venise acasă cu rămăşiţele trupei lui, cu Preia Starle, Vree Erreden şi vânătorii elfi Obann şi Rusk. Adusese acasă Nestemata Neagră şi trupul neînsufleţit al lui Tay Trefenwyd. În absenţa lui, Courtann Ballindarroch murise din cauza rănilor. Fiul lui, Alyten luase în stăpânire tronul şi prima lui acţiune fusese plecarea într-o expediţie menită să-i găsească pe ucigaşii tatălui său. Curată nebunie. Dar nu-l oprise nimeni. Jerle era scârbit Era o faptă nesăbuită, şi tare se temea că elfii se aleseseră cu un rege nesăbuit. Sau că nu aveau rege de niciun fel. Căci Alyten Ballindarroch plecase din Arborlon în urmă cu o săptămână şi de atunci nu se mai auzise nimic de el.

Stătea acolo, în tăcere, şi privea ploaia pe fereastră, distanţa dintre picăturile care cădeau, plumburiul înserării, nimic anume. Ochii îi erau goi. Şi reşedinţa de vară era goală – doar el era acolo, singur cu tăcerea lui, cu gândurile lui. Iar acestea nu erau tovarăşi buni pentru nimeni. Gândurile îl încolţeau fără răgaz. Pierderea lui Tay era zguduitoare, mult mai dureroasă decât şi-ar fi închipuit, o resimţea mai adânc decât era dispus să îngăduie. Tay Trefenwyd fusese cel mai bun şi mai apropiat prieten din viaţa lui. Orice drumuri urmase fiecare din ei, oricât duraseră despărţirile, oricare fuseseră împrejurările care le transformaseră viaţa, acea prietenie durase. Faptul că Tay devenise druid, în vreme ce Jerle fusese căpitan al Gărzii P alatului şi apoi sfetnic al regelui, nu schimbase nimic. Când Tay se întorsese de la Paranor acea ultimă dată şi Jerle îşi revăzuse prietenul călărind pe drumul acela spre Arborlon, fusese de parcă se despărţiseră cu doar câteva minute în urmă, de parcă timpul nu însemnase nimic. Acum Tay nu mai era şi-şi dăduse viaţa ca prietenii şi tovarăşii lui să trăiască, ca Nestemata Neagră să poată fi adusă în siguranţă la Arborlon.

Nestemata neagră. O armă ucigătoare. O furie întunecată îl năpădi pe Jerle Shannara când gândul îl duse la talismanul blestemat. Preţul păstrării Nestematei fusese viaţa prietenului său şi el tot nu avea idee la ce folosea piatra aceea. Care-i era menirea? Care era acea menire

care putea fi pusă pe cântar cu pierderea celui mai drag prieten?

Nu avea niciun răspuns. Făcuse ceea ce trebuia să facă. Adusese Nestemata înapoi la Arborlon şi avusese grijă să nu cadă în mâinile Vrăjitorului Comandant, dar tot timpul acela gândise că era mai bine dacă ar scăpa de magia aceea, dacă ar azvârli Nestemata unde în cea mai adâncă şi mai întunecată genune pe care ar întâlni-o. Poate chiar aşa ar fi făcut dacă ar fi fost singur, atât îi erau de aprige furia şi disperarea care-l cuprinseseră la pierderea lui Tay. Dar Preia şi Vree Erreden îl întovărăşeau, şi grija ocrotirii Nestematei cădea şi în sarcina lor. Aşa că o purtă până acasă, aşa cum dorise Tay, gata să renunţe la ea de îndată ce era posibil.

Dar soarta îi fusese potrivnică şi în privinţa asta. Courtann Ballindarroch era mort, iar succesorul lui, dus într-o misiune nesăbuită. Cui trebuia atunci să-i încredinţeze nestemata? Doar nu înaltului Consiliu al Elfilor, o adunătură de bătrâni încurcă-lume şi cârcotaşi, cu minţi lipsite de limpezime şi de noimă, cu gândul numai la felul în care s-ar putea păzi pe ei înşişi acum, când Courtann murise. Cu siguranţă nu lui Alyten, care oricum nu era acolo – Nestemata nu-i fusese nicicând destinată lui. Lui Bremen atunci, dar druidul nu sosise încă la Arborlon – dacă avea să mai sosească.

Drept care, la sfatul Preiei şi cu ajutorul lui Vree Erreden, căci cei doi erau singurii cu care se putea sfătui în această privinţă, ascunse Nestemata Neagră adânc în catacombele din beciurile palatului, într-un loc în care nimeni n-o putea dibui vreodată fără ajutorul lui, departe de ochi iscoditori şi minţi curioase care ar fi încercat să-i desferece puterile. Jerle, Preia şi vizionarul înţelegeau ca nimeni alţii pericolul pe care-l întruchipa Nestemata. Ei văzuseră de ce era în stare magia întunecată a Nestematei. Văzuseră cu ochii lor grozăvia puterii ei. Toate acele făpturi, umane şi mai puţin umane deopotrivă, arse de vii cât ai clipi din ochi. Tay Trefenwyd, distrus de urmarea faptei lui, în ciuda apărării druide. O asemenea putere e un adevărat blestem. O asemenea putere este neagră şi oarbă şi ar trebui pe vecie ţinută sub lacăt.

Sper că a meritat sacrificiul vieţii tale, Tay, gândi Jerle Shannara cu amărăciune. Şi totuşi nu pot concepe că l-a meritat

Frigul zilei ploioase îi dădu un frison şi simţi că îl dor oasele. Focul din cămin, singura sursă de căldură pentru uriaşa încăpere a Sfatului, era pe cale să se stingă, aşa că se duse să mai pună câteva lemne. Îşi pironi privirea în foc şi medită cu mirare la ciudăţeniile împrejurărilor şi ale sorţii. Atât de multe pierderi în ultimele săptămâni. La ce folosiseră toate aceste pierderi? Care le va fi culmea? În numele cărei cauze? Jerle clătină din cap şi-şi dădu părul blond pe spate. Asemenea cugetări filosofice Îl încurcau. Era războinic, şi dacă înţelegea foarte bine ceva era acel ceva împotriva căruia se putea lupta. Unde se afla

partea concretă a acestei istorii? Unde se afla acel ceva care putea fi pipăit? Se simţea distrus, rănit pe dinafară şi golit pe dinăuntru. Ploaia şi cenuşiul de afară i se potriveau. Nu se întorsese acasă pentru vreun tel, pentru vreun rost, pentru un viitor desluşit, ci doar pentru a îndura o mare pierdere şi o mare durere.

În ziua în care se întorsese, se dusese la părinţii lui Tay şi la Kira să-i înştiinţeze de moartea lui Tay. Nici nu i-ar fi trecut prin minte să n-o facă. Părinţii lui Tay, bătrâni şi uşor buimaci, primiseră vestea cu stoicism şi cu foarte puţine lacrimi, căci înţelegeau, cu apropierea propriului sfârşit, că moartea este ceva de neocolit şi de neîmblânzit. Dar Kira fusese distrusă. Se agăţase de Jerle în timp ce plângea, îl strânsese în braţe, în căutarea puterii pe care el nu i-o putea dărui, pentru că nici el n-o avea. O ţinea în braţe şi îşi spunea că o pierduse şi pe ea, ca şi pe fratele ei. Se agăţase de el, o fărâmă mototolită de carne şi oase şi haine, uşoară ca aerul şi părând la fel de ireală, plânsese în hohote şi tremurase, iar el gândea în clipa aceea că durerea pricinuită de pierderea lui Tay era singurul lucru pe care-l vor avea vreodată în comun.

Se întoarse de la foc şi privi din nou pe fereastră. Cenuşie şi jilavă, ziua se scurgea zăbavnic şi nimic din trecerea ei nu aducea vreo speranţă.

Uşa din faţă se deschise şi se închise, o pelerină fu scoasă şi atârnată în cuier şi Preia Starle intră în încăpere. Faţa şi mâinile ei luceau, ude, iar pe pielea cafenie şi netedă se vedeau încă tăieturile şi vânătăile cu care se alesese din călătoria lor în Breakline. Îşi trecu mâna prin părul ud, cârlionţat, de culoarea scorţişoarei, şi şi-l dădu pe spate. Ochii căprui ca mierea îl studiară ca şi când ar fi fost surprinşi de ceea ce vedeau.

— Vor să te facă pe tine rege, declară ea cu glas scăzut.

El o privi cu ochii mari.

— Cine?

— Ei toţi. Înaltul Consiliu al Elfilor, sfetnicii regelui, oamenii de pe stradă, cei din Garda Palatului, armata, toată lumea.

Îi zâmbi trist:

— Eşti singura lor speranţă, spun ei. Alyten e prea capricios, prea imprevizibil pentru asemenea rang. Nu are experienţă. Nu are aptitudini. Nu are importanţă că e uns deja rege, ei îl vor plecat.

— Dar mai există doi nepoţi care au supravieţuit măcelului! Ce se va întâmpla cu ei?

— Nişte prunci, abia în stare să meargă pe picioare. Şi-apoi, poporul elf nu vrea copii pe tronul Ballindarroch.

Te vrea pe tine.

Jerle clătină din cap, neîncrezător.

— Nu au dreptul să ia această decizie, nimeni nu are acest drept.

— Tu îl ai, zise Preia.

Traversă încăperea şi se îndreptă spre foc, iar în umbra mohorâtă trupul ei era zvelt, mlădios, ca de felină, tot numai graţie şi energie. Pe el îl uimi aerul calm al fetei.

Îl impresiona extraordinara ei putere de stăpânire chiar şi acum, după tot ce se întâmplase. Preia rămase lângă foc şi-şi frecă mâinile să şi le încălzească. După o clipă conteni şi ramase cu ochii fixaţi în foc.

— I-am auzit vocea astăzi, zise ea. Pe stradă. Vocea lui Tay Mă chema, mă striga pe nume. Am auzit-o desluşit. M-am întors, şi eram atât de dornică să-l găsesc, încât m-am ciocnit cu cineva care mergea în spatele meu. L-am împins la o parte fără să aud ce spune, ochii mei îl căutau pe Tay.

Clătină încet din cap:

— Dar el nu era acolo. Totul fusese doar o închipuire. Vocea ei, devenită şoaptă stinsă, abia se auzea, nu se întoarse spre el.

— Încă nu pot crede că e mort, zise Jerle după o clipă, încă am senzaţia că n-a fost decât o greşeală, că el e acolo, pe undeva, şi mă aştept să-l văd din clipă în clipă intrând pe uşă.

Privi dus pe gânduri spre umbrele de lângă intrarea principală.

— Nu vreau să fiu rege. Vreau ca Tay să fie din nou în viaţă. Vreau ca totul să fie cum era înainte.

Ea dădu din cap fără un cuvânt şi continuă să privească fix la foc. Se auzea ropotul ploii pe acoperiş şi pe fereastră. Se auzea şoapta vântului.

Apoi, Preia se întoarse şi se apropie de el. Rămase în faţa lui, nemişcată. Jerle nu putea citi nimic în privirea ei. Era încărcată de atâtea emoţii, încât nici nu putea fi definită.

— Mă iubeşti? îl întrebă ea direct şi-l privi drept în ochi.

Pe Jerle întrebarea îl surprinse într-atât, îl găsi atât de nepregătit, încât nu izbuti să articuleze un răspuns. O privi doar cu ochii mari, cu gura căscată.

Ea zâmbi, părând a şti ceva ce lui îi scăpa. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ştiai că Tay era îndrăgostit de mine?

El clătină încet din cap, consternat.

— Nu.

— Dintotdeauna.

Se opri o clipă:

— Aşa cum ai fost şi tu dintotdeauna îndrăgostit de Kira.

Ridică repede o mână şi puse un deget pe buzele lui.

— Nu, lasă-mă să termin. Trebuie neapărat ca toate acestea să fie rostite. Tay era îndrăgostit de mine, dar n-ar fi făcut niciodată nimic în privinţa asta. Nici nu mi-a vorbit vreodată despre asta. Îţi era mult

prea loial ca să-şi îngăduie una ca asta. Ştia că îţi sunt promisă ţie şi, cu toate că nu era prea sigur de simţămintele tale, nu a făcut nimic să se amestece între noi doi. Era încredinţat că tu mă iubeşti şi că te vei căsători cu mine şi n-a vrut să primejduiască prietenia cu vreunul dintre noi ca să schimbe lucrurile. Ştia despre Kira, dar ştia şi că nu era femeia potrivită pentru tine – chiar şi atunci când tu nu înţelegeai asta.

Preia făcu încă un pas spre el. Lacrimile începuseră să-i scalde obrajii, dar ea nu le luă în seamă.

— Aceasta a fost o faţă a lui Tay Trefenwyd pe care tu n-ai văzut-o. N-ai văzut-o, n-ai cercetat-o. A fost un bărbat complicat, aşa cum eşti şi tu. Niciunul dintre voi nu l-a înţeles pe celălalt pe cât de bine credea că-l înţelege. Eraţi fiecare umbra celuilalt, dar diferiţi în anumite privinţe, aşa cum e umbra faţă de carne şi oase. Eu văd această diferenţă. Am văzut-o dintotdeauna.

Înghiţi cu greutate.

— Acum, şi tu va trebui să dai piept cu asta. Şi cu ce înseamnă să rămâi în viaţă după ce umbra ta a murit. Tay s-a dus, Jerle. Noi am rămas. Ce se va întâmpla cu noi? Trebuie să decidem. Tay m-a iubit, dar e mort acum. Tu mă iubeşti la rândul tău? Mă iubeşti cu tot atâta tărie? Sau Kira va fi mereu între noi?

— Kira e măritată, zise el cu voce domoală, aproape şoptită.

— Kira e în viaţă. Viaţa naşte speranţă. Dacă o doreşti îndeajuns, poate vei găsi calea să o ai. Dar nu ne poţi avea pe amândouă. L-am pierdut deja pe unul dintre cei mai însemnaţi bărbaţi din viaţa mea. L-am pierdut fără să fi avut prilejul să-i vorbesc aşa cum vorbesc cu tine acum. Nu voi îngădui să se mai întâmple asta o dată.

Se opri. Nu-i plăcea ceea ce avea de gând să spună, dar nu voi să-şi ferească privirea.

— Am să-ţi spun ceva. Dacă Tay mi-ar fi cerut să aleg între voi doi, foarte posibil l-aş fi ales pe el.

Se lăsă o tăcere nesfârşită între ei. Ochii li se întâlniră şi întârziară astfel. Stăteau în picioare în mijlocul încăperii, nemişcaţi. Focul în vatră trosnea domol, iar ploaia răpăia mai departe pe acoperiş. Umbrele din încăpere prinseseră a se lungi, pe măsură ce se lăsa noaptea.

— Nu vreau să te pierd, zise Jerle cu voce blândă.

Preia nu răspunse. Aştepta să audă ce mai avea el de spus.

— Am iubit-o într-adevăr cândva pe Kira, recunoscu el. Poate că o mai iubesc şi acum. Dar nu la fel ca înainte. Ştiu că am pierdut-o, dar nu-i mai plâng pierderea. Şi asta de ani de zile. Ţin la ea. Mă gândesc la ea când mă gândesc la Tay şi la copilăria noastră. Ea a fost parte din toate astea şi aş fi neghiob să pretind că lucrurile stau altfel.

Respiră adânc.

— M-ai întrebat dacă te iubesc. Da, te iubesc. Nu m-am gândit niciodată la asta în mod concret – am acceptat-o doar ca atare. Am crezut, bănuiesc, că vei fi întotdeauna alături de mine, aşa că mi-am alungat din minte orice asemenea gânduri, le simţeam de prisos. De ce să-mi explic ceva atât de vădit? Nu părea să fie nevoie. Dar m-am înşelat. Îmi dau seama acum. Am luat prezenţa ta ca pe un dat, fără măcar să mă gândesc. Am crezut că e suficient ceea ce ne uneşte ca atare. Nu am lăsat loc schimbării, sau îndoielii, sau mulţumirii. Dar l-am pierdut pe Tay, şi am pierdut odată cu el o mare parte din mine. Mi-am pierdut calea şi ţinta. Am ajuns la capătul unui drum pe care am călătorit multă vreme şi nu mi-a rămas loc de întors. Când tu mă întrebi dacă te iubesc, mă trezesc gândindu-mă că dragostea pentru tine reprezintă pesemne tot ce mi-a mai rămas. Nu e puţin lucru, nu e o alinare pentru durerea pe care o simt. Este mult mai mult. Mă simt ca un prostănac când spun aşa ceva. Dar este unicul adevăr adevărat pe care-l cunosc, înseamnă mai mult decât orice altceva în viaţa mea. Murind, Tay m-a lăsat să descopăr singur ceea ce simt. Preţul plătit pentru el a fost mare, dar asta e situaţia.

Mâinile lui mari se întinseră spre ea şi i se aşezară cu blândeţe pe umeri.

— Da, te iubesc, Preia.

— Aşa să fie oare? îl întrebă ea încetişor.

Jerle simţi o mare distanţă lărgindu-se între ei în timp ce ea rostea aceste cuvinte. Simţi cum o greutate imensă i se aşază pe umeri. Stătea şi o privea stingherit, neştiind ce altceva putea face. Statura lui înaltă şi vânjoasă păruse dintotdeauna potrivită să liniştească, dar parcă nu-i era de folos în faţa Preiei.

— Da Preia, zise el în cele din urmă. Te iubesc. Te iubesc mai mult decât pe oricine. Nu ştiu ce altceva aş putea spune. Atâta doar – sper că şi tu încă mă iubeşti.

Ea tot nu răspunse nimic; stătea acolo, în faţa lui, cu ochii pironiţi în ochii lui. Nu-i mai curgeau lacrimi, dar faţa îi era încă udă. Un mic zâmbet i se ivi în colţurile gurii:

— N-am încetat niciodată să te iubesc, şopti ea.

Preia se apropie de el şi-l lăsă să o îmbrăţişeze. După o vreme, îi întoarse îmbrăţişarea.

Stăteau alături în faţa vetrei când Vree Erreden îşi făcu apariţia, câteva ore mai târziu. Se lăsase de-acum întunericul, ultimele licăriri ale zilei se topiseră, iar ploaia se potolise, transformată într-o burniţă liniştită care cădea fără zgomot pe pământul deja îmbibat de apă. Tăcerea se lăsase deplină deasupra oraşului ostenit şi la ferestrele caselor, abia vizibile printre trunchiurile ude leoarcă ale copacilor, începuseră să se ivească lumini. Nimeni nu mai locuia acum în palat. Clădirea era pustie, în timp ce se făceau reparaţii şi se stabilea cine

va fi noul rege, şi doar reşedinţa de vară vedea ceva viaţă între zidurile ei. Şi totuşi, Garda Palatului veghea asupra lui Jerle Shannara, postată aici să apere pe unul de-al lor, nu doar să protejeze un membru al familiei regale şi un posibil viitor rege.

Garda îl opri pe Vree Erreden de trei ori înainte ca acesta să ajungă la uşa reşedinţei de vară şi-l lăsară să treacă numai pentru că Jerle dăduse ordin ca vizionarul să aibă liberă trecere la el la orice oră. Curios lucru cum se schimbaseră relaţiile dintre ei. Aveau foarte puţine în comun, iar moartea lui Tay ar fi putut foarte uşor să pună capăt unei prietenii făţarnice, căci druidul elf fusese cel care păstrase legătura dintre cei doi pe durata călătoriei lor spre apus. După moartea lui Tay, se puteau înstrăina din nou, fiecare bănuitor şi pornit împotriva celuilalt, flecare retras înapoi în lumea lui.

Dar nu se întâmplase aşa. Poate, fiecare în sinea lui, luase hotărârea nerostită să nu se întâmple aşa, că-i datorau lui Tay măcar atâta lucru. Poate-i lega o nevoie comună, nevoia să înţeleagă evenimentele teribile pe care le trăiseră în călătoria lor, dorinţa să facă într-un fel ca moartea prietenului lor să aducă şi ceva bun. Tay se sacrificase pentru ei – n-ar fi cazul să-şi lase şi ei deoparte neînţelegerile de dragul lui? Vorbiseră despre multe după întoarcerea acasă – despre ceea ce făcuse prietenul lor, despre însemnătatea pe care o avea pentru el misiunea încredinţată de Bremen, despre natura ucigătoare a Nestematei Negre, despre locul pe care aceasta îl ocupa în întregul evenimentelor, despre umbra tot mai întunecată a Vrăjitorului Comandant plutind ameninţător deasupra lor. Împreună cu Preia Starle, stătuseră cu toţii de vorbă despre ceea ce Tay nădăjduia să înfăptuiască şi cum vor avea ei grijă ca ţelul lui să fie atins – ca Nestemata Neagră să ajungă în mâinile lui Bremen şi ca armata elfilor să fie trimisă în ajutorul gnomilor. Gândurile nu li se îndreptau spre ei înşişi, ci spre lumea împrejurătoare şi spre primejdia care o ameninţa.

Cu două nopţi înainte de a ajunge la Arborlon, pe când se întorceau din Breakline, Jerle îl rugase pe vizionar să-i dezvăluie orice imagini sau şoapte care i s-ar arăta şi ar avea vreo legătură cu ceea ce-şi propuseseră ei să realizeze. Nu-i venise la-ndemână să facă rugămintea, iar Vree Erreden înţelesese asta. După câteva clipe de gândire, vizionarul se declarase de acord – de acord să facă orice-i stătea în puteri să fie de ajutor. Mai declarase şi că ar dori să-i ofere acest ajutor lui Jerle personal, dacă acela credea că i-ar putea folosi la ceva. Jerle îi acceptase oferta. Cei doi îşi strânseseră mâinile pentru a pecetlui înţelegerea şi cu toate că nu mărturisiseră asta, şi începutul prieteniei lor.

Şi iată-l deci aici pe vizionar, venit pentru prima dată după două zile; intră în încăpere din ploaia de afară ca o fiinţă oropsită, cu pelerina lui hrentuită şi udă leoarcă, cu făptura lui subţiatică adusă de

spate şi înfrigurată. Preia îi veni în întâmpinare la uşă, îi luă pelerina şi-l conduse la foc ca să se poată încălzi. Jerle îi turnă într-o cană bere tare şi i-o întinse. Preia îl înfăşură într-o pătură. Vree Erreden primi totul cu mulţumiri rostite cu jumătate de gură şi cu priviri furişe în jur. Avea căutătura încordată. Venise la ei cu un scop anume.

— Trebuie să vă spun ceva, i se adresă el lui Jerle când dârdâitul i se domoli îndeajuns cât să poată vorbi fără să se zgâlţâie cu scaun cu tot. Am avut o viziune şi în ea erai tu.

Jerle dădu din cap.

— Ce-ai văzut?

Vizionarul îşi frecă mâinile, apoi sorbi puţin din cană, doar o înghiţitură. Fata lui părea stoarsă de vlagă, iar ochii îi erau adânciţi în orbite şi încercănaţi, ai fi zis că nu prea dormise noaptea trecută. Dar el părea bântuit de năluci încă de la întoarcerea din Breakline. Cele petrecute în Chew Magna îi devastaseră sinele. Fortăreaţa şi locuitorii ei îl atacaseră fără milă, încercaseră să-l distrugă ca să nu-i poată fi de ni ci un folos lui Tay Trefenwyd – pe care şi-l doriseră. Dăduseră greş, fără îndoială, dar urmările atacului asupra vizionarului erau evidente.

— Când Tay a venit pentru prima oară la mine să-mi ceară ajutorul pentru găsirea Nestematei Negre, mi-am folosit harul ca să pătrund în adâncurile minţii lui.

Vree Erreden se întoarse brusc pentru a-l privi pe celălalt în ochi, iar privirea lui deveni surprinzător de calmă.

— Era un bun mijloc de a descoperi repede şi exact ce anume credea el că aş putea găsi. Nu i-am spus că aveam de gând să-i fac asta; nu voiam ca el să-mi ascundă parte din adevărul pe care-l cunoştea. Ceea ce am aflat a fost mai mult chiar decât îmi imaginam. Druidul Bremen îi povestise despre patru viziuni. Una era despre Chew Magna şi Nestemata Neagră. Era cea pe care trebuia eu să o aflu. Dar le-am văzut şi pe celelalte. Am văzut dezastrul de la Paranor, în timp ce Bremen căuta un medalion atârnat de un lanţ. L-am revăzut pe druid lângă un lac întunecat…

Se opri, apoi făcu un gest grăbit cu mâna, ca pentru a goni din minte ceea ce mai avea de gând să spună.

— Dar toate astea nu contează. Ultima este cea care contează.

Amuţi din nou, cu gândul dus.

— Am auzit ce spune lumea. Elfii ar vrea să te facă rege. Ar vrea să scape de Alyten şi de cei doi nepoţi şi să te încoroneze pe tine.

— Vorbe doar, nimic altceva, se grăbi să spună Jerle.

Vree Erreden se ghemui pe scaun, cu mâinile dispărute undeva în pelerină.

— Nu prea cred.

Lăsă cuvintele suspendate în aer.

Preia păşi înainte, alături de Jerle.

— Ce ai văzut, Vree? A murit cumva Alyten Ballindarroch?

Vizionarul clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu mi s-a arătat asta. Mi s-a dezvăluit altceva. Dar are legătură cu regalitatea. Respiră adânc şi continuă: Viziunea, ultima din cele ale lui Bremen, cea pe care am văzut-o în mintea lui Tay, a fost cea cu un bărbat pe un câmp de bătălie, înarmat cu o sabie. Sabia era un talisman înzestrat cu o magie puternică. Imaginea medalionului Eilt Druin, cu mâna ţinând o torţă aprinsă, era gravată pe mânerul săbiei şi era foarte desluşită. Faţă în faţă cu acel bărbat se afla un spectru înveşmântat în negru din cap până-n picioare, lipsit de trăsături, cu faţa nevăzută, afară doar de ochi, care erau doar nişte puncte de foc aprig, roşu. Bărbatul şi spectrul erau încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Sorbi din nou din băutură şi privirea lui se îndepărtă.

— Am văzut această imagine o singură clipă şi nu i-am acordat atunci prea mare atenţie. Nu era important atunci. Desena doar mai bine restul povestirii pe care mi-o spusese Tay despre căutările lui, nimic mai mult. Nu m-am mai gândit la ea până acum.

Privirea lui întunecată se înălţă.

— Azi îmi citeam hărţile în faţa focului. Căldura flăcărilor şi ploaia care cădea afară tot-întruna m-au făcut să aţipesc şi, în timp ce dormeam, am avut o viziune. A fost subită, violentă, total neaşteptată. Este ceva neobişnuit, căci cele mai multe viziuni, cele mai multe semne în legătură cu ceea ce s-a pierdut sau ce ar putea fi găsit, se arată mult mai molcom şi cu mai multă blândeţe. Dar această viziune era tăioasă şi am recunoscut-o pe dată. Era viziunea lui Bremen despre bărbatul şi spectrul care luptau pe câmpul de bătălie. Dar de data asta i-am recunoscut pe cei doi. Spectrul era Vrăjitorul Comandant. Bărbatul, Jerle Shannara, erai tu.

Jerle era cât pe ce să izbucnească în râs. Nu ştia de ce, dar toată povestea asta i se părea de-a dreptul caraghioasă. Poate pentru că i se părea imposibilă ideea în sine. Poate fiindcă nu-i venea a crede că Tay nu-l recunoscuse în acea viziune, în schimb o făcuse Vree Erreden. Poate că era vorba doar de o vagă neîncredere în spusele vizionarului.

— Şi mai e ceva. Vizionarul nu-i dădu timp de gândire: Sabia pe care o mânuiai tu purta emblema medalionului pe care Bremen îl ducea cu sine în viziunea cu Paranorul distrus. Se numeşte Eilt Druin. Este simbolul rangului de Mai-Mare al druizilor la Paranor. Magia lui este deosebit de puternică. Sabia era arma făurită pentru a-l distruge pe Brona, iar Eilt Druin devenise parte din această armă. Nimeni nu mi-a spus aceste lucruri, înţelegi tu. Nimeni nu mi-a spus că aşa ar fi. Am ştiut, pur şi simplu, că aşa e. După cum am ştiut, când te-am

văzut pe acel câmp de luptă, că tu devenisei rege al elfilor.

— Nu. Jerle clătină încăpăţânat din cap. Te înşeli.

Vizionarul se întoarse cu faţa spre el şi nu-şi feri privirea.

— Mi-ai văzut tu chipul?

N-am avut nevoie să-ţi văd chipul, declară calm Vree Erreden. Sau să-ţi aud vocea. Sau să mă uit înjur ca să văd dacă ceilalţi te urmează ca pe un rege. Tu erai.

— Atunci, viziunea însăşi e falsă. Trebuie să fie!

Jerle privi către Preia pentru a-i cere ajutor, dar răspunsul ei fu o tăcere voită. Îşi strânse mânios pumnii.

— Nu vreau să fiu amestecat în treaba asta!

Nu-i răspunse nimeni. Focul trosnea domol, iar noaptea era adâncă şi mută, de parcă ar fi ascultat, hoţeşte, ce se petrece acolo şi ar fi tras cu urechea în aşteptarea evenimentelor. Jerle se ridică şi se duse la fereastră. Rămase acolo, cu privirea spre copaci şi ceaţă. Îşi dorea să poată dispărea.

— Dacă i-aş lăsa să mă facă rege…

Nu-şi termină vorba. Preia se ridică şi rămase în picioare, privindu-l din partea cealaltă a încăperii.

— Ţi-ar da ocazia să înfăptuieşti toate acele lucruri pe care Tay Trefenwyd nu le-a putut înfăptui. Dacă ai fi rege, ai putea îndupleca înaltul Consiliu să trimită armata elfilor în ajutorul gnomilor. Dacă ai fi rege, ai putea folosi Nestemata Neagră la momentul şi în locul alese de tine şi n-ar trebui să dai socoteală nimănui. Şi, lucrul cel mai important, ai avea ocazia să-l nimiceşti pe Vrăjitorul Comandant.

Jerle Shannara întoarse capul cu un gest brusc.

— Vrăjitorul Comandant i-a nimicit pe druizi. Ce şansă aş avea eu împotriva unei creaturi atât de monstruoase?

— Mai mare decât oricare altul, răspunse ea imediat. Viziunea s-a arătat de două ori deja, o dată lui Bremen şi o dată lui Vree. Poate că e ceva profetic. Şi dacă e aşa, atunci ţi-ar putea fi hărăzit să faci ceea ce nici Tay n-ar fi putut. Ţi-ar putea fi hărăzit să ne salvezi pe toţi.

Jerle o privi cu ochii mari. De fapt, Preia îi spunea că era convinsă că el va fi rege. Îi spunea că este necesar. Îi cerea să fie de acord.

— Are dreptate, zise Vree Erreden încetişor.

Dar Jerle nu-l asculta. Continua s-o privească pe Preia cu ochii mari, amintindu-şi cum îi ceruse cu doar câteva ore mai devreme să se hotărască definitiv în cu totul alta chestiune. Cât de mult însemn eu pentru tine? Cât sunt de importantă? Acum, punea din nou aceste întrebări, schimbând doar puţin cuvintele. Cât de mult înseamnă poporul tău pentru tine? Cât este el de important? îşi dădea seama ce rapidă schimbare adusese în relaţiile dintre ei, ca şi în viaţa lui, moartea lui Tay Trefenwyd. Împrejurări pe care nu le-ar fi crezut nicicum posibile îşi dăduseră mâna să aducă cu sine această

schimbare. Soarta haină şi categorică îşi aşezase fără şovăială mâinile pe umerii lui. Calea şi speranţele poporului său, responsabilitatea pentru el – toate atârnau pe cântarul hotărârii pe care trebuia s-o ia.

Mintea i se frământa febril în căutarea unor răspunsuri care nu veneau. Dar el ştia, cu o siguranţă înspăimântătoare, că orice hotărâre urma să ia, aceasta avea să-l hăltuiască veşnic.

— Trebuie să dai piept cu această situaţie, zise Preia pe neaşteptate. Trebuie să iei o decizie.

Simţea că lumea se învârte în jurul lui. Preia îi cerea prea mult. Nu era încă nevoie să ia vreo decizie. Orice nevoie de acest fel era la ora actuală doar rodul zvonurilor şi al speculaţiilor. Nu se făcuse niciun apel oficial privind chestiunea regalităţii. Soarta lui Alyten nu era încă hotărâtă. Şi ce se va întâmpla cu cei doi nepoţi ai lui Courtann Ballindarroch? Tay Trefenwyd însuşi le salvase vieţile. Aveau ei oare să fie daţi deoparte fără nicio mustrare de conştiinţă? Nici el nu ştia încă ce trebuia făcut cu ei. Abia dacă putea înţelege tot ce i se cerea să decidă.

Dar gândurile lui erau secătuite şi sumbre şi, în tăcerea care le urmă, se pomeni faţă-n faţă cu spectrul rânjit al propriei disperări.

Se întoarse cu spatele spre cei doi, care aşteptau ca el să vorbească, şi privi pe fereastră în întuneric.

Niciun răspuns.

XXI

Soarele apunea şi învăluia Dechtera în lumina lui roşietică. Oraşul se întindea pe o câmpie, între coline scunde la miazănoapte şi miazăzi, iar casele păreau o îngrămădeală fără noimă de ziduri şi acoperişuri desenate pe fundalul orizontului purpuriu. Întunericul se furişa dinspre terenul înierbat din răsărit şi-şi croia drum tot mai hotărât în luptă cu lumina zilei istovite, înghiţind pământul în fălcile lui întunecate. Soarele se pitise în spatele unui nor subţiratic, din care pricină cerul prinsese mai întâi o culoare portocalie, apoi roşi etică, şi zugrăvise totul în nuanţe tulburătoare şi răscolitoare, ca un gest sfidător de rămas-bun adresat zilei ce se sfârşea cam fără tragere de inimă.

La răsărit de oraş, laolaltă cu Bremen şi Mareth, într-un loc în care întunericul stăpânea deja dâmburile joase, iar câmpiile de dedesubt erau deja asaltate de umbre, Kinson Ravenlock privea fără un cuvânt în jos, la oraşul de destinaţie, spre care călătoreau de-atâta amar de vreme.

Dechtera era oraş industrial, aşezat în apropierea minelor de la care se aproviziona, uşor accesibil dinspre celelalte localităţi mari ale

Southlandului. Era un oraş mare, cu mult mai mare decât oricare alt oraş aflat la miazănoapte de el, decât oricare aşezare din zona frontierelor, decât oricare oraş al gnomilor sau elfilor şi mai mare decât oricare altul, afară doar de oraşele trolilor. Erau oameni şi magazine în Dechtera, dar mai întâi de toate erau cuptoare. Ardeau fără încetare, grupate unul lângă altul prin tot oraşul, uşor de observat ziua după coloanele de fum gros care se ridicau dinspre ele, iar noaptea, după strălucirea fierbinte a gurilor căscate. Înghiţeau înfometate lemnul şi cărbunele care încingeau minereul intrat în pântecele lor pentru a se topi acolo şi a se transforma. Ciocanele şi nicovalele meşterilor răsunau şi scoteau scântei la orice oră, iar Dechtera era un oraş de culori şi sunete fără sfârşit. Fum şi căldură, cenuşă şi funingine umpleau aerul şi se aşterneau neîncetat, straturi-straturi, peste clădiri şi oameni deopotrivă. Între oraşele Southlandului, Dechtera era un membru cam soios al unei familii care mai mult avea nevoie de el decât îl dorea, pe care îl tolera mai mult decât îl îmbrăţişa, căreia nu-i trecuse niciodată prin minte să-l privească cu simţăminte cât de cât apropiate de mândrie sau speranţă.

Era ieşită din comun alegerea acestui loc pentru făurirea talismanului lor, gândi Kinson Ravenlock din nou, căci era un oraş în care imaginaţia nu era la mare preţ, trăia din trudă şi sudoare, un oraş căruia i se dusese vestea pentru lipsa de ospitalitate atât faţă de druizi, cât şi de magie. Da, dar aici, motivase Bremen atunci când Străjerul Hotarelor dăduse glas primelor îndoieli, cu câteva zile în urmă, se afla omul pe care-l căutau.

Oricine o fi fost acela, adăugase Kinson, pentru că, deşi consimţise să le spună unde merg, druidul nu voise să le spună şi pe cine anume aveau de gând să vadă.

Călătoria lor durase aproape două săptămâni. Cogline îi dăduse lui Bremen formula amestecului pentru aliajul care trebuia folosit în făurirea săbiei ce urma a fi mânuită în bătălia contra Vrăjitorului Comandant. Cogline rămăsese arţăgos şi sceptic până în momentul despărţirii şi le urase rămas-bun ca şi cum nici că s-ar fi aşteptat să-i revadă vreodată. Ei acceptaseră cu obosită resemnare răceala cu care fuseseră expediaţi, părăsiseră Hearthstone şi se îndreptaseră spre Storlock, pe drumul pe care veniseră, prin Darklin Reach. Numai bucata aceea de drum le luase aproape o săptămână. Odată reveniţi la Storlock, făcuseră rost de cai şi o luaseră apoi călare peste câmpie. Armata Northlandului trecuse deja spre miazăzi, pornind lupta cu gnomii în Wolfsktaag. Cu toate acestea, Bremen era cu băgare de seamă, cu gândul mai ales la trupele care se aflau încă în afara Anarului. Drept care îşi conduse tovarăşii tocmai până la munţii Runne şi apoi spre miazăzi, de-a lungul lacului Raimbow. Chibzuise că,

aflându-se atât de departe la vest de Anar, aveau mai puţine şanse să dea peste cei aflaţi în slujba Vrăjitorului Comandant. Trecură râul Silver şi intrară în Mist Marsh, în drum spre Battlemound. Călătoriră fără grabă şi cu băgare de seamă, căci acesta era teren primejdios chiar şi în lipsa creaturilor lui Brona, şi nu avea niciun rost să-şi asume riscuri inutile. Făpturi plăsmuite din magie străveche sălăşluiau în Battlemound, înrudite cu cele din Wolfsktaag, şi, chiar dacă Bremen le cunoştea şi ştia şi felul în care se putea lupta cu ele, cel mai bun lucru era să le evite cu desăvârşire.

Şi aşa, cei trei călăriră spre miazăzi pe un drum care şerpuia prin întinderile pustii ale Battlemoundului, cu sirenele şi cu vârcolacii lor, şi în adâncurile pădurii Black Oaks, cu haitele ei de lupi. Călătoreau ziua şi stăteau de veghe cu rândul noaptea. Simţeau, chiar dacă nu vedeau, creaturile de care voiau să se ferească, unele de-ale locului, altele venite de aiurea, făpturi care trăiau pe uscat, în apă şi în aer deopotrivă. Simţeau ochi fixaţi asupra lor în timp ce treceau, şi simţeau mai multe prezenţe în preajmă. Dar nimic nu-i atacă pe faţă şi nici nu căută să-i urmărească, încât trecură cu bine de pericolele ţinutului de frontieră şi merseră înainte.

Aşa că acum, la sfârşitul celei de-a treisprezecea zile a acestei ultime etape a drumeţiei lor, priveau în jos, la viermuiala roşiatică a coşmarului industrial al Dechterei.

— Urăsc deja oraşul ăsta, făcu Kinson mohorât şi se scutură de praf.

Terenul dimprejurul lor era sterp şi pustiu, văduvit de copaci şi de umbră, acoperit de iarbă deasă şi tufe mărunte. Dacă ploua vreodată prin partea asta a lumii, asta se petrecea doar arareori.

— N-aş vrea să locuiesc într-un asemenea loc, se declară Mareth de acord. Şi nici nu-mi pot închipui că ar vrea cineva.

Bremen nu răspunse. Căuta în jos, spre Dechtera, iar privirea lui era încă mai puţin prietenoasă decât oraşul. Apoi închise ochii şi râmase nemişcat. Kinson şi Mareth se priviră unul pe celălalt şi aşteptară, dându-i pace. Dedesubt, gurile de furnal răspândeau o lumină albă pe fundalul întunericului tot mai adânc. Nuanţele roşietice dăruite de soare la scăpătat dispăruseră dincolo de orizont şi erau acum doar nişte dungi palide abia desluşite printre norii de la apus. Se lăsase tăcerea peste câmpii şi răzbătea acum ciocănitul metalului prelucrat.

— Ne aflăm aici, zise Bremen pe neaşteptate şi deschise ochii, pentru că Dechtera este aşezarea cu cei mai buni meşteri din cele patru tărâmuri, afară doar de naţia trolilor. Southlanderii nu-i iubesc din cale-afară pe druizi, dar e mai probabil ca ei să ne dea ceea ce dorim decât trolii. Tot ce avem de făcut este să găsim omul potrivit. Kinson, asta este sarcina ta. Tu vei putea umbla prin oraş liniştit, fără

să le sari în ochi.

— Ai dreptate, se declară Kinson de acord, nerăbdător să meargă înainte. Pe cine trebuie să caut?

— Tu vei hotărî asta.

— Eu? Kinson era uluit. Am călătorit atâta amar de vreme ca să găsim un om pe care nici măcar nu-l cunoaştem?

Bremen zâmbi îngăduitor.

— Răbdare, Kinson. Şi putină încredere. N-am venit aici orbeşte sau fără un motiv. Omul pe care-l căutăm se află aici, fie că noi îi cunoaştem, fie că nu. Cum spuneam, cei mai buni meşteri din cele patru tărâmuri trăiesc în Dechtera. Dar trebuie să alegem dintre ei, şi trebuie să alegem cu înţelepciune. Va fi nevoie de oarece iscodire. Iscusinţa ta de străjer al hotarelor îţi va fi şi ea de mare folos.

— Ce anume trebuie să caut la acest om? insistă Kinson;

Îl enerva propria nesiguranţă.

— Ce ai căuta la orice om – plus talent, cunoştinţe şi mândria artistului pentru îndeletnicirea lui. Un meşter făurar.

Bremen îşi aşeză o mână pirpirie pe umărul uriaşului.

— Chiar era nevoie să mă întrebi asta?

Kinson se îmbufnă. Ceva mai departe, Mareth îi aruncă un zâmbet firav.

— Şi ce fac după ce-l găsesc pe acest meşter făurar?

— Te întorci aici după mine. Apoi vom merge împreună şi-l vom îndupleca să ne ajute în misiunea noastră.

Kinson privi din nou spre oraş, spre labirintul lui de clădiri întunecate şi focuri împrăştiate peste tot, spre amestecul de umbre negre şi strălucire purpurie. Ziua de muncă devenise noapte de muncă şi nu se vădea nicio potolire a strălucirii furnalelor sau a trudei. Zăduful provocat de cuptoare şi de sudoarea oamenilor atârna deasupra oraşului ca o pâclă tremurătoare.

— Trebuie să fie un meşter care să înţeleagă ideea de amestec al minereului pentru făurirea unui aliaj mai puternic şi de călire a metalelor pentru a obţine acea putere.

Kinson clătină din cap:

— Ca să nu mai vorbesc că trebuie să fie şi un meşter care nu are nimic împotrivă să ajute un druid în făurirea unei săbii magice.

Bremen îşi apăsă mai tare mâna pe umărul prietenului.

— Nu-ţi face prea multe griji pentru părerile omului nostru. Află-i celelalte calităţi. Găseşte meşterul pe care-l căutăm – lasă restul în seama mea.

Kinson dădu din cap. Se uită la Mareth, la ochii ei enormi, întunecaţi, care-l priveau la rândul lor.

— Şi voi doi?

— Mareth şi cu mine vom aştepta întoarcerea ta. Te vei descurca

mai bine de unul singur. Te vei mişca mai în voie fără povara unor tovarăşi.

Bremen îşi ridică mâna de pe umărul străjerului.

— Dar fii cu băgare de seamă, Kinson. Aceşti oameni îţi sunt compatrioţi, dar nu neapărat şi prieteni.

Kinson îşi dădu jos raniţa din spinare, îşi cercetă armele şi-şi adună pelerina în jurul lui.

— Ştiu.

Strânse mâna bătrânului şi o ţinu câteva clipe într-a sa. Oase ca de rândunică, mai fragile chiar decât îşi amintea. Dădu drumul rapid mâinii celuilalt.

Apoi, năvalnic, într-un gest pe care nu fu în stare mai târziu să şi-l explice, se aplecă asupra lui Mareth, o sărută uşor pe obraz, se întoarse şi o porni la vale pe panta dealului înnegurat, îndreptându-se spre oraş.

Drumul dură peste o oră. Nu se grăbea, mergea cu pas măsurat şi uşor pe câmpia de la marginea oraşului. Nu avea niciun motiv să zorească, în plus, în cazul în care-l vedea cineva, nu voia să atragă luarea-aminte asupra lui. Merse mereu înainte, ieşi din întuneric şi simţi cum aerul din jur se încălzeşte pe măsură ce se apropie de clădiri. Auzea tot mai puternic bocănitul ciocanelor în metal. Voci se ridicau într-un adevărat vacarm, care vestea prezenta cârciumilor, tavernelor şi bordelurilor în mijlocul marilor furnale şi depozite. Răzbăteau râsete printre mormăieli şi înjurături, din tumultul şi zarva din jur, iar amestecul acela de muncă şi plăcere era violent şi nefiresc. Nu se vedea nicio separare a funcţiunilor vieţii în acest oraş, concluzionă Străjerul Hotarelor. Nicio separare – de niciun fel.

Se gândi brusc la Mareth, la felul ei liniştit de a-l privi – ca şi când l-ar fi studiat într-un fel pe care el nu-l înţelegea, ca şi când l-ar fi preţăluit într-un scop anume. Dar, ciudat lucru, asta nu-l supăra câtuşi de puţin. Se citea ceva liniştitor în acea privire, era ceva plăcut în faptul că ea dorea să-l cunoască mai bine. Asta nu i se mai întâmplase niciodată până atunci, nici chiar cu Bremen. Dar Mareth era altfel. Deveniseră foarte apropiaţi în timpul drumeţiei lor spre miazăzi, spre Dechtera. Nu vorbiseră despre prezent, ci despre trecut, despre vremea când fuseseră foarte tineri şi despre întâmplări din copilăria lor. Îşi spuseseră fiecare povestea vieţii şi începuseră să constate că aveau foarte multe în comun. Ce-i unea nu erau experienţe sau întâmplări anume, ci convingeri. Îşi însuşiseră aceleaşi învăţăminte şi ajunseseră la aceleaşi concluzii. Vedeau lumea în chip asemănător. Se declarau mulţumiţi cu cine şi ce erau şi se împăcaseră cu gândul că erau diferiţi de ceilalţi oameni. Erau bucuroşi să trăiască singuri, să călătorească în explorarea necunoscutului, să descopere lucruri noi. Renunţaseră cu multă vreme în urmă la orice legături de familie. Îşi

lepădaseră pojghiţa de civilizaţie şi îmbrăcaseră pelerina călătorului. Se socoteau ei înşişi nişte exilaţi din propria lor vrere şi se împăcaseră cu gândul că ăsta le e datul.

Dar cel mai însemnat lucru era că amândoi îşi puteau îngădui să aibă secrete şi să şi le dezvăluie după cum doreau. Iar acest lucru era, poate, chiar mai important pentru Mareth decât pentru Kinson, căci, dintre ei doi, ea era aceea care avea cele mai multe secrete şi pentru care viaţa personală însemna foarte mult. Avusese secrete de la bun început, şi Kinson era încredinţat, în ciuda ultimelor ei destăinuiri, că avea încă şi altele de împărtăşit. Dar nu simţea că în asta s-ar ascunde gânduri rele şi avea credinţa că orice om are dreptul să lupte cu propriii demoni fără ca alţii să se amestece. Mareth riscase la fel de mult ca ei alăturându-li-se. Îşi primejduise viaţa atunci când se aliase cu ei, şi ar fi fost mai uşor pentru ea să-şi caute de drum. Poate că Bremen va fi în stare să o ajute să-şi înţeleagă magia, sau poate că nu – nu exista vreo garanţie în privinţa asta. Ea îşi dădea seama, fără doar şi poate, că aşa stau lucrurile. La urma urmei, Bremen abia dacă pomenise în treacăt despre asta de la plecarea din Hearthstone, iar Mareth nu insistase.

Aşa sau altfel, ei doi deveniseră mult mai apropiaţi în urma acestor dezvăluiri, iar legătura dintre ei se înfiripase încet şi cu mare grijă, iar acum fiecare ştia destul cât să-şi îngăduie să judece drept vorbele şi faptele celuilalt. Lui Kinson îi plăcea asta.

Şi totuşi, între ei rămânea o distanţă pe care el n-o putea acoperi, o depărtare pe care niciun fel de cuvinte n-o puteau şterge şi niciun fel de fapte n-o puteau desfiinţa. Mareth era cea care impusese această stare şi, cu toate că nu era singurul pe care-l ţinea la distanţă, i se părea uneori că aşa e, mai ales atunci când compara asta cu apropierea la care ajunseseră în alte privinţe. Motivele ei, deşi neştiute, păreau însă a-şi avea obârşia în deprindere şi teamă. Exista ceva anume înăuntrul ei care o făcea să rămână izolată de ceilalţi, un anume fel de cusur, de neajuns, sau poate un secret mai înfricoşător decât orice-şi putea el închipui. Din când în când, o simţea încercând să evadeze din închisoarea pe care şi-o zidise ea însăşi cu câte o mică vorbă sau faptă. Dar încercările nu păreau să aibă sorţi de izbândă. O mână nevăzută desenase ca un pătrat în nisip, ca o cutie, în mijlocul căreia trebuia să stea şi din care nu izbutea nicicum să se rupă.

Probabil de aceea se simţea acum întrucâtva satisfăcut pentru că o luase prin surprindere cu sărutul acela, un gest atât de neaşteptat, încât străpunsese pentru un scurt moment scuturile ei de apărare. Îşi aminti privirea din ochii ei în timp ce se îndepărta. Îşi aminti cum îşi cuprinsese cu braţele trupul plăpând.

Zâmbea în sinea lui în timp ce mergea, iar Dechtera se apropia acum, distingându-se tot mai clar – ziduri şi acoperişuri, lumini la

ferestre şi uşi, alei pe care fojgăiau şobolani şi străzi pe care locuiau săraci, truditori şi truditoare, care umblau prin fum şi cenuşă şi căldură, căutându-şi de treburile lor. Împinse deoparte orice gând la Mareth, căci nu şi le mai putea concentra asupra ei; misiunea actuală îi cerea întreaga atenţie. Avea să fie timp pentru Mareth mai târziu. Lăsă imaginea ochilor ei să mai zăbovească puţin dinaintea lui, apoi o împinse deoparte.

Intră în oraş printr-unul din drumurile lui principale şi zăbovi o vreme pentru a cerceta clădirile şi oamenii care se îmbulzeau printre ele. Se afla într-o zonă de lucru, în mijlocul unei îngrămădiri de depozite şi magazii. Mici căruţe trase de măgari cărau spre furnale bucăţi de metal pentru topit. Cercetă clădirile părăduite, dărăpănate, o adunătură de construcţii părăginite, neîngrijite şi părând gata-gata să se prăbuşească, apoi merse mai departe. Trecu fără să-şi micşoreze pasul printre alte câteva furnale ceva mai mici, aflate în grija câte unui singur făurar, cu unelte şi forme rudimentare şi cu cuptoare pentru lucrări simple. Trecu pe lângă mormane de zgură şi bucăţi de metal, pe lângă lemne vechi şi clădiri părăsite. Canalele şi şanţurile emanau miasme grele, duhori râncede şi respingătoare. Kinson se feri cu dezgust. Umbre dansau şi ţopăiau în lumina puternică pe care o dădeau focurile din furnale şi lămpile de pe stradă, ca nişte mici creaturi ţâşnind preţ de o clipă din ascunzătorile lor pentru a dispărea apoi din nou. Oamenii care treceau pe lângă el erau îndoiţi de spate şi vlăguiţi, truditori de-o viaţă întreagă de la o simbrie ia alta, până ce moartea avea în cele din urmă să pună stăpânire pe sufletele lor. Puţini ochi catadicsiră să se ridice din pământ la trecerea lui. Nimeni nu-i vorbi.

Merse tot înainte până în centrul oraşului, în seara călduţă şi cleioasă; se apropia miezul nopţii. Îşi arunca privirile prin uşile şi ferestrele crâşmelor şi tavernelor, încercând să se hotărască dacă e cazul să intre sau nu. O făcu în cele din urmă, alese una sau două care i se păreau potrivite şi rămase acolo îndeajunsă vreme ca să asculte ce se vorbea, să mai pună câte o întrebare – două, să comande câte un pahar de băutură când părea că aşa se cuvine, apoi să o ia din loc. Cine lucra metalul cel mai bine în oraş? întreba el. Care dintre fierari era un adevărat maestru în breasla lui? Răspunsul era diferit de fiecare dată, iar temeiurile aduse în sprijinul răspunsurilor erau încă mai diferite. În minte cu numele pe care le auzise cel mai des, Kinson poposi pe la câteva ateliere mijlocii pentru a-i verifica pe fierarii cu pricina. Unii răspunseră doar cu mormăieli nepăsătoare. Alţii îşi dădeau mai volubil cu părerea. Unul sau doi aveau chiar păreri cu ceva bun-simţ. Kinson asculta, zâmbea binevoitor şi pornea mai departe.

Miezul nopţii veni şi trecu.

— Nu se întoarce astă-seară, zise Bremen, căutând în jos, spre oraş, de pe dâmbul pe care adăstau, apoi îşi strânse cu grijă pelerina în jurul trupului mărunţel, înfrigurat, în pofida căldurii din aer.

Mareth stătea alături de el în tăcere. Îl urmăriseră din priviri pe Străjerul Hotarelor până îl pierduseră din vedere, o siluetă din ce în ce mai mică şi topită în cele din urmă în întunericul tot mai deplin. Chiar şi după aceea rămăseseră aşa o bucată de vreme, continuându-şi veghea ca nişte santinele postate acolo pentru a vesti căderea nopţii. Deasupra, cerul era scăldat în strălucirea stelelor şi a lunii în ultimul pătrar, vizibile de pe înălţimi, dar nu şi din oraşul de dedesubt, învăluit în fum.

Bremen se întoarse, făcu câţiva paşi spre stânga şi se aşeză pe un petic de iarbă deasă şi moale. Alinare pentru oasele lui bătrâne. Suspină mulţumit. Zilele astea îi trebuia din ce în ce mai puţin să se mulţumească, observă el. Îi trecu prin minte să mănânce ceva, dar îşi dădu seama că nu-i e foame. Privi în sus la Mareth, care veni să i se alăture şi se aşeză fără a fi poftită, cu privirile în întuneric, de parcă o aştepta ceva acolo.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă el, dar ea clătină din cap.

Pierdută în gânduri, poate se retrăsese din nou în trecut, sau poate se gândea la viitor – se deprinsese cu privirea asta a ei. Cu sufletul adesea în altă parte decât i se afla trupul, cu spiritul lipsit de astâmpăr şi de mulţumire, asta era Mareth.

Îi dădu pace o vreme şi se pregăti să deschidă vorba, căci nu voia să grăbească ceea ce avea de gând. Era un subiect gingaş, şi dacă ea se simţea forţată, avea să se închidă definitiv în cochilia ei. Dar trebuia să se ajungă la o clarificare, şi aceasta trebuia să vină acum.

— Într-o noapte ca asta, eu, unul, îmi amintesc de copilărie, zise el în cele din urmă, cu privirea nu spre ea, ci spre dealurile din zare şi spre stelele care atârnau deasupra lor.

Zâmbi:

— Da. Ştiu, uneori pare că un ins atât de bătrân ca mine nu poate să fi fost vreodată tânăr. Dar am fost. Am trăit pe dealurile de sub Leah împreună cu bunicul meu, care era un faur de mâna-ntâi. Chiar şi la bătrâneţe avea ochi ageri şi mâini puternice. Îl priveam ore în şir, minunându-mă de dibăcia şi răbdarea lui. O iubea foarte mult pe bunica şi, când ea a murit, a luat cu sine o parte din el, pe care n-a mai recâştigat-o, dar a acceptat pierderea din cauza fericirii de care avuseseră parte împreună. Spunea că eu îi fusesem dat spre a o înlocui. A fost un om de treabă.

O privi acum pe Mareth şi observă că ea îi întoarce privirea, interesată.

— Dar cu părinţii mei lucrurile au stat cu totul altfel. Nu erau nici pe departe ca bunicul. În existenţa lor scurtă nu au fost niciodată în stare

să se aşeze undeva pentru multă vreme şi nimic din dăruirea bunicului pentru îndeletnicirea lui n-a prins rădăcini în ei. Se mutau întruna de colo-colo, îşi schimbau mereu viaţa, tot căutând ceva nou, ceva diferit. M-au lăsat la bunicul imediat după ce m-am născut, nu aveau timp de mine.

Sprânceana lui albită de vreme se ridică gânditor.

— Le-am purtat pică multă vreme, dar în cele din urmă am reuşit să-i înţeleg. Aşa se întâmplă mereu între părinţi şi copii. Fiecare îl dezamăgeşte pe celălalt în feluri pe care niciunul dintre ei nu le recunoaşte şi nu le doreşte, şi ani mulţi se scurg până depăşesc şi unii, şi alţii această dezamăgire. Aşa a fost şi cu părinţii mei şi cu hotărârea lor de a mă părăsi.

— Dar aveai dreptul să te aştepţi ca părinţii tăi să stea cu tine câtă vreme erai copil declară Mareth.

Bremen zâmbi:

— Aşa credeam şi eu cândva. Dar un copil nu înţelege întotdeauna hotărârile complicate ale adulţilor. Cea mai mare speranţă a unui copil este că părinţii lui vor hotărî ce e mai bine pentru el, dar e greu să hotărăşti ce e mai bine. Părinţii mei ştiau că n-aveam să primesc o educaţie bună călătorind împreună cu ei, că n-ar fi fost în stare să-mi acorde atenţia de care aveam nevoie. Abia dacă puteau să şi-o acorde unul altuia. Aşa că m-au lăsat împreună cu bunicul, care mă iubea şi care a vegheat asupra mea într-un fel în care ei nu puteau. A fost o hotărâre bine chibzuită.

Ea se gândi la toate astea o clipă.

— Dar te-a marcat.

El dădu din cap.

— O vreme, dar nu pentru totdeauna. Poate chiar m-a ajutat să devin mai rezistent. Nu pretind că ştiu răspunsul. Fiecare din noi creşte în împrejurările care ne sunt date. La ce bun să ne îndoim de noi înşine ani de zile după ce s-a petrecut un anume lucru? E mai bine să încercăm pur şi simplu să înţelegem de ce suntem aşa cum suntem şi să ne îndreptăm permanent învăţând din asta.

Se lăsă tăcerea în timp ce se priveau unul pe altul, iar expresiile de pe chipurile lor erau luminate îndeajuns de stele şi de lună pentru a fi pe deplin desluşite.

— Te referi la mine, nu-i aşa? zise Mareth în cele din urmă. La părinţii mei, la familia mea.

Bremen avu grijă ca expresia de pe fată să nu i se schimbe.

— Nu mă dezamăgeşti, Mareth, zise el încetişor. Ai mult spirit de observaţie.

Chipul ei micuţ se înăspri.

— Da, îmi urăsc părinţii. M-au lăsat să cresc în străini, n-a fost vina mamei; ea a murit dându-mi naştere. Nu ştiu nimic despre tatăl meu.

Poate că n-a fost nici vina lui. Clătină din cap: Dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt pentru ei. Nu mă face să mă simt mai bine că am fost părăsită.

Bremen se aplecă înainte, simţea nevoia să se mişte ca să nu i se înţepenească muşchii şi tendoanele. De o vreme încoace, durerile şi suferinţele-i erau tot mai frecvente şi mai greu de ostoit. Exact pe dos stăteau lucrurile cu pofta de mâncare, gândi el cu ironie. Bun venit, bătrâneţe! Chiar şi somnul druid îşi pierdea puterea de a-l susţine.

Ochii lui îi căutară pe ai ei.

— Bănuiesc că ai mai multe motive decât mi-ai spus să fii furioasă pe părinţii tăi. Eu cred că această mânie este ca o piatră agăţată de gâtul tău, ca un bolovan uriaş de care nu poţi scăpa. Cu multă vreme în urmă, ea a stabilit hotarele vieţii tale. A fost cea care te-a trimis în călătorie la Paranor. Şi care te-a adus la mine.

Se opri şi-şi lăsă cuvintele să producă efectul dorit, îngăduindu-i fetei să-i citească în ochi. Voia ca ea însăşi să decidă că nu el era duşmanul pe care-l căuta, pentru că ea asta făcea, căuta un duşman. Voia ca ea să înţeleagă că el i-ar putea fi prieten dacă l-ar lăsa. Voia ca ea să se încreadă în el, să-i dezvăluie în cele din urmă adevărul pe care-l ascundea cu atâta grijă.

— Deci, tu ştii, răspunse ea cu glas moale.

El clătină din cap.

— Nu. Bănuiesc doar, nimic mai mult. Zâmbi obosit: Dar aş vrea să ştiu. Aş vrea să-ţi dăruiesc puţină alinare, dacă pot.

— Alinare…

Rosti cuvântul cu voce egală, lipsită de speranţă.

— Ai venit la mine ca să descoperi adevărul despre tine însăţi, Mareth, continuă el cu blândeţe. Poate n-ai gândit întocmai aşa, dar asta ai făcut. Ai venit să ceri ajutor în legătură cu magia ta, cu puterea de care nu poţi nici să te scuturi, dar cu care nu poţi nici trăi. Este o povară cumplită, uriaşă, dar nu mai grea decât povara adevărului pe care-l ascunzi. Îi simt greutatea de aici, copilă. Îl porţi ca pe nişte lanţuri legate în jurul tău.

— Deci, tu chiar ştii, insistă ea şoptit. Ochii ei întunecaţi erau imenşi şi îngroziţi.

— Ascultă-mă. Poverile tale sunt strâns legate una de alta: adevărul pe care-l ascunzi şi magia de care te temi. Măcar atâta lucru am înţeles de când călătorim împreună, de când te privesc, de când aud ce te preocupă. Dacă vrei să scapi de puterea magiei care te înrobeşte, trebuie să înfrunţi mai întâi adevărul pe care-l ţii ascuns în suflet. Despre părinţii tăi. Despre naşterea ta. Despre cine şi ce eşti. Spune-mi, Mareth.

Ea clătină abătută din cap, iar privirea ei o părăsi pe a lui; braţele-i urcară împrejurul trupului micuţ, de-ai fi zis că i s-a făcut brusc frig.

— Spune-mi, insistă el.

Ea înghiţi în sec pentru a opri năvala lacrimilor, se luptă să-şi stăpânească tremurul care o năpădise din senin şi-şi ridică faţa în lumina lunii.

Apoi, încet, cu voce tremurătoare, prinse a vorbi.

XXII

— Nu mi-e frică de tine, fu primul lucru pe care i-l spuse.

Vorbele-i năvăleau repede, de parcă rostirea lor ar fi rupt zăgazul unui rezervor secret de putere.

— Ai putea crede că aşa este după ce vei fi auzit ce-am de spus, dar te înşeli, nu mi-e frică de nimeni.

Declaraţia ei îl luă prin surprindere pe Bremen, dar nu lăsă să se vadă asta.

— Nu-mi îngădui să fac nicio presupunere în ce te priveşte, Mareth, zise el.

— E cu putinţă să fiu chiar mai puternică decât tine, adăugă ea sfidător. Magia mea este probabil mai de temut decât a ta, aşa că n-am niciun motiv să mă tem. Dacă m-ai pune la încercare, s-ar putea să-ţi pară rău.

El clătină din cap.

— Nu am niciun motiv să te pun la încercare.

— După ce vei auzi ce am de spus, s-ar putea să gândeşti altfel. S-ar putea să hotărăşti că e nevoie s-o faci. S-ar putea să socoteşti că trebuie s-o faci, ca să te aperi.

Respiră adânc:

— Nu înţelegi? Nimic între noi doi nu este ceea ce pare! S-ar putea să ne duşmănim până-ntr-acolo, încât să fie nevoie ca unul dintre noi să-l atace pe celălalt!

El chibzui o clipă la spusele ei, apoi îi răspunse:

— Nu cred. Dar spune-mi ce ai de spus. Nu-mi ascunde nimic.

Ea îl privi cu ochii mari, fără un cuvânt, de parcă ar fi încercat să-i cântărească sinceritatea, să descopere acel adevăr care-l făcea să insiste. Trupul ei micuţ era ghemuit la pământ, iar ochii îi erau mari, întunecaţi ca nişte iazuri adânci, în care talazurile frământărilor se desluşeau cu limpezime.

— Părinţii mei au fost dintotdeauna un mister pentru mine, zise ea în cele din urmă. Mama a murit la naşterea mea, iar tatăl meu plecase chiar înainte ca ea să mă nască. Nu i-am cunoscut, nu i-am văzut niciodată, nu port în suflet nicio amintire despre ei. Am aflat despre ei pentru că oamenii care m-au crescut mi-au arătat cât se poate de clar că nu eram fiica lor. Nu mi-au arătat-o în vreun fel duşmănos, dar

erau oameni aspri, hotărâţi, munciseră toată viaţa pentru ceea ce le aparţinea şi socoteau că aşa trebuie să fie pentru toată lumea. La urma urmelor, nu eram a lor şi n-au vrut niciodată să pretindă că aş fi fost. Au avut grijă de mine, dar nu eram de fapt a lor. Eram a unor părinţi morţi şi-ngropaţi.

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Eram foarte mica atunci când am aflat că mama mea a murit dându-mi naştere. Oamenii care în au crescut n-au încercat niciodată să-mi ascundă asta. Vorbeau despre asta din când în când şi, când am fost destul de mare ca să întreb despre ea, mi au descris-o. Era mărunţică şi oacheşă ca mine. Era frumuşică. Îi plăcea să grădinărească şi să călărească. Erau de părere că fusese o femeie de treabă. Trăise în satul lor, dar, spre deosebire de ei, călătorise şi prin alte părţi ale Southlandului şi văzuse cât de cât lumea. Nu se născuse în sat, venise din altă parte, n-am aflat niciodată de unde anume. Şi nici de ce. Cred că ea ţinuse toate astea pentru sine. Poate am ceva rude prin alte părţi ale Southlandului, dar n-am aflat niciodată despre ele. De bună seamă, oamenii care m-au crescut n-au aflat nici ei asta.

Se opri din nou, dar privirea ei rămase aţintită asupra bătrânului.

— Oamenii care m-au crescut aveau doi copii, amândoi mai mari decât mine. Îi iubeau foarte mult pe aceşti copii şi i-au făcut să se simtă parte din familie. Îi luau cu ei în vizită la alţi oameni, şi la iarbă verde, şi la adunări, n-au făcut la fel şi cu mine. Am înţeles de la bun început că nu eram ca aceşti copii. Eu eram lăsată acasă, învăţată să am grijă de diverse lucruri, să ajut la treabă, să fac tot ce mi se spune. Mi se îngăduia să mă joc, dar am înţeles dintotdeauna că sunt altfel decât fratele şi sora mea. Când m-am făcut mai măricică, mi-am dat seama că părinţii mei adoptivi nu se simţeau în largul lor alături de mine, din motive pe care nu le înţelegeam. Exista ceva anume în mine care nu le plăcea sau nu le inspira încredere. Preferau ca eu să mă joc singură, şi nu împreună cu fratele şi sora mea, şi în cea mai mare parte a timpului asta şi făceam. Mi-au dat de mâncare şi haine şi adăpost, dar eram doar un musafir în casa lor, nu un membru al familiei. Nu ca fratele şi sora mea. Ştiam asta.

— Trebuie că încă de pe atunci te încercau obida şi tristeţea, interveni Bremen încetişor.

Mareth înălţă din umeri.

— Eram abia un copil. Mu ştiam destul despre viaţă ca să înţeleg ce mi se-ntâmplă. Mi-am acceptat felul acela de trai şi nu m-am plâns. Nu am fost tratată cu brutalitate. Cred că oamenilor care m-au crescut le era oarecum milă de mine, chiar le părea rău de mine, altfel nu m-ar fi luat la ei. Nu mi-au explicat niciodată pentru ce o făcuseră, dar trebuie să-mi închipui că n-ar fi avut grijă de mi e când eram copil – chiar şi în felul în care au făcut-o – dacă nu simţeau un dram de iubire

pentru mine.

Oftă.

— Am fost trimisă în ucenicie la vârsta de doisprezece ani. Mi se spusese de mult că aşa se va întâmpla la fel ca în toate celelalte privinţe, am acceptat că acesta cursul firesc al vieţii mele, al maturizării Făptui că fratele şi sora mea n-au fost trimişi în ucenicie nu mă supăra, fuseseră dintotdeauna trataţi altfel şi acceptasem ideea că viaţa lor avea să fie diferită de a mea. După ce am devenit ucenică, i-am mai văzut doar în câteva rânduri pe cei care m-au crescut. Mama mea adoptivă a venit o dată sa mă vadă şi mi-a adus un coşuleţ de prăjituri. A fost o vizită stânjenitoare şi a plecat în grabă. Odată i-am văzut pe amândoi pe stradă pe lângă olărie, mergeau undeva anume. Nu s-au uitat la mine. Pe atunci, începusem sa bag de seamă că olarul avea mare aplecare spre pedeapsa cu bătaia, folosea pentru asta şi cel mai mic pretext. Îmi uram deja noua viaţă şi-i învinuiam pe oamenii care mă crescuseră că mă lăsaseră acolo în părăsire. Nu mai voiam să văd. După ce-am fugit de la olar şi din satul meu natal, nici nu i-am mai văzut vreodată.

— Nici pe fratele sau pe sora ta? întrebă Bremen.

Ea clătină din cap.

— Nu era nevoie. Putinele mele legături din copilărie se rupseseră cu multă vreme în urmă. Gândul la ei nu-mi mai pricinuieşte acum decât amărăciune.

— Ai avut o copilărie grea. Ai înţeles acest lucru mai bine acum, la maturitate, nu-i aşa?

Zâmbetul pe care i-l adresă ea fu rece şi tăios.

— Am înţeles multe lucruri care mi s-au ascuns pe când eram copil. Dar lasă-mă să-mi termin povestea, vei judeca tu însuţi atunci. Ceea ce contează în toate astea este că nu cu mult înainte de a fi trimisă în ucenicie la olar am început să aud tot felul de lucruri despre tatăl meu. Aveam de-acum unsprezece ani şi ştiam că voi fi trimisă în ucenicie la doisprezece. Ştiam că urma să plec de acasă şi bănuiesc că asta m-a făcut să cuget serios pentru prima dată la menirea şi însemnătatea lumii în general, negustori şi puitori de capcane şi vânzători ambulanţi treceau prin sat uneori, ştiam aşadar că există şi alte locuri care pot fi văzute, locuri foarte îndepărtate. Mă întrebam uneori dacă tatăl meu nu era undeva acolo, dacă nu mă aştepta. Mă întrebam dacă ştie despre mine. Stabilisem deja, cu mintea mea de copil, că părinţii mei nu se căsătoriseră şi nu trăiseră împreună ca soţ şi soţie. Mama mă purtase singură în pântece, căci tatăl meu plecase deja pe-atunci. Ce era cu el, deci? nimeni nu voia să-mi spună. Am vrut adesea să întreb, dar în felul în care părinţii mei adoptivi discutau despre mama şi despre viaţa ei se strecura ceva care-mi dădea de înţeles că nu e cazul să pun întrebări. Mama greşise într-un fel anume

şi i se iertase greşeala numai pentru că murise la naştere. Eu făceam parte din acea greşeală, dar nu mi-era prea clar în ce fel sau de ce.

Când am fost destul de mare ca să-mi dau seama că mi se ascundeau diverse lucruri, am început să doresc să le aflu. Aveam unsprezece ani – destui ca să recunosc minciuna şi s-o şi practic la rândul meu. Am început să pun întrebări despre mama mea, întrebări mărunte şi lipsite de importanţă, care să nu nască mânie sau bănuieli. I le-am pus mai ales mamei mele adoptive, căci dintre ei doi, ea era mai puţin tăcută. O întrebam doar când rămâneam numai noi două, apoi trăgeam cu urechea de la uşa dormitorului meu ce-i spune soţului ei. Uneori nu-i spunea nimic. Alteori nu-i desluşeam cuvintele din pricina uşii închise. Dar de câteva ori am prins câte o frază sau două, câte o expresie, sau doar un cuvânt – ceva care pomenea despre tatăl meu. Nu atât cuvintele în sine erau cele care dezvăluiau mai mult, ci felul în care erau rostite. Tata fusese un străin care trecuse prin sat, rămăsese acolo scurtă vreme, mai revenise o dată sau de două ori, apoi dispăruse. Oamenii din sat se fereau de el, toţi în afară de mama. Ea a fost atrasă de el. N-am aflat niciodată de ce. Poate din cauza înfăţişării lui, sau a vorbelor pe care le rostea, sau a felului în care trăia? N-am putut afla asta. Dar era clar că lumea se temea de el şi nu-l privea cu ochi buni şi că o parte din teama aceea şi din pornirea aceea împotriva lui trecuse asupra mea.

Rămase tăcută o vreme şi-şi adună gândurile. Părea mică şi vulnerabilă, dar Bremen ştia că e o impresie falsă. Aşteptă şi îi îngădui să-l privească în continuare drept în ochi, în liniştea adâncă a nopţii.

— Îmi dădeam seama încă de pe atunci că sunt diferită de oricare altul. Ştiam că sunt înzestrată cu magie, deşi abia începuse să-şi facă simţită prezenţa în mine, încă neajunsă la maturitate, simţeam de aceea doar tresăriri tulburi şi mici şoapte în trupul meu de copil. Eram în dreptul meu să cred că magia era cea de care se temeau şi pe care o priveau cu groază, şi că de la tatăl meu mă alesesem cu ea. Nimeni nu prea avea încredere în magie în satul meu – era o moştenire nedorită din Primul Război al Seminţiilor, când omul fusese pervertit de druidul rebel Brona şi învins în războiul cu celelalte seminţii, apoi alungat în exil spre miazăzi. De la magie se trăseseră toate astea, magia era o uriaşă forţă necunoscută şi întunecată care pândea prin cotloanele sinelui şi-i ameninţa pe cei neatenţi. Oamenii din satul meu erau superstiţioşi şi nu prea instruiţi, multe lucruri îi speriau. Magia putea fi cea vinovată de multe din cele ce se petreceau şi nu le înţelegeau. Cred că oamenii care m-au crescut îşi închipuiau că mă puteam preface în te miri ce arătare de-a tatălui meu, pentru că purtam în mine sămânţa magiei lui, de aceea nu m-au putut niciodată socoti ca pe un copil de-al lor. În cel de-al unsprezecelea an de viaţă, am început să înţeleg de ce stăteau aşa lucrurile.

Olarul îmi cunoştea şi el povestea, deşi nu mi-a vorbit despre ea de la început, de când m-am dus să lucrez acolo. Nu putea răbda gândul că se teme de un copil, nici chiar de unul cu o poveste ca a mea, ba chiar se mândrea că mă primise atunci când nimeni altul nu voise s-o facă. Nu mi-am dat seama de asta de la început, dar mi-a spus-o chiar el, mai târziu. „Nimeni nu te vrea – de-aia eşti aici. Să-mi porţi recunoştinţă”. Spunea asta când bea prea mult şi avea de gând să mă bată. Băutura îi dezlega limba şi-i dădea o îndrăzneală pe care altminteri n-o avea. Bea tot mai mult cu trecerea timpului – dar nu din cauza mea. Băuse prea mult toată viaţa, şi gândul că îmbătrânea, dar şi că nu făcuse mare lucru la viaţa lui îl îmboldea încă mai vârtos la băutură. Şi cu cât bea mai mult, timpul pe care-l petrecea muncind şi marfa scoasă la vânzare se împuţinau, îi ţineam locui adesea şi făceam treburile care-mi stăteau în puteri. Am învăţat foarte multe de una singură şi am deprins de la o vârstă fragedă un meşteşug folositor.

Clătină trist din cap şi vocea îi deveni distantă.

— Aveam cincisprezece ani când l-am părăsit, încercase prea des să mă bată fără o pricină anume, şi de data aceea i-am zădărnicit încercarea. Eram deja un om matur. Aveam de partea mea magia care mă proteja. Nu mi-am a seama cât e de puternică până în ziua în care m-am aparat de el. Atunci am înţeles. Aproape că l-am ucis.

Am fugit din sat, am scăpat de oamenii de acolo şi de viaţa mea de până atunci, ştiind că nu aveam să revin acolo vreodată. Am înţeles în ziua aceea ceva ce doar bănuisem pană atunci. Am înţeles că eram, într-adevăr, copilul tatălui meu.

Se opri, chipul îi era încordat, se citea pe el o hotărâre amarnică.

— Vezi tu, descoperisem adevărul despre tatăl meu. Olarul se îmbătase prea des şi-mi spusese. Bea până abia mai putea sta drept şi atunci mă chinuia. Mă întreba fără oprire: „Nu ştii cine eşti? Nu ştii ce eşti? Eşti copilul tatălui tău! O pată neagră pe pământ, zămislită de un demon şi de căţeaua lui! Ai ochii ăia, fetiţo! Porţi în tine pata sângelui lui şi prezenţa lui neagră! Cum eşti de prisos pentru toţi afară doar de mine, ai face bine să asculţi când îţi spun ceva! Ai face bine să faci tot ce-ţi spun eu să faci! Că altfel n-o să ai loc pe lumea asta!”

Spunea şi spunea asta întruna, şi de fiecare dată urma o bătaie. Deja nu mai simţeam atâta durere de pe urma loviturilor. Ştiam să mă feresc şi să spun ce voia el să audă ca să-l fac să înceteze. Dar mi se urâse de toate astea. Mă înfuria înjosirea în care trăiam. În ziua în care l-am părăsit, încă înainte ca el să mă lovească, am ştiut că aveam să mă apăr. Când a început să-mi strige în faţă tot felul de vorbe despre tatăl meu, i-am râs în nas. L-am făcut mincinos şi beţivan. I-am spus că nu ştie nimic despre tatăl meu. Atunci şi-a pierdut toată stăpânirea de sine. M-a făcut în feluri pe care nu le voi

repeta vreodată. Mi-a spus că tatăl meu venise din miazănoapte, din tărâmul de hotar în care cei din ordinul lui întunecat îşi aveau masul. Mi-a spus că tatăl meu e unul care practică magia şi fură suflete. „Un demon cu înfăţişare umană! El, cu pelerina lui neagră! Cu ochii lui de lup! Tatăl tău, fetito! O, da, ştim noi ce era! Îi cunoaştem noi secretul lui cel negru! Şi tu, zămislită leit după chipul şi asemănarea lui, secretoasă şi cu ochi iscoditori! îţi închipui că nu vedem dar noi vedem totul! Vedem cu toţii, tot satul! De ce crezi că mi-ai fost dată mie? De ce crezi că oamenii care te-au crescut abia au aşteptat să scape de tine? Ei ştiau ce eşti! Ştiau că eşti plod de druid!

Ea respiră adânc, încet, şi aşteptă ca el să vorbească. Bremen îşi dădea seama că fata vrea să-i audă răspunsul. Tânjea după el. Dar el nu răspunse.

— Ştiam că are dreptate, zise ea în cele din urmă, rostind cuvintele cu voce coborâtă, încordată, ca pe o provocare foarte limpede adresată lui direct: Cred că ştiam deja de ceva vreme. Se vorbea din când în când despre nişte fiinţe înveşmântate în pelerine negre care hălăduiau prin cele patru tărâmuri şi care-şi aveau ordinul în castelul de la Paranor. Practicau magia, erau atotputernici şi atoatevăzători, mai mult spirit decât trup, şi erau pricina atâtor suferinţe pentru oamenii din Southland. Se povestea despre unul anume, care trecea din când în când pe acel meleag. „Odată”, am auzit pe cineva şoptind, fără ca acela să-şi dea seama că ascultam, „unul a rămas. A existat o femeie sedusă de el. A existat un copil!” Apoi mâini s-au ridicat ca pentru a se feri de năpastă şi vocea a amuţit. Despre el vorbeau cu vocile acelea şoptite, înspăimântate. Despre tatăl meu!

Se aplecă înainte şi Bremen realiză că, odată cu acea mişcare, ea îşi aduna formidabila magie dinlăuntrul trupului micuţ până în vârful degetelor, pregătind-o. O umbră de îndoială se strecură în sufletul lui. Se strădui să rămână calm, absolut nemişcat, să o lase să termine.

— Am ajuns în cele din urmă, vorbi ea voit încet, la concluzia că oamenii vorbeau despre tine.

Vânzătorul tocmai închidea când Kinson Ravenlock intră acolo din întunericul de afară şi rămase cu ochii la sabie. Era târziu şi străzile Dechterei începuseră să se golească de oameni, în afară doar de bărbaţii care se duceau sau veneau de pe la cârciumi. Kinson era obosit de atâta căutare şi tocmai avea de gând să găsească o odaie la unul din hanuri, când trecu pe o stradă plină de armurării, şi atunci văzu sabia. Era atârnată la vedere într-o vitrină apărată de bare de oţel aşezate cruciş, încrustate cu mici bucăţele de sticlă colorată. Mai-mai să n-o vadă, atât îi era de somn, dar sclipirea lamei de oţel îi atrase privirea.

Se holba acum uluit la sabie. Era o incredibilă culme a măiestriei, ceva nemaivăzut vreodată. Nici chiar geamul pătat al vitrinei, nici

lumina chioară nu puteau ascunde strălucirea lamei lustruite sau ascuţimea tăişului. Sabia era uriaşă, aparent prea mare pentru un om de rând. Pe mânerul enorm erau gravate înscrisuri delicate, şerpi înconjurând un castel pe fundalul unei păduri. Erau şi alte săbii, mai mici, la fel de tăioase şi de iscusit lucrate, făurite, bănuia Kinson, de aceleaşi mâini, dar sabia cea mare era cea care-l vrăjise de-a dreptul.

— Îmi pare rău, magazinul se închide acum, anunţă vânzătorul şi începu să stingă lămpaşele din spatele dughenei lui dărăpănate, dar surprinzător de curate.

Se aflau tăişuri de tot felul acolo – săbii, pumnale, stilete, securi de luptă, vârfuri de suliţă şi altele, prea numeroase spre a fi numărate, montate pe toţi pereţii, pe toate suprafeţele disponibile, în cutii şi pe rafturi. Kinson le cuprinse pe toate cu privirea o clipă, dar ochii i se întorceau fără-ncetare la sabie.

— Nu durează decât un minut, zise el repede. O întrebare numai.

Vânzătorul oftă şi veni spre el. Era înalt şi slab, avea braţe musculoase şi mâini puternice. Umbla cu pas uşor în timp ce se apropia de Kinson şi părea pe de-a-ntregul în stare să mânuiască el însuşi o sabie dacă se ivea nevoia.

— O întrebare despre sabie, nu-i aşa?

Kinson zâmbi.

— Aşa e. Cum de-ai ştiut?

Vânzătorul înaltă din umeri şi-şi trecu mâna prin părul negru şi rar.

— Am văzut încotro ţi s-au dus ochii din clipa în care ai intrat în magazin. Şi apoi, toată lumea întreabă de sabie. Şi cum ar putea să n-o facă? Cea mai strălucită şi măiastră lucrătură din toate cele patru tărâmuri. Foarte valoroasă.

— De acord cu tine, zise Kinson. Bănuiesc că de aceea nu s-a vândut încă.

Celălalt râse.

— O, nu e de vânzare. E doar expusă spre admirare, îmi aparţine mie. Nu aş vinde-o pentru tot aurul din Dechtera sau din orice alt oraş. O măiestrie ca asta nu poate fi cumpărată, şi, de aflat, poate fi aflată încă mai rar.

Kinson dădu din cap.

— E o lama pe cinste. Dar trebuie să fie foarte vânjos bărbatul care să mânuiască o asemenea armă.

— Ca tine de exemplu? întrebă vânzătorul şi ridică o sprânceană.

Kinson strânse din buze, dus pe gânduri.

Cred că e prea mare chiar şi pentru mine. Uite cât e de lungă.

— Ha!

Vânzătorul părea amuzat.

Toată lumea aşa-şi închipuie! Tocmai asta e minunea. Şiti ceva, am avut o zi foarte lungă şi sunt obosit. Dar o să-ţi arăt un mic secret.

Dacă-ţi place ce vezi, poate vei cumpără ceva şi atunci o să merite osteneala să mai stau aici cu tine. Este?

Kinson dădu din cap. Vânzătorul merse la vitrină, puse mâna dedesubt şi apăsă pe ceva. Se auzi un şir de păcănituri. Apoi desfăşură un lanţ, foarte ingenios legat de mâner pentru a tine sabia prinsă de perete. Ridică arma cu grijă. Se întoarse cu un zâmbet larg şi o ţinu înaintea lui într-o singură mână, cu uşurinţă, de parcă n-ar fi fost grea defel.

Kinson se holbă fără să-i vină a crede. Vânzătorul râse şi-i trecu sabia Străjerului. Kinson i-o luă din mâini şi uluirea lui nu cunoscu margini. Sabia era atât de uşoară, încât o putea ţine cu o singură mână.

— Cum e posibil aşa ceva? şopti el şi ridică lama lucitoare în faţa ochilor, năucit de uşurinţa cu care putea fi mânuită, ca şi de măiestria cu care era făurită.

Îl privi iute pe vânzător.

— Nu poate avea tărie dacă e atât de uşoară!

— E cea mai tare bucată de metal pe care ai s-o vezi vreodată, prietene, îl înştiinţa vânzătorul. Amestecul de metale şi călirea aliajului o fac mai tare ca fierul şi uşoară ca tinicheaua. Nu există o sabie asemenea. Stai să-ti arăt altceva.

Luă înapoi arma din mâinile unui Kinson încă năucit şi o aşeză la loc în vitrina ei, punând iarăşi în funcţiune sistemul de lacăte şi lanţuri care o ţinea la locul ei. Apoi scotoci într-un sertar şi scoase de acolo un pumnal, a cărui lamă măsura doar ea vreo treizeci de centimetri, cu aceleaşi înscrisuri delicate, gravate fără îndoială de aceleaşi mâini măiestre.

— Ăsta e tăişul care ti se potriveşte, declară vânzătorul cu voce calmă şi i-l întinse lui Kinson cu un zâmbet. Asta e ceea ce aş vrea să-ţi vând.

Era la fel de minunat ca şi sabia, chiar dacă nu la fel de impresionant ca mărime. Kinson fu imediat fermecat de pumnal. Uşor, echilibrat, lucios, ascuţit ca gheara pisicii, pumnalul era o armă de o frumuseţe şi tărie peste orice închipuire. Kinson zâmbi în semn că recunoaşte valoarea lamei şi vânzătorul îi întoarse zâmbetul. Se târguiră scurtă vreme, apoi se învoiră la preţ. Îl costă pe Kinson aproape tot ce avea în buzunar, adică o sumă considerabilă, dar o clipă nu-i trecu prin minte să renunţe.

Kinson îşi puse pumnalul şi teaca la brâu, unde lama i se odihnea comod pe şold.

— Mulţumirile mele, îi zise el celuilalt. A fost o alegere bună.

— E treaba mea să ştiu, replică vânzătorul.

— Dar tot mai am de pus întrebarea de care pomeneam, zise Kinson în timp ce se lăsa condus spre ieşire.

— A, da, aşa e. Întrebarea. N-am răspuns deja la ea? Credeam că e vorba de sabia pe care tu ai…

— E vorba de sabie, într-adevăr, îl întrerupse Kinson şi privi din nou spre sabie. Dar despre altă sabie. Am un prieten care are trebuinţă de o astfel de sabie, dar ar dori să fie făurită după indicaţiile lui. Treaba asta ar cere un artist în meseria lui. Iar cel care a făurit sabia asta a ta pare a fi omul potrivit.

Vânzătorul îl privi ca pe unul care şi-a pierdut minţile.

— Vrei ca făurarul săbiei mele să-ţi facă şi ţie una?

Kinson încuviinţă din cap; apoi adăugă grăbit:

— Eşti tu acela?

Vânzătorul zâmbi ironic.

— Nu. Dar şi dacă m-ai ruga pe mine în locul acelui făurar, tot nu ţi-ar fi de niciun folos.

Kinson clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Nu, bănuiesc că nu. Vânzătorul oftă: Ascultă-mă cu atenţie, o să-ţi explic.

Prima reacţie a lui Bremen la cuvintele lui Mareth a fost imboldul de a-i spune că acuzaţia ei este ridicolă. Dar expresia întipărită pe chipul ei îl avertiză că nu e cazul. Era, de bună seamă, o concluzie la care ajunsese după îndelungă chibzuială, şi nu în pripă. Merita să fie luată în serios.

— Mareth, în ce fel ai tras tu concluzia că eu sunt tatăl tău? întrebă el cu blândeţe.

Noaptea era parfumată de mireasma îmbătătoare a ierbii şi a florilor, iar lumina lunii şi a stelelor împrumuta o strălucire argintie dealurilor, deasupra luminii artificiale a oraşului îndepărtat. Mareth îşi mută privirea câteva clipe, de parcă ar fi cerut un răspuns întunericului.

— Mă crezi neghioabă, şuieră ea.

— Nu, niciodată. Explică-mi în ce fel ai judecat. Te rog.

Ea clătină din cap, ca şi când ar fi văzut ceva ascuns ochilor lui.

— De multă vreme, încă înainte de a mă naşte eu, druizii se izolaseră la Paranor. Se retrăseseră din viaţa seminţiilor şi-şi părăsiseră obiceiul de pe vremuri, de a umbla printre oameni. Când şi când, câte unul se întorcea ca să-şi viziteze familia şi prietenii, dar niciunul nu era din satul meu. Puţini se încumetau tocmai până în Southland. Dar era unul care o făcea, unul care venea mereu. Tu. Tu veneai în Southland, în ciuda neîncrederii lor faţă de druizi. Ai fost chiar văzut din când în când. Cei din satul meu şopteau că, atunci când mama m-a zămislit, tu erai demonul, spectrul întunecat care a sedus-o, care a silit-o să-l îndrăgească.

Ea amuţi din nou. Respira precipitat. Se simţea în cuvintele ei o sfidare nerostită, care-i cerea parcă să nege că aşa ar sta lucrurile. Era toată un ghem de încordare şi tăişuri, iar magia ei, o sclipire întunecată de energie în vârful degetelor.

Ochii ei ardeau într-ai lui.

— Te-am căutat dintotdeauna. Am purtat apăsarea magiei mele ca pe o povară atârnată de gâtul meu, şi n-a trecut zi în care să nu-mi amintească de tine. Mama nu mi-a putut povesti despre tine. Zvonuri, atâta tot am avut. Dar în călătoriile mele am căutat pretutindeni. Ştiam că te voi găsi într-o bună zi. M-am dus la Storlock cu gând să te găsesc, că vei trece şi pe acolo. N-ai trecut, dar Cogline mi-a făcut cu putinţă intrarea la Paranor, şi asta a fost încă şi mai bine, fiindcă ştiam că în cele din urmă vei veni acolo.

— Şi când am apărut, ai cerut să vii cu mine. Se gândi o clipă: Atunci, de ce nu mi-ai spus totul de la bun început?

Ea clătină din cap:

— Am vrut să te cunosc mai bine. Am vrut mai întâi să aflu eu însămi ce fel de om e tatăl meu.

El dădu încet din cap, chibzuind la toate astea. Apoi îşi împreună mâinile în faţă – oase bătrâne şi piele ca pergamentul, roasă şi hrentuită dincolo de orice putinţă de a se mai drege.

Mi-ai salvat viaţa de două ori în acest răstimp. Zâmbetul îi era ostenit şi în ochi i se citea curiozitatea, o dată la Hadeshorn, o dată la Paranor.

Ea îl privi, amintindu-şi ceea ce făcuse, dar nu avu nimic de adăugat.

— Nu sunt tatăl tău, Mareth, îi spuse el.

— Ştiam eu că asta o să spui!

— Dacă aş fi tatăl tău, zise el încetişor, aş fi mândru s-o recunosc. Dar nu sunt. Pe vremea când tu ai fost zămislită, cutreieram cele patru tărâmuri şi se poate să fi trecut chiar şi prin satul mamei tale. Dar eu n-am copii. Îmi lipseşte chiar putinţa de a-i avea. Vieţuiesc de multă vreme, şi mă ţine în viaţă somnul druid. Dar somnul acesta m-a costat foarte mult. Mi-a dat un timp pe care nu l-aş fi avut altminteri, dar a cerut şi un anume preţ. Parte din acest preţ este neputinţa de a avea copii. Drept urmare, n-am avut niciodată relaţii cu vreo femeie. N-am avut vreo iubită. Am fost îndrăgostit cândva, cu multă vreme în urmă, atât de multă, că abia dacă-mi mai amintesc chipul acelei fete. Asta a fost înainte de a deveni druid. Înainte de a începe să trăiesc aşa cum trăiesc acum. De atunci, n-a mai fost nimeni.

— Nu te cred, zise ea imediat.

El zâmbi trist.

— Ba da, mă crezi. Tu ştii foarte bine că spun adevărul. O simţi. Nu

sunt tatăl tău. Iar adevărul s-ar putea să fie chiar mai urât. Eresurile sătenilor tăi i-au făcut pesemne să creadă că eu eram bărbatul care te-a zămislit. Numele meu le era deja cunoscut şi poate că l-au pomenit doar pentru că tatăl tău era un străin în pelerină neagră, înzestrat cu magie. Dar asculta-mă, Mareth. Sunt multe alte lucruri de luat în seamă, şi nu plăcute pentru tine.

Îşi strânse buzele.

— De ce oare nu mă miră asta?

— M-am gândit la natura magiei tale chiar înaintea discuţiei noastre. Magie nativă, care-ţi aparţine aşa cum îţi aparţine şi carnea de pe tine. Se întâmplă foarte rar. Era o însuşire a făpturilor feerice, dar cele mai multe au murit de secole. Afară de elfi, iar elfii şi-au pierdut magia – le-a rămas doar un dram. Druizii, inclusiv eu însumi, nu sunt defel înzestraţi din naştere cu magie. Aşadar, de unde se trage a ta, dacă tatăl tău e druid? Să presupunem o clipă că ar fi aşa. Care druid e înzestrat cu asemenea putere? Care dintre ei, pentru ca magia să-i fi fost necesară la zămislirea ta?

— Măi, al umbrelor să fie, zise ea cu glas potolit, când începu să priceapă încotro bătea el.

— Aşteaptă, nu spune încă nimic, o rugă el.

Se aplecă înainte şi-i luă mâna într-a lui. Ea îi lăsă să o facă, iar ochii ei erau măriţi şi chipul îndurerat.

— Fii tare, Mareth. Trebuie. Sătenii l-au descris pe tatăl tău ca pe un demon şi un spectru, o făptură întunecată, care-şi putea schimba înfăţişarea după cum poftea. Chiar tu mi-ai spus asta. O astfel de magie n-ar fi fost practicată de un druid. În bună măsură, n-ar fi putut fi folosită. Dar există alţii, cărora folosirea unei astfel de magii le-ar fi fost la-ndemână.

— Minciuni, şopti ea, dar nu se simţea strop de vlagă în această acuzaţie.

— Vrăjitorul Comandant are în slujba lui creaturi care iau uneori înfăţişare omenească. O fac dintr-o mulţime de motive. Încearcă să-i pervertească astfel pe cei a căror înfăţişare o iau. Încearcă să-i înşele pe alţii. O fac ca să-i câştige de partea lor şi să-i folosească. Uneori transformarea se face numai şi numai ca să se mai bucure de ceea ce a fost cândva omenesc în ei, ca să retrăiască, fie şi în mică măsură, viaţa pe care au pierdut-o atunci când au devenit ceea ce sunt acum. Uneori o fac doar din cruzime. Magia pe care au îmbrăţişat-o aceste creaturi a devenit într-atât parte din cine şi ce sunt ei, încât o folosesc şi fără un gând anume. Ei nu fac diferenţa între două nevoi. Acţionează instinctiv, pentru a-şi potoli dorinţa care-i mână la un anumit moment. Nu cu vreo noimă sau vreun sentiment anume, o fac din instinct.

Ochii lui Mareth erau plini de lacrimi.

— Tatăl meu?

Bremen dădu încet din cap.

— Asta ar explica magia cu care ai venit pe lume. Magie nativă, lăsată moştenire ţie de către tatăl tău. Nu e darul unui druid, e darul unei creaturi pentru care magia a devenit însuşi sângele care-i pulsează în vene. Acesta este adevărul, Mareth. Greu de acceptat, ştiu, dar acesta este adevărul.

— Da, şopti ea, atât de încet, încât Bremen abia o auzea. Eram atât de sigură.

Îşi plecă fruntea şi izbucni în plâns. Mâinile i se încleştară pe mâna lui şi magia dispăru, topindu-se laolaltă cu mânia şi încordarea, devenite un nod dureros înăuntrul ei.

Bremen se apropie şi-şi puse braţul pe după umerii ei.

— Şi încă ceva, copila mea, îi spuse el cu blândeţe. Aş dori, totuşi, să-ţi fiu tată, dacă-mi îngădui. Aş dori să-ţi fiu părinte ca şi când ai fi copilul meu. Mă gândesc mult la tine. Aş vrea să te sfătuiesc, după priceperea mea, ca să te ajut în strădania de a-ţi înţelege magia. Primul lucru pe care aş vrea să ţi-l spun este că tu nu eşti tatăl tău. Nu semeni câtuşi de puţin cu el, cu acea creatură întunecată care a fost, nici măcar prin aceea că el te-a zămislit. Magia îţi aparţine pe deplin. Trebuie să-i porţi povara pe umeri, şi este o povară apăsătoare. Dar, măcar că ai moştenit magia de la tatăl tău, ea nu-ţi hotărăşte felul de a fi şi nici nu dictează sufletului tău. Eşti o fată bună, o fată cu judecată, Mareth. Nu semeni nici pe departe cu creatura care te-a zămislit.

Mareth îşi puse capul pe umărul lui.

— Nu ai de unde să ştii. Poate că-i semăn leit.

— Nu, o linişti el. Nu. Nu-i semeni deloc, copilă. Deloc.

Îi mângâie părul brun şi o ţinu la pieptul lui, o lăsă să plângă, lăsă durerea adunată atâţia ani să se descarce. După ce toată durerea îi va fi secat, ea avea să se simtă golită şi amorţită şi va avea nevoie de speranţă şi de o menire pentru a înlocui suferinţa.

Iar el ştia acum că-i putea oferi şi una, şi alta.

Se scurseră două zile întregi până se întoarse Kinson. Sosi dinspre vale la scăpătatul soarelui şi-şi făcu apariţia din lumina portocalie stârnită de fumul şi focul marilor furnale ale Dechterei. Era nerăbdător să-i regăsească, să le dea vestea cea mare, şi-şi aruncă grăbit cât colo pelerina prăfuită, după care-i îmbrăţişa pe amândoi plin de elan.

— L-am găsit pe omul de care avem nevoie, îi înştiinţa el, se aşeză turceşte în iarbă şi primi de la Mareth butelca cu mied. E chiar omul nostru, eu aşa zic.

Zâmbetul i se lărgi şi Kinson înălţă din umeri.

— Din păcate, nu e de acord cu mine. Va trebui să-l convingă cineva că am dreptate. De aceea m-am întors după voi.

Bremen dădu din cap şi arătă spre butelca cu mied.

— Bea, îmbucă ceva şi povesteşte-ne totul.

Kinson duse butelca la buze şi-şi dădu capul pe spate. Spre apus, soarele cobora după linia orizontului, iar culoarea şi felul luminii se schimbau cu grăbire, cu cât soarele asfinţea. În acea petrecere iute, ca de argint viu, a soarelui, Kinson prinse ceva neguros şi neliniştitor în căutătura bătrânului. Fără a rosti vreun cuvânt, se uită la Mareth. Ea îl privi cu îndrăzneală în ochi.

Străjerul Hotarelor coborî butelca şi-i privi cu gravitate.

— S-a întâmplat ceva cât am fost eu plecat?

Se lăsă o clipă de tăcere.

— Ne-am spus unul altuia poveşti, răspunse Bremen.

Zâmbetu-i era posomorât. O privi pe Mareth, apoi din nou pe Kinson.

— Vrei să auzi şi tu una dintre ele?

Kinson dădu cu seriozitate din cap.

— Dacă tu crezi că avem timp.

Bremen întinse mâna şi Mareth i-o dădu pe a ei. Avea ochii plini de lacrimi.

— Cred că ar trebui să ne facem timp pentru asta, zise bătrânul.

După felul în care spusese asta, Kinson îşi dădu seama că are dreptate.

XXIII

Urprox Screl stătea singur pe banca lui veche de lemn, aplecat înainte, cu coatele pe genunchi, cu o mică daltă într-o mână şi o bucată de lemn în cealaltă. Mâinile i se mişcau cu dexteritate, învârteau lemnul într-o parte şi-n alta şi modelau bucata de lemn cu mici smucituri din încheietură, şi-n vremea asta aşchii zburau în faţa lui. Meşterea ceva minunat, deşi nu prea ştia încă ce. Misterul făcea parte din bucuria muncii. O bucată de lemn sugera mulţime de forme înainte chiar de a pune mâna pe cuţitaş. Trebuia doar să priveşti cu atenţie ca să le desluşeşti. Odată ce făceai asta, lucrul era pe jumătate isprăvit. Modelarea părea întotdeauna a se face aproape de la sine.

Era seară în Dechtera, lumina pălea şi devenea cenuşie în locurile unde furnalele nu-şi aruncau lumina ochilor lor albi, dogoritori. Căldura era apăsătoare, dar Urprox Screl era obişnuit cu căldura, aşa că nu-l supăra faptul că stătea acolo. Ar fi putut rămâne acasă împreună cu Mina şi cu copiii, şi-ar fi isprăvit cina şi ar fi petrecut sfârşitul zilei legănându-se pe balansoarul de pe verandă sau aşezat sub nucul bătrân. Era linişte acolo şi răcoare, căci avea casa departe

de centrul oraşului. Din păcate, tocmai aici era buba. Îi lipseau zgomotul şi căldura şi duhoarea furnalelor. Când lucra, le dorea prin preajmă. Făcuseră atâta vreme parte din viaţa lui, încât nu-i plăcea să nu le aibă acolo.

Şi-apoi, acesta fusese locul lui de lucru dintotdeauna, de peste patruzeci de ani. Înainte de asta, fusese şi locul de muncă al tatălui său. Poate că avea să fie şi cel al fiului său – al unuia dintre ei. Când muncea, aici îi plăcea să se afle. Aparţinea acestui loc, în care sudoarea şi truda îi modelaseră viaţa, în care inspiraţia şi îndemânarea lui modelaseră vieţile altora.

Era o părere semeaţă, bănuia el, dar, la urma urmei, el era semeţ de felul lui. Sau trăsnit, depinde pe cine întrebai.

Mina înţelegea. Ea îl înţelegea întru totul pe soţul ei, iar asta era cu mult peste orice se putea spune despre soţia oricărui alt bărbat pe care îl cunoştea. Gândul la ea îl făcu să zâmbească. Îl făcea să simtă ceva foarte aparte pentru ea. Se porni să fluiere încetişor.

Orăşenii treceau pe stradă prin faţa lui Urprox Screl, grăbind care-ncotro, ca nişte furnicuţe zorind într-ale lor. Îi privi dus pe gânduri pe sub sprâncenele dese şi brune, cu grijă ca ei să nu observe că-i priveşte. Mulţi dintre ei îi erau prieteni – sau, mă rog, ceea ce se înţelegea prin prieteni la ora aceea. Unii fuseseră vânzători, sau negustori, sau artizani, sau muncitori tot atâţia ani cât el fusese făurar. Cei mai mulţi îl admiraseră – pentru talentul, pentru înfăptuirile lui, pentru însăşi viaţa pe care o ducea. Unii crezuseră chiar că în el se întrupează cel mai bine sufletul şi inima acestui oraş.

Oftă şi se opri din fluierat. Da, îi cunoştea pe toţi, dar ei nu-l prea mai băgau în seamă acum. Dacă privirea lui o întâlnea pe a altuia, se alegea uneori cu o înclinare gravă din cap sau cu o fluturare indiferentă de mână. Iar câte unul sau altul se oprea la răstimpuri să stea de vorbă cu el. Şi cam atât. Cei mai mulţi îl evitau. Oricare era pricina pentru care Screl era o persoană atât de bizară, ei nu voiau să se molipsească.

Se întrebă din nou de ce nu puteau accepta pur şi simplu ceea ce făcuse şi de ce nu-şi vedeau de treburile lor.

Îşi coborî pentru o clipă privirile spre lemnul cioplit. Reprezenta un câine în alergare, iute şi puternic, cu picioarele întinse în goană, cu urechile date pe spate şi capul înălţat. O să-i dea figurina nepotului său, Arken, băiatul fiicei celei mari. Făcea cadou majoritatea sculpturilor sale, deşi le-ar fi putut vinde dacă ar fi vrut. Dar nu avea nevoie de bani; avea suficienţi şi la nevoie putea face mai mulţi. Ceea ce-şi dorea el acum erau pace sufletească şi o menire în viaţă. Din păcate, nici după doi ani, încă nu izbutise să-şi afle niciuna, nici cealaltă.

Privi peste umăr la clădirea din spatele lui, o prezenţă întunecată şi

mută în mijlocul acelui vacarm al oraşului. În crepusculul amurgului, clădirea îşi arunca umbra pătrăţoasă peste el. Uşile mari care dădeau spre interiorul ei erau închise în seara asta – nu se obosise să le deschidă. Uneori o făcea numai pentru că asta-l făcea să se simtă mai în largul lui, mai aproape de muncă. Dar în ultima vreme îl deprimau uşile acelea deschise şi interiorul întunecat şi mut, după atâţia ani de căldură şi zgomot şi zor neostenit. Şi, mai mult, asta nu făcea decât să-i atragă pe iscoditori în căutare de ciudăţenii, trezind în ei nădejdea că se vor petrece nişte lucruri care nu aveau să se mai petreacă nicicând.

Împrăştie cu piciorul talaşul de pe jos. Era mai bine să lase trecutul sub cheie, acolo-i era locul.

Întunericul se lăsase şi Urprox se ridică să aprindă lămpaşele care se înşirau la intrarea îngustă în clădire. Acestea aveau să arunce destulă lumină cât să-i îngăduie să-şi continue lucrul. Ştia că ar fi trebuit s-o pornească spre casă. Mina îi va simţi lipsa. Dar îl năpădise o nelinişte care-l silea să-şi facă întruna de lucru cu mâinile şi-i descumpănea gândurile prin vălmăşagul de sunete care se ridicau la lăsarea nopţii. Recunoştea acele sunete, pe fiecare în parte, le-ar fi putut recunoaşte fără greş – ca pe firicelele de talaş de la picioarele lui. Le cunoştea deja pe toate atât de bine-cum la fel de bine cunoştea şi acest oraş, şi pe locuitorii lui. Această bună cunoaştere îl încuraja. Dechtera nu era un oraş pentru fitecine. Era foarte aparte, era unic, şi vorbea o limbă a lui proprie. Ori pricepeai ce-ti şopteşte, ori ba. Ori te tulbura ceea ce auzeai, ori îţi căutai de drum.

În ultima vreme, avea impresia, pentru prima dată în viată, că se săturase de câte îi şoptise oraşul.

Cugeta la ce putea să însemne asta şi uitase cu totul de mica lui sculptură când cei trei străini se apropiară. Nu-i zări dintru început, aşa învăluiţi în pelerine şi cu glugile trase, în întuneric, doar nişte siluete printre multele care treceau pe strada din faţa lui. Dar ei se desprinseră din mulţime, îndreptându-se cât se poate de clar drept spre el. Curiozitatea i se trezi pe loc – în ultima vreme, era lucru de mirare să fie vizitat de cineva. Glugile îl neliniştea întrucâtva, trebuie să-ti fie din cale-afară de cald încotoşmănat în halul ăsta. Nu cumva se ascundeau de ceva anume?

Se ridică să-i întâmpine; era un bărbat solid, cu braţe vânjoase, lat în piept şi cu mâini mari, pătrăţoase. Faţa înnegrită de soare era surprinzător de netedă pentru vârsta lui, chipul avea trăsături puternice, cu bărbia lată, năpădită de o bărbuţă rară, cu păr negru, rărit dinspre creştet spre urechi şi spre ceafă. Puse mica daltă şi figurina pe băncuţa din spatele lui şi rămase în aşteptare, cu mâinile în şolduri. Cei trei se apropiară, iar cel mai înalt dintre ei îşi dădu gluga pe spate şi-şi dezveli chipul. Urprox Screl dădu din cap în semn

de recunoaştere. Era cel care-l vizitase cu o zi în urmă, Străjerul Hotarelor, sosit din Varfleet, un bărbat tăcut, puternic, care ştia mult mai mult decât era doritor să spună. Cumpărase un pumnal de la unul din vânzători şi venise să-i aducă laude lui Urprox pentru meşteşugul lui. Chipurile. Impresia lui fusese că se ascundeau mai multe în spatele acelei vizite. Străjerul Hotarelor îl înştiinţase încă din ajun că avea să revină.

— Te ţii de cuvânt, bag seamă, îl întâmpină Urprox când îşi aminti făgăduiala aceluia, căci dorea să conducă el discuţia încă de la început în fond, erau oraşul lui, casa lui, rânduielile lui.

— Kinson Ravenlock, îi reaminti Străjerul Hotarelor. Urprox Screl dădu din cap.

— Îmi amintesc.

— Aceştia sunt nişte prieteni de-ai mei care doresc să te cunoască.

Glugile se dădură acum pe spate. O fată şi un bătrân. Îl priviră amândoi drept în faţă, rămaşi însă cu spatele la mulţimea din stradă.

— Putem să stăm de vorbă câteva minute? Aşteptară toţi trei, răbdători, câtă vreme el îi studie, încercând să hotărască ce are de făcut. Nu-şi dădea seama ce anume, dar în întreaga lor înfăţişare era ceva care-l neliniştea. Un soi de înfrigurare i se strecura în suflet, tulbure şi nedesluşită. Aceşti trei oameni aveau o misiune foarte precisă. Păreau să fi bătut cale lungă ca să ajungă până acolo şi mai păreau să fi trecut prin încercări multe la număr. Lui Screl i se păru că Străjerul Hotarelor îi adresase întrebarea doar din politeţe, fără însă a-i lăsa vreo altă alegere.

Zâmbi cu bunăvoinţă. În ciuda neîncrederii, îl măcina curiozitatea.

— Despre ce anume doriţi să stăm de vorbă? Acum, bătrânul preluă conducerea, iar Străjerul Hotarelor îi cedă respectuos locul.

— Avem trebuinţă de talentul tău de meşter făurar. Urprox continua să zâmbească.

— Eu nu mai lucrez.

— Kinson spune că eşti cel mai bun, că obiectele făurite de tine sunt cele mai frumoase pe care le-a văzut vreodată. Şi n-ar face el o asemenea afirmaţie fără un temei. Se pricepe la arme şi la meşterii care le făuresc. Kinson a călătorit în multe locuri prin cele patru tărâmuri.

Străjerul Hotarelor încuviinţă din cap.

— Am văzut sabia din magazin. Nicicând nu mi-a fost dat să admir asemenea lucrătură, oripeunde am umblat. Ai un talent cu totul aparte.

Urprox Screil oftă.

— Îngăduiţi-mi să vă scutesc de osteneala de a vă pierde încă mai mult timp. E drept, m-am priceput bine la meserie, dar acum nu mai lucrez. Am fost meşter făurar, dar zilele acelea s-au dus. M-am retras.

Nu mai lucrez cu metalul. Nu mai lucrez în breaslă şi nu pot fi tocmit cu bucata. Fac figurine din lemn, atâta tot.

Bătrânul dădu din cap, fără a părea descurajat. Privi dincolo de Urprox, spre bancă şi spre bucata de lemn de pe ea, şi întrebă:

— Tu ai cioplit figurina? Pot să mă uit mai îndeaproape?

Urprox înălţă din umeri şi-i înmână câinele sculptat.

Bătrânul îl studie vreme îndelungată, îl învârti în mâini şi pipăi marginile figurinei. În ochi i se citea un viu interes.

— E foarte frumos, zise el în cele din urmă şi i-l întinse fetei, care-l luă din mâinile lui fără un cuvânt. Dar nu atât de frumos ca armele pe care le-ai făurit. Acolo stă adevăratul tău talent. În modelarea metalului. Sculptezi de multă vreme?

— De când eram copil. Urprox privi neliniştit în jur. Ce vreţi de la mine?

— Trebuie să fi avut un motiv temeinic să te întorci la daltă după ce ai fost un meşter făurar atât de iscusit, stărui bătrânul fără a răspunde la întrebare.

Urprox simţi că începe să-şi piardă răbdarea.

— Da. Am avut un motiv temeinic şi n-am de gând să-l discut cu voi.

— Nu ai, pesemne nu ai, dar mă tem că va trebui, totuşi. Avem nevoie de ajutorul tău şi misiunea mea în această vizită este să te înduplec să ni-l dai.

Urprox îl privi cu ochii mari, de-a dreptul uluit de sinceritatea aceluia.

— Ei bine, cel puţin spui fără ocoliş care-ţi e vrerea.

Numai că acum sunt, vezi bine, avertizat şi sunt gata să resping orice temei pe care mi l-ai putea aduce în sprijin. Aşadar, chiar că-ţi pierzi vremea.

Bătrânul zâmbi.

— Erai avertizat încă înainte de asta. Eşti, fără îndoială, destul de ager ca să-ţi dai seama că venim de departe să te vedem şi că, de aceea, te socotim foarte important.

Ridurile de pe faţa lui bătută de soare se adânciră şi mai mult:

— Spune-mi. De ce ai renunţat la tot? De ce ai încetat să fii făurar? De ce, când făurar ai fost o viaţă?

Chipul lui Urprox Screl se întunecă.

— Mi se urâse.

Aşteptară ca el să explice mai în amănunt, dar celălalt tăcu. Bătrânul strânse din buze.

— Cred că a fost vorba de mai mult decât atât.

Amuţi preţ de o clipă, şi în acea clipă lui Urprox Screl i se păru că ochii bătrânului deveniseră albi, ca şi cum şi-ar fi pierdut culoarea şi intensitatea, opaci şi de nepătruns ca piatra. Avea senzaţia că celălalt

priveşte drept prin el.

— Ţi-ai pierdut ardoarea, zise celălalt încetişor. Eşti un om blând, căsătorit, cu copii şi, cu toată puterea ta fizică, nu-ţi place durerea. Dar armele pe care le făureai provocau durere, şi tu ştiai prea bine şi urai asta. Te-ai săturat de toate astea şi ai hotărât să pui punct. Aveai destui bani şi multe alte talente, aşa că ai închis pur şi simplu atelierul şi ai lăsat totul baltă. Nimeni nu ştie acest lucru în afară de tine şi de Mina. Nimeni nu înţelege. Ceilalţi te cred nebun. Se feresc de tine ca de o boală.

Ochii i se limpeziră şi se fixară din nou asupra lui.

— Eşti un exilat în propriul oraş şi nu înţelegi de ce. Dar eşti un om binecuvântat cu un har unic, ăsta e adevărul, şi toţi cei care te cunosc pe tine sau ştiu ceea ce făureai tu înţeleg asta, şi-n mintea lor nu încape gândul că-ţi poţi irosi acest har în chip atât de necugetat.

Urprox Screţ simţi ceva rece strecurându-i-se pe şira spinării.

— Ai dreptul la propria părere. Dar acum, că ţi-ai dat-o, nu mai vreau să stau de vorbă cu tine. Cred că ar trebui să pleci.

Bătrânul privi departe în întuneric, dar nu făcu un pas. Mulţimea se rărise în spatele lui şi noaptea se lăsase deja. Urprox Screl se simţi brusc foarte însingurat şi neajutorat. Chiar şi atât de aproape de locurile ştiute, de oamenii care-l cunoşteau de multă vreme şi care l-ar fi putut ajuta la nevoie, se simţea absolut singur.

Fata îi dădu înapoi figurina-căţel. Urprox i-o luă din mână şi privi adânc în ochii ei mari, întunecaţi, cu o fascinaţie pe care nu o pricepea. Ceva din privirea pe care ea i-o aruncase îi dădea de-nţeles că ea înţelegea ce făcuse. Nu văzuse o asemenea privire în ochii nimănui altuia decât ai Minei. Îl surprindea să o găsească aici, în ochii unei fete care nu-l cunoştea deloc.

— Cine sunteţi voi? întrebă el din nou, trecându-şi privirea de la o faţă la alta.

Bătrânul fu cel care vorbi.

— Suntem cei care avem de îndeplinit o misiune care depăşeşte oricare alta de până acum. Am călătorit cale lungă întru împlinirea ei. Drumul ne-a dus în multe locuri şi, cu toate că tu eşti foarte important pentru izbânda misiunii, ea nu se va încheia aici. Tu eşti doar o piesă din mozaicul pe care trebuie să-l descifrăm. Avem trebuinţă de o sabie, Urprox Screl, o sabie altfel decât oricare alta pe care ai făurit-o vreodată. Ea are nevoie de mâinile unui meşter făurar. Va avea însuşiri foarte aparte. Nu va fi destinată distrugerii, ci izbăvirii. Va fi cea mai dificilă lucrare, dar şi cea mai frumoasă pe care ai făcut-o sau o vei face vreodată.

Uriaşul zâmbi neliniştit.

— Semeţe cuvinte. Dar nu le dau crezare.

— Pentru că nu vrei să mai făureşti vreo armă tot restul vieţii tale.

Pentru că ai lăsat toate astea în urmă, şi ţi-ai nesocoti făgăduiala pe care ţi-ai făcut-o ţie însuţi, dacă ai face ceea ce-ţi cer.

— Destul de bine spus. Acea parte a vieţii mele s-a încheiat. Am jurat că nu mă voi întoarce niciodată la ce a fost. Nu văd de ce mi-aş schimba gândul de hatârul vostru.

— Nici dacă ţi-aş spune, făcu bătrânul dus pe gânduri, că ai putea salva mii de vieţi făurind sabia pe care o vrem? Dacă ai şti sigur că aşa e? Ţi-ai schimba gândul atunci?

— Dar nu e aşa, se îndărătnici Urprox. Nicio armă nu ar putea face aşa ceva.

— Închipuie-ţi că viaţa soţiei şi cea a copiilor tăi s-ar afla printre cele pe care le-ai salva cu această sabie, închipuie-ţi că refuzul tău i-ar costa viaţa.

Uriaşul îşi încordă muşchii umerilor.

— Pasămite, soţia şi copiii mei sunt în primejdie, da? Asta vrei să mă faci să cred? Trebuie că eşti de-a dreptul disperat dacă mă ameninţi deja!

— Toate astea se vor petrece în următorii câţiva ani dacă nu ne ajuţi. Pe noi toţi.

Urprox simţi o umbră de îndoială furişându-i-se în suflet. Bătrânul părea atât de sigur.

— Cine eşti? vru el să ştie din nou.

Celălalt veni atunci foarte aproape de el. Urprox Screl vedea desluşit fiecare cută a feţei lui bătute de vânt, flecare fir din părul încărunţit de pe cap şi din barbă.

— Numele meu este Bremen, răspunse bătrânul, cu ochii drept în ochii meşterului. Ai auzit de mine?

Urprox dădu încet din cap. Îl costă şi ultimul dram de putere să rămână în picioare, căci simţise că i se taie genunchii.

— Am auzit de tine. Eşti unul dintre druizi.

Zâmbetul apăru din nou pe faţa bătrânului.

— Ţi-e teamă de asta?

— Nu.

— De mine?

Uriaşul nu spuse nimic, dar înghiţi în sec.

Bătrânul dădu încet din cap.

— Să nu-ţi fie. Aş dori să-ţi fiu prieten, deşi acum ar putea să ţi se pară că lucrurile stau altfel, nu vreau să te ameninţ. Doar îţi spun adevărul. E nevoie de talentul tău, iar nevoia aceasta este reală şi disperată, nenorocirea care ne mână spre această nevoie cuprinde toate cele patru tărâmuri în lung şi-n lat. Nu-ţi jucăm niciun renghi. Luptăm să salvăm viaţa multor oameni, iar soţia şi copiii tăi se află printre ei. Nu exagerez şi nu bat câmpii când îţi spun că noi suntem cam tot ce a mai rămas din cei care se zbat să apere seminţiile de

urgia care bate la uşă.

Urprox simţi din nou topindu-i-se siguranţa de sine.

— Şi ce urgie bate, mă rog, la uşă?

Bătrânul se retrase cu un pas.

— Îţi voi arăta.

Mâna lui se ridică şi făcu un gest în aer, în faţa ochilor înspăimântaţi ai lui Urprox Serei. Aerul deveni tremurător şi prinse parcă viaţă. Vedea un oraş în ruine, clădirile ajunse mormane de moloz, pământ răspândind abur şi fum şi aer plin de cenuşă şi nisip. Oraşul era Dechtera. Oamenii zăceau morţi cu toţii pe străzi şi în prag de uşi. Ceea ce se furişa printre umbre şi atingea trupurile nu erau fiinţe umane, erau făpturi strâmbe şi hidoase. Era ceva de coşmar – dar un coşmar devenit realitate. El exista – iar în viziunea distrugerii Dechterei, aceste făpturi erau singurele care supravieţuiseră.

Viziunea se topi. Urprox tresări când bătrânul apăru din nou în faţa lui, cu o căutătură dură şi hotărâtă.

— Ai văzut? întrebă el grav.

Urprox dădu din cap.

— Acesta este viitorul oraşului şi al locuitorilor lui. Acesta este viitorul familiei tale. Asta e tot ce va rămâne. Dar la vremea când viziunea asta va deveni realitate, tot ce se află la miazănoapte de acest tărâm va fi nimicit. Elfii şi gnomii vor fi morţi cu toţii. Valul negru care-i va fi înghiţit în furia lui va fi ajuns aici deja.

— Minciuni!

Urprox rosti cuvântul în pripă, de mânie şi teamă. Nu se opri să chibzuiască la ceea ce spune. Era nesăbuinţă şi încăpăţânare în refuzul lui de a crede. Mina şi copiii lui morţi? Toţi cei pe care-i cunoştea, dispăruţi? Nu era posibil!

— Cumplite adevăruri doar, zise Bremen cu glas potolit. Nu minciuni.

— Nu te cred! Nu cred nimic din toate astea!

— Priveşte-mă, porunci bătrânul liniştit. Priveşte în ochii mei. Priveşte adânc.

Urprox Screl o făcu, incapabil să se opună, obligat parcă să se supună. Privi în ochii lui Bremen şi-i văzu albindu-se din nou. Se simţi târât într-un iaz care îl împrejmui şi-l înghiţi pe de-a-ntregul. Se simţi una cu bătrânul într-un fel de neînţeles, simţi cum devine una cu el, cum i se dezvăluie tot ceea ce ştie el. Erau frânturi de informaţii care ieşeau la iveală în acele momente de comuniune, adevăruri pe care nu le putea nici tăgădui, nici ocoli. Viaţa i se dezvălui brusc, cu tot ce fusese şi putea fi, trecutul şi viitorul îngemănate într-o succesiune de imagini şi scăpărări teribile şi sfâşietoare într-atât, încât Urprox Screl îşi încleştă pumnii cu disperare.

— Nu! şopti el şi închise ochii, să nu mai vadă. Nu-mi mai arăta

nimic!

Bremen rupse vraja şi Urprox se împletici un pas, înainte de a se îndrepta de spate. Acel fior rece care îi străbătuse şira spinării îi cuprinsese acum întreg trupul. Bătrânul dădu din cap. Ochii li se întâlniră din nou.

— Am terminat cu tine. Ai văzut îndeajuns ca să-ţi dai seama că nu mint. Nu te mai îndoi. Acceptă faptul că nevoia care mă împinge este reală. Ajută-mă să fac ceea ce trebuie să fac.

Urprox dădu din cap, cu pumnii încă încleştaţi. Durerea din pieptul lui era chinuitoare.

— Am să ascult ceea ce ai de spus, se învoi el cu jumătate de gură. Măcar atâta lucru pot să fac.

Dar ştia, chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, că avea să facă mult mai mult.

Drept urmare, Bremen îi ceru să se aşeze pe banca de lemn şi se aşeză apoi alături de el. Aduceau cu doi prieteni discutând ceva afaceri. Străjerul Hotarelor şi fata stăteau tăcuţi în faţa lor şi ascultau. Pe strada de lângă ei, oamenii treceau fără a le acorda cea mai mică atenţie. Nimeni nu se apropie de ei. Nimeni nu le aruncă nici măcar o privire. Poate nici nu-i mai vedeau, gândi Urprox. Poate devenise invizibil. Căci, în timp ce Bremen vorbea, el îşi dădea tot mai bine seama ce rol mare juca magia în toată afacerea asta.

Bremen îi povesti mai întâi despre Vrăjitorul Comandant şi despre cotropirea celorlalte tărâmuri. Northlandul era distrus, Eastlandul era invadat chiar în clipa aceea, iar Westlandul era în mare primejdie. Southlandul avea să fie ultimul, iar la acea vreme, aşa cum arătase viziunea, avea să fie prea târziu pentru toţi. Vrăjitorul Comandant era o făptură înzestrată cu magie, care izbutise să vieţuiască peste pragul anilor muritorilor de rând, şi chemase la sine creaturi cu puteri supranaturale pentru a-i sluji cauza. Era nevoie de sabia pe care o va făuri Urprox, o armă alcătuită din magie şi fier, un tăiş care să îmbine harul şi înzestrarea meşterului făurar cu cele ale druidului, o unealtă făurită din ştiinţă şi magie deopotrivă.

— Trebuie să fie puternică şi într-un fel, şi în celălalt, explică Bremen. Trebuie să fie în stare să reziste oricărei puteri ar încerca s-o distrugă, fie ea din fier sau magică. Felul în care va fi făurită trebuie s-o facă peste putinţă de învins, iar asta va fi greu. Ştiinţă şi magie. Tu o vei oferi pe prima, eu pe cea de-a doua. Dar munca ta are o însemnătate hotărâtoare, căci dacă săbiei îi vor lipsi însuşirile fizice trebuitoare pentru a o sprijini, magia pe care i-o voi îngloba eu nu-i va fi de folos.

— Ce ştii despre lucrarea metalelor? întrebă Urprox, curios acum fără voie.

— Metalele trebuie combinate şi călite întocmai cum scrie aici

pentru ca aliajul să capete rezistenţa trebuitoare.
Bremen îşi vârî mâna în pelerină şi scoase de acolo formula pe care i-o dăduse Cogline.
— De asta vom avea nevoie pentru a obţine ceea ce dorim.
Urprox luă foaia de hârtie şi o studie cu luare-aminte. Dădea din cap pe măsură ce citea, dus pe gânduri: da, asta e combinaţia de metale, aşa trebuie călite. Se opri apoi şi zâmbi larg:
— Temperaturile! Te-ai uitat bine ce se cere pentru acest aliaj? nimeni n-a pomenit asemenea temperaturi în furnale la prelucrarea metalelor de când a fost distrusă lumea veche! Cuptoarele şi formulele de atunci au fost pierdute toate şi pentru totdeauna! nu avem mijloacele trebuitoare ca să ajungem la ce se doreşte!
Bremen dădu calm din cap.
— La câtă căldură rezistă furnalul tău? La ce temperatură?
Meşterul clătină din cap:
— La orice temperatură suntem în stare să-l aducem. Am construit furnalul cu mâinile mele şi are pereţi dubli din piatră şi pământ, ca să-l izoleze şi să păstreze temperatura, nu asta e problema. Problema e combustibilul. Nu avem un combustibil destul de puternic ca să producă o temperatură îndeajuns de ridicată pentru formula asta! Şi de bună seamă ştii asta!
Bremen luă formula din mâinile lui şi o strecură binişor la loc în pelerină.
— Temperatura înaltă trebuie menţinută pentru foarte scurtă vreme. Pot să dau o mână de ajutor în privinţa asta. Eu stăpânesc mijloacele de care tu eşti lipsit. Înţelegi?
Urprox înţelegea. Bătrânul voia să folosească magia pentru a produce căldura necesară. Dar era aşa ceva cu putinţă? Era magia îndeajuns de puternică? Temperaturile trebuitoare erau uriaşe! Clătină din cap şi-l privi pe celălalt cu îndoială.
— Te învoieşti s-o faci? întrebă Bremen încetişor. Să încingi o ultimă oară cuptorul, să modelezi pentru ultima oară metalul?
Meşterul făurar şovăi, îşi veni pentru o clipă în fire şi redeveni cel care fusese atâţia ani, tulburat de ispita de a făuri această armă, îmboldit de grija pentru siguranţa familiei şi a vecinilor lui, a oraşului şi a meleagului său. Existau multe motive să facă ceea ce-i cerea bătrânul, recunoscu el în sinea lui. Dar existau destule şi ca să refuze.
— Avem nevoie de tine, Urprox, interveni brusc Străjerul Hotarelor, iar fata încuviinţă tăcută din cap.
Aşteptau cu toţii răspunsul lui, răbdători şi neclintiţi în hotărârea lor.
Ei bine, gândi el, sculpturile în lemn nu aveau calitatea obiectelor făurite din metal, măcar asta era adevărat. Şi nici că avuseseră cândva. Sculptura era pentru el doar un fel de evadare, chiar dacă o

motiva în fel şi chip. Dacă stătea să chibzuiască, ar fi fost o neghiobie să susţină că sculptura avea vreo importanţă. Încât ce-l costa să mai făurească un ultim tăiş, o armă cu un tâlc peste orice altceva făurit vreodată, care ar putea fi pusă în slujba salvării de vieţi? Minţea oare bătrânul când spunea asta? Nu putea fi absolut sigur, dar nu credea că minte. Învăţase la viaţa lui câte ceva despre oameni, la fel şi despre metal. Şi simţea că felul în care-l percepe era corect. Bărbatul din faţa lui, druid sau ce-o fi fiind el, vădea onoare şi onestitate. Credea în cauza lui şi, limpede lucru, avea convingerea că şi Urprox Screl ar trebui să facă la fel.

Meşterul clătină din cap, zâmbi şi înălţă din umeri.

— Mă rog, dacă în felul ăsta o să dispăreţi din viaţa mea, fie, o să vă făuresc şi sabia.

Tăifăsuiră până târziu în noapte despre cele de trebuinţă în procesul făuririi. Urprox trebuia să facă rost de combustibil ca să aprindă cuptorul şi de metale pentru a forma aliajul. Avea să dureze mai multe zile pentru a ridica temperatura la nivelul cerut pentru a începe topirea. Forjarea în sine putea fi făcută destul de rapid dacă magia lui Bremen era îndeajuns de puternică pentru a ridica temperatura peste cea pe care o putea atinge el. Matriţa săbiei exista şi avea nevoie doar de mici modificări ca să capete forma voită de druid.

Bremen îi arătă medalionul pe care-l purta ascuns în pelerina sa, reprezentarea aceea ciudată a mâinii încleştate pe mânerul unei torţe aprinse. Se numea Eilt Druin, îi explică druidul, şi trebuia încorporat în plăsele atunci când sabia avea să fie turnată în matriţă. Urprox clătină din cap. Se va topi din cauza căldurii, îl avertiză el, lucrătura era prea delicată ca să reziste la asemenea temperatură. Dar bătrânul clătină la rândul lui din cap şi-l sfătui să nu-şi facă griji. Eilt Druin era făurit cu ajutorul magiei, iar magia avea să-l apere. Magia, continuă el, avea să dea şi săbiei puterea necesară distrugerii Vrăjitorului Comandant.

Urprox Screl nu ştia dacă era cazul să creadă sau nu aşa ceva, dar acceptă faptul ca atare. În fond, nu era treaba lui să decidă dacă sabia va înfăptui sau nu ceea ce voia druidul. Treaba lui era s-o făurească potrivit formulei care-i fusese arătată şi destoiniciei lui, pentru ca sabia să iasă din cuptor cât mai solidă. Va fi nevoie, deci, de trei zile pentru preparative. Dar mai erau şi alte probleme. Toată lumea ştia că el nu mai lucrează. În clipa în care materialele vor începe să sosească, vor apărea şi întrebările. În clipa în care furnalul avea să fie aprins, întrebările se vor înteţi. Şi cum rămâne cu curiozitatea pe care făurirea însăşi a săbiei o va stârni?

Dar pe bătrân nu părea să-l îngrijoreze asta şi-l sfătui pe Urprox Screl să nu-şi facă nici el griji, să-şi vadă pur şi simplu de treabă şi să se concentreze asupra pregătirii cuptorului pentru lucrarea pe care o

avea de împlinit. Câtă vreme vor dura preparativele, el şi tovarăşii lui vor fi prin preajmă şi se vor ocupa de orice posibil interes dovedit de populaţia oraşului.

Şi astfel se porni totul. Se despărţiră în seara aceea cu o strângere de mână pentru a pecetlui înţelegerea, cei trei străini rămânând mai mulţumiţi de ceea ce dobândiseră decât Urprox Screl, dar meşterul, în ciuda neîncrederii, era stârnit şi tulburat de misiunea ce-i stătea în faţă. Se duse acasă la familia sa şi, în lungile ceasuri ale nopţii târzii, stătu cu Mina la masa din bucătărie şi-i explică hotărârea ce luase. Ca întotdeauna, îi povesti totul, fără niciun ascunziş. Ea îl ascultă şi puse întrebări, dar nu-l sfătui să-şi schimbe gândul. El era cel care trebuia să hotărască, spuse ea, pentru că el era cel care înţelegea cel mai bine ceea ce i se cerea şi cum avea să trăiască după aceasta cu propriul sine. Ea socotea că i se dăduseră destule temeiuri pentru a face lucrarea aceea şi că părerea lui despre cei doi bărbaţi şi despre fată ar trebui să se bizuie pe felul în care el însuşi le cântărise caracterul, şi nu pe zvonuri sau pe bârfele altora.

Ca întotdeauna, Mina înţelegea totul mai bine ca oricare altul.

Cărbune negru, extras din minele din Eastland şi expediat spre apus, umplu cuptorul şi lăzile de lângă el înainte de amiaza zilei următoare. Uşile atelierului se deschiseră larg şi se porni încălzirea furnalului. Focul fu aprins şi căldura crescu statornic. Metalele sosiră, alese după cum cerea formula lui Cogline. Matriţele fuseră scoase din sertare şi curăţate. Refuzând orice ajutor, Urprox Screl lucră de unul singur în interiorul umbrit şi încins al clădirii, nici nu avea nevoie de ajutor. El construise furnalul în aşa fel încât manivelele şi scripeţii care puteau muta orice lucru de care avea nevoie dintr-un colţ în altul, puteau fi mânuiţi de o singură persoană. Cât despre mulţimea care, de bună seamă, se buluci să vadă ce se petrece, aceasta nu se amestecă în treaba lui pe cât se temuse el. Se mulţumea doar să privească de departe. Apăruse – te miri de unde – zvonul că Urprox Screl încingea cuptorul nu pentru că revenise la meseria lui de făurar, ci pentru că se ivise un posibil cumpărător pentru furnal şi acesta, înainte de a-i da banii, voia să se încredinţeze că funcţiona aşa cum i se spusese. Noul proprietar, se şoptea, era de fel din partea cea mai de jos a Southlandului şi venise împreună cu tânăra sa soţie şi bătrânul său tată. Puteau fi văzuţi la răstimpuri în preajma lui Screl, la intrarea în atelier, sau pe străzi, încercând să afle şi altele despre ceea ce voiau să cumpere, ca să se lămurească dacă preţul era bine cumpănit.

Pentru Urprox, timpul se scurgea repede. Îndoielile lui, atât de puternice în prima seară, se topiră, puse în faţa simţământului înălţător pe care-l încerca în timp ce se pregătea pentru făurirea neobişnuitei arme. După ştiinţa lui, niciun meşter aflat acum în viaţă

în cele patru tărâmuri nu mai lucrase vreodată cu magia şi era cu neputinţă să nu ai nervii întinşi strună în faţa unei asemenea perspective. Ştia în adâncul sufletului că, aşa cum spusese Kinson Ravenlock, el era cel mai bun în meseria lui, că ajunsese să stăpânească meşteşugul turnării metalului şi transformării lui în săbii ca nimeni altul. Acum i se cerea să meargă dincolo de orice încercase vreodată, să făurească un tăiş mai bun decât cel mai bun pe care îl făurise până atunci, şi era îndeajuns de înzestrat ca să înţeleagă ce uriaşă încredere se acorda harului său. Încă nu ştia dacă acel tăiş avea să înfăptuiască misiunea plănuită de Bremen, dacă va putea împiedica în vreun fel invazia despre care-i vorbise bătrânul, dacă îi stătea în puteri să-i ferească de ameninţarea Vrăjitorului Comandant. Acestea erau problemele altora. Pentru Urprox Screl, exista numai folosirea iscusinţei lui într-un fel pe care nici nu l-ar fi visat cu putinţă.

Era atât de adâncit în toate aceste preparative, încât abia două zile mai târziu îşi aminti că nici măcar nu se pomenise de vreo plată – iar în clipa următoare îşi dădu seama că asta nici nu conta de fapt, că plata nu avea nicio importantă în cazul de faţă.

Nu uitase nimic în cei doi ani de când închisese furnalul şi era foarte mulţumit să constate că încă ştia întocmai ce are de făcut. Îşi văzu de treabă cu încredere şi fără şovăială, mări statornic temperatura din cuptor, punându-i la încercare nivelul prin topirea unor mici bucăţi de metal de diverse rezistenţe şi consistenţe. Rezervele de combustibil şi materiale pe care le comandase sosiseră şi fuseseră rânduite în depozit. Druidul, Străjerul Hotarelor şi fata treceau pe acolo să vadă cum merge treaba, apoi dispăreau din nou. Nu ştia unde se duc atunci când plecau de la el. Nu ştia cât de îndeaproape urmăreau cum înaintează preparativele. Îi vorbeau doar arareori şi bătrânul era acela care vorbea mai mult. Uneori el punea din nou la îndoială temeinicia acestei lucrări, la fel şi povestea bătrânului despre prăpădul care ameninţa să-i calce. Dar aceste îndoieli nu aveau viaţă lungă. Urprox semăna de-acum cu o căruţă scăpată la vale, care aduna atâta viteză, încât nimic n-o mai putea stăvili. Munca în sine era singurul lucru care conta. Era surprins să simtă cât de mult îi lipsise. Miasma dulceagă a combustibilului aprins, clinchetul metalelor purtate de scripeţi spre cuptor, dogoarea focului care-i usca pielea, cenuşa şi fumul care se înălţau din coşul furnalului – toate astea erau aidoma unor vechi prieteni veniţi acum să-l întâmpine la întoarcerea în mijlocul lor. Îl înspăimântă uşurinţa cu care-şi călcase jurământul de a nu mai reveni vreodată la vechea lui meserie. Şi îl înspăimântă îndoit ideea că de data asta era posibil să nu mai fie în stare să renunţe iarăşi la tot.

În târziul celei de-a treia seri, cei trei veniră pentru ultima oară – druidul Bremen, Străjerul Hotarelor Kinson Ravenlock şi fata al cărei

nume nici nu-l aflase. Furnalul era pregătit, şi cei trei păreau să ştie asta fără a li se spune, căci sosiră după apusul soarelui şi-l salutară într-un fel care dădea limpede de-nţeles că veniseră să fie martori la împlinirea promisiunii lui. Metalele de care aveau nevoie pentru a fi topite erau rânduite, matriţele aşezate la rând, gata să le fie turnat metalul, iar scripeţii, manivelele şi lanţurile care urmau să transporte materia în diversele etape de lucru erau fixate cu grijă la locurile lor. Urprox ştia pe de rost formula bătrânului. Totul era pregătit.

Stătură împreună o bucată de vreme în umbrele clădirii şi aşteptară ca oraşul să se liniştească şi oamenii să se ducă la culcare; lăsară căldura să-i învăluie şi noaptea să se adâncească. Vorbiră puţin, ascultând sunetele dimprejur, pierduţi fiecare în gândurile lui. Locuitorii oraşului forfoteau fără istov şi se zbuciumau ca valurile care se sparg pe stânci de ţărmuri îndepărtate, pururi nevăzute. Crucea nopţii se apropia şi mulţimea se îndrepta spre crâşme şi stabilimentele de plăceri, iar străzile începură să se golească.

Bătrânul se ridică şi luă mâna lui Urprox Screl într-a lui.

— În noaptea asta trebuie să faci cea mai bună lucrare a ta, îi spuse el cu hotărâre. Trebuie s-o faci ca să izbândim cu toţii în strădania noastră.

Meşterul dădu din cap. Era gol până la brâu şi trupul îi era asudat leoarcă.

Voi face tot ce-mi va sta în putinţă. Nu uita să faci aşijderea.

Bremen zâmbi la auzul acestui îndemn, iar ridurile de pe faţa lui bătută de vânt se adânciră încă mai mult în lumina pe care o arunca furnalul, unde flăcările ardeau, iar strălucirea lor se strecura prin crăpăturile subţiri ale uşii.

— Ţi-e cumva teamă de toate astea?

— Teamă? De foc şi de metal? Să-mi fie teamă să făuresc încă o armă, după atâtea alte mii, chiar dacă va fi turnată prin magie? Urprox Screl clătină din cap: Mai curând mi-ar fi teamă de aerul pe care-l respir. Ceea ce facem aici astă-seară nu e prin nimic deosebit de ceea ce am făcut o viaţă. Poate doar puţin altfel, atâta tot. Şi apoi, ce mi se poate întâmpla? Să dau greş? Cu neputinţă.

— Magia este, îndeobşte, destul de imprevizibilă. Cu toată iscusinţa ta în a-ţi folosi talentul de făurar, magia s-ar putea să fie cea neîndestulătoare.

Meşterul îl studie pe bătrân o clipă, apoi râse încetişor.

— Nu crezi tu aşa ceva. Eşti la fel de iscusit în arta ta precum sunt eu în meseria mea. Ai prefera să mori decât să îngădui magiei tale să dea greş.

Se lăsă o lungă tăcere, cei doi rămaseră astfel, privindu-se unul pe celălalt, în căldura învăluitoare a fierăriei, în lumina tremurătoare care le scălda chipurile ridate.

— Mă preţăluieşti pentru ultima oară, observă meşterul cu un aer grav. Nu te osteni. Nu e nevoie. Sunt pregătit.

— Preţăluirea pe care o fac acum pune în cântar doar urmarea pe care lucrarea asta o va avea asupra ta. Nu poţi avea de-a face cu magia şi să scapi neatins. Viaţa ta nu va mai fi niciodată la fel de acum înainte. Trebuie că-ţi dai seama.

Urprox Screl îi aruncă bătrânului un zâmbet ironic.

— Pe asta mă şi bizui. Îngăduie-mi să-ţi fac o mărturisire. Afară doar de Mina şi de copii, mi-e silă de viaţa mea. Mi s-a urât de cel care am devenit. N-am înţeles asta până ai venit tu. Acum înţeleg prea bine. Aş întâmpina cu bucurie orice schimbare.

Simţi căutătura celuilalt scrutându-l o clipă, greutatea ei lăsându-i-se pe suflet, şi se întrebă de nu vorbise cumva prea mult.

Apoi bătrânul dădu din cap.

— Foarte bine. Să purcedem, deci.

* * *

Ani întregi după aceea aveau să se ţeasă poveşti în toată legea despre cele ce s-au petrecut în noaptea aceea, istorisiri trecute din gură în gură, care începeau să prindă parfum de legendă. Venite din diverse surse, îşi aveau toate obârşia în ceea ce prinseseră cu privirea trecătorii din cele ce se săvârşiseră în hala marelui furnal al lui Urprox Screl. Uşile erau deschise spre noaptea de afară pentru ca aerul curat să poată intra înăuntru şi căldura dogoritoare să iasă, iar cei care se avântară destul de aproape fuseseră martorii unor viziuni care, după cum chiar ei au afirmat mai târziu, erau rodul nebuniei.

O sabie a fost făurită de către Urprox Screl în noaptea aceea, dar felul în care a fost ea făurită avea să rămână veşnic obiect de dispută.

Toată lumea era de acord cu privire la cei care fuseseră de faţă. Ei se mişcau prin aerul încărcat de fum şi cenuşă ca nişte stafii, cocârjaţi din pricina căldurii sufocante din hala furnalului, îndreptându-se uneori preţ de o clipă spre a împlini câte o îndatorire cerută de lucrarea lor, cocârjându-se apoi iarăşi. Era acolo făurarul, maestru vestit în breasla lui, om care timp de doi ani se lăsase de meserie pentru ca apoi, pentru o singură noapte, fără a spune o vorbă nimănui, să se întoarcă la ea. Era acolo bătrânul, înveşmântat în pelerina lui neagră, cel care părea uneori aproape străveziu, şi alteori dur şi aievea ca stânca. Şi mai erau Străjerul Hotarelor şi fata. Fiecare îşi avea rolul lui. Meşterul şi bătrânul lucrau umăr la umăr la făurirea armei. Bărbatul mai tânăr slujea drept ajutor, îndeplinea ce i se spunea, cărând una sau aducând alta, şi-şi punea puterea şi trupul voinic în slujba celorlalţi, acolo unde aveau trebuinţă. Fata se postase lângă uşă, având grijă ca nimeni să nu încerce să intre sau să se

apropie prea mult şi să tragă cu ochiul înăuntru. De-a dreptul straniu, dar ea fusese cea care le produsese cea mai puternică impresie. Unii spuneau că-şi schimba înfăţişarea pentru a-i goni pe cei prea curioşi, devenind într-o clipită când fiară din lumea nefiinţelor, când pumă de smârc. Alţii spuneau chiar că dansase goală în faţa marelui furnal, într-un ritual care ajutase făurirea. Iar alţii erau de părere că numai ce se uita spre tine şi-ţi pierdeai minţile. Toţi însă erau într-un gând: nu era defel ceea ce părea la prima vedere.

Că se folosise magia în noaptea aceea, era lucru de netăgăduit. Dogoarea focului era mult prea aprigă, strălucirea lui prea violentă, exploziile la turnarea minereului topit în matriţă prea tunătoare. Unii spuneau că au văzut, izbucnită din mâinile bătrânului, o lumină verde care aţâţa focul din cuptor, că au văzut-o împingând scripeţii şi manivelele ca să scoată metalul din foc, mânuind tăişul după desprinderea din matriţă, lustruind şi frecând suprafaţa săbiei. În timp ce meşterul făurar adăuga diverse metale în cuptor, în timp ce combina şi apoi amesteca aliajul, bătrânul rostea incantaţii. Metalele intrau în foc şi erau apoi din nou scoase. Cel topit era turnat în matriţă, călit şi bătut. Şi de fiecare dată, magia bătrânului ţâşnea orbitoare în sprijinul văpăii din cuptor. O, da, se folosise magie în lucrarea aceea, asta era deasupra oricărei îndoieli, toţi povestitorii erau de acord cu asta.

Lumea vorbea şi despre imaginea, pretutindeni prezentă, a unei mâini purtând o torţă aprinsă. Nimeni nu-i pricepea noima, dar părea să fie pretutindeni. Unii o văzură pe un medalion scos din pelerina bătrânului. Alţii – proiectată pe perete de lumina flăcărilor din cuptor. Iar alţii o văzură scoasă chiar din foc, abia născută din măruntaiele fierbinţi ale furnalului, ca un duh sculat din morţi. Dar ultimii care o văzuseră spuneau că era montată în mânerul uriaşei săbii, încrustată în metalul care forma aliajul, iar imaginea ei era strălucitoare şi sclipitoare, cu mâna aceea ce părea a strânge sabia acolo unde lama se îmbina cu mânerul şi cu flacăra torţei suind în lungul lamei către vârf.

Turnarea, modelarea, călirea şi ascuţirea săbiei dură tot restul nopţii. Răzbăteau sunete stranii, nu doar ciocanul meşterului şi susurul aburului la călirea lamei. În flăcări zăreai culori de un fel din care nimeni nu mai văzuse până atunci, curat curcubeu, întrecând de departe tot ce se ştia despre foraj într-un oraş plin de făurari. Pluteau mirosuri şi balsamuri în aer, nefireşti pentru acel proces, întunecate şi ameninţătoare. Cei care treceau prin preajma furnalului în noaptea aceea aruncau spre el priviri furişe, neliniştite, uimiţi de ferocitatea fenomenului, apoi îşi căutau de drum.

Până-n răsăritul soarelui, făurirea armei era de-acum isprăvită şi cei trei străini erau duşi. Nimeni nu-i văzu plecând, nimeni nu ştia încotro

o luaseră. Sabia era dusă şi ea, şi se bănuia că cei trei o luaseră cu ei. Fierăria era pustie în lumina zilei, iar dogoarea i se ostoia cu-ncetul şi avea să se răcească încă multe zile la rând. Cei putini care se aventurară în apropierea uşilor încă deschise susţineau că pământul arunca scântei sub picioarele lor când încercau să arunce o privire înăuntru. Magie, şopteau ei. Neîndoielnic.

Urprox Screl se duse acasă şi nu se mai întoarse la lucru. Fierăria era din nou închisă, anunţă el. Vorbi cu prietenii şi vecinii lui ca întotdeauna şi îi încredinţă că nu se petrecuse nimic neobişnuit în noaptea aceea. Făurise o sabie pentru nişte posibili cumpărători, iar aceştia plecaseră înapoi să cumpănească valoarea obiectului făurit. Zâmbea spunând asta. Părea destul de calm. Dar în ochii lui desluşeai ceva curios şi străin.

În mai puţin de o lună, părăsi oraşul. Mina, copiii şi nepoţii lui plecară toţi laolaltă cu el, toată familia. Dar la vremea aceea umbla deja zvonul că s-ar fi vândut trup şi suflet creaturilor întunecate care trăiau la miazănoapte, nimeni nu prea mai voia să aibă de-a face cu el. Toată lumea se declară de acord că era mai bine că plecase.

Nimeni nu ştia unde se dusese. Existau, fireşte, zvonuri. Dar zvonuri există de când lumea.

Unii spuneau că plecase spre miazănoapte, spre ţinuturile de hotar, şi că se stabilise acolo cu familia. Alţii spuneau că-şi schimbase numele, pentru ca nimeni să nu ştie cine este.

La mulţi ani după aceea, un bărbat pretinse că l-a văzut, negustor de bijuterii fiind, călătorea hăt departe prin cele patru tărâmuri în căutare de noi locuri în care să-şi vândă marfa. El declară că a dat peste Urprox Screl undeva, într-un sătuc aflat la miazănoapte de lacul Raimbow.

Atâta că nu-l mai chema Screil.

Se numea acum Creel.

XXIV

Vântul şi ploaia băteau cu furie în parapetele şi zidurile cetăţii Stedden, răspunzând, ca-n oglindă, furiei cu care se purta bătălia la porţile largi ale castelului. De două ori ajunsese armata Northlandului până la ziduri şi de două ori gnomii o respinseseră. Se apropia acum miezul nopţii, cerul era negru-smoală, văzduhul îmbibat de ploaie şi lumina atât de slabă, încât nu puteai vedea nimic mai departe de câţiva metri înaintea ochilor, afară doar de cele câteva clipe în care fulgerul repezea o lumină orbitoare asupra întregii văi Ravenshorn.

Vor pierde şi bătălia asta, gândi Risca în timp ce cobora scările de la zidul principal către curtea interioară, în căutarea lui Raybur. Nu că

şi-ar fi închipuit cineva că aveau să o câştige. Că astăzi rezistaseră chiar şi atât era un miracol în sine. Că erau încă în viată după săptămâni întregi de bătălii şi retrageri era un miracol încă mai mare. Dar timpul şi norocul le erau pe sfârşite. Se împotriviseră sorţii cât de mult le stătuse în puteri.

Unde erau elfii? De ce nu veniseră?

Săptămâni întregi după ce scăpaseră din Wolfsktaag, gnomii luptaseră să tină în loc forţa Northlanderilor. Armata Vrăjitorului Comandant îi izbise fără-ncetare, dar ei continuaseră să reziste. Fuseseră de-a dreptul norocoşi în Wolfsktaag; scăpaseră aproape fără pierderi de vieţi. Dar norocul nu le surâsese prea mult. Avuseseră vreo duzină de confruntări de atunci, şi duşmanii învinseseră în câteva rânduri, fie prin tenacitatea lor, fie din noroc. Gnomii capturaţi fuseseră măcelăriţi pe loc. Măcar că Eastlanderii se împotriviseră sălbatic şi provocaseră grele pierderi atacatorilor, acestea păreau neînsemnate. Mai putini şi mai slab înarmaţi, gnomii erau pur şi simplu neputincioşi în faţa unei armate de asemenea forţă şi mărime. Erau bravi şi hotărâţi, dar fuseseră mereu respinşi.

Acum intraseră adânc în Ravenshorn şi erau să fie alungaţi şi din acest ultim adăpost. Wolfsktaagul şi Anarul de mijloc erau pierdute. Culhavenul căzuse încă de la început. Râul Silver, de la lacul Raimbow până la Cillidellan, era în mâinile duşmanului. Şi nu aveau de unde şti cât anume din meleagul de la miazănoapte fusese capturat de asemenea. Tot, de bună seamă. Dacă şi Ravenshornul avea să cadă, gnomii se vor vedea siliţi să se retragă tocmai la High Bens şi în fortăreaţa din Dun Fee Aran. Şi atunci nu le mai rămânea decât să fugă spre tărâmurile din răsărit, locuri prin care abia de se aventuraseră vreodată.

Şi întocmai asta se va petrece, gândi Risca. Nu aveau cum să reziste prea mult aici, asta era sigur. Cetatea Stedden avea să cadă înainte de sosirea zorilor. Şanţurile împrejmuitoare şi gropile-capcană fuseseră deja depăşite de Northlanderi, care construiau acum scări ca să escaladeze zidurile. Vântul şi ploaia nu păreau a le stânjeni în vreun fel strădania. Erau mânaţi de ceva mai puternic decât vitregiile naturii – o spaimă, o sminteală, o groază faţă de creatura care-i conducea. Magia îi mâna înainte, întunecată şi înfricoşătoare, şi, poate, pentru ei, în starea în care sufletul li se afla, până şi moartea era de preferat gândului de a da socoteală pentru neizbânda misiunii lor.

Risca ajunse la baza scărilor. Ieşi din turn şi se îndreptă spre curte. Zvonul bătăliei îi bubuia în urechi, un vacarm pe care nici măcar furtuna dezlănţuită nu-l putea acoperi. Un berbece izbea în porţi, pe care le scutura cu o insistenţă statornică, neclintită. Porţile se clătinau, dar rezistau. De pe parapete gnomii lansau săgeţi şi suliţe în

atacatorii care formau o masă atât de compactă, încât era aproape imposibil să-şi greşească ţinta. Unul din ziduri era cuprins încă de flăcările care aprinseseră uleiul încins aruncat pe el într-un alt atac, respins de gnomi. Apărătorii alergau dintr-un loc în altul, în încercarea de a umple golurile din linia de apărare, căci nu erau destui pentru toate posturile trebuitoare.

Raybur apăru brusc din haosul de nedescris şi-l apucă de braţ.

— Vom putea rezista doar până termină ei de încropit scările! strigă el ca să acopere vuietul vântului, apropiindu-şi faţa de cea a bărbatului mai tânăr: Nu putem face nimic mai mult, Risca!

Druidul dădu din cap. Se simţea vlăguit şi descurajat.

I se urâse să tot gonească, să fie întruna fugărit, şi era furios că toate astea aveau să continue.

— Tunelurile au fost pregătite, răspunse el, fără a se osteni să ridice vocea.

Tocmai se asigurase că traseul lor de evadare era pregătit. Geften cercetase el însuşi tunelurile şi se încredinţase că erau libere. Gnomii urmau să fugă prin coridoarele tăiate în stâncile muntelui din spatele fortăreţei şi să iasă în partea de răsărit a culmilor muntoase. De acolo vor coborî în valea împădurită de dedesubt şi vor dispărea din nou.

— Ce s-a-ntâmplat cu elfii? întrebă regele gnomilor cu furie abia stăpânită.

Risca clătină din cap.

— Ar veni, dacă Tay Trefenwyd ar găsi o cale de a-i aduce. Precis s-a întâmplat ceva. Ceva despre care încă nu ştim nimic.

Raybur clătină la rândul lui din cap, cu vădită nemulţumire întipărită pe chipul năpădit de barbă.

— Războiul ăsta se poartă cam cu strâmbă măsură, nu crezi? Doar noi, nimeni altul să ne fie alături împotriva unei armate de mărimea celei de colo?

Izbucniră strigăte dinspre parapet, iar apărătorii dădură năvală să umple un nou gol în defensivă.

— Cât mai trebuie oare să rezistăm? Pierdem întruna luptători, cu fiecare bătălie, şi nu prea mai avem mulţi de pierdut!

Mânia lui era de-nţeles. Unul dintre cei răpuşi în bătălie fusese chiar fiul lui cel mare. Wyrik căzuse în urmă cu patru zile, răpus de o săgeată rătăcită. Se refugiaseră peste Anar, în Ravenshorn, hotărâţi să ajungă la cetatea Stedden. Săgeata îi străpunsese gâtul şi-i pătrunsese în creier. Murise pe loc, înainte chiar să observe cineva că fusese lovit. Raybur era alături când se întâmplase asta, chiar el îl prinsese în braţe când se prăbuşise.

Cei doi bărbaţi se priviră unul pe altul în umbrele jilave ale uşii, amândoi cu gândul la moartea tânărului, citind fiecare acest gând în ochii celuilalt.

Raybur îşi mută privirea, fără de speranţă.

Dacă am avea măcar un mesaj, o chezăşie că vom primi ajutor…

Clătină din nou din cap.

— Bremen nu ne-ar părăsi, declară Risca cu glas scăzut, dar ferm. Orice i se va fi întâmplat, el va veni.

Ochii lui Raybur se îngustară.

— Dacă mai e în viaţă.

Cuvintele lui rămaseră spânzurate în tăcere, tăioase ca o lamă nemiloasă, acuzatoare, sumbre şi fără de nădejde.

Apoi răzbătu un sunet cumplit, bubuitor, care le întrerupse gândul la posibila moarte a bătrânului; un zgomot asurzitor de ţâţâni metalice smulse şi de lemn sfărâmat. Amândoi realizară în acelaşi timp ce se petrecuse, dar Raybur fu cel care dădu glas cel dintâi.

— Porţile!

Ieşiră în goană de sub pragul uşii, în noaptea ploioasă. Un fulger orbitor sfâşie plafonul cernit al norilor. În faţa lor, porţile principale cedaseră sub presiunea loviturilor de berbece. Balamalele erau deja sfărâmate, iar bârna transversală crăpase. Gnomii se străduiau să întărească bârna şubrezită cu bucăţi de lemn, dar era limpede că năruirea ei definitivă era doar o chestiune de timp. Loviturile de berbecele sporiră în putere, iar atacatorii le răspundeau cu noi strigăte de bucurie. Pe parapete, gnomii se retrăgeau, şovăitori, de pe poziţiile lor defensive.

Fleer veni în goană spre tatăl său, cu păru-i lung fluturând în vânt.

— Trebuie să scoatem toată lumea din cetate! strigă el palid, cu chipul îndurerat.

— Fă-o! strigă la rândul lui Raybur, iar vocea-i era rece şi aspră. Retrageţi-vă de pe parapete prin coridoarele cetăţii, şi de acolo în tuneluri! M-am săturat de toate astea!

Fleer dădu fuga îndărăt şi un Raybur furios se răsuci pe călcâie şi o porni spre porţi, aprins la faţă şi hotărât.

Dându-şi seama ce are în gând, Risca porni după el, îl înşfăcă de braţ şi-l smuci spre el.

— Nu, Raybur, declară el. Eu voi stăvili năvala duşmanului, nu tu!

— Singur? se răsti regele, smulgându-şi braţul din încleştarea celuilalt.

— Dar tu câţi aveai de gând să iei cu tine?

Riposta lui Risca era tăioasă şi sfidătoare.

— Şi acum, du-te! Condu-ţi armata afară de aici!

Ploaia le cădea pe feţe şi-i silea să clipească rapid – două siluete solitare, înfruntându-se.

— Dar e o nebuniei şuieră regele.

Risca clătină din cap.

— Tu eşti regele, trebuie să te afli în siguranţă. Ce se alege de

gnomi dacă tu cazi în luptă? Şi-apoi, eu am în ajutor magia druidă, şi asta e mai mult decât poţi tu să spui. Du-te, RayburI

Poarta din dreapta se prăbuşi în parte, apoi cu totul, transformându-se într-un morman de dărâmături. Siluete întunecate se strecurară prin deschizătură, cu arme sticlind rău-prevestitor. Risca ridică braţele, cu degetele desfăcute, invocând magia druidă. Raybur ezită, apoi se năpusti spre intrare, îi chemă pe comandanţii oştii şi le dădu ordin de retragere. Gnomii se repeziră în jos de pe parapete şi alergară spre uşi, apoi spre siguranţa coridoarelor de dincolo de ele. Cei ce apărau porţile fugiseră deja. Risca stătea singur în ploaie şi aştepta calm. Îi fusese destul de uşor să ia această decizie. Se săturase de atâta alergătură, de atâta hăituială. Era gata să rămână locului şi să lupte. Aştepta doar prilejul.

Când primul val de atacatori ajunse în golul fostei porţi, le lansă focul druid drept în faţă. Iar acesta pârjoli totul în calea lui. Văpaia lui urcă peste dărâmături şi cuprinse prima linie a Northlanderilor înainte ca aceia să poată gândi măcar la fugă. În bezna de dincolo, ceilalţi se retraseră, neputând îndura dogoarea. Risca nutri încă o clipă focul, apoi îl lăsă să se stingă. Magia îl năpădise în valuri ameţitoare, care înlăturaseră îndoieli şi teamă, oboseală şi durere. Deveni pentru el ceea ce devenea întotdeauna în bătălii aprige: scopul pentru care trăia.

Berbecele îşi continuă sforţările şi curând şi cea de-a doua poartă cedă, lărgind încă mai mult calea de intrare. Dar nu se apropie nimeni. Risca privi în sus, prin perdeaua ploii. Ultimii gnomi coborau de pe parapete şi de pe creneluri. În foarte scurt timp avea să rămână cu desăvârşire singur. Ştia că ar trebui să fugă în clipa aceea. Că ar trebui să se alăture celorlalţi, să scape acum, cât încă mai era timp. Nu avea niciun rost să mai rămână. Şi totuşi, nu se putea hotărî să se îndepărteze. Simţea ca şi când ar fi ţinut soarta acelei bătălii în mâinile lui, ca şi când, rămânând neclintit pe poziţie, ar fi putut opri în vreun fel năvala care ameninţa să-i covârşească pe toţi.

Apoi ceva imens apăru în hăul pârjolit al porţilor, o siluetă fantomatică se strecură prin spărtură. Risca şovăi, aşteptând să vadă ce anume este. Forma întunecată apăru la vedere şi intră în cercul de lumină palidă răspândită de focul druid aproape stins. Era o creatură din lumea nefiinţelor lui Brona, ieşită din ascunzişul ei la căderea nopţii, o făptură slinoasă şi murdară, acoperită de spini şi platoşe, cu braţe şi picioare butucănoase, cu trupul masiv. Stătea pe două picioare, dar creatura avea o formă abia vag omenească, încovoiată ca şi când hidoşenia i-ar fi fost prea mare povară, iar în ochii ei galbeni mocnea dorinţa de a ucide. Îl zări pe druid şi îşi încetini mişcarea, apoi se întoarse ca să-l înfrunte. Purta o bâtă enormă, iar ambele mâini, cu degete îngherate, erau încleştate pe coada ei.

— Măi, să fie, şopti Risca şi expiră încet.

Creatura rămase preţ de o clipă aşa, singură, în hăul porţii, apoi păşi fără grabă peste ruinele fumegânde. Nimeni altcineva nu veni, deşi Risca auzea desluşit cum Northlanderii se căţărau cu mare grăbire pe scările sprijinite pe zidurile părăsite şi se pregăteau în întuneric pentru atacul decisiv asupra cetăţii Stedden.

Creatura a fost trimisă să mă atace între timp, gândi Risca, înţelegând că nu altul putea fi motivul. Nu cumva ei îşi închipuie că n-am de gând să lupt cu ea? Mă încearcă, vor să vadă ce fel de puteri stăpânesc, câtă voinţă. Care era temeiul acestei fapte nebuneşti?

Nu avea răspuns la toate aceste întrebări, fireşte. Iar acum, monstrul se apropia de el, măturând în cale dărâmături şi trupuri deopotrivă în drumul dinspre spărtură spre curtea interioară, cu ochii ca nişte felinare pironiţi pe druid.

Încearcă să mă prindă-n capcană, îi fulgeră brusc prin gând druidului. O diversiune, ca să-mi abată atenţia, ca să-mi secătuiesc magia, pentru ca apoi să mă atace din plin. Neobrăzarea ideii îi stârni zâmbetul.

Monstrul din lumea nefiinţelor continua să se apropie de el din ce în ce mai repede. Bâta i se ridică înainte, pavăză şi armă în acelaşi timp. Risca ar fi avut încă vreme să fugă, dar rămase pe poziţie. Northlanderii priveau. Ştiau cine e şi aşteptau să vadă cum avea să răspundă atacului. Iar druidul avea de gând să le înfăţişeze o privelişte de neuitat.

Când monstrul ajunse la mai puţin de zece metri, Risca ridică securea de luptă, o ţinu cu ambele mâini, se răsuci să capete viteză, apoi aruncă tăişul sclipitor drept în faţa duşmanului. Fiara ajunsese de-acum aproape de el în năvala atacului şi nu se putu feri de lovitură. Securea izbi drept în fruntea cu sprâncene stufoase şi o despică în două cu acel zgomot înfiorător de fier crăpând oase. Sângele gâlgâi ca o cerneală neagră pe faţa devastată, năpădind botul deschis al creaturii. Fiara căzu în genunchi, moartă deja, şi începu să se năruie cu faţa înainte.

Risca se retrăgea de-acum spre siguranţa uşii care dădea spre coridoare, când ceva se mişcă în umbre de ambele părţi, iar el invocă magia instinctiv. Strălucirea bruscă a flăcărilor lui îi lumină pe cei câţiva Purtători de Cranii, care ieşiră din umbre cu aripile lor negre şi ochii lor roşii şi începură să se apropie de el. Risca scrâşni scârbit din dinţi. Fuseseră mai iuţi decât el, zburaseră peste parapete în timp ce el le aştepta plin de bunăvoinţă diversiunea. Se răsuci spre cel din stânga şi lansă focul druid drept în el. Vânătorul înaripat dădu îndărăt, şuieră furios şi foc purpuriu explodă în faţa lui Risca în timp ce se chinuia să intre în turn. Ceva îl izbi din plin, trântindu-l cât era de lung la pământ – era unul din Purtătorii de Cranii, care începu să-l sfâşie cu

ghearele. Risca îl scutură de pe el şi zvâcni din nou în picioare. Aburi se înălţau din locul unde arsese focul, amestecându-se cu ploaia şi ceaţa. Tunetul se rostogoli şi bubui cu îndoită furie, Northlanderii sloboziră chiote de bucurie în timp ce năvăleau prin deschizătura uşii, lipsită de apărători în curtea interioară din spatele lui.

Un alt Purtător de Cranii îl atacă, un iureş furios, întunecat, pe care îl evită cu greu în ultima clipă. Suliţe şi săgeţi zburau pretutindeni în jurul lui. Fusese nesăbuit peste orice închipuire zăbovind atâta! Gândul i se ivi şi dispăru într-o clipită. Azvârli trâmbe de flăcări în stânga şi-n dreapta şi goni printre arme, colţi şi gheare spre uşă. Nu se uita în urmă-i, ştiind prea bine ce avea să vadă, de teamă ca priveliştea să nu-l ţintuiască locului. Răsturnă un alt Purtător de Cranii, care se aruncase în calea lui în încercarea de a-i zăbovi retragerea. Disperat, Risca lansă în toate direcţiile un nou val de flăcări druide, care-i sili pe cei mai apropiaţi Purtători să bată în retragere, apoi parcurse în goană cei câţiva metri rămaşi de parcă ar fi avut el însuşi foc la călcâie, şi se catapultă drept în deschizătura uşii.

Se împiedică în întuneric, dar într-o clipită fu din nou în picioare şi alergă mai departe. Era beznă pe coridoarele castelului, căci torţele fuseseră stinse toate, dar el cunoştea bine cetatea Stedden şi nu avea nevoie de lumină ca să-şi găsească drumul. Auzi duşmanii urmărindu-l şi, când ajunse la capătul primului coridor, se întoarse în loc doar cât să incendieze întregul coridor de la un capăt la altul. Asta nu putea decât să-i întârzie puţin. Dar de mai mult nici nu avea nevoie.

Câteva clipe mai târziu trecuse deja pragul unei uşi metalice pe care o trânti zdravăn în urma lui şi o blocă cu bârne solide. De-acum nu aveau cum să mai pună mâna pe el. Nu în noaptea asta. Dar prea mare fusese primejdia de a fi răpus ca să nu chibzuiască la probabilitatea ca data viitoare sorţii să nu-i mai fie atât de aproape.

Îşi şterse sângele care-i intra în ochi şi simţi durerea crestăturii de pe frunte. Rana nu era gravă. Avea destul timp să şi-o oblojească mai târziu. Raybur şi ceilalţi aşteptau de bună seamă undeva mai încolo, în tunel. Risca îl cunoştea prea bine pe regele gnomilor ca să-i treacă prin gând că acela l-ar putea părăsi. Prietenii nu făceau asta. Înghiţi anevoie, i se uscase gâtul.

Ce se întâmplase oare, se întrebă el înnegurat, cu Tay Trefenwyd şi cu elfii?

Noaptea se lăsase peste Arborlon, un întuneric moale şi călâu ca o pătură. Nu ploua aici, ca în răsărit. Jerle Shannara stătea la o fereastră din reşedinţa de vară şi aştepta zorii. Geană peste geană nu pusese în noaptea aceea, copleşit de îndoieli care-şi aveau obârşia, ştia asta, în pierderea lui Tay Trefenwyd, chinuit de gândul la ce ar fi putut să fie şi la ce va să fie, fără îndoială, de-acum înainte. Se afla ca pe costişa unui urcuş început cu câteva săptămâni în urmă şi care avea să

atingă culmea odată cu revărsatul zorilor, iar el nu putea scăpa de sentimentul de disperare care îl năpădea la gândul că împrejurările şi întâmplarea hotărâseră soarta lui în feluri pe care nu le-ar fi putut întrezări şi nu le mai putea schimba acum.

— Vino la mine, iubirea mea, îl chemă Preia Starle din holul întunecat, cuprinzându-şi trupul cu braţele într-un gest protector.

— Mă gândeam, răspunse el, ca de departe.

Ea se apropie de el, îi înconjură mijlocul cu braţele şi îl ţinu strâns lipit de ea.

— Te gândeşti prea mult în ultimul timp.

Era adevărat, de bună seamă. Nu fusese aşa înainte, atunci când Tay era în viaţă, când Vrăjitorul Comandant încă nu sosise pe acele meleaguri, când suferinţa încă nu-şi făcuse sălaş în mijlocul elfilor. Fusese mai liber atunci, neîmpovărat de îndatoriri şi sarcini peste măsură de însemnate, iar viaţa şi viitorul erau ale lui, cu toţi sorţii din lume la alegere. Cât de grabnic se schimbaseră toate astea!

Îşi ridică mâna mare şi o puse peste a ei.

— Tot nu vreau să fiu rege.

Dar rege avea să fie când se va lumina de ziuă. Urma să fie încoronat la răsăritul soarelui, după cum cerea datina regilor elfi încă din vremuri feerice. Fusese hotărât astfel după acele evenimente care începuseră cu asasinarea lui Courtann Ballindarroch şi culminaseră cu moartea ultimului său fiu. Săptămâni de-a rândul, elfii stăruiseră în nădejdea că moştenitorul regelui lor avea să revină din nesăbuita lui expediţie în căutarea ucigaşilor tatălui. Dar Alyten era un tânăr aprig şi nestăvilit şi n-ar fi trebuit niciodată să plece în căutarea năpastei pe care şi-o aflase, Northlanderii îl aşteptau, tocmai sperând că-i va urmări. Îl lăsaseră să-i găsească, îl ademeniseră în urma lor, îl prinseseră într-o ambuscadă şi-l uciseseră. Supravieţuitorii micii trupe care îl însoţise îl aduseseră acasă. Fusese ultimul moştenitor adult al tronului familiei Ballindarroch şi fusese, de asemenea, ultima speranţă a lui Jerle Shannara că poporul elfilor nu se va întoarce spre el.

Şi o făcuseră pe dată, fireşte. Mulţi nu-l voiseră de la bun început pe Alyten. Northlanderii îi ameninţau din nou, puseseră stăpânire pe întregul Streleheim şi le rupseseră orice legături cu alte tărâmuri şi popoare. Invadarea Westlandului avea să urmeze cât de curând – în privinţa asta existau prea puţine îndoieli. Se aştepta doar întoarcerea Vrăjitorului Comandant, plecat spre răsărit să-i atace pe gnomi. Vânătorii elfi trimişi în cercetare izbutiseră să afle măcar atâta lucru. Dar înaltul Consiliu tot nu voia să acţioneze; aştepta întoarcerea lui Alyten şi spera să dea un pristav prin care să anunţe că el avea să fie rege. Acum, Alyten era mort şi rămăseseră doar cei doi nepoţi, prea mici să poată guverna, prea nevârstnici să priceapă măcar grozăvia situaţiei în care se aflau. Ar trebui oare ca un regent să domnească în

locul lor? Ar trebui ca poporul să fie condus prin mijlocirea unor sfetnici? Răspunsul ţâşni aproape imediat şi fără şovăire: niciuna dintre aceste soluţii nu era îndeajuns de potrivită spre a îndepărta cumplita primejdie care-i ameninţa, şi Jerle Shannara, ca văr primar al regelui, ştiut şi drept cel mai experimentat luptător şi strateg din Westland, era singura lor speranţă.

Chiar şi aşa stând lucrurile, deliberările pe această temă ar fi putut dura la nesfârşit dacă n-ar fi fost gravitatea împrejurărilor şi hotărârea Preiei Starle. Ea venise la Jerle aproape îndată după ce trupul lui Alyten fusese adus acasă, când deliberările erau înfierbântate într-atât, încât ameninţau să dezbine definitiv poporul elfilor.

— Nu poţi îngădui aşa ceva, îi spusese ea.

Era noapte, din nou o noapte blândă, somnoroasă, în care căldura de peste zi mai zăbovea, groasă şi cleioasă, la colţurile gurii şi ale ochilor.

— În tine îşi pune cea mai mare nădejde poporul elfilor, şi o ştii prea bine. Trebuie să luptăm ca să supravieţuim, Jerle. Northlanderii nu ne vor lăsa nicio altă alternativă. Când va sosi vremea, cine altul decât tine ne va putea conduce? Şi dacă va fi să ne conduci, atunci să o faci în calitate de rege.

— Dreptul meu de a fi rege va fi veşnic pus la îndoială! se răstise el, sătul să tot vorbească despre asta, lehămetit şi că trebuie să vorbească.

— Mă iubeşti? întrebase ea din senin.

— Ştii prea bine că da.

— Şi eu te iubesc. Ascultă-mă, deci, cu atenţie acum. Fă-mă soţia ta. Fă-mă perechea ta, sprijinul tău, aliatul tău cel mai de încredere şi prieten pe veci. Eu sunt deja toate astea pentru tine, încât pasul pe care trebuie să-l faci e unul foarte mic. Uneşte-te cu mine în ochii poporului elf. Spune înaltului Consiliu că vrei să fii rege, că noi doi îi vom adopta pe cei doi băieţi care şi-au pierdut familia şi-i vom socoti copiii noştri. Ei nu mai au pe nimeni. De ce să nu ne aibă pe noi? Asta va curma orice dihonie. Va curma orice reproş. Ar deschide calea celor doi băieţi să te succeadă la tron când vor creşte mari. Va ostoi rănile pricinuite de moartea tuturor celor din neamul Ballindarroch şi va îngădui poporului elf să se gândească la propria supravieţuire!

Şi se petrecuse întocmai. Stăruinţa ei îl mişcase într-o vreme în care nimic altceva nu o putea face. Mai târziu, avea să se minuneze de simplitatea soluţiei, de ideea atât de temeinică a Preiei Starle. S-ar fi căsătorit cu ea oricum, îşi spunea el. O iubea cu adevărat şi dorea să-i fie soţie. Era cea mai apropiată prietenă, era confidenta lui, iubita lui. Elfii şi-ar fi dorit un rege cu urmaşi, iar familia Ballindarroch fusese iubită, încât ideea adoptării celor doi băieţi se bucurase de mare susţinere. Entuziasmul stârnit de propunerea ca Jerle să fie rege fu

covârşitor.
El privi departe în noapte, în braţele Preiei, copleşit de aduceri-aminte. Ce departe ajunsese în atât de scurt timp!
— Vrei să ai şi copiii tăi. Preia? o întrebă el pe neaşteptate.
Se lăsă tăcerea câtă vreme ea chibzui la întrebare – sau măcar la răspunsul pe care să i-l dea. Jerle nu căută să-i vadă chipul.
— Vreau să am parte de viaţa mea alături de tine, zise ea în cele din urmă. În clipa de faţă mi-e greu să mă gândesc la altceva. Când elfii vor fi din nou în siguranţă, când Vrăjitorul Comandant va fi nimicit…
Se opri şi Îl privi lung.
— Vrei să ştii dacă legăturile de sânge vor înrâuri în vreun fel grija pe care le-aş purta-o băieţilor pe care ne-am hotărât să-i adoptăm, alături de cea pe care aş avea-o faţă de propriii noştri copii? nici vorbă de aşa ceva. Dacă noi nu vom avea alţi copii, băieţii vor fi de-ajuns. Vor fi ai noştri, ca şi când noi i-am fi zămislit. Te mulţumeşte răspunsul?
El încuviinţă din cap, fără un cuvânt, cu gândul la felul în care se schimbase relaţia dintre ei după moartea lui Tay. Cugetase adânc şi îndelung la mărturisirea ei – că l-ar fi putut iubi pe prietenul lui, că ar fi putut chiar să fie a lui dacă i-ar fi cerut-o. Faptul nu-l răscolea pe cât credea că ar fi trebuit. Îl iubise la rândul lui pe Tay, şi acum, că el murise, ar fi fost greu să-i poarte pricină.
— Tu vei face parte din înaltul Consiliu, îi spuse el cu voce calmă. Şi Vree Erreden de asemenea. Când voi putea, îl voi numi Mai-mare al miniştrilor. Eşti de acord?
Ea încuviinţă din cap.
— Ţi-ai schimbat întru totul părerea despre vizionar, nu-i aşa?
El înălţă din umeri.
— Îi voi ruga ca oştirea elfilor să fie mobilizată ca să mărşăluiască spre răsărit – nu, voi insista să se întâmple asta. Umerii lui se îndreptară cu hotărâre: Voi face ce ar fi făcut Tay. Voi avea grijă ca gnomii să nu fie lăsaţi în voia sorţii. Voi avea grijă ca Nestemata Neagră să ajungă în mâinile lui Bremen. Dacă voi da greş ca rege, asta nu se va întâmpla pentru că-mi vor fi lipsit curajul sau hotărârea.
Era un cuvânt clar şi concis, un reazem în faţa îndoielilor şi a nesiguranţei care încă se iţeau la marginile subconştientului. Preia ştia. El nu-şi putea îngădui să pregete. Linia care hotărnicea izbânda de înfrângere, viaţa de moarte, avea să fie una foarte firavă.
Preia se lipi de el.
— Vei face ceea ce trebuie să faci, ceea ce ştii că e drept. Vei fi rege şi nu vor exista păreri de rău. Îţi vei conduce poporul şi îl vei ocroti. Este destinul tău, Jerle. Este soarta ta. Vree a zărit toate astea în viziunile lui. Înţelegi asta, cred.

Se gândi îndelung înainte de a-i răspunde.

— Ceea ce înţeleg eu este că nu am alternativă, şi, deci, trebuie să consimt la asta. Şi mă gândesc mereu la Tay.

Rămaseră astfel îndelungă vreme, fără a-şi vorbi. Apoi Preia îl conduse prin întunericul reşedinţei de vară până la pat şi îl ţinu în braţe până la revărsatul zorilor.

XXV

Nerăbdători să recupereze timpul pe care simţeau că l-au irosit, purtătorii nou-făuritei săbii a lui Urprox Screl cumpărară cai şi purceseră spre miazănoapte, prin Southland, spre tărâmurile de frontieră şi spre râul Silver. Călătoriră cu pas măsurat, poposind doar cât să mănânce şi să se odihnească, şi nu se întrecură cu vorba. Amintirile despre făurirea săbiei le stăpânea gândurile, iar imaginile stârnite de ele erau atât de vii, încât zile întregi după aceea li se păru că totul abia se petrecuse. Că urmările magiei invocate depăşiseră făurirea în sine era de netăgăduit, într-un anume fel, poate altul pentru fiecare dintre ei, făurirea talismanului îi transformase şi pe ei. Se simţeau nou-născuţi, căci fenomenul îi schimbase la fel de deplin precum modelase tăişul însuşi, iar ei urmau să descopere în ce fel anume.

Misiunea de a purta sabia fu încredinţată pe drumul de întoarcere lui Kinson Ravenlock. Bremen i-o înmânase îndată ce se aşternuseră la drum, din pricini pe care druidul nu izbutise să le destăinuiască întru totul prietenului său.

Ai fi zis că nu putea îndura povara armei, că nu putea îndura simţămintele pe care i le trezea. Fusese acela un moment straniu, tulburător, dar Kinson luă sabia fără un cuvânt şi o prinse în spate cu o curea petrecută de-a curmezişul peste piept. Greutatea ei era nimica toată pentru el, dar însemnătatea ei pentru viitorul seminţiilor era deasupra oricărei îndoieli. Kinson nu fusese însă martor la viziunile din Hadeshorn, drept urmare nu purta povara cunoştinţelor druidului despre viitor, încât sabia nu avea aceeaşi însemnătate pentru el. O purtă cum ar fi purtat orice altă armă şi, cu toate că prin faţa ochilor minţii i se perindau la nesfârşit amănuntele făuririi ei, nu trecutul îl preocupa acum, ci prezentul.

Pe timpul nopţii, scotea uneori sabia din teacă şi o cerceta. N-ar fi făcut-o dacă nu l-ar fi rugat Mareth; curiozitatea fetei era însă mai mare decât temerile, iar propriile ei sentimente legate de cele petrecute la forjă o îmboldeau să privească mai cu luare-aminte obiectul la a cărui făurire contribuiseră. Bremen nu se împotrivise, se ridicase doar şi se îndepărtase în noapte, drept care Kinson nu văzuse

niciun motiv să nu se lase înduplecat de rugăminţile lui Mareth. Împreună, înălţau lama în lumina focului şi o scrutau. Măiestria făuririi ei întrecea orice închipuire, perfect echilibrată, lucioasă, netedă şi strălucitoare, atât de uşoară, încât putea fi mânuită cu o singură mână, în ciuda mărimii şi a lungimii ei. Medalionul Eilt Druin fusese încrustat în mâner, lângă gardă, iar flacăra din mâna încleştată pe torţă se prelingea în lungul lamei, năzuind parcă să ardă până în vârful ei. Un defect cât de mic nu vedeai pe suprafaţa-i netedă, iar asta era cu neputinţă la o turnare obişnuită, dar devenise cu putinţă de această dată mulţumită formulei lui Cogline şi magiei lui Bremen.

După mai multe zile în care purtă sabia, lui Kinson îi trecu prin minte că, dacă nu preţuia îndeajuns valoarea acesteia, asta era în parte urmare a faptului că Bremen nu părea să cunoască exact menirea talismanului. Avea menirea de a-l nimici pe Vrăjitorul Comandant, asta era limpede – dar cum? Felul magiei cu care fusese impregnată rămânea un mister chiar şi pentru druid. Era menită a fi purtată în luptă de un războinic elf – viziunea lui Galaphile dezvăluise măcar atâta lucru. Dar ce trebuia oare să facă războinicul cu sabia? Să o mânuiască aşa cum ar mânui o armă de rând? Dată fiind puterea Vrăjitorului Comandant aşa ceva nu părea demn de crezare. Pesemne avea înglobată în ea o magie cu care Brona nu se putea măsura, o magie care va străpunge toate scuturile de apărare ale druidului rebel şi-l va înfrânge. Dar care putea fi aceea? Medalionul Eilt Druin era înzestrat cu anume magie, cel puţin aşa se zicea, dar Bremen nu descoperise niciodată de ce fel era aceea şi, oricum, se pare că nu fusese folosită nici măcar o singură dată în îndelungata sa viaţă.

Bremen le mărturisise deschis asta Străjerului Hotarelor şi fetei, şi o făcuse fără năduf, ci cu un amestec de uimire şi curiozitate. Misterul magiei săbiei nu reprezenta un obstacol pentru druid, era doar o problemă care-şi cerea dezlegarea şi pe care o trata cu aceeaşi neînduplecare de care dăduse dovadă când fusese vorba de aflarea celui ce avea să făurească sabia. La urma urmei, ar fi fost o nechibzuinţă să-şi închipuie cineva că făurirea în sine fusese îndestulătoare spre a impregna sabia cu magia trebuitoare. Nici chiar încastrarea medalionului Eilt Druin nu părea îndestulătoare. Era nevoie de mai mult, iar el trebuia să afle de ce anume. Şi la o vreme, îi mărturisi lui Kinson că se simţea îmbărbătat de faptul că ajunseseră atât de departe şi că înfăptuiseră atât de multe până la acel moment. Şi că avea de aceea credinţa că tot ce ţinteau le stătea în puteri.

Pentru Kinson, această credinţă era cam îndoielnică, dar Bremen înfăptuise foarte multe de când călătoreau împreună, şi o făcuse doar prin puterea voinţei, încât nu exista vreun motiv ca de-acum să se îndoiască de el. Dacă sabia avea magia în stare să-l doboare pe Vrăjitorul Comandant, atunci Bremen avea să descopere care era

aceea. Dacă trebuia să aibă loc o confruntare, Bremen va fi cel care va afla în ce fel balanţa izbânzii va putea fi înclinată în favoarea cauzei lor.

Aşa că tustrei îşi urmară călătoria din adâncul Southlandului înapoi în Battlemound, îndreptându-se spre râul Silver. Destinaţia lor, după cum îşi avertizase bătrânul tovarăşii de drum, era Hadeshorn. Acolo avea de gând să viziteze din nou spiritele celor morţi şi să încerce a afla ce aveau de făcut mai departe. Iar pe drum voia să afle şi ce se întâmplase cu gnomii. Cum vremea era în continuare toridă şi umedă în timp ce călăreau, se văzură nevoiţi să poposească destul de des spre a se odihni şi ei, şi caii. Timpul se târa searbăd şi molatec. Nu aflară nimic despre bătălia care, după ştiinţa lor, se desfăşura undeva mai departe, spre miazănoapte, nu dădură de nicio urmă a Northlanderilor şi nu auziră nimic neobişnuit de la drumeţii cu care se întâlniră. Şi totuşi, pe tustrei îi încerca senzaţia supărătoare şi tulburătoare că se abătuseră cumva prea mult de la punctul în care-şi începuseră călătoria şi că la întoarcere aveau să constate că multe şanse fuseseră de-acum definitiv ratate.

În după-amiaza târzie a primei zile de călătorie prin Battlemound, când mai erau încă destule ore de lumină, Bremen ceru un popas şi-i conduse peste câmpie, în pădurea Black Oaks. Până acum urmaseră un drum pândit tot timpul de primejdii, pe care se simţeau ca între ciocan şi nicovală, îngrijindu-se mereu să nu fie prinşi la mijloc şi zdrobiţi. Acum, Bremen lăsă deoparte prudenţa şi-i călăuzi de-a dreptul în pădurea interzisă. Kinson era neliniştit de-a binelea, dar îşi ţinu gura. Bremen avea de bună seamă un motiv întemeiat să facă acest ocol.

Călăriră în apropierea lizierei, la doar vreo treizeci de metri în adâncul pădurii, până într-un loc de unde câmpia se vedea încă printre copaci, iar inima codrului se afla înaintea lor, apoi descălecară. Lăsară caii în grija lui Mareth, iar druidul îl duse pe Kinson ceva mai încolo, examină o vreme copacii cu luare-aminte, apoi găsi o creangă zdravănă pe placul lui şi-i ceru lui Kinson s-o taie. Străjerul Hotarelor execută fără comentarii, folosindu-se de sabia sa lată pentru a-şi croi drum prin hăţişul des al crengilor groase. Bremen îi ceru să taie toate nodurile şi crenguţele de pe creanga aleasă, luă apoi bâta în mâinile lui noduroase şi dădu aprobator din cap. Se întoarseră la cai, încălecară iarăşi şi ieşiră din pădure. Kinson şi Mareth schimbară priviri întrebătoare, dar păstrară tăcerea.

Făcură popas într-o văiugă, de fapt doar un fel de adâncitură printre copaci. Acolo, Bremen îi ceru lui Kinson să cizeleze mai bine creanga, până când acesta îi dădu forma potrivită pentru un toiag. Asta îi luă lui Kinson aproape două ore, timp în care tovarăşii lui pregătiră cina şi se îngrijiră de animale. Când Kinson isprăvi tot ce se

putea face cu lemnul acela, după ce netezi toate nodurile şi cioturile rămase după îndepărtarea crenguţelor, Bremen luă din nou toiagul din mâna lui. Cei trei se aşezaseră în jurul unui mic foc, din lumina zilei mai rămăsese doar o pată senină undeva, spre soare-apune, iar noaptea se furişa pe urmele umbrelor prelungi şi ale boitei tot mai întunecate. Stăteau în apropierea arborilor din Black Oaks şi destul de departe de câmpie. Un pârâiaş se iţea dinspre adâncul pădurii la câţiva metri depărtare şi se strecura neabătut printre bolovani, răsucindu-se apoi, ca să se facă nevăzut în umbre. Noaptea era mută şi goală parcă de viaţă, lipsită de frământare, de mişcare, de prezenţa ochilor duşmani.

Bremen se ridică şi rămase astfel în faţa focului, ţinând toiagul înaintea lui, cu un capăt bine împlântat în pământ şi cu celălalt îndreptat spre cer, cu ambele mâini încleştate zdravăn pe mijlocul lui. Toiagul avea aproape doi metri lungime, cioplit astfel după voinţa sa, şi lemnul era încă proaspăt după truda de până mai adineaori a lui Kinson.

— Nu vă ridicaţi în picioare până nu termin eu, le porunci el cu un aer misterios.

Închise ochii şi rămase foarte calm. O clipă mai târziu, mâinile lui începură să împrăştie o aură luminoasă, albă. Încet, lumina cuprinse tot lungul toiagului, în sus şi în jos. Când acesta fu învăluit cu totul, lumina începu să vibreze. Kinson şi Mareth priveau în tăcere, după cum le poruncise bătrânul. Lumina pătrunse în inima lemnului şi-l făcu ciudat de transparent. Şerpui în sus şi-n jos în forme năstruşnice, încet la început, din ce în ce mai iute apoi. În tot acest timp, Bremen rămase absolut nemişcat, ca cioplit în piatră, cu ochii închişi şi sprâncenele coborâte, concentrat.

Apoi lumina păli şi se întoarse la mâinile bătrânului, înainte de a dispărea cu totul. Bremen deschise ochii. Respiră încet, adânc şi ridică toiagul. Lemnul devenise negru-cerneală şi suprafaţa se făcuse netedă şi lucioasă. Ceva din fosta lumină se reflecta în luciul întunecat, ca nişte clipiri neaşteptate care apăreau şi dispăreau înainte de a se muta într-alt loc, lunecoase ca lucirea ochilor de pisică.

Bremen zâmbi şi-i înmână toiagul lui Mareth.

— E pentru tine.

Ea îl luă din mâinile bătrânului şi-l ţinu într-ale ei, minunându-se.

— E cald încă.

— Şi aşa va rămâne.

Bremen se aşeză la loc şi o umbră de secătuire se aşternu pe chipu-i zbârcit.

— Magia care i-a fost insuflată nu-l va părăsi, va rezista câtă vreme toiagul va rămâne întreg.

— Şi care este menirea acestei magii? De ce-mi dai mie toiagul?

Bătrânul se aplecă uşor şi lumina păru să schimbe mozaicul ridurilor care-i brăzdau faţa.

— Menirea lui este să te ajute, Mareth. Ai căutat îndelungă vreme şi din răsputeri un mijloc de a-ţi ţine magia sub control, de a nu-i îngădui să facă lucruri înfricoşătoare şi, poate chiar să te distrugă. Am chibzuit mult la felul în care te pot ajuta. Cred ca toiagul este răspunsul. El va avea rolul unui fel de canal. Înfigi unul din capete în pământ şi el va prelua preaplinul magiei pe care o invoci.

Se opri şi privi în ochii ei întunecaţi.

— Înţelegi ce înseamnă asta? înseamnă că eu sunt încredinţat că vei fi nevoită să-ti foloseşti din nou magia acum, că ne îndreptăm spre miazănoapte. Orice altă speranţă ar fi lipsită de temei. Vrăjitorul Comandant ne va căuta şi va veni vremea când va trebui să te aperi pe tine şi poate şi pe alţii. S-ar putea să nu fiu prin preajmă să te ajut. Magia ta e mult prea importantă ca să-ţi îngădui să te lipseşti de ea. Trag nădejde că toiagul te va ajuta s-o invoci fără teamă.

Ea dădu încet din cap.

— Chiar dacă magia e înnăscută?

— Chiar şi atunci. Va dura ceva timp până te vei obişnui să foloseşti toiagul aşa cum trebuie. Aş vrea să-ţi pot făgădui că vei avea acest timp, dar nu pot. Trebuie să-ţi aminteşti menirea toiagului dacă vei fi silită să te aperi, să-ţi controlezi gândurile, fără să uiţi de toiag.

Ea îşi săltă o sprânceană, îi aruncă o privire, apoi zise:

— Adică, nu acţiona necugetat. Nu invoca magia înainte de a te gândi mai întâi la toiag. Nu folosi magia fără să-l înfigi în pământ şi să deschizi astfel un canal ca să scapi de ceea ce-ţi prisoseşte.

El zâmbi.

— Ai o minte ageră, Mareth. Dacă aş fi tatăl tău, aş fi cu adevărat mândru de tine.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Eu te consider tatăl meu. Nu ca altădată, ci cu gânduri bune.

— Sunt onorat. Şi acum, ia toiagul, îţi aparţine – nu uita care-i e menirea. Odată ajunşi la râul Silver, ne vom afla iarăşi pe terenul duşmanului şi bătălia cu Vrăjitorul Comandant va reîncepe.

Dormiră netulburaţi în noaptea aceea şi se aşternură din nou la drum în zorii zilei. Călăriră fără grabă, odihnindu-şi deseori caii în căldura miezului de vară şi urmându-şi neabătut drumul spre miazănoapte. De-a dreapta lor, Battlemoundul sclipea în soare, pustiu şi arid, lipsit şi de cea mai măruntă mişcare. De-a stânga, pădurea Black Oaks aducea cu un zid întunecat, mohorât ca şi câmpia, înalt şi impunător. Călăreau din nou în tăcere; Kinson purta sabia, Mareth toiagul, iar Bremen, povara viitorului lor.

Înainte de căderea nopţii, scăpară din încâlceala smârcurilor Misty Marsh şi ieşiră la râul Silver. Erau nerăbdători să ajungă pe dealurile

din apropiere, pentru ca, înainte de amiaza zilei următoare, să poată cuprinde cu privirea câmpia Rabb şi întreaga întindere de la miazănoapte, iar Bremen decise să traverseze râul. Găsiră un vad unde apa era puţin adâncă în urma zilelor cu ploaie puţină şi căldură mare şi, cu soarele coborând ostenit spre apus, dincolo de sclipirea stinsă a lacului Raimbow, călăriră printre mici moviliţe până pe mal. Acolo, în desimea pădurii, descălecară, apucară caii de dârlogi şi o porniră pe jos. Lumina zilei pălise de-acum, devenise cenuşiu-argintie, iar umbrele nopţii porniseră a se întinde peste lume. Aerul, cald încă şi sufocant, prinsese miros de cenuşă şi gust de praf şi iarbă pârjolită. Păsări de noapte zburau în întuneric în căutare de ceva hrană, licăriri nestatornice, aici o clipă, pierite în următoarea. Pretutindeni în jurul lor insectele bâzâiau înfometate.

Ajunseră pe buza malului înalt şi abrupt, priviră spre câmpia pe care soarele o scălda în lumini roşietice de foc, apoi se opriră.

Dedesubtul lor se desfăşura întreaga oştire a Northlanderilor. Îşi instalaseră tabăra la multe mile mai încolo, spre miazănoapte, ieşind din câmpie, încât amănuntele despre echipamentul lor de război să nu poată fi desluşite, dar era mult prea numeroasă şi întunecată ca s-o poţi confunda cu orice altceva. Fuseseră deja aprinse focurile pentru pregătirea bucatelor, mici sclipiri clipelnice iţindu-se din iarbă ca nişte gâze. Caii şi căruţele împrejmuiau tabăra, rotile şi osiile scârţâiau, iar călăreţii şi căruţaşii strigau furioşi în timp ce se ocupau de rânduirea proviziilor şi a armelor la locurile lor. Corturile erau ridicate în bătaia vântului încins, în cercul apărat al oştirii. Unul dintre ele, de un negru de nepătruns, cu margini numai ţepi şi spini, trona solitar chiar în centrul taberei, înconjurat, ca de un şanţ, de un cerc larg de teren liber. Druidul, Străjerul Hotarelor şi fata priviră jos îndelung, în tăcere, spre acel cort.

— Ce face armata Northlanderilor aici? întrebă Kinson în cele din urmă.

Bremen clătină din cap.

— Nu sunt sigur. De bună seamă, tocmai a ieşit din Anar, unde am văzut-o ultima oară, sau poate că acum a pornit spre apus…

Vocea i se stinse, lăsând restul nerostit. Dacă armata Vrăjitorului Comandant se retrăgea din Eastland, asta se cheamă că bătălia cu gnomii se încheiase şi că avea, foarte probabil, să continue împotriva elfilor. Dar ce se întâmplase cu Raybur şi oastea lui? Ce se întâmplase cu Risca?

Kinson clătină la rândul lui din cap, abătut. Se scurseseră săptămâni întregi de când începuse invazia Eastlandului. Multe se putuseră întâmpla în acest răstimp. Cu sabia lui Urprox Screl prinsă în curea, pe spinare, se întrebă brusc dacă nu cumva sosiseră prea târziu cu talismanul pentru ca acesta să mai fie de vreun folos.

Întinse mâna spre cureaua cu care era prinsă, o descătărămă şi-i înmână sabia lui Bremen.

— Trebuie să aflăm ce se petrece. Eu sunt cel care, dacă stăm să judecăm drept, trebuie să se ducă.

Lăsă şi propria lui sabie lată, păstrând asupră-şi numai sabia scurtă şi cuţitul de vânătoare.

— Sper să mă întorc înainte de răsăritul soarelui.

Bremen încuviinţă din cap, fără a se osteni să-l contrazică. Înţelegea ce voia să spună Străjerul Hotarelor. Oricare dintre ei putea merge acolo jos, dar de Bremen îşi puteau îngădui cel mai puţin să se lipsească în acest moment. Acum, că aveau sabia, talismanul pe care-l prevestise viziunea lui Galaphile, trebuiau să-i descopere menirea şi pe bărbatul care o va mânui. Bremen era singurul care putea descoperi asta.

— Merg cu tine, interveni fără veste Mareth.

Străjerul Hotarelor zâmbi. Era o propunere neaşteptată.

Cumpăni preţ de o clipă, apoi i se adresă cu blândeţe:

— În doi e de două ori mai greu să te strecori. Aşteaptă aici împreună cu Bremen. Ajută-l să stea de veghe până mă întorc. Data viitoare poţi merge în locul meu.

Apoi strânse mai bine cureaua în care erau prinse armele pe care le lua cu el, făcu câţiva paşi spre dreapta şi porni să coboare malul abrupt, după care se pierdu în lumina tot mai palidă a amurgului.

După plecarea Străjerului, bătrânul şi fata se retraseră din nou între copaci şi acolo îşi stabiliră popasul. Mâncară merinde reci, căci nu se încumetau să aprindă un foc cu armata Northlandului la doi paşi şi cu Purtătorii de Cranii porniţi cu siguranţă la vânătoare. Călătoria făcută în abia încheiata zi toridă le secătuise vlaga, încât stătură foarte puţin de vorbă înainte ca Bremen să preia paza şi Mareth să se culce.

Timpul curgea zăbavnic, noaptea se adâncea, focurile din tabăra inamică păreau tot mai strălucitoare în depărtare, iar bolta se aprinsese de lumina unui potop de stele. Nu se vedea luna în noaptea asta; fie că era lună nouă, fie că era atât de departe spre miazăzi, încât nu putea fi zărită dincolo de desimea copacilor de la poala malului. Bremen se surprinse gândind la alte vremi şi locuri, la zilele petrecute la Paranor, duse acum pe vecie, la vremea când îi cunoscuse pe Tay Trefenwyd şi pe Risca, la felul în care-l recrutase pe Kinson Ravenlock, la căutările lui fără istov întru aflarea adevărului despre Brona. Cugetă la istoria îndelungată a Paranorului şi se întrebă dacă se va mai alcătui vreodată un nou Sfat al Druizilor. De unde oare, se miră el, vor veni noi druizi, dacă cei vechi fuseseră ucişi? Cunoştinţele pierdute odată cu moartea lor erau de neînlocuit. Unele din aceste cunoştinţe fuseseră consemnate în Analele Druizilor, dar nu integral. Cu toate că deveniseră nepăsători şi se retrăseseră în

cetatea lor, cei care ajunseseră druizi fuseseră totuşi minţile cele mai strălucite ale mai multor generaţii din toate popoarele trăitoare în cele patru tărâmuri. Cine le va lua acum locul?

Toate acestea erau întrebări fără rost, căci nu prea existau temeiuri să se presupună că va mai rămâne cineva în viată ca să formeze un nou Sfat al Druizilor dacă el va da greş în strădania de a-l distruge pe Vrăjitorul Comandant, dar asta îi reaminti că nu avea încă un succesor. Aruncă o privire în direcţia lui Mareth, care dormea, şi se întrebă o clipă dacă ea ar vrea să ocupe o asemenea poziţie. Deveniseră foarte apropiaţi de la plecarea din Paranor, iar fata avea un talent de netăgăduit. Magia cu care era înzestrată era incredibil de puternică, şi tânăra îşi înţelegea prea bine capacităţile. Dar nu exista niciun fel de garanţie că va fi vreodată în stare să-şi stăpânească magia ucigătoare, iar dacă nu va fi, nici nu putea fi de folos. Înainte de orice altceva, druizii trebuie să aibă stăpânire de sine şi control. Mareth abia acum se lupta să dobândească şi una, şi alta.

Privi înapoi spre câmpia Rabb, apoi mâna îi coborî la brâu, odihnindu-se pe mânerul săbiei. Un mister încă atât de deplin, oftă el. Ce avea de făcut spre a-i afla dezlegarea?

Era gata să meargă la Hadeshorn ca să ceară sfatul druizilor, dar nu era încredinţat că i-l vor da. La ultima sa vizită, refuzaseră până şi să i se arate. De ce ar sta altfel lucrurile de data asta? Va fi suficientă prezenta săbiei ca să-i scoale din potrivnicia lumii nefiinţelor? Vor fi ei îndeajuns de tulburaţi c a să se arate? Vor hotărî să răspundă invocării lui pentru că fuseseră la rândul lor oameni cândva şi înţelegeau nevoia în care se găsea omenirea în clipa de fată?

Închise ochii şi şi-i frecă ostenit. Când îi redeschise, băgă de seamă că unul din focurile duşmane se apropia de el. Clipi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, încredinţat că e doar o năzărire. Dar focul se tot apropia, o strălucire minusculă clipind pe suprafaţa întinsă a câmpiei, şi era tot mai aproape. Ai fi zis că pluteşte. Când ajunse aproape de el, Bremen se ridică fără să vrea, încercând să se dumirească ce ar trebui să facă. Ciudat lucru, nu se simţea ameninţat, doar curios.

Apoi lumina se opri şi căpătă o formă clară, şi atunci druidul îşi dădu seama că era purtată de un băieţandru. Băiatul avea fata netedă, iar ochii lui limpezi, albaştri erau plini de curiozitate. Zâmbi în chip de salut în timp ce se apropia, ţinând lumina sus. Bremen clipi din nou. Lumina nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse până atunci la viaţa lui. Nu era produsă de o flacără, ci se răspândea dintr-o cutie de metal şi sticlă, ca şi când ar fi fost iscată de o micuţă stea.

— Bun găsit, Bremen, i se adresă băiatul cu gravitate.

— Bun găsit, răspunse Bremen.

— Arăţi ostenit. Călătoria te-a costat mult. Dar ai şi înfăptuit mult, aşa încât poate a meritat sacrificiul. Ochii lui albaştri străluciră: Eu

sunt Regele râului Silver. Ai auzit de mine?

Bremen încuviinţă din cap. Auzise despre această făptură feerică, ultima de acest fel, o făptură despre care se spunea că locuieşte în apropierea lacului Raimbow şi de-a lungul râului după care fusese numit. Se mai spunea ca vieţuieşte de mii de ani, că este una dintre primele făpturi create de puterea Cuvântului. Se spunea că viziunile şi magia lui erau deopotrivă străvechi şi departe-mergătoare. Li se arăta uneori călătorilor aflaţi la ceas de cumpănă, adesea ca băiatan, alteori în chip de bătrân.

— Te afli la marginea grădinii mele, zise băiatul. Mâna lui făcu un gest larg, domol: Dacă priveşti cu mai multă luare-aminte, o poţi vedea.

Bremen privi şi, dintr-odată, malul şi câmpia dispărură şi el se pomeni într-o grădină înţesată de copaci înfloriţi şi viţă, şi aerul era îmbibat de mireasma lor, şi foşnetul tufelor era ca şoapta muzicii în întunericul de sineală al nopţii.

Viziunea păli.

— Am venit să-ţi dăruiesc odihnă şi linişte, zise băiatul, în această noapte cel puţin, vei dormi în pace. Nu aveţi trebuinţă de niciun fel de veghe. Această drumeţie te-a purtat în foarte lung exil din Paranor şi nu s-a încheiat nici pe departe. Vei întâlni oprelişti la tot pasul, dar dacă eşti cu luare-aminte şi-ţi asculţi instinctul, vei trăi îndestulă vreme ca să-l înfrângi pe Vrăjitorul Comandant.

— Ştii ce trebuie să fac? întrebă Bremen cu grăbire. Poţi să-mi spui?

Băiatul zâmbi.

— Trebuie să faci ceea ce crezi tu că e mai bine. Aceasta este natura viitorului. Nu ne este dat gata făurit. Ne este dat ca o seamă de căi, şi noi suntem cei care trebuie să alegem pe care dorim să pornim şi să ne străduim apoi să le parcurgem. Tu mergi acum la Hadeshorn. Duci sabia la spiritele druizilor celor morţi şi îngropaţi. Ţi se pare o decizie nefericită?

Nu. Părea o decizie bună.

— Dar nu sunt sigur, mărturisi bătrânul.

— Dă-mi sabia, s-o văd, ceru băiatul cu blândeţe.

Druidul o ridică, lăsându-l pe băiat s-o cerceteze.

Băiatul întinse mâna ca pentru a o apuca, dar se opri tocmai când s-o atingă, mulţumindu-se să-şi treacă degetele în jos, de-a lungul lamei, apoi îşi retrase mâna.

— Vei şti ce ai de făcut când vei ajunge acolo, zise. Vei şti ce trebuie.

Spre propria surprindere, Bremen înţelese.

— La Hadeshorn.

— Acolo şi mai departe, la Arborlon, unde totul s-a schimbat şi un nou început s-a pornit. Vei şti.

— Poţi să-mi spui despre prietenii mei, despre ce s-a întâmplat cu…?

— Familia Ballindarroch a fost masacrată şi elfii au un nou rege. Caută-l şi vei afla răspuns la întrebările tale.

— Dar Tay Trefenwyd? Dar Nestemata Neagră?

Băiatul se ridicase însă şi luase cu sine neobişnuita lumină.

— Dormi, Bremen. Dimineaţa va sosi şi aşa prea curând. O sfârşeală fără margini îl copleşi pe bătrân. Deşi şi-ar fi dorit s-o facă, nu izbuti să se ridice şi să-l urmeze. Mai avea întrebări de pus, dar vorbele nu se lăsau rostite. Ai fi zis că o greutate mare îl trăgea în jos, uriaşă, stăruitoare. Alunecă la pământ, învelit în pelerină, cu pleoapele grele, cu respiraţia egală şi adâncă.

Băiatul făcu un gest larg cu mâna.

— Dormi, ca să afli puterea să mergi înainte.

Băiatul şi lumina se topiră în întuneric, micşorându-se din ce în ce mai mult. Bremen încercă să-i urmărească din priviri, dar nu reuşi să rămână treaz. Respiraţia-i deveni mai adâncă, ochii i se închiseră.

Pe când băiatul şi lumina dispărură, el dormea.

* * *

În zori, Kinson Ravenlock se întoarse. Apăru dintr-o adevărată pătură de ceaţă, care coborâse, deasă şi umedă, peste câmpia Rabb, unde aerul se răcorise în timpul nopţii. În spatele lui, armata Vrăjitorului Comandant se deştepta, aducând cu o fiară leneşă care se pregăteşte să iasă din bârlog. Kinson se dezmorţi, ostenit. În timp ce se apropia de bătrân şi de fată, pe care-i găsi treji în aşteptarea lui, cu înfăţişarea unora care dormiseră surprinzător de bine. Îi privi pe rând, mirat de prospeţimea, de noua fermitate pe care o citea în privirile lor. Puse obosit armele pe pământ şi acceptă, aşezat la umbra unui mic pâlc de stejari, micul dejun rece şi miedul care-i erau oferite.

— Northlanderii mărşăluiesc împotriva elfilor, anunţă el fără a se mai osteni cu introducerile. Ei zic că gnomii au fost distruşi.

— Dar tu nu eşti sigur de asta, interveni liniştit Bremen, care stătea în faţa lui, alături de Mareth.

Kinson clătină din cap.

— I-au împins pe gnomi dincolo de Raveshorn şi i-au învins în toate bătăliile. Ei zic că i-au făcut zob într-un loc de-i zice cetatea Stedden, dar Raybur şi Risca par să fi scăpat amândoi. Şi nici nu sunt în stare să spună prea clar câţi gnomi au ucis, îşi săltă o sprânceană:

— Mie nu-mi pare a fi o victorie tocmai strălucită.

Bremen dădu din cap, dus pe gânduri.

— Dar Vrăjitorul Comandant începe să devină nerăbdător din pricina acestei hărţuieli. Nu se simte ameninţat de gnomi, dar se teme

de elfi. Prin urmare, se îndreaptă spre apus.

— Cum ai aflat toate astea? îl întrebă Mareth pe Kinson, vizibil uluită. Cum ai putut să te apropii într-atât de ei? Nu e posibil să-i fi lăsat să te vadă.

— Ei bine, m-au văzut şi totuşi nu m-au văzut.

Străjerul Hotarelor zâmbi.

— Am fost îndeajuns de aproape cât să-i şi pot atinge, dar nu s-au uitat la faţa mea. Vezi tu, ei m-au crezut unul de-al lor. Pe-un întuneric aproape beznă, cu pelerină şi cu gluga trasă, puţin cocârjat, poţi părea uşor unul de-al lor, pentru că ei nici nu se aşteaptă să fii altcineva. E un truc vechi, dar e mai bine să-l repeţi temeinic înainte de a-l folosi.

O privi cercetător:

— Pari să fi dormit bine în lipsa mea.

— Chiar foarte bine, răspunse ea cu regret. Bremen m-a lăsat să dorm. Nu m-a trezit să fac de pază.

— N-a fost nevoie, făcu celălalt grăbit, ocolind subiectul. Dar trebuie să vedem ce facem astăzi. Mă tem c-am ajuns din nou la răscruce de drumuri. Va trebui să ne despărţim. Kinson, vreau să te duci în Eastland, să-l cauţi pe Risca şi să afli cum stau lucrurile. Dacă Raybur şi gnomii mai pot încă lupta, adu-i în apus să se alăture elfilor. Spune-le că avem un talisman care-l va învinge pe Vrăjitorul Comandant, dar că vom avea nevoie de ajutorul lor pentru a-l duce acolo unde trebuie.

Kinson cugetă o clipă, încruntat.

— Voi face tot ce pot, Bremen. Dar gnomii se bizuiau pe elfi, şi se pare că elfii nu le-au venit în ajutor. Mă întreb cât vor fi gnomii de doritori acum să grăbească în ajutorul elfilor.

Bremen îl privi lung.

— De tine ţine să-i convingi. E absolut necesar, Kinson. Spune-le că familia Ballindarroch a fost asasinată şi un nou rege a fost ales. Spune-le că acesta a fost motivul întârzierii elfilor. Aminteşte-le că ameninţarea apasă asupra tuturor, nu doar a unora.

Privi scurt în direcţia lui Mareth, care stătea alături de el, apoi din nou spre Străjerul Hotarelor.

— Eu trebuie să pornesc înainte, spre Hadeshorn, să stau de vorbă cu spiritele celor morţi despre sabie. De acolo o voi lua spre apus, la elfi, ca să-l găsesc pe cel care o va mânui. Ne vom revedea acolo.

— Eu unde trebuie să mă duc? întrebă Mareth pe loc.

Bătrânul ezită.

— Kinson s-ar putea să aibă mai mare nevoie de tine.

— N-am nevoie de nimeni, obiectă imediat Străjerul Hotarelor. Ochii lui negri îi întâlniră pe ai fetei şi coborâră grabnic în pământ.

Mareth privi întrebător spre Bremen.

— Tot ce mi-a fost mie în putinţă să fac pentru tine, am făcut, îi şopti el.

Ea păru să înţeleagă. Zâmbi cu îndrăzneală şi privi spre Kinson.

— Aş vrea să vin cu tine, Kinson. A ta este călătoria cea mai lungă, şi poate e mai bine s-o facem în doi. Nu ţi-e teamă să mă iei cu tine, nu-i aşa?

Kinson pufni:

— Nici vorbă, numai să nu uiţi ce ţi-a spus Bremen despre toiag. Poate aşa o să te poţi abţine şi n-o să-mi dai cumva foc pe la spate.

Îşi regretă cuvintele îndată ce le rosti.

— Nu asta am vrut să spun, făcu el amărât. Iartă-mă.

Ea clătină din cap liniştitor.

— Înţeleg ce-ai vrut să spui. Nu e nevoie să-ţi ceri iertare pentru aşa ceva. Suntem prieteni, Kinson. Prietenii se înţeleg unii pe alţii.

Ea îi zâmbi calm, privirea i se opri câteva clipe asupra lui, şi Kinson gândi atunci că poate Mareth avea dreptate, poate erau, într-adevăr, prieteni. Dar se pomeni întrebându-se în acelaşi timp de nu cumva ea vrusese să spună mult mai mult.

XXVI

Singur, cu toţi cei care-l însoţiseră de la Paranor plecaţi în drumurile lor, Bremen o luă spre miazănoapte, către Hadeshorn. Mergea în jos, pe Câmpia Rabb, croindu-şi drum prin ceaţa zorilor în timp ce soarele se ridica pe cerul albastru fără de nori. Îşi purta calul în pas cumpănit, în vreme ce se depărta cât mai mult de oştirea Northlandului, căci nu dorea să dea peste iscoadele pe care aceasta le putea trimite sau peste soldaţii care, desigur, mai rămâneau şi în urmă. Auzea oştirea la mare depărtare, huruit de căruţe şi maşinării de asediu, scârţâit de osii şi roţi, zumzet de viermuială ridicându-se din neguri, văduvit de chip şi loc. Bremen se învălui în magie druidă ca să nu fie descoperit nici măcar din greşeală, îşi încordă auzul ca să poată deosebi care anume din puzderia de sunete putea fi o ameninţare ce îl putea privi, şi priveghe atent la tot ce mişca în ceaţa deasă.

Timpul se scurse repede şi soarele începu să topească ceaţa. Sunetele oştirii în mişcarea ei spre apus descreşteau treptat, căci se depărta de direcţia în care se îndrepta el, aşa că Bremen se destinse. Vedea mai bine câmpia acum, întinderea nemărginită arsă de soare, cu pământul pârjolit şi iarba ofilită, un teren praf os, de la pădurile din Anar până la Runne, călcat în picioare de Northlanderi, lăsat în urmă răpănos şi plin de cicatrice. Călărea printre mizeriile şi gunoaiele lăsate de oştire, printre resturile care stăteau mărturie ale trecerii ei, şi cugetă din nou la hidoşenia şi deşertăciunea războiului. Purta sabia

lui Urprox Screl prinsă pe spate, şi acum, după despărţirea de Kinson, povara ei îi aparţinea lui. În vreme ce călărea, îi simţea apăsarea ca pe o necurmată aducere-aminte a provocărilor care-l aşteptau. Era surprins de propria stăruinţă de a-şi pune pe umeri o asemenea responsabilitate. Cât ar fi fost de simplu să n-o facă. Nimic nu-l constrânsese să preia această povară. Nimeni nu-l silise. Nimeni nu venise să-i poruncească. Hotărârea îi aparţinuse şi, în această dimineaţă, în timp ce călărea spre munţii Dragon’s Teeth şi spre confruntarea care-l aştepta, nu putea să nu se întrebe ce fel de nevoinţă împotriva firii îl împinsese să ia o astfel de hotărâre.

Nu găsi apă nicăieri pe câmpie până spre prânz, aşa că merse fără oprire. Descălecă şi luă calul de dârlogi o vreme, umblând cu gluga trasă, ca să-l ferească de dogoarea soarelui de amiază, glob luminos care ardea fără milă. Se gândi la grozăvia primejdiei care ameninţa popoarele celor patru tărâmuri. Ca şi pământul sub arsura soarelui, acestea păreau lipsite de apărare. Atât de multe depindeau de lucruri necunoscute – magia săbiei, purtătorul ei, misiunile încredinţate fiecărui membru al micului lor grup şi combinarea tuturor acestora la locul şi momentul potrivite. Sarcina, în întregul ei, părea colosală dacă stăteai s-o despici şi să-i cercetezi separat toate părţile alcătuitoare şi să cumpăneşti ce s-ar putea întâmpla dacă fie şi una nu se-mplinea. Dar, plănuită în întregul ei, gândind din punctul de vedere al necesităţii ei şi al hotărârii, neizbânda era de neimaginat.

La căderea nopţii, făcu popas pe câmpie, într-o scobitură, unde un izvoraş şi câteva smocuri de iarbă îngăduiau calului să prindă puteri. Bremen mâncă puţină pâine şi bău din butelca de mied. Privi cerul nopţii care-şi scosese la vedere panoplia de stele şi luna în al treilea pătrar, la linia orizontului dinspre miazăzi. Stătea aşezat, cu sabia în poală, gândind iarăşi la menirea ei. Îşi trecu degetele peste medalionul Eilt Druin, ca şi când astfel ar fi putut cumva să descopere taina magiei lui. Vei şti ce-ai de făcut, spusese Regele râului Silver. Orele se scurgeau în vreme ce el rămânea treaz, cu gândul dus, iar noaptea în jurul lui era blândă şi calmă. Oştirea Northlandului era de-acum prea departe ca s-o mai poată auzi, iar focurile prea mici ca să le mai poată zări. Câmpia Rabb îi aparţinea în noaptea aceasta, şi-l încerca simţământul că a rămas singura fiinţă în viaţă din întreaga lume.

Se aşternu iarăşi la drum la răsăritul soarelui şi călări ceva mai repede de data asta. Cerul se acoperi de nori, încât dogoarea soarelui mai slăbi. Praful se ridica în urma copitelor ca mici explozii care se împrăştiau şi se risipeau în briza blândă stârnită dinspre apus. Înaintea lui, terenul începu să se schimbe, să se înverzească din nou acolo unde curgea Mermidonul, izvorât de undeva din munţii Runne. Copacii se înălţau acum, străjeri tăcuţi ai izvoarelor şi ai râului. După-

amiază târziu el traversă râul într-un loc puţin adânc şi se îndreptă spre munţii Dragon’s Teeth. Ar fi putut face un popas acolo, să se mai odihnească, dar preferă să meargă mai departe. Timpul era un tiran nemilos, care nu îngăduia zăbava.

Înainte de căderea nopţii ajunse la poalele dealului care-l despărţea de valea Shale. Descălecă şi priponi calul în apropierea unui izvor. Privi soarele coborând în spatele munţilor Runne şi cină cu gândul la ceea ce îl aştepta. O noapte lungă, în primul rând. Izbândă sau înfrângere, în al doilea. Planuri erau foarte lesne de făcut, nesiguranţa însă rămânea uriaşă. Gândurile îi rătăciră o vreme şi se trezi luând la rând crâmpeie şi frânturi din viaţa lui, cercetându-le câte una, ca şi când în acest fel putea găsi puţină linişte şi încredere în virtuţile sale. Obţinuse câteva mici izbânzi în străduinţa de a-l doborî pe Vrăjitorul Comandant şi s-ar fi putut simţi încurajat. Dar ştia că în acest joc periculos un singur pas greşit se putea dovedi tragic şi tot ce înfăptuise până atunci ar fi fost în van. Îşi spuse din nou, cu mirare, că asta era din cale-afară de nedrept, deşi ştia prea bine că întotdeauna în istoria lumii nu dreptatea fusese cea care hotărâse în împrejurări de seamă.

La miezul nopţii, se ridică şi o porni spre munţi. Purta pelerina neagră a ordinului său, însemnul Eilt Druin brodat pe piept şi ducea cu sine falnica sabie a lui Urprox Screl. Zâmbi. Sabia lui Urprox Screl. Ar trebui s-o numească într-alt fel, căci ea nu-i mai aparţinea făurarului. Dar încă nu exista un alt nume pentru ea şi nici vreo cale de a-i da un nume înainte de a descoperi pe proprietarul ei de drept sau menirea căreia îi va sluji. Aşa că părăsi gândul la numele săbiei şi trase adânc în piept aerul nopţii, atât de răcoros şi de curat în această zonă deluroasă şi atât de limpede, încât aveai senzaţia că poţi vedea până la capătul pământului.

Străbătu văile şi defileurile care duceau spre valea Shale şi-l despărţeau încă multe ceasuri de răsăritul soarelui când ajunse unde-i era voia. Rămase pe buza văii şi privi în jos la Hadeshorn, lacul liniştit şi neted ca sticla, pe care se reflecta bolta înstelată. Privi oglinda apelor tăcute şi se trezi întrebându-se ce taine ascundeau ele. Putea desfereca măcar câteva dintre ele? Putea afla un chip de a descoperi doar una sau două, cele care i-ar îngădui să-şi ducă misiunea la bun sfârşit? în adâncurile acestui lac adăstau toate răspunsurile ca nişte comori îngrămădite acolo şi apărate de spiritele celor morţi, poate pentru că era tot ce le mai rămăsese din viaţa pe care o lăsaseră în urmă, poate pentru că în moarte existau atât de puţine lucruri despre care puteai spune că-ţi aparţin.

Stătea printre stâncile masive şi continua să privească lung spre lac şi să mediteze la misterele lui. Cum e când viaţa dispare şi exişti doar ca spirit? Cum e să sălăşluieşti în apele Hadeshornului? Incerci oare în

moarte ceva din simţirile din timpul vieţii? Porţi cu tine toate amintirile? Ai aceleaşi nevoi şi dorinţe? Există vreun ţel în această existenţă, după ce trupul pământesc piere?

Atât de multe necunoscute, gândi el. Dar era bătrân şi ştia că misterele aveau să-i fie dezvăluite destul de curând.

Cu o oră înainte de răsăritul soarelui îşi luă sabia şi coborî valea. Păşi atent pe pietrişul lunecos, cu grijă să nu facă un pas greşit, străduindu-se să-şi alunge din minte ceea ce îl aştepta. Se linişti şi se retrase adânc înăuntrul său, îşi adună gândurile şi-şi desenă în minte cele necesare, noaptea era calmă şi tăcută, dar el percepea deja ceva începând a se frământa în adâncul pământului. Coborî cărarea până jos, în vale, merse pe malul Hadeshornului şi, ajuns acolo, se opri. Rămase aşa o clipă şi un tulbure sentiment de nesiguranţă i se strecură în suflet. Atât de multe depindeau de cele ce aveau să se petreacă în clipele următoare, iar el ştia atât de puţin despre ce ar trebui să facă.

Aşeză sabia în faţa lui, pe malul apei, şi se îndreptă de spate. De-acum, nu mai putea face nimic altceva. Timpul se scurgea nemilos.

Îşi începu incantaţia şi gesticulaţia mâinilor care aveau să invoce spiritele celor morţi. Făcu asta cu amarnică neînduplecare, izgoni şovăiala şi nesiguranţa, înlătură teama cât putu mai bine. Simţi pământul tremurând şi lacul înfiorându-se drept răspuns la strădania lui. Cerul se întunecă de parcă ar fi fost brusc acoperit de nori, şi stelele dispărură. Apa şuieră şi prinse parcă a fierbe în faţa lui, iar vocile celor morţi începură să se înalţe în şoapte, care se înteţiră, transformate în vaiete şi strigăte. Bremen se simţea tot mai decis să se apere în vreun fel de răul pe care i-l puteau pricinui morţii. Lăuntrul lui deveni dur şi insensibil, încât singura lui mişcare rămăsese cea iute ca argintul-viu a gândurilor lui. Îşi încheiase invocarea, drept care luă acum sabia în mână şi se retrase un pas. Lacul se zbuciuma sălbatic, stropi zburau în toate direcţiile, şi voci se încâlceau într-o larmă cumplită. Druidul rămase înfipt solid în locul lui şi aşteptă ce ştia că trebuie să se întâmple. Era închis acum în vale, izolat de cei vii, singur cu morţii. Dacă greşea cu ceva, nu era nimeni acolo să-l poată ajuta. Dacă nu-i reuşea totul întocmai, nu putea nimeni să vină după el. Orice s-ar fi petrecut în această zi, povara se afla pe umerii lui.

Apoi lacul explodă chiar în mijloc, asemeni erupţiei unui vulcan, şi o uriaşă trâmbă neagră de apă se înălţă drept spre cer. Bremen făcu ochii foarte mari. Nu văzuse niciodată aşa ceva până atunci. Trâmba se înălţă viguros, iar apa ei nu se împrăştie şi nu coborî la loc. Pretutindeni în jurul ei se străvedeau siluetele fantomatice, transparente ale morţilor. Apăreau grupuri-grupuri, părând să prindă formă nu din lac în sine, ci chiar din acea trâmbă, din lichidul ei înspumat.

Înotau prin aer de parcă s-ar fi aflat încă în apă, iar siluetele lor micuţe erau aidoma unui caleidoscop sclipitor pe fundalul negru al nopţii. Se învârtejeau prin aer şi slobozeau ţipete ascuţite şi pătrunzătoare, de-ai fi zis că nicicând nu-şi doriseră altceva decât să existe în acest unic moment.

Bubuituri răsunătoare se auziră brusc din mijlocul trâmbei, şi, în acel moment, Bremen făcu fără voie un pas îndărăt, căci puterea acelui sunet cutremura pământul de sub picioarele lui. Greşise ceva la invocare, gândi el îngrozit. Invocarea fusese poate prea aprigă. Dar era prea târziu acum să mai schimbe ceva, chiar dacă ar fi ştiut ce anume – şi era prea târziu să fugă.

În mâinile lui, suprafaţa ieşită în relief a medalionului Eilt Druin din mânerul săbiei prinse o strălucire violentă.

Bremen tresări de parcă l-ar fi ars. Măi, al umbrelor să fie!

Apoi trâmba de apă se despică în două drept pe mijloc, ca lovită de trăsnet. Lumina izbucni din centrul ei, atât de vie şi strălucitoare, încât Bremen se văzu silit să-şi apere ochii cu braţele. Şi le ridică protector înaintea lui, ţinând sabia în faţa ochilor, ca pentru a alunga o ameninţare. Lumina deveni mai strălucitoare şi, deodată, îşi făcu apariţia un şir de siluete întunecate. Una câte una se materializară, învăluite în pelerine şi cu glugile trase, cernite ca noaptea din jurul lor, aburind ca de un foc lăuntric.

Bremen se lăsă într-un genunchi, nemaisimţindu-se în stare să rămână în picioare la vederea celor ce se petreceau, chinuindu-se încă să-şi apere ochii, dar să şi vadă. Una câte una, siluetele învăluite în pelerine se apropiară şi acum Bremen le recunoscu. Erau stafii ale druizilor de odinioară, fantomele celor ce trăiseră în vremuri apuse, ale tuturor acelora care hălăduiseră cândva pe acest pământ, şi păreau chiar mai impunătoare în moarte decât fuseseră în timpul vieţii, arătări lipsite de substanţă, dar care încă radiau o prezenţă teribilă. Bătrânul se dădu fără să vrea înapoi la vederea atâtor spectre care veneau toate deodată şi a altora, care se iveau întruna, un şir nesfârşit de siluete plutind în văzduhul din fata ochilor lui, apropiindu-se pe suprafaţa tremurătoare a lacului, de neoprit, înnegurate.

Iar acum le auzi vocile, le auzi chemându-l. Vocile li se înălţau peste cele ale siluetelor mai mici care le însoţeau, şoptindu-i numele întruna, întruna. Bremen. Bremen. Cel din fruntea lor era Galaphile şi vocea lui era cea mai viguroasă. Bremen. Bremen. Bătrânul îşi dori cu disperare să fugă, ar fi dat orice s-o poată face. Curajul îl părăsi şi hotărârea i se topi. Aceste arătări veneau spre el şi le simţea deja atingerea mâinilor fantomatice pe trup. Gândurile i se învălmăşeau nebuneşte în cap, ameninţând să-l copleşească. Şi formele cele uriaşe tot veneau, se strecurau abil prin întuneric, arătări fără de chip, fantome venite din alte vremi. Îşi dădu seama că nu se putea opri din

tremurat şi nu putea judeca limpede. Şi-ar fi dorit să răcnească de disperare.

Apoi ajunseră în faţa lui, cu Galaphile în frunte, iar Bremen îşi lăsă neputincios capul în îndoitura braţului.

— Ţine sabia dinaintea ta…

O făcu fără crâcnire, o înălţă în faţa lui ca pe un talisman vrăjit. Mâna lui Galaphile se întinse şi degetele lui atinseră uşor medalionul Eilt Druin. Pe dată, medalionul radie un sclipăt de lumină vie. Galaphile se întoarse şi plecă, apoi un alt druid se apropie, atinse medalionul şi se îndepărtă. Şi tot aşa, unul câte unul, spiritele se perindară prin faţa bătrânului şi atinseră sabia pe care o ţinea, iar degetele lor treceau peste imaginea Eilt Druin înainte de a pleca mai departe. Şi de fiecare dată, la fiecare atingere, medalionul radia un sclipăt intens. Cu chipul adăpostit de braţele ridicate în faţa lui, Bremen privi totul. Poate îi dădeau o binecuvântare, un fel de încuviinţare. Dar bătrânul ştia că era mai mult decât atât, ceva mai întunecat şi mai dur. Ceva i se transfera săbiei prin mijlocirea atingerilor celor morţi. Intuia că asta se petrece. Simţea cum acel transfer se statorniceşte din ce în ce mai puternic.

Pentru asta venise aici. Ceea ce se petrecea nu putea sta alături de nimic altceva. Era ceea ce căutase atâta amar de vreme. Dar chiar şi acum, în momentul în care asta se înfăptuia, tot nu-i putea ghici însemnătatea.

Îngenunche pe malul Hadeshornului, în beznă şi umezeală, uluit şi descumpănit, ascultând sunetele articulate de cei morţi, martor al perindării lor, şi se întrebă ce se petrece de fapt. Într-un târziu, toţi druizii trecură prin faţa lui şi atinseră medalionul Eilt Druin, apoi plecară. Rămase în sfârşit singur, ghemuit la pământ în noaptea grea. Zvonul vocilor spiritelor se stinse şi în tăcerea care urmă îşi putu auzi propria respiraţie chinuită. Trupul îi era scăldat în sudoare, sudoarea i se prelingea şi pe faţă. Braţele îi erau îndurerate după ce ţinuseră sabia ridicată atâta vreme, dar nu se putea îndura s-o coboare. Aşteptă, ştiind că va mai urma ceva, că încă nu se terminase totul.

— Bremen…

Numele lui era rostit de o voce pe care o recunoştea acum. Înălţă precaut capul. Fantomele druizilor plecaseră. Trâmba de apă dispăruse. Rămăseseră doar lacul şi întunericul nopţii şi, chiar în faţa lui, spectrul lui Galaphile. Acesta aşteptă răbdător ca Bremen să se ridice în picioare şi să lase sabia pe lângă trup, ca pentru a găsi acolo noi resurse de putere. Avea faţa scăldată în lacrimi şi nu ştia cum ajunseseră ele acolo. Erau ale lui? încercă să vorbească şi constată că nu poate.

Atunci, spectrul prinse a grăi.

— Ascultă-mă. Sabia şi-a dobândit acum puterea. Te du acum şi

înmâneaz-o celui ce o va purta. Îl vei afla la apus. Îl vei şti. Îi aparţine acum lui…

Bremen se căznea să vorbească, dar cuvintele nu se lăsau rostite. Braţele spectrului se ridicară spre el.

— Întreabă…

Gândurile bătrânului se limpeziră, iar vorbele fură rostite cu voce răguşită şi încărcată de teamă.

— Ce ai făcut?

— Am dăruit din noi atât cât am putut. Vieţile noastre s-au încheiat. Învăţăturile ni s-au pierdut. Magia s-a destrămat cu trecerea timpului. Doar adevărul nostru rămâne, tot acel adevăr care ne-a aparţinut în timpul vieţii noastre pământene, în învăţături, în magie, dur şi neclintit şi ucigător de puternic…

Adevărul? Bremen îl privi cu ochii mari, fără a înţelege. Cum putea fi sabia puternică în acest fel? Ce fel de magie izvora din adevăr? Toţi druizii aceia care se perindaseră prin faţa lui, care atinseseră lama şi o făcuseră să strălucească atât de intens de fiecare dată – pentru asta?

Spectrul lui Galaphile făcu din nou un gest cu mâna, dar atât de poruncitor, încât lui Bremen toate întrebările i se stinseră în gât şi atenţia i se îndreptă pe dată asupra lui. Când silueta întunecată din faţa lui îşi ridică braţele, totul în jurul ei păli, tăcerea care o înconjura era desăvârşită.

— Ascultă, Bremen, ultimul druid din Paranor, şi îţi voi spune ce doreşti să ştii. Ascultă…

Şi Bremen, fascinat trup şi suflet de puterea pe care o emanau cuvintele spectrului, ascultă.

* * *

Când totul luă sfârşit şi spectrul lui Galaphile plecă, iar apele Hadeshornului se liniştiră iarăşi şi zorile porniseră a se furişa dinspre răsărit peste vale în nuanţe aurii şi argintii, bătrânul îşi purtă paşii până dincolo de marginea văii Shale şi dormi un timp printre bolovani. Soarele se înălţă şi ziua se înstăpâni deplină, dar druidul tot nu se deşteptă. Avu parte de un somn adânc, fără vise, doar vocile morţilor îi şopteau vorbe fără de-nţeles. Se trezi în amurg, obosit de acele voci, incapabil să le desluşească tâlcul şi năpădit de teama că ei aveau taine faţă de el, acele taine de care avea el trebuinţă pentru ca seminţiile să poata supravieţui. Rămase bucurându-se de căldură, printre umbrele asfinţitului, scoase restul de pâine din raniţă şi mâncă jumătate din ea în tăcere, privind spre munţii din depărtare, spre straniile alcătuiri din Dragon’s Teeth, acolo unde norii îi învăluiau piscurile ascuţite în drumul lor spre răsărit. Luă o înghiţitură din

butelca de mied, aproape goală de-acum, şi cugetă la cele ce aflase.
Despre taina săbiei.
Despre natura magiei ei.
Apoi se ridică şi o luă înapoi printre dealuri până la locul unde-şi lăsase calul cu o noapte înainte. Calul dispăruse. Cineva îl furase, iar urmele hoţului se vedeau clar în praf, un singur şir de urme care se apropiau şi se depărtau apoi cu calul ţinut de dârlogi. Treaba asta nu-l tulbură mai deloc şi o porni imediat spre apus, căci nu dorea să zăbovească încă mai mult în această călătorie. Îi vor trebui cel puţin patru zile de mers pe jos, poate chiar mai multe dacă se va vedea nevoit să evite o întâlnire cu armata Northlanderilor, ceea ce părea aproape sigur. Dar nu avea încotro. Poate va face rost pe drum de alt cal.
Noaptea deveni tot mai întunecată, luna se ridică în înaltul cerului, aruncând o nouă lumină, iar norii desenau mici umbre pe suprafaţa ei lucioasă în timp ce pluteau tăcuţi mai departe. Bremen urmă firul argintiu al râului Mermidon, care şerpuia spre apus, şi o porni cu pas bun în umbra munţilor Dragon’s Teeth, acolo unde lumina lunii nu-i putea trăda prezenţa. Tot mergând, cumpăni alternativele pe care le avea, întorcându-le pe toate feţele. Galaphile venise la el, îi vorbise şi-i dezvăluise multe. Spiritele druizilor morţi se perindaseră prin faţa lui, spectre solemne şi fără de grai, iar mâinile lor se întinseseră spre mânerul săbiei, coborâseră spre medalionul Eilt Druin şi-l atinseseră o clipă, apoi plecaseră.
Şi trecuseră asupra lui adevărurile pe care le descoperiseră în timpul vieţii lor. O umpluseră cu puterea pe care adevărul o putea oferi.
O împuterniciseră.
Respiră adânc aerul nopţii. Înţelegea el oare acum pe deplin puterea talismanului? S-ar zice că da, însă această magie părea atât de neînsemnată în confruntarea cu un duşman atât de puternici cum avea el să-l convingă pe bărbatul care va purta sabia că această magie va fi îndestulătoare pentru a învinge? Cât trebuia să dezvăluie din cele ce aflase? Prea puţin, şi de pe urma neştiinţei risca să-l piardă pe cel care o va mânui. Prea mult, şi risca să-l piardă din cauza spaimei. În ce fel era mai bine să greşească?
Avea să găsească răspunsul la aceste întrebări atunci când îl va întâlni pe acel bărbat?
Simţea că pluteşte pe undele acestor îndoieli. Atât de multe depindeau de această armă, şi totuşi felul în care ea va fi folosită părea să fi fost lăsat doar în seama lui.
Doar în seama lui, pentru că era povara pe care şi-o luase asupră-şi de bunăvoie, era legământul pe care şi-l făcuse.
Orele nopţii se scurgeau, şi el ajunse la cotul de unde unul dintre

afluenţi o lua spre miazăzi, spre munţii Runne. Vântul bătea dinspre sud-vest şi purta pe aripile sale miasmă de moarte. Bremen se opri scurt când simţi duhoarea. Se ucidea undeva, la sud de Mermidon, şi masacrul era cumplit. Cumpăni în sinea lui ce era mai bine să facă, apoi o luă spre un vad mai îngust al râului şi-l traversă pe acolo. La miazăzi se afla oraşul Varfleet, acea aşezare din Southland de unde îl recrutase pe Kinson cu cinci ani în urmă. Dintr-acolo venea duhoarea.

Ajunse în oraş cu multe ore înainte de revărsatul zorilor, când noaptea era încă tăcută şi deplină. Miasma se înteţea pe măsură ce se apropia, şi Bremen înţelese pe dată ce se petrecuse. Fumul se ridica gros, ca nişte panglici cenuşii în lumina lunii. Scânteiau mici puncte purpurii. Bucăţi de lemn săreau în aer ca nişte lănci. Varfleet fusese ars din temelii, iar locuitorii lui, ucişi sau izgoniţi. Mii de oameni. Bătrânul clătina descurajat din cap în timp ce păşea pe străzile pustii şi mute. Clădirile fuseseră prădate şi dărâmate. La tot pasul zăceau morţi oameni şi animale, zăcând pe pământ în mormane groteşti şi sinistre de carne printre dărâmături. Păşea prin toată această pustiire şi nu-i venea a crede văzând cât de barbară fusese. Păşi peste trupul unui bătrân cu ochii deschişi şi lipsiţi de vedere. Un şobolan ieşi de sub cadavru şi fugi grăbit mai departe.

Ajunse în centrul oraşului şi se opri. Nu părea să fi avut loc cine ştie ce bătălie; se vedeau puţine arme aruncate. Mulţi dintre cei ucişi arătau ca şi când ar fi fost surprinşi în somn. Câţi oare dintre membrii familiei lui Kinson şi dintre prietenii lui zăceau printre aceştia? Clătină cu tristeţe din cap. După câte putea el să-şi dea seama, atacul avusese loc cu două nopţi în urmă. Armata Northlandului venise din Eastland deplasându-se spre apus, la miazănoapte de lacul Raimbow, în drum spre bătălia cu elfii. Spre nenorocirea lui, Varfleet se aflase în drumul invadatorilor.

Toate oraşele Southlandului aflătoare între acest loc şi câmpia Streleheim aveau să aibă aceeaşi soartă, gândi el, cuprins de disperare. Îl copleşi un sentiment de totală sfârşeală. Cuvintele care puteau da grai sentimentelor sale păreau atât de serbede.

Îşi strânse pelerina în jurul trupului, săltă mai sus sabia pe spinare şi ieşi din oraş, încercând să nu privească masacrul. Aproape îl lăsase în urmă când simţi o mişcare. Un altul n-ar fi fost în stare s-o sesizeze, dar el era druid. Nu o văzu cu ochii, ci cu mintea.

Cineva era viu printre dărâmături şi se ascundea.

Coti spre apus, păşi cu atenţie mai departe şi invocă imediat magia ca pe o reţea protectoare. Nu se simţea ameninţat, dar chiar şi aşa ştia că trebuie să fie cu băgare de seamă. Se strecură printre dărâmăturile unei case prăbuşite. Acolo, în pragul a ceea ce rămăsese din fosta uşă, se zărea o siluetă ghemuită.

Bremen se opri locului. Era un băiat de vreo doisprezece ani, cu

hainele zdrenţuite şi răpănoase, cu faţa şi mâinile pline de cenuşă, murdare. Se retrăgea tot mai adânc printre umbre, de parcă ar fi vrut ca pământul însuşi să-l înghită cu totul. Avea în mână un cuţit pe care-l ţinea în chip de apărare în faţa sa. Părul îi era drept şi negru, lung până pe umeri, şi-i cădea în şuviţe în jurul obrazului îngust.

— Poţi să ieşi, băiete, îi zise bătrânul încetişor. Totul e-n regulă acum.

Băiatul nu se clinti.

— Nu mai e nimeni aici, doar tu şi cu mine. Cei care au făcut toate astea s-au dus. Ieşi afară acum.

Copilul rămase locului.

Bremen privi în depărtare lumina izbucnită brusc a unei stele căzătoare. Respiră adânc. Nu-şi putea îngădui să mai zăbovească aici şi, oricum, nu putea face nimic pentru băiat. Îşi pierdea vremea.

— Eu voi pleca acum, zise el obosit. Ar trebui să faci şi tu la fel. Toţi oamenii aceştia sunt morţi. Du-te într-unul din satele de la miazăzi şi cere ajutor. Îţi menesc noroc.

Se întoarse şi plecă. Cât de mulţi aveau să rămână fără cămine şi fără de niciunele înainte ca toate astea să ia sfârşit. Până şi gândul acesta era de-a dreptul descurajator. Clătină din cap. Merse vreo sută de metri, apoi se opri brusc. Când se întoarse, băiatul era acolo, cu spatele lipit de un zid, cu cuţitul în mână, aşteptând.

Bremen ezită.

— Ţi-e foame?

Vârî mâna în raniţă şi scoase de acolo ultimul coltuc de pâine. Băiatul întinse capul, şi chipul i se ivi în lumină. Ochii îi străluciră la vederea pâinii.

Ochii lui…

Bremen simţi că i se pune un nod în gât. Îl cunoştea pe băiatul acesta! Era cel care i se arătase în cea de-a patra viziune a lui Galaphile! Ochii Îl dădeau de gol, atât de intenşi, de pătrunzători, încât păreau a-i lumina tot chipul. Era doar un copil rămas orfan în urma acestui masacru, dar exista totuşi în el ceva atât de profund, atât de atrăgător…

— Cum te cheamă? îl întrebă Bremen cu voce calmă.

Copilul nu răspunse. Nu se mişcă. Bremen şovăi, apoi o porni spre el. Imediat, băiatul se retrase în umbră. Bătrânul se opri, puse pâinea pe jos, se întoarse şi plecă.

După vreo cincizeci de paşi, se opri din nou. Băiatul îl urma, îl privea cu luare-aminte şi, în timp ce mergea, mesteca la pâinea pe care şi-o însuşise.

Bremen îi puse câteva întrebări, dar băiatul nu-i vorbi. Când Bremen încercă să se apropie, băiatul se depărtă în grabă. Când druidul încercă să-l convingă să se apropie, acesta îl ignoră.

În cele din urmă, bătrânul se întoarse şi-şi văzu de drum. Nu ştia ce ar putea face în ce-l privea pe băiat. Nu voia ca acesta să vină cu el, dar viziunea lui Galaphile sugera că ar exista un fel de legătură între ei. Poate dacă va avea răbdare, avea să afle care era aceea. Când soarele se ridică în înaltul cerului, coti spre miazănoapte şi traversă din nou râul Mermidon. Urmând linia munţilor Dragon s Teeth, merse până la apusul soarelui. Când îşi pregăti popasul, băiatul era acolo, în umbra copacilor, la marginea luminişului în care se hotărâse să se aşeze, şi-l privea. Bremen n-avea nimic de mâncare, dar puse o cană de mied pentru el. Dormi până la miezul nopţii, apoi se sculă ca să-şi continue călătoria. Băiatul aştepta. Când o porni din loc, băiatul îl urmă.

Şi tot aşa, trei zile la rând. La capătul celei de-a treia zile, băiatul veni la locul popasului şi mâncă împreună cu ei nişte rădăcini şi fructe de pădure. Când bătrânul se trezi în dimineaţa următoare, văzu că băiatul dormea lângă el. Împreună, se sculară şi-şi continuară călătoria spre apus.

În scara aceea, pe când ajunseseră la marginea câmpiei Streleheim şi se pregăteau s-o traverseze, băiatul rosti în cele din urmă primele cuvinte.

Numele lui, îi spuse el bătrânului, era Allanon.

BĂTĂLIA PENTRU RHENN

XXVII

Era o după-amiază târzie şi, în lumina plumburie şi pâcloasă din camera de lucru a reşedinţei de vară a familiei Ballindarroch, Jerle Shannara avea privirea aplecată asupra hărţilor împrăştiate pe masa din faţa lui. Afară ploaia nu contenea. Avea senzaţia că plouă de săptămâni întregi, deşi Regele Elfilor ştia prea bine că nu e aşa şi că senzaţia aceea era un răspuns la dispoziţia lui din acel moment. Dar părea că, ori de câte ori se oprea din lucru şi se uita pe geam, ploua iarăşi. Iar astăzi ploua încă mai straşnic ca de obicei, din nori aduşi pe aripile unui vânt dinspre apus, care scutura crengile copacilor şi spulbera frunzele ca pe nişte petice de hârtie sfâşiate.

Îşi ridică privirea din hărţi şi oftă. S-ar fi putut simţi îmbărbătat de gândul că vremea duşmănoasă îi făcea Vrăjitorului Comandant mult mai anevoioasă sarcina de a-şi manevra armata decât lui Jerle să şi-o manevreze pe a lui. Dintre cele două armate, cea a Vrăjitorului Comandant era cea mai rigidă – aidoma unui enorm animal de povară, lăbărţat şi greoi, împovărat de provizii şi maşinării de asalt. Putea înainta cu cel mult douăzeci de mile pe zi, şi asta în condiţii de vreme foarte bună. Ajunsese în Streleheim cu trei zile în urmă şi abia traversase, cu chiu cu vai, Mermidonul. Iar asta însemna că se află la cel puţin două zile depărtare de Rhenn. Elfii, pe de altă parte, erau deja pe poziţii. Alertaţi de cercetaşi, erau de peste o săptămână la curent cu înaintarea armatei Northlandului, încât avuseseră timp destul să se pregătească. Odată poziţia Northlanderilor descoperită, era uşor de prevăzut din ce parte vor hotărî să atace Arborlonul şi pe elfi. Rhennul era ruta cea mai lesnicioasă şi mai directă spre Westland. O armată de asemenea dimensiuni ar fi întâmpinat serioase dificultăţi dacă voia să ajungă aici pe orice altă cale şi, în afară de asta, venind dintr-o altă direcţie, ar fi fost nevoită să atace oraşul-căpetenie al elfilor de pe poziţii dezavantajoase. Şi asta pentru că la miazănoapte, miazăzi sau apus, oraşul era bine apărat – de munţi, dealuri şi Rill Song. Doar dinspre răsărit era vulnerabil, neocrotit de natură. Unica poziţie strategică defensivă pe care o aveau apărătorii oraşului era valea Rhenn. Dacă pierdeau trecătorile, calea spre Arborlon era din plin deschisă invadatorilor.

Hărţile revelau măcar atâta lucru, dacă asta putea fi de vreun folos. Jerle se tot uita la ele de peste o oră şi tot nu afla ceva nou în ele. Elfii trebuiau să se menţină pe poziţii în Rhenn în faţa atacului care avea să se producă în cele din urmă din partea armatei Northlandului, altfel erau pierduţi. Nu exista un teren intermediar. Şi nici nu aveau în vedere o altă poziţie defensivă. Ceea ce simplifica foarte mult deciziile pe care urma să le ia în calitate de comandant al armatei elfilor. Tot ce-i rămăsese de făcut era stabilirea tacticii de luptă. Elfii trebuiau să apere Rhennul, dar cum aveau ei să-l apere? Cât de departe ar trebui să-şi instaleze poziţiile pentru a diminua forţa primului atac? De câte ori îşi puteau permite să se retragă? Ce măsuri defensive trebuiau să adopte în eventualitatea în care o forţă mai mică i-ar ataca prin încercuire, din pădure? Ce formaţiuni putea el pune în mişcare împotriva unei armate de cinci ori mai numeroase decât a lui şi care-şi putea folosi şi maşinăriile de asalt montate în timpul marşului ei spre apus?

Hărţile nu dădeau răspuns la niciuna din aceste întrebări, dar studierea lor îl ajuta să pună în ordine cele trebuitoare.

Privi din nou ploaia de afară. Preia avea să se întoarcă în curând şi aveau să ia masa împreună – ultima, înainte de a purcede spre Rhenn. Mare parte din armată era deja pe poziţii în vale. Înaltul Consiliu declarase stare de urgenţă şi proaspăt încoronatul rege preluase comanda. Puterea lui era absolută acum, neclintită şi în afara oricărei discuţii. Fusese încoronat cu două săptămâni în urmă, o luase pe Preia de soţie adoptaseră pe cei doi orfani Ballindarroch. Chestiunea succesiunii la tronul elfilor odată rezolvata, el îşi îndreptase atenţia asupra înaltului Consiliu. Vree Erreden fusese numit Întâi Ministru, iar Preia, membru plin al Consiliului. Se iscaseră oarece bombăneli pe tema asta, dar nu o împotrivire deschisă. Ceruse consimţământul Consiliului de a mobiliza armata elfilor pentru a mărşălui spre răsărit, în ajutorul gnomilor. Se iscaseră încă mai multe bombăneli şi chiar un început de împotrivire, dar, înainte ca întreaga chestiune să poată fi dezbătută în for deschis, sosise vestea că armata Northlandului se apropie de Streleheim şi, deci, nu mai trebuia ca elfii să mărşăluiască niciunde.

Gândind acum la toate astea, Jerle clătină din cap. Nu ştia ce se întâmplase cu gnomii. Nimeni nu ştia. Trimisese călăreţi spre răsărit, să afle dacă armata gnomilor fusese distrusă, aşa cum se tot zvonea, dar aceştia nu aduseseră nicio veste lămuritoare. Nu-i rămânea decât să sfârşească prin a crede că gnomii nu le puteau fi de vreun ajutor şi că elfii urmau să se apere singuri.

Clătină istovit din cap. Elfii rămăseseră fără aliat, fără magie, fără druizi şi fără vreo şansă reală de a birui în acest război – în pofida viziunilor, profeţiilor şi a marilor speranţe.

Privi din nou hărţile, topografia amănunţită a Rhennului şi a terenului înconjurător, ca şi când răspunsul la toate aceste probleme s-ar fi aflat acolo şi i-ar fi scăpat lui cumva. Fusese o vreme, şi nu multă în urmă, când nu şi-ar fi îngăduit să judece atât de sincer o situaţie. Fusese o vreme când n-ar fi recunoscut în ruptul capului că un vrăjmaş mai puternic l-ar putea învinge într-o bătălie. Se schimbase mult de atunci. Faptul că îi pierduse pe Tay Trefenwyd şi familia Ballindarroch, că aproape o pierduse pe Preia, că devenise Rege al Elfilor în împrejurări nu tocmai fireşti şi că descoperise că buna lui impresie despre sine însuşi era în destul de mare măsură exagerată îi deschisese o altă viziune asupra evenimentelor. Nu era o experienţă nimicitoare, dar era o trezire la realitate. Asta se întâmplă întotdeauna când te maturizezi, de bună seamă. Era acel ritual al devenirii pe care trebuia să-l înduri atunci când lăsai pentru totdeauna copilăria în urmă.

Se trezi cercetându-şi cicatricele de pe braţe. Erau şi ele nişte hărţi în sine, care stăteau mărturie drumului ales de el în viaţă. Războinic de când se ştia, acum Rege al Elfilor, se ridicase mult în scurt timp, iar cicatricele vorbeau mai mult decât simplele cuvinte despre preţul plătit pentru acest drum. Câte alte cicatrice avea să dobândească în războiul cu Vrăjitorul Comandant? Era el îndeajuns de puternic pentru această bătălie? Era el îndeajuns de puternic pentru a supravieţui? Nu era vorba doar de destinul lui în această bătălie, ci şi de cel al poporului său. Cât de puternic trebuia să fie pentru asta?

Uşile dinspre terasă se dădură în lături cu o bufnitură, izbite de perete de forţa vântului, iar perdelele fluturară violent. Jerle Shannara întinse mâna după sabia sa iată în timp ce două siluete pătrunseră în odaie, ude leoarcă şi îndoite de spate. Hărţile zburară de pe masă şi se împrăştiară pe jos, iar torţele clipiră scurt, apoi se stinseră.

— Opreşte-ţi braţul, Rege al Elfilor, porunci primul dintre cei doi nou-sosiţi, în vreme ce silueta cealaltă, mai măruntă, se întoarse ca să închidă uşile în urma lor şi să scape astfel de ploaie şi vijelie.

Liniştea se înstăpâni iarăşi. Apa se scurgea pe podea în jurul celor doi, formând mici băltoace şi pătând pardoseala. Regele se ghemui precaut, cu sabia pe jumătate trasă din teacă şi cu trupu-i înalt încordat, gata de atac.

— Cine eşti? întrebă el cu glas poruncitor.

Cel mai înalt din cei doi îşi coborî gluga şi-şi arătă chipul în lumina cenuşie şi slabă. Jerle Shannara respiră adânc, din rărunchi. Era druidul Bremen.

— Nu mai trăgeam nădejde să te văd, şopti, iar chipul îi trada emoţia care-l cuprinsese. Ne pierdusem cu toţii nădejdea.

Zâmbetul bătrânului era încărcat de amărăciune.

— Şi pe bună dreptate. A durat mult să ajung până la tine, aproape

la fel de mult cât a durat să-mi dau seama că tu eşti cel pe care-l căutam.

Îşi vârî mâna în pelerina udă leoarcă şi scoase de acolo un pachet lunguieţ, învelit în pânză neagră de cort.

— Ţi-am adus ceva.

Jerle Shannara dădu din cap.

— Ştiu.

Împinse la loc în teacă sabia pe jumătate dezgolită.

Ochii ageri ai bătrânului trădau surpriza. Privi spre tovarăşul lui:

— Allanon.

Băiatul îşi coborî la rândul lui gluga şi-şi arătă chipul. Ochi întunecaţi se aţintiră arzători asupra Regelui Elfilor, dar chipul lui neted şi îngust nu dezvăluia nimic din cele ce gândea.

— Scoate-ţi pelerina. Aşteaptă la uşă. Ai grijă să nu intre nimeni până nu termin ce am de vorbit. Spune-le tuturor că asta e porunca regelui.

Băiatul încuviinţă din cap, îşi scoase pelerina de pe umeri, o duse la cuier, apoi se strecură pe uşă afară şi dispăru vederii.

Bremen şi Jerle Shannara rămaseră singuri în birou, cu hărţile încă împrăştiate pe jos, privindu-se adânc în ochi.

— A trecut mult de când ne-am văzut, Jerle.

Regele oftă.

— De bună seamă. Cinci ani? Mai mult, poate?

— Atât de mult, că-ţi uitasem până şi trăsăturile chipului. Sau poate ai îmbătrânit şi tu, ca şi noi, ceilalţi.

Zâmbetul apăru şi dispăru, înghiţit de lumina slabă a soarelui în scăpătat.

— Spune-mi ce ştii despre sosirea mea.

Jerle îşi schimbă poziţia într-una mai puţin ameninţătoare şi-l urmări pe celălalt scoţându-şi pelerina şi aruncând-o ostenit pe speteaza unui scaun.

— Mi se spune că-mi aduci o sabie, una făurită din magie, pe care trebuie s-o mânuiesc în bătălia împotriva Vrăjitorului Comandant.

Şovăi preţ de o clipă:

— E adevărat? Ai adus o astfel de armă?

Bătrânul dădu din cap.

— Am adus.

Luă pachetul învelit în pânză de cort şi-l aşeză cu grijă pe masă.

— Dar n-am fost sigur că ţi-e destinată ţie până nu te-am văzut ghemuit, gata să mă loveşti, cu sabia aproape trasă din teacă. În clipa aceea, văzându-te astfel, am înţeles că sabia a fost făurită pentru tine. O viziune – tu cu sabia în mână – mi s-a arătat la Hadeshorn cu săptămâni în urmă, dar nu te-am recunoscut. Tay Trefenwyd ţi-a spus despre viziune?

— Da. Dar nu ştia nici el că sabia mi-era destinată. Vizionarul Vree Erreden a fost cel care mi-a spus. A văzut totul într-o viziune a lui proprie, m-a văzut purtând o sabie cu o emblemă gravată pe mâner, o mână care ţine o tortă aprinsă. Mi-a spus că este însemnul druizilor.

— Un vizionar? Bremen clătină din cap. Îmi închipuiam că Tay va fi cel care…

— Nu. Tay Trefenwyd e mort, a fost ucis în Breakline cu săptămâni în urmă.

Vocea Regelui Elfilor era dură şi repezită, iar vorbele prinseră a se rostogoli, de neoprit.

— Eram cu el. Ne-am dus să dobândim Nestemata Neagră, aşa cum ne-ai cerut. Găsisem Nestemata, dar creaturile Vrăjitorului Comandant ne-au dat de urmă. Noi eram doar cinci, ele erau o sută. Erau şi Purtători de Cranii. Tay înţelesese că soarta ne-ar fi fost pecetluită. Magia i se sfârşise, o folosise până la ultimul strop în strădania de a pune mâna pe Nestemată, şi atunci, el…

Vocea regelui se frânse şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. I se puse un nod în gât şi nu mai putu continua.

— A folosit Nestemata Neagră şi ea l-a pierdut, completă bătrânul fraza, cu o voce atât de coborâtă, încât abia i se desluşea. Deşi îl prevenisem. Deşi ştia ce se poate întâmpla.

Îşi împreună strâns mâinile bătrâne, zbârcite.

— Pentru că n-a avut încotro. Pentru că nimic altceva nu putea face.

Rămaseră în picioare faţă în faţă, ocolindu-şi privirile. Apoi Jerle se aplecă să culeagă de pe jos hărţile împrăştiate şi începu să le vrăfuiască pe masă, alături de pachetul în pânză de cort. Bătrânul îl urmări o clipă cu privirea, apoi se aplecă să-l ajute. Când hărţile erau în sfârşit puse la locul lor, bătrânul luă mâinile regelui într-ale sale.

— Îmi pare rău că a murit, mai rău decât aş putea să-ţi explic. Ne-a fost amândurora bun prieten.

— Mi-a salvat viaţa, zise Jerle încetişor, neştiind ce altceva să spună, dar după o clipă chibzui că era de-ajuns.

Bremen dădu din cap.

— M-am temut pentru el, murmură el, lăsă mâinile uriaşului şi porni spre un scaun.

— Putem vorbi stând jos? Am umblat toată noaptea şi toată ziua ca să ajung la tine. Băiatul m-a însoţit. A supravieţuit unui atac asupra Varfleetului. Armata Northlandului devastează pământurile şi ucide oamenii în drumul ei, distruge totul, îi ucide pe toţi. Vrăjitorul Comandant îşi pierde răbdarea.

Jerle Shannara se aşeză în faţa lui. Simţise mâinile bătrânului, când le ţinuse pe ale lui, ca pe nişte frunze veştede. Ca moartea însăşi. Amintirea acelei atingeri îi stăruia în minte.

— Ce s-a întâmplat cu gnomii? întrebă el, chinuindu-se să-şi mute gândul. N-am putut afla nimic despre ei.

— Gnomii au rezistat invaziei Northlanderilor atât cât au putut. Ştiri sunt de tot felul despre ceea ce s-a petrecut apoi. Ştiu care sunt zvonurile, dar am motive să cred că sunt îndoielnice. Am trimis nişte prieteni să afle adevărul şi să-i aducă în ajutorul nostru, dacă pot veni.

Regele clătină din cap, cu descurajarea citindu-i-se în priviri.

— De ce ar veni în ajutorul nostru, când noi nu ne am dus într-al lor? I-am părăsit la ceas de nevoie, Bremen.

— Aţi avut motive temeinice.

— Poate. Dar nu mai sunt atât de încredinţat. Ai aflat de moartea lui Courtann Ballindarroch? Despre masacrarea întregii lui familii?

— Mi s-a spus.

— Am făcut tot ce-am putut, Tay şi cu mine. Dar înaltul Consiliu n-a vrut să facă nimic fără un rege în fruntea ţării. N-am avut încotro. Aşa c-am părăsit gândul de a porni în sprijinul gnomilor şi am dat întâietate căutării nestematei Negre. Se opri o clipă, apoi continuă: Pun acum sub semnul îndoielii înţelepciunea acestei decizii.

Druidul se aplecă în scaun, ţintindu-l cu o privire arzătoare:

— Nestemata Neagră e aici?

Regele încuviinţă din cap.

— Am ascuns-o, în aşteptarea ta. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu ea. Am văzut de ce e în stare. Am văzut cât e de primejdioasă. Singura mea alinare în toată povestea asta este că Nestemata va fi folosită pentru distrugerea Vrăjitorului Comandant şi a creaturilor lui.

Dar Bremen clătină din cap.

— Nu, Jerle. Nestemata Neagră nu va sluji unei asemenea meniri.

Cuvintele lui sunau aspru şi nemilos. Regele se împurpură la faţă şi gâtlejul i se încleştă de furie.

Adică, vrei să-mi spui că Tay a murit de pomană? Asta zici tu?

— Nu te mânia pe mine. Nu eu fac regulile acestui joc. Sunt la rându-mi supus poruncilor sorţii. Nestemata Neagră nu este o armă în stare să-l distrugă pe Vrăjitorul Comandant. Ştiu, ţi se pare greu de crezut, dar aşa este. Nestemata Neagră este o armă puternică, dar ea îi perverteşte pe cei care se folosesc de ea. Îi molipseşte de puterea pe care ei doresc s-o stârpească. Vrăjitorul Comandant e viclean într-atât, încât orice încercare de a folosi Nestemata împotriva lui s-ar sfârşi cu moartea celui care ar folosi-o.

— Atunci, de ce ne-am primejduit viaţa ca să punem mâna pe ea?

Regele era livid şi nici nu încerca să-şi ascundă mânia.

Bătrânul rostea cuvintele cu blândeţe, dar hotărât.

— Pentru că era de neîngăduit ca ea să cadă în mâinile lui Brona. Pentru că în mâinile lui ar fi devenit o armă în faţa căreia nu puteam birui. Şi, Rege al Elfilor, fiindcă era nevoie de ea pentru o menire încă

mai însemnată. Când toate acestea se vor fi isprăvit şi Vrăjitorul Comandant nu va mai fi existând, ea va îngădui druizilor să vină în ajutorul popoarelor din cele patru tărâmuri chiar şi după ce eu nu voi mai fi. Va îngădui magiei şi învăţăturilor lor să supravieţuiască.

Regele îl privi pe druid fără un cuvânt şi fără să priceapă nimic. O bătaie uşoară în uşă le mută atenţia. Regele clipi, apoi întrebă iritat:

— Care eşti acolo?

Uşa se deschise şi Preia Starle intră înăuntru. Nu părea speriată de proasta lui dispoziţie. Îi aruncă o privire lui Bremen, apoi din nou lui Jerle.

— Aş vrea să-l iau pe băiat la barăcile Gărzii Palatului să-i dau ceva de mâncare şi să-l las să se odihnească. E vlăguit. Nu mai e nevoie să stea de veghe. M-am ocupat eu să nu vă tulbure nimeni în timp ce staţi de vorbă.

Îl privi din nou pe Bremen.

— Bun venit la Arborlon.

Bătrânul se ridică şi se înclină scurt.

— Stăpână Preia, o salută el.

Ea zâmbi când Îi răspunse:

— Nu şi pentru tine. Pentru tine sunt doar Preia. Zâmbetul ei păli: Ştii ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Că Jerle e rege şi tu regină? E primul lucru pe care l-am aflat când am intrat în oraş. Toată lumea vorbeşte despre asta. Sunteţi amândoi binecuvântaţi, Preia, Veţi fi puternici unul pentru altul şi pentru poporul vostru. Sunt bucuros să aflu vestea.

Ochii ei străluciră.

— Eşti foarte curtenitor. Nădăjduiesc că şi tu vei putea fi puternic pentru noi în încercările ce ne aşteaptă. Şi acum, cer îngăduinţa să mă retrag. Îl iau pe băiat cu mine. Nu-ţi face griji pentru el. Suntem deja prieteni buni.

Ieşi din odaie, închizând cu grijă uşa în urma ei. Bremen îl privi din nou pe rege.

— Eşti norocos s-o ai alături, îi zise el grav. Cred că înţelegi asta.

Jerle Shannara se gândea la o altă vreme, nu foarte îndepărtată, când fusese în pragul de a o pierde pe Preia. Gândul îl speria încă, la fel ideea că bănuielile lui în ce o privea fuseseră lipsite de temei. Tay şi Preia, cei mai apropiaţi prieteni din lumea întreagă: îi înţelesese greşit pe amândoi, nu-i cunoscuse atât cât ar fi trebuit şi se alesese din toate astea cu o lecţie pe care nu avea s-o uite niciodată.

Odaia era din nou cufundată în tăcere, soarele în apus îi umplea cotloanele cu umbre, iar sunetul ploii răzbătea domol de afară. Regele se ridică şi aprinse torţa care se stinsese din pricina vântului. Întunericul se retrase puţin. Bătrânul îl privea fără un cuvânt, aşteptând.

Regele se aşeză încă tulburat. Încruntă din sprâncene când întâlni căutătură scormonitoare a lui Bremen.

— Mă gândeam doar cât e de important să nu iei nimic de bun Ar fi trebuit să-mi dea asta prin minte şi când a fost vorba de Nestemata Neagră. Dar ar fi fost de neîndurat gândul să-l pierd pe Tay altfel decât pentru o cauză nobilă Am gândit, şi am gândit greşit, că s-a întâmplat asta pentru distrugerea Vrăjitorului Comandant. E greu de acceptat că a murit pentru orice altceva.

— E greu de acceptat că a murit, şopti Bremen. Dar cauza pentru care a murit este, cu toate astea, legată de înfrângerea Vrăjitorului Comandant şi nu e mai puţin întemeiată sau mai puţin însemnată doar pentru că menirea Nestematei este alta decât cea pe care ai crezut-o tu. Tay ar înţelege dacă ar fi aici. Şi tu, ca rege ce te afli, trebuie să faci acelaşi lucru.

Zâmbetul lui Jerle Shannara fu batjocoritor şi îndurerat

— Sunt încă un novice în îndeletnicirea asta de rege, nu e ceva ce mi-am dorit.

— Asta nu e rău, răspunse druidul şi înălţă din umeri. Ambiţia nu e o însuşire care să-ţi fie de ajutor în confruntarea cu Vrăjitorul Comandant.

— Dar ce anume mă va ajuta? Vorbeşte-mi despre sabie, Bremen.

Nerăbdarea regelui biruise în lupta cu mânia şi descurajarea.

— Armata Northlandului mărşăluieşte împotriva noastră. Va ajunge la Rhenn în două zile. Trebuie s-o oprim, altfel suntem pierduţi. Dar dacă există într-adevăr o şansă, trebuie să am o armă împotriva căreia Vrăjitorul Comandant să fie neputincios. Spui că ai adus o astfel de armă. Spune-mi care-i e secretul. Spune-mi ce poate să facă.

Aşteptă, cu ochii pironiţi asupra druid ului. Bremen nu se mişcă din loc, îl privi în ochi şi nu răspunse nimic. Apoi se ridică, merse până la masa cu hărţile, ridică pachetul învelit în pânză de cort şi i-l înmână regelui.

— Îţi aparţine acum. Deschide-l.

Jerle Shannara făcu întocmai şi dezlegă sforile care legau pânza, apoi dădu cu grijă la o parte învelitoarea. Când termină, ţinea în mâini o sabie într-o teacă. Sabia avea lungime şi lăţime neobişnuite, dar era uşoară şi perfect echilibrată. Pe mâner era gravată imaginea unei mâini ţinând o torţă aprinsă. Regele trase sabia din teacă, minunându-se de suprafaţa netedă, fără cusur a lamei, de felul cum o simţea în palme – ai fi zis că i-ar fi aparţinut dintotdeauna, că ar fi fost, într-adevăr, făurită anume pentru el. O cercetă o clipă în tăcere. Flacăra torţei gravate cobora până în vârful lamei şi în lumina slabă a biroului mai să-şi închipuie că emană o strălucire proprie. Ţinu sabia în faţa lui, probându-i greutatea şi echilibrul. Metalul sclipi în lumina lămpilor, viu şi iscoditor.

Regele privi spre Bremen şi dădu încet din cap.
— Minunat tăiş, zise el încetişor.
— E mai mult decât poţi vedea tu, Jerle Shannara – şi mai puţin totdeodată, vorbi bătrânul repede. Ascultă, deci, cu atenţie cele ce am a-ţi spune acum. Spusele mele îţi sunt destinate numai ţie. Doar Preia poate să le afle, şi asta numai dacă tu crezi că este absolut necesar. Multe depind de cele ce-ţi voi spune. Trebuie să am cuvântul tău.
Regele ezită, aruncă o privire spre sabie, apoi încuviinţă din cap.
— Îl ai.
Druidul veni spre el. Se apropie foarte mult şi-i vorbi încet.
— Învoindu-te să primeşti această sabie, ea devine a ta. Dar trebuie să-i cunoşti istoria şi menirea ca să te slujească bine. Istoria ei mai întâi, deci.
Se opri şi-şi alese cu grijă cuvintele.
— Sabia a fost făurită de cel mai bun meşter din Southland, după o formulă venită din vechea lume. Este făurită cu ajutorul căldurii şi al magiei. Este făurită dintr-un aliaj care o face rezistentă şi uşoară în acelaşi timp. Nu se va sfărâma în bătălie, chiar lovită de metal sau de magie. Va rezista oricărei încercări o vei supune. Este pătrunsă de magie druidă. Poartă în ea puterea tuturor druizilor care au existat vreodată, a celor care au venit la Paranor de-a lungul anilor şi care apoi au trecut din lumea aceasta în cealaltă. După ce a fost făurită, am purtat-o până la Hadeshorn şi am invocat spiritele lor din lumea nefiinţelor. Au apărut cu toţii, au trecut, unu! câte unul, prin faţa mea şi au atins această lamă. În cursul făuririi, Eilt Druin, medalionul rangului de Mai-Mare al druizilor, simbolul puterii lor, a fost încastrat în mâner. L-ai văzut cu ochii tăi. O mână care ţine o torţă aprinsă. Este ceea ce au venit ei să cinstească şi să umple cu ultimele lor puteri pământeşti, cu tot ce au putut lua cu ei dincolo de hotarele acestei lumi.
Iar asta ne apropie de discuţia despre menirea săbiei. Este un tăiş făurit cu măiestrie, o armă foarte puternică şi rezistentă – dar ea singură nu e de-ajuns să-l doboare pe Vrăjitorul Comandant. Sabia nu trebuie folosită ca o armă de rând. Poate fi, ce-i drept, folosită şi în acest fel; şi foarte probabil va fi. Dar ea n-a fost făurită pentru ascuţişul lamei sau duritatea metalului, ci pentru puterea magiei dinlăuntrul ei. Magia, Rege al Elfilor, este cea care-ţi va asigura victoria atunci când te vei confrunta cu creatura Brona.
Bremen respiră adânc, ca şi când l-ar fi extenuat povestirea despre sabie. Faţa lui brăzdată de riduri arăta vlăguită şi palidă în lumina slabă.
— Puterea acestei săbii, Jerle Shannara, stă în adevăr, în adevăr pur şi simplu. În adevărul întreg şi nemăsluit. Adevărul, cu toate înşelăciunile şi minciunile şi aparenţele date la o parte, astfel încât cel

împotriva căruia se îndreaptă magia săbiei să fie forţat să-şi arate adevărata faţă. Este o armă puternică, o armă împotriva căreia Brona nu poate lupta, căci el este învăluit tocmai în acele minciuni şi aparenţe, în umbre şi ascunzişuri, acestea sunt uneltele puterii lui. El supravieţuieşte ascunzând adevărul despre sine însuşi. Forţează-l să se confrunte cu acest adevăr, şi l-ai distrus, n-am înţeles taina puterii săbiei atunci când mi-a fost dezvăluită la Hadeshorn. Cum poate fi adevărul atât de puternic încât să nimicească o creatură atât de monstruoasă ca Vrăjitorul Comandant? Care e rostul magiei druide în toate astea? Dar după o vreme am început să înţeleg. Cuvintele „Eilt Druin” înseamnă „Prin adevăr, putere”. A fost crezul druizilor la vremea începuturilor lor, ţelul pe care şi l-au hotărât atunci când s-au stabilit la Paranor şi pe care l-au urmărit în tot cursul evoluţiei seminţiilor, încă de pe vremea Primului Sfat. Să dăruiască lumii adevărul. Adevărul, care să zămislească înţelegere şi cunoaştere. Adevărul, care să înlesnească progresul. Care să dăruiască speranţă. Este felul în care druizii le-au putut fi de ajutor seminţiilor în refacerea lor.

Ochii întunecaţi clipiră, îndepărtaţi şi vlăguiţi.

— Ceea ce au fost ei în timpul vieţii se află acum impregnat în tăişul pe care-l porţi, iar tu trebuie să găseşti calea ca această moştenire să ne slujească în ceasul acesta de restrişte, nu va fi uşor. Nu e atât de simplu cum pare la prima vedere. Vei purta sabia în bătălie împotriva Vrăjitorului Comandant. Îl vei înfrunta faţă în faţă. Îl vei atinge cu sabia, iar magia ei îl va distruge. Toate acestea au fost făgăduite. Dar numai dacă tu te dovedeşti mai puternic în hotărârea ta, în sufletul tău, decât el.

Regele Elfilor clătină din cap.

— Cum aş putea face eu toate astea? Chiar dacă iau de bun tot ce mi-ai spus, şi încă nu ştiu sigur că o pot lua

— Mi-e greu să cred aşa ceva –, cum aş putea fi eu mai puternic decât o creatură care te poate ucide până şi pe tine?

Bătrânul întinse mâna spre mâna în care celălalt ţinea sabia şi o ridică, încât lama se afla acum între ei doi.

— Încercând mai întâi puterea săbiei asupra ta!

Ochii Regelui Elfilor se umplură de teamă şi luciră clipelnic în lumină.

— Asupra mea? Magia druidă?

— Ascultă-mă, Jerle, îl linişti celălalt, strângând mai puternic mâna care ţinea sabia, în aşa fel încât să n-o poată coborî, sabia fiind acum un fir argintiu care-i lega, strălucitor şi luminos. Ceea ce ţi se cere nu va fi uşor – ţi-am spus deja asta. Dar este posibil. Trebuie să îndrepţi puterea săbiei asupra ta. Trebuie să laşi magia să te pătrundă şi să scoată la iveală adevărurile vieţii tale. Trebuie să laşi ca aceste

adevăruri să-ţi fie înfăţişate pe de-a-ntregul, aşa cum sunt ele, şi să te confrunţi cu ele. Unele vor fi dure, stânjenitoare. Vor fi greu de înfruntat. Suntem, toţi, fiinţe care-şi reinventează necontenit propria persoană şi viaţă, ca să poată trece peste greşelile făcute şi slăbiciunile descoperite, în multe feluri, tocmai asta este ceea ce ne face vulnerabili în faţa unei creaturi ca Brona. Dar dacă poţi să rezişti scrutării sinelui tău, pe care sabia ţi-o cere, vei deveni, în urma acestei încercări, mai puternic decât vrăjmaşul tău şi-l vei ucide. Pentru că. Rege al Elfilor, el nu-şi poate îngădui o asemenea scrutare a vieţii lui, căci, dincolo de minciună, de frânturi de adevăr şi de înşelăciune, el nu este nimic!

Se lăsă o lungă tăcere, răstimp în care cei doi bărbaţi stătură faţă în faţă şi se priviră în ochi, ca pentru a se cântări unul pe celălalt.

— Adevărul, vorbi Regele Elfilor în cele din urmă, cu vocea atât de şoptită, încât druidul abia de îl auzea. O armă atât de plăpândă.

— Nu, răspunse pe loc Bremen. Adevărul nu este niciodată plăpând. Este, dintre toate, arma cea mai puternică.

— Chiar aşa? Eu sunt războinic, sunt luptător. Armele sunt singurul lucru la care mă pricep – armele de fier, mânuite de bărbaţi puternici. Tu spui că nimic din toate astea nu-mi va fi de folos, că trebuie să le abandonez. Spui că trebuie să devin acum ceea ce n-am fost niciodată.

Clătină încet din cap.

— Nu ştiu dacă pot face aşa ceva.

Bătrânul îi lăsă mâna, iar sabia coborî între ei. Mâinile lui, pergament uscat, se aşezară pe umerii puternici ai regelui şi-i strânseră cu putere. Se simţea o neaşteptată vigoare în acel trup bătrân. Şi i se citea o sălbatică hotărâre în priviri.

— Trebuie să-ţi aminteşti cine eşti, şopti druidul. Trebuie să-ţi aminteşti cum ai ajuns cel care eşti. Tu n-ai pregetat niciodată să înfrunţi un duşman, n-ai ocolit niciodată datoria, nu ţi-a fost teamă. Ai supravieţuit unor încercări care ar fi dat gata pe aproape oricare altul. Asta ţi-e povestea vieţii. Acesta eşti.

Strânsoarea spori încă mai mult pe umerii lui.

— Ai un curaj nemaiîntâlnit, Jerle. Ai suflet de viteaz. Dar pui prea mult la inimă moartea lui Tay Trefenwyd şi prea mic preţ pe propria ta viaţă, nu, nu te mânia, n-am a vorbi rău despre Tay şi nici a scădea însemnătatea pierderii lui pentru noi toţi. Voiam doar să explic nevoia de a ne aminti că importanţi sunt cei vii. Întotdeauna. Dăruieşte vieţii tale preţuirea cuvenită. Rege al Elfilor. Fii puternic, aşa cum trebuie să fii acum. Nu lua în derâdere sorţii de reuşită pe care-i ai în lupta împotriva Vrăjitorului Comandant doar pentru că arma care ţi s-a dat pentru a purta bătălia îţi e necunoscută, nici lui nu-i e cunoscută. Duşmanul cunoaşte puterea armelor făurite de om. Va bănui că a ta e

ca oricare alta. Surprinde-l. Fă-l să dea de gustul unui alt soi de metal.
Jerle Shannara se depărtă clătinând din cap, privind neîncrezător sabia.
— Ştiu prea bine că nu se cuvine să mă îndoiesc de un lucru doar pentru că-l găsesc greu de acceptat, zise el, se opri în faţa ferestrei şi privi ploaia de afară. Dar mi-e greu.
Mi se cere atât de mult.
Îşi strânse buzele.
— De ce am fost eu ales pentru asta? Alegerea nu mi se pare îndreptăţită. Atâţia alţi bărbaţi ar fi fost mai vrednici să mânuiască o asemenea armă. Eu înţeleg fierul şi forţa brută. Acest... acest lucru nefiresc, încâlcit, e prea de neînţeles pentru mine. Adevărul ca armă îmi pare la locul lui doar în consilii sau în politică. Pe câmpul de bătaie, mi se pare în plus.
Se întoarse spre druid.
— L-aş înfrunta fără preget pe Vrăjitorul Comandant dacă aş putea mânui această sabie ca pe una simplă, făurită din metal, prin măiestria unui făurar. Aş accepta-o fără şovăială ca armă dacă aş putea-o folosi aşa cum pare a fi.
Se citea nelinişte în ochii lui albaştri.
— Dar asta? nu sunt potrivit pentru asta, Bremen.
Druidul dădu încet din cap, nu atât în semn de aprobare, cât de înţelegere.
— Dar nu te avem decât pe tine, Jerle. N-avem de unde şti de ce-ai fost ales. Poate pentru că ai fost menit să devii Rege al Elfilor. Poate că motivele sunt ascunse vederii noastre. Morţii cunosc lucruri pe care noi nu le ştim. Poate că ni le-ar putea spune, dar ei au decis să nu vorbească. Trebuie să luăm asta aşa cum e şi să mergem mai departe. Tu vei fi purtătorul săbiei. Tu o vei purta în bătălie. Aşa a fost scris. N-avem de ales. Trebuie să faci tot ce-ţi stă în putinţă.
Vocea lui deveni aproape o şoaptă, până i se pierdu cu totul. Afară, ploaia continua, domoală, neîncetată, învăluind pădurea într-o strălucire argintie. Amurgul trecuse şi ziua plecase spre apus, laolaltă cu soarele. Arborlonul se aşternea, tăcut şi umed, la adăpostul pădurii, un oraş care-şi îmbrăca veşmântul de noapte. Era linişte în odaie, linişte în reşedinţa de vară, ai fi zis că în lumea întreagă nu mai era nimeni viu în afara celor doi bărbaţi care stăteau faţă în faţă în încăperea slab luminată de torţă.
— De ce nu trebuie să afle nimeni altul taina săbiei?
Şopti Jerle Shannara.
Bătrânul zâmbi cu tristeţe.
— Dacă ai vrea, ai putea să-ţi răspunzi singur la întrebare, Rege al Elfilor, nimeni nu trebuie să afle pentru că nimeni n-ar crede. Dacă tu te îndoieşti atât de însuşirile săbiei imaginează-ţi îndoiala poporului

tău. Poate chiar şi Preia se va îndoi. Puterea săbiei stă în adevăr. Cine va crede că un lucru atât de simplu va precumpăni în lupta împotriva puterii Vrăjitorului Comandant?

Chiar aşa, cine? se întrebă regele în sinea lui.

— Cum ai spus şi tu. O sabie este o armă menită bătăliei.

Zâmbetul lui sfârşi într-un oftat obosit.

— Lasă-i pe elfi să se mulţumească cu atât. Arată-le sabia pe care o porţi, arma care ţi-a fost încredinţată, şi spune-le doar ca-i va sluji cu credinţă. Ei nu au nevoie de altceva.

Jerle Shannara încuviinţă din cap fără un cuvânt. Nu, gândi el, nu au nevoie de altceva. Încrederea este mai mare dacă n-o complici cu tot soiul de gânduri.

Îşi dori în momentul acela de deprimare, de disperare, de îndoială în sine însuşi şi de teamă, de consimţire tacită a unui pact pe care nu-l putea nici accepta, şi nici respinge, ca încrederea aceasta întreagă să fie la fel de simplă şi pentru el.

XXVIII

Înainte de amiaza zilei următoare, Jerle Shannara se apropia deja de valea Rhenn şi de confruntarea pe care sorţii i-o meniseră. Pornise călare puţin după răsăritul soarelui, împreună cu Preia şi Bremen, cu o mână de sfetnici, cu comandanţii armatei sale şi alături de trei companii de vânători elfi, două de pedestraşi şi una de cavalerie. Patru companii se aflau deja pe poziţii la gura văii, iar alte două aveau să li se alăture în dimineaţa următoare. Îi lăsase în urmă pe ceilalţi membri ai înaltului Consiliu al Elfilor, sub conducerea întâiului Ministru Vree Erreden, împreună cu trei companii de rezervişti, şi pe cetăţenii oraşului şi refugiaţii sosiţi de prin împrejurimi de teama inevitabilei invazii. Lăsase în urmă argumentele şi discuţiile despre felul în care se va desfăşura acţiunea şi despre înţelepciunea politică a opţiunilor. Opţiuni şi vreme rămăseseră prea puţine, iar valoarea amândurora avea să fie în mare parte hotărâtă de armata care se apropia.

Regele Elfilor nu pomeni nimănui despre discuţia avută cu druidul. Hotărâse să nu-şi înştiinţeze poporul despre sabia care-i fusese încredinţată. Vorbise despre ea numai cu Preia şi-i spusese doar că era o armă căreia Vrăjitorul Comandant nu i se putea împotrivi. Stomacul i se strângea şi chipul i se împurpura în timp ce rostea cuvintele, căci propria lui încredere în sabie era foarte şubredă. Tot măcina în minte ideea de adevăr ca armă, aşa cum ar roade un căţel la un os. Îşi repetă de zeci de ori în minte discuţia cu bătrânul în timp ce călărea spre răsărit, pierdut în propriile gânduri, atât de înstrăinat de ceilalţi, încât în mai multe rânduri nici nu răspunse când Preia îi

vorbi. Călărea înzăuat, gata de bătălie. Sabia, prinsă la spate, era atât de uşoară în comparaţie cu zalele şi platoşa, de-ai fi zis că era făcută din hârtie. În tot acest timp îşi amintea cum o simţise în mâna, se gândea la greutatea ei, la fel de efemeră ca şi folosinţa pe care se bănuia că o va avea. Trebuia să afle cum se putea sluji de ea. Trebuia s-o încerce. Nu-şi putea stăpâni gândul ăsta. Ceea ce vedea şi ceea ce simţea – da, era real. Tot restul, doar ceva mai mult decât simple vorbe.

Nu-i pomeni nimic lui Bremen despre îndoielile lui. Îşi păstra zâmbetul pe faţă când bătrânul se apropia. Păstra pe chip un aer încrezător. O făcea pentru el însuşi, dar şi pentru poporul lui. Armata avea să se molipsească de această încredere de la el. Dacă regele părea sigur de sine, atunci şi ea avea să fie. Ştia dintotdeauna că adesea bătăliile fuseseră câştigate tocmai mulţumită acestui amănunt, şi acum proceda întocmai. Această armată, ca şi poporul în întregul său, erau sub comanda lui – le putea îndruma în bine sau în rău. Ceea ce-i aştepta avea să-i pună pe toţi la încercare într-un fel cum nu se mai pomenise până atunci. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, avea de gând să-şi facă datoria.

— N-ai scos o vorbă de ore întregi, observă Preia la un moment dat, aşteptând ca el să privească în direcţia ei, ca să fie sigură că o aude,

— Nu? făcu el.

Păru aproape mirat s-o vadă acolo, într-atât era de prins în lupta lui lăuntrică. Cu arme prinse pe tot corpul, ea călărea un murg slăbănog, bălţat cu alb, pe nume Ashes. Nu se pusese, fireşte, nicio clipă la îndoială venirea ei. Cei doi fii abia adoptaţi fuseseră lăsaţi în grija altora. Ca şi Jerle, Preia era născută pentru bătălii.

— Te tulbură ceva, rosti ea şi-l privi drept în ochi. De ce nu-mi spui şi mie ce?

Chiar aşa, de ce? Zâmbi fără voie. Preia îl cunoştea prea bine, nu putea s-o păcălească. Dar nu-i putea mărturisi îndoielile lui. Nu putea, pentru că trebuia să se confrunte singur cu ele. Nimeni nu-l putea ajuta. Cel puţin, nu acum – nu înainte ca el să găsească un teren solid pe care să se sprijine.

— Îmi lipsesc cuvintele ca să-ţi explic, zise el în cele din urmă. Încă încerc să înţeleg. Fii răbdătoare.

— Ţi-ar putea fi de ajutor dacă ai încerca să schimbi cu mine câteva cuvinte.

Dădu din cap şi privi dincolo de frumuseţea chipului ei şi de inteligenţa oglindită în ochii limpezi, de căldura şi iubirea cuibărite în sufletul ei. În ultima vreme încerca cu totul alte sentimente faţă de ea. Distanţa pe care el o impusese dintotdeauna între ei dispăruse. Erau legaţi atât de strâns, încât era încredinţat că orice i se va întâmpla unuia dintre ei i se va întâmpla negreşit şi celuilalt, fie chiar şi

moartea.

— Mai da-mi un strop de zăbavă, îi spuse el blând. Apoi vom sta de vorbă.

Ea întinse mâna şi o strânse pe a lui.

— Te iubesc, îi spuse.

Aşadar, după-amiaza îi găsise în apropiere de intrarea în valea Rhenn, dar el tot nu vorbise despre ceea ce îl tulbura, iar ea aştepta cu răbdare. Ziua era luminoasă şi călduroasă, iar aerul purta cu el mireasmă dulce de iarbă încă umedă şi de frunze; pădurea în jurul lor era verde după ploile bogate din ultimele câteva săptămâni. Norii se împrăştiaseră în cele din urmă, dar terenul rămăsese moale şi pe alocuri mlăştinos, prin locurile pe unde elfii călătoriseră spre răsărit, pe drumurile bătute. Toată ziua veniseră veşti de la gura văii, locul unde grosul armatei îşi stabilise liniile de apărare. Armata Northlandului continua să se apropie, înaintând încet de-a lungul câmpiei Streleheim dinspre nord şi sud, companii care soseau mai repede sau mai încet, după cum le era mărimea şi mobilitatea, după cum le erau caii şi cât de multe proviziile pe care le cărau cu ei. Armata Vrăjitorului Comandant era imensă şi sporea fără-ncetare. Umpluse deja câmpiile de la gura văii cât vedeai cu ochii. Era de vreo patru ori mai numeroasă decât a elfilor, poate chiar mai mult, pe măsură ce noi companii i se alăturau. Veştile aduse erau spuse pe un ton indiferent şi egal, voit lipsit de emoţie, dar Jerle Shannara învăţase să descifreze ce se ascundea fie şi în micile nuanţe ale pauzelor de vorbire şi în inflexiunile vocii şi putea percepe un început de teamă.

Ştia că trebuie să facă ceva ca să pună capăt acestor porniri. Şi că trebuie s-o facă fără zăbavă.

Realitatea era cumplită. Fuseseră trimişi călăreţi spre răsărit, la gnomi, ca să-i implore să le vină în ajutor, dar pe cărările care duceau afară din vale fuseseră postate patrule de-ale Northlanderilor şi aveau să treacă zile la rând până să poată vreun călăreţ să-şi croiască drum afară din încercuire. Până atunci, elfii urmau să se descurce singuri. Nu vor avea pe nimeni în sprijin. Trolii erau o naţiune subjugată, iar armatele lor erau acum în slujba Vrăjitorului Comandant. Mogâldanii trăiau în debandadă chiar şi în vremurile lor bune şi, oricum, nu-i prea aveau pe elfi la suflet. Oamenii se retrăseseră în oraşele lor şi n-aveau niciun fel de armată organizată. Gnomii erau singurii care mai rămăseseră, asta dacă supravieţuiseră. Încă nu sosise nicio veste despre Raybur şi armata lui, nu se ştia dacă scăpaseră de invazia Northlandului.

Existau, aşadar, destule motive îndreptăţite de teamă, gândi Jerle Shannara în timp ce ieşea călare din pădure, către intrarea de apus a Rhennului – Regele Elfilor, însoţitorii şi sfetnicii lui şi trei companii de oşteni. Existau destule motive îndreptăţite de teamă, dar, în situaţia

dată, nu era îngăduit ca ele să precumpănească.

Ce putea face oare, se întrebă el, să le contracareze?

Bremen, care călărea împreună cu micul Allanon în rândul sfetnicilor şi comandanţilor armatei elfilor, îşi punea aceeaşi întrebare. Dar pe el nu teama ce-i cuprindea pe elfi îl preocupa cel mai mult – ci aceea ce-l cuprinsese pe rege. Căci, deşi Jerle Shannara nu voia să recunoască, ba nici măcar nu era conştient de asta, era înspăimântat. Teama lui nu sărea în ochi, nici măcar în ai bătrânului, dar ea era acolo, în adâncul sufletului. Era ca un prădător ager, pitit la pândă undeva, în cotloanele sinelui său, aşteptând prilejul să lovească. Bremen o simţise în urmă cu o zi, în clipele în care dezvăluise puterea săbiei – acolo, dincolo de ochii regelui. În adâncurile descumpănirii şi nesiguranţei lui, acolo unde putea sa se ascundă, să crească şi, în cele din urmă, să-i aducă pieirea. În ciuda strădaniei bătrânului şi a puterii propriilor lui convingeri privind puterea talismanului, regele nu credea. Dorea s-o facă, dar nu putea. Avea să încerce să găsească o cale, fireşte, dar nu exista nicio garanţie că va reuşi. Asta era ceva la care Bremen nu se gândise în timpul celor ce se petrecuseră până atunci. Acum trebuia s-o facă. Trebuia să lămurească într-un fel treaba asta.

Călări întreaga zi cu ochii la rege, observă tăcerea în care el se închisese, cercetă fălcile şi gâtlejul încordate, nelăsându-se amăgit de zâmbetele şi purtarea încrezătoare anume gândită pentru cei din jur. Lupta care avea loc înăuntrul lui Jerle Shannara era vădită. Se chinuia să înghită ceea ce i se spusese, dar fără prea mult succes. Era viteaz şi hotărât, drept urmare avea să poarte sabia în bătălie şi avea să-l înfrunte pe Vrăjitorul Comandant, aşa cum i se spusese. Dar în momentul decisiv, lipsa lui de încredere avea să iasă la suprafaţă, îndoielile aveau să-l dea de gol şi avea să moară. Era ceva de neocolit, şi asta era înfricoşător. Era nevoie de o altă voce decât a lui. Bătrânul se pomeni dorindu-şi ca Tay Trefenwyd să fie în viată. Tay fusese îndeajuns de apropiat de Jerle Shannara ca să afle calea de a-i pătrunde în suflet, de a-l convinge, de a-i frânge neîncrederea şi îndoielile. Tay i-ar fi stat alături regelui împotriva Vrăjitorului Comandant, aşa cum avea de gând şi Bremen să facă, dar, cu Tay, asta ar fi înseninat mai mult. Poate chiar asta ar fi hotărnicit izbânda de înfrângere.

Dar Tay murise, drept urmare, vocea şi forţa de care era nevoie trebuiau să vină din altă parte.

Şi mai trebuia să se gândească şi la Allanon. Din când în când, bătrânul arunca o privire în direcţia băiatului. Tânărul lui tovarăş de drum era încă reţinut, dar nu mai refuza să vorbească. În parte, meritul era al Preiei Starle. Băiatul o plăcea foarte mult şi-i asculta sfatul. După o vreme el deveni mai deschis. Întreaga lui familie fusese ucisă în invazia Northlanderilor, mărturisise Allanon. Ei scăpase cu

viaţă pentru că nu era acolo când se pornise atacul şi se ascunsese până când luase sfârşit. Văzuse atrocităţi fără de număr, dar nu era doritor să dezvăluie amănunte. Bremen nu stărui. Era destul că băiatul supravieţuise.

Dar trebuia să se gândească la viziunea lui Galaphile, şi de aceea îi venea cam greu să nu stăruie. Ce voia oare ea să spună – el, împreună cu băiatul, pe malul Hadeshornului, în prezenţa spectrului lui Galaphile, cu siluetele luminoase, străvezii ale spiritelor morţilor frământându-se deasupra apelor învolburate, în aerul întunecat, înţesat de ţipete, cu ochii stranii ai băiatului ţintiţi asupra lui, privind fix? Privind fix, ce? Druidul nu-şi putea da seama. Şi, la urma urmelor, ce căuta băiatul acolo – În valea Shale, pe malul lacului Hadeshorn, la invocarea spiritelor, într-un loc neîngăduit niciunei făpturi omeneşti, un loc în care numai el cuteza să se ducă?

Viziunea nu-i dădea pace. În chip straniu, se temea pentru Allanon. Simţea nevoia de a-l proteja. Băiatul îl atrăgea într-un fel pe care nu şi-l putea explica. Poate pentru că erau amândoi nişte însinguraţi. Niciunul dintre ei nu avea o familie, un popor sau un cămin. Niciunul nu aparţinea de fapt niciunui loc. Amândoi vădeau o însingurare evidentă, şi ea era nu doar o stare a sufletului, era şi o realitate ce nu putea fi schimbată. Faptul că Bremen era druid îl scotea în afara societăţii, şi era ceva ce nu putea schimba nici dacă ar fi dorit. Dar băiatul era la fel de înstrăinat – în parte, în urma adâncii înţelegeri a gândirii altora, o înzestrare pe care puţini o preţuiau la adevărata valoare, şi, în parte, mulţumită unei agerimi a spiritului care se apropia de clarviziune. Ochii aceia stranii erau oglinda unei minţi şi inteligenţe sclipitoare, dar ascundeau şi alte calităţi. Te priveau de

parcă-ţi puteau pătrunde până în străfundul sufletului, ăsta era adevărul. Capacitatea lui Allanon de a te vedea în adevărată lumină era de-a dreptul cutremurătoare.

Ce trebuia să facă oare Bremen cu acest copil? Cum îl putea înţelege? Era o zi hărăzită parcă îndoielilor şi întrebărilor fără de răspuns, iar bătrânul purta această povara sâcâitoare într-o tăcere stoică, în timp ce călărea spre răsărit. Dar şi aşa, bănuia el, dezlegarea tuturor acestora avea să vină prea curând.

Odată ajuns în valea Rhenn, Jerle Shannara se îndepărtă de ceilalţi şi porni călare, împreună cu Preia, să inspecteze liniile defensive şi să le dea de ştire vânătorilor elfi că sosise. Fu primit pretutindeni cu căldură, iar el zâmbi, flutură din mână şi le spuse oştenilor lui că totul merge bine şi că Northlanderii vor avea parte de ceva surprize cât de curând.

Apoi porni călare prin vale, ca să arunce o privire asupra taberei duşmane. De data asta luă cu sine o călăuză, căci fundul văii era de-

acum înţesat de capcane, multe din ele abia pregătite de elfi, şi nu voia să cadă într-una din ele din greşeală. Preia rămase alături de el, regina fiind deja pentru soldaţi o prezenţă la fel de familiară ca şi aceea a regelui, niciunul nu vorbi în timp ce urmară călăuza peste coline verzi şi măguri de pământ, peste întinderi netede, până pe un promontoriu de pe înălţimile care mărgineau flancul drept, de unde se putea vedea întreaga vale. Un mic grup de cercetaşi şi curieri se afla acolo pe poziţii, de veghe. El îi salută, apoi se îndreptă spre marginea povârnită, să privească de-acolo.

În faţa lui se întindea întreaga armată a Northlanderilor, un puhoi nemărginit de oameni, animale, căruţe şi maşinării de război învăluite în praf şi dogoare. Se zărea forfotă în tot locul, căci proviziile şi armele erau aduse şi sortate, iar companiile erau plasate pe poziţii în lungul frontului.

Maşinăriile de asediu erau asamblate şi trase de cai într-o parte. Oştirea se aşezase la vreo milă de capătul răsăritean al văii, de unde putea vedea orice atac pornit împotriva ei şi unde avea spaţiu destul pentru a se răsfira şi organiza. Jerle simţea neliniştea vânătorilor care stăteau alături de el. Simţea în tăcerea păstrată de Preia cum ea cântăreşte la rece ce sorţi aveau. Armata care venise să le invadeze pământurile natale era o maşinărie monstruoasă, pe care nu uşor o puteau înfrânge.

Studie oştirea încă multă vreme după acea primă privire. Luă aminte la locurile în care erau depozitate proviziile, echipamentul şi armamentul. Numără maşinăriile de asediu şi catapultele. Căută din priviri stindardele companiilor pregătite să lupte împotriva lui şi făcu o numărătoare aproximativă a trupelor de cavalerie – uşoară şi grea – şi a celor pedestre. Văzu că se apropie mai multe căruţe cu provizii din nordul şi sudul Streleheimului. Cumpăni cu atenţie opţiunile pe care le avea.

Apoi încălecă din nou, porni înapoi spre celălalt capăt al văii şi chemă la sine toţi comandanţii şi sfetnicii pentru un consiliu de război.

Se adunară într-un cort ridicat mult în spatele liniilor defensive ale elfilor, în timp ce Garda Palatului înconjura locul, pentru a se asigura că nimeni nu-i va tulbura. Preia era acolo, fireşte, împreună cu Bremen. Kier Joplin comanda trupele de cavalerie, iar Rustin Apt şi Cormorant Etrurian, pe cele pedestre. Erau acolo şi căpitanii Prekkian şi Trewithen, care comandau Regimentul Negru şi, respectiv, Garda Palatului. Şi mai era şi Arn Banda cel-cu-un-singur-ochi, care comanda arcaşii. Aceştia erau sufletul armatei lui, bărbaţii pe care se bizuia înainte de toate, cei pe care trebuia să-i convingă, dacă voiau să aibă sorţi de izbândă în faţa armatei care avea să se ridice împotriva lor.

— Bine v-am găsit, prieteni, îi salută el, stând în faţa lor vioi şi relaxat, fără armură.

Erau aşezaţi cu toţii pe scaune rânduite în cerc, încât sa li se poată adresa fiecăruia în parte sau tuturor în acelaşi timp, după cum cerea momentul.

Am fost până în capătul celălalt al văii şi am văzut armata care ne ameninţă. Cred că e foarte limpede ce avem de făcut. Trebuie să atacăm.

Se auziră exclamaţii gâtuite de surpriză şi consternare, fireşte – dar el se aşteptase la asta.

— În timpul nopţii! strigă el în mijlocul confuziei generale. Acum!

Rustin Apt, un bărbat între două vârste, puternic, cu o statură atât de vânjoasă şi impunătoare încât părea că nimic nu-l poate clinti din loc odată ce şi-a înfipt piciorul undeva, zvâcni din scaun.

— Regele meu, nu se poate! Să atacăm? Nu poţi să fii…

— Fii cu băgare de seamă, Rustin.

Regele îi reteză vorba cu un gest energic din mână.

— Pot să fiu sau să fac orice dacă împrejurarea o cere. Mă cunoşti prea bine. Şi acum, ascultaţi-mă cu toţii o clipă. Această armată a Northlandului se lăfăie dinaintea noastră, grasă şi obraznică, închipuindu-şi că e prea mare ca să-şi încerce cineva puterile cu ea, socotind că vom şedea cuminţi în apărarea propriilor linii. Dar armata lor sporeşte neîncetat, iar vânătorii noştri elfi văd asta şi-i cuprinde disperarea. Nu putem sta cu mâinile încrucişate până va creşte într-atât încât să ne înghită cu cap cu tot. Nu putem sta aşteptând atacul inevitabil. Trebuie să purtăm bătălia pe terenul lor, acum, în condiţii prielnice nouă şi în momentul ales de noi, când noi suntem pregătiţi, şi ei nu.

— Toate bune şi frumoase, şopti Kier Joplin.

Era mic de stat şi solid, cu ochi negri, ageri.

— Dar ce parte a armatei vrei să foloseşti pentru acest atac? întunericul ne va fi de folos, dar călăreţii vor fi auziţi de departe. Iar oştenii vor fi făcuţi bucăţi înainte de a se putea retrage.

Se auzi un murmur aprobator. Jerle dădu din cap.

— Judecata ta se potriveşte cu a mea. Dar ce-ar fi dacă duşmanul nu ne-ar putea găsi? Ce-ar fi dacă noi ne-am face nevăzuţi tocmai când şi-ar închipui că a pus laba pe noi? Ce-ar fi dac-am ataca pe rând, o lovitură ici, una dincolo, dar fără să le oferim nimic alta decât umbre cu care să se războiască?

Se aşternu tăcerea.

— Şi în ce fel ai de gând să faci asta? întrebă Joplin în cele din urmă.

— Am să vă spun. Dar mai întâi vreau să ştiu dacă am consimţământul vostru. Sunt încredinţat că trebuie să facem ceva dacă vrem să creştem încrederea armatei. Văd că începe să pregete. Am dreptate când spun asta?

Din nou tăcere.

— Ai dreptate, zise Joplin în cele din urmă.

— Kier, tu ai pus degetul drept pe rană când ai vorbit despre primejdiile unui atac. Acum vreau să te gândeşti şi la posibilele avantaje. Dacă putem să-i scuturăm puţin, să-i sâcâim, poate chiar să le provocăm ceva pagube, câştigăm şi timp, şi încredere în noi înşine. Stând degeaba nu obţinem nimic din toate astea.

— De acord, declară imediat Cormorant Etrurian.

Era un bărbat cu chip îngust, osos, cu mare experienţă în războaiele de frontieră, fost adjutant al bătrânului căpitan Apt.

— Pe de altă parte, o înfrângere ar fi nimicitoare în momentul de faţă. Şi ar putea chiar să ducă la dezlănţuirea unui atac asupra poziţiilor noastre defensive înainte de vreme.

— Şi, de asemenea, s-ar putea să te înşeli când crezi că nu se aşteaptă la un atac din partea noastră, îşi dădu cu părerea fostul lui mentor, ridicându-se din nou în picioare. Nu ştim ce s-a întâmplat cu gnomii. Avem de-a face cu o armată foarte experimentată şi s-ar putea să se priceapă mai bine la astfel de trucuri decât noi.

— Şi sunt şi mult mai numeroşi decât noi, adăugă Etrurian încruntat. Rege al meu, tactica ta e prea primejdioasă.

Jerle dădu din cap după fiecare comentariu, fără a se grăbi, aşteptând să-şi expună cu toţii obiecţiile. Aruncă o privire spre Preia, care-l cerceta cu atenţie, apoi spre Bremen, pe al cărui chip lipsit de expresie nu se citea nimic din ceea ce gândea. Îşi trecu privirea de la un chip la altul, străduindu-se să-şi dea seama pe câţi din cei adunaţi acolo îi putea câştiga de partea sa. Pe Preia, asta era neîndoielnic. Dar ceilalţi, comandanţii lui, la fel şi Bremen, încă mai cumpăneau, sau poate hotărâseră deja să i se împotrivească. Nu voia să-i oblige să-i accepte propunerea dacă ei hotărau să nu-l susţină, dar, în ce-l priveşte, hotărârea lui era nestrămutată. Atunci, cum putea oare să-i convingă?

Vocile celor care se împotriveau încetară. Jerle Shannara se îndreptă de spate.

— Suntem cu toţii prieteni, începu el. Lucrăm pentru acelaşi ţel. Cunosc grozăvia misiunii pe care o avem de îndeplinit. Doar noi am mai rămas între Vrăjitorul Comandant şi devastarea celor patru tărâmuri. Poate că suntem chiar singura şi ultima forţă capabilă să i se împotrivească. Aşa încât precauţia este necesară. Dar şi riscul. Nu poate exista izbândă fără risc – mai ales în împrejurări ca acestea, în vremuri ca acestea, într-un loc ca acesta, împotriva unui duşman ca acesta. Există un anume risc în orice bătălie, şi există şi noroc. Nu putem nesocoti asta. Ce trebuie să facem noi acum este să micşorăm riscul.

Se apropie de Rustin Apt şi îngenunche înaintea lui. Ochii duri ai

experimentatului comandant se măriră brusc.

— Şi dacă ţi-aş arăta felul în care i-am putea ataca pe timpul nopţii – un fel cu mari sorţi de izbândă şi care i-ar pune doar pe câţiva dintre noi în primejdie, dar care, dacă e încununat de succes, va năuci duşmanul îndeajuns cât să câştigăm încredere şi timp?

Bătrânul oştean păru să şovăie.

— Poţi face aşa ceva? mormăi el.

— Îmi vei sta alături dacă pot? insistă regele, fără a-i răspunde. Privi în stânga şi în dreapta lui: O veţi face cu toţii?

Se auziră murmure aprobatoare. Îi privi pe rând, îi obligă să-l privească în ochi şi-i făcu să-şi dea consimţământul. Făcu un semn din cap spre fiecare pe rând, îi atrase de partea lui prin zâmbet şi priviri şi le smulse o promisiune nerostită, făcându-i parte din planul pe care-l zămislise.

— Ascultaţi-mă atunci cu atenţie, şopti el şi le spuse ce avea de gând să facă.

Atacul nu se desfăşură în noaptea aceea, ci în următoarea. Pregătirile durară întreaga zi, cu alegerea celor care urmau să participe la atac, cu expedierea lui Kier Joplin şi a călăreţilor lui spre miazănoapte şi a lui Cormorant Etrurian şi a vânătorilor lui spre miazăzi. Cei doi comandanţi plecară la răsăritul soarelui şi adăstară la adăpostul pădurii şi a înălţimilor ca s-o poată porni spre locurile stabilite fără a fi văzuţi. Trupele lor erau mici, căci păstrarea secretului şi iuţeala acţiunii aveau să le slujească mult mai bine decât mărimea lor. Fiecare în parte avea instrucţiuni foarte clare cu privire la ce urma să facă şi când. Reuşita diferitelor momente ale atacului cerea desăvârşita lor coordonare. Dacă loviturile nu se desfăşurau în ordinea trebuitoare, atacul era sortit eşecului.

Jerle Shannara conducea grupul central, o companie compusă din arcaşi şi membri ai Gărzii Palatului. Acolo unde urmau să se afle ei, bătălia avea să fie cea mai feroce, iar în mintea lui nu încăpea gândul că ar putea lăsa pe altul în locul lui. Bremen era furios. Acceptase, fireşte, planul. Aplaudase iscusinţa şi temeritatea regelui. Dar era nebunie curată ca el să conducă personal atacul.

— Chibzuieşte, Rege al Elfilor! Dacă tu cazi în luptă, totul va fi pierdut, indiferent ce se va fi câştigat prin acest atac!

Le prezentase acest argument lui Jerle şi Preiei Starle după plecarea celorlalţi. Părul subţire şi barba bătrânului se zburleau în toate direcţiile în timp ce gesticula furios.

— Nu-ţi poţi pune în pericol propria siguranţă în felul ăsta! Tu trebuie să rămâi în viaţă pentru confruntarea cu Brona!

Stăteau aproape unul de altul în întunericul tot mai deplin, căci ziua se apropia de sfârşit. Afară, pregătirile erau în toi pentru atacul de a doua zi. Jerle Shannara îşi înduplecase comandanţii, puterea

argumentelor lui fusese prea copleşitoare ca să li se mai poată împotrivi, prea convingătoare ca să poată fi nesocotite. Unul câte unul, se dăduseră bătuţi – întâi Joplin, apoi ceilalţi. În cele din urmă, îi cuprinsese şi pe ei entuziasmul pe care el îl simţea faţă de acel plan.

— Are dreptate, se declarase Preia Starle de acord cu bătrânul. Dă-i ascultare.

— N-are dreptate, răspunsese Jerle liniştit, cu voce calmă, lăsându-i muţi de uimire în faţa forţei pe care o vădea convingerea lui. Un rege trebuie să conducă prin puterea exemplului său. Mai cu seamă aici, mai cu seamă în această împrejurare, în faţa unui risc neînchipuit ca acesta. Nu pot cere altcuiva să facă ceea ce n-am eu chef să fac. Armata priveşte spre mine. Aceşti bărbaţi ştiu că eu le sunt conducătorul, că nu voi rămâne la coadă. Ei nu aşteaptă nimic mai puţin de la mine, iar eu n-am de gând să-i dezamăgesc.

Nu vru în ruptul capului să-şi schimbe gândul. Aşa că rămăsese stabilit ca el să conducă atacul, aşa cum spusese, în ciuda protestelor druidului, iar Preia, ca întotdeauna, îi stătu alături. Se strecurară pe întuneric la miezul nopţii, se furişară afară din vale şi traversară câmpia spre tabăra duşmană. Erau doar câteva sute de luptători, având de două ori mai mulţi arcaşi decât Garda Palatului. Câţiva vânători o luară tiptil înainte, muţi ca nişte stafii, şi stârpiră santinelele Northlanderilor care patrulau în jurul taberei. Curând, grosul forţei de atac se afla la mai puţin de cincizeci de metri depărtare. Se ghemuiră acolo, cu armele în mâini, în aşteptare.

Când atacul se porni, fu rapid şi nemilos. Începu la nord, cu Kier Joplin în frunte. Comandantul elf înfăşurase în stofă groasă copitele cailor luptătorilor lui, apoi, după apusul soarelui, o pornise pe jos, cu caii de dârlogi, însoţit de două sute de călăreţi din Slreleheimul de nord. Când elfii se aflau la mai puţin de o sută de metri de capătul nordic al taberei, desfăcuseră apărătoarele de pe copitele cailor, aşteptaseră cam o oră după miezul nopţii, apoi încălecaseră şi porniseră la atac. Năvăliră asupra Northlanderilor înainte ca aceştia să poată da alarma. Loviră în flancurile ultimului transport de provizii, care nu fusese încă descărcat, căci mânuitorii aşteptau lumina zilei pentru treaba asta. Elfii smulseră din galopul cailor crengi în flăcări din focurile de tabără şi incendiară căruţele. Apoi cotiră brusc spre locul în care se montau maşinăriile de asalt şi le incendiară pe cele mai apropiate. Flăcări se înălţau pălălaie în timp ce călăreţii goneau în galop nebun prin tabără şi se făceau din nou nevăzuţi în bezna nopţii. Dispărură fulgerător, încât duşmanii încă mai chiteau ce au de făcut când se declanşă al doilea atac.

Pe acesta îl dezlănţui Cormorant Etrurian, de la sud-vest. El aşteptă până zări flăcările stârnite de primul atac, apoi năvăli. Cu cei cinci sute de luptători aflaţi deja pe poziţii dădu iama drept în mijlocul

ţarcului în care erau adăpostiţi caii, ucise îngrijitorii şi eliberă animalele, gonindu-le în noapte. Câteva secunde, lupta corp la corp fu de-a dreptul sălbatică, dar elfii cotiră imediat spre apus şi pricinuiră mari pagube taberei în vreme ce se retrăgeau în goană spre întunericul din câmpie.

Reacţia duşmanilor fu mai rapidă de data asta, dar Northlanderii erau încă buimăciţi, căci atacul părea să vină de pretutindeni. Uriaşi troli-stâncă, cu armurile trase abia pe jumătate, dar cu uriaşe securi de luptă şi lănci în mâini, izbiră tot ce le stătea în cale în încercarea de a se prinde în luptă cu atacatorii lor. Dar maşinăriile de asalt şi căruţele cu provizii ardeau la miazănoapte, iar caii erau împrăştiaţi la miazăzi, şi nimeni nu părea să ştie cam pe unde putea fi găsit duşmanul. Bremen, ascuns în câmpie împreună cu trupele lui Jerle Shannara, îşi folosi magia pentru a-i ascunde pe elfi şi pentru a crea iluzia că există atacatori acolo unde nu se afla de fapt niciunul. Bătrânul nu putea menţine iluzia prea mult timp, dar îndestul pentru a-i încurca până şi pe primejdioşii Purtători de Cranii.

Dar, la vremea aceea, trupele lui Jerle Shannara se alăturaseră deja atacului. Înconjuraţi şi apăraţi de Garda Palatului, arcaşii se aliniară în câteva şiruri în faţa terenului ocupat de Northlanderi, îşi încordară arcurile lungi şi lansară o ploaie de săgeţi spre duşmani. Strigăte se înălţară din tabără, semn că săgeţile îşi nimeriseră ţinta. Rafală după rafală, săgeţile se abăteau torente asupra Northlanderilor, în timp ce aceştia se chinuiau să se organizeze şi să se înarmeze. Regele îşi ţinu luptătorii pe poziţii cât putu mai mult – şi ceva pe deasupra. O trupă numeroasă de mogâldani năvăli spre ei dinspre tabără într-o goană frenetică, încercând să ajungă la arcaşi, dar aceştia se mulţumiră să coboare ţinta săgeţilor spre ei, făcând ravagii în trupa dezordonată a contraatacului, până când o împrăştiară.

În cele din urmă, Jerle Shannara începu să-şi retragă luptătorii, rând după rând, şi fiecare rând acoperea retragerea celuilalt. Oamenii lui Cormorant Etrurian o luaseră deja la trap pe câmpia măturată de norii de fum şi cenuşă iscaţi de focuri. Îşi făcură apariţia trolii-stâncă, matahale uriaşe şi greoaie, cu lăncile şi securile de lupta gata de atac. Săgeţile nu erau de niciun folos împotriva lor. Arcaşii se retraseră, alergând printre rândurile Gărzii Palatului care le asigura protecţia. Jerle îşi retrase rapid vânătorii de acolo, căci nu dorea să se lupte cu trolii-stâncă în noaptea aceea, nu aveau să fie urmăriţi de vreo trupă de cavalerie, căci caii northlanderilor erau capturaţi sau împrăştiaţi. Trolii erau cei de care trebuiau să se păzească.

Dar trolii înaintară mai iute decât anticipase regele. Cum arcaşii şi vânătorii elfi se refugiaseră în siguranţă în câmpia Rhenn, iar călăreţii lui Kier Joplin se întorseseră spre miazănoapte, de unde veniseră, Garda Palatului li se împotrivi, practic, de una singură pe câmpie.

Săgeţile mogâldanilor zburau dinspre tabăra Northlanderilor, lansate de arcaşii care se repeziseră înainte. Mai mulţi oşteni ai Gărzii Palatului căzură şi rămaseră în nemişcare. Bremen, care venise pe câmp împreună cu atacatorii pentru a-l proteja pe rege, trecu în goană dincolo de ei, cu pelerina fluturându-i împrejur, şi repezi foc druid drept în feţele trolilor care înaintau. Flăcări explodară pe pământul înierbat al câmpiei şi, pentru scurt timp, urmărirea fu curmată. Garda Palatului îşi reîncepu retragerea, cu bătrânul şi regele în mijlocul ei, atacată din toate părţile pe când grăbeau spre adăpostul oferit de vale. Împrăştiat de un vânt iscat din senin, fumul se rotocolea pe întinderea câmpiei, dogoritor şi împâclit de cenuşă. Preia Starle se năpusti înainte, chinuindu-se să afle un drum prin mâzga aceea. Dar năuceala pricinuită de fum şi de urletele urmăritorilor se dovedi prea mare. Mica trupă de vânători ai Gărzii Palatului se răsfiră, unii într-o parte, cu Bremen, alţii în alta, cu regele. Jerle Shannara îi chemă, îşi auzi numele rostit drept răspuns şi, brusc, totul dispăru în fumul gros.

Apoi ceva imens se izbi de vânătorii care fugeau laolaltă cu regele şi-i azvârli cât colo, ca pe nişte momâi, pe cei câţiva apărători din Garda Palatului. O siluetă uriaşă îşi făcu apariţia, un monstru hidos aflat în slujba Întunecatului Stăpân, chemat din lumea nefiinţelor, care se simţea la el acasă în întunericul din jur, tot numai colţi şi gheare şi solzi. Se năpusti asupra lui Jerle Shannara cu un răget, şi regele abia avu timp să tragă sabia. Lama vrăjită se ridică, iar faţa ei luci ameninţător în întunericul aproape deplin. Acum gândi regele şi se răsuci pentru a lovi. Acum vom vedeai în timp ce creatura se apropia, chemă cu puterea minţii magia săbiei, vrând s-o invoce întru apărarea sa, spre a se folosi de marea ei putere. Dar nu se întâmplă nimic. Fiara se năpusti asupra lui, de două ori mai înaltă şi tot pe-atâta mai lată decât el şi, cuprins de disperare, regele izbi cu ea cum ar fi făcut-o cu orice altă armă. Sabia se înfipse în fiară, iar forţa loviturii mai domoli atacul. Dar nici acum nu se produse nicio magie. Jerle Shannara îşi simţi stomacul contractându-i-se de o teamă năprasnică. Fiara era asaltată acum din toate părţile de Garda Palatului, revenită în atac, dar creatura îl lovi de moarte pe unul dintre apărători, îi mătură la o parte pe ceilalţi şi continuă să înainteze.

În acel moment, Jerle Shannara îşi dădu seama că nu poate invoca magia săbiei şi orice nădejde că ea l-ar putea apăra era zadarnică. Crezuse, în ciuda celor spuse de Bremen, că sabia era înzestrată cu o magie care putea lovi orice duşman – un fel de foc, sau ceva din lumea nefiinţelor. Dar sabia dezvăluia adevărul, stăruise bătrânul, iar acum îi devenise limpede că adevărul era tot ce putea sabia să dăruiască. Teama ameninţa să-l paralizeze, dar cu un urlet fioros regele se năpusti asupra fiarei. Cu amândouă mâinile încleştate pe

mânerul săbiei, se apără în singurul fel care-i stătea în putinţă. Lama strălucitoare a săbiei coborî fulgerător şi tăie adânc trupul uriaş al creaturii, iar sângele ei negru ţâşni din rană. Dar fiara răzbătuse dincolo de garda săbiei ridicate de rege, o repezi cât colo din mâinile lui şi-l doborî la pământ.

Apoi apăru Bremen, iscat din beznă ca o fantomă răzbunătoare, cu braţele întinse înainte, învăluit pe de-a-ntregul în foc druid. Flăcări ţâşniră frenetic din degetele lui şi loviră monstrul care se pregătea să atace, îl învăluiră, îl înghiţiră, transformându-l în torţă vie. Fiara dădu îndărăt, răcni furioasă, se răsuci în loc şi fugi în noapte, cu flăcările după ea. Bremen nu aşteptă să vadă ce se alege de ea. Se aplecă asupra regelui şi, ajutat de Garda Palatului, care dăduse fuga în sprijinul lui, îl săltă pe Jerle Shannara în picioare.

— Sabia... începu regele cu voce răguşită, clătinând din cap, cuprins de disperare.

Dar Bremen îl opri cu o căutătură aspră şi-i spuse:

— Mai târziu, când vom avea timp şi vom fi singuri, Rege al Elfilor. Eşti în viaţă, te-ai luptat cu cinste şi atacul a fost izbutit. E de-ajuns pentru o singură noapte. Iar acum, vino, să ne grăbim, înainte să ne găsească şi alte creaturi.

O luară imediat la goană în noapte, regele, druidul şi o mână de oşteni ai Gărzii Palatului. Cenuşa şi fumul îi învăluiră, luminând orizontul ca nişte trâmbe în vreme ce căruţele de provizii şi maşinăriile de asalt continuau să se mistuie în flăcări. Preia Starle reapăru din întuneric, cu respiraţia tăiată, zbuciumată, cu privirile încărcate de furie şi teamă. Îşi făcu loc sub umărul stâng al lui Jerle Shannara şi-i înlesni înaintarea. Regele nu se împotrivi. O privi o clipă în ochi, apoi îşi feri privirea. Fălcile-i erau încleştate.

Teama care mocnea în ungherele sale lăuntrice ieşise la iveală în această noapte – teama că sabia care i se încredinţase nu e tocmai potrivită pentru el şi că la nevoie nu va răspunde chemării lui. Nevoia se ivise, iar el nu făcuse faţă. Dacă n-ar fi fost Bremen, ar fi pierit. Fusese cât pe ce să-l dea gata o creatură înzestrată cu o magie măruntă, cu puteri mult mai mici decât ale Vrăjitorului Comandant. Îndoiala îi măcina hotărârea. Tot ceea ce crezuse cu putinţă cu abia câteva ore în urmă era acum risipit. Magia săbiei nu era potrivită pentru el. Nu răspundea chemării lui. Ea avea nevoie de un altul, mai obişnuit cu folosirea unei astfel de magii, Nu el era acela, nu el.

Aceste cuvinte îi răsunau în suflet, reci şi tăioase. Încercă să-şi astupe în calea lor mintea şi urechile, dar constată că nu poate. Cu deznădăjduită disperare, alergă înainte.

XXIX

După ce Bremen se aşternuse drumului spre apus, ca să le ducă elfilor sabia druidă, Kinson Ravenlock şi Mareth cotiră spre răsărit, de-a lungul râului Silver, în căutarea gnomilor. Călătoriră în acea primă zi printr-un teren deluros de pe malul de miazănoapte al râului şi înaintară anevoie, tot mai aproape de pădurile din Anar. Ceaţa învăluia dealurile cu stăruinţă sâcâitoare, dar începu să se risipească pe măsură ce soarele se înălţa tot mai sus pe cer. Spre mijlocul după-amiezii, ajunseră în Anar şi porniră mai departe. Aici terenul era drept şi neted. Soarele se prefira printre frunzele copacilor, aşternând pete luminoase pe pământ. Mâncare şi apă mai aveau doar pentru o zi, încât o împărţiseră cu mare grijă când făcuseră popas pentru prânz, păstrând ceva şi pentru cină, în caz că n-aveau să găsească nimic altceva până atunci.

Verdele aprins al copacilor şi albastrul râului scăldau Anarul în lumină, iar soarele strălucea pe un cer fără de nori; se auzeau cântec de păsărele şi forfota vieţuitoarelor mărunte pe pământ. Dar drumeagul era răscolit şi scârnăvit de resturile lăsate în urmă de armata Northlanderilor şi nici urmă de suflare omenească nu se zărea. Din când în când, adia, purtat de vânt, un miros vag de lemn ars şi cenuşă veche, şi uneori, preţ de câteva clipe, se aşternea o tăcere mormântală – atât de adâncă, încât bărbatul şi fata priveau înjur cu luare-aminte. Trecură pe lângă mici colibe şi depozite, unele încă în picioare, altele arse, dar toate pustii, niciun gnom nu apăru, nu întâlniră pe nimeni în drum.

— N-ar trebui să fim prea surprinşi, observă Mareth la un moment dat, atunci când Kinson vorbi despre asta. Vrăjitorul Comandant abia s-a retras din Eastland. Gnomii se ascund încă, de bună seamă.

Părea o judecată întemeiată, dar faptul că traversau un ţinut părăsit cu desăvârşire îl răscolea pe Kinson. Absenţa până şi a vreunui oarecare negustor ambulant i se părea de-a dreptul tulburătoare. Era ca şi cum nu exista vreun motiv ca să se afle cineva aici, ca şi când viaţa nu-şi mai găsea rostul în aceste păduri. Îl punea pe gânduri faptul că un întreg neam putuse să dispară de parcă nici n-ar fi existat vreodată, nu-şi amintea să mai fi existat vreodată o pustiire de asemenea proporţii. Dar dacă gnomii fuseseră masacraţi? Dacă ei fuseseră pur şi simplu stârpiţi de pe faţa pământului? Cele patru tărâmuri nu şi-ar putea reveni în veci după o asemenea pierdere, n-ar mai fi niciodată la fel.

În vreme ce continuau să meargă, rămâneau tăcuţi în cea mai mare parte a timpului, cântărind fiecare în minte situaţia, Străjerul Hotarelor şi ucenica-druid schimbând prea puţine cuvinte. Mareth mergea cu fruntea sus, privind drept înaintea ei, iar căutătura ochilor

ei părea îndreptată spre ceva aflat dincolo de ceea ce ei puteau vedea. Kinson se pomeni întrebându-se dacă ea se gândea la înaintaşii ei şi la cele ce-i spusese Bremen despre ei. Faptul că nu era fiica lui – după ce crezuse asta atâta vreme – ar fi fost în sine un şoc teribil pentru oricine. Dar să afle că era probabil odrasla uneia din creaturile întunecate care-l slujeau pe Vrăjitorul Comandant, asta era din cale-afară de greu. Kinson nici nu ştia cum ar fi reacţionat el descoperind una ca asta despre sine. Nu credea că s-ar fi împăcat prea uşor cu acest gând. Nu conta, gândi el, că Bremen stăruise că asta n-avea nicio legătură cu firea lui Mareth. La urma urmei, nu doar dreapta judecată era la mijloc. Mareth era inteligentă şi ştia să judece limpede, dar încercările prin care trecuse în copilărie şi complicaţiile vieţii ei de adult făcuseră ca puţinele credinţe pe care izbutise să şi le păstreze să se dovedească slabe în faţa măcinării la care erau supuse.

Uneori se gândea să-i vorbească despre asta. Voia să-i spună că era aşa cum se crezuse dintotdeauna, că el vedea limpede bunătatea ei, că o urmărise cu ochii lui în timpul acţiunilor şi nu credea că această bunătate poate fi trădată de o moştenire atât de neclară precum cea de sânge. Dar nu putea găsi acel fel de a rosti cuvintele încât fetei să nu i se pară că-i e milă de ea şi nu se încumeta să încerce. Ea părea mulţumită doar să-l aibă alături şi, cu toate vorbele necioplite pe care le rostise atunci când Bremen venise cu ideea ca ea să-l însoţească, era încântat în sinea lui că Mareth venise cu el. Începuse să se simtă în largul lui alături de ea, cu poveştile pe care şi le spuneau, cu discuţiile lor, cu felul în care ştia fiecare ce gândeşte celălalt şi cu apropierea dintre ei, pe care o simţea în zeci de gesturi mărunte, dar pe care nu le-ar fi putut descrie prea precis. Acestea din urmă se vădeau în amănunte precum sunetul vocii ei, felul în care-l privea şi sentimentul de camaraderie care mergea dincolo de faptul că amândoi călătoreau în aceeaşi direcţie. Era îndeajuns, îşi zisese el în cele din urmă, că-i era alături dacă ea va hotărî să vorbească. Mareth ştia deja că obârşia ei şi identitatea tatălui ei nu contau pentru el. Ştia că nimic din toate astea n-avea vreo importanţă.

Ajunseră în Culhaven la apusul soarelui, lumina pălise, aerul se răcorise, iar duhoarea morţii se strecura, aspra şi înţepătoare, prin umbrele înserării. Oraşul-căpetenie al gnomilor fusese ars din temelii, iar terenurile devastate. Nu rămăseseră decât pământ acoperit cu cenuşă, ruine, câteva lemne arse şi oase împrăştiate. Multe cadavre fuseseră lăsate să putrezească acolo unde căzuseră. Deja nu se mai distingeau clar, dar micimea unora din oase adeverea că era vorba şi de copii. Străjerul Hotarelor şi ucenica-druid ieşiră dintre copaci şi intrară în jariştea care fusese până nu demult un oraş, se opriră, privind cu amărăciune totul, apoi începură să păşească încet printre urmele masacrului. Atacul se petrecuse cu câteva săptămâni în urmă,

iar printre ruine pământul începuse de-acum să renască; mici tulpiniţe verzi prinseseră să se iţească din cenuşă. Dar Culhaven era golit de orice urmă de viaţă omenească şi peste întreaga lui întindere neagră tăcerea se lăsase ca un covor de nepăsare.

În centrul oraşului găsiră o groapă uriaşă, în care sute de gnomi fuseseră azvârliţi, iar trupurile lor arse.

— De ce n-au fugit? întrebă Mareth în şoaptă. De ce au rămas? Au ştiut ce-i aşteaptă, cu siguranţă. Cu siguranţă au fost preveniţi.

Kinson rămase tăcut. Ea ştia răspunsul la fel de bine ca şi el. Speranţa putea fi înşelătoare. Privirea lui se pierdu în depărtări, dincolo de toată această privelişte a dezastrului. Unde erau gnomii rămaşi în viaţă? Aceasta era întrebarea care-şi cerea acum răspunsul.

Îşi continuară drumul prin toată acea pustiire, grăbind puţin pasul, căci nu mai era nimic care să nu fi fost văzut deja cu asupră de măsură. Lumina pălea, şi ei doreau să se afle la o distanţă cât mai mare de ruine înainte de a-şi încropi popasul pentru noapte. Aici n-aveau să găsească de-ale gurii sau apă în niciun caz. Nu aveau să găsească adăpost. Nimic nu-i putea face să rămână aici. Merseră mai departe urmând cursul râului, care şerpuia leneş şi ieşea din pădurea deasă spre răsărit. Poate că lucrurile aveau să stea mai bine mai încolo, gândi Kinson cu o rază de speranţă. Poate că mai încolo aveau să găsească şi ceva viaţă.

Ceva fojgăi prin dărâmături, mai într-o parte, făcându-l pe Străjerul Hotarelor să tresară. Şobolani. Nu-i văzuse până atunci dar era normal să se afle acolo. Ca şi alte vieţuitoare de acest soi, de bună seamă. Simţi un fior rece pe şira spinării amintindu-şi ziua în care, copil fiind, adormise într-o peşteră şi se trezise cu şobolani târându-i-se pe trup. Moartea îi păruse ciudat de aproape în acele momente scurte, îngrozitoare.

— Kinson, făcu Mareth brusc cu voce răguşită şi se opri.

O siluetă învăluită în pelerină se afla drept în faţa lor, nemişcată. Un bărbat, pare-se – se desluşea îndeajuns ca să se poată ghici măcar atâta lucru. De unde apăruse era un mister. Prinsese formă, pur şi simplu, ca şi când s-ar fi plăsmuit din aer, dar pesemne stătuse ascuns până atunci şi-i aşteptase. Era aproape de malul râului spre care se îndreptau ei, învăluit în umbrele înserării şi în cele aruncate de ceea ce mai rămăsese dintr-un zid de piatră. Nu părea ameninţător; adăsta pur şi simplu acolo şi aştepta ca ei să se apropie.

Kinson şi Mareth schimbară o privire rapidă. Faţa bărbatului era ascunsă de glugă, iar braţele şi picioarele, de pelerină. Nu se vedea cine era, nu se putea ghici nimic despre seminţia lui.

— Bună ziua, şopti Mareth. Ţinea în faţă, ca pe un scut, toiagul dat de Bremen.

Niciun răspuns, nicio mişcare.

— Cine eşti? insistă ea.
— Mareth, o chemă celălalt cu voce joasă, şoptită. Kinson înţepeni locului. Vocea aceea îi amintea de labele de şobolan şi de prezenţa morţii. Se simţea din nou ca în peştera aceea, din nou copil. Vocea îi zgâria nervii ca metalul frecat de piatră.
— Mă cunoşti? întrebă Mareth surprinsă. Pe ea vocea nu părea s-o tulbure.
— Da, răspunse celălalt. Te cunoaştem cu toţii, noi, cei care facem parte din familia ta. Te-am aşteptat, Mareth. Te-am aşteptat multă vreme.
Kinson îşi dădu seama că vocea fetei îşi schimbă tonalitatea.
— Ce tot spui? întrebă ea repede. Cine eşti tu?
— Poate sunt cel pe care l-ai aşteptat. Poate eu sunt acela. Ai gândi rău despre mine dacă aş fi? Te-ai mânia dacă ţi-aş spune că sunt…
— Nu! ţipă ea strident.
— Tatăl tău?
Gluga se lăsă pe spate şi se arătă fata ascunsă până atunci. Era un chip dur, puternic, iar asemănarea lui cu Bremen era evidentă, deşi bărbatul din faţa lor era mai tânăr. Dar înrudirea lui cu Mareth era de netăgăduit. O lăsă pe fată să-l privească o clipă, să-l cerceteze temeinic. Nu părea să-l vadă pe Kinson.
Străinul îi adresă un uşor zâmbet.
— Te vezi în mine, nu-i aşa, copila mea? Vezi cât de mult semănăm? Ţi-e aşa de greu să mă accepţi? îţi par chiar atât de respingător?
— Ceva nu-i în regulă aici, o preveni Kinson încetişor.
Dar Mareth nu părea să-l audă. Ochii ei se pironiseră asupra bărbatului care pretindea că-i este tată, asupra necunoscutului înveşmântat în negru, apărut atât de surprinzător în faţa lor. Cum? Cum aflase unde s-o găsească?
— Eşti unul dintre ei! se răsti Mareth cu răceală la străin. Unul dintre cei care-l slujesc pe Vrăjitorul Comandant!
Trăsăturile puternice ale omului nici măcar nu tresăriră.
— Slujesc pe cine doresc, aşa cum faci şi tu. Dar tu i-ai slujit pe druizi doar pentru că mă căutai pe mine, nu-i aşa? Ţi-o citesc în ochi, copila mea. Nimic nu te leagă cu adevărat de druizi. Ce sunt ei pentru tine? Eu sunt tatăl tău. Eşti carne din carnea mea, sânge din sângele meu şi legăturile dintre noi sunt de netăgăduit. O, da, îţi înţeleg îndoielile. Eu nu sunt druid. Eu m-am dăruit unei alte meniri, una căreia tu te împotriveşti. Ai auzit de când te ştii că sunt rău. Dar cât crezi tu că pot fi de rău? Să fie oare adevărate chiar toate poveştile? Sau sunt ele astfel măsluite de cei care le spun pentru a le sluji propriului lor scop? Cât din cele ce ştii poţi tu socoti că ar fi demn de crezare?

Mareth clătină încet din cap.

— Destul, bănuiesc.

Străinul zâmbi.

— Atunci, poate ar trebui ca nu eu să-ţi fiu tată.

Kinson o simţi descumpănită.

— Şi îmi eşti?

— Nu ştiu. Nu ştiu dacă vreau să fiu. Iar dacă sunt, n-aş vrea ca tu să mă urăşti. Aş dori îngăduinţă şi înţelegere din partea ta. Aş dori ca tu să asculţi tot ce-am a-ţi spune despre viaţa mea şi despre felul în care ea o poate înrâuri pe a ta. Aş dori să am prilejul să-ţi explic de ce cauza pe care o slujesc nu este nici rea, nici distrugătoare, ci întemeiată pe adevăruri care ne vor elibera pe toţi. Străinul se opri o clipă: Aminteşte-ţi că mama ta m-a iubit. Ar fi putut oare iubirea ei să fie neîntemeiată într-atât? Ar fi cu putinţă ca încrederea ei să fi fost atât de prost călăuzită?

Kinson simţi cum ceva se schimbă imperceptibil – un curent de aer, un vălătuc de fum, o undă în curgerea râului

— Ceva ce nu putea vedea, dar simţea. Îl încercă senzaţia că i se face părul măciucă. Cine era străinul acesta? De unde apăruse? Dacă era tatăl lui Mareth, cum de-i găsise aici? De unde ştiuse cine este ea?

— Mareth! o preveni el din nou.

— Şi dacă druizii s-au înşelat în tot ceea ce au înfăptuit? întrebă necunoscutul pe neaşteptate. Şi dacă tot ceea ce-ai crezut tu până acum s-a întemeiat pe minciuni, pe jumătăţi de adevăruri şi viziuni strâmbe, care vin din urmă, tocmai din negura vremilor?

— Asta nu este cu putinţă, veni imediat răspunsul lui

Mareth.

— Şi dacă ai fost trădată de toţi cei în care te-ai încrezut? nu se lăsă străinul.

— Mareth, nu! şuieră Kinson furios.

Dar imediat privirea celuilalt se aţinti asupra lui şi, brusc, Kinson Ravenlock nu mai putu nici mişca, nici vorbi, încremenise locului, ca transformat în statuie.

Privirea se întoarse spre Mareth.

— Priveşte-mă, copila mea. Priveşte-mă cu atenţie.

Spre groaza lui Kinson, Mareth o făcu. Ochii ei aveau o expresie goală, depărtată, ca şi când vedeau cu totul altceva decât ceea ce se afla în faţa ei.

— Eşti aidoma nouă, rosti necunoscutul cu blândeţe, iar vorbele lui erau calme şi convingătoare. Locul tău este alături de noi. Ai puterea noastră. Ai ardoarea noastră. Ai tot ceea ce avem noi, afară doar de un lucru. Îţi lipseşte cauza noastră. Trebuie s-o îmbrăţişezi, Mareth. Trebuie să accepţi că ţelul nostru este întemeiat. Putere şi viaţă lungă prin magie. Ai simţit-o pulsându-ţi în vene. Te-ai întrebat cum ai

putea-o face să lucreze pentru tine. Îţi voi arăta eu cum. Te voi învăţa. Nu trebuie să-ţi tăgăduieşti însuşirile care fac parte din felul tău de a fi. Nu trebuie să te temi. Secretul stă în a face ceea ce-ţi cere magia, în a nu încerca să-i pui stavilă, în a nu te feri de ceea ce-ţi cere ea. Mă înţelegi?

Mareth încuviinţă absentă din cap. Kinson observă cum se petrece o transformare insesizabilă în străinul din faţa lor. Înfăţişarea lui nu mai părea atât de umană. Nu mai părea să-i semene lui Bremen sau lui Mareth. Se transforma pe nesimţite în altceva.

Încet, chinuitor, Străjerul Hotarelor se sforţa să rupă legăturile invizibile care-i paralizau muşchii. Cu mare caznă îşi duse uşurel mâna la şold, spre cuţitul din teacă.

— Tată? strigă deodată Mareth. Tată, de ce m-ai părăsit?

Se lăsă o tăcere adâncă în noaptea din ce în ce mai înnegurată. Mâna lui Kinson se încleştă pe mânerul cuţitului. Muşchii îi ţipau de durere, iar mintea-i plutea în ceaţă. Asta era o capcană aidoma celei întinse de Vrăjitorul Comandant la Paranor! Îi aşteptase străinul acesta anume pe ei, sau pe oricine s-ar fi întâmplat să treacă pe aici? Ştiuse că Mareth avea să vină? Sperase că ar putea fi Bremen? Degetele lui Kinson strânseră amarnic cuţitul.

Mâna necunoscutului se desprinse din pelerină şi făcu un gest spre tânără. Mâna-i era noduroasă, degetele-i erau îngheţate. Dar Mareth nu părea să bage asta de seamă. Făcu un pas înainte.

— Da, copila mea, vino la mine, o îndemnă străinul. Ochii îi deveniseră sângerii şi colţii i se iţeau în spatele zâmbetului perfid ca o muşcătură de şarpe. Lasă-mă să-ţi explic totul. Prinde mâna asta, mâna tatălui tău, şi îţi voi spune tot ce-ai fost menită să ştii. Atunci vei înţelege. Vei vedea c-am dreptate în tot ce spun. Vei cunoaşte adevărul.

Mareth făcu încă un pas înainte. Mâna în care ţinea toiagul druid coborî încet.

În clipa următoare, Kinson Ravenlock se scutură de magia care-l paralizase, zvârli cât colo lanţurile ei şi trase cuţitul din teacă. Cu o mişcare iute, viguroasă, îl aruncă asupra străinului. Mareth scăpă un ţipăt de spaimă – spaimă pentru ea însăşi, sau pentru tatăl ei, sau poate chiar pentru Kinson, Străjerul Hotarelor nu-şi dădea bine seama. Dar străinul se transformase cât ai clipi din ochi din cineva cu aspect uman în cineva care în mod clar nu era aşa ceva. Un braţ se ridică şi o flacără verde, rea izbucni şi scrumi cuţitul cel lung pe când încă era în aer.

Ceea ce se afla acum înaintea lor, învăluit într-o perdea de fum şi lumină tremurătoare, era un Purtător de Cranii.

O a doua flacără ţâşni din degetele îngheţate ale creaturii, dar Kinson era de-acum în mişcare, se aruncase asupra lui Mareth şi o

târâse de pe cărare până într-o groapă cu moloz acoperit de cenuşă. Zvâcni fulgerător în picioare, nedându-şi răgaz să vadă dacă ea şi-a revenit, se lipi de un zid şi porni către Purtătorul de Cranii. Trebuia să fie iute acum, dacă voia să rămână în viaţă. Creatura se târa către ei, focul îi mocnea în vârful degetelor, ochii roşii îi ardeau în umbra de sub gluga pelerinei. Kinson se repezi peste spaţiul deschis dintre ei şi puţin lipsi ca focul trimis de celălalt să-l nimerească, dar el se aruncă la pământ şi se rostogoli după ciotul rămas dintr-un copăcel pe jumătate ars. Purtătorul de Cranii se răsuci spre el, şopotind vorbe tainice şi pline de ură, vorbe încărcate de prevestiri de rău augur.

Kinson trase sabia din teacă. Îşi pierduse arcul, care ar fi fost o armă mai potrivită – deşi, la drept vorbind, ştia că nu deţine nimic din ceea ce-i putea garanta victoria. Iuţeala şi căile tăinuite erau cele ce-l ocrotiseră până atunci, dar ele nu-i erau de niciun folos acum.

— Mareth! strigă el, cuprins de disperare.

Apoi se lansă din ascunzătoarea lui şi se năpusti asupra Purtătorului de Cranii.

Vânătorul înaripat îşi schimbă poziţia pentru a întâmpina atacul, îşi ridică mâinile şi-şi arătă ghearele. Kinson realiză că era prea departe ca să ajungă la monstru înainte ca focul acestuia să-l atingă. Se aruncă spre stânga, căutând din priviri un loc în care să se adăpostească. Nu află niciunul. Purtătorul de Cranii se ivi în faţa lui, întunecat şi de neclintit. Kinson încercă să-şi acopere capul.

Apoi Mareth scoase un ţipăt ascuţit:

— Tată!

Purtătorul de Cranii se răsuci la auzul vocii tinerei, dar focul druid pornise deja din vârful toiagului lui Mareth. Flăcările năvăliră în trupul vânătorului înaripat şi-l luară pe sus, trântindu-l de perete. Kinson se împletici, se prăbuşi şi se strădui să-şi acopere ochii. Chipul lui Mareth părea aspru în lumina focului ucigător, iar ochii îi păreau cioplişi în piatră. Trimise în val neîntrerupt focul spre Purtătorul de Cranii, iar focul îi străpunse apărarea, pielea cornoasă, până-i pătrunse în inimă. Creatura răcni încărcată de ură şi-şi aruncă braţele în sus, ca pentru a-şi lua zborul. Apoi focul druid o învălui pe de-a-ntregul, până o transformă în cenuşă.

Mareth trânti furioasă toiagul de pământ şi focul druid se stinse.

— Poftim, tată, şuieră ea în direcţia rămăşiţelor creaturii, ţi-am dat mâinile să mi le strângi într-ale tale. Explică-mi acum totul despre adevăr şi minciună. Hai, tată, vorbeşte!

Lacrimi porniră să-i scalde faţa micuţă, smeadă. Noaptea deveni iarăşi neagră şi tăcută. Kinson se ridică încet în picioare, se apropie de ea şi o trase cu grijă spre sine.

— Nu cred că are prea multe de spus despre asta, tu ce zici?

Cu obrazul culcat pe pieptul lui, ea clătină încet din cap.

— Am fost atât de neghioabă. Nu mă puteam abţine. Nu eram în stare să nu-l ascult. Aproape l-am crezut! Toate minciunile acelea? Dar părea atât de convingător. De unde ştia despre tatăl meu? De unde ştia ce să spună?

Kinson o mângâie pe păr.

— Nu ştiu. Creaturile întunecate ale acestei lumi cunosc adesea taine pe care noi nu le dorim dezvăluite. Ele ne descoperă temerile şi îndoielile şi le folosesc împotriva noastră. Bremen mi-a spus asta mai demult.

Îşi coborî bărbia în părul ei.

— Îmi vine să cred că monstrul acesta aştepta să apară oricine – tu, eu, Bremen, Tay sau Risca – oricare dintre cei care pot fi o ameninţare pentru stăpânul lui. A fost o capcană asemenea celei întinse de Vrăjitorul Comandant la Paranor, menită să prindă pe oricine ar fi căzut în ea. Dar de data asta, Brona a folosit un Purtător de Cranii, iar asta înseamnă că se teme teribil de ceea ce putem noi face.

— Aproape c-am pricinuit moartea noastră a amândurora, şopti ea. Ai avut dreptate în privinţa mea.

— N-am avut dreptate, ripostă el pe loc. Dacă veneam singur, dacă tu nu erai cu mine, aş fi murit. Mi-ai salvat viaţa. Şi ai făcut-o cu ajutorul magiei. Priveşte pământul pe care stai, Mareth. Apoi priveşte-te pe tine.

Mareth făcu ce i se ceruse. Pământul era înnegrit şi scrumit, ea însă era neatinsă.

— Nu înţelegi? o întrebă el cu blândeţe. Toiagul a condus magia, aşa cum ţi-a spus Bremen. A absorbit ceea ce ţi-ar fi făcut rău şi a lăsat doar cât ţi-a trebuit. Ai dobândit, în sfârşit, controlul asupra magiei tale.

Ea îl privi câteva clipe şi tristeţea i se citea limpede în ochi.

— Nu mai contează, Kinson. Nu vreau să controlez magia. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu ea. Mi-e silă de ea. Mi-e silă de mine însămi – de cine sunt, de obârşia mea, de cei care mi-au fost părinţi, de tot ceea ce are legătură cu mine.

— Nu, şopti el şi o privi în ochi.

— Ba da. Am vrut să cred ce spune creatura aceea, altfel n-aş fi fost atât de subjugată. Dacă tu n-ai fi zdruncinat puterea cu care mă ţinea, am fi fost amândoi morţi acum. N-am fost de niciun folos. Sunt prinsă într-atât în căutarea aceasta a adevărului despre mine, încât îi pun în primejdie pe toţi cei din preajmă.

Gura i se strânse:

— Tatăl meu, aşa şi-a zis. Un Purtător de Cranii. O minciună de data asta, dar poate nu şi data viitoare. Poate că e adevărat. Poate că tatăl meu chiar este un Purtător de Cranii. Nu vreau să ştiu. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu magia, cu druizii şi vânătorii înaripaţi, cu

talismanele.

Lacrimile porniră din nou să-i şiroiască pe obraji, iar vocea să-i tremure:

— Gata, am pus punct. Să meargă altcineva cu tine. Eu las totul baltă.

Kinson privi în depărtare.

— Nu poţi face una ca asta Mareth îi spuse în cele din urmă. Nu, nu spune nimic, ascultă-mă doar. Nu poţi, pentru că nu eşti dintre cei care pot să renunţe. Trebuie să mergi înainte. E nevoie de tine ca să-i ajuţi pe cei care nu se pot ajuta singuri Nu este o povară pe care ţi-ai fi dorit-o, ştiu. Dar aşa stau lucrurile, este povara pe care trebuie s-o porţi şi ţi-a fost data pentru că eşti unul dintre puţinii care o pot purta. Tu, Bremen, Risca şi Tay Trefenwyd – ultimii druizi. Doar voi patru, pentru că un altul nu mai există – şi poate nici nu va mai exista vreodată.

— Nu-mi pasă, murmură ea cu glas mohorât. Nu-mi pasă.

— Ba da, îţi pasă, stărui el. Tuturor vă pasă. Dacă nu v-ar păsa, lupta cu Vrăjitorul Comandant s-ar fi sfârşit de mult şi am fi cu toţii morţi.

Rămaseră privindu-se unul pe altul în tăcerea care se lăsă după aceste cuvinte, aidoma unor statui printre ruinele oraşului.

— Ai dreptate, zise Mareth în cele din urmă, cu voce atât de scăzută, încât el abia i-o auzi. Îmi pasă.

Se apropie, îşi ridică faţa spre a lui şi-l sărută pe gură. Braţele i se încolăciră în jurul taliei lui şi-l ţinură strâns lipit de ea. Sărutul ei îndelung era mai mult decât un simplu gest de prietenie sau de recunoştinţă. Kinson Ravenlock simţi ceva încălzindu-i-se în suflet, ceva ce nici nu ştia că există. Îi întoarse sărutul şi o cuprinse la rândul lui cu braţele.

Apoi fata rămase o clipă strâns lipită de el, cu obrazul îngropat la pieptul lui. Kinson îi auzea inima bătând. Îi auzea respiraţia. Ea se dădu un pas înapoi şi-l privi fără un cuvânt, iar ochii ei imenşi, întunecaţi erau încărcaţi de uimire.

Se aplecă apoi, ridică toiagul pe care-l lepădase şi o porni din nou către pădure, pe cursul râului Silver, spre răsărit. Kinson privi în urma ei până când fata nu mai părea decât o umbră, chinuindu-se în vremea asta să priceapă ce se petrecuse. Renunţă apoi şi grăbi s-o prindă din urmă.

Cutreierară ţinutul două zile după aceea fără a întâlni pe nimeni. Toate satele, fermele, colibele şi centrele meşteşugarilor pe lângă care trecură erau arse şi părăsite. Se vedeau semne ale invaziei Northlanderilor şi ale retragerii gnomilor, dar nicio fiinţă omenească. Păsări zburau în înalt, vieţuitoare mărunte mişunau prin tufărişuri, insecte bâzâiau în aer şi peşti înotau în apele râului Silver, dar nicio

făptură omenească nu-şi făcu apariţia. Bărbatul şi fata umblau cu băgare de seamă, ca să nu mai dea peste vreun Purtător de Cranii sau peste vreo altă creatură din cele fără de număr care-l slujeau pe Vrăjitorul Comandant, dar nu apăru nimic. Găsiră mâncare şi apă, dar niciodată pe îndestulate şi întotdeauna în zone sălbatice. Zilele se scurgeau călduroase, căci în Anar canicula era foarte rar răcorită de ploi, şi acelea trecătoare. Nopţile erau senine şi adânci, cu cer spuzit de stele şi scăldate în lumina lunii. Lumea era paşnică şi mută şi pustie. Începeau să aibă senzaţia că toate fiinţele, prieteni şi duşmani deopotrivă, dispăruseră de pe fata pământului.

Mareth nu mai pomeni despre obârşia ei sau despre abandonarea misiunii. Nu mai vorbi despre ura ei nemăsurată faţă de magie şi nici despre teama cumplită de cei care o foloseau. În cea mai mare parte a timpului călătorea în tăcere, iar când spunea ceva era mai cu seamă despre locul pe care-l traversau şi vieţuitoarele care-l populau. Părea să fi lăsat întâmplarea din Culhaven în urmă. Părea să fi decis să rămână alături de Kinson, deşi nu-şi îmbrăcase decizia în cuvinte. Îi zâmbea deseori. Uneori stătea aproape de el, înainte de a se duce la culcare. El se pomeni nu o dată dorindu-şi ca ea să-l sărute din nou.

— Nu mai sunt mânioasă, îi zise la un moment dat, uitându-se drept înaintea ei, evitând să-l privească în ochi.

Mergeau unul lângă altul printr-un luminiş plin de flori sălbatice galbene.

— Am fost mânioasă prea îndelungă vreme, urmă ea după o clipă. Pe mama, pe tatăl meu, pe Bremen, pe druizi, pe lumea întreagă. Mânia mi-a dat putere, dar acum nu face decât să mi le secătuiască. Acum sunt pur şi simplu obosită.

— Înţeleg, răspunse el. Eu călătoresc de peste zece ani

— De când îmi aduc aminte – mereu căutând ceva anume. Acum aş vrea doar să mă opresc şi să privesc în jur. Aş vrea să-mi durez un cămin undeva. Crezi că e o prostie?

Ea zâmbi auzindu-i spusele, dar nu răspunse.

Spre sfârşitul celei de-a treia zile după ieşirea din Culhaven, ajunseră în Raveshorn. Călătoreau în umbra lui şi porniseră spre dealuri când soarele începu să coboare dincolo de orizontul vestic. Cerul părea un uimitor curcubeu în portocaliu, stacojiu şi purpuriu, culorile se revărsau pretutindeni, alcătuind pete pe pământul de dedesubt şi întinzându-se către ungherele tot mai întunecate ale tărâmului. Kinson şi Mareth se opriseră să admire priveliştea, când în faţa lor, pe cărare, un gnom răsări ca din pământ.

— Cine sunteţi? îi întrebă el fără multă vorbă.

Era singur şi purta asupra lui doar o secure uriaşă, dar Kinson îşi dădu seama pe loc că în mod sigur mai erau şi alţii prin preajmă. Îi spuse gnomului numele lor.

— Îl căutăm pe Risca, explică el. Druidul Bremen ne-a trimis.

Gnomul nu spuse nimic, se întoarse şi le făcu semn să-l urmeze. Călătoriră vreme de mai multe ceasuri pe cărarea care urca dealul către poalele muntelui. Lumina zilei se topi domol, iar luna şi stelele se iviră spre a le lumina calea. Aerul se răci şi respiraţia lor răspândea mici norişori alburii. Kinson căuta din priviri semne care să-i adeverească existenţa altor gnomi prin jur, dar nu zări nimic.

Ajunseră în cele din urmă într-o vale unde ardeau mai multe zeci de focuri de tabără şi de zece ori pe atâţia gnomi şedeau ghemuiţi în jurul lor. Gnomii îşi ridicară privirile la vederea Southlanderilor care se apropiau, unii chiar se ridicară în picioare. Căutătura lor era dură şi încărcată de suspiciune în timp ce vorbeau între ei cu voci scăzute. Purtau puţine provizii cu ei, dar fiecare avea numeroase arme la brâu şi pe spinare.

Kinson se întrebă deodată dacă nu cumva el şi Mareth erau în primejdie. Se apropie de ea, privind în stânga şi-n dreapta. Nu se simţea în siguranţă. Situaţia părea gravă şi ameninţătoare. Se întrebă dacă nu cumva gnomii aceştia erau trădători fugiţi din armata principală. Se întrebă şi dacă armata aceea mai exista.

Şi, fără veste, Risca apăru lângă ceilalţi, aşteptând ca ei să se apropie, neschimbat de când îl văzuseră ultima oară, la Hadeshorn, afară doar de o nouă şi bogată colecţie de cicatrice care-i brăzdau chipul şi mâinile. Iar când pe chipul bătut de vânt se ivi un zâmbet şi braţul i se întinse spre a-i întâmpina, Kinson Ravenlock ştiu că totul va fi bine.

XXX

Zece zile după atacul din miez de noapte condus de Jerle Shannara, armata Vrăjitorului Comandant declanşă atacul asupra văii Rhenn.

Elfii nu erau luaţi prin surprindere. Întreaga noapte, forfota din tabăra duşmană fusese neîntreruptă şi neobişnuit de febrilă. Focurile de tabără fuseseră înteţite într-atât, de-ai fi zis că toată iarba luase foc. Maşinăriile de asalt scăpate din raid fuseseră împinse înainte şi aduceau cu nişte giganţi abia întrezăriţi în noapte, cu turnurile lor pătrăţoase şi greoaie clătinându-se şi scârţâind, cu braţele lungi şi îndoite ale catapultelor şi aruncătoarelor trimiţându-şi umbrele ca de crengi frânte. Cu mult înaintea zorilor, feluritele unităţi ale armatei începură să se rânduiască în formaţii şi elfii auzeau cum, pe tot cuprinsul văii, până la trecătoarea din celălalt capăt al ei, vrăjmaşii îşi puneau armurile şi-şi încingeau armele. Pasul greu al cizmelor dădea de ştire despre dispunerea formaţiunilor de luptă. Caii erau înşeuaţi şi aduşi la faţa locului, cavaleria încălecă şi începu să-şi ocupe poziţiile

în flancurile armatei, pentru acoperirea arcaşilor şi pedestraşilor, nimeni nu putea avea vreo îndoială în ce priveşte gândul duşmanului, iar Jerle Shannara se grăbi să reacţioneze.

Regele folosise bine timpul câştigat cu acel raid. Northlanderilor le trebuise chiar mai mult timp să-şi revină decât sperase el. Pierderile pricinuite de raid printre maşinăriile de asediu şi căruţele de provizii erau serioase şi trebuiseră să construiască maşinării noi, să le repare pe celelalte şi să aducă mai multe căruţe cu provizii din nord. Unii dintre caii sloboziţi fuseseră prinşi, dar mulţi dintre ei trebuiau înlocuiţi. Armata Northlandului spori iarăşi prin venirea unor întăriri, dar pe elfi îi încuraja gândul că pricinuiseră cu atâta uşurinţă pagube însemnate unei armate mult superioare. Asta le dăduse noi speranţe, iar regele se grăbi să profite de situaţie.

Înainte de toate, Jerle redistribui cea mai mare parte a armatei sale din capătul vestic în cel estic al văii, din trecătoarea îngustă în întinderile necuprinse ale câmpiei. Gândul din spatele acestei decizii era simplu. Deşi era mai uşor să apere trecătoarea îngustă, el socotea mai nimerit să-l ţină ocupat pe inamic mai departe şi să-l oblige să lupte din greu pentru fiecare metru de pământ în înaintarea lui prin vale. Primejdia, fireşte, stătea în aceea că el urma să-şi desfăşoare forţa lui mai mică în faţa unei armate mult superioare. Dar pentru a compensa acest neajuns, regele îşi chemă echipele de constructori să meşterească sumedenie de capcane ucigătoare în câmpia deschisă peste care urmau să treacă Northlanderii. Ţinu, de asemenea, sfat cu toţi comandanţii ca să pună la punct strategia şi căzură de acord asupra unor alternative complicate, dar bine chibzuite, pe care el socotea că le putea folosi cu sorţi de izbândă împotriva atacului copleşitor pe care urmau să-l declanşeze Northlanderii. Armata mai numeroasă va câştiga dacă i se va îngădui să-şi desfăşoare trupele şi armamentul superioare. Soluţia era ca ei să împiedice asta.

Aşa încât, la revărsatul zorilor celei de-a zecea zile, când armata Northlanderilor se înfăţişă privirilor în întreaga ei desfăşurare, elfii o aşteptau. Patru companii de pedeştri şi arcaşi se plasaseră pe poziţii de-a lungul intrării în vale, cu armele pregătite. Cavaleria, sub comanda lui Kier Joplin, se postase deja de ambele părţi, la liziera pădurilor Westlandului care acopereau dealurile şi înălţimile. Pe terenurile mai înalte erau plasate alte trei companii de vânători elfi, apăraţi de stânci şi baricade, cu arcuri, praştii şi suliţe în mâini.

Dar armata desfăşurată înaintea lor era cu adevărat neînchipuit de mare. Număra cu mult peste zece mii de oşteni şi se împrăştiase pe cuprinsul câmpiei cât vedeai cu ochii. Trolii-stâncă se aflau în centru, cu suliţele ridicate, iar asta-i făcea să semene cu o pădure de lemn şi fier. Trolii mai mici şi mogâldanii erau de o parte, de cealaltă şi în faţa lor. Cavaleria grea se plasase în spatele lor, cu lăncile proptite în

scările şeilor. Turnuri gemene de asediu flancau trupele, aruncătoare şi catapulte erau răspândite pretutindeni în rândul oştenilor. În lumina tot mai puternică a soarelui, printre umbrele nopţii pe sfârşite, armata Northlandului părea îndeajuns de puternică spre a zdrobi orice piedică aflată în calea ei.

Pe când soarele se înălţa deasupra orizontului şi o nouă zi începea, se aşternuse tăcere încordată. Cele două armate stăteau faţă în faţă pe câmpia înierbată, cu armele şi armurile lor sclipitoare, cu flamurile fâlfâind sub briza uşoară, sub un cer zugrăvit într-un straniu amestec de albastru strălucitor şi cenuşiu tot mai estompat. Deasupra lor pluteau nori denşi, dând de ştire că ploaia se va porni înainte ca ziua să se sfârşească. Iz acriu de pământ ars umplea aerul, urmă a focurilor de tabără stinse acum. Caii tropoteau înfriguraţi şi se întorceau în loc. Luptătorii trăgeau adânc aer în piept şi alungau din minţi amintirea căminelor, a familiilor şi a unor vremuri mai bune.

Când armata Northlandului îşi porni înaintarea spre vale, pământul se cutremură. Tobe răpăiau în cadenţă statornică, dictând ritmul marşului soldaţilor pedeştri. Roţile catapultelor şi ale turnurilor de asediu huruiau. Cizmele soldaţilor şi copitele cailor bufneau atât de apăsat, încât cutremurarea pământului se simţea până şi din locul în care aşteptau elfii. Praful începu să se ridice de pe câmpia pârjolită, iar vântul porni să-l alunge în trâmbe furioase, făcând ca armata să pară încă mai mare, mai ameninţătoare, apropiindu-se parcă mai crâncen. Tăcerea fu sfâşiată şi lumina-şi schimbă culoarea. În şuierul prafului, în vuietul asurzitor al armatei care năvălea, Moartea îşi înălţă capul plină de speranţă şi privi împrejur.

Jerle Shannara, călare pe calul lui de luptă, un murg cu cap alb, pe nume Risk, privea în tăcere înaintarea duşmanului. Nu-i plăcea efectul produs de aceasta asupra oştenilor lui. Numărul imens al năvălitorilor era oricum descurajant, dar zgomotul pe care-l făceau în vreme ce înaintau era gigantic de-a dreptul şi-ţi oprea parcă inima în loc. Regele simţea teama pe care toate astea le trezeau în inima oştenilor elfi. Văzând ceea ce se petrece, neliniştea începuse să-l roadă. Iar acum era pe cale să-i macine hotărârea.

În cele din urmă, nu mai putu îndura. Brusc, dădu pinteni calului şi ţâşni drept în fruntea armatei, lăsându-i pe Preia, Bremen şi garda personală cu ochii holbaţi de uluială în urma lui. Se repezi chiar în faţa oastei, a privirilor tuturor, trase apoi de frâu, începu să-l plimbe pe Risk prin faţa primului şir de oşteni şi le vorbi plin de temeritate vânătorilor elfi, care stăteau şi-l priveau cu mirare amestecată cu admiraţie.

— Liniştiţi-vă, le spuse el cu un zâmbet calm şi dădu uşor din cap în semn de salut, privindu-l în ochi pe fiecare în parte: Nu contează doar mărimea armatei. Aici este pământul nostru, căminul nostru, dreptul

nostru prin naştere, naţiunea noastră. Nu putem fi izgoniţi de aici de un duşman cu inima-mpietrită. Nu putem fi învinşi atâta vreme cât credem în noi înşine. Păstraţi-vă bărbăţia. Amintiţi-vă ce le-am pregătit. Amintiţi-vă ce avem de făcut. Ei vor ceda primii, vă promit. Păstraţi-vă stăpânirea de sine.

Se preumblă astfel de-a lungul şi de-a latul frontului, printre soldaţi, oprindu-se la răstimpuri spre a pune câte-o întrebare vreunuia pe care-l cunoştea, le arătă încrederea pe care el o avea, le aminti că ştie cât sunt de curajoşi cu toţii. Nici nu catadicsi să-şi arunce privirea spre uriaşa maşinărie de război pornită împotriva lor. Anume nu-i dădu nicio atenţie. Pentru noi, ei nu reprezintă nimic, spunea el astfel. Ei sunt deja învinşi.

Când colosul inamic era la mai puţin de două sute de metri de ei şi tumultul apropierii lui deveni tunător într-atât, încât nimic alta nu mai puteai auzi, el îşi înălţă braţul în chip de salut adresat vânătorilor elfi, îl întoarse în loc pe Risk şi-şi ocupă locul în fruntea armatei. Praful se ridica de pe câmpie, învăluind armata care mărşăluia şi maşinăriile ei huruitoare. Tobele băteau cadenţa. Maşinăriile de asediu, trase de funii zdravene şi de zeci de animale de povară, se apropiau. Săbii şi lănci luceau rece în lumina prăfurie.

Apoi, când armata duşmanului se afla la o sută cincizeci de metri depărtare, Jerle Shannara dădu semnalul incendierii câmpiei.

O mulţime de arcaşi, dispuşi în şir lung, o luară la fugă înainte şi se lăsară într-un genunchi ca să dea foc săgeţilor.

Arcuri de doi metri se înălţară spre cer, corzile se întinseră mai să plesnească, apoi fură eliberate. Săgeţile zburară spre miezul armatei Northlandului şi aterizară în iarba pe care elfii, adăpostiţi de întunericul nopţii trecute, când ştiau de-acum că atacul e iminent, o îmbibaseră cu ulei. Flăcările se înălţară pe dată spre cer prin aerul prăfos, printre rândurile strânse ale duşmanului. Focul se răspândi curând de-a lungul coloanelor, iar marşul Northlanderilor se mai domoli, apoi se opri cu totul, în vreme ce urletele oamenilor şi animalelor înfricoşate se înălţau în aerul dimineţii.

Dar armata nu se retrase şi nici nu încercă să fugă. Dădu năvală înainte, încât primele rânduri se eliberară curând de flăcările ucigătoare. Arcaşii mogâldani lansau săgeţi şir după şir, dar ei n-aveau arcurile lungi ale elfilor, iar săgeţile lor nu-şi atingeau ţintele. Cu urlete furioase, nerăbdători să dea piept cu duşmanul care-i luase prin surprindere, o porniră la atac oşteni cu armele în mâini. O mie de luptători în cap, cei mai mulţi dintre ei mogâldani şi troli mai mici, indisciplinaţi şi nestăpâniţi, se năpustiră înainte, drept în capcana care-i aştepta.

Jerle Shannara îşi ţinu soldaţii în loc şi-şi retrase arcaşii în rândurile vânătorilor elfi. Când duşmanii erau atât de aproape încât puteau fi şi

mirosiţi, el îşi ridică sabia, dând astfel semnal frânghierilor răspândiţi printre soldaţi. Aceştia smuciră funiile zdravene, îmbibate în grăsime şi ascunse în iarbă, şi dintr-odată zeci de baricade întărite cu ţepi ascuţiţi se ridicară în întâmpinarea năvălitorilor, împinşi înainte de cei care veneau din urmă, atacatorii erau de-acum prea aproape ca să-şi mai poată încetini avântul şi se prăbuşiră peste ţepii ucigători. Unii se chinuiau să taie frânghiile, dar lamele săbiilor le alunecau neputincioase pe funiile îmbibate în grăsime. Strigătele de atac se transformară în urlete de durere şi groază, iar Northlanderii sfârşiră în agonie pe baricade sau călcaţi în picioare de ceilalţi.

În acest moment, arcaşii elfi îşi sloboziră săgeţile în runde îndelungi, neîntrerupte, Northlanderii, încetiniţi de baricadele care le blocau calea de atac, erau ţinte uşoare. Cum nu aveau unde să se ascundă, le era cu neputinţă să se apere, şi astfel au fost doborâţi cu zecile. Flăcările încă neostoite din iarba din spatele lor le tăia orice cale de retragere. Restul armatei Northlanderilor se despărţise, în strădania de a ocoli centrul acelui infern şi de a le da o mână de ajutor celor blocaţi în faţă. Dar poziţia maşinăriilor de asediu şi a animalelor de povară care le trăgeau le împiedicau înaintarea, iar acum cavaleria elfilor îi ataca din ambele părţi, tăbărând asupra flancurilor duşmane cu suliţele şi săbiile scurte. Unul dintre turnuri luă foc şi, pe când se canoneau să domolească flăcările, mânuitorii lor vărsară disperaţi apa din rezervoarele plasate în pereţii de lemn. Catapultele îşi azvârliră ploaia ucigătoare de pietre şi metal ascuţit, dar nu puteau ochi bine din cauza fumului şi a prafului,

Jerle Shannara porunci apoi ca frânghiile baricadelor cu ţepi să fie eliberate, iar acestea se prăbuşiră. Elfii mărşăluiră înainte, cu lăncierii şi soldaţii aliniaţi în formaţiune strânsă, cu scutul luptătorului din dreapta în apărarea celui din stânga. Şi mărşăluiră astfel drept în rândurile frontului năucit al Northlanderilor, înaintând statornic, fără oprire. Înspăimântaţi de situaţia fără ieşire în care se aflau, Northlanderii, prinşi în capcană între elfi şi foc, îşi aruncară armele şi încercară să fugă. Dar nu exista scăpare. Fură iute prinşi din toate părţile şi, fără niciun loc în care să se ascundă, fură pur şi simplu sfârtecaţi.

Dar focul din ierburi începu să se domolească şi o companie de troli-stâncă, forţa principală a armatei Northlandului, îşi făcu apariţia, cu vârfurile uriaşelor lor suliţe coborâte. Îşi menţinură formaţiunea şi ritmul înaintării în timp ce călcau în picioare morţii şi muribunzii propriei armate, fără să facă vreo deosebire între prieteni şi duşmani. Oricine le stătea în cale era ucis. Jerle Shannara îi văzu înaintând şi dădu ordin de retragere. Îşi aduse prima linie în poziţia iniţială şi o dispuse din nou în formaţie. La dreapta lui, Cormorant Etrurian îşi comanda trupele. La stânga lui, Rustin Apt pe ale lui. Arn Banda îşi

plasase arcaşii printre rândurile ambelor companii, ca să le fortifice, şi le porunci să-şi sloboade săgeţile împotriva trolilor care avansau. Dar aceştia erau prea bine apăraţi de armuri pentru ca săgeţile să le pricinuiască cine ştie ce rău, încât regele făcu semn ca arcaşii să se retragă.

Prin foc şi fum, trolii-stâncă îşi repornіră marşul, erau cei mai de temut luptători din cele patru tărâmuri, laţi în umeri, cu picioare zdravene, doldora de muşchi, acoperiţi cu armuri, calmi şi stăpâniţi. Jerle Shannara dădu un nou semnal şi un alt baraj de ţepi se ridică pentru a le bloca drumul. Dar trolii-stâncă erau mai disciplinaţi şi nu puteau fi descumpăniţi aşa de uşor ca mogâldanii sau trolii mai mici, şi ei se opintiră, împingând baricadele. În spatele lor se îmbulzea, apărută ca din ceaţă, restul armatei Northlandului, într-un număr ce părea fără sfârşit, trăgând după ea turnurile de asediu şi catapultele. Cavaleria care-i flanca de ambele părţi atacă trupele lui Kier Joplin, iar bătălia fu crâncenă.

Jerle Shannara îşi retrase armata încă o sută de metri, adânc în gura estică a Rhennului. Rând după rând, elfii se retraseră – disciplinaţi, ordonaţi, dar era totuşi o retragere. Unii oşteni ai armatei Northlandului izbucniră în urale, crezând că elfii au intrat în panică. Fireşte, or să se sperie şi or s-o ia la goană, gândeau ei. Niciunul dintre ei nu observă şirurile de steguleţe printre care elfii se retrăgeau cu mare băgare de seamă şi pe care le scoteau pe furiş din pământ în trecerea lor. În înaintarea lor necruţătoare şi neabătută spre vale, trolii-stâncă nu luară seama la cât de ordonat se retrăgeau apărătorii. În spatele lor, fumul şi focul se domoleau cu-ncetul, căci vântul se potolise la sosirea dimineţii. Luptătorii lui Kier Joplin călăriseră în vale înainte ca Northlanderii să pornească asaltul, căci nu doreau să rămână despărţiţi de restul armatei. Îi depăşiră în galop pe pedestraşi, se răsuciră în loc apoi de-o parte şi de alta a lor şi se rânduiră din nou în formaţie. Întreaga armată a Westlandului era acum pe poziţiile ei, în lungul gurii văii, şi aştepta. Nu se simţea nici urmă de panică sau de şovăială. Fusese instalat un al doilea rând de capcane şi duşmanul, fără să bănuiască ceva, mărşăluia drept spre ele.

Şi aşa se întâmplă că, atunci când primele rânduri ale trolilor-stâncă ajunseră la intrarea în vale, pământul de sub picioarele lor începu să se năruie. Trolii, acoperiţi cu armuri grele, se prăvăliră greoi în gropile pe care elfii le săpaseră şi le mascaseră cu mai multe zile în urmă şi pe care le ocoliseră ei înşişi cu grijă în timpul retragerii. Rândurile trolilor se răzleţiră şi înaintară separat, evitând gropile căscate, dar cele mascate erau pretutindeni, la fiecare cincizeci de metri, şi pământul continua să le dispară de sub picioare, oriîncotro o luau. Dezorientarea le întârzie înaintarea şi asaltul începu să se poticnească.

Elfii porniră pe dată contraatacul. Regele dădu semnal vânătorilor ascunşi de ambele părţi pe dealuri şi aceştia rostogoliră de pe rampe ascunse butoaie de ulei, care se sparseră de stânci, iar uleiul se revărsă în gropi. Din nou, săgeţi aprinse se înălţară spre cer şi coborâră apoi în uleiul revărsat, şi întreg capătul estic al văii fu înghiţit brusc de flăcări. Trolii-stâncă din gropi ardeau de vii. Restul trupei lor se năpusti înainte, dar unitatea le fusese frântă. Mai rău, trolii erau depăşiţi de Northlanderii mai nerăbdători, care veneau din urmă. Armata începea să fie cuprinsă de derută. Focul îi gonea, săgeţile ţâşnite din arcurile lungi ale elfilor cădeau printre ei, şi acum armata apărătorilor mărşăluia drept prin mijlocul lor, împingând în faţa ei uriaşi berbeci ascuţiţi. Berbecii făceau prăpăd în trupele lor şi aşa decimate şi-i împrăştia încă mai mult pe troli. Vânătorii elfi înaintau fără-ncetare şi dădură iama cu săbiile printre duşmani. Cei prinşi între elfi şi foc se ţinură pe poziţii şi luptară plini de curaj, dar tot îşi aflară sfârşitul.

Disperaţi, Northlanderii rămaşi în viaţă încercau să se caţăre pe dealurile de la marginile văii ca să ajungă pe înălţimi. Dar elfii îi aşteptau şi acolo. Ei rostogoliră la vale bolovani care-i zdrobiră pe cei care urcau. Săgeţile făceau ravagii printre ei. De pe poziţiile lor defensive situate pe înălţimi, elfii respinseră atacul aproape fără efort. Dedesubt, în infernul trecătorii, fruntea armatei Northlandului se zbătea neajutorată. Atacul se poticni şi apoi încetă cu totul. Sufocată de praf şi fum, pârjolită de focul din iarbă, inundată de sângele vărsat de armele elfilor, oastea Vrăjitorului Comandant începu să se retragă în Streleheim.

Într-o pornire năvalnică, Jerle Shannara îşi trase din teacă sabia încredinţată de Bremen, sabia a cărei magie nu-l asculta şi în care nici nu putea încă să creadă, şi o ridică deasupra capului. Drept răspuns, pretutindeni în jur elfii îşi ridicară la rândul lor armele şi izbucniră în urale.

Aproape imediat, regele înţelese ironia acestui gest. Îşi coborî grabnic sabia, un băţ lipsit de importanţă în mâinile lui, talismanul unui nebun. În timp ce-l mâna furios pe Risk încoace şi încolo, euforia îl părăsi, înlocuită de stânjeneală.

— Este sabia Shannara acum, Rege al Elfilor, îi spusese Bremen atunci când, după raidul acela de la miezul nopţii, Jerle îi mărturisise bătrânului cum îl trădase magia talismanului. Nu mai este o sabie a druizilor sau a mea.

Îşi reaminti aceste cuvinte acum, în timp ce călărea de-a lungul rândurilor şi inspecta poziţiile în aşteptarea următorului atac, despre care ştia că avea să se declanşeze puţin înainte de căderea nopţii. Sabia era din nou în teacă, prinsă la brâu, o prezenţă nesigură, enigmatică. Căci, deşi Bremen îi dăduse imediat săbiei un nume, nu

se grăbise câtuşi de puţin să-l asigure că magia ei putea fi stăpânită, şi nici chiar acum, cu tot ceea ce ştia deja, Jerle Shannara nu simţea că sabia îi aparţine cu adevărat.

— Stă în puterea ta să-i stârneşti magia. Rege al Elfilor, îi şoptise bătrânul în seara aceea. Dar puterea de a face asta vine din credinţă, iar credinţa trebuie neapărat să izvorască dinlăuntrul tău.

Stăteau ghemuiţi atunci, cu zece zile în urmă, cu vreo oră sau două înainte de răsăritul soarelui, cu feţele mânjite de cenuşă şi praf şi sudoare. Jerle Shannara văzuse moartea cu ochii în noaptea aceea. Monstrul din lumea nefiinţelor care-l slujea pe Vrăjitorul Comandant aproape reuşise să-l ucidă şi, chiar dacă Bremen sosise la timp pentru a-l salva, amintirea cumplitei întâmplări în care fusese la un pas de moarte era încă vie şi şocantă. Preia era undeva în apropiere, dar Jerle hotărâse să stea de vorbă cu druidul între patru ochi, să-i mărturisească doar lui cum nu reuşise să suprime demonii care-i torturau lăuntrul. Nu putea îndura cele petrecute dacă nu se simţea în stare să împiedice repetarea acelei stări. Prea multe depindeau de felul în care putea fi folosită sabia. Cu ce greşise atunci când invocase puterea talismanului în noaptea aceea? Cum putea să se asigure că greşeala n-avea să se repete?

Singuri în întuneric, ghemuiţi, fără să audă nimic alta decât bătăile precipitate ale inimilor lor şi propria respiraţie agitată, discutară despre toate acestea.

— Sabia este un talisman care poate fi folosit într-un singur scop, Jerle Shannara! se răstise bătrânul aproape furios, cu voce aspră, iritată. Ea poate avea o singură folosinţă şi nicio alta! Nu poţi invoca magia pentru a te apăra împotriva tuturor creaturilor care-ţi ameninţă viaţa! Lama în sine te poate ajuta, dar magia ei, nu!

Regele se încruntă la auzul mustrării.

— Dar tu ai spus că…

— Nu-mi reaminti ce-am spus! Cuvintele lui Bremen erau aspre şi muşcătoare şi spulberară cu totul observaţia celuilalt, reducându-l la tăcere. Tu eşti cel care n-a ascultat ce-am spus, Rege al Elfilor! Ai auzit ce-ai vrut să auzi, nimic mai mult! Nu mă contrazice! Am văzut; te-am urmărit! De rândul acesta, ascultă-mă cu mai mare luare-aminte! Eşti gata?

Jerle Shannara izbuti doar să dea din cap furios, cu buzele strânse, şi se stăpâni doar fiindcă ştia că, dacă nu ascultă ce i se spune acum, avea să fie pierdut fără putinţă de scăpare.

— Împotriva Vrăjitorului Comandant, magia va răspunde când o vei invoca! Dar numai împotriva Vrăjitorului Comandant şi numai dacă vei avea o credinţă puternică!

Bătrânul clătină nemulţumit din capu-i sur şi continuă:

— Adevărul izvorăşte din credinţă – aminteşte-ţi asta. Adevărul

apare odată ce recunoşti că este universal şi atoatecuprinzător şi n-are favoriţi. Dacă nu-l poţi accepta în viaţa ta, nu-l poţi forţa într-a altora. Trebuie să-l îmbrăţişezi tu însuţi mai întâi, înainte de a-l putea folosi! Trebuie să-l transformi în armură!

— Dar ar fi trebuit să-mi fie de folos împotriva acelei creaturi! stărui regele, deloc dispus să accepte că greşise. De ce n-a răspuns chemării?

— Pentru că acel monstru nu înşală în niciun fel! răspunse druidul, cu fălcile încleştate. Nu luptă cu ajutorul minciunilor şi al jumătăţilor de adevăr. Nu se acoperă cu falsuri. Nu se preface a fi altul decât cel care este! Or, tocmai acest lucru – acest lucru, Rege al Elfilor, este unicul domeniu al Vrăjitorului Comandant! Şi de aceea magia săbiei Shannara nu poate fi folosită decât împotriva lui!

Şi tot aşa, discutaseră în fel şi chip, fiecare cu temeiurile sale, şi asta până în zori, când se odihniseră în sfârşit. Regele fusese apoi lăsat să chibzuiască la cele ce-i fuseseră spuse, să încerce să împace aceste cuvinte cu ceea ce crezuse el până atunci. Treptat, începu să accepte că trebuie să fie adevărat ceea ce credea Bremen. Magia săbiei avea o singură folosinţă şi, chiar dacă el dorea, poate, ca lucrurile să stea altfel, n-avea ce face. Magia săbiei îi era destinată lui Brona şi niciunui altuia. Ştia că trebuie să se împace cu ideea şi să găsească un mod de a-şi însuşi cumva această magie, chiar şi aşa neobişnuită şi neclară cum era.

În cele din urmă se dusese la Preia, ştiuse de la început că o va face la un moment dat, aşa cum o făcea de fiecare dată când îl preocupa ceva. Sfetnicii lui erau acolo, gata să-l povăţuiască în orice situaţie, iar pe unii dintre ei – pe Vree Erreden, de pildă – chiar merita să-i asculţi. Dar nimeni nu-l cunoştea ca Preia şi la drept vorbind, nimeni nu-şi îngăduia să fie atât de sincer cu el. Încât se hotărî să se încreadă în ea, deşi îi era foarte greu să admită că dăduse greş şi că se temea că o va face din nou.

Asta se petrecuse mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, când discuţia cu Bremen îi era încă proaspătă în minte. Valea Rhenn se aşternea tăcută sub un cer acoperit de nori, iar elfii stăteau de veghe, atenţi la un posibil contraatac în urma asaltului pe care-l dezlănţuiseră ei noaptea trecută. După-amiaza era cenuşie şi se scurgea anevoie, căldura verii se statornicise, grea, în adâncul pământului pârjolit al Streleheimului, iar în aer se simţea umezeala prevestind apropierea ploii.

— Vei găsi o cale de a stăpâni această magie, îi spusese ea îndată ce regele terminase de vorbit. Vocea îi era calmă şi convingătoare, privirea fermă. Eu cred asta, Jerle. Te cunosc. Tu n-ai dat niciodată îndărăt în faţa unei piedici şi ştiu că n-o vei face nici în faţa acesteia.

— Uneori, răspunsese el încet, cred că era mai bine dacă Tay era

aici, în locul meu. El ar fi fost un rege mai bun. S-ar fi priceput cu siguranţă mai bine să mânuiască această sabie şi magia ei.

Dar ea clătină pe dată din cap.

— Să nu mai spui niciodată aşa ceva. Niciodată. Ochii ei limpezi, de culoarea scorţişoarei, erau strălucitori şi pătrunzători: Tu ai fost menit să supravieţuieşti şi să devii Rege al Elfilor. Sorţii ţi-au hărăzit asta cu mult timp în urmă. Tay ne-a fost bun prieten şi a însemnat mult pentru noi amândoi, dar nu lui i-a fost destinată această menire. Ascultă-mă, Jerle. Magia săbiei te va sluji. Adevărul nu-ţi este străin. Ne-am început viaţa ca soţ şi soţie dezvăluindu-ne unul altuia taine pe care nu ni le-am fi putut împărtăşi cu numai o lună înainte. Ne-am deschis unul altuia sufletul. A fost greu şi dureros, dar acum tu înţelegi că asta se poate face. Ştii asta. O ştii bine.

— Da, recunoscu el încetişor. Dar magia încă mi se pare ceva…

Vocea lui se stinse.

— Ceva necunoscut, termină ea fraza. Dar ţi-o poţi însuşi. Tu ai acceptat deja că magia este parte din istoria elfilor. Magia lui Tay a fost reală. Ai văzut tu însuţi că poate înfăptui miracole. Ai văzut cum el şi-a dat viaţa pe altarul ei. Orice este posibil cu ajutorul magiei. Iar adevărul este şi el posibil, Jerle. Este o armă extrem de puternică. Poate oţeli oamenii şi-i poate distruge. Bremen nu e om prost. Dacă el spune că adevărul este arma de care ai nevoie, atunci neîndoielnic aşa e.

Dar gândul acesta încă-l tulbura, îşi şoptea îndoielile în urechea lui şi-l făcea să şovăie. Adevărul părea o armă prea neînsemnată. Ce fel de adevăr putea fi îndeajuns de puternic pentru a învinge o creatură care putea chema monştri din lumea nefiinţelor? Ce fel de adevăr era îndestul pentru a se ridica împotriva unei magii care ţinea o fiinţă în viaţă sute de ani? Părea lipsit de noimă să crezi că adevărul era, doar el singur, îndeajuns pentru orice. Era nevoie de foc. De fier cu lamă ascuţită şi cu vârf înmuiat în otravă. De putere în stare să sfarme şi piatra. Nimic altceva n-avea să fie destul, chibzuia el mai departe – cu toată strădania de a-şi însuşi magia despre care-i vorbea Bremen. Nimic altceva.

Iar acum, călare pe câmpul de bătălie, cu sabia Shannara încinsă la brâu, cu vânătorii elfi stârniţi de euforia victoriei repurtate, era iarăşi uluit de imensitatea misiunii pe care o avea de îndeplinit. Mai devreme sau mai târziu avea să fie nevoit să-l înfrunte pe Vrăjitorul Comandant. Dar asta nu se va putea petrece înainte de a forţa confruntarea cu el, iar această confruntare, la rândul ei, n-avea să aibă loc înainte ca însăşi armata Northlandului să fie ameninţată cu înfrângerea. Cum putea el nădăjdui una ca asta? Căci, deşi elfii rezistaseră unui asalt, nu exista niciun fel de garanţie că vor putea rezista următorului, şi următorului, şi următorului după aceea – cu

această armată a Northlandului, care tot venea şi venea fără-ncetare. Şi, chiar dacă izbutea cumva să reziste, cum putea el întoarce sorţii bătăliei în aşa fel încât elfii să preia ofensiva? Duşmanii erau atât de numeroşi, gândea el întruna. Aveau oşteni câtă frunză şi iarbă, iar pierderea de vieţi nu-i frământa câtuşi de puţin. Lucrurile nu stăteau la fel pentru el – nici pentru elfii care luptau sub comanda lui. Acesta era un război al nervilor şi era exact genul de conflict pe care nu putea spera să-l câştige.

Şi totuşi, trebuia să-l câştige, nu-i rămăsese nimic altceva de făcut. Era unica alternativă pe care o avea la dispoziţie.

Trebuia să-l câştige, altminteri elfii aveau să fie ucişi cu toţii.

Armata Northlandului atacă din nou înainte de apusul soarelui; îşi făcu apariţia din câmpia pârjolită de soare, învăluită în praf şi fum, cu oştenii ei aidoma unor stafii lipsite de trupuri. Pedestraşii mărşăluiau în spatele unor scuturi masive meşterite din lemn atât de verde, încât nici nu lua foc. Cavaleria călărea pe flancuri, ca să poată respinge atacurile venite de pe dealurile de la nord şi sud. Înaintau cu toţii în pas măsurat, statornic, şi se desprinseră din pâcla lăsată de focul de mai înainte, care îmbâcsise aerul cu un miros acriu şi înţepător. Ocoliră gropile pline de cenuşă şi de hoiturile propriilor lor luptători şi, odată ajunşi în vale, începură să caute alte capcane. Erau cinci mii de războinici, îndesaţi toţi în spatele scuturilor, cu armele sclipind pretutindeni în soare. Tobele băteau o cadenţă constantă, soldaţii scandau în timp ce mărşăluiau, cizmele bocăneau, săbiile izbeau scuturile în acelaşi ritm. Aduseră turnurile de asalt şi catapultele şi le instalară la intrarea în vale. Ca nişte structuri masive, ele se înălţau, uriaşe şi întunecate, pe fundalul întunericului tot mai deplin al nopţii, până când părură atât de multe, cât să poată cuceri întreaga lume.

Jerle Shannara îşi retrăsese armata mai adânc în interiorul văii, aducând-o până într-un punct aflat cam la jumătatea acesteia, înainte de a o plasa pe poziţii. Alesese un loc unde valea începea să urce spre trecătoarea îngustă din vest a Rhennului şi comandase vânătorilor lui să ocupe poziţii pe terenul mai înalt. Tactica lui se schimbase acum, din raţiuni de necesitate, căci în interiorul văii vântul îşi schimbase direcţia, sufla acum către cei aflaţi în defensivă, deci focul îi putea fi de folos doar duşmanului. Nici gropi nu mai pusese să se sape aici, atât de adânc în vale – n-ar fi avut loc să-şi manevreze armata făcând asta, şi apoi, duşmanul ştia deja de ele şi le căuta.

Ordonase în schimb să se construiască zeci de baricade din lemn, cu bare ascuţite la ambele capete, aşezate în cruciş şi prinse la mijloc, aducând cu nişte roţi cu ştifturi. Fiecare asemenea construcţie avea vreo şase metri lungime şi era îndeajuns de uşoară spre a fi împinsă şi aşezată la locul ei, în aşa fel încât barele ascuţite de la capete să fie îndreptate în jos şi înfipte în pământ. Jerle plasase aceste structuri la

intervale neregulate, pe un traseu îngust, pe toată lungimea Rhennului, până în imediata apropiere a primelor lui linii defensive.

Când armata Vrăjitorului Comandant se revărsă în vale şi-şi porni marşul hotărât înainte, prima piedică pe care o întâlni fu labirintul baricadelor cu ascuţişurile lor. Când primele rânduri de soldaţi duşmani ajunseră în dreptul lor, Jerle Shannara porunci arcaşilor lui, plasaţi trei câte trei la adăpostul stâncilor, să-şi sloboadă săgeţile, Northlanderii, încetiniţi de baricade şi neizbutind să le dea la o parte, n-avură cum scăpa cu viaţă. Prinşi în bătaia săgeţilor, căzură răpuşi cu zecile în timp ce căutau să scape trecând peste baricade, târându-se pe dedesubtul lor sau pe lângă ele. Cavaleria încercă să declanşeze un atac susţinut împotriva elfilor aflaţi pe înălţimi, dar pantele erau prea abrupte pentru animale şi călăreţii Northlanderi se văzură nevoiţi să coboare.

Strigăte se înălţară din gâtlejuri de muribunzi şi atacul se opri. Northlanderii se ascunseră iarăşi în spatele scuturilor lor, dar astfel nu puteau trece de baricadele elfilor. Se aduseră topoare pentru a-şi putea croi drum printre ele, dar cei care-şi părăseau adăpostul pentru a izbi roţile supravieţuiau doar câteva clipe. Şi, ce era mai rău, pentru a trece de fiecare baricadă, aceasta trebuia spartă în mai multe locuri. Lumina scăzu, noaptea se lăsă şi lumea deveni un loc nesigur şi plin de umbre. Northlanderii dădură foc baricadelor, însă elfii le făcuseră anume din lemn verde. Iarba luă foc, dar elfii săpaseră tranşee pentru a ţine flăcările la distanţă, iar focul se stinse mai departe, către răsărit, dincolo de poziţiile lor defensive.

Elfii aşteptară până când întunericul începu să învăluie totul, apoi contraatacară de pe pante, într-o serie de lovituri bine plănuite. Cum îi obligaseră pe Northlanderi să se bulucească toţi pe fundul văii, îşi puteau nimeri ţintele chiar şi în întunericul tot mai deplin. Companie după companie, coborâră de pe înălţimi şi-i forţară pe Northlanderi să se răsucească întruna când într-o parte, când într-alta, pentru a se apăra. Urmă o bătălie sălbatică corp la corp, iar valea deveni o adevărată gropniţă.

Dar duşmanul tot nu se retrase, Northlanderii piereau cu sutele, dar erau mereu alţii care le luau locul, o forţă imensă, uriaşă, care înainta fără-ncetare. Chiar în timp ce elfii se luptau să-şi menţină poziţiile împotriva duşmanilor aflaţi deja pe câmpul de luptă, acestora le soseau întăriri. Fără grabă, dar neînduplecat, duşmanul înainta. Baricadele îi ţineau pe Northlanderi în loc în mijlocul văii, dar înălţimile începeau deja să fie cucerite. Elfii de sub comanda lui Cormorant Etrurian, care apărau dealurile, erau împinşi constant de pe poziţiile lor defensive şi se vedeau nevoiţi să se retragă. Palmă cu palmă de pământ, metru cu metru, Northlanderii înaintau, cucereau înălţimile şi se eliberau din capcana pe care Jerle Shannara o întinsese în jurul lor.

Regele prinse de veste ce se petrece. Cerul era acoperit de nori şi începuse să plouă, iar terenul devenise alunecos şi periculos. Sunetele bătăliei stârneau ecou lovindu-se de pantele văii, dezlănţuind un adevărat haos. Din pricina întunericului, nu puteai vedea nimic la mai mult de câţiva metri. Jerle Shannara chibzui o singură clipă ce are de făcut. Trimise rapid mesageri, poruncind retragerea luptătorilor lui Etrurian de la baricadele înălţate ca o redută pe pantele paralele cu propriile lui linii de apărare. Acolo aveau să se plaseze şi să lupte. Trimise alţi soli cu poruncă pentru Arn Banda şi arcaşii lui să se retragă. Apoi adună două companii de vânători elfi sub comanda lui Rustin Apt şi le pregăti pentru atac. După ce luptătorii lui Etrurian şi arcaşii se aflară la adăpost, comandă ca lăncerii să fie aduşi în faţă şi-şi conduse vânătorii drept în centrul trupelor duşmane care înaintau. Îi atacă pe Northlanderi chiar în clipa în care aceştia năvăleau pe flancul drept şi împinse primele lor rânduri cu spatele la baricade. Puse să se aprindă torţe pentru a li se demarca poziţiile, uşurând astfel sarcina arcaşilor plasaţi din nou pe poziţii, cărora le ordonă să facă ravagii printre soldaţii duşmani de pe înălţimi.

Decimaţi de săgeţi, Northlanderii se adunară în jurul unui grup masiv de troli-stâncă şi contraatacară. Răsucindu-se când încolo, când încoace, îşi făcură loc printre baricade şi-i izbiră din plin pe vânătorii elfi. Siluete uriaşe, înaripate se desprinseră din aerul înceţoşat şi Purtătorii de Cranii se înălţară în tării pentru a-şi sprijini armata. Liniile defensive se retraseră. Mult încercatul Rustin Apt căzu şi fu purtat pe braţe în afara câmpului de bătaie. Trewithen şi Garda Palatului se repeziră să întărească defensiva slăbită, dar duşmanii erau mult prea numeroşi şi întreg frontul elfilor începu să se năruiască.

În disperare de cauză, Jerle Shannara îi dădu pinteni lui Risk şi năvăli el însuşi în bătălie. Înconjurat de Garda Palatului şi de vânătorii elfi, îşi croi drum prin frontul inamic, Northlanderii îl atacau din toate părţile. Încercau să-l tragă jos de pe cal, să-l desprindă din şa, să facă orice, numai să-l oprească. În spatele lui, armata elfilor, împuţinată şi descurajată, se ridică dintr-odată ca înviată din morţi şi-l urmă, înflăcărată. Strigăte de bătălie se ridicară din mijlocul ţipetelor şi vaietelor răniţilor şi muribunzilor, iar elfii se năpustiră din nou asupra Northlanderilor. Jerle se lupta ca şi când i-ar fi stat în puteri să gonească de unul singur duşmanii îndărăt în Northland, iar sabia lui zăngănea şi sclipea în lumina torţelor în timp ce izbea fără preget armele şi scuturile duşmanilor. Troli masivi îi răsăriră în cale, monştri imenşi, lipsiţi parcă de chipuri, înarmaţi cu securi de război. Dar regele îşi tăie drum printre ei de-ai fi zis că aceia ar fi fost din hârtie, căci refuza pur şi simplu să fie oprit în loc, părând de nebiruit. Îi lăsă în urmă până şi pe cei din garda personală, iar soldaţii lui se năpustiră asupra duşmanului în efortul disperat de a ţine pasul cu el.

Apoi un fulger lovi un grui de pământ şi bolovani de pe o pantă aflată foarte aproape de locul bătăliei, şi bucăţi de pământ şi pietre zburară spre cer şi se împrăştiară după aceea pe fundul văii. Luptătorii îşi acoperiră capetele şi se aruncară la pământ, înspăimântaţi de grozăvia exploziei şi, preţ de o clipă, timpul se opri în loc. În vreme ce Northlanderii ezitau, transformaţi pe moment în statui, Jerle se înălţă în scări şi ridică sabia Shannara spre cer, într-un gest ca de sfidare a întregului univers. Strigăte de bătălie izbucniră din gâtlejul elfilor, care se năpustiră asupra duşmanilor cu asemenea sălbăticie, încât îi buimăciră cu totul. Cei aflaţi mai departe de locul bătăliei, încă în stare să meargă, se retraseră în spatele baricadelor, fără niciun chef să continue lupta. Câteva momente se menţinură pe poziţii în grămezile de lemne scorojite şi pământ ars. Apoi, vlăguiţi şi cam fără tragere de inimă, se retraseră în trecătoarea de răsărit a Rhennului.

Adunaţi lângă baricade, cu feţele brăzdate de ploaie, sudoare şi sânge, Jerle Shannara şi elfii lui îi priviră plecând.

Victoria, cel puţin în această zi, fusese de partea lor.

XXXI

Zorii se iviră pe un cer mohorât şi cenuşiu după ploaia îmbelşugată din timpul nopţii, iar pământul ars şi frământat al văii Rhenn era înnegrit şi aburea în lumina palidă a dimineţii. Plasaţi pe poziţii, cu armele pregătite, încercând să distingă ceva în acea semiobscuritate, elfii aşteptau atacul care, ştiau sigur, avea să urmeze. Dar niciun sunet nu străpungea pâcla grea care învăluia tabăra Vrăjitorului Comandant amplasată la intrarea răsăriteană a trecătorii din vale – şi nimic nu mişca în peisajul pustiu, devastat, din faţa lor. Lumina spori pe măsură ce soarele urca pe cer, dar ceaţa refuza să se rarefieze şi tot nu se zărea vreun semn care să anunţe atacul. Gândul că armata aceea uriaşă s-ar fi putut retrage era de neimaginat. Se frământase şi se răsucise toată noaptea ca un animal rănit, iar vaietele de durere şi agitaţia se ridicaseră din ceaţă şi ploaie chiar şi pe fundalul sonor al tunetelor tot mai slabe ale furtunii care se depărta. Întreaga noapte armata duşmană se ocupase de problemele ei şi se regrupase. Se instalase cât ţinea gura trecătorii, pe fundul văii şi pe înălţimi. Îşi adusese maşinăriile de asalt, proviziile şi echipamentul şi le aşezase de-a lungul gurii largi a trecătorii. Poate înainta ea greoi şi anevoie, dar armata aceasta rămânea o maşinărie imensă, neîndurătoare, de neoprit.

— Sunt acolo undeva, mormăi cu o grimasă de îngrijorare Arn Banda cel-cu-un-singur-ochi, aflat la stânga lui Jerle Shannara.

Jerle Shannara încuviinţă din cap, trupul lui înalt era rigid şi nemişcat.

— Dar ce au de gând?

Chiar aşa. Bremen îşi înfăşură mai strâns pelerina în jurul trupului firav ca să se apere de răcoarea dimineţii. De acolo nu se vedea capătul depărtat al văii, căci privirea lor încă nu putea străpunge întunericul, dar şi aşa puteau simţi prezenţa duşmanului. Noaptea fusese încărcată de zgomote şi înverşunare, pe măsură ce Northlanderii se pregăteau de noua bătălie, şi abia de vreo oră încoace aceştia deveniseră suspect de liniştiţi. Astăzi, lupta avea să se desfăşoare într-un alt fel, bănuia bătrânul. Vrăjitorul Comandant fusese respins cu prea multe pierderi în ajun şi probabil că nu va fi doritor să repete experienţa. Chiar şi puterea lui avea limite şi, mai devreme sau mai târziu, cei care luptau pentru el aveau să fie descurajaţi dacă nu se va constata un progres. Elfii trebuiau învinşi sau împinşi îndărăt cât mai curând, altfel Northlanderii vor putea pune la îndoială invincibilitatea stăpânului. Odată pornită năruirea acestui castel din cărţi de joc, nimic n-o va mai putea opri.

Simţi o mişcare în dreapta lui, uşoară şi furişă. Era micul Allanon. Îi aruncă o privire discretă. Băiatul căuta drept înaintea lui, chipul lui îngust era încordat, ochii lui priveau în gol. Şi totuşi, el vedea ceva – expresia lui spunea limpede asta. Privea prin ceată şi neguri spre ceva aflat dincolo de ele, iar ochii aceia ciudaţi străpungeau totul până la ceva ascuns privirii tuturor celorlalţi.

Bătrânul îi urmări direcţia privirii. Ceaţa se învârtejea ca o pelerină vălurită, acoperind întreg capătul răsăritean al văii.

— Ce este? îl întrebă el încetişor.

Dar copilul clătină doar din cap. Simţea ceva, dar nu putea explica prea bine ce anume. Ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra pâclei, era pe deplin concentrat. Se pricepea foarte bine să se concentreze, după cum constatase Bremen. La drept vorbind, se pricepea mai mult decât bine. Fervoarea lui era înspăimântătoare. Nu era ceva deprins în copilărie sau ceva căpătat în urma şocului pricinuit de distrugerea Varfleetului. Era o însuşire cu care se născuse – ca şi căutătura aceea ciudată şi mintea sprintenă ca argintul viu. Băiatul era aprig şi de neclintit ca stânca şi era înzestrat cu o inteligenţă şi cu o sete de cunoaştere fără limite. Cu doar o săptămână în urmă, după raidul nocturn asupra taberei Northlandului, venise la Bremen şi-i ceruse bătrânului să-l înveţe a folosi magia druidă. Aşa, pur şi simplu. Învaţă-mă s-o folosesc, îi ceruse el – de parcă cineva putea învăţa aşa ceva, de parcă asemenea pricepere putea fi transmisă cu uşurinţă.

— Durează ani de zile ca să-i poţi stăpâni fie şi cea mai mică parte, răspunsese Bremen, prea surprins de cererea lui ca să-l refuze de-a dreptul.

— Lasă-mă să încerc, insistase băiatul.

— Dar de ce vrei să faci asta? Druidul era sincer uluit.

Vrei sa te răzbuni? Crezi că magia te va ajuta să împlineşti asta? De ce nu înveţi mai bine să mânuieşti armele obişnuite? Sau să călăreşti? Sau de ce nu studiezi arta războiului?

— Nu, răspunsese băiatul pe loc, cu hotărâre, nu vreau nimic de felul acesta, nu răzbunarea mă interesează. Ceea ce vreau eu este să fiu ca tine.

Iată, totul într-o singură frază. Băiatul voia să fie druid. Era atras de Bremen şi Bremen era atras de el, pentru că sufletele lor erau mai înfrăţite decât bănuise bătrânul. Cea de-a patra viziune a lui Galaphile era o scurtă privire în viitor, previziunea că există legături strânse între băiat şi druid, profeţia că destinele lor aveau să se împletească. Bremen ştia acum acest lucru. Copilul îi fusese trimis de o soartă pe care încă n-o înţelegea. În faţa lui se afla, probabil, succesorul pe care-l căuta de atâta amar de vreme. Fusese straniu modul în care-l găsise, deşi nu chiar întru totul surprinzător. Nu existau legi clare în alegerea druizilor, iar Bremen ştia că nu era cazul să se apuce el acum să le întocmească.

Aşa că-i dăduse lui Allanon câteva mici trucuri de studiat – lucruri mărunte, care cereau în principal concentrare şi exerciţiu. Gândise că astea îl vor ţine pe băiat ocupat vreo săptămână. Dar Allanon le deprinsese pe toate într-o singură zi şi revenise să ceară mai mult. Aşa că, în fiecare dintre cele zece zile scurse de atunci, Bremen îi împărtăşise mereu câte ceva din învăţăturile druizilor, ca să le experimenteze, lăsându-l să decidă singur cum să le deprindă, cum să le folosească. Prins de pregătirile pentru preîntâmpinarea atacului, abia dacă avusese timp să acorde atenţie preocupărilor copilului. Dar acum, privindu-l şi studiindu-l în lumina palidă a zorilor pe când scruta întinderea văii, bătrânul era din nou surprins de profunzimea evidentă şi de tăria hotărârii băiatului.

— Acolo! strigă brusc Allanon, şi ochii i se măriră a uimire. Deasupra noastră!

Bremen fu atât de surprins încât, preţ de o clipă, rămase fără grai. Câteva capete se ridicară la auzul acelor cuvinte, dar nimeni nu se mişcă. Apoi Bremen făcu un gest larg cu mâna spre cer şi-l invadă cu lumină druidă ca un curcubeu vast, iar umbrele întunecate care se învârteau acolo li se arătară dintr-odată privirilor. Purtători de Cranii se grăbiră să se depărteze de îndată ce se simţiră descoperiţi, cu aripile larg deschise în timp ce dispăreau din nou în ceaţă.

Jerle Shannara ajunse lângă druid cât ai clipi din ochi.

— Ce fac ei acolo? vru să ştie regele.

Ochii lui Bremen rămaseră pironiţi spre cerul pustiu, privind lumina druidă care se risipea. Negura se înstăpâni iarăşi, rece şi constantă.

Era ceva era în neregulă cu lumina asta, realiză el brusc. Era absolut nenaturală.

— Sunt cercetaşi, şopti el. Apoi se întoarse iute spre Allanon şi-i spuse: Priveşte din nou spre vale. Cu atenţie, de data asta. Nu căuta să vezi ceva anume. Priveşte pâcla şi negura. Observă cum mişcă ceaţa.

Băiatul se supuse şi chipul i se schimonosi de efort. Privi în gol, încordat şi atent. Încetă să mai respire, devenind absolut nemişcat. Apoi rămase cu gura căscată, gâfâind şocat.

— Bravo, băiete. Bremen îl cuprinse pe tânăr cu braţele pe după umeri şi continuă: îi văd şi eu acum. Dar ochii tăi sunt mai ageri.

Se întoarse spre rege:

— Suntem atacaţi de creaturile întunecate care-l slujesc pe Vrăjitorul Comandant, de făpturi invocate de el din lumea nefiinţelor. A hotărât ca astăzi să se folosească de ele, nu de oşteni. Vin spre noi de pe tot cuprinsul văii. Purtătorii de Cranii sunt acum cercetaşii lor. Vrăjitorul Comandant îşi foloseşte magia ca să le acopere apropierea şi de aceea a schimbat lumina şi a îndesit ceaţa. Nu avem prea mult timp. Cheamă-ţi comandanţii şi porunceşte luptătorilor să se ţină tari. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă să împiedic acţiunile duşmanului.

Jerle Shannara dădu acea poruncă, iar comandanţii elfi se împrăştiară fiecare la unitatea sa – Cormorant Etrurian pe flancul stâng, şi Rustin Apt, rănit, dar capabil încă de luptă, pe cel drept. Kier Joplin se afla deja pe poziţii, iar cavaleria se plasase în spatele pedestraşilor, pentru a-i sprijini. Arn Banda alergă pe panta dinspre miazăzi pentru a-şi alerta arcaşii plasaţi acolo. Prekkian şi Regimentul Negru, precum şi Trewithen cu cea mai mare parte a Gărzii Palatului, erau ţinuţi în rezervă.

— Vino cu mine, îi spuse Bremen regelui.

Porniră cu toţii spre dreapta frontului: regele, druidul, Allanon şi Preia Starle. Traversară iute rândurile uimite ale vânătorilor elfi până în faţa primului rând, iar acolo druidul se răsuci în loc.

— Porunceşte celor mai apropiaţi să ridice armele şi să le ţină pregătite, ceru druidul. Spune-le să nu se teamă.

Regele se supuse fără a se osteni să ceară explicaţii, căci avea încredere în judecata druidului. Dădu ordinul, iar lăncile, săbiile şi suliţele se ridicară deasupra capetelor vânătorilor. Bremen îşi miji ochii, îşi împreună mâinile şi invocă focul druid. Când acesta se concentră ca un glob albastru între palmele lui, lansă mici flăcărui spre flecare armă în parte, către fiecare vârf ascuţit de metal, până când le atinse pe toate. Soldaţii tresăriră înspăimântaţi văzând acel foc venind spre ei, dar regele le poruncise să se ţină tari, încât ei nici nu se clintiră. După ce toate armele unei unităţi primiră acest tratament, purcese la următoarea, repetând operaţiunea, trecând

printre rândurile soldaţilor neliniştiţi, druidul impregnând metalul armelor cu magia lui, în vreme ce regele îi liniştea şi-i încredinţa că asta este ceva necesar înştiinţându-i totodată că trebuie să fie pregătiţi, pentru că atacul se va declanşa curând.

Iar când acesta fu declanşat, magia druidă îşi ocupase locul şi corpul principal al armatei elfilor era protejat. Siluete întunecate năvăliră din negură şi se năpustiră asupra elfilor, urlând şi mugind ca nişte fiare turbate, făpturi cu colţi şi gheare ascuţite, cu blană neagră ţepoasă şi solzi hidoşi. Erau creaturi din alte lumi, arătări de întuneric şi turbare, lipsite de vreo noimă în judecată afară doar de instinctul de supravieţuire; nimic altceva n-avea vreo însemnătate pentru ele. Luptau cu ferocitate şi forţă brutală. Unele veneau pe două picioare, altele pe patru labe, şi toate păreau coşmaruri respingătoare şi imagini distorsionate.

Elfii se văzură siliţi să se retragă – cedară teren mai mult de teamă, îngroziţi de aceste fiare care căutau să-i sfâşie în bucăţi. Câţiva elfi fură răpuşi din prima clipă, căci teama le era atât de adânc împlântată în gâtlejuri şi suflete, încât îi paraliză, nefiind în stare să se apere. Unii muriră apărându-se, copleşiţi de duşmani înainte de a apuca să-i lovească serios. Dar alţii luptară, uluiţi să constate că armele lor impregnate cu magie erau în stare să înjunghie şi să le taie mădulare întregi acestor monstruoşi atacatori, să facă sângele să curgă şi ţipetele să ţâşnească din rândurile lor. Armata ezită o clipă, şocată de atacul iniţial, apoi se pregăti de contraatac.

Dar monştrii străpunseră flancul drept, adăpostiţi în spatele unei creaturi uriaşe într-atât, încât îi depăşea şi pe cei mai înalţi dintre cei care o urmau. Avea piele scorţoasă şi era acoperită cu o platoşă de metal, iar ghearele uriaşe îi sfâşiau pur şi simplu pe cei care-i stăteau în cale. Veteranul Rustin Apt conduse un contraatac pentru a o obliga să se retragă, dar fu împins deoparte.

Bremen sesiză primejdia şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

În absenţa druidului, Jerle Shannara se menţinu pe poziţii în centrul armatei şi văzu cum năvala monştrilor continua, de neoprit. Începu atunci să-şi îmbărbăteze luptătorii, îşi încălcă promisiunea de a nu se angaja personal în luptă, trase sabia şi înaintă printre rândurile soldaţilor pentru a li se alătura, cu Preia alături, cu garda personală apărându-i pe amândoi. Chiar în faţa sectorului central al armatei elfilor, nişte lupi imenşi se aţineau ghemuiţi în faţa vârfurilor de suliţă şi a săbiilor elfilor care-i înfruntau, încercând să atace şi retrăgându-se apoi, în aşteptarea următoarei ocazii de a înainta. Când Jerle Shannara se apropie, o umbră uriaşă se desprinse din ceaţă şi atacă primele rânduri ale vânătorilor elfi. Un Purtător de Cranii se înălţă, cu ghearele înroşite de sânge. Imediat, lupii se năpustiră asupra elfilor şi se porniră să-i muşte şi să-i sfâşie cu ghearele. Dar armele

apărătorilor tăiau printre ei, iar magia druidă le penetra pielea rugoasă. Cei din primele rânduri pieiră după aceste lovituri insistente, iar ceilalţi se retraseră mârâind şi căscându-şi sfidător boturile.

Pe flancul drept, Bremen intră drept în mijlocul monştrilor care străpunseseră liniile apărătorilor. La vederea bătrânului, se năpustiră toţi grămadă asupra lui. Erau creaturi pe două picioare, cu piept uriaş, cu braţe şi picioare în stare să rupă un om în două, cu capete vârâte adânc între umeri, cu pielea atât de groasă, încât nu li se vedeau decât ochii fioroşi. Năvăliră asupra druidului cu urlete de victorie, dar Bremen lansă foc druid asupra lor şi-i azvârli îndărăt. Peste tot în jur, vânătorii elfi veniră în sprijinul bătrânului şi atacară fiarele de pe flancuri. Monştrii se răsuciră şi atacară din nou, dar săbiile elfilor şi focul druid îi sfâşiau.

Apoi, creatura uriaşă care pătrunsese prima printre rândurile elfilor se ridică dinaintea lui Bremen într-un gest ca de provocare la luptă, cu ochii lucind ameninţător, cu trupul hidos stropit de sânge.

— Bătrâne! şuieră creatura şi se năpusti asupra lui.

Focul druid explodă din mâinile lui Bremen, dar creatura era prea aproape şi izbuti să treacă de flacăra ucigătoare şi să înşface încheieturile bătrânului. Bremen îşi acoperi braţele cu foc druid în efortul de a se elibera, căci puterea lui nu se putea măsura cu a celuilalt, dar creatura se ţinu de el cu amarnică hotărâre. Mâinile îngherate se strânseră şi braţele masive începură să-l împingă înapoi pe druid. Încet, Bremen cedă. Peste tot înjur, monştrii dădură năvală cu sporită încredere. Sfârşitul se apropia.

Chiar atunci, sosi în goana mare Allanon, apărut de undeva din negură, sări drept în spinarea lăsată fără apărare a creaturii şi-şi aşeză mâinile peste ochii ei galbeni. Urlând de furie, Allanon află înăuntrul lui un nebănuit rezervor de putere şi-l alătură fărâmei de magie pe care o deprinsese, necontrolat, nedirijat, sălbatic ca o furtună de vară, focul explodă din mâinile lui şi se împrăştie în toate direcţiile. Izbucni cu asemenea putere, încât îl aruncă pe băiat la pământ, unde şi rămase lat. Dar explodă şi pe faţa atacatorului, pe care o lăsă sfâşiată şi pârjolită.

Monstrul îi dădu drumul imediat lui Bremen, îşi ridică braţele plin de furie şi durere şi se îndepărtă. Bremen se ridică anevoie în picioare, neluând în seamă slăbiciunea care-l cuprinsese sau rănile suferite, şi trimise din nou focul druid spre creatură. De astă dată, flăcările pătrunseră drept în gâtlejul monstrului, până în inimă, transformându-l în cenuşă.

În acest timp, Jerle Shannara se deplasase spre flancul stâng al armatei. Cormorant Etrurian căzuse la pământ, era înconjurat de vânătorii lui, care luptau din greu pentru a-l proteja. Regele dădu năvală drept în mijlocul lor şi conduse un contraatac rapid, decisiv

împotriva creaturilor gheboşate care se răspândiseră de-a lungul liniilor de elfi, mânuind securi cu două tăişuri şi cuţite cu lame zimţuite. Banda direcţionă loviturile arcaşilor lui direct spre pantă, iar arcurile lor lungi făcură ravagii printre creaturile ascunse în ceaţă. Elfii îl recuperară pe Etrurian şi-l scoaseră de pe câmpul de luptă, iar Kier Joplin îşi îndemnă călăreţii să înainteze şi să umple golul lăsat de cei care se retrăgeau cu comandantul rănit. Regele îl lăsă pe Joplin la comandă şi reveni rapid în centrul liniilor lui, unde lupta era din nou sălbatică. Primi în două rânduri câte o lovitură care-l ameţi, dar îşi reveni rapid, nu luă în seamă nici şocul, nici durerea şi continuă să lupte. Preia era în stânga lui, lovind şi parând lovituri, iute şi agilă, cu sabia ei scurtă. Garda Palatului le era alături, iar unii din oştenii ei muriră pentru ca regele şi regina lor să fie în siguranţă. Creaturile din lumea nefiinţelor străpungeau rândurile elfilor în tot locul, iar ei se apărau împotriva unor atacuri care păreau a sosi din toate direcţiile.

În cele din urmă, Bremen adună flancul stâng al apărătorilor atât cât să poată respinge atacul celor care pătrunseseră printre rândurile apărătorilor. Învinşi decisiv, supravieţuitorii se întoarseră în loc şi dădură bir cu fugiţii, siluetele lor strâmbe se topiră înapoi în negură ca şi când nici n-ar fi apărut vreodată. Armata se năpusti asupra celor care încă se mai luptau în centru, încât şi aceştia se dădură la rândul lor bătuţi. Încet, dar statornic, elfii preluară ofensiva. Fiarele din lumea nefiinţelor se retraseră şi dispărură.

În golul cenuşiu, împâclit rămas în urma lor, armata Westlandului privi după ei într-o tăcere vlăguită.

Northlanderii atacară din nou ceva mai târziu, în acea după-amiază, cu armata obişnuită. Ceaţa se ridicase deja, cerul începuse să se limpezească şi lumina era puternică şi curată. De pe noile lor poziţii defensive, aflate mai adânc în vale, în apropierea trecătorii apusene apărate de terenul înalt şi de zidurile de piatră recent construite, sclipind de metalul suliţelor ascuţite, elfii urmăreau sosirea duşmanului în Rhennul ars şi distrus. Era o armată lovită şi însângerată, aproape epuizată, dar netemătoare. Trecuse prin prea multe încercări ca să mai poată fi înspăimântată. Oştenii se ţineau calm pe poziţii, strâns adunaţi laolaltă, căci valea se îngusta brusc acolo unde îi aşteptau elfii. În acel loc panta era atât de abruptă, încât era de-ajuns doar un mic contingent de arcaşi şi de vânători elfi pentru a apăra terenul înalt împotriva unui atac. Grosul armatei era dispus pe fundul văii, iar rândurile ei compacte se înşirau de sus până jos pe pantă. Cormorant Etrurian se întorsese, cu rănile de la umăr şi cap bandajate, cu faţa îngustă încruntată. Împreună cu Rustin Apt, mai grav rănit, el comanda trupele care aveau să înfrunte corpul principal al Northlanderilor. Arn Banda era plasat pe panta din miazănoapte, cu majoritatea arcaşilor lui. Kier Joplin şi cavaleria

fuseseră retraşi până în capătul trecătorii, căci n-aveau alt loc pentru manevre. Oştenii Gărzii Palatului şi ai Regimentului Negru erau ţinuţi încă în rezervă.

Chiar în spatele liniilor elfilor, pe un promontoriu de pe care puteau urmări bătălia, stăteau Bremen şi micul Allanon.

Regele şi Preia Starle, călare pe Risk şi Ashes, se aflau în centrul defensivei elfilor, iar Garda Palatului îi înconjura.

Pe întinsul câmpiei şi pe întreg coridorul văii, tobele Northlanderilor băteau, copitele cailor şi cizmele soldaţilor le răspundeau ca un ecou. Trupe masive de pedestraşi mărşăluiau spre atac, şi erau fără de număr, încât acopereau întreaga vale în timp ce se apropiau, în urma lor veneau maşinăriile de război – turnurile de asalt şi catapultele, trase de o mulţime de cai şi oameni asudaţi. Cavaleria forma ariergarda, rânduri întregi de călăreţi cu lănci, suliţe şi stindarde fluturând în vânt. Troli-stâncă uriaşi îl purtau pe Vrăjitorul Comandant şi pe discipolii acestuia în palanchine învelite în mătase neagră şi împodobite cu oase albite.

Este sfârşitul nostru, al tuturor, realiză brusc Bremen, iar gândul acesta veni nechemat, în timp ce urmărea din priviri înaintarea duşmanului. Sunt prea mulţi, noi suntem prea vlăguiţi, bătălia a fost prea feroce şi prea îndelungă. Acesta este sfârşitul.

Certitudinea previziunii îl îngheţa până în măduva spinării, dar nu-i putea nega forţa. Îi simţea apăsarea, era o convingere nemiloasă, un adevăr cutremurător. Privi mulţimea imensă a Northlanderilor apropiindu-se cu maşinăriile de război după ea, năpădind întreaga vale scrumită şi înnegrită a Rhennului cu trupurile lor, iar în mintea lui îi asemuia cu o maree care avea să-i lovească pe elfi şi avea să-i lase înecaţi la retragerea ei. Purtaseră abia două zile de bătălie, dar sfârşitul acesteia era de-acum fatal. Dacă gnomii li s-ar fi alăturat, ar fi fost, poate, altceva. Dacă oricare din oraşele Southlandului ar fi mobilizat o armată, lucrurile ar fi stat de bună seamă altfel. Dar elfii erau singuri în faţa duşmanului şi n-aveau pe nimeni să le poată veni în ajutor. Numărul lor fusese deja redus cu o treime şi, cu toate că pierderile inamicului erau înzecite, asta n-avea vreo importanţă. Inamicul avea la dispoziţie vieţi pe care le putea pierde; avea numărul în avantajul său.

Bătrânul clipi obosit şi-şi frecă bărbia. Ideea că totul avea să se sfârşească astfel era aproape de neîndurat. Lui Jerle Shannara nu i se va oferi prilejul de a-şi încerca sabia împotriva Vrăjitorului Comandant. Nu va avea nici măcar prilejul de a-l înfrunta. Avea să piară aici, în această vale, laolaltă cu luptătorii lui. Bremen îl cunoştea prea bine pe rege; ştia că va alege să moară împreună cu ceilalţi şi nu să-şi salveze propria viaţă. Iar dacă Jerle Shannara murea, nu mai exista speranţă pentru ceilalţi.

Lângă el, micul Allanon se foi neliniştit. Simte şi el dezastrul iminent, gândi bătrânul. Băiatul era viteaz; dovedise asta de dimineaţă când îi salvase viaţa lui Bremen. Folosise magia fără a se gândi la propria-i siguranţă, fără alt gând decât salvarea bătrânului. Bremen clătină din capul cărunt. Copilul era slăbit şi zguduit după fapta aceea, dar nu părea defel mai puţin hotărât acum decât fusese înainte. Avea să dea şi el tot ceea ce putea da în această bătălie, la fel ca regele. Bremen îşi dădea seama că băiatul tocmai îşi alegea locul în care avea să lupte până la moarte.

Armata Northlandului se afla la mai puţin de două sute de metri, când se opri în loc. Se porni o activitate febrilă: salahori şi cărători începură să ridice şi să monteze catapultele şi turnurile de asalt. Lui Bremen i se puse un nod în gât. Vrăjitorul Comandant n-avea să lanseze un atac direct. De ce să irosească vieţi dacă nu era nevoit la asta? În schimb, avea să se folosească de catapulte şi de arcaşii ascunşi în turnurile de asalt pentru a face ravagii în defensiva elfilor cu săgeţi ucigaşe, pentru a le rări rândurile şi pentru a-i vlăgui până când aveau să rămână prea puţini în viaţă ca să mai poată opune rezistenţă.

Maşinăriile de război se răspândiră de-a lungul văii, aliniate osie lângă osie, în catapulte se încărcară pietre şi bucăţi de metal, iar crenelurile turnurilor de asalt erau înţesate de arcaşi. În rândul elfilor, nimeni nu făcu nicio mişcare. N-aveau unde se duce sau unde se ascunde, nu aveau nicio altă poziţie defensivă mai bună la care să se poată retrage. Căci dacă valea era pierdută, Westlandul era pierdut şi el. Tobele băteau mai departe în cadenţă neîntreruptă, în ritmul roţilor maşinăriilor de luptă, iar bătrânul simţea toate aceste sunete vibrându-i în piept. Aruncă o privire spre cerul care se întuneca, dar soarele avea să apună în mai mult de o oră şi avea s-o facă prea târziu ca să mai aducă vreun folos.

— Trebuie să oprim toate astea, se pomeni el şoptind fără voie, căci cuvintele îi scăpaseră pur şi simplu de pe buze.

Allanon privi în sus spre el fără un cuvânt şi aşteptă. Ochii aceia ciudaţi se fixară asupra lui şi nici nu clipiră. Bremen îl privi în ochi.

— Cum? întrebă copilul încetişor.

Şi, brusc, Bremen ştiu. O află din ochii băiatului, din cuvintele pe care le rostise el şi din acel suflu de inspiraţie care se născu subit înăuntrul lui. Ideea îi veni într-o clipă de iluminare teribilă, născută din propria-i deznădejde şi din credinţa tot mai palidă în posibilitatea de supravieţuire.

— Există o cale, zise el iute, cu nerăbdare. Ridurile de pe faţa brăzdată de vreme se adânciră: Dar am nevoie de ajutorul tău. Singur, n-am destulă putere. Se opri o clipă, apoi continuă: Va fi primejdios pentru tine.

Băiatul clătină din cap.

— Nu mă tem.

— S-ar putea să mori. S-ar putea să murim amândoi.

— Spune-mi ce am de făcut.

Bremen se întoarse cu faţa spre maşinăriile de asalt şi-l aşeză pe băiat drept în faţa lui.

— Atunci, ascultă-mă cu atenţie. Trebuie să mi te dăruieşti întru totul, Allanon. Nu te împotrivi niciunui simţământ care te va încerca. Vei deveni un canal de transmisie pentru mine, pentru magia mea, pentru magia pe care o posed, dar pe care n-am destulă putere s-o mânuiesc. O voi mânui prin tine. Îmi voi trage puterea din tine.

Băiatul nu-l privi.

— Îţi vei lăsa magia să se nutrească din mine? întrebă el încetişor, cu smerenie.

— Da. Bremen se aplecă spre el: Te voi proteja cum pot mai bine. Dacă tu mori, voi muri şi eu cu tine. Este tot ce-ţi pot oferi.

— E de-ajuns, răspunse băiatul, cu ochii încă privind în altă parte. Fă ce poţi, Bremen. Dar fă-o acum, repede, cât mai e încă vreme.

Întreaga armată a Northlandului era desfăşurată înaintea lor, cu uriaşele maşinării de război plasate în faţa lor, vârfurile metalice ale armelor sclipeau în tot locul. Praful se ridica de pe fundul pârjolit al văii, aerul era ticsit de un colb fin, care învăluia lumea întreagă, gata parcă s-o înghită cu totul. Lumina isca sclipiri în vârfurile ascuţite ale armelor şi în stindardele viu colorate, iar sunetele care răbufneau din gâtlejul atacatorilor vibrau de bucuria victoriei anticipate.

Împreună, druidul şi copilul stăteau neclintiţi în faţa lor, a luptătorilor şi a animalelor, a sunetelor şi activităţii febrile, solitari şi încremeniţi pe promontoriu. Nimeni nu-i văzu sau, dacă-i văzu, nu le acordă nicio atenţie. Nici chiar elfii nu-i băgară în seamă, căci privirea le era pironită asupra armatei care le stătea în faţă.

Bremen respiră adânc şi puse mâinile pe umerii firavi ai băiatului.

— Împreunează-ţi palmele şi îndreaptă-le spre turnuri şi catapulte. I se puse un nod în gât: Fii tare, Allanon.

Mâinile băiatului se împreunară, degetele i se încleştară şi braţele lui subţiri se înălţară, îndreptate spre armata Northlandului. Bremen stătea în spatele lui, foarte aproape, nemişcat, cu ochii închişi. Înăuntrul lui, invocă focul druid. Acesta scânteie şi ţâşni la viaţă. Trebuia să aibă grijă cum îl foloseşte, îşi reaminti singur. Balanţa care cântărea ce era nevoie şi ce putea el să ofere era foarte delicată, şi n-avea voie să încline prea mult această balanţă într-o parte sau alta. O singură greşeală, şi nu-i mai putea ajuta nimeni.

Pe câmpul de bătălie, braţele catapultei tocmai erau trase îndărăt, iar arcaşii din turnuri îşi încordau arcurile.

Ochii lui Bremen se deschiseră din nou, erau albi ca zăpada.

De sub promontoriu, ca atins de o stranie premoniţie, Jerle Shannara se întoarse şi privi îndărăt spre el.

Focul druid ţâşni fără veste din braţele lui Bremen în trupul lui Allanon, iar de acolo, din pumnii încleştaţi ai băiatului, zbură peste capetele soldaţilor armatei în aşteptare a elfilor, deasupra câmpiei arse şi răscolite de copite, drept în mijlocul maşinăriilor de război ale duşmanului, la vreo două sute de metri depărtare. Focul lovi turnurile mai întâi şi le învălui atât de compact, încât luară foc înainte să fie în stare cineva să mişte un deget. De acolo, flăcările se întinseră spre catapulte şi-i arseră pe loc pe mânuitorii acestora, făcu sforile să plesnească şi încinse metalul acelora. Focul se mişca întruna ca o fiinţă vie; alegea întâi o ţintă, trecea apoi la următoarea, iar văpăile erau de un albastru atât de strălucitor, încât luptătorii ambelor armate se văzură siliţi să-şi acopere ochii. Limbile de foc goniră de-a lungul şi de-a latul Northlanderilor şi înghiţiră tot şi pe toţi în calea lor. După câteva clipe, acestea se înălţară la câteva sute de metri în aer, spre cer, iscând nori deşi de fum în urma lor.

Ţipete şi urlete ţâşniră din gâtlejurile Northlanderilor în timp ce focul îi devora. În rândurile armatei elfilor se lăsase, în schimb, o tăcere stupefiată.

Bremen simţi slăbindu-i magia, ca un foc care se domoleşte, dar micul Allanon avea încă destulă putere. Allanon părea să devină chiar mai puternic, cu braţele-i subţiatice întinse înainte, cu mâinile înălţate tot mai sus. Bremen simţea cum trupul zvelt al copilului se cutremură din cauza dârzeniei care pusese stăpânire pe el. Focul ţâşnea în continuare din mâinile lui şi trecuse deja de maşinăriile de război, ajungând chiar în mijlocul armatei uluite a Northlandului, croindu-şi un drum ucigaş, teribil. De-ajuns! gândi Bremen, căci simţea cum balanţa se înclină în chip primejdios. Dar nu putea rupe legătura dintre el şi băiat; nu putea domoli torentul magiei lui. Băiatul era mai puternic acum, iar bătrânul, vlăguit.

Northlanderii dădură cu toţii îndărăt în faţa acestui nou şi cumplit masacru, şi nu doar într-o retragere obişnuită, ci fugind pe ruptelea, cu toată vitejia risipită de-a dreptul. Chiar şi trolii-stâncă dădură înapoi şi o luară la goană din faţa incendiului în căutarea unui adăpost pe pantele văii şi în trecătoarea de dincolo de ea. Până şi pentru ei, această zi de bătălie se încheiase.

Apoi, într-un sfârşit, puterea lui Allanon se epuiză, şi focul druid care ţâşnise din mâinile lui se stinse. Gâfâia din greu şi se sprijini, vlăguit, de Bremen, care abia era el însuşi în stare să se ţină pe picioare. Dar bătrânul îl prinse în braţe pe copil şi-l ţinu aproape de el, aşteptând răbdător ca respiraţia şi pulsul să li se întoarcă la normal. Ca două momâi, rămaseră aşa, îmbrăţişaţi, şoptindu-şi unul altuia cuvinte de încurajare în timp ce priveau infernul de flăcări care

pârjolea maşinăriile de război ale Northlandului şi lumina, ca nişte degete însângerate, spinările duşmanilor care se retrăgeau.

Spre apus, soarele cobora dincolo de linia orizontului şi noaptea se furişa tiptil din ascunzătoarea-i, ca să ascundă morţii.

La câteva ore după distrugerea maşinăriilor de război ale Northlandului, după ce întunericul se înstăpânise pe toate cele patru tărâmuri şi focul din mijlocul văii Rhenn începuse să se mai domolească, Jerle Shannara se apropie de Bremen. Bătrânul şedea sus, pe promontoriu, împreună cu Allanon şi cina. Era linişte acum, armata Northlandului se retrăsese în partea răsăriteană a văii, iar elfii îşi menţinuseră poziţiile de-a lungul trecătorii apusene. Toţi cei din armata apărătorilor cinau acum, iar vânătorii elfi mâncau cu rândul ca să facă de strajă, de teama unor posibile surprize. Focuri fuseseră aprinse în partea din spate a taberei şi mirosul bucatelor gătite umplea aerul serii.

Bătrânul se ridică la apropierea regelui, căci vedea în privirea celuilalt o expresie pe care n-o recunoştea. Regele îi salută pe amândoi, apoi îl rugă pe Bremen să-l însoţească o vreme singur. Băiatul se întoarse la cina lui, fără niciun comentariu. Împreună, druidul şi regele păşiră mai departe, printre umbre.

Când ajunseră destul de departe cât să nu poată fi auziţi de nimeni, regele se întoarse spre bătrân:

— Aş dori să faci ceva pentru mine, zise el încetişor. Vreau să-ţi foloseşti magia pentru a-i însemna pe elfi într-un fel care să le îngăduie să se recunoască pe întuneric într-o bătălie cu Northlanderii, ca să nu se ucidă unul pe altul din greşeală. Poţi face aşa ceva?

Bremen chibzui o clipă, apoi încuviinţă încet din cap.

— Ce-ai de gând să faci?

Regele era ostenit şi tras la faţă, dar în ochi i se citea o hotărâre rece şi o duritate care i se oglindeau pe întreg chipul.

— Am de gând să atac – acum, diseară, înainte de a se putea regrupa,

Bătrânul se holbă la ei, rămas fără grai.

Gura regelui se strânse.

— Azi-dimineaţă, cercetaşii mi-au dat de ştire că se vede o mişcare de învăluire din partea Northlanderilor. Au trimis armate separate – mai mici decât cea cu care ne luptăm noi acum, dar destul de mari, totuşi – la nord şi la sud de Rhenn, ca să ajungă în spatele nostru. Le-au trimis pesemne în urmă cu o săptămână, dacă ne gândim unde au ajuns ele acum. Înaintează încet, dar continuă să ne înconjoare. În câteva zile ne vor tăia retragerea spre Arborlon. Iar dacă se întâmplă asta, suntem pierduţi.

Privi în depărtare, ca şi când ar fi căutat cuvintele pe care voia să le rostească.

— Sunt prea mulţi, Bremen. Am ştiut asta de la bun început. Singurul nostru avantaj este poziţia defensivă. Dacă ne pomenim lipsiţi şi de asta, atunci chiar nu ne mai rămâne nimic.

Privirea lui se întoarse asupra bătrânului.

— I-am trimis, prin Prekkian şi Regimentul Negru, vorbă lui Vree Erreden şi Consiliului să pregătească apărarea oraşului. Dar cu adevărat sorţi de izbândă putem avea doar dacă voi face ceea ce mi-ai spus tu că trebuie să fac – să-l înfrunt pe Vrăjitorul Comandant şi să-l nimicesc.

Iar pentru asta, trebuie mai întâi să împrăştii armata Northlandului. Şi nu voi avea niciodată prilej mai bun ca acum. Northlanderii sunt dezorganizaţi şi obosiţi. Distrugerea maşinăriilor de război i-a îngrozit. Magia druidă i-a înspăimântat. Acum e momentul pentru un atac.

Bremen cugetă îndelung la un răspuns. În cele din urmă, dădu încet din cap.

— Poate că ai dreptate.

— Dacă atacăm acum, îi prindem nepregătiţi. Dacă lovim îndeajuns de puternic, poate reuşim să pătrundem chiar până la ascunzătoarea Vrăjitorului Comandant. Confuzia pe care o poate isca un atac pe timp de noapte ne va ajuta, dar numai dacă vom fi în stare să ne recunoaştem între noi, să ne deosebim clar de duşmani.

Druidul suspină.

— Dacă-i însemnez pe elfi ca să se recunoască între ei, îi dau pe tavă şi duşmanului metoda de a-i recunoaşte la rândul lui.

— În privinţa asta, n-avem ce face.

Vocea regelui era calmă. El continuă:

— Northlanderilor le va trebui o bucată de vreme până să priceapă care-i rostul însemnelor. Până atunci, vom fi câştigat sau pierdut bătălia, oricum.

Bremen dădu din cap, fără un cuvânt. Era o tactică îndrăzneaţă, una care-i putea duce pe elfi la pieire, care putea duce la distrugerea lor definitivă. Dar nevoia unei asemenea strategii era mai mult decât evidentă, şi druidul îşi dădea seama că regele acesta era singurul în star s-o aplice cu sorţi de izbândă. Căci elfii îl vor urma pe Jerle Shannara oriunde – iar încrederea în conducătorul lor era bunul cel mai de preţ la ora actuală.

— Dar mi-e teamă, şopti brusc regele, aplecând u-se până foarte aproape de celălalt, că nu voi fi în stare să invoc puterea săbiei atunci când voi fi obligat s-o fac.

Se opri o clipă, cu privirea fixă, pierdută în gol.

— Dacă nu va răspunde chemării mele? Ce voi face atunci?

Druidul luă mâna regelui într-a lui şi o strânse cu putere.

— Magia nu va da greş, Jerle Shannara, răspunse el încetişor. Ai o inimă prea vitează, eşti prea hotărât, este prea vădit că eşti tocmai

regele de care are nevoie poporul tău. Magia va apărea atunci când o vei invoca, e parte din destinul tău.

Zâmbetul lui fu amar:

— Trebuie să crezi asta.

Regele respiră adânc.

— Să vii cu mine, îl rugă el.

Bătrânul dădu din cap.

— Voi veni.

La miazănoapte de Rhenn, unde norii aruncau umbre dese peste câmpia deschisă, iar câmpia se întindea pustie şi mută, Kinson Ravenlock se depărtă în deplină tăcere de agitaţia şi frământarea taberei Northlanderilor şi porni îndărăt pe calea pe care venise. Îi trebui mai bine de o oră, căci se ţinu aproape de râpe şi izvoare secate şi departe de locurile deschise, înalte. Mergea cu pas rapid, nerăbdător să ajungă înapoi la cei care-l aşteptau, gândindu-se că poate, totuşi, nu sosiseră prea târziu.

Trecuseră peste zece zile de când el şi Mareth o porniseră din Eastland, împreună cu ce mai rămăsese din armata gnomilor. Aceasta încă mai număra patru mii de oşteni şi reuşiseră să înainteze rapid. Dar aleseseră o cale destul de neobişnuită. Drumul îi purtase la miazănoapte, pe câmpia Rabb, prin trecătoarea Jannisson, spre Streleheim, şi acolo traversaseră pădurea care ascundea sumbrul Paranor. Hotărârea de a alege această cale fusese dezbătută îndelung şi temeinic de Raybur şi de Sfatul Bătrânilor, dar nu mai temeinic decât însăşi decizia ca gnomii să pornească la acest drum. În această din urmă chestiune, Kinson fusese foarte convingător atunci când prezentase argumentele lui Bremen, iar Risca i se alăturase fără şovăială. Odată Raybur convins, totul era ca şi rezolvat. Alegerea rutei fusese de-acum tema unei dezbateri ceva mai puţin înfierbântate, dar la fel de temeinice. Risca era încredinţat că ar avea mai mari şanse să se apropie nevăzuţi dacă veneau dinspre miazănoapte, de pe un teritoriu inamic – căci armata Northlandului se va fi deplasat de-acum spre Westland pentru a-i asedia acolo pe elfi la Rhenn, aşa că cercetaşii inamicului aveau să fie atenţi la eventuale atacuri dinspre răsărit sau miazăzi – dacă se aşteptau măcar la vreun atac. În cele din urmă, temeiurile lui avură câştig de cauză.

Grosul armatei gnomilor se plasase pe poziţii la miazănoapte, cam la jumătate de zi de mers de marginea munţilor Dragon’s Teeth. Kinson, Risca, Mareth şi două sute de războinici o porniseră înainte, pentru a cerceta locul. Spre asfinţit, Kinson Ravenlock pornise de unul singur să cerceteze lucrurile mai de aproape.

Acum, la mai puţin de trei ceasuri de la plecare, Străjerul Hotarelor se desprinse dintre umbre şi se alătură din nou tovarăşilor lui.

— A avut loc un atac astăzi, ceva mai devreme, îi anunţă el înainte măcar să-şi tragă sufletul.

Alergase bună parte din drumul de întoarcere, atât era de nerăbdător să le împărtăşească celorlalţi veştile.

— Atacul a dat greş. Maşinăriile de război ale Northlandului zac grămadă în valea Rhenn, arse cu totul. Dar se construiesc altele. Duşmanul îşi are tabăra în capătul răsăritean ai văii. Armata e uriaşă, dar pare dezorganizată. Aproape toţi stau de pomană şi nu se vede urmă de făpturi întunecate, nici Purtătorii de Cranii nu zboară în noaptea asta.

— Ai ajuns până ia elfi? întrebă Risca iute. L-ai văzut pe

Bremen sau pe Tay?

Străierul Hotarelor luă o înghiţitură lungă din butelca cu mied pe care i o întinsese Mareth şi se şterse la gură.

— Nu. Valea e blocată. M-aş fi putut furişa printre duşmani, dar mi-am zis să nu risc. Am preferat să vin după voi.

Cei doi bărbaţi se priviră unul pe altul, apoi priviră în depărtare.

— Sunt o mulţime de morţi acolo, zise Străjerul Hotarelor cu voce coborâtă. Prea mulţi, chiar dacă doar o treime dintre ei sunt elfi.

Risca dădu din cap.

— Îi dau de veste lui Raybur să trimită armata la prima geană a zorilor. El poate să-şi aleagă apoi locul de unde să pornească atacul.

Chipul lui aspru era încordat, ochii îi străluceau.

— Iar între timp, noi ar trebui să-i aşteptăm.

Străjerul Hotarelor şi fata se priviră, apoi clătinară încet din cap.

— Eu n-aştept, declară Kinson Ravenlock.

— Nici eu, zise Mareth.

Gnomul îşi ridică securea de luptă.

— Aşa gândeam şi eu. S-ar cam zice că Raybur va trebui să ne prindă din urmă, nu-i aşa? Hai s-o luăm din loc.

XXXII

Se scurseseră trei ore după apusul soarelui şi se apropia miezul nopţii când Jerle Shannara îi conduse pe elfi spre bătălia finală. Îi lăsă în urmă pe cei bolnavi sau răniţi, împreună cu o mână de oşteni care să acţioneze pe post de apărare şi ariergardă şi-i luă cu el doar pe cei puternici şi nevătămaţi. Vânători elfi, Garda Palatului, arcaşi şi pedestraşi, numărând peste două mii de suflete. Cavaleria număra cam patru sute. Îi adună pe întinderea de la capătul văii, aproape de locul în care resturile maşinăriilor de război ale Northlandului încă scoteau fum, trecu pe la fiecare unitate şi le explică ce avea de gând.

În timp ce el făcea asta, Bremen, cu un mic vas conţinând o soluţie

luminoasă, trecea la rândul lui printre oşteni. Lumina era albăstruie şi emana o aură fosforescentă, care-şi sporea strălucirea pe întuneric. Vasul nu părea a conţine nici pastă, nici lichid pur, ci mai degrabă un fel de aer luminos. Era format în principal din magie druidă, dar şi din alte substanţe, deşi nimeni n-ar fi fost în stare să le identifice. Bremen psalmodia cu voce joasă şi liniştitoare în timp ce se apropia de fiecare luptător cu vasul Unul câte unul, îi însemnă pe umeri cu lumina aceea, cu ajutorul unui beţişor pe care-l muia în vas şi cu care trasa de o foarte îngustă dungă pe hainele fiecărui soldat.

Când porniră înainte prin întuneric spre centrul Rhennului, toţi luptătorii îşi puseră bucăţi de pânză peste semnele luminoase pentru a-şi ascunde sosirea de ochii duşmanului. Câţiva oşteni din Garda Palatului, aleşi pe sprânceană, porniră primii şi se răspândiră înaintea forţei de atac, iar alţii se căţărară pe pante şi se strecurară apoi înainte, pentru a asigura paza de pe înălţimile care mărgineau trecătoarea răsăriteană a văii. După ce le lăsă acestora suficient timp pentru a se plasa pe poziţii, Jerle Shannara porni şi el înainte, cu grosul armatei. El comanda din centru, cu Preia Starle şi Bremen alături, şi-i trimise pe Cormorant Etrurian pe flancul lui stâng şi pe Rustin Apt pe cel drept. Amplasaţi pe toată lăţimea forţei de atac, puţin în spatele primului rând de vânători elfi, se aflau arcaşii lui Arn Banda. În spatele lor veneau alte şiruri de vânători elfi şi, mult mai în spate, ţinuţi în rezervă pentru momentul în care pedestraşii aveau să fie angajaţi total în lupta se aflau călăreţii elfi sub comanda lui Kier Joplin.

Strategia regelui era simplă. Elfii urmau să avanseze cât mai aproape posibil de liniile Northlanderilor fără a fi văzuţi, ca să atace apoi din întuneric, profitând de surpriză şi derută pentru a da armata inamică peste cap, în speranţa că viteza şi forţa atacului îi vor propulsa în inima taberei duşmane şi aproape de adăpostul Vrăjitorului Comandant. Iar acolo Jerle Shannara avea de gând să se confrunte cu druidul rebel Brona şi să-l nimicească. Asta era tot. Erau atât de multe împrejurări care puteau zădărnici acest plan, încât nici nu merita să se gândească la ele. Buna sincronizare a acţiunilor şi elementul surpriză erau totul. Hotărârea şi curajul lor trebuiau să precumpănească. Dacă elfii aveau s-o piardă pe prima sau să le lipsească cel de-al doilea, erau pierduţi.

Dar în noaptea aceasta, apăraţi de magia druidă şi învăluiţi în credinţă plină de dârzenie, elfii îşi încredinţară soarta în mâinile regelui lor şi în ale destinului. Îndoielile şi temerile se risipiră toate cu primul pas făcut, atunci când realizară că atacul se declanşase şi că nu mai era cale de întoarcere; se simţiră atunci cuprinşi de un val de exaltare care le înăbuşea orice alt sentiment. Porniră cu iuţeală pe fundul văii, fără un sunet, aşa cum numai elfii sunt în stare, zărind cu

ochii lor ageri orice obstacol care le stătea în cale şi cu urechile la pândă să prindă sunete care să dea de ştire despre ivirea vreunei primejdii, nu exista nicio lumină după care să se conducă, cerul se acoperise din nou de nori, iar aerul era îmbâcsit de fumul vag al bătăliei din acea după-amiază. În faţa lor, focurile din tabăra duşmană se vedeau ca nişte semnale singuratice, mici punctuleţe galbene care sclipeau în beznă.

În timp ce-şi conducea luptătorii, lui Jerle Shannara nici nu-i trecea prin cap că ar putea da greş şi-şi purta sabia Shannara prinsă pe spinare. Nu se gândea decât la ceea ce avea de făcut în acel moment, dând la o parte cu hotărâre orice gând care l-ar fi putut distrage şi lăsând pentru altă dată orice idei care nu aveau strictă legătură cu cele ce le avea de împlinit în noaptea aceea. Preia mergea de o parte a lui şi Bremen de cealaltă şi, lucru straniu, în prezenţa lor regele elfilor se simţea invincibil. Nu că nu ar fi putut muri; nu şi-ar fi îngăduit niciodată să se considere nemuritor. Dar în acele clipe disperate, eşecul i se părea de neconceput. Puterea îl înconjura din toate părţile, dar şi dependenţa. Un amestec bizar, dar bine cunoscut oricărui rege. Elfii erau dispuşi să-şi dea viaţa pentru el, dar şi el trebuia să fie gata să şi-o dea pe a lui pentru ei. Doar prin stabilirea şi păstrarea acestui echilibru putea exista speranţa de a supravieţui, de a persevera, de a obţine victoria pe care şi-o doreau.

Privirea regelui se întoarse spre înălţimi, în căutarea unor santinele care ar fi putut da alarma. Nu zări niciuna. Se pare că Garda Palatului îi expediase pe lumea cealaltă fără a-şi face simţită în vreun fel acţiunea. În spatele lor, departe în interiorul văii, auzea scârţâit slab de piele, de la cavaleria care-i urma. În faţa lui, focurile de tabără începură să se distingă mai clar şi, dincolo de ele, tabăra Northlandului. Campamentul părea fără de sfârşit, o întindere lăbărţată de corturi şi centre de provizii şi oameni, o forfotă însufleţită, ca un mic oraş. Sunt atât de mulţi, cugetă regele. Atacul elfilor trebuia să fie rapid şi decisiv.

Westlanderii se aflau la mai puţin de cinci sute de metri de tabără când regele dădu semnalul de oprire şi ghemuire în imediata apropiere a focurilor care le-ar fi putut trăda prezenţa. Santinele inamice stăteau cu ochii aţintiţi în noapte, unii mai aruncau câte o privire peste umăr spre ceea ce se petrecea în tabără, nu păreau să fie în niciun fel îngrijoraţi de ceea ce ar putea veni din întuneric; nu se aşteptau la un atac. Jerle Shannara simţi un val de satisfacţie încălzindu-i pieptul. Se pare ca avusese totuşi dreptate. Îşi aminti pe nepusă masă tot ce îndurase ca să ajungă în acest punct şi se pomeni dorindu-şi ca Tay Trefenwyd să fie aici, cu el. Împreună, ar fi putut trece peste orice obstacol. Fără Tay, gândi el, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Niciodată.

Printr-un gest, dădu de ştire elfilor să fie gata de atac. Apoi, Banda porunci arcaşilor să se ridice în picioare, cu săgeţile încordate în arcurile lor lungi. Regele îşi ridică sabia şi săgeţile zburară spre cer ca o ploaie ucigătoare. Când ele căzură şi-şi găsiră victimele care nu bănuiau nimic elfii se năpustiră înainte, atacând.

Se dovediră rapizi şi mortali în înaintarea lor. În câteva secunde, traversară terenul deschis şi se aflară în interiorul taberei. Santinelele zăceau toate ucise, doborâte de săgeţi sau suliţe. Pe când elfii năvăleau peste ei, Northlanderii, ghemuiţi lângă focurile aprinse pentru pregătirea bucatelor, săriră în picioare şi se repeziră să-şi apuce armele, zbierând ca să-i prevină pe ceilalţi. Dar elfii ajunseră printre ei atât de rapid, încât cei mai mulţi pieiră înainte de a se putea apăra. Jerle Shannara îşi conducea luptătorii şi tăie un drum prin liniile exterioare aproape cu uşurinţă, cu Garda Palatului luptând mereu în jurul lui. Preia îi stătea alături, prezenţă statornică lângă umărul lui. Bremen rămăsese puţin în urmă, prea bătrân şi obosit ca să poată ţine pasul cu ei, şi-i strigă regelui să meargă înainte şi să nu-l aştepte. Pe înălţimi, duşmanii care nu se aflau cu deja în drum spre fundul văii erau angajaţi în luptă corp la corp cu membrii Gărzii Palatului, care se strecuraseră printre ei în timp ce aceştia dormeau. În întunericul ceţos, numai elfii se puteau recunoaşte între ei, căci însemnele distinctive făcute de druid sclipeau pe umerii lor. Se simţea o agitaţie teribilă pretutindeni în tabăra duşmană.

Apoi, fără veste, regele se pomeni în mijlocul unui grup de troli-stâncă, aceştia tocmai se treziseră din somn şi uriaşele creaturi săriseră în picioare din culcuşurile lor ca răspuns la semnalul de alarmă dat de ceilalţi; armurile erau împrăştiate în jurul lor, dar armele le erau deja în mâini. Jerle Shannara se năpusti spre centrul taberei în strădania de a nu fi încetinit din drum, dar mai mulţi troli izbutiră să se posteze în faţa lui, aşa că se văzu nevoit să se oprească şi să lupte cu ei. Se angajă în confruntare cu cel mai apropiat dintre ei, îşi roti sabia într-o mişcare largă, apoi izbi, iar trolul căzu. Alţii se străduiau deja să ajungă la el, căci îl recunoscuseră, şi-şi chemau semenii cu vocile lor guturale. Dar membrii Gărzii Palatului se postară în calea lor şi-i înconjurară pe troli din toate părţile pentru a-i dobori la pământ şi ucide.

Din bezna din spatele lui, regele auzi sunând cornul lui Kier Joplin, şi cavaleria elfilor se năpusti în bătălie cu un vuiet ca de tunet. O explozie zgudui tabăra şi o flacără uriaşă se înălţă spre cer. În strălucirea ei, regele îl zări o clipă pe Bremen, care se afla chiar în mijlocul mogâldanilor şi trolilor mai mici care fugeau; druidul era o siluetă zdrenţuită şi subţiatică, cu braţele firave larg deschise înaintea lui, cu micul Allanon alături.

În faţa lui, corturile împodobite cu oase ale Vrăjitorului Comandant

se vedeau tot mai clar. Un val de surescitare îl năpădi pe Jerle Shannara, şi el se luptă cu îndoită forţă ca să scape de oştenii duşmani care-i barau drumul, Apoi ceva monstruos se ridică din noapte, şi regele se văzu silit să se întoarcă şi să-l înfrunte. Arătarea avea înfăţişare de lup, dar capul din spatele fălcilor cu colţi ascuţiţi părea vag omenesc. Îi sfâşie pe elfii care încercau să ajungă la el şi-i azvârli cât colo. O atacă pe Preia Starle, dar ea sări la o parte şi scăpă, lăsându-şi sabia înfiptă în gâtlejul lui. Fiara continuă să înainteze chiar aşa, rănită fără a încetini, cu fălcile deschise ameninţător. Jerle Shannara fu aruncat la pământ, neputându-se feri din calea ei, şi el se luptă zadarnic să iasă de sub labele ei, în timp ce vânătorii elfi o loveau fără prea mare succes. Apoi, când creatura se ridică pe labele dinapoi, pregătindu-se să-l sfâşie, el împlântă sabia Shannara adânc în pieptul ei, iar fiara căzu grămadă la pământ, fără suflare.

Regele se grăbi să se ridice în picioare.

— Corturile! răcni el spre toţi elfii care-l puteau auzi şi, cu Preia alături, se năpusti înainte.

Dincolo de gura Rhennului, la miazănoapte de tabăra duşmană, Kinson, Mareth şi Risca îşi croiau drum împreună cu gnomii către înălţimile răsăritene, în efortul de a găsi o breşă în liniile Northlanderilor. Când atacul elfilor se declanşă, îngheţară locului, nesiguri de ceea ce se petrece. Ţipete şi urlete se porniră dinspre tabăra Northlandului şi totul se transformă pe dată într-un adevărat haos. Fără a sta pe gânduri, gnomii, căliţi în nenumărate bătălii, formară un cordon de protecţie cu faţa spre tabăra atacată şi văzură cum Northlanderii aflaţi cel mai aproape de marginea taberei sar brusc din somn, îşi înşfacă armele şi încep să privească în jur îngroziţi.

— Ce se petrece? şuieră Mareth în urechea lui Kinson Ravenlock.

Apoi auziră strigătul de bătălie al elfilor răsunând prin toată acea nebunie, trecând de la o voce la alta.

— Elfii atacă! exclamă Risca uluit.

Săgeţile începură să zboare asupra taberei şi să-i secere pe soldaţii îngroziţi adunaţi acolo. La gura văii, chiar în primele rânduri ale taberei Northlandului, armele începură să zângăne strident. Gnomii rămaseră perplecşi, cu ochii pironiţi la bătălia care se declanşase, şi văzură cum aceasta devine din ce în ce mai feroce şi cum se apropie tot mai mult. Elfii străpunseseră defensiva Northlanderilor şi se avântau direct în inima taberei duşmane.

— Ce facem acum? întrebă Kinson, fără a se adresa cuiva anume, cu ochii în întunericul unde grupuri uriaşe de soldaţi duşmani îşi făceau apariţia şi păreau să se risipească în ceaţa fumurie născută de focurile de tabără.

Chiar în faţa lor, un Purtător de Cranii îşi luă zborul şi se ridică aidoma unui spectru, cu aripile întinse şi cu ghearele coroiate.

— Fug cu toţii! izbucni Mareth, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Apoi, chiar în mijlocul taberei, ceva ţâşni explodând spre cer ca o coloană de flăcări şi se înălţă din beznă ca o suliţă ucigătoare azvârlită în nori de o mână nevăzută. Rămase aşa, suspendată pe fundalul întunericului, apoi dispăru, lăsând un nor de fum în urmă-i.

Risca îşi ridică uriaşa secure de război şi privi spre ceilalţi:

— Am văzut de-ajuns. Elfii au nevoie de noi. Să nu-i lăsăm să aştepte.

Trupa o porni înainte, cu Risca în frunte şi Kinson şi Mareth de o parte şi de cealaltă a lui. Gnomii se răspândiră în jurul lor, în formaţiune de atac. Risca îi conduse precaut spre răsărit faţă de înălţimi, cu grijă să nu dea peste arcaşii elfi ascunşi acolo, căci nu doreau să fie luaţi drept Northlanderi. Cotiră apoi spre stânga, spre spatele taberei, unde călăreţii mogâldani se chinuiau deja să încalece şi să pornească la luptă. Când ajunseră în imediata apropiere a liniilor duşmane, Risca slobozi strigătul de bătălie al gnomilor şi-şi conduse vânătorii în luptă.

Aproape imediat se văzură atacaţi. Fie că totul fusese doar o întâmplare, fie că apărătorii Northlanderi reacţionaseră rapid, fapt e că gnomii se pomeniră pe dată înconjuraţi de o întreagă companie de troli-stâncă înveşmântaţi cu toţii în armuri de sus până jos, înarmaţi cu suliţe. Vreo douăzeci şi cinci de gnomi pieiră în primul minut de luptă, incapabili să se împotrivească mult mai puternicilor troli. Risca îi adună pe cei din apropiere, invocă focul druid şi-l slobozi cu gând să-şi croiască drum printre Northlanderi şi să-i oblige să dea îndărăt. Urmă un contraatac, condus de grupul de lupi uriaşi invocaţi de Brona din Black Oaks. Din nou, gnomii se văzură siliţi să dea înapoi şi, de data asta, atacul lor se destrâmă cu totul.

În deruta momentului, Kinson şi Mareth se pomeniră despărţiţi de Risca. Druidul o luase spre stânga, spre spatele taberei Northlanderilor, în timp ce fata împreună cu Străjerul Hotarelor cotise spre dreapta, în urma unui grup de gnomi hotărâţi să-şi unească forţele cu elfii care luptau deja în mijlocul taberei. Risca, prins în furia bătăliei, nu le observă imediat lipsa, preocupat fiind de cu totul altceva. Intensitatea defensivei Northlanderilor aici, în spatele taberei, deşi atacul elfilor avea loc în partea ei frontală, îi dădu siguranţa că Vrăjitorul Comandant era prin apropiere. Văzuse doi Purtători de Cranii luându-şi zborul, de aceea bănuia deja că atacul se dovedise chiar mai devastator decât credeau elfii înşişi şi că Brona se pregătea să fugă. Având-u-i ca apărători pe trolii-stâncă şi creaturile din lumea nefiinţelor, părea că are de gând să se strecoare afară din tabără împreună cu vânătorii lui înaripaţi şi să se retragă din nou spre miazănoapte. Northlanderii se repezeau deja şi se pierdeau în noapte, părăsind tabăra ca nişte şerpi goniţi din şerpăria lor. Mogâldanii şi

trolii mai mici abandonau confruntarea, lăsându-i pe alţii să lupte în locul lor. Călăreţii se risipeau care-ncotro, lipsiţi de conducător şi cuprinşi de panică. Spatele armatei Northlanderilor se împrăştiase şi nu era nevoie de prea multă agerime a minţii ca să înţelegi că şefii ei – pentru care trecerea timpului nu însemna nimic – aveau de gând să se refugieze din nou în cetatea lor dincolo de Knife Edge, pentru a se regrupa acolo şi a plănui o nouă invazie.

Dar Risca trecuse prin prea multe ca să îngăduie una ca asta. Druidul era hotărât să-i oprească aici.

Cu vreo duzină de gnomi după el, îşi croi drum luptându-se cu vreo douăzeci şi ceva de mogâldani călări, care încă mai erau ţinuţii în frâu de unul dintre Purtătorii de Cranii. Ca o stafie fioroasă, cu ochi sclipind feroce şi pelerina fluturând în jurul lui, Purtătorul de Cranii şuiera cu mânie şi-i amplasa pe mogâldanii înspăimântaţi în rânduri care se voiau gărzi de flancuri. Dincolo de ei, acolo unde noaptea era mai neagră şi tabăra neluminată, se simţea mişcare printre corturile negre de mătase. Caii nechezau violent în timp ce erau biciuiţi ca să ia calea pe care erau mânaţi, căruţe uriaşe, întunecate se deplasau prin negură şi fum în drumul lor spre câmpie.

Cu securea de luptă ridicată şi focul druid încins în piept, Risca porni spre ei.

Jerle Shannara lupta cu ferocitate ca să poată înainta. Era tot în fruntea forţei de atac a elfilor, pătrunsă acum adânc în inima taberei Northlanderilor, şi-i conducea pe toţi în timp ce se apropia de cortul întunecat şi misterios al Vrăjitorului Comandant. Pătrunsese într-o zonă neagră, unde nu se zărea nicio lumină. Focurile de tabără pe care le lăsase în urmă aruncau umbre stranii în bezna tot mai deplină, dar erau prea puţine lumini care să dezvăluie ceva şi încă mai puţine în care se putea avea încredere. Creaturile care încercau să-l oprească deveniră brusc greu de distins, unele erau troli şi mogâldani, altele însă, cu totul altfel de făpturi. El se năpusti printre ele fără să-i pese ce sunt, cu gândul la nimic alta decât că trebuie să treacă de ele. Preia lupta alături de el, la fel de neîmblânzită şi feroce ca el. Garda Palatului venea în urma lor, străduindu-se zadarnic să ţină pasul. Peste tot înjur, tabăra Northlandului era un adevărat haos de sunete şi forfotă.

În faţa lor, undeva în beznă, aproape de corturile întunecate, se auzea zgomot de căruţe şi care de provizii deplasându-se, de osii scârţâind, de biciuri şuierând, de cai nechezând ca răspuns la îndemnurile celor care-i mânau.

Apoi Preia căzu, doborâtă de o siluetă întunecată care ţâşnise pe patru labe din beznă. Fălci se deschiseră şi colţi sclipiră în timp ce un trup uriaş, zgrunţuros se năpusti asupra reginei. Jerle se întoarse în loc s-o apere dar, prins cu garda jos, fu lovit la rândul lui de una dintre

creaturi şi doborât la pământ. Apărură şi alţii, lupi care năvăliră din întunecime şi care-i sfâşiau pe elfii care încercau să pătrundă pe acest teren interzis. Soseau în număr atât de mare, încât păreau de neoprit. Preia dispăruse într-o încâlceală de trupuri. Jerle Shannara se lupta întins pe spate şi în genunchi şi izbea cu sabia în tot ce se apropia, în efortul disperat de a se ridica din nou în picioare.

— Shannara! Shannara! veni strigătul de bătălie al elfilor, în timp ce vânătorii elfi şi Garda Palatului îi alergau în ajutor.

Focul druid erupse atunci şi-i pârli pe cei mai apropiaţi dintre lupi tocmai când se pregăteau să sară asupra lui, şi Bremen se repezi în luptă, cu pelerina zdrenţuită, cu ochii strălucind la fel de feroce ca ai creaturilor împotriva cărora lupta. Lupii dădură îndărăt speriaţi, cu colţii dezgoliţi. Unul din ei dispăru în flăcări albastre, ceilalţi se împrăştiară urlând de furie şi groază. Regele se ridică anevoie în picioare şi se răsuci în căutarea Preiei. Dar ea se afla deja acolo, cu faţa schimonosită de durere şi scăldată în sudoare; veşmintele groase din piele erau rupte şi îmbibate cu sânge de sus până jos pe un braţ, acolo unde carnea îi fusese sfâşiată până la os. Ea îşi lega rana, era palidă şi trasă la faţă.

— Mergi mai departe! urlă ea la rege. Nu mă aştepta! Vin după tine!

El şovăi o clipă, apoi o luă la goană mai departe, cu o mână de oşteni din Garda Palatului după el. Cum lupii fuseseră ultimele creaturi care păzeau corturile Vrăjitorului Comandant, calea era acum deschisă. În faţa lui, pământul semăna cu o gaură neagră, dar Jerle Shannara nu slăbi pasul. Un singur lucru conta – să-l găsească pe mai-marele duşmanilor şi să-l înfrunte. Traversă terenul lipsit de lumină într-o goană nebună, fără să-i mai pese peste ce-ar putea să dea, fără să-i mai pese ce-l aştepta, atât de îndârjit în hotărârea lui de a pune capăt acestei bătălii, încât era gata să dea piept cu orice.

De undeva din spate îl auzi pe Bremen strigând să-l prevină, chemându-l zadarnic, căci pe bătrân bătălia îl epuizase într-atât, iar folosirea neîncetată a magiei îi sleise puterile într-atât, încât nu-l putea urma.

Jerle Shannara ajunse în goana mare la cortul Vrăjitorului Comandant, tăie cu sabia pânza cortului, iar oasele şi craniile care împodobeau căpriorii de lemn clănţăniră sinistru, trimise departe în noapte de forţa loviturii ei. Pânza cortului fu sfâşiată cât ai clipi sub sabia lui şi un vânt rece, uscat îl izbi în faţă când se repezi prin despicătură.

Interiorul era învăluit în asemenea beznă, încât nu se vedea nimic. Fără a distinge ce anume l-ar putea ameninţa, el roti larg sabia Shannara ca să se apere şi să sfâşie orice în apropiere. Dar lama şuieră fără folos prin aer, fără a întâlni nimic. Se lansă prin întuneric

spre partea din spate a cortului şi tăie şi acolo pânza. Fum şi sunete pătrunseră înăuntru, iar răceala dinăuntru făcu loc căldurii verii şi senzaţiei de sudoare pe piele.

Grăbit, se răsuci în loc şi se ghemui la pământ în poziţie de apărare.

Dar cortul era gol.

Chiar în acea clipă, Risca şi gnomii lui atacau ce mai rămăsese din călăreţii mogâldani. Purtătorul de Cranii care-i mai stăpânea pe aceşti ultimi mogâldani dăduse îndărăt în faţa focului druid al lui Risca, şi mogâldanii îngroziţi, ca scăpaţi din frâu, se pierduseră undeva în noapte. Câteva clipe, nimeni nu se mai opuse gnomilor. Apoi se auzi huruitul greu al roţilor de lemn prinse în metal şi o caravană de călăreţi înveşmântaţi în negru şi căruţe cu coviltir îşi făcură apariţia dinspre tabăra asediată. Risca se repezi în calea caravanei şi lansă foc druid spre animalele din frunte, acestea se ridicară în două picioare şi încercară să dea înapoi, iar căruţele se opriră brusc.

Aproape imediat, un grup de fiare se furişară din spatele căruţelor de provizii şi al cailor, care nechezau speriaţi, şi se năpustiră din locul unde stătuseră pitite până atunci, în urma caravanei – o adevărată adunătură de monştri înfiorători din lumea nefiinţelor. Atacul fu de-a dreptul fioros şi-i obligă pe Risca şi pe gnomi să se retragă, în ciuda strădaniei lor să împiedice asta. Colţi şi gheare, braţe şi picioare musculoase se năpusteau fără-ncetare asupra Eastlanderilor. Gnomii luptau cu hotărâre sălbatică, adunaţi strâns în jurul conducătorului lor. Risca lansa foc după foc druid în atacatori, luptând să cucerească măcar ceva loc de respirat.

Făpturile întunecate care mânau animalele îşi întorceau deja căruţele într-o altă direcţie şi-şi biciuiau caii urlând furioşi. Risca se chinuia să ajungă la ei, ca să oprească din nou caravana. Dar creaturile din lumea nefiinţelor erau pretutindeni în jurul lui, iar focul druid nu putea ajunge până la caravană. Numărul mai mare al duşmanilor începea să-şi arate avantajele. Unul câte unul, tovarăşii lui Risca erau doborâţi şi mureau în luptă.

Apoi, fără veste, atacatorii se împrăştiară şi valuri de Northlanderi cuprinşi de panică apărură de pe câmpul de luptă, trecură în goana mare pe lângă gnomi, spre câmpia învăluită în beznă. Întreaga armată a Northlanderilor părea că dă bir cu fugiţii, ai fi zis că fiecare oştean în parte hotărâse în aceeaşi clipă că îndurase destul şi că tot ce-i mai rămăsese de făcut era să fugă cât îl ţineau picioarele. Mogâldani şi troli năvăleau de pe câmpul de bătălie şi erau apoi înghiţiţi de noapte. Această adevărată maree de trupuri era uriaşă şi de neoprit şi, câteva lungi momente. Risca şi tovarăşii lui dispărură printre ei.

Când goana încetini puţin, Risca privi în jurul lui. Era singur în partea răsăriteană a taberei, care se dezintegra. Gnomii care luptaseră alături de el erau morţi cu toţii. Bestiile din lumea nefiinţelor

dispăruseră, fugite laolaltă cu Northlanderii. În tabără, lupta continua la fel, căci elfii îi atacau fără-ncetare pe duşmanii care nu fugiseră, iar cele două armate erau încleştate într-o bătălie disperată, furioasă.

La miazănoapte, acolo unde Streleheimul se întindea sub cerul acoperit de nori, caravana Vrăjitorului Comandant începea să se îndepărteze.

O ceaţă roşietică acoperi vederea druidului şi-l năpădi o senzaţie de neputinţă. Se răsuci în căutarea unui cal, dar nu se zărea niciunul prin apropiere. Northlanderii care fugeau îl ocoleau de departe la vederea sclipirii de foc druid din vârful degetelor mâinii lui drepte şi a scânteierii securii de luptă din cea stângă. Faţa-i era stropită de sânge şi ochii îi scăpărau de o furie rece.

În depărtare, caravana se pierdea în noapte.

XXXIII

Înainte de răsăritul soarelui, armata Northlandului se afla în mişcare, iar elfii călăreau în urmărirea Vrăjitorului Comandant. Bătălia continuase cu furie aproape tot restul nopţii şi, dintr-o luptă pe un unic front, se transformase în zeci de mici încleştări crâncene. Deşi unii dintre războinicii Northlanderi fugiseră devreme, mulţi alţii rămăseseră în luptă. Unităţile cele mai unite şi disciplinate se menţinuseră pe poziţii. Lupta fusese sălbatică şi disperată, şi nimeni nu dăduse dovadă de îndurare.

Când totul luă sfârşit, oştenii Northlandului se împrăştiaseră care-ncotro. Numărul de morţi de ambele părţi era înspăimântător. Elfii pierduseră aproape jumătate din numărul celor care porniseră în noaptea aceea la bătălie împreună cu Jerle Shannara. Rustin Apt era mort la gura trecătorii, iar trupele lui, decimate. Arn Banda cel-cu-un-singur-ochi pierise pe înălţimi. Cormorant Etrurian fusese atât de grav rănit, încât urma să-şi piardă un braţ. Numai Kier Joplin, din cavaleria elfilor, şi Trewithen, din Garda Palatului, rămăseseră teferi şi amândoi abia dacă mai aveau, împreună, vreo opt sute de războinici capabili să continue lupta.

Era o zi friguroasă şi luminoasă, hotărnicind limpede sfârşitul verii şi începutul toamnei. Soarele se înălţa nedesluşit şi palid din spatele piscurilor Dragon’s Teeth, la răsărit de locul în care călăreau trupele lui Jerle Shannara, iar câmpia era învăluită într-o ceaţă densă şi joasă. Se zărea chiciură pe pământ, argintie şi sclipitoare în lumina dimineţii, iar respiraţia luptătorilor şi a cailor stârnea mici vălătuci. Şoimi zburau în tării, se înălţau şi coborau în vânt, spectatori tăcuţi ai vânătorii de dedesubt.

Jerle Shannara nu pregetase o clipă în decizia lui de a porni în

urmărirea lui Brona. Era încredinţat că n-avea altă cale. Se afla de-acum dincolo de teamă sau şovăială, dincolo de epuizare şi foame, dincolo de ideea capitulării. Era însângerat şi brăzdat de tăieturile încasate în lupta din noaptea aceea, dar nu simţea durerea. Purta sabia Shannara prinsă pe spate şi nu se mai gândea ce va face dacă magia nu va răspunde invocării lui. Momentul de cumpănire trecuse de mult şi nu-i mai rămânea acum decât să poarte pe umeri sarcina care i se încredinţase. Îndoieli şi temeri i se strecurau undeva, în cotloanele minţii, dar succesiunea neîntreruptă a milelor le împingea tot mai afund. Îşi simţea acum doar bătăile inimii, curgerea sângelui prin vine şi forţa deciziei luate.

Preia Starle porni la drum împreună cu el, deşi era atât de grav rănită, încât trebuise ajutată să urce în şa. Avea braţul înfăşurat în bandaje şi prins cu o eşarfă, iar sângerarea se mai potolise, dar Regina era încă palidă şi trasă la faţă şi respira greu. Însă când Jerle o rugă să rămână, ea refuză. Era în stare să călărească, ripostase ea, şi avea să vină. Voia să fie de faţă la finalul acestei misiuni, aşa cum fusese şi la începutul ei – adică alături de el.

Bremen şi micul Allanon veniră şi ei, deşi Bremen era acum aproape la fel de slăbit ca şi Preia, căci utilizarea cu asupra de măsură a magiei îl vlăguise într-atât, încât mai avea prea puţin de dat. Nu spusese asta nimănui, dar oricine avea ochi şi bun-simţ putea înţelege limpede totul, îi promisese însă Regelui că va fi acolo când va veni vremea să-şi folosească sabia şi n-avea de gând să-şi calce cuvântul.

Mareth, Kinson Ravenlock şi Risca îi însoţiră, de asemenea, întrucâtva odihniţi şi ceva mai întremaţi. Pentru ei, bătălia abia urma şi, realizând cât sunt ceilalţi de epuizaţi, îşi jurară pe tăcute să-i apere pe cât puteau. În spatele lor călăreau Kier Joplin cu cavaleria lui şi Trewithen cu Garda Palatului, împreună cu o mână de gnomi veniţi la miazăzi împreună cu Risca. Cu totul, numărau ceva mai puţin de nouă sute de suflete. Dacă erau destui ca să-l poată învinge pe Vrăjitorul Comandant – iată ceva la care nu erau dornici să mediteze prea mult. Nimeni nu ştia câţi Northlanderi fugiseră împreună cu druidul rebel sau câţi li se alăturaseră ulterior. Aveau să dea cu siguranţă peste Purtători de Cranii, şi creaturi din lumea nefiinţelor, şi lupi din Black Oaks, şi troli-stâncă, şi peste alţi luptători de prin tărâmurile de la miazănoapte şi răsărit. Chiar dacă numai o mică parte din armata care asaltase Rhennul se reorganiza, elfii urmau să aibă probleme.

Dar undeva, ceva mai la miazănoapte, la marginea câmpiei, Raybur înainta împreună cu patru mii de gnomi. Dacă elfii reuşeau să-l împingă pe Vrăjitorul Comandant în direcţia aceea, puteau avea ceva sorţi de izbândă.

Soarele se înaltă pe un cer scăldat într-un bizar amestec de cenuşiu şi argintiu, iar lumina alunga umbrele nopţii şi răcoarea. Dar ceata

refuza să se lase învinsă, se agăţa stăruitoare de câmpie şi se rostogolea, densă, pe întinderea vălurită şi în râpele care o brăzdau. Se aduna pe alocuri între mici gruiuri şi făcea ca terenul înierbat să aducă, vag, a mlaştină, nimic nu se zărea în depărtare, orizontul era pustiu şi mut. Deasupra lor, şoimii dispăruseră. Trupele lui Jerle Shannara îşi urmau drumul într-o tăcere aproape deplină, menţinând un pas statornic şi susţinut, atenţi la terenul din jur.

Era aproape mijlocul după-amiezii când îl ajunseră în sfârşit din urmă pe Vrăjitorul Comandant. Avuseseră temeiuri să bănuiască asta încă de pe la prânz, când începuseră să dea peste căruţe şi palanchine abandonate, care se sfărâmaseră în timpul fugii duşmanului. Cu o oră mai devreme, dăduseră peste urmele celor căutaţi, o puzderie de făgaşuri lăsate de roti, urme lăsate de animale şi oameni, care făceau ca până şi cercetaşii să-şi dea seama cu greu câţi luptători erau alături de Vrăjitorul Comandant. Împotriva dorinţei Regelui, Preia coborâse cu greutate din şa să cerceteze locul şi raportase în felul ei blând, liniştitor, că erau mai puţin de o mie.

Acum, când oastea elfilor se oprise pe un mic promontoriu, cu câteva sute de metri mai la sud de locul în care trupele rămase din armata Northlandului fuseseră silite să se oprească şi să lupte, constatară cu ochii lor că Regina avusese dreptate. Căruţele şi litierele negre trăseseră într-o parte, la adăpostul unor dealuri ce se înălţau spre răsărit ca nişte trepte uriaşe către munţii Dragon’s Teeth. Creaturile Vrăjitorului Comandant fuseseră împinse cu spatele la aceste dealuri – troli-stâncă şi făpturi omeneşti; creaturi din lumea nefiinţelor, înveşmântate în pelerine, cu glugile trase pe ochi; lupi cenuşii, care se ghemuiau şi se învârteau în loc la marginea ceţii, şi Purtători de Cranii, iar dintre aceştia unii zburau ca nişte păsări uriaşe deasupra celorlalţi.

Dincolo de ei, dispuşi în formaţiune de luptă, blocând orice drum spre miazănoapte, se aflau gnomii de sub comanda lui Raybur. Fuga Vrăjitorului Comandant fusese oprită.

Dar ceaţa era înşelătoare, iar imaginile care se întrezăreau prin ea erau părelnice. Multe din creaturile ghemuite pe câmpie, cu trupuri învăluite în negura tremurătoare, erau cadavre. Zăceau în poziţii bizare, prăbuşite pe stânci şi împunse de tăişuri. Vedeai braţe şi picioare chircite şi strâmbate ca nişte beţe frânte. Forme întunecate tremurau în ceaţă – rămăşiţe arse, surpate ale celor care veniseră din lumea nefiinţelor şi pieriseră. Se purtase deja o bătălie astăzi. Druidul rebel şi discipolii lui dăduseră peste Eastlanderi şi încercaseră să le străpungă liniile, Dar încercarea dăduse greş. Gnomii respinseseră atacul. Aşa încât Vrăjitorul Comandant îşi adunase ce-i mai rămăsese din armată şi se retrăsese până în locul în care adăsta acum. Gnomii erau gata pentru un nou atac. Ambele părţi erau în aşteptare.

Jerle Shannara îi privi lung. Aşteptau – dar ce anume?

Răspunsul îi răsări imediat în minte. Mă aşteaptă pe mine, gândi el. Aşteaptă sabia Shannara.

El înţelese atunci că totul avea să se sfârşească aici, pe această însingurată bucată de teren a Streleheimului, pe acest pământ deja însângerat. El avea să se lupte cu Vrăjitorul Comandant şi, fie unul, fie celălalt avea să fie ucis. Totul fusese prorocit de o ursită rece şi nedreaptă, care hotărâse ce avea să se întâmple şi-şi întorsese apoi faţa de la ei.

Se uită spre ceilalţi, surprins că se simte atât de liniştit.

— Îl avem prins în capcană. N-are cum să scape. Gnomii i-au blocat calea spre Northland, aşa că acum trebuie să lupte cu noi.

Risca îşi ridică securea de război.

— Să nu-l lăsăm să aştepte.

— O clipă.

Era Bremen, bătrân şi zdrenţuit, aproape de nerecunoscut în lumina tot mai slabă a după-amiezii, părând parcă alcătuit din beţe, căruia îi rămăsese doar îndârjirea de fier pe care să se bizuie.

— Ne aşteaptă, într-adevăr. Vrea să venim. Asta ar trebui să ne dea de gândit.

Chipul gnomului era încordat, ochii lui priveau fără a clipi.

— N-are de ales, trebuie să ne aştepte. Ce anume te frământă, Bremen?

— Gândeşte-te, Risca. Vrea să se lupte cu noi pentru că, în cazul în care va câştiga, va putea să scape.

Ochii lui se plimbară de la un chip la altul:

— Dacă ne ucide pe noi toţi, şi pe druizii care au mai rămas, şi pe Regele Elfilor, va înlătura cele mai mari primejdii care-l pasc şi va izbuti, poate, să scape de moarte. S-ar putea ascunde atunci, şi ar putea reveni mai târziu. Ar aştepta doar prilejul nimerit pentru a se întoarce.

— Nu-mi scapă el mie, murmură Risca ameninţător.

— Nu-l subestima, Risca, îl preveni bătrânul. Nu subestima puterea magiei pe care o mânuieşte.

Se lăsă o lungă tăcere. Risca îşi reaminti cât de aproape fusese de moarte când încercase să lupte cu Vrăjitorul Comandant. Privirea lui se aţinti asupra bătrânului, apoi se întoarse spre câmpia înceţoşată.

— Şi atunci, ce propui? Să nu facem nimic?

— Doar să fim cu băgare de seamă.

— Şi de ce crezi c-am fi altcumva? Vocea lui Risca trăda nerăbdarea: Pierdem vremea de pomană! Cât o să mai stăm aici?

— El mă aşteaptă pe mine, interveni Jerle Shannara pe neaşteptate. Ştie c-am venit după el.

Ceilalţi îşi întoarseră privirile spre el.

— Va lupta cu mine acum, e convins că este cea mai simplă cale de urmat. Nu se teme de mine. Crede că voi fi ucis.

— Nu-l vei înfrunta de unul singur, zise Preia Starle imediat. Noi îţi vom sta alături.

— Cu toţii! pufni Risca, de parcă s-ar fi aşteptat să-l contrazică cineva.

— Dar e primejdios, îi preveni din nou Bremen. Stăm toţi grupaţi laolaltă. Suntem obosiţi şi vlăguiţi. Nu suntem atât de puternici pe cât ar trebui.

Mareth păşi înainte, cu chipu-i smead încordat.

— Suntem destul de puternici, Bremen. Strânse puternic toiagul druid cu ambele mâini: Nu poţi crede că vom sta de pomană şi atât.

— Am bătut cale lungă ca să terminăm cu asta, se declară Kinson Ravenlock de acord. Este şi lupta noastră.

Îl priviră cu toţii pe bătrân şi aşteptară ca el să vorbească. El îi privi pe toţi fără să-i vadă, cu ochii pierduţi în depărtări. Părea că se gândeşte la mai multe decât puteau ei înţelege, la ceva de dincolo de momentul şi locul acela, dincolo de primejdia ce va să vină.

— Bremen, vorbi Regele cu glas scăzut şi aşteptă până când ochii obosiţi ai celuilalt priviră într-ai lui. Sunt gata. Nu te îndoi de mine.

Druidul îl examină câteva clipe, apoi încuviinţă din cap cu resemnare.

— Vom face precum doreşti, Rege al Elfilor.

Risca porunci să fie ridicate imediat în vârful lăncilor stindardele semnalizatoare, pentru a-i da astfel de ştire lui Raybur ce urmau să facă. Semnalul de răspuns apăru fără zăbavă. Gnomii aveau să înainteze la comanda elfilor. Calea spre miazănoapte va fi blocată în faţa oricui ar fi încercat să fugă într-acolo. Era misiunea lui Jerle Shannara şi a elfilor lui să închidă fălcile capcanei.

Regele îi chemă la sine pe Trewithen şi o duzină de membri ai Gărzii Palatului, cerându-le să lupte alături de el. Risca trimise după şase dintre gnomii lui. În timp ce aceştia se adunau, Jerle Shannara o trase la o parte pe Preia Starle şi-i spuse grăbit:

— Vreau să mă aştepţi aici, îi spuse el.

Ea clătină din cap.

— Nu pot face una ca asta, şi tu o ştii prea bine.

— Eşti rănită. N-ai viteza şi puterea pe care le-ai avea dacă ai fi nevătămată. Cum crezi că te-ai putea descurca?

— Nu-mi cere să fac asta.

— Îmi vei distrage atenţia dacă va trebui să-mi fac griji pentru tine! Se îmbujorase, iar căutătura lui era mânioasă. Vocea lui deveni aproape o şoaptă: Te iubesc, Preia.

— I-ai cere lui Tay Trefenwyd să rămână în urmă, dacă ar fi aici?

răspunse ea încetişor.

Îl lăsă o clipă să găsească răspunsul, în vreme ce ochii ei îi căutau pe ai lui. Apoi îi adresă un surâs mic, slab.

— Şi eu te iubesc. Nu aştepta deci mai puţin de la mine decât aştept eu însămi.

În acelaşi timp, Kinson Ravenlock vorbea cu Mareth.

— Vei fi în siguranţă când va începe totul? o întrebă el încetişor.

Ea îl privi surprinsă.

— Bineînţeles. De ce n-aş fi?

— Va trebui să-ti foloseşti magia. Nu va fi uşor. Chiar tu mi-ai spus cât de puţin îţi place să faci asta.

— Da, aşa e, se declară ea de acord şi se apropie de el, atingându-l uşor pe umăr. Dar voi face tot ce va fi nevoie, Kinson.

Bremen se postă în fruntea trupei şi se întoarse spre ei.

— Vă voi proteja cu magie îndeajuns cât să opresc o primă lovitură, dar nu pot face mai mult. Puterile mele sunt pe sfârşite. Risca şi Mareth vor trebui să ne apere pe toţi. Ocrotiţi-vă unul pe altul, dar mai ales ocrotiţi-l pe Rege.

Trebuie să aibă prilejul de a-şi folosi sabia împotriva lui Brona. Totul depinde de asta.

— Va avea acest prilej, făgădui Risca şi păşi în faţa bătrânului. Îi datorăm măcar atâta lui Tay Trefenwyd.

Purceseră atunci mai departe, cu Jerle Shannara în frunte, cu Preia Starle alături de el, Regele şi Regina fiind flancaţi în dreapta de Risca şi în stânga de Bremen. Micul Allanon şi Kinson Ravenlock veneau şi ei câţiva paşi mai în urmă. Garda Palatului şi vânătorii gnomi se răsfiraseră în jurul lor. După ei venea restul armatei. La miazănoapte, gnomii porniră să coboare de pe înălţimi. Lumina începuse să scadă, umbrele să se alungească pe pământ şi răcoarea serii să se strecoare în aer. Înaintea lor, pe câmpie, creaturile îngrămădite în ceaţă se pregătiră de atac.

Lupii cenuşii se năpustiră primii, ca un morman negru de trupuri, care se aruncară sălbatic asupra elfilor şi gnomilor, încercând să-i sfâşie cu colţii înainte ca aceştia să apuce să sară într-o parte. Risca trimise neîncetat foc druid pentru a-i împrăştia pe cei mai apropiaţi, dar ceilalţi îl năpădiră pe dată. Creaturi imense din lumea nefiinţelor îşi făcură apariţia, înaintară printre flăcări şi parară loviturile de sabie. Trolii-stâncă sosiră şi ei pe câmpul de bătaie, în formaţie strânsă, cu suliţele lungi coborâte şi vârfurile metalice sclipind. Fumul răspândit de focul druid se amestecă acum cu ceaţa şi întreg câmpul de bătălie fu învăluit într-o pâclă cenuşie.

Jerle Shannara înainta netulburat. Nimeni nu se apropie de el, căci toţi cei care l-ar fi putut ataca se dădeau la o parte şi o luau din loc. Vrăjitorul Comandant te aşteaptă pe tine, şopti o voce în adâncul

fiinţei lui. Vrăjitorul Comandant te vrea pe tine, vrea să fii prada lui personală de război.

Troli-stâncă îl atacară pe Kinson Ravenlock şi-l obligară să se retragă, iar Străjerul Hotarelor se prăbuşi într-o învălmăşeală de braţe şi picioare uriaşe. Toiagul lui Mareth scânteia foc albastru, dar ea nu putea folosi focul fără a risca să-l rănească pe Kinson. Vânătorii elfi se repeziră în ajutorul Străjerului Hotarelor şi-i atacară pe tropăite creaturi intrară apoi în luptă şi se pomeniră cu toţii prinşi în învălmăşeală.

Un Purtător de Cranii îşi făcu apariţia şi dădu să-l atace pe Jerle Shannara, apoi păru a se răzgândi şi se răsuci în loc pentru a-l înfrunta pe Bremen,

— Bătrâne, şuieră creatura, anticipând cu cruzime omorul.

Allanon păşi în faţa lui Bremen pentru a-l apăra, ştiind că druidul era vlăguit, că magia lui era pe sfârşite. Dar chiar atunci interveni Risca, iar focul lui îl izbi pe Purtătorul de Cranii cu asemenea forţă, încât azvârli monstrul îndărăt, transformându-l într-o grămadă de cenuşă fumegândă. Gnomul îşi făcu loc până în fruntea formaţiunii de atac, cu hainele zdrenţuite după bătălia cu lupii cenuşii, cu faţa stropită de sânge.

— Înainte! tună el şi-şi ridică securea în semn de provocare la luptă.

Kinson era acum din nou pe picioare, ameţit şi vătămat, şi izbea întruna trolii care încercau să-l ucidă. Garda Palatului şi vânătorii gnomi înaintau umăr la umăr, împreună cu Străjerul Hotarelor, şi-i siliră pe Northlanderi să dea înapoi. Înaintea lor, în ceaţa vălurită, perdelele din mătase neagră ale litierelor şi căruţelor fluturau ca nişte linţolii funerare.

Jerle Shannara mergea tot înainte. Era singur acum, doar cu Preia. Bremen şi Allanon rămăseseră în urmă, iar Risca dispăruse în vălmăşagul luptei. Vânătorii elfi şi Garda Palatului se precipitau spre el prin ceaţă, dar regele ocupa un spaţiu în care părea că nimeni nu îndrăzneşte să păşească. Ceaţa se risipi pe un coridor format înaintea lui şi regele zări o siluetă învăluita în pelerină la capătul celălalt al acestui culoar. Gluga se ridică şi, în umbra ei, ochi roşii adumbriţi ardeau furioşi şi sfidători. Era Vrăjitorul

Comandant. Un braţ acoperit de pelerină se ridică şi-i făcu Regelui un semn.

Vino la mine, Rege al Elfilor. Vino la mine.

În urma lui, Bremen se chinuia să ajungă la Rege. Allanon îl sprijinea acum şi-i oferea puterea propriului umăr ca să-l ajute. Bătrânul invocase din nou focul druid şi-l folosea pe băiat ca să-i dea mai multă vigoare, dar slăbiciunea lui era profundă. Îl văzu pe Vrăjitorul Comandant materializându-se din ceaţă, făcându-i semn lui

Jerle Shannara să se apropie şi simţi cum i se pune un nod în gât. Era oare pregătit Regele pentru această confruntare, sau avea să fie înfrânt? Druidul nu ştia – n-avea de unde să ştie. Regele înţelegea atât de puţin complicata magie a săbiei şi, când va veni clipa să dea piept cu puterea ei, ar putea da greş. Era multă forţă în inima lui Jerle Shannara, dar era şi îndoială. Când se va afla în faţa Vrăjitorului Comandant, care dintre ei doi avea să câştige?

Mareth ajunse în sfârşit la Kinson şi-l scoase din luptă, împingându-i îndărăt pe trolii-stâncă cu foc druid. Trimise flăcări de jur-împrejur, iar Northlanderii se retraseră în grabă în faţa furiei fetei. Kinson se poticnea, chinuindu-se să ţină pasul cu ea; din rănile adânci din coaste şi picioare îi şiroia sânge roşu aprins, un braţ îi atârna neputincios.

— Mergi mai departe! îi spuse el. Apără-l pe rege!

Lupta era de-acum sălbatică, elfii şi gnomii se încleştaseră în bătălie cu Northlanderii din ambele părţi. Ţipete şi strigăte se ridicau în lumina tot mai slabă a după-amiezii, amestecate cu zăngănitul săbiilor şi gemetele luptătorilor şi muribunzilor. Pământul era scăldat în sânge, cadavre zăceau pretutindeni, zdrobite şi chircite în moarte.

O căruţă fu răsturnată şi dintre lemnele ei sfărâmate năvăliră nişte creaturi ce păreau alcătuite din beţe şi bucăţi de metal şi care şuierau ca nişte şerpi deranjaţi din vizuina lor. Dădură cu toţii buzna spre Raybur cu gânduri ucigaşe, dar gnomii care-l apărau pe rege îi împinseră îndărăt.

Iritate de această împotrivire, creaturile se întoarseră acum spre Bremen şi Allanon.

Ele îi atacară în mare grabă pe bătrân şi copil. Aveau trupuri încovoiate şi subţiri şi n-aveau trăsături omeneşti, chipurile lor erau placide şi crude, ca modelate în timpul naşterii de monştri. Trecură de Garda Palatului, care încerca să se blocheze calea, şi se năpustiră orbeşte înainte. Allanon se chinui să invoce focul druid, dar de data asta nu izbuti. Bremen se lăsase într-un genunchi, cu capul plecat, concentrat adânc asupra lui Jerle Shannara, cu gândul îndreptat spre silueta care se afunda în ceaţă.

Ar fi fost ucişi fără îndoială dacă n-ar fi intervenit Kinson Ravenlock. Păşind în urma lui Mareth, slăbit de pe urma rănilor, el văzu atacul pornit împotriva bătrânului şi copilului. Reacţionă instinctiv, îşi adună rezerva plăpândă de putere rămasă şi se repezi în ajutorul lor. Ajunse la ei chiar în clipa în care hoarda creaturilor încovoiate trecuse de Garda Palatului. Sabia lui lată izbi într-o largă mişcare circulară şi trei creaturi căzură, ucise. Apoi le atacă pe celelalte, le împinse îndărăt şi le izbi fără încetare cu sabia. Colţi şi gheare îi sfâşiau carnea şi simţea noi răni deschizându-i-se pe tot trupul. Erau prea mulţi ca să-i poată stăvili, aşa că-i îndemnă pe Bremen şi Allanon să fugă. O clipă mai

târziu, creaturile îl prinseră din toate părţile şi-l doborâră la pământ.

Dar Mareth îl salvă din nou; apăru într-o strălucire orbitoare de foc druid, iar toiagul îi era scăldat într-o lumină sălbatică. Creaturile din lumea nefiinţelor se întoarseră s-o atace, dar focul le azvârli la o parte ca pe nişte bătrâni neputincioşi. Urmă un contraatac, căci alte făpturi se năpustiră asupra tinerei femei, căutând să treacă dincolo de scutul ei de flăcări. Kinson se chinui să se ridice din nou în picioare, dar fu târât din nou în vălmăşag. Oşteni din Garda Palatului, gnomi, troli-stâncă şi monştri, apărură cu toţii de pretutindeni şi, preţ de o clipă, păru că toţi soldaţii rămaşi din ambele armate se îmbulziseră în acest loc de pe câmpul de bătaie.

Înaintea tuturor, despărţit de ceilalţi de un adevărat perete de ceaţă, Jerle Shannara înainta spre Vrăjitorul Comandant. Brona părea a se înălţa tot mai sus, cu fiecare pas pe care-l făcea Regele Elfilor, iar acum părea enorm. Silueta lui întunecată acoperea lumina de la capătul depărtat al tunelului, iar ochii lui musteau de ură feroce. Creaturi de tot felul apăreau şi dispăreau în negura din jurul lui, pentru a-l apăra. Jerle simţi că încrederea începe să-l părăsească. Ceva se ivi din ceaţă şi o smulse pe Preia de lângă el. Se răsuci în loc pentru a o salva, dar ea dispăruse deja în pâclă. Regele strigă de teamă şi mânie, apoi auzi vocea ei şoptindu-i grăbită la ureche, îi simţi mâna pe braţ şi înţelese că ea nu plecase nicio clipă de lângă el şi că totul nu fusese decât o iluzie.

Râsul Vrăjitorului Comandant răsună rău şi viclean.

Vino la mine, Rege al Elfilor! Vino la mine!

Apoi, Preia se împletici şi căzu. Jerle întinse mâna s-o ridice, fără a-şi lua ochii de la silueta din faţa lui, dar ea se smulse din mâna lui.

— Lasă-mă pe mine, îi zise ea.

— Nu, răspunse el pe loc, refuzând să asculte.

— Te încurc în misiunea ta, Jerle. Te întârzii.

— Nu te părăsesc!

Ea întinse mâna şi-i atinse obrazul, iar el simţi sângele de pe mâinile ei, alunecos şi călduţ.

— Nu mă pot ţine pe picioare. Sângerez prea tare ca să merg mai departe. Trebuie să mă opresc acum, Jerle. Trebuie să te aştept aici. Te rog. Lasă-mă.

Îl privi fără să clipească, cu ochii ei de culoarea scorţişoarei aţintiţi spre el, cu chipul alb ca varul crispat de durere. Încet, Jerle se îndreptă de spate şi se depărtă de ea, luptându-se să-şi stăpânească lacrimile.

— Mă voi întoarce să te iau, promise el.

O lăsă culcată pe o parte, proptită într-un cot, cu sabia scurtă în mâna sănătoasă. Făcu câţiva paşi, apoi privi înapoi, să se încredinţeze că e în siguranţă. Ea dădu din cap, încurajându-l să meargă mai

departe. Când privi din nou în urmă, ea nu mai era acolo.

Kinson Ravenlock se săltase din nou în picioare şi tocmai încerca să ridice sabia împotriva unui grup de duşmani care ameninţau s-o copleşească pe Mareth, când primi o lovitură cruntă care-l aruncă la pământ, gâfâind. Mareth se întoarse spre el şi, când o făcu, fu atacată de un lup uriaş. Se năpusti asupra ei înainte ca ea să poată invoca focul druid şi o izbi cu asemenea forţă, încât scăpă din mână toiagul druid. Căzu la pământ, iar lupul începu să o sfâşie. Kinson îi auzi ţipătul şi se chinui cu disperare să ajungă la ea, dar picioarele nu-l mai ajutau. Zăcea la pământ scuipând sânge, respirând sacadat, şi simţea că începe să-şi piardă cunoştinţa.

Apoi focul druid explodă dinlăuntrul lui Mareth şi ţâşni în toate direcţiile. Lupul care o atacase se făcu scrum. Pe toţi cei aflaţi pe o rază de trei metri îi înghiţiră flăcările. Kinson îşi acoperi capul instinctiv, dar focul îi pârli faţa şi mâinile şi înghiţi aerul pe care se trudea să-l respire. Străjerul Hotarelor strigă neputincios, apoi totul dispăru într-un glob uriaş de foc.

În culoarul de ceaţă care ducea spre Vrăjitorul Comandant, Preia Starle văzu un Purtător de Cranii întrupându-se din negură şi îndreptându-se spre ea. Jerle nu se mai vedea deja, căci se îndepărtase mult. Ar fi putut să strige după el, dar decise să n-o facă. Cu mari dureri se săltă în genunchi, dar mai mult de-atât nu putu face. Se simţea extenuată. Dar fusese decizia ei să vină cu Jerle. Privi cum creatura se apropie şi ridică sabia pentru a se apăra. Avea să poată lovi o singură dată şi ştia că s-ar putea sa nu fie destul. Respiră adânc şi-şi dori să fi avut măcar atata putere cât să se ţină pe picioare.

Purtătorul de Cranii şuieră în direcţia ei şi uriaşele lui aripi fluturară în jurul trupului chircit.

— Elfişorule, şopti el încântat, cu ochii roşii sclipind.

Întinse ghearele s-o înşface, iar ea înălţă sabia să lovească.

Jerle Shannara era la mai puţin de trei metri de Vrăjitorul Comandant. Privi cum silueta întunecată, înveşmântată în pelerină se transformă şi se învolburează în faţa lui ca şi cum ar fi făcut parte din ceaţa care-i învăluia pe amândoi, în umbra glugii, flăcările gemene ale ochilor ardeau de un ţel feroce. Nimic altceva din ceea ce mai rămăsese din Brona nu se vedea. Vrăjitorul Comandant plutea deasupra pământului ca lipsit de substanţă – o găoace goală. Vocea stranie, poruncitoare continua să-l cheme pe Regele Elfilor.

Vino la mine. Vino la mine.

Şi Jerle Shannara veni. Ridică sabia, talismanul pe care-l purtase pentru această confruntare, cu magia pe care nu ştia s-o folosească, şi înaintă pentru a purta bătălia pe care i-o hărăzise soarta. Când o făcu, o străfulgerare de lumină se desprinse de pe suprafaţa lamei şi

dispăru în trupul lui. Regele se clătină când lumina îl pătrunse şi o simţi pulsând de energie. Un val de căldură îl învălui şi se răspândi dinspre piept spre membre. Simţi cum acesta se întoarce apoi în sabie, cum poartă cu sine o parte din el şi cum le uneşte, încât Regele deveni una cu sabia. Totul se petrecu atât de repede, încât se sfârşi înainte ca el să se poată gândi măcar să se împotrivească. Se holbă la sabie, devenită acum parte din el însuşi, apoi la silueta întunecată din faţa lui şi, în cele din urmă, la universul de ceaţă şi umbre care începea să se îndepărteze lin.

Se retrase atunci adânc înăuntrul său, tras de o forţă căreia nu i se putea împotrivi. Deveni foarte mic, în timp ce lumea deveni foarte mare, iar Regele se transformă curând în nimic alta decât un firicel neînsemnat de viată într-un univers uriaş şi ticsit de vieţi. Se văzu aşa cum era de fapt, aproape lipsit de prezentă, ceva mai mult decât un fir de praf. Aripi de vânt îl purtară pretutindeni în lumea de atunci şi în cea care va să fie până la sfârşitul vremilor şi totul îi fu dezvăluit pe un orizont care se întindea mult mai departe decât ceea ce ar fi sperat el să vadă sau pe unde s-ar fi aşteptat să călătorească în viaţa lui. Asta era tot ce reprezenta, se dumiri el. Asta era importanţa lui în tabloul imens al realităţii.

Apoi lumea deasupra căreia plutea prinse parcă a se scoroji, strat după strat, şi tot ce păruse strălucitor şi perfect deveni întunecat şi viciat. Ororile şi trădările comise de toate creaturile în decursul timpului prinseră viaţă în mărunte fragmente de adevăr, dezvăluite în acel moment. Jerle Shannara dădu îndărăt, îndurerat şi îngrozit de fiecare dintre ele, dar nu se putea smulge din transă. Acesta era adevărul faptelor – adevărul pe care i se spusese că sabia avea să i-l dezvăluie. Se cutremură la vederea enormităţii lui, a adâncimii şi bogăţiei transformărilor lui. Era îngrozit şi ruşinat, golit de toate iluziile, silit să vadă lumea aceasta şi fiinţele din ea în adevăratele lor culori.

Simţi în clipa aceea că ar putea da greş în ceea ce avea de înfăptuit. Dar imaginile se retraseră, lumea se întunecă şi, preţ de o clipă, se regăsi în mijlocul negurii, ca o stană de piatră dinaintea siluetei impunătoare a Vrăjitorului Comandant, ţinând în mâini sabia Shannara care strălucea de lumină dalbă.

Ajută-mă, adresă el o rugăciune – în neant, căci era singur.

Lumina îl umplu din nou şi, din nou, lumea negurilor se retrase. El călători din nou înăuntrul său şi, de data asta, se pomeni pus faţă în faţă cu adevărul propriei lui vieţi. Cu hotărâre necruţătoare, ea se perindă în faţa lui, imagine după imagine, o lungă înşiruire de experienţe şi evenimente. Dar imaginile nu-i aminteau ceea ce voia el să vadă; îi aminteau ceea ce voia să uite, să îngroape în trecut, nimic din ceea ce vedea nu-l făcea să se simtă mândru, să-şi dorească să

stea în faţă-i. Minciuni, jumătăţi de adevăruri şi înşelăciuni se înălţară ca nişte stafii să-l bântuiască. Aici era adevăratul Jerle Shannara, o creatură vicioasă, nedesăvârşită, slabă şi şovăielnică, nesimţitoare şi plină de falsă mândrie. Văzu tot ceea ce făcuse mai rău în viaţa lui. Văzu cum îi dezamăgise pe alţii, cum le nesocotise nevoile, cum îi lăsase îndureraţi. De atâtea ori nu făcuse ce ar fi trebuit să facă. De atâtea ori judecase greşit.

Încercă să privească în altă parte. Încercă să oprească imaginile. Ar fi fugit de ceea ce i se arăta dacă ar fi fost în stare să se elibereze de magia săbiei. Erau adevăruri pe care nu le putea înfrunta, atât de dure, încât îi ameninţau puterea de judecată. Poate chiar strigă de disperare – nu-şi dădea seama. Realiză în acel moment puterea teribilă pe care o avea adevărul şi înţelese de ce Bremen fusese atât de adânc îngrijorat pentru el. Nu era îndeajuns de puternic pentru aşa ceva; nu era îndeajuns de hotărât. Druidul se înşelase când venise la el. Sabia Shannara nu-i era menită. Alegerea lui fusese o idee greşită.

Şi totuşi, nu se dădu întru totul bătut în faţa acelor dezvăluiri, nici chiar când acestea îi vorbiră despre Tay Trefenwyd şi Preia Starle, nici chiar când i se arătă profunzimea prieteniei care-i legase. Se forţă să privească, să accepte totul şi să se ierte chiar pe sine pentru gelozia pe care acea prietenie i-o trezise şi simţi că astfel devine mai puternic. Se pomeni gândind că, poate, aceasta era într-adevăr o armă pe care ar putea-o folosi împotriva Vrăjitorului Comandant, creatură a cărei întreagă fiinţă era o iluzie. Ce preţ avea să plătească Brona când va fi silit să descopere, cu ajutorul magiei, că era alcătuit din puţin mai mult decât temerile oamenilor, un miraj care se putea risipi la o simplă schimbare de lumină? Această creatură era poate alcătuită atât de strâmb, încât nimic din umanitatea, din carnea şi oasele, din sentimentele şi judecata lui nu mai rămăsese. Poate că adevărul îi era până la urmă blestemul.

Imaginile se risipiră şi lumina se stinse. Jerle Shannara văzu aerul din faţa lui limpezindu-se şi silueta întunecată a Vrăjitorului Comandant reîntrupându-se. Câtă vreme trecuse de când magia începuse să-i dezvăluie toate aceste lucruri? Cât timp stătuse el acolo, transfigurat? Silueta înveşmântată în pelerină înaintă acum şi distanţa dintre ei se scurta încet, neînduplecat. Vocea Vrăjitorului Comandant şuieră, anticipând lacom omorul. Pe Regele Elf îl năpădiră valuri peste valuri de greaţă, care-i sfâşiau neîncetat stratul de hotărâre în care se învăluise şi-i secau tot curajul din suflet.

Vino la mine. Vino la mine.

Jerle Shannara se văzu pe sine ca pe un nimic, neajutorat în faţa monstrului pe care-l înfrunta. Atât de uriaşă şi fabuloasă era puterea Vrăjitorului Comandant, încât niciun om nu i se putea împotrivi. Atât de absolută era această putere, încât nicio magie n-o putea înfrânge.

Vocea şoptea cuvintele stăruitor.

Pune jos sabia. Vino la mine. Eşti un nimic. Vino la mine.

Dar Regele Elf se văzuse deja pe sine redus la propria-i esenţă, fusese martorul celor mai urâte faţete ale fiinţei sale, şi nici disperarea cumplită care-l sfâşia la apropierea Vrăjitorului Comandant nu era îndeajuns ca să-l facă să dea îndărăt. Adevărul nu-l mai înspăimânta acum. Ridică sabia în faţa lui, fir de argint strălucitor în bezna înconjurătoare, şi strigă:

— Shannara! Shannara!

Şi sabia izbi drept în Vrăjitorul Comandant, îi zdruncină scuturile de magie şi pătrunse în silueta învăluită în pelerină de dincolo de ele. Vrăjitorul Comandant se poticni şi încercă disperat să pareze lovitura. Dar lumina săbiei pulsa acum din lamă drept în umbrele dinlăuntrul pelerinei, iar imaginile propriei lui vieţi îl sfâşiau. Vrăjitorul Comandant dădu un pas înapoi, apoi încă unul. Jerle Shannara înaintă spre el, scârbit de furia oarbă şi ura pe care le răspândea adversarul său, dar neclintit în hotărârea lui. Lupta dintre ei se va sfârşi aici. Vrăjitorul Comandant va muri astăzi.

Braţele cu mâneci se ridicară spre el şi o mână scheletică arătă într-o parte, cu un gest rece şi aspru.

Cum mă poţi judeca tu pe mine? Tu ai lăsat-o acolo să moară! Ai părăsit-o pentru înfruntarea asta! Ai ucis-o!

El se înfioră la auzul acestor cuvinte şi văzu, în imagini teribile, silueta neajutorată a Preiei Starle întinsă la pământ, sângerând, rănită, cu un Purtător de Cranii aplecat ameninţător asupra ei, cu ghearele întinse. Moare din cauza mea, gândi el îngrozit. Pentru c-am dat greş în strădania de a o proteja.

Vocea Vrăjitorului Comandant îi răsuna în minte.

Şi prietenul tău, Rege al Elfilor! La Chew Magna. A murit pentru tine! L-ai lăsat să se sacrifice pentru tine!

Jerle Shannara urlă de disperare şi durere şi mânui sabia ca pe una de rând, lovindu-l pe Vrăjitorul Comandant cu toată puterea de care era capabil. Sabia tăie pe verticală prin pelerina întunecată, dar lumina care emana din lamă clipi ca şi când ar fi fost pe cale să se stingă. Vrăjitorul Comandant se chirci, vocea lui se transformă într-o şoaptă disperată şi dispăru apoi cu totul, iar pelerina-i neagră căzu grămadă la pământ.

În urma lui rămase doar o prezenţă tenebroasa care se risipi imediat în ceaţă.

Regele Elfilor rămase acolo, încremenit în tăcerea care urmă, şi privi fix aerul din faţa lui, apoi pelerina goală, cu ochii plini de şovăială şi de întrebări care refuzau un răspuns.

Mareth zăcea singură pe pământul înnegrit de propria-i magie. Focul druid se stinsese în cele din urmă, iar ea îşi pusese iarăşi sub

control puterea. Cadavre zăceau în tot locul şi câmpul de bătălie se învăluise într-o muţenie stranie, ca într-un giulgiu. Ea privi spre ceaţă şi văzu cum aceasta începe să se risipească. Se auzi un vaiet prelung de durere înălţat de nenumărate voci disperate. Din negură se ridicau spectre, lipsite de substanţă ca fumul, imagini întunecate în lumina slabă, fără de formă, plutind în toate direcţiile. Să fi fost spiritele celor morţi? Se înălţau în lumina roşietică a amurgului şi dispăreau, duse ca şi când nici n-ar fi fost. Dedesubt, hoiturile Purtătorilor de Cranii se transformară în cenuşă, creaturile din lumea nefiinţelor se îndepărtară lin, iar lupii fugiră urlând de-a lungul câmpiei pustii.

S-a terminat, gândi ea, nevenindu-i a crede.

Ceaţa se risipi, apoi dispăru cu totul. Câmpul de bătaie deveni vizibil, aducea a cavou, ticsit de morţi şi răniţi, plini de sânge cu toţii, arşi şi schilodiţi. În mijlocul câmpului se afla Regele Elfilor, cu sabia coborâtă şi privirea rătăcită în gol.

Mareth întinse mâna după toiagul druid pe care-l pierduse în luptă. Şi atunci îl zări pe Risca – zăcea în mijlocul unui uriaş morman de duşmani morţi. Avea atât de multe răni, încât hainele îi erau cu totul muiate în sânge. În ochii deschişi se citea o expresie de uimire, ca şi când ar fi fost surprins că soarta pe care o provocase de atâtea ori îl biruise în cele din urmă. Când murise oare? Ea nici nu văzuse. Privi în altă parte. Kinson Ravenlock zăcea la câţiva paşi de ea, pieptul lui se ridica şi cobora molcom pe pământul îmbibat de sânge. Ceva mai încolo, pe câmpie, Bremen şi băiatul şedeau ghemuiţi. Ochii ei îi întâlniră pe ai druidului şi, preţ de o clipă, cei doi rămaseră aşa, privindu-se unul pe altul. Se gândi ce îndelung şi anevoie îl căutase, la câte renunţase pentru a deveni druid şi ce preţ trebuise să plătească. Bremen şi ea. Împreună, reprezentau trecutul şi prezentul, druidul în amurgul vieţii şi druidul ce urma să fie. Tay

Trefenwyd era dus. Risca zăcea mort. Bremen era bătrân.

Curând, ea va fi tot ce va mai fi rămas din ordinul lor, din ultimii druizi.

Privirea i se desprinse de Bremen şi fata ridică toiagul, îl ţinu în mâini ca şi cum el ar fi fost încărcat cu toată vina de a fi cine şi ce este ea, şi privi cu disperare de-a lungul câmpului de bătaie.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Totul se va sfârşi aici, hotărî ea.

Apoi azvârli toiagul cât colo, se ghemui şi-l legănă în braţe pe Kinson.

XXXIV

Jerle Shannara salvă viaţa Reginei lui în ziua aceea, căci,

suprimându-l pe Vrăjitorul Comandant, el îi suprimase şi pe Purtătorii de Cranii, deci şi pe cel care ameninţa viaţa Preiei. Nesusţinut de puterea Vrăjitorului Comandant, cel care o atacase pe Preia dispăruse pur şi simplu. Preia îşi revenise, rănile i se vindecaseră şi se întorsese împreună cu Jerle în Westland. Împreună, ei conduseră ani mulţi naţiunea elfilor. Nu mai avură parte niciodată de vreo bătălie; nu se ivi niciun alt prilej pentru aşa ceva. În schimb, îşi consacrară energia studierii felului în care să-şi cârmuiască naţiunea într-o lume tot mai complicată şi mai dificilă. Cu ajutorul lui Vree Erreden, ei deprinseră arta de a conduce statul. Avură trei copii ai lor, trei fiice, iar când Jerle Shannara se sfârşi, mulţi ani mai târziu, cel mai mare dintre fiii supravieţuitori ai familiei Ballindarroch, pe care-i adoptaseră, îi succedă la tron. Linia familiei Shannara avea să se multiplice ulterior şi să se întindă vreme de peste două veacuri.

Sabia Shannara rămase în păstrarea Regelui până la moartea sa. Fiul lui, când îl succedă, o păstră o vreme, apoi dispuse să fie fixată într-un bloc de piatră în trei colturi, să fie dusă la Paranor, şi rămase acolo, în cetatea druizilor.

Kinson Ravenlock nu muri de pe urma rănilor, îşi reveni după lungi săptămâni de convalescenţă petrecute în nou-înfiinţatul avanpost din Tyrsis. Mareth rămase alături de el şi-l îngriji, iar când el se întrema îndeajuns, călătoriră împreună spre apus, de-a lungul Mermidonului, până la o insuliţă împădurită de la poalele munţilor Dragon’s Teeth, unde îşi durară o casă. Au trăit laolaltă, apoi s-au căsătorit. Şi-au încropit o fermă, apoi un centru pentru negustorie şi o rută de aprovizionare de-a lungul râului. Li s-au alăturat şi alţii din zona hotarelor şi astfel se pomeniră curând în mijlocul unei comunităţi în plină înflorire. Cu timpul, aşezarea avea să devină oraşul numit Kern.

Mareth nu-şi mai folosi niciodată magia în folosul cauzei druide. Ea se concentră în schimb asupra artei tămăduirii şi talentul ei era la mare căutare pe întreg cuprinsul celor patru tărâmuri. Luă numele lui Kinson la căsătorie şi nimeni nu mai pomeni vreodată după aceea de primul ei nume. Multă vreme Kinson îşi făcu griji din pricina lui Mareth, gândind că magia ei va izbucni necontrolată, că nu-şi va putea tine făgăduiala de a n-o mai folosi, dar asta nu se întâmplă. Avură mai mulţi copii şi, multă vreme după moartea lor, unul dintre copiii din descendenţa lor directă avea să devină un personaj de vază într-o altă bătălie cu Vrăjitorul Comandant.

Raybur supravieţui şi se întoarse acasă laolaltă cu gnomii, pentru a începe lucrarea anevoioasă de reconstrucţie a Culhavenului şi a altor oraşe distruse de armata Northlandului. Îl luă cu sine pe Risca şi-l îngropă pe druid în nou-plantatele grădini ale vieţii, pe un promontoriu înalt, de unde se vedea râul Silver străbătând pe mile întregi pădurile Anarului.

Armata northlandului fusese practic distrusă în ziua aceea în Streleheim. Aceia dintre troli şi mogâldani care fugiseră primii din valea Rhenn îşi găsiseră în cele din urmă drumul spre locurile de baştină. Puterea Vrăjitorului Comandant se destrămase şi seminţiile de la miazănoapte şi răsărit îşi începuseră dureroasa reînfiripare a vieţii lor distruse. Naţiile mogâldanilor şi troliior, tribale prin natura lor, se înstrăinaseră încă mai mult de alte seminţii şi o vreme avuseseră foarte puţine contacte cu ele. Avea să treacă peste un secol până ce un soi de înţelegere reveni între învingători şi învinşi şi negoţul se porni iarăşi pe picior de egalitate.

Bremen dispăru curând după bătălia finală. Nimeni nu-l văzu plecând. Îşi luă rămas-bun de la Mareth şi, prin ea, de la Kinson, încă lipsit pe-atunci de cunoştinţă. Îi spuse tinerei femei că nu avea să-i mai vadă nicicând. Se răspândi apoi zvonul cum că se întorsese la Paranor ca să-şi trăiască acolo ultimii ani ai vieţii. Kinson se gândi de câteva ori să meargă acolo să-l caute, să afle adevărul. Dar n-o făcu niciodată.

Jerle Shannara îl mai văzu o singură dată, la mai puţin de o lună după bătălia de la Rhenn, într-o noapte târzie, şi asta doar preţ de câteva minute, când bătrânul venise la Arborlon să ia cu sine Nestemata Neagră. Vorbiseră despre talisman în şoaptă, ca şi cum cuvintele însele erau prea dureroase ca să poată fi rostite cu voce tare, ca şi cum simpla amintire a magiei negre le putea răni sufletele.

Fusese ultima oară când îl văzuse cineva.

Micul Allanon dispăru şi el.

Încetul cu încetul, lumea reveni la traiul de dinainte, iar amintirea Vrăjitorului Comandant începu să se şteargă.

Trecură trei ani. Într-o zi călduţă şi luminoasă de sfârşit de vară, un bătrân şi un băietan urcau dealurile de la poalele munţilor Dragon’s Teeth, în drum spre valea Shale. Bremen era zbârcit şi încovoiat de bătrâneţe, iar părul şi barba, care fuseseră abia înspicate de cărunteţe, albiseră acum de tot. Pasul nu-i mai era sprinten, iar văzul începuse să-i slăbească. Allanon avea cincisprezece ani, era mai înalt şi mult mai puternic, lat în umeri, cu braţe şi picioare zvelte şi vânjoase. Se apropia deja de vârsta maturităţii, chipul începea să-i fie adumbrit de tuleie abia mijite, vocea îi era adâncă şi gravă. Era de-acum egalul lui Bremen în folosirea magiei druide. Dar bătrânul era cei care conducea şi băiatul cel care-l urma în această ultimă călătorie a lor împreună.

Timp de trei ani, Allanon studiase cu Bremen. Bătrânul se împăcase cu gândul că băiatul avea să-i succeadă după ce va muri, că Allanon va fi ultimul druid. Tay şi Risca nu mai erau, iar Mareth alesese o altă cale. Băiatul era tânăr, dar dornic să studieze şi de la bun început fusese limpede că era înzestrat cu hotărârea şi puterea trebuitoare

pentru a deveni ceea ce trebuia să devină. Bremen lucră cu el zi de zi în aceşti trei ani, îl învăţă tot ce ştia despre magia druizilor şi despre secretele puterii lor, îi dădu prilejul să experimenteze şi să descopere. Allanon se aplecase cu seriozitate asupra acestor studii, cum o făcea în orice activitate, concentrat, aproape obsedat, hotărât să izbutească. Era inteligent şi înzestrat cu intuiţie, iar aceste însuşiri nu se diminuară cu trecerea anilor. Foarte adesea, Allanon vedea ceea ce chiar şi bătrânului îi rămânea ascuns, iar mintea lui ageră descoperea posibilităţi la care nici chiar druidul nu se gândise. Rămase cu Bremen la Paranor, izolaţi amândoi de lumea înconjurătoare, studiind împreună istoria tuturor druizilor şi experimentând învăţături din analele străvechi. Bremen îşi folosi magia pentru a ascunde de ochii altora prezenta lor în fortăreaţa pustie. Nimeni nu veni să-i tulbure. Nimeni nu încercă să se amestece în viaţa lor.

Bremen se gândea adesea la Vrăjitorul Comandant şi la împrejurările care duseseră la exilarea lui. Vorbi cu băiatul despre toate astea şi-i povesti tot ce se petrecuse – îi vorbi despre distrugerea druizilor şi căutarea Nestematei Negre, despre făurirea săbiei Shannara şi despre bătălia de la Rhenn. Îi împărtăşi toate acestea lui Allanon prin viu grai, apoi le înscrise în paginile Analelor Druizilor. În sinea lui, îşi făcea griji pentru viitor. Puterile îl lăsau. Viaţa lui se apropia e sfârşit. Nu avea să-şi vadă lucrarea încheiată. Ea avea să-i rămână moştenire lui Allanon şi celor care vor urma după el. Dar asta era atât de puţin! Nu era de-ajuns să nădăjduiască doar că băiatul şi succesorii lui vor putea înfăptui, fără el, tot ceea ce era necesar. A lui era răspunderea şi a lui mâna de care era nevoie pentru a merge înainte.

Aşa încât în urmă cu patru zile, îl chemase la sine pe băiat şi-l anunţase că studiile lor s-au încheiat. Urmau să părăsească Paranorul pentru a se îndrepta spre Hadeshorn unde vor face un ultim popas la spiritele celor morţi, împachetară provizii şi părăsiră cetatea la răsăritul soarelui. Înainte de a o face, bătrânul invocă magia care păzea zidurile Paranorului şi închise străvechea fortăreaţă, ascunzând-o de ochii tuturor. Din hăurile Fântânii Druizilor se ridică magia antică ce sălăşluia acolo, şuierând cu sinistră lumină verde. Pe când băiatul şi bătrânul se aflau la bună distanţă de cetate, imaginea Paranorului începuse să tremure cu transparenţa fluidă a unui miraj şi se topise lent în lumina răsăritului de soare, dispărând în cele din urmă în văzduh. Avea să apară şi să dispară după aceea la intervale regulate, uneori la ora amiezii, în plină lumină, alteori în noaptea cea mai neagră, dar nu rămânea prea mult timp vederii. Băiatul nu spuse nimic când întoarseră spatele cetăţii şi porniră la drum prin pădure, dar bătrânul vedea în ochii lui că înţelege ce se petrece.

Şi ajunseră astfel către asfinţit la intrarea în valea Shale şi făcură

popas la poalele munţilor Dragon s Teeth. Cinară în tăcere, privind cum întunericul devine tot mai adânc şi stelele tot mai strălucitoare. Când sosi miezul nopţii, se ridicară, o porniră spre marginea văii şi priviră de acolo în jos, spre căldarea de rocă vulcanică. Hadeshornul sclipea în lumina stelelor, nepăsător şi tăcut. Niciun sunet nu răzbătea dinspre vale. Nimic nu se mişca pe terenul ei hârtopit.

— Te voi părăsi în noaptea aceasta, zise bătrânul în cele din urmă.

Băiatul dădu din cap, dar nu răspunse.

— Voi fi aici când vei avea nevoie de mine. Se opri o clipă, apoi continuă: Dar asta nu se va petrece o vreme, cred. Dar când se va petrece, aici va trebui să vii.

Băiatul îl privi nesigur.

Bremen oftă, văzând şovăiala din ochii lui.

— Trebuie să-ti spun acum ceea ce n-am spus nimănui, nici măcar lui Jerle Shannara. Stai cu mine şi ascultă-mă.

Se aşezară pe covorul de grohotiş, două siluete solitare pe fundalul cerului înstelat. Bătrânul rămase tăcut o clipă, în timp ce se străduia să aleagă cuvintele pe care urma să le rostească, iar ridurile de pe chip i se adânciră.

— Jerle Shannara a dat greş în strădania de a-l distruge pe Vrăjitorul Comandant, zise el în cele din urmă. Când a ezitat în mânuirea săbiei, când a permis îndoielilor şi sentimentului propriei vinovăţii să-l tulbure, l-a lăsat pe Brona să-i scape. Am înţeles că Regele a dat greş pentru că, deşi prea slăbit după îndelunga folosinţă a magiei druide pentru a merge mai departe, l-am urmat pe rege cu ochii minţii şi am urmărit astfel confruntarea. L-am văzut ezitând în ultimul moment, apoi încercând să folosească talismanul ca pe o armă de rând, uitând repetatul meu avertisment de a se bizui numai şi numai pe magie. Am văzut umbra întunecată care s-a ridicat din ceaţă în timp ce pelerinele Vrăjitorului Comandant cădeau la pământ sub lovitura finală a săbiei şi am ştiut ce înseamnă asta. Vrăjitorul Comandant şi Purtătorii lui de Cranii au fost izgoniţi de magie din trupurile lor fizice, au fost siliţi cu toţii să redevină spirite întunecate şi au fugit înapoi în văzduh – dar nu au fost distruşi.

Clătină din cap.

Nu există niciun motiv să-i spun Regelui toate acestea. Jerle Shannara a fost un luptător curajos şi abil. Şi-a învins propriile temeri şi îndoieli şi a folosit magia druidă împotriva celui mai cumplit duşman din istoria celor patru tărâmuri. A făcut-o în cele mai potrivnice şi mai crude împrejurări şi a reuşit în toate felurile, cu excepţia unuia singur, să ducă la bun sfârşit ceea ce se aştepta din partea lui. E de-ajuns că l-a învins pe Vrăjitorul Comandant şi l-a alungat din cele patru tărâmuri. E de-ajuns că magia săbiei Shannara a împuţinat puterea druidului rebel într-atât, încât vor trece secole înainte ca el să-şi poată

relua forma fizică. Există destul timp pentru pregătirea strategiei la acel moment. Jerle Shannara a făcut tot ce-a putut şi cred că tu ar trebui să laşi deocamdată lucrurile aşa cum sunt.
Ochii bătrâni se fixară asupra lui Allanon.
— Dar trebuie să ştii despre eşecul lui, pentru că tu eşti cel care va trebui să repare urmările lui. Brona trăieşte şi se va întoarce într-o bună zi. Eu nu voi fi aici ca să-l înfrunt. Tu va trebui s-o faci în locul meu – şi dacă nu tu, atunci un altul ca tine, un altul pe care-l vei alege tu, aşa cum eu te-am ales pe tine.
Se lăsă o lungă tăcere, răstimp în care se priviră unul pe altul în întunericul blând care-i înconjura.
Bremen clătină descurajat din cap.
— Dacă ar exista o altă cale, aş alege-o pe aceea.
Se simţi stânjenit spunând asta, părea că ar fi căutat un pretext să se răzgândească, atunci când ştia că aşa ceva nu era posibil.
— Aş vrea să mai pot rămâne cu tine, Allanon. Dar sunt bătrân şi simt cum puterile îmi slăbesc pe zi ce trece. M-am păstrat în viaţă cât am putut de mult. Somnul druid nu mă mai ajută. Trebuie să iau o altă formă ca să te pot ajuta în bătălia pe care o vei purta. Înţelegi ce vreau să spun?
Băiatul îl privi, ochii lui întunecaţi erau concentraţi.
— Înţeleg.
Amuţi, iar lumina din ochii lui se schimbă.
— O să-mi fie dor de tine, tată.
Bătrânul dădu din cap. Aşa-l numea acum băiatul. Tată. Băiatul îl adoptase şi druidului i se păruse că e bine aşa.
— Şi mie o să-mi fie dor de tine, răspunse el încetişor.
Mai vorbiră despre ce va fi, despre trecut şi viitor şi despre legătura strânsă între cele două. Îşi amintiră întâmplări trăite împreună, îşi repetară jurămintele făcute şi repetară lecţiile care vor conta în anii ce vor urma.
Apoi, când noaptea începu să se subţieze şi zorile să se anunţe, porniră împreună spre valea Shale. Se formase o ceaţă uşoară în timp ce aerul se răcorise, iar acum ceaţa atârna ca un giulgiu deasupra văii, o acoperea cu pâcla ei tremurătoare, ascunzând vederii stelele şi lumina lor argintie. Cizmele scârţâiau pe pietricele, iar inimile le băteau cu putere, ştiind ce va urma. Simţeau cum trupurile lor răspândeau căldură în timp ce-şi croiau drum în jos, pe panta domoală, apoi pe fundul văii, în drum spre lac. Hadeshornul sclipea, lucios şi neted, ca o gheată neagră. Nici cea mai mică undă nu tulbura suprafaţa lui ca oglinda.
Când ajunseră la vreo patru metri de malul întunecat al lacului, Bremen scoase Nestemata Neagră din pelerină şi i-o trecu băiatului.
— Păstreaz-o bine pentru vremea când te vei putea întoarce în

cetate, îi reaminti el. Aminteşte-ţi care-i e menirea. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre puterea ei. Fii cu băgare de seamă.

— Voi fi, îl asigură el.

E abia un copil, gândi bătrânul pe neaşteptate. Îi cer să preia atât de multe sarcini şi el e doar un copil. Îl privi fix pe Allanon fără să vrea, de parcă ar fi putut astfel descoperi ceva ce-i scăpase, vreo trăsătură de caracter care să-i aducă mai multă linişte. Apoi se întoarse. Făcuse tot ce putuse pentru a-l pregăti pe băiat. Ar trebui să fie de-ajuns.

Porni singur până la malul lacului şi privi întinderea apelor întunecate. Închise ochii, se concentră pentru cele ce avea de făcut, apoi invocă magia druidă pentru a chema spiritele celor morţii. Sosiră grabnic, ai fi zis că aşteptau chemarea lui, că tânjeau după ea. Strigătele lor se ridicară în tăcerea văii, pământul se cutremură şi apele Hadeshornului se învolburară ca de furtună. Aburul şuieră, vocile şoptiră şi se jeluiră din hăurile întunecate. Încet, spiritele porniră a se înălţa din negură şi abur, din imensitatea beznei, din mijlocul strigătelor chinuite. Una câte una apărură mai întâi siluetele micuţe, argintii ale spiritelor mai mici, apoi cea mai mare, mai întunecată, a lui Galaphile.

Bremen se întoarse atunci şi privi înapoi, spre locul unde adăsta Allanon. Zări în clipa aceea amănuntele celei de-a patra viziuni a lui Galaphile, cea pe care n-o descifrase atâta vreme – el însuşi stând în faţa apelor Hadeshornului; spectrul lui Galaphile, apropiindu-se prin negură şi prin învolbureala spiritelor rătăcite; şi Allanon, cu ochii nespus de trişti, privind toate acestea.

Spectrul veni tot mai aproape, o prezenţă neînduplecată, o umbră devenită mai neagră decât noaptea prin care înainta. Mergea pe apele Hadeshornului ca pe uscat şi se apropia de locul în care Bremen îl aştepta. Bătrânul întinse o mână în întâmpinarea spectrului, trupul lui firav era rigid şi încordat.

— Sunt gata, zise el încetişor.

Spectrul îl cuprinse în braţe şi-l purtă peste apele Hadeshornului, apoi în jos, spre adâncimile lui nepătrunse.

Allanon rămase singur pe mal, privind fix în tăcere. Nu se urni din loc în timp ce întunericul se retrase şi soarele îşi făcu apariţia de-a lungul crestelor zimţate ale munţilor Dragon’s Teeth. Într-o mână strângea cu putere Nestemata Neagră, ascunsă în pelerina întunecată. Căutătura-i era hotărâtă şi aspră.

Când soarele se înălţă, întreg, pe bolta dimineţii, alungând din vale ultimele umbre, el se întoarse şi plecă.

SFÂRŞIT

CUPRINSUL

CĂDEREA PARANORULUI.....3
I.....3
II.....16
III.....34
IV.....48
V.....61
VI.....75
VII.....86

ÎN CĂUTAREA NESTEMATEI NEGRE.....103
VIII.....103
IX.....115
X.....129
XI.....140
XII.....151
XIII.....163
XIV.....178
XV.....195
XVI.....209
XVII.....222

FĂURIREA SABIEI.....234
XVIII.....234
XIX.....249
XX.....263
XXI.....276
XXII.....287
XXIII.....301
XXIV.....319
XXV.....330
XXVI.....344

BĂTĂLIA PENTRU RHENN.....356
XXVII.....356
XXVIII.....370

XXIX........385
XXX........397
XXXI........412
XXXII........428
XXXIII........439
XXXIV........454

Epicul fantastic susţinut a luat naştere când Terry Brooks a publicat *Sabia lui Shannara* în 1977 (prima carte din seria Shannara – n.r.). Era un gen pe care J.R.R. Tolkien îl folosise în *Stăpânul inelelor*, dar despre care majoritatea editorilor nu creadeau că poate aduce bani. Cu primul său roman de mare succes, Brooks a dovedit criticilor că s-au înşelat şi a mai publicat de atunci paisprezece romane din seria Shannara, devenite ulterior bestseller-uri, iar epicul fantastic a înflorit ca gen.

După ce omenirea a renăscut din propria cenuşă şi după ce Marile Războaie ale ştiinţei distruseseră şi alienaseră vechea ordine, magia a înlocuit ştiinţa ca mijloc de a descoperi cunoştinţa şi de a obţine puterea. Familia Shannara este chemată de misterioşii Druizi din Paranor pentru a combate răul ce se ridică ca să înghită Cele Patru Lumi în întuneric.

... o profunzime fantastică, ... uimitor de reale şi ... în primul rând aventură la ... ne. Dacă citeşti proză fantastică, atunci trebuie să citeşti seria Shannara.

9 789732 107959

12000000 de exemplare vândute
6 luni în topul alcătuit de New York Times